Độc Cô Hồng

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 1

Tửu khách bất tri

Vào một ngày trong tiết trời lập xuân, không khí còn se lạnh, nhưng Dương Châu như khoác một bộ mặt khác trong cái ngày đó. Cả Dương Châu như bừng tỉnh sau một thời gian dài ngủ yên trong tĩnh lặng, mặc dù bình nhật nó không thiếu sự nhộn nhịp của chốn phồn hoa đô hội, nhưng trong cái ngày, Dương Châu quả là khác thường, hoàn toàn khác thì đúng hơn. Năm nào mà chẳng có ngày lập xuân, nhưng hôm nay Dương Châu khác thường hơn mọi năm, bởi vì ngay từ hôm qua, nhà nhà đã treo đèn hoa đăng, không chỉ là nhà của bá tánh Dương Châu, mà tất cả mọi con đường đều kết hoa như thể sắp có một ngày hội lớn, mà vào hàng năm thì vào ngày này chẳng có lễ hội gì.

Sự khác thường của Dương Châu hôm nay, cốt để đón một người. Một con người mà trong thiên hạ bất cứ ai cũng nghe đến danh và tiếng.

Một con người mà bất cứ ai cũng muốn gặp một lần đã cho đó là diễm phúc.
Còn ai được nói chuyện, hay chạm vào tay người đó thôi thì xem như mình đã được trời ban phúc lành, hay đã gặp được một kỳ tích mà những kẻ khác đều ao ước. Người đó chính là Thượng Quan Đại Phu
Thượng Quan Đại Phu là người như thế nào, thì không ai biết được. Nhưng thiên hạ chỉ kháo với nhau, ai mà không biết Thượng Quan Đại Phu, người đó không phải là người Trung Thổ.
Dương Châu đang trong một ngày tất bật, bận rộn để tiếp đón Thượng Quan Đại Phu, nhưng có một người tại Dương Châu, chẳng một chút gì bận tâm đến sự chộn rộn và tất bật đó, thậm chí cũng chẳng quan tâm đến người sắp đến Dương Châu kia là ai. Mà có biết người đến là Thượng Quan Đại Phu thì y cũng chẳng màng đến, Thượng Quan Đại Phu là con người như thế nào mà lại được bá tánh Dương Châu trọng như vậy. Còn nếu bảo y quan tâm đến Thượng Quan Đại Phu thì đúng là không hiểu y chút nào. Y là một kẻ bàng quang, vô tư đến độ chẳng màng đến sự thai đổi ở Dương Châu này, y chính là Khắc Vị Phong.
Nếu nói Khắc Vị Phong là người bàng quan cũng không đúng, mà y chỉ bàng quan với sự xuất hiện của Thượng Quan Đại Phu thôi, còn y quan tâm đến một chuyện khác. Chuyện đó thì có riêng mình y biết.
Trong bộ tướng nhàn nhã, tự tại, Khắc Vị Phong rảo bước qua những con đường treo hoa đăng của Dương Châu thành, chấp tay sau lưng với vẻ phong lưu, phóng khoáng và ung dung tự tại, Khắc Vị Phong bước vào gian thảo điếm của lão Dục Tử Quân.
Khắc Vị Phong vừa bước vào thì lão Dục từ sau bước ra tiếp y. Khắc

Vị Phong nhận ngay ra vẻ tất bật của lão Dục, nhưng không nói, mà chỉ điểm nụ cười mỉm cầu tình.
Lão Dụ giả lả nói:
- Khắc công tử… thảo điếm của lão Dục hôm nay đóng cửa… chiều mới mở cửa.
Vị Phong nheo mắt hóm hỉnh nói:
- Bổn thiếu gia biết vì sao lão Dục đóng cửa rồi. Lão Dục đóng cửa để đi đón Thượng Quan Đại Phu gì đó phải không?
Lão Dục vuốt râu giả lả cười rồi nói:
- Cả Dương Châu này đều chộn rộn, và ai cũng muốn như lão phu cả. Đây là cơ hội và dịp để thấy được chân diện của Thượng Quan Đại Phu.
Khắc Vị Phong nhăn mặt:
- Khắc Vị Phong cứ tưởng đâu vị Thượng Quan Đại Phu nào đó giống như Phật sống tái sinh xuống Dương Châu để ban phước lộc cho mọi người vậy.
Nói rồi Khắc Vị Phong khoát tay:
- Thôi thôi được rồi… được rồi… lão Dục không cần thiết phải đóng cửa. Cứ đi đón Thượng Quan Đại Phu để tỏ lòng sùng bái với vị Phật sống kia đặng thụ hưởng phước lộc thọ mà Thượng Quan Đại Phu ban phát. Cứ để thảo điếm của lão Dục cho Khắc Vị Phong trông coi cho.
Lão Dục tròn mắt nhìn Khắc Vị Phong.
Nụ cười mỉm cầu tình của Khắc Vị Phong đập ngay vào mắt lão Dục.
Lão Dục vuốt râu giả lả nói:
- Hê… Khắc công tử nói thật chứ… Khắc công tử không đi đón Thượng Quan Đại Phu à?

Khắc Vị Phong giả lả nói:
- Không không… Lão Dục cứ xem như Khắc Vị Phong không có duyên có phận với vị Phật sống Thượng Quan Đại Phu đó. Nếu có duyên có phận, Khắc Vị Phong xin được nhường lại cho lão Dục.
Lão Dục vuốt chòm râu hoa râm nhìn Khắc Vị Phong. Lão vừa vuốt râu vừa nói:
- Lão Dục biết Khắc công tử quan tâm đến cái gì rồi. Ở đây lão Dục còn những một vò rượu năm cân Thiệu Nữ Nhi Hồng đó nhé.
Khắc Vị Phong giả lả cười, rồi lấy hai nén bạc đặt vào tay lão Dục. Y nhướng mày nói:
- Không ít đấy chứ?
Bỏ ngay hai nén bạc vào trong túi quần, lão Dục nói:
- Hai nén bạc với Khắc công tử thì có đáng là gì.
- Vị Thượng Quan Đại Phu Phật sống chưa ban phước lộc cho lão Dục mà Khắc Vị Phong đã ban rồi. Không chừng sau này, Khắc Vị Phong cũng dám biến thành Thượng Quan Khắc Vị Phong Đại Phu.
- Lão Dục cũng mong Khắc công tử được như vậy. Để lão hủ sớm phát tài, phát tướng.
Khắc Vị Phong mỉm cười nói:
- Lão Dục cứ lo cho Khắc Vị Phong trước đi, thế nào cũng đến cái ngày đó mà.
- Nhưng hôm nay thì chưa được. Khi nào Khắc Vị Phong công tử là Thượng Quan Khắc Vị Phong Đại Phu, lão hủ sẽ trải chiếu đón công tử.
Vị Phong nhăn mặt nói:
- Đợi đến lúc đó thì Vị Phong đâu cần đến lão Dục. Mà cả Dương Châu sẽ kết hoa đăng, trải thảm đỏ đón Khắc Vị Phong đó.

- Đến lúc đó, lão Dục sẽ là người đầu tiên đón công tử.
Khắc Vị Phong khoát tay:
- Được rồi… được rồi… Khi nào đến thời vận hẳn hay. Đã đến lúc lão Dục đi đón Thượng Quan Đại Phu rồi đó.
- Lão hủ giao thảo điếm cho công tử.
- Không biết lão có tin Khắc Vị Phong này không nhỉ?
- Nếu không tin thì lão hủ đâu có giao, đúng không nào.
Khắc Vị Phong phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:
- Lão Dục chọn không lầm người rồi đó.
- Lão hủ chỉ giao cho mỗi một mình Khắc Vị Phong thôi nhé.
- Nếu có bằng hữu đối ẩm, không chạy theo vị Thượng Quan Đại Phu kia, Khắc Vị Phong sẽ trả thêm ngân lượng cho lão mà.
Lão Dục vuốt râu khẽ gật đầu:
- Lão hủ đi đây… khi nào về lão Dục sẽ kể cho Khắc công tử nghe.
- Hay nhất là lão Dục nên tặng cho Khắc Vị Phong một vò rượu để trả công.
- Nhất định như vậy rồi!
Lão Dục hối hả rời thảo điếm. Khắc Vị Phong nhìn theo lão nghĩ thầm: “Không biết lão Thượng Quan Đại Phu kia là người như thế nào mà ai cũng muốn chiêm nghiệm dung mạo của y. Phải chi Thượng Quan Đại Phu là mỹ nữ như Đắc Kỷ, Tây Thi, thì chẳng nói làm gì. Đằng này nghe đâu lão cũng đã ngoài lục tuần rồi. Không biết sau này mình có giống như Thượng Quan Đại Phu không?”
Vừa nghĩ Khắc Vị Phong vừa nhìn theo lão Dục cho đến khi lão khuất dạng sau ngã ba đường mới quay vào thảo điếm. Khắc Vị Phong vung vai nhẩm nói:
- Thiên hạ vì Thượng Quan Đại Phu, còn Khắc Vị Phong thì sẽ vì

Khắc Vị Phong.
Khắc Vị Phong nói rồi bê vò rượu Thiệu Nữ Nhi Hồng bày ra bàn. Chọn lấy một ít thức ăn có sẵn, Vị Phong dọn ra, rồi chễm chệ ngồi vào bàn.
Phủi hai ống tay áo, Vị Phong nhìn vò rượu mỉm cười nói:
- Mời Thượng Quan Khắc Vị Phong Đại Phu.
Y vừa nói vừa chuốc rượu ra chén của mình.
Vừa chuốc đầy chén rượu, Vị Phong chưa kịp uống thì từ ngoài thảo điếm một gã kiếm thủ bước vào. Sự xuất hiện của gã kiếm thủ buộc Khắc Vị Phong phải ngẩng mặt lên nhìn. Gã kiếm thủ có bộ mặt chữ điền, trạc ngoài tứ tuần, phong thái uy nghi oai vệ, như đối ngược lại với những nét thanh tú lịch lãm và sắc mặt trơ trơ lạnh lùng. Nhìn mặt gã kiếm thủ Vị Phong những tưởng như có chiếc mặt nạ khoác bên ngoài khuôn mặt gã.
Vị Phong chưa hỏi gã kiếm thủ, nhưng y đã bước đến bàn của chàng.
Y thản nhiên ngồi vào bàn đối diện với Khắc Vị Phong. Vẻ tự nhiên bình thản của gã kiếm thủ khiến Vị Phong hơi ngỡ ngàng. Mặc dù ngỡ ngàng nhưng chàng vẫn điểm nụ cười gượng gạo:
- Tôn giá… thảo điếm đã đóng cửa ạ!
- Ta thấy thảo điếm này đóng cửa đâu?
- Không đóng cửa nhưng thật ra là đóng cửa ạ! Lão điếm chủ Dục Tử Quân đã đi đón Thượng Quan Đại Phu rồi ạ!
Gã kiếm thủ đặt thanh kiếm lên bàn. Chuôi kiếm của y có nạm một viên dạ minh châu chói sáng đập vào mắt Khắc Vị Phong. Y nhìn Khắc Vị Phong bằng đôi uy nhãn sáng ngời.
Tiếp nhận hai luồng uy nhãn của gã kiếm thủ, bất giác xương sống Vị

Phong gai lạnh.Gã kiếm thủ bưng bầu rượu nhìn Vị Phong nói:
- Ta có thể uống rượu với công tử được chứ?
Vị Phong giả lả nói:
- Tất nhiên là được rồi… sao lại không được. Tại hạ đang thiếu người đối ẩm đây. Uống rượu một mình thì chẳng ngon lành gì.
Gã kiếm thủ gật đầu rồi chuốc rượu ra chén. Y không một chút khách sáo, mà thản nhiên bưng chén rượu dốc cạn. Nhìn gã uống, Vị Phong nghĩ thầm: “Gã này chẳng biết đạo khách và chủ gì cả. Bổn thiếu gia chưa uống thì gã đã uống trước rồi.”
Đặt chén xuống bàn, gã kiếm thủ bưng vò rượu chuốc ra chén tiếp.
Vị Phong cứ ngồi trơ ra nhìn gã uống rượu.
Gã đặt vò rượu xuống bàn, nhìn Vị Phong nói:
- Ngươi không ngạc nhiên?
Điểm nụ cười gượng, Vị Phong nói:
- Không không… tại hạ rất tự nhiên, tôn giá cũng tự nhiên như tại hạ.
Gã kiếm thủ gật đầu:
- Như thế mới là huynh đệ. Ta mời Khắc Vị công tử.
Vị Phong bưng chén của mình.
Chàng giả lả nói:
- Đa tạ… đa tạ… Rượu trong thảo điếm không thiếu để tại hạ chiêu đã tôn giá đâu.
Hai người cùng cạn chén. Đặt chén xuống bàn, gã kiếm thủ nhìn Vị Phong từ tốn nói:
- Sao công tử không theo mọi người ở Dương Châu đón Thượng Quan Đại Phu.
Vị Phong giả lả cười nói:
- Thượng Quan Đại Phu không quen biết với tại hạ, cũng chẳng có

mối giao hảo nào. Tại sao tại hạ phải đi đón Thượng Quan Đại Phu.
Gã kiếm thủ nhìn thẳng vào mặt Khắc Vị Phong:
- Khắc công tử không biết Thượng Quan Đại Phu, nhưng danh tiếng của Thượng Quan Đại Phu hẳn công tử có nghe đến.
- Nội nghe bá tánh Dương Châu bàn tán thôi, Khắc Vị Phong đã có thể đoán Thượng Quan Đại Phu như một vị Phật sống tái sinh đến Dương Châu. Nhưng có là gì đi nữa thì vị Thượng Quan Đại Phu kia cũng là một con người. Mà con người thì có khác gì với Khắc Vị Phong đâu. Cũng ăn, cũng ngủ, cũng uống và cả…
Vị Phong bỏ lửng câu nói giữa chừng giả lả cười. Chàng vừa cười nói:
- Cũng gì nữa thì tự tôn giá cũng nghiệm ra, chẳng cần Khắc Vị Phong phải nói:
Gã kiếm thủ bưng chén rượu nhìn Vị Phong hỏi:
- Ở Dương Châu có bao nhiêu người như Khắc Vị Phong?
Câu hỏi này của gã kiếm thủ khiến Khắc Vị Phong hơi ngỡ ngàng.
- Ơ… Vị Phong cũng không biết.
- Vương Tạo cũng chẳng cần biết làm gì?
Y dốc chén rượu uống cạn, rồi đặt chén xuống trước mặt nhìn Vị Phong nói:
- Khắc công tử không biết về Thượng Quan Đại Phu là người duy nhất nắm giữ quyền uy tối thượng của võ lâm Trung Nguyên.
Vị Phong bưng chén rượu, giả lả nói:
- Tại hạ đâu phải là người võ lâm.
- Ta biết công tử không phải là người võ lâm nên mới nói cho công tử biết. Thượng Quan Đại Phu không chỉ nắm quyền lực tối thượng của võ lâm Trung Nguyên, mà trong chốn quan trường còn là người định

đoạt nữa đó.
Vị Phong chau mày:
- Thượng Quan Đại Phu có quyền năng như vậy, thảo nào đi đến đâu thiên hạ cũng xem như vị Phật sống tái sinh.
Vị Phong nâng chén rượu trước mặt Vương Tạo:
- Mời tôn giá.
Hai người cùng cạn chén. Đặt chén xuống bàn Vị Phong nói:
- Phàm kẻ có quyền năng như Thượng Quan Đại Phu thì được thiên hạ sùng bái, đó là lẽ thường tình thôi, phàm là như thế mà.
- Thế sao Khắc công tử lại bỏ qua cơ hội này. Đây là cơ hội mà bất cứ ai cũng chờ đợi được gặp Thượng Quan Đại Phu. Bởi ai cũng có thể đổi đời qua lần tiếp xúc với Thượng Quan Đại Phu.
- Tại hạ không có ý đó.
- Do đó Khắc Vị Phong mới ngồi ở nhà không đi đón Thượng Quan Đại Phu.
Vị Phong gật đầu:
- Tại hạ thích uống rượu hơn.
Vương Tạo chuốc rượu ra chén của Vị Phong và chén của y. Y vừa chuốc rượu vừa nói:
- Khắc công tử hiện sống với ai?
Đôi chân mày Vị Phong hơi nhíu lại. Lưỡng lự một lúc Vị Phong mới nói:
- Tại hạ sống một mình.
Vương Tạo nhìn thẳng vào mắt Vị Phong:
- Khắc công tử không sống một mình. Mà sống với một lũ tiểu yêu thất cơ lỡ vận.
Vị Phong chưng hửng:

- Ơ…

Vương Tạo vuốt cằm nói:

- Vương mỗ còn biết Khắc công tử sống với lũ tiểu yêu đó trong một ngôi nhà bỏ hoang nữa. Ngôi nhà đó, tọa lạc ngoại thành Dương Châu, về phía tây non mười dặm.

Vị Phong càng sững sờ hơn bởi câu nói này của Vương Tạo. Chàng buột miệng nói:

- Sao tôn giá biết rành vậy?

Vương Tạo bưng chén rượu.

- Ta uống với công tử một chén chứ?

Vị Phong gật đầu:

- Rất… rất hân hạnh được bồi tiếp tôn giá.

Thốt ra câu nói đó, Khắc Vị Phong có vẻ bối rối và sượng sùng. Uống cạn chén rượu, Vương Tạo từ từ đặt chén rượu xuống bàn nhưng mắt vẫn nhìn vào mắt Khắc Vị Phong. Tiếp nhận ánh mắt của Vương Tạo, Khắc Vị Phong bưng chén rượu mà cứ như bị trời trồng không đưa được chén rượu trút vào miệng.

Vương Tạo nói:

- Khắc công tử đừng quá ngạc nhiên như thế!

Vị Phong gật đầu.

Cứ như bản năng thi đúng hơn, chàng dốc chén rượu uống cạn, đặt chén rượu xuống bàn rồi e dè nhìn Vương Tạo.

- Tôn giá như biết rõ về tại hạ.

Vương Tạo vuốt cằm rồi nói:

- Ở Dương Châu, thiên hạ chỉ biết một Khắc thiếu gia lịch lãm trong nho phục mà lầm. Với phong thái ung dung tự tại, đĩnh đạc đường hoàng nhưng không hề biết phía sau nhân dạng đó là một gã đạo

chích, chuyên khoét tường.
Mặt Khắc Vị Phong đực hẳn ra. Y nhìn Vương Tạo, gãi đầu:
- Có lẽ tôn giá lầm người nào rồi đó.
- Vương Tạo không lầm đâu. Dưới bầu trời Trung Nguyên, Ma Kiếm Vương Tạo không bao giờ nhìn lầm người.
Vị Phong im lặng nhìn Vương Tạo.
Chàng bưng chén rượu nhưng lại lưỡng lự không dốc vào miệng mình.
Vương Tạo cũng bưng chén, y từ tốn nói:
- Khắc công tử đừng quá đỗi sững sờ và ngạc nhiên như vậy. Với ta đó cũng là cách kiếm sống của công tử thôi.
Y dốc chén rượu uống cạn, đặt chén rượu xuống bàn nhìn Vị Phong nói:
- À… Vương Tạo không phải là người quan sai của nha môn đâu…
Khắc công tử đừng ngại.
Buông tiếng thở dài, Vị Phong nói:
- Tại hạ quá ngỡ ngàng khi nghe tôn giá nói tại hạ là một gã đạo chích chuyên đục khoét tường vào trộm đồ.
- Không phải ư?
Khắc Vị Phong lưỡng lự rồi nói:
- Tôn giá có tin mình lầm người không?
Vương Tạo buông một câu chất giọng nhạt nhẽo và lạnh lùng.
- Không… ta còn biết Khắc công tử có một biệt tài xuất quỷ nhập thần vào bất cứ chỗ nào, cho dù chỗ đó có kiên cố đến mấy, là do may mắn thụ học được thuật Tục Hóa cốt của một lão ăn mày.
Vị Phong nhìn sững Vương Tạo:
- Tôn giá… chẳng lẽ người biết cả ân nhân của Vị Phong.

Vương Tạo gật đầu:
- Biết… nên mới biết gã đạo chích Khắc Vị Phong.
Vị Phong nghiêm giọng nói:
- Vị Phong đúng là gã tiểu đạo chích mà tôn giá nói đó.
Chàng nói rồi đứng lên, chìa hai tay đến trước:
- Tôn giá đã có thể đưa Khắc Vị Phong về nha môn được rồi. Tại hạ đành chịu. Còn các tiểu đệ Hoàn Mai trang không có liên can gì.
Vương Tạo nhướng đôi chân mày lưỡi kiếm nhìn Vị Phong:
- Ta có nói sẽ bắt Khắc công tử giao về nha môn đâu. Ngồi xuống đi.
Vị Phong buông tiếng thở ra rồi ngồi xuống. Nhìn Vương Tạo với ánh mắt lưỡng lự, Khắc Vị Phong nói:
- Hình như tôn giá có mục đích tìm tại hạ.
- Bây giờ Khắc công tử đã nhận ra sự hiện diện của Vương Tạo rồi đó.
Buông tiếng thở dài, Vị Phong nói:
- Tôn giá cần gì nơi Khắc Vị Phong?
- Khắc Vị Phong mỗi khi xuất tướng hành đạo ban đêm, thường vào những nhà đại gia, đại phú mà lấy ngân lượng. Mỗi lần lấy chỉ đúng ba nén vàng. Đủ chi dụng chứ không làm giàu gì. Mặc dù chỉ lấy đúng ba nén vàng nhưng cũng là tên trộm khét tiếng Dương Châu, mà thiên hạ đặt cho tục danh là Đạo vương.
Vị Phong nhìn Vương Tạo gần như không chớp mắt.
Vương Tạo bưng chén rượu rồi từ tốn nói tiếp:
- Lần này Ma Kiếm Vương Tạo tìm Khắc Vị Phong là muốn đem điều tốt đến cho Khắc Vị Phong.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại:
- Thật ra tôn giá muốn Vị Phong làm gì?

Vương Tạo nhìn thẳng vào mặt Khắc Vị Phong từ tốn nói:
- Ta muốn Khắc Vị Phong công tử đi trộm.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại:
- Đi trộm… nếu tại hạ không lầm… tôn giá muốn tại hạ đi trộm vật gì đó cho tôn giá?
Vương Tạo gần đầu:
- Đúng…
Vị Phong đứng lên chìa tay tới trước:
- Tôn giá có thể dẫn tại hạ đến nha môn được rồi… bởi tại hạ không muốn làm điều gì theo sự sai khiến của người khác.
Đôi chân mày Vương Tạo nhíu lại:
- Công tử từ chối ư?
- Tại hạ từ chối mặc dù chẳng cần biết tôn giá định bức ép tại hạ đi trộm thứ gì tại Dương Châu này.
Vị Phong vừa nói dứt câu thì bất thình lình Ma Kiếm Vương Tạo rút soạt lưỡi kiếm ra khỏi vỏ. Bằng một chiêu kiếm cực kỳ chính xác, y điểm mũi kiếm vào ngay yết hầu của Khắc Vị Phong.
Vương Tạo gằn giọng nói:
- Vương mỗ có thể giết ngươi bất cứ lúc nào ta muốn mà không cần đến chuyện dẫn giải ngươi về nha môn.
Răng trên của Vị Phong cắn vào môi dưới. Mồ hôi rịn ra trán chàng. Mặc dù mũi kiếm của Vương Tạo chưa chạm đến da những sát kiếm đã thâm nhập vào trong nội thể khiến Vị Phong gai buốt cả cột sống. Vị Phong nuốt nước bọt nhìn Vương Tạo. Có lẽ sát kiếm mà Vương Tạo đặt vào yết hầu khiến cổ Vị Phong khô lại, và mật trào lên miệng chàng đắng nghét.
Vương Tạo vẫn trố đôi mắt sát nhãn tàn nhẫn chiếu vào mắt Khắc Vị

Phong.

Y nhạt nhẽo nói:

- Khắc công tử muốn chết hay muốn đi ăn trộm?

Vị Phong gượng cười, rồi miễn cưỡng nói:

- Tôn giá định bắt Vị Phong đi ăn trộm thứ gì?

Kiếm của Vương Tạo từ từ thu về. Y tra kiếm vào vỏ rồi ôn nhu nói:

- Có một thứ rất đáng cho Khắc Vị Phong trộm. Nếu như Khắc Vị Phong trộm được món vật đó, ngươi sẽ không phải xuất tướng hàng đêm để chỉ lấy có ba nén vàng ròng, mà sẽ được cả một kho tàng vô giá, với giá trị liên thành.

Vị Phong từ từ thở ra, rồi ngồi xuống ghế trở lại. Chàng miễn cưỡng nói:

- Tại hạ chỉ có thể trộm ba nén bạc thôi.

Vương Tạo vê cằm:

- Đó là cái lệ mà lão ăn mày sáu ngón đặt ra cho Khắc công tử.

Vị Phong nhìn vào mắt Vương Tạo, ôn nhu nói:

- Cốc tiền bối đang ở đâu?

- Khắc công tử cứ hành sự thành công sẽ được gặp Lão Quỷ sáu ngón Cốc Khụ. Còn nếu như không hành sự từ chối thì không chỉ Khắc công tử chết mà cả lão Cốc cũng vong mạng.

Hai cánh môi của Vị Phong mím lại:

- Được rồi… Vị Phong sẽ hành sự theo ý của tôn giá.

Vương Tạo nhếch môi cười khẩy rồi nói:

- Công tử đã bắt đầu hiểu ý của Vương mỗ rồi đó.

Vị Phong nghiêm giọng nói:

- Tôn giá hãy cho Vị Phong biết… Vị Phong sẽ lấy cái gì. Thứ tôn giá cần đang ở đâu?

Vương Tạo chuốc đầy hai chén rượu. Y vừa chuốc rượu vừa nói:
- Tiệc rượu chưa tàn, không vội vã lắm đâu. Khi nào tàn tiệc rượu, Vương mỗ sẽ nói cho công tử biết.
Y nói rồi bưng chén rượu đặt vào tay Khắc Vị Phong, hai cánh môi Vương Tạo nhếch lên:
- Công tử đừng quá khẩn trương như vậy.
Khắc Vị Phong không còn thú để uống rượu nữa. Phải chi hôm nay Khắc Vị Phong bắt chước mọi người đi đón Thượng Quan Đại Phu thì hay biết mấy.
Vương Tạo nghiêm giọng nói:
- Khắc Vị Phong không cần phải đi đón Thượng Quan Đại Phu. Vì thế nào Khắc công tử cũng được gặp vị đại kỳ nhân trăm năm có một đó mà.
Y nói rồi dốc chén rượu vào miệng uống cạn.
Y đặt chén rượu xuống bàn, rọi hai luồng sát nhãn vào mặt Vị Phong. Tiếp nhận hai luồng sát nhãn đó, Vị Phong buộc phải uống chén rượu trên tay mình để né tránh. Uống chén rượuđó, Vị Phong những tưởng như mình phải uống một chén thuốc độc, vừa đắng vừa cay, chẳng ngon lành gì. Chàng vừa đổ chén rượu vào miệng vừa nghĩ thầm: “Mình đang gặp phải chuyện gì đây nhỉ?”

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 2
Kỳ nhân và Đạo vương

Về đêm Dương Châu thật náo nhiệt tưng bừng. Bá tánh Dương Châu nô nức phấn khởi, bởi sự quá vãng của kỳ nhân Thượng Quan

Đại Phu. Âu đây cũng là dịp để thiên hạ được một đêm hoan hỷ đặng khỏa lấp những tháng ngày buồn tẻ của Dương Châu qua tiết đông vừa rồi. Cả Dương Châu chìm trong những dãy đèn hoa đăng treo khắp mọi nơi… nhưng có lẽ chốn nhộn nhịp nhất lại là biệt trang Vạn Xuân. Tòa biệt lâu đẹp nhất Dương Châu này tất nhiên sẽ là nơi hội tụ của tất cả những vị quyền cao chức trọng tại Dương Châu, bởi vì nó là nơi lưu chân của Thượng Quan Đại Phu.
Ngoài tiền sảnh, các thân hào, danh sĩ Dương Châu đều tụ tập ở đây, để chờ sự may mắn được vào yết kiến Thượng Quan Đại Phu. Ngoài sự mong mỏi được gặp vị kỳ nhân nổi tiếng Trung Thổ, thì người nào cũng thủ theo những món trân bảo quý giá để dâng lên Thượng Quan Đại Phu mà người này người nọ chỉ nghe tiếng thôi, chứ chưa từng bao giờ gặp mặt.
Họ tụ tập ở ngoài tiền sảnh Vạn Xuân để chờ, nhưng đâu phải ai cũng có thể được yết kiến Thượng Quan Đại Phu. Do đó ai cũng ngong ngóng chờ đến lượt mình vào diện kiến Thượng Quan Đại Phu như một sự ban ân của tạo hóa.
Ngược lại với Vạn Xuân lầu, thì tòa Vọng Nguyệt lầu, chỉ cách Vạn Xuân lầu một khu hoa viên và một bức vách tường kiên cố lại im lặng như tờ. Vọng Nguyệt lầu như thể cách ly hẳn với không gian náo nhiệt của Dương Châu, chỉ có hai ngọn hoa đăng treo trên mái hiên như thể chiếu lệ hòa vào sự nô nức của ngày hội đón kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu. Có lẽ chủ nhân của tòa Vọng Nguyệt lầu treo hai ngọn hoa đăng kia để khỏi chịu tiếng thất kính với Thượng Quan Đại Phu thì đúng hơn. Tất cả mọi cánh cửa Vọng Nguyệt lầu đều đóng kín hẳn lại, như thể muốn cách ly với mọi sự đang diễn ra bên ngoài.
Trong không gian tĩnh lặng đó, một chiếc kiệu hoa xuất hiện do bốn gã phu kiệu vận võ phục khiêng, băng băng lướt đi, rồi dừng lại trước cửa tòa Vọng Nguyệt.
Rèm kiệu vén lên. Từ trong kiệu hoa một mỹ phụ trạc ngoài tam tuần bước ra, mỹ phụ vận cung trang của Đại Liêu, dung diện tuyệt mỹ chẳng khác nào mỹ nữ trong tranh nhưng có phần nghiêm khắc. Mỹ phụ vừa bước ra thì bốn gã võ phu đồng loạt cúi đầu biểu lộ thái độ thuần phục của kẻ bầy tôi. Cùng với sự xuất hiện của mỹ phụ là mùi xạ hương thơm ngào ngạt lan tỏa trên phạm vi bốn trượng vuông chung quanh người. Những khóm hoa trong chu vi bốn trượng vuông như thể rũ hẳn xuống bởi vẻ đẹp và hương thơm từ mỹ phụ tỏa ra. Mỹ phụ thả bước lên những bậc tam cấp. Bốn gã võ phu bước theo nàng.

Mỹ phu ra dấu cho họ dừng lại ngoài hiên Vọng Nguyệt lầu. Bốn gã võ phu dừng bước.
Một mình mỹ phụ bước đến cửa Vọng Nguyệt lầu. Nàng mở cửa.
Một tấm thảm đỏ trải dài từ ngoài Vọng Nguyệt lầu vào tận trong bàn đại yến bày sẵn.
Đứng ở phía dưới đầu bên kia tấm thảm lụa là một người vận gấm y. Thần sắc phương phi, đôi mắt sáng ngời, râu đen mượt, chấp tay sau lưng. Thấy chân diện của người đó chẳng ai có thể đoán được y đã ngoài lục tuần, bởi nước da hồng hào, nhãn quang sáng ngời sức sống.
Mỹ phụ nhìn gấm y nhân, rồi đóng cửa Vọng Nguyệt lầu mới thả bước đi uyển chuyển về phía bàn đại yến. Tám chiếc chân đèn rọi sáng vào mỹ phụ, tạo nên một bức tranh vừa sinh động vừa huyền ảo đầy chất thơ mộng và hữu tình.
Mỹ phụ dừng bước trước gấm y nhân, ôm quyền nhỏ nhẻ nói:
- Di Tuyết Cầm tham bái Thượng Quan Đại Phu tôn giá.
Thượng Quan Đại Phu ôm quyền đáp lễ:
- Lão phu phải tham bái quận chúa mới đúng.
- Tuyết Cầm không dám nhận lễ của cao nhân.
- Di quận chúa khách sáo rồi. Cứ xem như chúng ta là người nhà của nhau.
Thượng Quan Đại Phu bước qua bên khách sáo nói:
- Mời Di quận chúa.
Tuyết Cầm nhỏ nhẻ nói:
- Đa tạ Thượng Quan tôn giá.
Hai người ngồi vào bàn đại yến. Tại Vạn Xuân lầu hẳn các vị nhân danh sĩ không thể ngờ được, trong khi họ ngong ngóng chờ vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu cho vào diện kiến thì tại Vọng Nguyệt lầu này, Thượng Quan Đại Phu lại bồi tiếp một mỹ nữ Đại Liêu. Mà cũng đúng thôi, Thượng Quan Đại Phu là kỳ nhân của Trung Nguyên thì đâu cần phải vị bọn nhân sĩ Dương Châu chứ. Đêm nay không gặp thì ngày mai gặp, còn nhiều thời gian mà.
Thượng Quan Đại Phu đâu còn nghĩ đến bọn nhân sĩ Dương Châu làm gì nữa.
Bởi vì giờ đây bên cạnh vị kỳ nhân đã có một trang mỹ nữ hoa nhường nguyệt thẹn đáng mặt để lão phải tiếp đón mà. Huống chi mục đích của Thượng Quan Đại Phu lần này quá vãng Dương Châu, không phải để tiếp bọn nhân sĩ háo danh mong lão tiến cử, mà cũng không phải để thăm thú danh lam thắng cảnh, mà đến để gặp Di Tuyết Cầm.

Thượng Quan Đại Phu bưng tịnh rượu toan chuốc ra hai chiếc chén bằng ngọc lưu ly, nhưng Di Tuyết Cầm đã cản lại. Chẳng biết vô tình hay cố ý mà tay nàng lại nắm lấy tay Thượng Quan Đại Phu.
Thượng Quan Đại Phu nhìn Di Tuyết Cầm.
Nàng nhỏ nhẻ nói:
- Thượng Quan đại nhân, hãy để Tuyết Cầm hầu phục người.
- Lão phu có may mắn đó à?
- Phận nữ nhi là phải hầu hạ đại nhân.
- Lão phu không thể từ chối được lời thỉnh cầu của Di quận chúa.
Lão rút tay lại vuốt râu nhìn nàng. Ánh mắt của Di Tuyết Cầm ánh lên cái nhìn lả lơi, như muốn biểu lộ sự ngưỡng mộ của nàng đối với vị kỳ nhân.
Nàng chuốc rượu vào hai chiếc chén ngọc rồi bưng lấy một chén đặt vào tay vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu.
Lão kỳ nhân thay vì đón chén rượu nhưng lại nắm tay nàng. Tuyết Cầm không hề phản ứng trước hành động của Thượng Quan Đại Phu, mà ngược lại còn ban cho lão một ánh mắt ướt tình đầy khích lệ.
Tiếp nhận ánh mắt ướt tình của Di Tuyết Cầm, Thượng Quan Đại Phu buột miệng nói:
- Di quận chúa đúng là trang mỹ nữ hoa nhường nguyệt thẹn khiến cho lão phu phải ngưỡng mộ.
Nàng nguýt Thượng Quan Đại Phu nhỏ nhẻ nói:
- Tôn giá khiến cho Di Tuyết Cầm phải đỏ mặt đó.
Thượng Quan Đại Phu cười khẩy rồi vuốt râu ôn nhu nói:
- Ở đây chỉ có bổn nhân và Di quận chúa, đâu có ai khác khiến quận chúa e thẹn.
Nàng nguýt Thượng Quan Đại Phu, nhỏ nhẻ nói:
- Chỉ có mỗi mình tôn giá thôi, nhưng chính vì có một mình tôn giá mà Di Tuyết Cầm mới e thẹn đó.
Nàng nói rồi bưng chén rượu. Hai cánh môi của nàng chúm chím như một đóa hoa hàm tiếu gợi cảm đầy chất dục tình. Nàng áp hai cánh môi vào miệng chén ngọc. Động thái uống rượu của nàng khiến Thượng Quan Đại Phu phải chú nhãn ngắm nhìn. Lão ngắm nhìn Di Tuyết Cầm bằng ánh mắt của một gã khách tìm hoa đang chiêm ngưỡng sự nũng nịu đưa tình của ả kiều nữ xinh đẹp nhất trong thiên hạ.
Di Tuyết Cầm nhấp một ngụm nhỏ, trong khi Thượng Quan Đại Phu dốc chén rượu uống cạn.
Lão đặt chén rượu bằng ngọc xuống mặt bàn nhìn Tuyết Cầm nói:

- Di quận chúa uống rượu bồ đào thổ phồn của Trung Nguyên có ngon không.
- Tuyết Cầm nghĩ rằng rượu này chắc chỉ có ở Thượng Quan tôn giá. Còn trong nhân gian thì chẳng thể nào tìm được một giọt.
Câu nói này của Tuyết Cầm khiến vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu vô cùng đắc ý. Lão vuốt râu ngửa mặt cười khanh khách. Cắt ngang tràng tiếu ngạo tự thị, Thượng Quan Đại Phu nói:
- Lời Di quận chúa khiến bổn nhân hổ thẹn đó. Bổn nhân chỉ sợ chén rượu này không đáng để quận chúa nhấp môi.
Di Tuyết Cầm liếc mắt đưa tình, nhỏ nhẻ nói:
- Sao Thượng Quan tôn giá lại muốn Tuyết Cầm khách sáo với tôn giá.
Thượng Quan Đại Phu khoát tay:
- Không không… bổn nhân nào muốn có sự khách sáo giữa bổn nhân và quận chúa. Chúng ta uống thêm một chén nữa chứ?
Nàng khẽ gật đầu rồi chuốc rượu ra hai chiếc chén ngọc:
- Mời Thượng Quan Đại Phu tôn giá.
Cũng như lần trước, nàng lại bưng chén rượu đặt vào tay Thượng Quan Đại Phu. Nhưng lần hầu rượu này, Di Tuyết Cầm hơi cúi hẳn người xuống.
Bộ trang phục may có chủ đích của nàng với chiếc cổ xẻ khá sâu đủ để nàng đưa ánh mắt của Thượng Quan Đại Phu vào đúng chiếc khe giữa đôi quả tuyết lê no tròn.
Động thái của nàng quả là có tác dụng ngay với kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu. Đôi mắt đầy thần uy, sáng ngời của lão kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu bị hút ngay vào cái khe giữa đôi gò bồng đảo của Di Tuyết Cầm.
Tay lão nắm lấy tay nàng, mà như thể không còn muốn buông ra nữa.
Còn nhãn quang thì cứ chăm chẳm nhìn vào cái khe mà Tuyết Cầm chủ động cho lão kỳ nhân chiêm ngưỡng.
Hai cánh môi của nàng điểm nụ cười xinh như đóa hoa hàm tiếu gợi mời con ong bay bước, rồi từ từ rút tay lại. Ngay cả động tác rút tay lại của Tuyết Cầm cũng có chủ đích như vuốt ve hai bàn tay của Thượng Quan Đại Phu.
Nàng bưng chén rượu của mình:
- Mời Thượng Quan Đại Phu tôn giá.
- Bổn nhân rất sẵn lòng.
Hai người cùng cạn chén. Đặt chén xuống bàn, Thượng Quan Đại Phu nhìn nàng, vuốt râu từ tốn nói:

- Đại Liêu phái quận chúa đến Trung Nguyên, khiến cho bổn nhân phải nghiêng mình ngưỡng mộ Liêu chúa.
Nàng ôm quyền ôn nhu nói:
- Tuyết Cầm thay mặt Liêu Vương đa tạ lời nói vừa rồi của Thượng Quan tôn giá.
Nàng chớp đôi thu nhãn. Cái chớp mắt được nàng tạo ra rất hợp lúc, hợp thời. Nó như một lời khích lệ đối với vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu đã ngoài cái tuổi lục tuần. Tuyết Cầm nhỏ nhẻ nói:
- Để hội kiến với Thượng Quan tôn giá, Liêu Quốc không biết bao nhiêu người, cốt mong tìm một người xứng đáng không để tôn giá chê cười. Tuyết Cầm may mắn được chọn đi bồi tiếp Thượng Quan Đại Phu tôn giá.
- Bổn nhân không ngờ được Liêu chúa trọng thị như vậy.
- Cả Trung Nguyên đều ngưỡng mộ Thượng Quan Đại Phu tôn giá. Tất Đại Liêu cũng phải ngưỡng mộ chứ.
Thượng Quan Đại Phu vuốt bộ râu đen nhánh:
- Cứ xem như bổn nhân được may mắn trong kiếp làm người này. Nhưng có sự may mắn chừng nào thì lại càng nhận ra thời gian trôi quá mau. Như có cảm tưởng thời gian như bóng câu trôi tuột qua cửa sổ.
Di Tuyết Cầm điểm nụ cười mỉm thật tươi. Nụ cười của nàng như lời nói đã hiểu ẩn ý trong câu nói nửa vời của Thượng Quan Đại Phu. Tuyết Cầm nhỏ nhẻ nói:
- Di Tuyết Cầm sẽ không làm mất thời gian của Thượng Quan tôn giá.
- Bổn nhân chỉ nói bâng quơ thế thôi, chứ đối với Di Tuyết Cầm quận chúa bổn nhân đâu tiếc bất cứ thứ gì.
Đôi chân mày vòng nguyệt của Tuyết Cầm hơi nhướng lên:
- Thượng Quan Đại Phu tôn giá không tiếc gì với Tuyết Cầm ư?
- Đối với một trang thiên kim lá ngọc cành vàng như nàng thì trên thế gian này chẳng còn thứ gì sánh bằng.
Thượng Quan Đại Phu vừa thốt dứt câu, Di Tuyết Cầm bật ra tiếng cười trong như ngọc lưu ly va vào nhau. Tiếng của nàng tợ như những âm vực đầy chất thơ tình, mộng ảo khích lệ người đối diện phải dấn bước vào chốn bồng lai còn mơ hồ như đã mở cửa chờ sẵn.
Nàng cắt ngang tràng tiếu ngạo đó, nhỏ nhẻ nói:
- Tuyết Cầm không ngờ mình lại được như vậy. Nhưng Tuyết Cầm nghĩ mình không xứng như Thượng Quan Đại Phu tôn giá nói đâu… chẳng qua chính Thượng Quan Đại Phu tôn giá là người hào phóng,

phong nhã mà thôi.
- Bổn nhân là người hào phóng phong nhã ư?
- Liêu chúa nói với Tuyết Cầm như vậy.
Thượng Quan Đại Phu ôm quyền nói:
- Bổn nhân xin được bái tạ Liêu chúa.
Thượng Quan Đại Phu đặt tay lên bàn. Hai tay lão đan vào nhau.
Lão nhìn Di Tuyết Cầm đổi giọng trang trọng nói:
- Bổn nhân muốn biết quận chúa mang gì đến cho bổn nhân.
Giọng nói của Thượng Quan Đại Phu có phần uy nghiêm và trang trọng.
Mặc dù nghe chất giọng đó, nhưng Di Tuyết Cầm chẳng biểu lộ chút gì ngạc nhiên, thần sắc của nàng rất bình thản, và tươi như hoa như thể đã biết kỳ nhân Trung Nguyên đòi hỏi gì.
Tuyết Cầm mỉm cười, nhỏ nhẻ nói:
- Di Tuyết Cầm mang đến Thượng Quan tôn giá hai thứ báu vật Liêu Quốc.
Đôi uy nhãn của Thượng Quan Đại Phu sáng hẳn lên. Lão hơi biểu lộ sự vồn vã:
- Bổn nhân được hai thứ báu vật.
Nàng gật đầu:
- Tuyết Cầm rất mong Thượng Quan Đại Phu nhận hai món báu vật vô giá đó.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu rồi cười khẩy.
Lão vừa cười vừa nói:
- Bổn nhân biết đó là món báu vật gì rồi.
Sắc diện Di Tuyết Cầm ửng hồng e thẹn. Nàng từ tốn nói:
- Thượng Quan Đại Phu tôn giá cũng có quà đáp lại thịnh tâm của Liêu Vương.
- Bổn nhân đã chuẩn bị món quà đó.
Nàng chớp đôi thu nhãn ướt tình, đầy nét biểu cảm, nhỏ nhẻ nói:
- Tuyết Cầm thay mặt Liêu Vương đa tạ Thượng Quan Đại Phu tôn giá.
Thượng Quan Đại Phu khoát tay:
- Ấy… nàng đừng khách sáo như vậy… bổn nhân nhận quà của Liêu chúa tất phải có quà đáp lại cho Liêu Vương chứ.
Thượng Quan Đại Phu vừa nói vừa lấy trong tay áo ra một miếng da dê được gấp cẩn thận đặt lên bàn. Lão đẩy tấm da dê về phía Tuyết Cầm, vuốt râu nói:
- Bổn nhân nghĩ Liêu chúa rất thích món quà của bổn nhân.
Trong khi Thượng Quan Đại Phu nói thì Di Tuyết Cầm lấy một chiếc

tráp đặt lên bàn. Nàng đẩy chiếc tráp về phía Thượng Quan Đại Phu.
- Thượng Quan tôn giá hãy nhìn qua xem.
Thượng Quan Đại Phu mở nắp tráp, một vầng hào quang xanh biếc từ trong tráp phát ra nhuộm xanh cả chân diện vị kỳ nhân Trung Thổ.
Thượng Quan Đại Phu lấy từ trong chiếc tráp danh mộc ra một con kỳ lân bằng lam ngọc phát hào quang rực rỡ, được khắc tô vô cùng tinh tế. Lão đưa con kỳ lân đặt lên quả cầu với tư thế uy phong của loài tứ linh.
Thượng Quan Đại Phu trả con kỳ lân vào trong tráp rồi đóng nắp lại. Lão nhìn Di Tuyết Cầm từ tốn nói:
- Bổn nhân không ngờ mình lại có được một món quà quí giá như vậy.
Di Tuyết Cầm nhỏ nhẻ nói:
- Pho ngọc kỳ lân đó vốn là của Trung Nguyên. Chẳng biết nguyên cớ gì mà lưu lạc đến Đại Liêu. Nay nó quay về Trung Thổ là do đại công, đại đức của Thượng Quan Đại Phu tôn giá.
- Bổn nhân sẽ giữ kỹ báu vật ngọc kỳ lân như gia bảo của mình để nhớ đến Liêu chúa. Một ngày nào đó, bổn nhân rất mong được bồi tiếp Liêu chúa.
Nàng nhìn Thượng Quan Đại Phu.
- Liêu Vương rất mong đến ngày đó.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nhìn Tuyết Cầm từ tốn nói:
- À… Ngọc Kỳ Lân mới chỉ là một món quà, còn món báu vật thứ hai mà Liêu chúa định tặng cho bổn nhân là gì nhỉ?
Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng, e thẹn như một đóa hoa chớm nở mời mọc sự thưởng lãm của khách đa tình. Di Tuyết Cầm nhỏ nhẻ nói:
- Tuyết Cầm chỉ sợ báu vật thứ hai Thượng Quan Đại Phu tôn giá không thèm nhìn.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu khoát tay nói:
- Hậy… nhiệt tâm của Liêu chúa làm sao bổn nhân dám thất lễ từ chối báu vật của người tặng. Bổn nhân không dám đắc tội với Liêu chúa đâu, mặc dù bổn nhân là người Hán.
Di Tuyết Cầm nhìn Thượng Quan Đại Phu rồi từ từ đứng lên. Nàng nhìn Thượng Quan Đại Phu từ tốn nói:
- Được lời của Thượng Quan đại nhân, Tuyết Cầm mới dám trao báu vật thứ hai cho người.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu, điểm nụ cười mỉm. Ánh mắt của lão rọi vào nàng với sự khích lệ của một gã đạo hoa tặc trong lúc cao hứng tìm hoa.

Tất nhiên Di Tuyết Cầm nhận ra ngay ánh mắt đầy vẻ dâm đãng của vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu. Để đáp lại ánh mắt đó của Thượng Quan Đại Phu, nàng tự cởi bỏ ngoại y của mình, để phơi chiếc yếm hồng mỏng tăng không đủ che đôi tuyết lê căng cứng no tròn.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu mà mắt thì cứ chăm chắm nhìn vào vùng thượng đẳng của Di Tuyết Cầm. Một phản xạ tự nhiên của Thượng Quan Đại Phu mà lão không tự kiềm chế được, lão thè lưỡi liếm hai vành môi biểu lộ sự thèm thuồng.
Tất nhiên Di Tuyết Cầm không chỉ nhận ra nét biểu cảm trên chân diện của vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu mà còn đoán được tâm trạng của lão bây giờ thế nào.
Nàng nguýt mắt đưa tình. Một cái nguýt mắt vừa sắc vừa gợi cảm và khiêu khích chẳng thua kém gì những ả kỹ nữ ở kỹ lâu, thậm chí nếu những ả kỹ nữ dày dạn phong sương chứng nghiệm có lẽ phải bái đầu ngưỡng mộ nghệ thuật gợi cảm của nàng.
Di Tuyết Cầm tặng cho Thượng Quan Đại Phu cái nguýt mắt khích lệ giao tình rồi mới quay lưng về phía lão. Nàng thả những bước chân uyển chuyển theo tấm thảm đỏ trải sẵn trên sàn Vọng Nguyệt lầu. Mỗi bước đi của nàng là một mảnh trang phục rơi ra trôi tuột xuống gót. Một bước, hai bước và những bước kế tiếp cho đến khi nàng chẳng còn mảnh lụa nào trên người.
Thượng Quan Đại Phu nhìn từ phía sau. Lão phải bật ra câu nói:
- Đúng là trang mỹ nữ tuyệt sắc.
Làm sao Thượng Quan Đại Phu không bật ra câu nói đó được, bởi tấm thân của Di Tuyết Cầm đúng là một tòa nguy lâu dầy công kiến tạo của hóa công với những đường cong cân đối. Những đường cong đầy chất gợi cảm nóng bỏng nhục tình.
Mặc dù Di Tuyết Cầm quay lưng về phía Thượng Quan Đại Phu, nhưng chất nhục tình từ tấm thân nàng vẫn trào ra và lan đến lão kỳ nhân Trung Nguyên. Chất nhục tình cháy bỏng đó, tạo ra bên trong Thượng Quan Đại Phu một thứ cảm giác nao nao khôn tả. Lão rời bàn đại yến, bước nhanh về sau lưng nàng.
Hơi một chút ngập ngừng, Thượng Quan Đại Phu đặt tay lên hai bờ vai tròn trịa, với làn da trắng và mịn như bông bưởi. Lão nhỏ nhẻ nói như rót mật vào tai Di Tuyết Cầm:
- Nàng mới đúng là báu vật. Một thứ báu vật hiếm có mà bổn nhân chờ đợi.
Cùng với lời nói đó, đôi bản thủ của Thượng Quan Đại Phu, vuốt dọc hai bên hông thể pháp của Di Tuyết Cầm, và chỉ dừng lại ở vùng tiểu

yên nhỏ nhắn thanh mảnh, chiếc eo đúng với hình tượng thắt đáy lưng ong mà bất cứ nữ nhân nào cũng muốn có. Thượng Quan Đại Phu từ từ quay Di Tuyết Cầm đối mặt với mình. Hai người đối nhãn với nhau, rồi ánh mắt của vị kỳ nhân Trung Nguyên bắt đầu làm cuộc du hành từ khuôn mặt nàng đi dần xuống vùng hạ đẳng. Một đôi mắt hau háu đầy chất dâm dục, có thể đốt cháy bất cứ nhân dạng nào được kết tạo bằng da thịt những đường cong gợi cảm.
Trong khi Thượng Quan Đại Phu dùng ánh mắt mơn trớn thân thể Di Tuyết Cầm thì nàng cởi bỏ ngoại y của lão. Mọi thao tác của nàng thật nhuần nhuyễn không thừa cũng không thiếu và có chút gì e dè hay ngần ngại. Đúng là động tác của ả kỹ nữ dày dạn đường trong tám chữ, đường ngoài chín câu. Những thao tác của nàng làm cho vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu thêm kích động, cơn kích động lên đến tột cùng khi mọi thứ trên người đều bị Di Tuyết Cầm lột bỏ.
Thượng Quan Đại Phu, một kỳ nhân nổi tiếng danh tự vang lừng khắp cả Trung Nguyên như lột xác thành một con người khác. Không còn vẻ đạo mạo khô khan, cũng chẳng còn nét của một người chính nhân quân tử, mà đã quay về thật với bản năng của lão. Thứ bản năng hun đúc ra vị kỳ nhân của Trung Thổ.
Có lẽ Thượng Quan Đại Phu quá đỗi hoan hỷ bởi sự mơn trớn vuốt ve của trang kỹ nữ Liêu Quốc, nên có lòng đáp lại sự vuốt ve của nàng…
Tất cả kinh nghiệm từng trải lửa tình rực cháy qua sáu mươi năm để tạo ra một Thượng Quan Đại Phu hôm nay. Tục ngữ có câu “gừng càng già càng cay.” Câu tục ngữ này quả đúng với kỳ nhân Trung Nguyên Thượng Quan Đại Phu. Lão đúng là miếng gừng cay, không phải cay như ớt mà cay một cách âm ỷ và dai dẳng. Miếng gừng đó buộc kẻ ăn gừng phải rên rỉ qua chiếc lưỡi ẩm ướt và sục sạo một cách háo hức nhưng không thiếu phần tinh tế và đầy kinh nghiệm.
Toàn thân Di Tuyết Cầm căng cứng, những tưởng mọi kinh lạc trong nội thân của nàng sẽ bị đứt đoạn bởi những cảm giác khoái lạc ngồn ngộn do vị kỳ nhân võ lâm Trung Thổ đem đến. Hết khoái lạc này đến khoái lạc khác, hết cảm giác này đến cảm giác khác, nó cứ như những lượng sóng liên tục, sóng sau nhồi sóng trước phủ lên cơ thể nàng.
Di Tuyết Cầm chỉ còn biết mím hai cánh môi mọng tình bật ra những âm thanh ư ử như tiếng mèo hoang trong thời điểm động dục gợi tình. Nàng vừa rện vừa nghĩ thầm: “Trên thế gian này được bao nhiêu người giống như Thượng Quan Đại Phu. Thượng Quan tôn giá vang danh thiên hạ, được mọi người trọng nể hẳn là do lão biết cách

giao hoan với nữ nhân. Tại sao bọn nam nhân không học được như lão Thượng Quan Đại Phu này nhỉ?”
Nếu người trong cuộc còn nghĩ như vậy thì bọn nhân sĩ kỳ tài Dương Châu chứng kiến cảnh vị kỳ nhân của mình, người mà ai cũng ngưỡng mộ, làm cái công việc của một con thú trong thời truyền giống chắc phải há hốc mồm mà bái lạy.
Cuối cùng rồi Di Tuyết Cầm cũng không dằn được lửa dục bốc hỏa trong cơ thể mình. Sự bốc hỏa dục có biểu hiện qua khuôn mặt đỏ bừng. Nàng bắt đầu biểu lộ sự đòi hỏi nhiều hơn nữa qua đôi ngọc thủ bấu vào đỉnh đầu của vị kỳ nhân tôn giá đáng kính Trung Thổ, và phát ra những âm thanh ư ử gọi mời. Nàng có được những cảm giác lạ lẫm khác thường trong cuộc giao hoan lạc thú này là nhờ Thượng Quan Đại Phu.
Nàng không sao dằn được nữa, mà bật ra lời nói:
- Tôn giá… tôn giá… Tuyết Cầm không chịu nổi nữa rồi.
Lời nói của nàng như một sự ban thưởng cho Thượng Quan Đại Phu. Lão lộ rõ vẻ đắc ý của một người chinh phục được vùng đất cấm đầy chất thơ và còn bí mật. Thượng Quan Đại Phu bế Di Tuyết Cầm lên, đưa đến tràng kỷ.
Mặc dù trong Vọng Nguyệt lầu chỉ có hai người nhưng Thượng Quan Đại Phu vẫn cẩn thận buông rèm. Chẳng biết vị kỳ nhân Trung Thổ làm gì vị quận chúa Liêu Quốc sau bức rèm đó mà những tưởng cả tòa Vọng Nguyệt lầu rung chuyển bần bật với những tiếng rú đầy khoái cảm của Di Tuyết Cầm. Những tiếng rú biểu đạt cảm giác tột cùng của sự khoái lạc.
Tất cả mọi hoạt cảnh xảy ra trong Vọng Nguyệt lầu đều lọt vào mắt một người. Người đó chẳng ai khác chính là Đạo vương Khắc Vị Phong.
Chứng kiến từ lúc khởi đầu cho đến khi cuộc mây mưa tái diễn trong tràng kỷ sau tấm rèm, Khắc Vị Phong chỉ còn biết lắc đầu, nghĩ thầm: “Ôi cao nhân… đúng là cao nhân.”
Chàng từ chỗ nấp bước ra, bước đến bên bàn đại yến, Khắc Vị Phong nhón tay lấy hai thứ báu vật cho vào ngực áo rồi thuận tay bưng luôn tịnh rượu, đưa lên miệng uống cạn. Bồ đào thổ phồn tửu quả là khác hẳn những thứ rượu mà chàng đã thưởng lãm qua. Rượu của Thượng Quan Đại Phu thì không thể nào đem bì với rượu khác.
Khắc Vị Phong nhìn lướt qua bàn đại yến, rồi lấy tiếp hai chiếc chén ngọc cho vào túi da dê. Chàng lưỡng lự một chút rồi gom tất cả trang phục của vị kỳ nhân Trung Nguyên lẫn Di Tuyết Cầm. Vị Phong lấy

xong mớ trang phục đó. Chàng lấy được xấp ngân phiếu khá dày lẫn một miếng ngọc bội.
Ngắm miếng ngọc bội của Di Tuyết Cầm, Vị Phong khẽ gật đầu: “Ta có thể làm quà tặng được đây.”
Bỏ miếng ngọc vào túi da dê đeo bên hông, Vị Phong quẳng mớ trang phục vào gầm bàn đại yến. Chàng nhìn lại tràng kỷ. Sự xuất hiện của chàng chẳng hề được vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu lẫn Di Tuyết Cầm phát hiện.
Cả hai lúc này đang chìm ngập trong cuộc mây mưa của khoái lạc, sao có thể phát hiện được Đạo vương Khắc Vị Phong. Cho dù họ không vui cuộc mây mưa chưa hẳn đã phát hiện được chàng, chứ đừng nói trong tình trạng giao hoan khoái lạc này.
Tiếng rên ư ử của Di Tuyết Cầm cất lên dồn dã, khiến Vị Phong cũng phải tò mò nghĩ thầm: “Lão ôn dịch này làm cái quái gì mà ả kia cứ ư ử như thế chứ?”
Vừa nghĩ Khắc Vị Phong vừa bước đi bên tấm rèm. Chàng vén rèm nhìn vào. Cả một hoạt cảnh đầy chất nhục tình dâm loạn lọt vào mắt khiến cho hơi thở của Vị Phong những tưởng cô đặc lại.
Trong một xúc cảm nhất thời, Vị Phong chợt buồn nôn trước hành động dâm loạn của một vị cao nhân mà thiên hạ ngưỡng mộ. Không dằn được cảm giác buồn nôn chực trào ra ngoài. Khắc Vị Phong thuận tay búng một cái vào tai Thượng Quan Đại Phu.
Thượng Quan Đại Phu đang dồn dã trên tấm thân nõn nà của Di Tuyết Cầm như thể giật mình, buột miệng thốt:
- Sao nàng lại búng vào lỗ tai ta.
Tuyết Cầm bật ra tiếng rên rồi nói:
- Tuyết Cầm có làm vậy đâu.
- Nàng đừng làm bộ.
Lão nói rồi lại hụp đầu vào vùng vưu vật của Tuyết Cầm.
Vị Phong nhún vai, nhăn mặt, quay bước trở ra ngoài. Chàng theo lối cũ đột nhập vào Vọng Nguyệt lầu mà trở ra trước khi lấy tịnh rượu bồ đào thổ phồn tửu của Thượng Quan Đại Phu kỳ nhân Trung Thổ.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 3
Ma kiếm Vương Tạo

Cả Dương Châu rơi vào cơn chấn động kể từ sau cái đêm Khắc Vị Phong đột nhập vào Vọng Nguyệt lầu trộm báu vật của Thượng Quan Đại Phu và Di Tuyết Cầm. Nhưng không phải Dương Châu chấn động vì sự thật xảy ra đêm đó mà lại vì một nguyên nhân khác. Đâu đâu cũng nghe thiên hạ bàn tán về Đạo vương, nhưng họ bàn tán chỉ vì một huyết án vừa xảy ra trong Vọng Nguyệt lầu. Một huyết án xảy ra ngay trong thời điểm vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu có mặt tại Dương Châu. Ái nữ của vị trang chủ Vạn Xuân trang là Diệp Diệp tuổi chỉ vừa mười bốn mười lăm, đã bị Đạo vương cưỡng bức và chết ngay trong Vọng Nguyệt lầu.
Cái tin đó không chỉ làm chấn động cả Dương Châu mà giới võ lâm cũng kinh hoàng. Trong giới võ lâm ai cũng biết trang chủ Vạn Xuân trang Hoàng Khởi Nguyên, một người đạo mạo, và có tiếng là đại thiện nhân của kẻ thất cơ lỡ vận. Cái chết bi ai của Diệp Diệp khiến trang chủ Vạn Xuân trang Hoàng Khởi Nguyên đau khổ tột cùng, tất nhiên quần hào võ lâm cũng phẫn nộ.
Tất cả mọi người ở Dương Châu, bất kể già trẻ, trai gái, cơ hàn hay đại phú, người chốn quan trường hay kẻ thuộc giới võ lâm đều chung một ý niệm xé xác phanh thây gã Đạo vương bại hoại và vô cùng tàn nhẫn kia.
Tang lễ của Diệp Diệp được tổ chức ngay tại Vạn Xuân trang. Mà người chủ trì tang lễ lại là Thượng Quan Đại Phu. Ai cũng đau lòng trước cái chết của Diệp Diệp trút căm hờn lên Đạo vương, nhưng khốn nỗi chẳng một ai biết mặt Đạo vương. Giới võ lâm cũng như bá tính Dương Châu chỉ biết mỗi một điều duy nhất, Đạo vương là kẻ xuất quỷ nhập thần, có thể ra vào bất cứ tòa nhà hay biệt trang nào ở Dương Châu. Ngoài điều đó ra thì họ chẳng biết gì nữa.
Như để khỏa lấp nỗi hờn căm phẫn nỗ đang trào tột đỉnh của bá tính Dương Châu, Thượng Quan Đại Phu là vị kỳ nhân vang tiếng thiên hạ dã tuyên cáo trước lúc động quan, sẽ tìm ra Đạo vương, và bắt y phải chịu nhục hình bá đao loạn xác, nếu không thì lăng trì, hoặc để mọi người tự tay tùng xẻo gã.
Lời tuyên cáo của vị Thượng Quan Đại Phu đại kỳ nhân khiến cho người Dương Châu vơi đi sự phẫn nộ phần nào. Họ vơi đi sự phẫn nộ nhưng vẫn còn bàn tán và nguyền rủa Đạo vương.
Trong buổi tang lễ của Diệp Diệp, có một người lặng lẽ lắng nghe và quan sát vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu. Người đó chính là Ma Kiếm Vương Tạo.
Dưới sự chủ trì tang lễ của Thượng Quan Đại Phu, cả Dương Châu

cùng đưa linh cữu của Diệp Diệp về mộ địa Dương Châu. Một đám tang thật trọng thể, linh đình. Họ đưa linh cữu của Diệp Diệp đến nơi an nghỉ cuối cùng bằng sự thương tiếc nhưng thật ra bên trong thì cũng muốn tỏ lòng với vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu. Tỏ lòng thành với Thượng Quan Đại Phu thì có mất mát gì, ngược lại không chừng còn được phật gia tái thế kia ngoảnh mặt nhìn tới.
Cả một đám tang vang động tiếng khóc, tiếng than. Ai cũng khóc, ai cũng thương tiếc, nước mắt có lẽ đong được cả một lu đầy, mặc dù trong những người đưa tang khóc thảm thương đó có người chẳng có chút quan hệ gì đến Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên. Thậm chí có người còn chưa thấy mặt qua Diệp Diệp, vị ái nữ của Vạn Xuân trang chủ. Nhưng họ phải khóc đau đớn tiếc thương kẻ không quen, không biết bởi vì người chủ là Thượng Quan Đại Phu kỳ nhân Trung Thổ.
Sau khi hạ huyệt di quan của Diệp Diệp, Thượng Quan Đại Phu trịnh trọng nói:
- Kể từ hôm nay Hoàng Khởi Nguyên trang chủ sẽ là người nhà của bổn nhân.
Lão vuốt râu buông tiếng thở dài, nhìn lại Hoàng Khởi Nguyên:
- Hoàng trang chủ… bổn nhân nghiêng mình chia buồn với Hoàng trang chủ. Vong hồn bé nhỏ của Diệp Diệp sẽ minh chứng cho bổn nhân. Bổn nhân sẽ tìm ra Đạo vương để trả hận cho Diệp Diệp tiểu nữ. Bổn nhân mãi mãi ghi sâu hình bóng của Diệp Diệp, xem Diệp Diệp như ái nữ của mình.
Nói rồi Thượng Quan Đại Phu ôm lấy Hoàng Khởi Nguyên. Lão nấc nghẹn rồi nói:
- Ta đau lòng lắm.
Chính vào lúc nước mắt của Thượng Quan Đại Phu chực trào ra thì nhân dạng của Ma Kiếm Vương Tạo đập vào mắt lão. Vẻ đau khổ trên mặt Thượng Quan Đại Phu chợt biến qua nét lạnh lùng và tàn nhẫn.
Lão buông Hoàng Khởi Nguyên trang chủ.
Hoàng Khởi Nguyên nhìn Thượng Quan Đại Phu:
- Đó là số của Điệp Điệp… Đại nhân đừng đau lòng. Không chỉ Đại nhân đau lòng mà cả giới võ lâm đều đau lòng như dao cắt ruột cắt gan.
Trời cao lồng lộng, lưới trời thưa, nhưng bổn trang chủ tin rằng Đạo vương không thể nào thoát khỏi lưới tình. Y sẽ bị trừng phạt. y phải trả món nợ này cho Vạn Xuân trang.
Thượng Quan Đại Phu buông tiếng thở dài:

- Trang chủ đừng quá đau lòng… Bổn nhân sẽ làm hết sức mình để lôi gã Đạo vương biến thái, băng hoại và bỉ ổi ra trước sự phân xử của trời đất.
Thốt dứt câu nói này, hai dòng lệ trào ra khóe của Thượng Quan Đại Phu. Thấy vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu khóc, chẳng ai bảo ai mọi người đưa đám bật khóc rống lên thảm thiết.
Ma Kiếm Vương Tạo lia mắt nhìn qua đám tang Diệp Diệp rồi lặng lẽ rời khỏi mộ địa. Rời mộ địa, Ma Kiếm Vương Tạo vào Dương Châu Đệ Nhất lâu.
Y chọn cái bàn trong góc Dương Châu tửu điếm gọi luôn một vò rượu bốn cân. Chuốc rượu ra ba cái chén to, Ma Kiếm Vương Tạo bưng từng chén uống liên tục. Cứ như đám tang vừa rồi của Diệp Diệp khiến y đau lòng quá đỗi mà phải dùng rượu để vơi bớt đi nỗi muộn phiền.
Uống cạn chén rượu thì từ ngoài cửa Dương Châu Đệ Nhất lâu, ba gã đại hán lực lưỡng, tay xách đại đầu đao bước vào. Ba người đó chọn chiếc bàn đối diện với Ma Kiếm Vương Tạo.
Gã có hàm râu quai nón gằn giọng nói:
- Nhị đệ… với tội ác tày trời của Đạo vương… Tam Đao Thần Sát của chúng ta phải làm sao?
Gã đại hán có râu quai nón vừa nói vừa liếc xéo về phía Ma Kiếm Vương Tạo.
Vương Tạo bưng chén rượu thứ tư dốc lên miệng. Y đặt thanh trường kiếm lên mặt bàn. Lại thêm năm người nữa bước vào Dương Châu Đệ Nhất lâu. Họ chọn chiếc bàn phía sau Ma Kiếm Vương Tạo. Họ cũng lại nói về hành vi băng hoại của Đạo vương.
Chén rượu thứ năm Vương Tạo uống cạn, thì một người vận bạch y trắng toát, tuổi trạc ngoài tam tuần cỡ Vương Tạo. Y mặt thõn, cằm nhẵn thín như một quả đồi trọc chẳng có lấy một sợi râu, hay dấu tích của râu. Đúng là khuôn mặt của đứa trẻ chưa mọc râu nhưng đã già dặn.
Bạch y thư sinh dừng bước ngang ngưỡng cửa Dương Châu tửu lâu định nhãn nhìn Ma Kiếm Vương Tạo.
Hai cánh môi mỏng của Bạch y thư sinh nhếch lên tạo một nụ cười giả lả.
Y thả bước vào trong Dương Châu Đệ Nhất lâu, từ tốn nói:
- Tại hạ là Ngao Lãnh. Tại hạ biết một người có thể người này biết Đạo vương là ai.
Tam Sát thần quân đang ngồi bật đứng lên.
Gã có râu quai nón trịnh trọng ôm quyền nói:

- Nhứt Điệp Tử Ngao đại hiệp có nhớ Tam Sát thần quân không?
Ngoa Lãnh nhìn Tam Sát thần quân, nhếch môi cười mỉm rồi nói:
- Tam Sát thần quân, người Giang Đông làm sao Ngao Lãnh quên được. Câu Thư Nại các hạ cũng đến Dương Châu à?
Câu Thư Nại ôm quyền nói:
- Ngao đại hiệp nhận ra Câu mỗ thì hay quá. Tam Sát thần quân ngưỡng mộ Ngao tráng sĩ từ lâu rồi. Nay được hội kiến ở Dương Châu, thật là hay quá.
Y kéo ghế nhìn Ngao Lãnh nói tiếp:
- Mời Ngao tráng sĩ.
Ngao Lãnh bước đến bàn Tam Sát thần quân. Hai người kia đứng lên ôm quyền từ tốn nói:
- Tại hạ là Cổ Nhật Tình.
- Còn tại hạ là Mộc Thửa.
Ngao Lãnh ôm quyền nói:
- Tại hạ đã nghe danh ba vị từ lâu rồi… ba vị đều là những hiệp khách trên giang hồ. Nay được diện kiến tại Dương Châu là vinh dự cho Ngao mỗ.
Câu Thư Nại chuốc rượu ra chén mời Ngao Lãnh:
- Mời Ngao tráng sĩ.
Bốn người cùng cạn chén. Vừa đặt chén xuống bàn, Câu Thư Nại nói:
- Vừa rồi Ngao tráng sĩ nói, biết một người, mà người đó có thể biết chân tướng của Đạo vương.
Ngao Lãnh gật đầu:
- Ngao mỗ cho là như vậy.
Câu Thư Nại vồn vã hỏi:
- Ngao tráng sĩ có thể cho Câu mỗ biết người đó không?
Ngao Lãnh vuốt cằm, cười khẩy rồi nói:
- Câu đại hiệp định lập công lớn với Thượng Quan Đại Phu tôn giá à?
Câu Thư Nại gắt giọng đáp lời Ngao Lãnh:
- Lập công với Thượng Quan Đại Phu tôn giá, Câu mỗ không dám nghĩ đến. Nhưng hành động băng hoại, bỉ ổi của Đạo vương thì Câu mỗ không thể bỏ qua được.
Y nghiến răng rít giọng nói tiếp:
- Với một người hành hiệp giang hồ, bọn ta từ Giang Đông đến Hà Bắc, xuôi ngược khắp Trung Thổ, Tam Sát thần quân đâu để cho gã Đạo vương kia nhởn nhơ khi làm chuyện mà quỷ thần cũng phải phẫn nộ chứ.

Ngao Lãnh vuốt cằm nói:
- Tam Sát thần quân đúng là có hào khí hơn người. Thảo nào bọn ma nhân đều khiếp sợ.
Ngao Lãnh khẽ gật đầu rồi trịnh trọng nói tiếp.
- Tại hạ xuôi ngược trên giang hồ nên biết một người có tài xuất quỷ nhập thần, kiến văn cực kỳ uyên bác. Người đó có thể biết Đạo vương là ai.
Y rút trong tay áo ra một tấm giấy hồng điều. Mảnh giấy chẳng có chữ cũng chẳng có nét phác họa gì, mà còn để trống. Ngao Lãnh đưa tờ giấy hồng điều qua trước mặt mọi người đang hiện hữu tại Dương Châu Đệ Nhất lâu, trịnh trọng nói:
- Người tại hạ sắp nói ra đây có thể vẽ ra chân diện, tướng mạo của "Đạo vương" để chúng ta truy tìm hắn lôi ra trước công đạo giang hồ.
Câu Thư Nại vồn vã hỏi:
- Ngao tráng sĩ nói… kẻ đó là ai?
Ngao Lãnh từ từ quay mặt nhìn lại Ma Kiếm Vương Tạo. Y trang trọng buông ra từng lời nói thật chậm:
- Người đang ngồi độc ẩm trước mặt chúng ta. Ma Kiếm Vương Tạo.
Câu Thư Nại buột miệng nói.
Tất cả mọi người đang có mặt tại Dương Châu Đệ Nhất lâu đều đổ dồn mắt nhìn Vương Tạo.
Ngao Lãnh vẫn nhìn Vương Tạo từ tốn nói:
- Vương huynh không phủ nhận lời nói của tại hạ chứ?
Vương Tạo bưng chén rượu thứ sáu dốc lên miệng uống. Y dời mắt nhìn lại Ngao Lãnh và Tam Sát thần quân nhạt nhẽo nói:
- Ta là Vương Tạo thì đã sao nào?
Câu Thư Nại ôn nhu nói:
- Câu mỗ đã nghe tiếng Vương tôn giá. Nay mới diện kiến.
Câu Thư Nại ôm quyền xá:
- Hạnh ngộ… hạnh ngộ.
Ma Kiếm Vương Tạo bưng bầu rượu chuốc ra chén. Y vừa chuốc rượu vừa nói:
- Vương mỗ không thích nghe những lời sáo rỗng đó. Nếu Câu Thư Nại đã biết Ma Kiếm Vương Tạo thì đừng quấy nhiễu. Ta không thích làm phiền ai, cũng không muốn ai làm phiền ta.
Ngao Lãnh mỉm cười nói:
- Nhưng các hạ chắc là biết Đạo vương.
Vương Tạo khoát tay:
- Đi tìm Đạo vương mà hỏi hắn.
Y nói rồi dốc chén rượu trút vào miệng mình.

Chân diện của Câu Thư Nại sa sầm. Y trố hai luồng sát nhãn chiếu vào Ma Kiếm Vương Tạo.
Câu Thư Nại giật lấy tấm giấy hồng điều trên tay Ngao Lãnh, sải bước qua bàn Ma Kiếm Vương Tạo.
Y trải tấm giấy hồng điều lên bàn gằn giọng nói:
- Nếu Vương tôn giá biết Đạo vương là ai… hãy vẽ mặt y trên tấm giấy hồng điều này.
Đôi mắt cá chép của Vương Tạo từ từ đứng lên nhìn Câu Thư Nại:
- Nếu như Câu các hạ nghĩ ta biết, thì ta có vẽ không nào?
Câu Thư Nại tiếp nhận hai luồng ánh mắt cá chép của Ma Kiếm Vương Tạo, mặt chảy dài ra. Y cảm nhận rõ mồn một sắc na thần chết của Ma Kiếm Vương Tạo. Sự cảm nhẫn đó khiến hai môi mỏng của Câu Thư Nại bất giác dính chặt vào nhau nên không thể nào thốt ra lời được.
Y không nói, cũng không ừ mà cứ đứng đực ra như thể bị trời trồng.
Vương Tạo cau mày, bưng bầu rượu từ từ đổ lên tấm giấy hồng điều. Y vừa đổ rượu vừa nói:
- Quay trở về bàn của mình đi.
Giọng nói của Ma Kiếm Vương Tạo như người ta phán lịnh, khiến cho chân diện của Câu Thư Nại đã chảy xệ càng xệ hơn. Hai má y giận giật nhưng lại đứng bất động chẳng có chút biểu hiện gì. Sắc mặt của Câu Thư Nại từ từ đỏ bừng lên. Chẳng mấy chốc trông chẳng khác nào hòn than.
Y buông tiếng thở dài rồi nói:
- Vương tôn giá không vì chính đạo.
Vương Tạo cau mày:
- Ta nói Câu các hạ quay về bàn của mình thì quay về, đừng có lải nhải chính đạo hay tà đạo làm phiền đến Vương mỗ. Quay về bàn của ngươi đi.
Sắc diện của Câu Thư Nại càng đỏ hơn. Lời nói vừa rồi của Ma Kiếm Vương Tạo những tưởng đâu một gáo nước sôi nóng bỏng tát thẳng vào mặt họ Câu.
Trước mặt bao nhiêu người, Câu Thư Nại đâu dễ bị sỉ nhục như vậy được.
Y bắt đầu nổi giận.
Câu Thư Nại gắt giọng nói:
- Nếu như các hạ không nói… Câu mỗ sẽ xem các hạ cùng một hạng người với Đạo vương.
Lời còn đọng trên hai cánh môi của Câu Thư Nại thì Ma Kiếm Vương Tạo rút soạt lưỡi trường kiếm ra khỏi vỏ. Y vừa rút kiếm vừa phát

động chiêu công. Lưỡi kiếm không rời khỏi vỏ, mà chỉ rút ra được phân nửa, nhưng hai lỗ tai của Câu Thư Nại đã rơi xuống đất.
Máu tuôn ra ướt đẫm hai bên thái dương Câu Thư Nại, rồi tràn xuống nhuộm vai gã.
Ma Kiếm Vương Tạo tra lưỡi kiếm rút sâu vào trong vỏ, nhạt nhẽo nói:
- Nếu kiếm của ta rời khỏi vỏ, ngươi không thể đứng nhí nhố trước mặt ta đâu.
Sắc diện của Câu Thư Nại đỏ bầm chuyển qua màu tía rồi biến xang màu xanh nhạt lá cây. Vừa rồi Câu Thư Nại chỉ cảm nhận có hai làn gió thoảng qua tai mình, khi Vương Tạo đã tra kiếm vào vỏ rồi y vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra. Thậm chí khi nghe Vương Tạo nói, y còn toan phản bác lại nhưng khi cảm nhận hai bên thái dương mình rát bỏng, và nhận ra máu tràn xuống vai mới biến sắc ngậm miệng.
Câu Thư Nại từ từ cúi xuống, nhìn hai chiếc lỗ tai của mình nằm trơ trọi trước mũi giày. Y lặp bặp nói:
- Ngươi…
Câu Thư Nại thốt được mỗi một câu thì lại chạm vào ánh mắt cá chép của Ma Kiếm Vương Tạo. Cảm nhận sắc na chết chóc qua hai luồng ánh mắt đó, họ Câu lại ngậm miệng.
Y buông tiếng thở dài, gắng gượng chịu đựng cái đau rát buốt hai bên mang tai mình, quay bước trở lại bàn. Bây giờ tất cả mọi người đều căng mắt, với vẻ trang trọng nhìn Ma Kiếm Vương Tạo.
Câu Thư Nại quay lại bàn. Tay y đặt vào đốc ngọn đại đao. Hai cánh môi mím lại cùng với tiếng nghiến răng ken két phát ra. Y nhìn Cổ Nhật Tỉnh và Mộc Thửa.
Ánh mắt của Câu Thư Nại ám hiệu nói với hai gã nhị Sát và Tam Sát.
Câu Thư Nại chớp mắt một cái. Liền sau cái chớp mắt của gã, Tam Sát thần quân đồng loạt xấut động đao phát sát chiêu. Ba ngọn đại đao tợ như ba lưỡi tầm sét, bổ thẳng đến Ma Kiếm Vương Tạo.
Cùng với sự xuất động của ba lưỡi đại đao đó, thì tả thủ của Ma Kiếm Vương Tạo vỗ mạnh xuống mặt bàn một cái. Bầu rượu lẫn những chiếc chén bật tung lên cao non ba bộ. Bầu rượu lẫn những chiếc chén còn lơ lửng thì ba ngọn đại đao cũng chém bổ tới với uy lực mạnh mẽ khôn lường.
Ma Kiếm Vương Tạo vẫn ngồi trên chiếc đôn, nhưng chiếc đôn giật lùi về sau hơn nửa bộ để ba ngọn đại đao nặng non hai trăm cân bổ thẳng xuống chiếc bàn.
- Chát…
Ba ngọn đại đao cùng bổ xuống chiếc bàn cây nhưng chỉ một âm

thanh phát ra. Chiếc bàn bị chặt làm ba khúc. Tam Sát thần quân chưa kịp thu hồi binh khí thì một chớp kiếm làm lóa mắt mọi người. Ngay cả Tam Sát thần quân cũng bị lóa mắt bởi chớp kiếm đó.
Cả ba đứng đực ra như pho tượng, trong khi lưỡi kiếm Vương Tạo thì hứng lấy những chiếc chén rượu đang rơi xuống. Ba chén rượu như ba cánh bướm đậu trên mũi kiếm của y. Còn tả thủ Vương Tạo lấy bầu rượu chuốc vào ba cái chén đó.
Y lắc lưỡi kiếm.
Ba chén rượu được khiển bằng lưỡi kiếm cùng nghiêng một lúc, rót vào ba thanh đại đầu đao còn dính chặt vào chiếc mặt gỗ, khi ba chén rượu rót hết lên ba lưỡi đao thì Tam Sát thần quân cũng buông binh khí. Ba thanh đại đao cùng ba chén rượu rơi một lúc xuống sàn Dương Châu Đệ Nhất lâu.
Những âm thanh loảng xoảng và lạch cạch vang lên như tiếng chuông gọi hồn của Hắc Bạch Vô Thường. Liền sau những âm thanh đó thì Tam Sát thần quân đồng quỳ gối, đổ lăn ra sàn gạch. Trên yết hầu của ba người đó xuất hiện một luồng chỉ đỏ, mắt của Tam Sát thần quân vẫn còn mở trừng trừng với vẻ ngạc nhiên và ngớ ngẩn.
Ma Kiếm Vương Tạo tra kiếm vào vỏ rồi từ từ đứng lên. Tất cả mọi người có mặt tại Dương Châu Đệ Nhất lâu chứng kiến cái chết của Tam Sát thần quân đều như hóa thành tượng. Họ ngồi thừ ra gần như chẳng dám thở mạnh nữa. Cái chết của Tam Sát thần quân đã tước đi hào khí mới đầu của họ.
Ma Kiếm Vương Tạo nhìn lướt qua mọi người rồi nói:
- Còn ai muốn biết chân diện thật của Đạo vương không?
Chỉ có sự im lặng nặng nề đáp lại câu hỏi của Ma Kiếm Vương Tạo. Rồi chẳng ai bảo ai lần lượt từng người rời Dương Châu Đệ Nhất lâu. Đối mặt với một Ma Kiếm Vương Tạo thì chẳng ai muốn bao giờ. Bởi lẽ đối mặt với y là đối mặt với tử thần. Đối mặt với cái chết rình rập.
Mọi người lần lượt rời khỏi Dương Châu Đệ Nhất lâu, nhưng một người ở lại đó là Nhứt Điệp Tử Ngao Lãnh.
Ngao Lãnh nhìn Ma Kiếm Vương Tạo nhếch môi nói:
- Vẫn còn một người muốn biết chân tướng thật của Đạo vương.
- Nhứt Điệp Tử Ngao Lãnh.
- Không sai.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 4
Cát bụi nhân sinh

Khắc Vị Phong đi tới đi lui trước mặt năm gã tiểu hành khất có bộ mặt nhem nhuốc. Vị Phong không thể nào tin được vào sự việc lại xảy ra tệ hại như vậy. Chàng đã nghe thiên hạ bàn tán về Đạo vương. Chàng đã chứng kiến sự phẫn nộ của bá tánh.
Vị Phong dừng bước lắc đầu lẩm nhẩm nói:
- Không thể nào như vậy được… ta đâu có làm cái chuyện bại hoại, gớm ghiếc và kinh tởm đó.
Vừa nói Khắc Vị Phong vừa nhìn lại bọn tiểu hành khất. Chàng hơi sững sờ khi nhận ra những đôi mắt thao láo, ngây ngô nhìn mình. Tiếp nhận những ánh mắt đó, Khắc Vị Phong không khỏi sượng sùng bởi nghĩ những ánh mắt đang rọi vào chàng bằng sự hoài nghi.
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Không lẽ các đệ không tin đại ca của các đệ à?
Chỉ có im lặng đáp lại câu hỏi của Khắc Vị Phong. Bọn tiểu hành khất đưa tay quệt lỗ mũi, chỉ có ả tiểu nữ trạc mười lăm là nhìn chàng.
Khắc Vị Phong cau mày gắt giọng hỏi:
- Tiểu Bạch… muội có tin đại ca là kẻ bại hoại không?
Tiểu Bạch lắc đầu.
Khắc Vị Phong buông một tiếng thở dài:
- Đại ca có thể thề với trời đất không có làm cái chuyện bại hoại, hại Diệp Diệp nha đầu đó đâu. Các đệ đã sống với đại ca bấy lâu nay chắc chắn phải hiểu đại ca chứ… đại ca của các đệ và Tiểu Bạch đâu có phải là hạng người như người ta đàm tiếu. Thậm chí khi ta hành sự đạo chích cũng chỉ để lấy có ba lượng để về chu toàn cuộc sống cho chúng ta thôi. Các đệ và Tiểu Bạch hãy hiểu cho đại ca.
Tiểu Bạch đứng lên từ tốn nói:
- Đại ca… vậy cái đêm hôm Diệp Diệp tiểu thư chết, đại ca có ở trong Vọng Nguyệt lầu của Vạn Xuân Trang không?
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Tất nhiên là có rồi.
Tiểu Bạch miễn cưỡng nói:
- Huynh ở trong Vọng Nguyệt lầu, mà Diệp Diệp tiểu thư lại chết trong đêm đó, vậy ai giết Diệp Diệp tiểu thư và còn làm chuyện băng hoại tày đình đó?
Gã tiểu tử có bộ mặt rỗ bởi bịnh đậu mùa nhìn Khắc Vị Phong nói:

- Chỉ có mình đại ca trong Vọng Nguyệt lầu đêm hôm đó, mà đại ca không là người thủ ác thì là ai nhỉ?
Đôi chân mày của Khắc Vị Phong nhíu lại:
- Hê… Tiểu Quỷ Đại Thủ… ngươi nói vậy hóa ra ngươi nghi ngờ đại ca của ngươi ư?
Đại Thủ lắc đầu:
- Không không… đệ nào dám nghi ngờ đại ca.
Khắc Vị Phong buông tiếng thở dài, rồi nói:
- Nếu như đại ca biết người thủ ác thì đã nói với các đệ và Tiểu Bạch biết rồi. Nhưng khốn nỗi ta không biết mới oan cho ta chứ?
Đại Thủ chau mày, quệt mũi rồi nói:
- Lạ thật đó… đại ca ở trong Vọng Nguyệt lầu, Diệp Diệp tiểu thư chết trong Vọng Nguyệt lầu, cũng ngay vào cái đêm đại ca xâm nhập vào tòa lầu đó. Đại ca không biết thì ai biết nhỉ.
Khắc Vị Phong nghiêm mặt nói:
- Đại Thủ… ngươi đứng lên.
Đại Thủ chỏi tay xuống đất từ từ đứng lên. Y lấm lét nhìn Khắc Vị Phong, lí nhí nói:
- Đại Thủ không có ý nghi ngờ đại ca.
Khắc Vị Phong cau mày:
- Ngươi không cần phải thanh minh với đại ca. Ta biết ngươi chỉ nói như thế thôi, nhưng cái đầu to và bự của ngươi thì nghi ngờ Khắc đại ca rồi.
Buông ra một tiếng thở dài, Khắc Vị Phong nói:
- Thiên hạ ở Dương Châu này, từ các nhân sĩ đức cao vọng trọng, đến những trang đại hiệp, và cả những nhà sư nghi ngờ Đạo vương là kẻ bại hoại làm ra cái chuyện động trời với Diệp Diệp tiểu thư. Tất nhiên các đệ phải nghi ngờ ta chứ?
Nhìn qua tất cả những gã tiểu hành khất, Khắc Vị Phong nói:
- Những người kia Khắc Vị Phong có thể không quan tâm đến, họ muốn nghĩ sao cũng được. Riêng các đệ và Tiểu Bạch là những người đã sống với đại ca, hiểu đại ca là người thế nào mà vẫn nghi ngờ đại ca là kẻ bại hoại. Khắc Vị Phong này quả chẳng còn chốn dung thân nữa rồi.
Tiểu Bạch nhìn Khắc Vị Phong từ từ đứng lên rồi nói:
- Tiểu Bạch không nghi ngờ tiểu huynh đâu.
Khắc Vị Phong tròn mắt nhìn Tiểu Bạch:
- Muội không nghi ngờ đại ca à?
Tiểu Bạch khẳng khái gật đầu, rồi nói:
- Muội không tin đại ca là người bại hoại luân thường. Đại ca không

thể là người như vậy được. Đã cùng chung sống với Khắc đại ca bao lâu nay, đại ca một lòng một dạ vì chúng tiểu đệ mình, tất không phải là người băng hoại rồi.
Khắc Vị Phong sa sầm:
- Hây… đó chỉ là lời nói suông của tiểu muội thôi. Chẳng lẽ bây giờ chúng ta nhao nhao tri hô Khắc Vị Phong không phải là kẻ thủ ác. Có ai tin vào lời nói của chúng ta à? Còn đem lời nói của tiểu muội ra phân bày…
Khắc Vị Phong buông tiếng thở dài lắc đầu nói:
- Không chừng thiên hạ lại gán cho chúng đệ và tiểu muội cùng một hạng người thủ ác như đại ca. Và không chừng còn gắn thêm cái tội đồng phạm nữa.
Đại Thủ lên tiếng:
- Khắc đại ca nói đúng rồi… Nếu Khắc đại ca không phải là kẻ thủ ác thì phải có kẻ thủ ác chứ.
Đại Thủ gãi đầu:
- Mà đêm hôm đó chỉ có một mình Khắc đại ca trong Vọng Nguyệt lầu của Vạn Xuân trang.
Tiểu Bạch tròn mắt nhìn Đại Thủ:
- Ngươi lại nghi ngờ Khắc đại ca rồi.
Đại Thủ lắc đầu. Nhăn mặt rặn một nụ cười thật khó coi, y lí nhí nói:
- Đại Thủ không nghi ngờ đại ca… tỷ đừng có nói bậy. Từ trước đến nay Đại Thủ vẫn kính trọng và ngưỡng mộ đại ca mà.
Tiểu Bạch phụng phịu nói:
- Tiểu Đại Thủ… ngươi không được nghĩ đại ca như người ngoài thiên hạ bàn tán đó.
Tiểu Bạch lườm Đại Thủ nhìn lại Khắc Vị Phong:
- Tiểu huynh… Tiểu Bạch nghĩ ra rồi.
Khắc Vị Phong phấn khích hẳn lên:
- Muội nghĩ gì nào?
Tiểu Bạch nheo mày nói:
- Không biết muội nghĩ đúng hay sai. Nhưng có thể lúc đại ca có mặt tại Vọng Nguyệt lầu thì huyết án của Diệp Diệp tiểu thư chưa xảy ra. Nhưng khi đại ca rời Vọng Nguyệt lầu thì vụ án đó mới xảy ra.
Khắc Vị Phong cau mày, xoa trán nhìn Tiểu Bạch:
- Sao huynh không nghĩ ra điều đó nhỉ?
Vừa thốt ra câu nói này, Khắc Vị Phong vừa nhớ lại sự việc đêm hôm đó. Chàng nghĩ thầm: “Chẳng lẽ tên ôn dịch Thượng Quan Đại Phu bày ra tấn kịch huyết án kia rồi đổ tội lên đầu mình. Đúng là lão và ả Di quận chúa đó rồi.”

Ý nghĩ đó trôi qua đầu Khắc Vị Phong, chàng buột miệng nói:
- Đúng rồi… chính là lão thôi.
Tiểu Bạch nghe chàng nói câu này thì vồn vã nói:
- Đại ca nghĩ ra hung thủ rồi ư?
Khắc Vị Phong lưỡng lự:
- Huynh cũng không chắc nữa, nhưng phải nghi ngờ. Và lão mới là người đáng nghi ngờ nhất.
Tiểu Bạch phấn chấn nói:
- Thế thì tốt rồi… Tiểu Bạch và đại ca sẽ đến nha môn báo với huyện đại nhân đem gã thủ ác ra trước công đường.
Vị Phong chau mày nhìn Tiểu Bạch:
- Muội biết huynh nghi ngờ ai không mà nói?
- Ai?
- Thượng Quan Đại Phu mà cả Dương Châu vừa tổ chức đại lễ nghinh tiếp đó.
Tiểu Bạch lẫn Đại Thủ và năm gã tiểu khất há hốc mồm ngơ ngẩn.
Tiểu Bạch trố mắt nhìn Khắc Vị Phong:
- Tiểu ca.
Buông tiếng thở dài, Vị Phong nói:
- Đấy… tiểu ca vừa nói ra tục danh của gã thủ ác, muội lẫn các huynh đệ đã sửng sốt rồi. Nếu huynh đến nha môn nói ra ý vừa nãy…
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Không biết đại ca có bao nhiêu cái đầu để hứng chịu những ngọn đại đao của bọn đao phủ đây. Huống chi huynh chẳng có lấy một bằng chứng gì.
Tiểu Bạch hỏi:
- Tiểu ca không có bằng chứng gì à?
Khắc Vị Phong nhăn mặt:
- Làm sao mà có được. Chuyện đó xảy ra khi tiểu ca rời Vọng Nguyệt lầu. Huống chi họ sắp đặt cho tiểu ca.
Tiểu Bạch buông tiếng thở dài, làu nhàu nói:
- Mà đại ca đột nhập chi vào Vọng Nguyệt lầu cho khổ chứ?
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Đại ca chỉ bị bắt buộc thôi… ta đâu có muốn nhưng họa vô đơn chí mà.
Nói dứt câu, Khắc Vị Phong buộc miệng chửi đổng:
- Tổ cha cái thằng già kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu khi không mò đến Dương Châu làm gì cho Khắc Vị Phong này phải khốn đốn chứ.
Tiểu Bạch nhìn Khắc Vị Phong:

- Đại ca có chửi thì chỉ có muội và tiểu đệ nghe thôi… chuyện cũng đã lỡ rồi, phải tìm cách gỡ rối.
Khắc Vị Phong xoa trán, nheo mày nghĩ rồi nói:
- Tiểu Bạch… huynh đã nghĩ ra rồi.
Tiểu Bạch phấn chấn nói:
- Tiểu ca đã nghĩ ra cách giải quyết rồi à?
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Muội và Đại Thủ ngồi xuống đi.
Tiểu Bạch và Đại Thủ ngồi trở lại chỗ của mình. Khắc Vị Phong ngồi xuống bên Đại Thủ.
Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Chuyện đã dĩ lỡ rồi, có lẽ đại ca phải bỏ đi khỏi Dương Châu càng xa càng tốt. Khi nào nguôi ngoai mọi sự, đại ca sẽ quay về đón mọi người. Tạm thời ở đây, đại ca giao lại cho Tiểu Bạch, bởi Tiểu Bạch lớn tuổi nhất, có thể chu toàn cho các đệ.
Nhìn sang Tiểu Bạch:
- Muội nhận lãnh trách nhiệm mà đại ca giao phó được chứ?
Tiểu Bạch nhìn Khắc Vị Phong rồi gật đầu:
- Dù muốn hay không muốn thì Tiểu Bạch cũng phải nhận… nhưng không biết khi vắng đại ca rồi… Tiểu Bạch có quán xuyến nổi không?
- Muội sẽ quán xuyến được mà.
Nhìn lại bọn tiểu hành khất, Khắc Vị Phong nghiêm giọng nói:
- Đại ca trao lại trọng trách chăm sóc các đệ cho Tiểu Bạch. Các đệ phải nghe lời Tiểu Bạch như chính đại ca.
- Chúng đệ sẽ nghe lời đại ca.
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Thế thì tốt. Đại ca tạm thời rời khỏi Dương Châu nhưng mắt vẫn không rời các đệ. Số ngân lượng trước đây tiểu ca giao cho muội để dành khi gặp hoạn nạn. Muội hãy giữ lấy chăm sóc cho các đệ.
- Còn đại ca?
- Tiểu ca tự lo cho mình được mà… muội không phải lo cho tiểu ca.
Khắc Vị Phong rút trong túi áo da dê ra xấp ngân phiếu:
- Còn đây là số ngân phiếu mà tiểu ca đã trộm được ở Vọng Nguyệt lầu trong đêm hôm đó. Tiểu ca trao lại cho Tiểu Bạch chi dùng. Khi Khắc đại ca không ở bên các đệ và muội… nhưng vẫn nhớ đến mọi người.
Lệ trào ra khóe mắt Tiểu Bạch.
Đại Thủ cúi gục đầu xuống.
Khắc Vị Phong buông tiếng thở dài. Chàng gượng cười nói:
- Đại ca trở thành Đạo vương là vì các đệ và muội. Cũng vì cuộc

sống cơ hàn của đại ca. Cho dù đại ca có là Đạo vương đi nữa nhưng đại ca xin thề mình không phải là kẻ bại hoại như thiên hạ đàm tiếu. Đại ca chỉ mong các đệ và Tiểu Bạch hiểu cho đại ca là đủ rồi. Âu cũng là cơ hội để đại ca tránh xa cái nghiệp Đạo vương, ngao du sơn thủy một thời gian. Các đệ và Tiểu Bạch ở nhà phải bảo trọng đó.
Đại Thủ chồm tới ôm lấy Khắc Vị Phong. Y nghẹn lời nói:
- Đại ca… Tiểu đệ tin đại ca không phải là kẻ bại hoại mà… đại ca ở lại với tiểu đệ.
Khắc Vị Phong gượng cười nhưng nước mắt lại long lanh hiện trong hai con người. Chàng vỗ vai Đại Thủ:
- Đại ca không thể ở lại làm liên lụy đến các đệ được. Đã có Tiểu Bạch thay đại ca rồi. Chỉ cần trong thời gian đại ca không có mặt tại Dương Châu, các đệ nhứt nhứt phải nghe lời Tiểu Bạch.
Chàng buông tiếng thở dài nhìn Tiểu Bạch:
- Với số ngân lượng để dành và số ngân phiếu vừa có được, Tiểu Bạch hãy tìm một kế sinh nhai đặng lo cho các đệ chờ ngày đại ca quay về. Nếu như đại ca có mệnh hệ gì thì Tiểu Bạch thay đại ca chăm lo cho mọi người.
- Nhưng…
Tiểu Bạch cắn răng trên vào môi dưới, thổn thức nói:
- Nhưng còn đại ca…
- Ta nói với Tiểu Bạch là phải chăm lo cho các tiểu đệ nên người. Sau này còn là học sĩ với người ta. Chứ đừng như đại ca dấn thân vào nghiệp Đạo vương. Thế nào cũng có ngày bị trời phạt như bây giờ.
Khắc Vị Phong nắm tay Tiểu Bạch:
- Muội làm được những gì ta nói chứ?
Lệ trào ra khóe mắt Tiểu Bạch. Nàng gật đầu:
- Muội sẽ làm được.
Khắc Vị Phong nắm bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Bạch:
- Nói là phải làm đó… muội không được khóc… số phận của những cô nhi như đại ca và chúng đệ cũng như muội luôn chịu những thiệt thòi trong cuộc sống này mà.
Buông tiếng thở dài, Khắc Vị Phong nói tiếp:
- Tiểu Bạch muội đừng có khóc trước mặt Đại Thủ và lũ tiểu đệ này. Chúng sẽ làm lừng không sợ muội đâu.
- Tiểu Bạch sẽ không khóc.
Tiểu Bạch vừa nói vừa dùng ống tay áo chùi hai dòng lệ đọng trên khóe mắt.

Khắc Vị Phong đứng lên.
Tiểu Bạch, Đại Thủ cùng các tiểu đệ cùng đứng lên.
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Đại ca không muốn các đệ và Tiểu Bạch tiễn ta đâu.
Chàng gượng điểm một nụ cười khích lệ rồi quay bước. Khắc Vị Phong vừa đi vừa rủa thầm.
- Tổ cha cái lão ôn dịch Thượng Quan Đại Phu hắc ám và ả quận chúa lăng loàn trắc nết… tự nhiên lại bày trò đổ tội lên đầu bổn thiếu gia.
Chàng buông tiếng thở dài rồi rủa tiếp.
- Đồ ôn dịch, đồ lăng loàn, nếu như bổn thiếu gia có chết thì cũng đeo bám các ngươi.
Chàng bước ra khỏi tòa nhà hoang nhìn lên bầu trời xanh thẳm nhẩm nói:
- Diệp Diệp tiểu thư có linh thiêng, ở trên đó phò độ cho Khắc Vị Phong giải oan và trả hận cho tiểu thư.
* * *
Tần Á Mỵ ngồi trước tấm gương đồng ngắm mình trong gương. Nàng nghe tiếng động sau lưng mình. Mặc dù nghe tiếng động nhưng nàng vẫn không quay lại.
Nàng vẫn chăm chút việc chải lại mái tóc dài đen mượt của mình. Nàng cẩn thận như sợ chiếc lược kia sẽ rứt mất một sợi tóc đen mà nàng trau chuốt giữ gìn.
Khắc Vị Phong đến sau lưng Tần Á Mỵ:
- Tần muội.
- Muội tưởng đâu huynh không dám đến đây nữa chứ?
Một thoáng sững sờ hiện trên mặt Khắc Vị Phong.
Khắc Vị Phong miễn cưỡng nói:
- Tần muội tin vào những lời thiên hạ đàm tiếu sao?
Tần Á Mỵ từ từ quay lại nhìn Khắc Vị Phong. Đôi thu nhãn trong sáng và đen lay láy, rọi vào mắt chàng:
- Thế huynh nghĩ sao về hành vi bỉ ổi của mình.
Khắc Vị Phong càng sững sờ hơn với câu nói của Á Mỵ. Chàng lắc đầu nói:
- Tần muội… huynh không phải là hạng người đó.
Nàng đứng lên rồi nói:
- Huynh không phải là hạng người băng hoại, bỉ ổi đó ư… đó chỉ là lời nói của huynh thôi. Còn tất cả bá tánh Dương Châu này đều khẳng định huynh là kẻ bại hoại, bỉ ổi. Ngoài huynh ra đâu còn ai khác nhỉ. Hay huynh chỉ cho muội biết kẻ thủ ác ngoài huynh xem.

Khắc Vị Phong toan nói ra tục danh của Thượng Quan Đại Phu và Di Tuyết Cầm nhưng rồi kịp xua ý niệm đó ra khỏi đầu mình. Chàng nhìn Tần Á Mỵ nghĩ thầm: “Cho dù ta có nói ra tên của Thượng Quan Đại Phu và Di Tuyết Cầm thì chắc gì nàng đã tin. Không chừng nàng lại cho Khắc Vị Phong này là kẻ thủ ác còn bỉ ổi ngậm máu phun người.”
Buông một tiếng thở dài, Khắc Vị Phong nói:
- Huynh thề với muội… huynh không phải là kẻ bại hoại đã hại Diệp Diệp tiểu thư.
Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng nhíu lại. Á Mỵ nghiêm giọng nói:
- Huynh nghĩ chỉ một lời nói của huynh sẽ khiến Á Mỵ tin ư. Sẽ khiến người của Dương Châu này tin Đạo vương Khắc Vị Phong không phải là kẻ thủ ác à?
Buông tiếng thở dài.
Á Mỵ nhìn chàng lắc đầu nói:
- Huynh đừng quên Á Mỵ là ái nữ của tổng giáo đầu Dương Châu.
- Huynh biết.
- Vậy thì huynh hãy thú nhận mình là kẻ bại hoại thủ ác đi.
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Sao Tần muội lại có thể nghi ngờ huynh. Chẳng lẽ tình yêu mà muội không thể minh chứng cho huynh được à?
Á Mỵ hơi sững sờ với câu nói này của Khắc Vị Phong:
- Thôi được… Muội tạm tin huynh vậy. Chỉ vì tin mà muội chưa báo với lão nhân gia về chân tướng thật của Đạo vương đó. Nếu như muội báo thì có lẽ huynh chẳng còn đất chôn thây đâu.
Sắc diện Khắc Vị Phong đỏ bừng. Chàng miễn cưỡng nói:
- Nếu Tần muội tin Khắc Vị Phong đã hoan hỷ lắm rồi.
Nàng nhìn Khắc Vị Phong nói:
- Sắp tới đây huynh tính làm gì.
- Huynh đến để từ giã muội… rồi sẽ rời Dương Châu một thời gian. Khi nào vụ án này sáng tỏ, huynh sẽ quay về.
- Chừng nào vụ án của Diệp Diệp mới sáng tỏ?
- Huynh cũng không biết. Nhưng ông trời sẽ có mắt mà. Huynh không làm, ông trời sẽ minh chứng cho huynh.
Nàng nắm tay Khắc Vị Phong:
- Chừng nào huynh đi.
- Ngay bây giờ.
- Ngay bây giờ?
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Trời đất bao la, huynh nghĩ mình sẽ tránh được cái họa này. Một cái

họa mà huynh chẳng bao giờ ngờ tới nói lại chụp xuống huynh.
Tần Á Mỵ lưỡng lự nói:
- Nếu muội nói với gia gia… huynh sẽ nghĩ sao?
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Lão nhân gia chẳng giúp gì cho huynh được đâu.
- Huynh đừng quên gia gia là tổng giáo đầu Dương Châu.
- Huynh biết, nhưng lúc này huynh chưa biết ai là thủ ác với Diệp Diệp. Mà bá tánh Dương Châu thì chỉ nghĩ huynh là kẻ thủ ác.
Tần Á Mỵ buông tiếng thở dài:
- Lão nhân gia là tổng giáo đầu mà huynh không tin à?
- Huynh chỉ sợ đem phiền lụy cho lão nhân gia mà thôi. Huynh muốn tự mình tìm ra hung thủ.
Tần Á Mỵ nắm tay Vị Phong. Nàng đổi giọng nhu hòa:
- Muội lo cho huynh lắm.
- Á Mỵ… muội tin huynh rồi à?
Nàng gật đầu:
- Tình yêu mách bảo cho muội biết huynh là người khí khái, cương trực, không phải là hạng người bại hoại như thiên hạ đàm tiếu.
Khắc Vị Phong không khỏi xúc động trước những lời nói này của nàng. Chàng vuốt mái tóc đen huyền của Á Mỵ:
- Á Mỵ… muội tin huynh… đủ làm huynh mãn nguyện rồi.
Á Mỵ ngẩng lên nhìn Vị Phong.
Hai người đối nhãn với nhau. Khắc Vị Phong gượng cười với nàng, rồi lấy miếng ngọc bội đặt vào tay Á Mỵ:
- Huynh tặng muội đó… sau này khi huynh không còn ở Dương Châu, muội sẽ nhớ đến huynh.
Á Mỵ ép đầu vào vai chàng.
Mùi tóc thoang thoảng xông vào khứu giác Vị Phong. Ngửi mùi tóc của nàng, Khắc Vị Phong cúi xuống hôn lên mái tóc đó. Chàng nhỏ nhẻ nói:
- Á Mỵ… huynh không muốn xa muội nhưng hoàn cảnh buộc huynh phải đi. Nếu như huynh có mệnh hệ gì, muội bảo trọng lấy thân mình.
Nàng mỉm cười với chàng, khẽ gật.
Á Mỵ nhỏ nhẻ nói:
- Trong tình cảnh này huynh vẫn lo cho muội à.
- Á Mỵ… muội là người huynh yêu nhất trên đời này.
Nàng vòng tay ôm lấy cổ Khắc Vị Phong:
- Tiểu ca…
Sau lời nói đó, Á Mỵ kéo Khắc Vị Phong xuống. Nàng áp chặt hai cánh môi mình dính vào môi Khắc Vị Phong như không muốn rời

chàng nữa. Một nụ hôn thắm thiết nồng cháy.
Á Mỵ buông Vị Phong nhìn chàng nhỏ nhẻ nói:
- Tiểu ca… tối nay huynh chờ muội tại ghềnh Dạ Tình.
Nàng chớp mắt.
Khắc Vị Phong khẽ gật đầu.
Á Mỵ nhỏ nhẻ nói:
- Muội muốn… đưa tiểu huynh đi.
Lệ trào ra khóe mắt nàng. Nàng thổn thức nói:
- Khi huynh đi rồi đừng quên muội nhé.
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Huynh sẽ không bao giờ quên muội. Không bao giờ quên muội.
Khắc Vị Phong vừa nói vừa ôm chặt thân thể nàng vào người mình. Mùi tóc thoang thoảng của nàng bay vào khứu giác chàng, tạo ra trong Khắc Vị Phong một thứ cảm xúc ngọt ngào và nuối tiếc.
Khắc Vị Phong nâng cằm nàng:
- Huynh sẽ cố tự giải oan cho mình. Để trong mắt Tần Á Mỵ, Đạo vương không phải là kẻ băng hoại đáng kinh tởm như thiên hạ bàn tán.
Á Mỵ gượng cười gật đầu:
- Muội tin huynh.
Hai người lại dán chặt vào nhau như thể không muốn rời xa nhau nữa.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 5
Khởi sát võ lâm

Ma Kiếm Vương Tạo nhìn Nhứt Điệp Tử Ngao Lãnh trang trọng nói:
- Vương mỗ và Ngao túc hạ đều là kiếm thủ, ta nghĩ không nên làm phiền nhau.
Đôi chân mày mỏng và nhợt của Ngao Lãnh thoạt nhướng lên cùng hai cánh môi khẽ nhép rồi nói:
- Ngao mỗ sẽ không làm phiền Vương túc hạ. Nhưng để Ngao mỗ rời khỏi đây mà chẳng ai làm phiền ai, Vương túc hạ cũng dễ dàng đi khỏi Dương Châu, thế hãy chỉ cho tại hạ biết Đạo vương là ai?
Mặt Vương Tạo sa sầm hẳn lại, biểu lộ những nét bất nhẫn và tàn bạo:

- Tại sao ta phải chỉ Đạo vương cho các hạ?
- Bởi vì chủ nhân của Ngao mỗ muốn vậy!
- Chủ nhân của các hạ ư? Phải chăng chưởng môn của các hạ cũng muốn lập công với Thượng Quan Đại Phu đại nhân?
- Ngao mỗ không quan tâm đến điều đó!
Vương Tạo nhìn vào mắt Ngao Lãnh hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Nếu như Vương mỗ không chỉ điểm thì sao nào?
- Thì các hạ sẽ chết!
- Chết ư? Dễ như vậy ư? Vương mỗ bươn chãi trên giang hồ từ trước đến giờ, chưa bao giờ nghĩ đến cái ngày mình phải chết. Nếu như túc hạ lấy được cái mạng của Ngao mỗ thì ta rất hoan hỷ đó!
- Nếu như Ngao mỗ không lấy được cái mạng của Ma Kiếm Vương Tạo thì cũng có người khác đến lấy thôi. Ngao mỗ khuyên các hạ nên quí cái mạng của mình. Mỗi người chỉ có một cái mạng, không nên hủy hoại nó. Đến khi nó không còn thuộc về mình, nuối tiếc thì đã muộn.
- Rất cảm kích lời chỉ giáo của Ngao túc hạ nhưng rất tiếc Vương mỗ chưa từng biết tiếc nuối. Dù là nuối tiếc cái mạng của mình.
Ngao Lãnh nhếch môi nói:
- Giới võ lâm thường kháo với nhau rằng, những gã luyện kiếm thường tự kiêu, tự đại. Họ chỉ giải quyết mọi việc qua thanh kiếm của mình. Không biết lời nói đó đúng hay sai?
Ma Kiếm nheo mày, ôn nhu đáp lời Ngao Lãnh:
- Lời đó không sai đâu!
Ngao Lãnh gật đầu:
- Có lẽ chuyện hôm nay giữa Ngao mỗ và Ma Kiếm Vương Tạo cũng sẽ được giải quyết với nhau bằng kiếm.
- Kiếm chính là mạng của kiếm thủ. Nên như vậy là hơn!
- Ngao mỗ không khách khí, nhưng ta buộc phải nói cho túc hạ biết, nếu túc hạ không chỉ điểm Đạo vương là ai thì cho dù ngươi có là thiên hạ đệ nhất kiếm cũng không có cơ hội may mắn quay trở về kinh thành Trường An.
Mặt Ma Kiếm Vương Tạo sa sầm. Y khẽ lắc đầu rồi nói:
- Ta không thích nghe những lời nói như thế này. Thay vì nói những lời vừa rồi thì ngươi hãy biểu lộ bản lãnh kiếm chiêu của mình.
Nhứt Điệp Tử Ngao Lãnh ôm quyền:
- Ngao mỗ rất hân hạnh nhận lời chỉ giáo của Ma Kiếm túc hạ!
Miệng thì nói, tay thì từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ. Thanh kiếm của y hoàn toàn khác thường, lạ lùng, lưỡi kiếm giống như một cây sắt nhọn hoắt và mềm mại, được nối từ chuôi kiếm khá dài.

Ma Kiếm Vương Tạo nhìn thanh kiếm của đối phương. Chân diện y bất giác lộ những nét trang trọng. Phàm những kiếm thủ dùng dị kiếm thì kiếm chiêu cũng rất dị thường, đặc biệt là không thể đoán định được. Ma Kiếm biết điều đó. Y biết được điều đó nên biết đối thủ của mình không phải là một kiếm thủ tầm thường.
Ngao Lãnh từ tốn nói:
- Ngao mỗ nghe tiếng túc hạ từ lâu lắm rồi. Thật tâm tại hạ rất muốn giao kiếm với kiếm thủ lừng danh như Ma Kiếm Vương Tạo. Nhưng chúng ta cứ như hai cánh chim kẻ bắc người nam, chẳng có cơ hội để biểu thị tài năng. Hôm nay đúng là dịp tốt, rất mong các hạ chỉ giáo hết bản lãnh của mình để Ngao Lãnh này tiếp thu!
Ma Kiếm từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ:
- Ta cũng muốn biết những dị kiếm thủ có chiêu thức như thế nào để đủ giao thủ với Ma Kiếm Vương Tạo này!
Miệng thì nói, Ngao Lãnh rung nhẹ cổ tay cầm đốc kiếm. Mũi kiếm rung lên, tạo thành những âm thanh chanh chách lạ lùng. Cùng với những âm thanh đó là cả một chùm hoa kiếm dày đặc kết thành một mạng lưới đom đóm chụp tới họ Vương.
Đôi chân mày Vương Tạo hơi nhíu lại. Y phải nhíu mày bởi trong màn bông kiếm dày đặc như bày đom đóm kia, y chẳng thể nào phân biệt đâu là thực, đâu là hư.
Trước màn kiếm quang như bầy đom đóm do Nhứt Điệp Tử tạo ra, lần đầu tiên trong cuộc đời của một kiếm thủ phiêu bạt Ma Kiếm Vương Tạo phải thoái bộ. Y không chỉ thoái một bộ mà thoái những ba bộ. Mặc dù Vương Tạo đã thoái bộ nhưng màn kiếm ảnh kia vẫn tạo áp lực về phía y.
Ma Kiếm Vương Tạo buột miệng nói:
- Kiếm chiêu của các hạ quả thật khó lường!
Vừa thốt ra câu nói đó, Vương Tạo phát động kiếm chiêu chém xả vào lưỡi dị kiếm của Nhứt Điệp Tử Ngao Lãnh. Âm thanh do lưỡi kiếm của Vương Tạo cắt ra tợ như tiếng xé lụa, nghe buốt cả cột sống.
- Rét…
Tưởng đâu lưỡi kiếm của Vương Tạo sẽ chạm vào dị kiếm của Ngao Lãnh nhưng Nhứt Điệp Tử như đã có chủ đích từ trước. Y vừa thấy chớp quang kiếm chiêu xuất hiện, liền rút ngay kiếm về, nhanh không thể tưởng. Ngao Lãnh rút kiếm về khiến cho lưỡi kiếm của Vương Tạo chém trượt vào không khí. Vừa chém hụt dị kiếm của đối phương, Vương Tạo biết ngay sự biến nguy hiểm sẽ đến với mình. Y không thu hồi kiếm mà ngửa hẳn người ra sau.

Phản xạ của Ma Kiếm cực kỳ linh hoạt và chính xác. Chính phản xạ đó đã giúp cho Vương Tạo thoát khỏi tử thần trong đường tơ kẽ tóc. Nhứt Điệp Tử vừa rút kiếm lại, để trường kiếm của Vương Tạo chém vào khoảng không. Y đâu để cho họ Vương có thời khắc biến chiêu hoặc thu hồi kiếm, mà dấn đến một bộ, đâm thẳng kiếm vào yết hầu Vương Tạo. Đây chính là sát chiêu tàn độc của Ngao Lãnh.
Xuất chiêu kiếm này, Nhứt Điệp Tử những tưởng kết thúc cuộc đấu bằng cái chết của Vương Tạo. Nhưng kiếm chỉ đi sạt qua người Ma Kiếm Vương Tạo trong đường tơ kẽ tóc.
Nhứt Điệp Tử đâm hụt Ma Kiếm, vì họ Vương phản ứng quá thần kỳ. Ngao Lãnh toan thu kiếm về thì đến lượt y phải giật mình.
Mặc dù ngã người để tránh lưỡi kiếm của Ngao Lãnh nhưng hai chân Vương Tạo cũng không mất cân bằng. Khi lưỡi dị kiếm vừa đâm xoạt qua, buộc y phải ngã người, nhưng khi đối phương vừa rút kiếm về, thì Ma Kiếm liền chớp thời cơ phản công, nhanh không thể tưởng. Chân trái làm trụ, thân pháp quay nửa vòng, phối hợp cùng với kiếm, cắt ra một đường vòng cung, chém vào vùng thắt lưng của Ngao Lãnh.
Lần này đến lượt Ngao Lãnh phải tiếp nhận điều đó, hốt hoảng điểm mũi giầy lướt về phía sau. Mặc dù, y phản xạ cực nhanh, gần như theo quán tính bản năng tự vệ, mũi kiếm của Vương Tạo vẫn rọc một đường dài cắt ngang y phục của họ Ngao.
Ma Kiếm trở kiếm, dang chân đứng nhìn Ngao Lãnh. Vương Kiếm chiếu đôi sát nhãn tợ cái chết vào Ngao Lãnh, mà trán từ từ rịn ra lớp mồ hôi lấm tấm.
Cuộc đời của Ma Kiếm, đây là lần đầu tiên y rịn mồ hôi trán mặc dù là đắc lợi một chiêu kiếm. Nhưng để đắc lợi chiêu kiếm vừa rồi, Vương Tạo đã hao tốn quá nhiều nguyên khí, đến nỗi mồ hôi phải rịn ra trán.
Phía đối diện, Nhứt Điệp Tử cũng chiếu đôi mắt to, ngây ngô nhìn vào mặt Ma Kiếm Vương Tạo. Y từ tốn:
- Túc hạ đúng là Ma Kiếm!
Y thốt ra lời nói đó thì rùng mình một cái. Cùng với cái rùng mình đó, toàn thân Ngao Lãnh là một lớp da ốc li ti, thậm chí nổi cả lên mặt y. Làm sao Nhứt Điệp Tử Ngao Lãnh rùng mình sởn người, y buộc phải rơi vào tình trạng đó vì vừa rồi bản sắc tử vong đã chụp xuống y rõ mồn một. Y nhận ra bóng dáng thần chết ngay trong chiêu kiếm của Vương Tạo.
Ma Kiếm Vương Tạo nhạt nhẽo nói:
- Xem như chúng ta đã hiểu nhau rồi!

- Một chiêu kiếm đủ để hiểu nhau. Thế túc hạ có đồng ý cho Ngao mỗ biết Đạo vương là ai không?
- Ta sẽ chỉ khi nào yết hầu ta có được một giọt máu để khỏa lấp nỗi sợ hãi.
- Ngao mỗ vẫn còn một chiêu kiếm.
- Ta cũng còn một chiêu kiếm. Kiếm thủ sẽ không dừng lại khi kiếm chưa dính máu.
- Ngao mỗ cũng không thể tra kiếm vào vỏ khi nó chưa dính máu của ai!
- Kết cục của những kẻ luyện và tỷ kiếm đều giống nhau. Cho dù các hạ có là dị kiếm thủ.
- Ngao mỗ và Vương túc hạ đều biết kết cục đó. Và chúng ta đều là kiếm thủ nên cũng đều sợ kết cục dành cho một kiếm thủ.
- Câu này thì túc hạ nói đúng!
- Vậy ai là người chết?
- Không thể nào biết được khi hai kiếm thủ vẫn còn kiếm trong tay.
- Đến lượt túc hạ nói đúng. Lại rất đúng nữa!
- Thế thì sao túc hạ còn chưa sử dụng đến chiêu kiếm của mình!
- Ngao mỗ và túc hạ đều sợ kết cục dành cho kẻ dùng kiếm, nhưng đã trót nhận mình là kiếm thủ thì không thể chạy trốn nó.
- Không chạy trốn thì buộc phải tiếp nhận nó như sự ban ơn của kiếm dành cho người cầm kiếm.
- Đúng!
Lời còn đọng trên miệng, Nhứt Điệp Tử lại lắc cổ tay. Một chiếc bông vụ tợ như bầy đom đóm khổng lồ chụp tới Vương Tạo. Bầy đom đóm do dị kiếm của Ngao Lãnh tạo ra khiến Ma Kiếm phải chau mày, nheo mắt bởi chúng làm cho mắt của Vương Tạo phải loạn lên, không định được gì sau màn kiếm hoa dầy đặc đó.
Hai cánh môi Vương Tạo mím chặt lại. Thanh trường kiếm của y vẫn giấu sau cánh tay phải của mình, chấn vị không hề nhích động. Màn kiếm quang dày đặc như bầy đom đóm chụp tới, Ma Kiếm không dùng lưỡi kiếm đón thẳng đỡ lấy những bông kiếm của Ngao Lãnh, mà chú mắt dồn vào những bông kiếm đó.
Lỗ tai bên phải của y khẽ nhích lên một cái như thể tiếp nhận âm thanh của sát kiếm. Cùng với cái nhích động của lỗ tai trái, Ma Kiếm chỉ nghiêng người qua một bên phải nửa gang tay.
Mũi dị kiếm của Ngao Lãnh xuất hiện trong màn hoa kiếm như bầy đom đóm xuyên qua bờ vai của Vương Tạo. Mũi dị kiếm như một mũi kim đồng hồ, xuyên qua da thịt của Ma Kiếm Vương Tạo.
Thì ra, Ma Kiếm đã có chủ đích, dùng ngay thân thể mình làm một

chiếc mộc để phát hiện ra lưỡi kiếm của đối phương, và khắc chế sát chiêu của họ Ngao. Mặc dù, đâm dị kiếm xuyên vào bờ vai của Vương Tạo rõ ràng, Nhứt Điệp Tử đã đắc chí thành công, nhưng y bỗng giật mình biến sắc.
Mặc dù, Ngao Lãnh đã ghim được mũi kiếm vào thân ảnh của Vương Tạo nhưng chính y cũng rơi vào thế tử vong. Bởi dị kiếm của y ghim vào bờ vai đối phương chứ không phải tử huyệt, chẳng khác nào đã bị Ma Kiếm khắc chế, mà kiếm của Vương Tạo lại chưa phát động kiếm chiêu phản kích. Nhứt Điệp Tử giật thót ruột thì lưỡi kiếm của Vương Tạo xuất hiện.
Một chớp kiếm hình vòng cung chém ngang qua mặt Ngao Lãnh. Cánh tay cầm đốc kiếm của Ngao Lãnh lìa ra khỏi thân thể gã, nhưng vẫn nắm cứng vào đốc kiếm như không chịu buông ra.
Nhứt Điệp Tử loạng choạng thối lui về sau hai bộ. Từ bờ vai phải của gã một vòi máu tuôn trào ra thành vòi, rưới đỏ nền gạch Dương Châu Đệ Nhất lâu.
Một dị ảnh trông thật nực cười. Cánh tay của Ngao Lãnh vẫn nắm cứng đốc kiếm, trong khi kiếm của y vẫn ghim vào bờ vai của họ Vương.
Ngao Lãnh buông tiếng thở dài:
- Ngao mỗ chỉ có thể chết bởi Ma Kiếm Vương Tạo!
- Các hạ nên hiểu như vậy.
Giọng nói thật nhạt nhẽo của Vương Tạo khiến cho khuôn mặt ngây ngô của Ngao Lãnh chảy dài ra, cùng với những nếp nhăn xuất hiện. Y bỗng nhiên trở nên già nua đến ngộ nghĩnh.
Ngao Lãnh ngập ngừng nói:
- Một kiếm thủ đối với kẻ rớt kiếm như thế nào?
Câu hỏi này của Nhứt Điệp Tử chẳng khác nào một lời cầu khẩn được sống, thế nhưng khi thốt xong câu nói đúng như ý niệm của Ngao Lãnh, một chớp kiếm sáng ngời cắt ra, tợ sấm sét bổ xuống đỉnh đầu họ Ngao. Chớp kiếm đó chẻ đôi thân xác Ngao Lãnh thành hai mảnh bằng nhau, bên phải chỉ thiếu một cánh tay, bởi nó vẫn còn nắm cứng đốc dị kiếm ghim vào bờ vai Ma Kiếm.
Thể pháp của Ngao Lãnh từ từ tách ra làm hai ngã về hai phía.
Ma Kiếm tra kiếm vào vỏ, rồi mới rút lưỡi dị kiếm ra khỏi vai mình. Y buông lưỡi kiếm rơi xuống giữa hai mảnh thi thể, rồi nói:
- Kiếm của các hạ bây giờ mới rơi xuống!
Ma Kiếm chẳng màn đến vết thương đang tuôn máu ra trang phục mình. Y bước đến bưng bầu rượu tu ừng ực, rồi quẳng bầu rượu vào góc gian tiền sảnh Dương Châu Đệ Nhất lâu.

Buông một tiếng thở dài, Ma Kiếm thả bước chậm rãi tiến ra ngoài cửa Đệ Nhất lâu. Ma Kiếm vừa bước ra khỏi Đệ Nhất lâu thì buộc phải dừng bước. Y làm sao không dừng bước khi đối diện với một hàng cung thủ của nha môn. Tất cả đều lăm lăm giương cung hướng vào y.
Người đứng đầu hàng nha sai cầm cung tên là một đại giáo đầu vận giáp y. Đó chính là tổng giáo đầu Dương Châu Tần Chương.
Ngoài bọn cung thủ của nha môn, còn gồm những cao thủ khác mang đầy binh khí, tạo ra một thế trận vây chặt lấy Ma Kiếm Vương Tạo.
Đôi chân mày Vương Tạo nhíu lại. Y không màng đến máu đang tuôn ra từ vết thương trên bờ vai phải của mình mà định nhãn xuống quần hào và bọn cung thủ nha môn.
Tần giáo đầu lớn tiếng nói:
- Vương Tạo… mau buông kiếm… để bổn giáo đầu đưa về nha môn.
Đôi mắt cá chép của Vương Tạo lia qua, rồi nhạt nhẽo nói:
- Vương mỗ mà lại về gia môn của các người ư…
- Bổn giáo đầu buộc phải phát lệnh bọn cung thủ lấy mạng ngươi.
- Trước khi Tần giáo đầu phát lệnh cho bọn cung thủ xạ tiễn thì hãy nói cho ta biết ta có tội gì nào?
Tần Chương gằn giọng nói:
- Huyện đại nhân Dương Châu đã phát hiện ra ngươi có mối thông đồng với Đạo vương.
Vương Tạo cau mày hỏi:
- Tần giáo đầu có bằng chứng không?
- Cho dù ngươi không thông đồng thì ngươi cũng đã sát hại bốn mạng người tại thành Dương Châu này rồi.
- Nếu Vương mỗ không giết họ thì thử hỏi Vương mỗ còn đứng đây được hay không? Hay bây giờ Vương mỗ đã về chầu diêm chúa rồi?
- Vương Tạo… Ngươi muốn nói gì hay biện minh gì thì cũng phải buông kiếm trước, rồi theo bổn giáo đầu về nha môn.
Ma Kiếm ngửa mặt cười khanh khách rồi từ tốn nói:
- Tần giáo đầu! Vương mỗ sẽ bỏ kiếm và theo lão về nha môn để giải bày sự việc, nhưng trước hết lão hãy tìm cho mỗ một vò Bồ Đào Phổ Thồn Tửu của Thượng Quan Đại Phu đại nhân đi.
Nghe Vương Tạo thốt ra câu này, Tần Chương không khỏi bối rối. Y miễn cưỡng nói:
- Bồ Đào Thổ Phồn Tửu của Thượng Quan Đại Phu đại nhân đâu có sẵn để ta đưa cho ngươi.
- Nếu không có vò rượu ấy thì tổng giáo đầu báo với Thượng Quan

Đại Phu là Vương Tạo này không diện kiến đâu.
- Ngươi dám trái lệnh của quan sai nha môn à?
Vương Tạo cười khẩy rồi nói:
- Xem ra Tổng giáo đầu chẳng biết gì cả rồi. Giáo đầu đã chẳng biết thì Vương mỗ cũng chẳng đôi co với giáo đầu làm gì. Giáo đầu cứ đi tìm Bồ Đào Thổ Phồn Tửu cho Vương mỗ, tất Vương mỗ sẽ giải trình cho giáo đầu biết tất cả thôi.
Y nhếch môi cười ruồi, rồi tiếp:
- Hê, không chừng biết vụ này rồi, giáo đầu sẽ được thăng quan tiến chức đó!
Tần Chương lưỡng lự nói:
- Vương Tạo… ngươi đợi bổn giáo đầu ở đó. Nếu ngươi giở trò gì thì đừng trách bổn giáo đầu.
- Tại hạ chỉ chờ Bồ Đào Thổ Phồn Tửu của Tần giáo đầu đem về mà thôi.
Giáo đầu Tần Chương nhìn Vương Tạo hừ nhạt một tiếng. Đáp lại ánh mắt dè xét của Tần Chương, Ma Kiếm Vương Tạo điểm một nụ cười giả lả, y xua tay:
- Giáo đầu còn đứng đó làm gì?
Tần Chương hừ nhạt một lần nữa. Lão thầm nghĩ: “Ta về báo với Thượng Quan Đại Phu để thỉnh ý của ngài.”
Tần Chương quay lưng đi được ba bước thì nghe những tiếng huỳnh huỵch sau lưng mình. Lão liền dừng bước nhưng chưa kịp nghĩ ra đó là những âm thanh gì và chuyện gì đã xảy ra. Tần Chương quay ngoắt lại. Một ý niệm lóe lên trong đầu lão: “Ta bị lừa rồi!”
Tần Chương phải nghĩ đến điều đó thôi vì khi lão vừa quay lưng thì Ma Kiếm Vương Tạo cũng vừa chớp được thời cơ trong khoảnh khắc sao nhãng của những gã cung thủ nha môn bằng một thân thủ siêu phàm xuất chúng, Vương Tạo lướt vụt về phía bọn cung thủ. Cùng phối hợp với bộ pháp đó, là những chiếc ám tiễn rào rào phóng ra từ tả thủ của Vương Tạo. Bọn cung thủ như những cây chuối ngã nhào xuống đất.
Tổng giáo đầu Dương Châu phát hiện ra điều đó thì bọn cung thủ chẳng khác nào rắn mất đầu, nhốn nháo tan tác bởi không ai cầm đầu. Tần Chương toan rút binh khí thì mũi kiếm của Vương Tạo đã điểm vào yết hầu y.
Bị mũi kiếm của Vương Tạo điểm vào yết hầu, tổng giáo đầu Tần Chương biến sắc, đứng đực ra như bị trời trồng. Ngay cả quần hào võ lâm cũng chẳng có người nào kịp phản ứng gì.
Tần Chương ngơ ngẩn hỏi:

- Ngươi muốn gì!
- Tần giáo đầu là thống lĩnh nha sai nhưng lại chẳng có chút kiến văn gì cả… nhưng ta chẳng làm gì lão đâu… mà muốn nhắn gửi Thượng Quan Đại Phu qua lão… Lão đại nhân đừng tơ tưởng đến chuyện bắt Ma Kiếm Vương Tạo.
Y nói dứt câu, liền tra kiếm vào vỏ, điểm mũi giầy, thi triển khinh công băng mình đi.
Tần Chương cứ ngây người ra chẳng biết làm gì, khi Ma Kiếm Vương Tạo đã đi hẳn rồi, Tần Chương mới cảm thấy yết hầu mình ran rát. Y rờ tay lên yết hầu, nhận ra máu, nhưng chỉ đúng một giọt điểm ở đầu ngón tay.
Họ Tần bất giác rùng mình khi nghĩ đến cái chết mất đầu, nếu như Ma Kiếm muốn lấy mạng lão.
Rời Dương Châu Đệ Nhất lâu, Vương Tạo ra khỏi trấn Dương Châu, đến một tòa lầu, có những vòng tường bao bọc chung quanh. Y như thể là chủ nhân của tòa biệt lầu này nên rất rành rẽ, Vương Tạo bước đến trước cửa tòa biệt lâu, gõ đúng ba tiếng. Y chờ một lúc thì gõ thêm hai tiếng nữa. Lúc ấy, hai cánh cửa đóng im liền hé mở. Ma Kiếm len qua cửa vào trong gian chính sảnh. Đối diện với Ma Kiếm là một mỹ nữ chỉ trạc ngoài đôi mươi.
Nàng thấy máu nhuộm bờ vai trái Vương Tạo, liền vồn vã hỏi:
- Vương huynh… huynh có sao không?
Vương Tạo từ tốn đáp lời nàng:
- Thượng Quan Đại Phu đã phát hiện ra huynh rồi!
Y vừa nói vừa cởi áo. Bờ vai trái của y là một lỗ thủng sâu hun hút, máu đang rỉ ra, chung quanh vết thương sưng tấy, được màu xám xịt.
Vương Tạo nói:
- Kiếm của Nhứt Điệp Tử Ngao Lãnh có độc. Huynh không ngờ một dị kiếm thủ như Ngao Lãnh lại dụng độc tẩm vào kiếm.
- Để Sương Sương xem lại vết thương cho huynh.
Vương Tạo gật đầu, nhìn nàng nói:
- Sương Sương… nếu như ta không thể đến phó hội với Đạo vương được thì muội phải đến đó thế ta.
Sương Sương gật đầu. Vương Tạo bước đến bàn, ngồi xuống. Y nhìn Sương Sương nói:
- Cho ta một bầu rượu!
Sương Sương bước đến kệ, lấy bầu rượu hai cân đến bàn cho Vương Tạo. Nàng vừa rọc vết thương vừa nói:
- Vương huynh biết Ngao Lãnh dụng độc gì không?

- Ta không biết!
Thốt ra câu này mà giọng của Vương Tạo khác hẳn đi. Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm mặt gã.
Sương Sương vẫn tiếp tục dùng ngọn trủy thủ lóc lớp thịt bị nhiễm độc trên bờ vai Vương Tạ mà nói:
- Nếu như không kịp giải độc thì Vương huynh sẽ phải mất một cánh tay nếu như không muốn phải vong mạng.
Vương Tạo buông một tiếng thở dài. Hai hàm răng của y nghiến lại, phát ra những âm thanh ken két mà tuyệt nhiên không thốt ra tiếng kêu rên nào.
Sương Sương lóc xong lớp thịt nhiễm độc quanh vết thương, Vương Tạo mới thở phào. Y nói:
- Ta không muốn mất một cánh tay!
- Lúc này thì Vương huynh không mất một cánh tay rồi.
Nàng đặt ngọn trủy thủ xuống bàn, lấy thuốc trị thương đắp lên bờ vai Vương Tạo rồi băng lại. Vừa băng lại vết thương, Sương Sương liền nói:
- Vương huynh phó hội với Đạo vương ở đâu?
- Tại…
Y toan nói ra nhưng rồi lại không nói, nheo mày dời mắt về bức bình phong. Ma Kiếm nhìn Sương Sương thoạt thay đổi. Những nét hoảng hốt lộ ra mặt nàng.
Vương Tạo nhanh như cắt chộp lấy tay nàng. Y gằn giọng nói:
- Nàng đã phản bội ta!
Sương Sương biến sắc, nàng chưa kịp trả lời thì từ sau bức bình phong Di Tuyết Cầm bước ra. Vương Tạo vẫn khống chế hổ khẩu của Sương Sương nhưng mặt thì rọi vào Di Tuyết Cầm.
Tuyết Cầm chấp tay sau lưng, từ tốn nói:
- Sương Sương cô nương không hề phản bội các hạ mà chỉ muốn tìm cho các hạ một con đường sống thôi.
Ma Kiếm nghiêm giọng hỏi:
- Cô nương là ai?
- Điều đó các hạ chẳng cần biết làm gì. Ta chỉ có thể nói cho các hạ biết, thuốc trị thương cho các hạ là của ta đó thôi. Nếu không có thuốc trị thương ấy thì trong ba ngày, chất độc xâm nhập qua xương tủy, cuối cùng là một cái chết cực kỳ đau khổ.
Vương Tạo giật mạnh tay Sương Sương. Nàng lảo đảo, té xuống trước mũi giầy Vương Tạo.
Di Tuyết Cầm cau mày:
- Các hạ đừng nóng nảy thái quá như vậy. Chỉ có những kẻ phàm

phu tục tử mới đối xử với nữ nhân một cách dung tục. Còn Ma Kiếm Vương Tạo là một tay kiếm lẫy lừng khắp võ lâm, đâu phải hạng người phàm phu tục tử.
Vương Tạo gằn giọng nói:
- Bất cứ kẻ nào phản bội lại ta, đều đáng bị ta coi thương và kiếm ta chẳng dung tình.
Tuyết Cầm nhướng đôi chân mày vòng nguyệt mỏng như lá liễu, ôn nhu nói:
- Nếu như các hạ muốn giết Sương Sương cô nương để thỏa mãn sự phẫn nộ của mình…
Hai cánh môi của nàng điểm nụ cười mỉm thật tươi rồi nói:
-… Túc hạ cứ ra tay… Tuyết Cầm không chen vào.
Vương Tạo hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Thật ra cô nương muốn gì ở ta nào?
- Túc hạ đã hỏi, Tuyết Cầm cũng chẳng giấu túc hạ làm gì. Trước nhất, Tuyết Cầm muốn các hạ trả lại cái ân đã cho túc hạ thuốc trị thương để bảo toàn tánh mạng. Thứ hai là muốn túc hạ hợp tác với Tuyết Cầm.
Vương Tạo hừ nhạt rồi nói:
- Trả ân hay trả lại thuốc trị thương? Được… tại hạ sẽ trả cho cô nương.
Y nói dứt câu, liền dùng tay lột phăng vòng lụa băng vết thương và giật cả số thảo dược đắp trên vết thương quẳng xuống sàn gạch. Y nhìn Di Tuyết Cầm:
- Ta trả cho cô nương đó!
Tuyết Cầm cau mày:
- Ma Kiếm Vương Tạo đúng là một kẻ võ phu!
- Ta là kẻ võ phu… Đúng rồi đó, vậy nàng định liệu như thế nào?
- Rượu mời không uống, chắc túc hạ định uống rượu phạt.
Nàng nhếch môi mỉm cười rồi tiếp:
- Nếu túc hạ muốn uống rượu mời thì hãy cho ta biết: Đạo vương là ai? Túc hạ hẹn với Đạo vương ở chốn nào? Còn như muốn uống rượu phạt thì hãy rút kiếm. Vết thương trên người túc hạ chắc không ảnh hưởng đến kiếm chiêu của một kiếm thủ lẫy lừng danh tiếng như Ma Kiếm Vương Tạo.
Ma Kiếm nhíu mày. Y đã nhận ra thái độ tự thị của Di Tuyết Cầm, mặc dù nàng đã biết đối thủ chính là Ma Kiếm Vương Tạo, một kiếm thủ nổi danh khắp giang hồ. Điều đó chứng tỏ nàng cũng là một cao thủ võ lâm.
Di Tuyết Cầm nhỏ nhẻ nói:

- Túc hạ chọn thứ nào?
Vương Tạo im lặng nhìn nàng.
Di Tuyết Cầm lắc đầu, mỉm cười từ tốn nói:
- Ta biết các hạ khó chọn, có lẽ vì sự có mặt của Sương Sương cô nương. Vậy để ta mời Sương Sương ra ngoài vậy.
Lời nói vừa dứt thì Di Tuyết Cầm khẽ phủi một cái như ra hiệu cho Sương Sương. Nhưng Sương Sương không đứng lên mà giật nẩy người. Trên trán nàng, giữa Tam Tinh xuất hiện một hạt huyết đậu. Nàng rùng mình một lần nữa, rồi ngã xuống, hồn lìa khỏi xác.
Di Tuyết Cầm nhìn Vương Tạo từ tốn nói:
- Giờ chỉ còn ta với các hạ. Các hạ có thể chọn được rồi.
Vừa nói nàng ta vừa chấp tay sau lưng, bước đến đứng đối mặt với Vương Tạo. Mặc dù ánh thu nhãn của nàng rất nhu hòa nhưng khi Vương Tạo tiếp nhận ánh mắt đó, vẫn có cảm giác gai lạnh cột sống.
Di Tuyết Cầm nhìn vào mắt Vương Tạo, ôn nhu hỏi:
- Đạo vương là ai? Các hạ ước hẹn với y ở đâu?
Hai cánh môi Vương Tạo nhíu lại. Y suy nghĩ một lúc rồi hỏi ngược lại Di Tuyết Cầm:
- Tại sao cô nương muốn biết Đạo vương và… muốn tìm gã?
- Rất đơn giản…
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng. Vương Tạo buột miệng nói:
- Cô nương đừng nói với Vương mỗ rằng cô nương muốn tìm Đạo vương chỉ vì cái chết bi ai của Diệp Diệp.
Di Tuyết Cầm phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói:
- Ai cũng có số phần cả mà. Diệp Diệp chết là do y có cái số mạng yếu… Bổn cô nương không truy cứu Đạo vương về cái chết của Diệp Diệp.
Ma Kiếm tức giận, gằn giọng nói:
- Làm sao cô nương truy cứu Đạo vương về cái chết của Diệp Diệp được. Bởi cái chết của Diệp Diệp, Đạo vương không nhúng tay vào. Vương mỗ cam đoan như vậy.
- Nhưng y có mặt tại Vọng Nguyệt lầu, thì y phải nhận lãnh trách nhiệm về cái chết của Diệp Diệp tiểu thư.
Nàng nhún vai:
- À, mà Đạo vương có phải là hung thủ sát hại Diệp Diệp tiểu thư hay không thì bổn cô nương cũng không quan tâm lắm!
Vương Tạo nhếch môi rồi nói:
- Cô nương cần gì quan tâm đến Đạo vương, mà chỉ quan tâm đến những thứ y đã trộm được trong Vọng Nguyệt lầu?
Nàng trừng mắt, nhìn thẳng vào mặt Vương Tạo:

- Các hạ nói đúng rồi đó… Ta chỉ quan tâm đến những thứ mà Đạo vương đã lấy trộm trong Vọng Nguyệt lầu.
Vương Tạo từ từ thở ra:
- Ta cũng quan tâm đến những thứ đó.
- Nếu thế chúng ta có thể hợp tác với nhau rồi.
- Rất tiếc… ta không nghĩ sẽ hợp tác với cô nương.
Cùng với câu nói đó, Ma Kiếm bất ngờ rút soạt trường kiếm. Bằng một động tác cực nhanh, y điểm mũi kiếm vào yết hầu Di Tuyết Cầm. Thao tác của Vương Tạo nhanh nhưng Di Tuyết Cầm còn nhanh hơn một bậc. Hữu thủ của nàng nhanh hơn lưỡi kiếm của Vương Tạo, với một thế Ưng Trảo công thần kỳ thộp thẳng vào lưỡi kiếm mà chẳng một chút e dè sự sắc bén của lưỡi kiếm đó.
Nàng nắm cứng lưỡi kiếm trong hữu thủ của mình. Vương Tạo hơi giật mình vì thủ pháp kỳ diệu của Di Tuyết Cầm. Nhưng rồi y cũng nghiệm ra, vì sao nàng không ngại sự sắc bén của lưỡi kiếm, bởi ngọc thủ của nàng có bao tay. Chiếc bao tay này bó sát lấy bàn tay, với màu sắc xanh nhợt.
Di Tuyết Cầm nhạt nhẽo nói:
- Các hạ đã chọn rượu phạt ư?
Liền ngay sau câu nói đó, Di Tuyết Cầm hơi đảo người chuyển tới. Cùng với bộ pháp uyển chuyển như tiên nữ hái hoa đó, nàng kéo ghịt Vương Tạo về phía mình.
Bình nhật, Vương Tạo đâu dễ bị mất thế thăng bằng, nhưng lần này, đôi chân của y như chẳng còn lực để trụ thân, mà hơi chúi người về phía trước. Y chợt hiểu ra, nội lực của y đã tản mác tự bao giờ mà y chẳng hề hay biết.
Vương Tạo vừa chúi đến trước thì đã nhận ngay một chưởng của Di Tuyết Cầm vào vùng thượng đẳng.
- Bình…
Hứng trọn một chưởng của Di Tuyết Cầm, Vương Tạo buộc phải buông đốc kiếm, thoái liền ba bộ, ôm lấy ngực, ngồi xuống ghế.
Y rùng mình, cùng với cái rùng mình đó, máu rỉ ra hai bên mép. Ma Kiếm cùng ống tay áo quệt vết máu dính hai bên mép. Di Tuyết Cầm bước đến bàn. Nàng nhìn Vương Tạo, ôn nhu nói:
- Các hạ đã hiểu ra tình thế của mình rồi chứ?
Vương Tạo nhìn nàng:
- Không quang minh chút nào!
- Cái gì là quang minh? Cái gì là không quang minh? Một sát thủ khét tiếng võ lâm như Ma Kiếm Vương Tạo lại thốt ra những lời đó sao? Nghe lạ tai lắm đó!

Vương Tạo buông tiếng thở dài rồi nói:
- Cô nương đã dùng nhuyễn độc để ta mất nội lực… có gì là quang minh nào? Thật ra cô cũng chẳng có chút bản lãnh gì cả.
- Với ta chỉ có được và không được, chỉ có thắng và bại. Cần gì phải phân biệt quang minh hay không quanh minh!
Vương Tạo hừ nhạt rồi nói:
- Nếu thắng được ta bằng bản lãnh của mình thì ta sẽ nói Đạo vương là ai, và đêm nay ta hẹn với y tại đâu!
Di Tuyết Cầm cười khẩy rồi nói:
- Bổn cô nương không muốn mất thời giờ với các hạ đâu. Bây giờ, các hạ buộc phải nói cho ta biết thôi!
Di Tuyết Cầm vừa nói vừa bưng bầu rượu đặt vào tay Vương Tạo:
- Các hạ hãy uống một chút Bồ Đào Thổ Phồn Tửu mà các hạ đã đòi hỏi ở Dương Châu Đệ Nhất lâu đi!
Ma Kiếm Vương Tạo dốc bầu rượu, tu luôn một ngụm dài. Y đặt bầu rượu xuống bàn, rồi nhìn nàng nói:
- Thế nàng nghĩ có thể bắt buộc được Vương Tạo này nói không nào?
- Ta nghĩ các hạ sẽ phái nói!
- Nếu như ta không nói thì sao nào?
- Đau đớn lắm!
- Cuộc đời của Vương mỗ không thiếu phần này. Dù cho có đau đớn thêm cũng không ăn nhằm gì đâu.
Nàng nhướng cao đôi chân mày lá liễu:
- Thật thế sao?
Vương Tạo nhìn thẳng vào mắt nàng. Hai cánh môi của y điểm một nụ cười mỉm và giả lả nói:
- Cô nương… ta rất muốn biết sự chịu đựng của mình như thế nào. Và muốn biết cô nương sẽ hành động bằng cách nào để khiến nghị lực Ma Kiếm Vương Tạo mềm ra đó!
Di Tuyết Cầm khẽ gật đầu:
- Di Tuyết Cầm rất sẵn lòng cho các hạ thấy mùi vị đau đớn mà Di Tuyết Cầm đã ban phát cho người khác. Ta cũng rất thích chiêm nghiệm sự đau đớn của kẻ khác. Nhất là những nam nhân có dũng lược và kiêu ngạo như Ma Kiếm Vương Tạo.
Nàng vừa nói vừa lấy trong người ra một chiếc tráp bằng sắt, có màu đen xì. Mở nắp tráp, nàng cố ý để cho Vương Tạo thấy những thứ đựng bên trong đó. Trong tráp là những mũi châm đủ cỡ, màu sắc xám ngoét.
Nàng nhón lấy một mũi châm, đưa đến bên Vương Tạo, từ tốn nói:

- Các hạ có biết những mũi châm này không? Chúng có tên là Đoạn Hồn Châm!
- Cô nương sẽ dụng những mũi châm đó như thế nào?
- Các hạ muốn biết, ta rất sẵn lòng cho biết. Phàm một con người tồn tại trong cõi nhân sinh này gồm có hai phần. Phần thực là cái xác hữu dụng, còn phần vô hình là cái hồn của các hạ. Không biết phần hồn vô hình của các hạ có chịu đựng nổi sự tra tấn của Di Tuyết Cầm không nữa.
Nàng mỉm cười, nhướng mày nhìn Vương Tạo:
- Người có thể luyện thân xác thành kim cương bất hoại, hoặc không cảm nhận được sự đau đớn nhưng chưa bao giờ có ai luyện được phần hồn cả… bổn cô nương nói đúng chứ.
Vương Tạo chỉ im lặng, lấy mắt nhìn nàng. Hắn nhìn Di Tuyết Cầm và nghĩ tới sự hành hạ sắp tới của nàng. Bất giác toàn thân Vương Tạo nổi đầy gai ốc. Sự thay đổi thể trạng của Ma Kiếm không qua mắt được Di Tuyết Cầm. Nàng nhỏ nhẻ nói:
- Túc hạ đã nghiệm ra được điều gì sẽ đến với mình rồi ư?
Vương Tạo vẫn đóng đinh ánh mắt cá chép vào mặt Di Tuyết Cầm nhưng mồ hôi thì đã tuôn ra ướt đẫm mặt gã. Mặc dù, Di Tuyết Cầm chưa đụng đến Đoạn Hồn Châm nhưng Vương Tạo đã cảm nhận được sự đau đớn tột cùng qua mũi châm trên tay nàng.
Y buông tiếng thở dài rồi nói:
- Tại hạ đã cảm thấy sự đau đớn như thế nào rồi!
- Đó mới chỉ là cảm giác. Chứ muốn biết thì các hạ cần phải thử qua.
Di Tuyết Cầm vừa nói vừa ghim ngay mũi châm trên tay mình vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Vương Tạo. Ma Kiếm rùng mình một cái, y ngồi thẳng lưng như biến thành pho tượng. Thể xác của y như có một cây nọc đâm dọc theo cột sống, tạo ra thứ cảm giác nhoi nhói đến độ mù tai, mắt hoa, thần trí mụ mẫm.
Y bất giác rống lên một tiếng thật lớn:
- Á…
Chỉ mới một mũi châm Đoạn Hồn thôi mà Vương Tạo đã đã nhũn cả người, rống lên âm thanh khủng khiếp thì làm sao y có thể chịu đựng được những mũi châm kế tiếp.
Hai hàm răng Vương Tạo nghiến lại ken két. Y vừa nghiến răng vừa nói:
- Ta hợp tác với nàng!
Di Tuyết Cầm ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của nàng như tiếng ngọc lưu ly va vào nhau. Nàng vừa cười vừa nói:
- Bổn cô nương những tưởng đâu Ma Kiếm Vương Tạo là một kẻ bất

khả chiến bại chứ!
Vương Tạo từ từ cúi mặt xuống. Mồ hôi trên trán gã nhễu thành giọt, từng giọt từng giọt rơi xuống sàn, đọng lại ngay trước mũi giầy.
Di Tuyết Cầm nghiêm giọng, lạnh lùng nói:
- Bổn cô nương muốn lấy những thứ mà Đạo vương đã trộm được trong Vọng Nguyệt lầu.
Răng trên của Ma Kiếm Vương Tạo cắn chặt vào môi dưới đến rướm máu. Y im lặng, không trả lời nàng.
Di Tuyết Cầm nâng cằm Vương Tạo, nhìn vào mắt gã:
- Túc hạ giúp ta chứ?
Nàng vừa nói vừa nhón tay lấy tiếp một mũi châm khác, đặt mũi châm vào đúng Tam Tinh của Vương Tạo. Nàng nhướng mắt, mở to hết cỡ:
- Túc hạ đồng ý… vậy hãy nói cho ta biết Đạo vương là ai?
Vừa thốt ra câu nói đó, Di Tuyết Cầm vừa se mũi châm ghim từ từ vào Tam Tinh của Vương Tạo. Gã nhăn mặt, nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói:
- Khắc Vị Phong!
Nàng buột miệng lập lại câu nói của gã:
- Khắc Vị Phong?
Vương Tạo buông tiếng thở dài, khẽ nói:
- Ta đã thất bại!
Di Tuyết Cầm phá lên cười. Vừa cười vừa rút mũi châm lại. Nàng nhìn Vương Tạo nói:
- Chưa một ai thắng được Thanh Ma Thủ Di Tuyết Cầm!

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 6
Không chốn dung thân

Trong vầng nắng chiều màu vàng nhạt, vần nhật quang sắp chìm xuống đường chân trời, tạo nên không gian tĩnh lặng và buồn tẻ trong mộ địa Dương Châu. Vị Phong đừng trầm mặc trước ngôi mộ mới đắp của Diệp Diệp.
Chàng nhìn ngôi mộ còn mới mà lẩm nhẩm khấn:
- Diệp Diệp tiểu thư… hẳn tiểu thư biết tại hạ là người bị hàm oan. Nếu tiểu thư có linh thiêng phò hộ cho Khắc Vị Phong. Nếu có cơ hội

tại hạ sẽ đem lại sự công bằng cho tiểu thư.
Chàng khấn xong quỳ xuống hành đại lễ. Khắc Vị Phong đứng lên nhìn vầng nhật quang đang chìm xuống. Chàng bất giác buông tiếng thở dài vì chàng nhận ra mình hoàn toàn trơ trụi trong hoàn cảnh này.
Rời mộ địa Dương Châu, Khắc Vị Phong không theo những đường lớn mà chọn những đường len lỏi mà đi đến tòa biệt lâu nơi mà chàng đã hẹn với Ma Kiếm Vương Tạo.
Khắc Vị Phong dừng chân trước hai cánh cổng đóng im lìm nghĩ thầm: “Gã họ Vương chẳng hề biết gì về mình. Y có thể giúp gì được cho mình?”
Thở hắt ra một tiếng Khắc Vị Phong đến trước tòa biệt lâu. Chàng gõ đúng ba tiếng. Giọng của Ma Kiếm Vương Tạo cất lên:
- Vào đi….
Đẩy hai cánh cửa khá nặng Khắc Vị Phong lẻn người qua cửa chính bước vào gian đại sảnh khá rộng. Đập vào mắt chàng chính là Ma Kiếm Vương Tạo trong bộ nho sinh màu trắng đang ngồi chễm chệ ngay trước tiền sảnh.
Y nhìn chàng bằng cặp mắt thật lạ lùng khác với buổi đầu gặp ở thảo điếm của lão Dụ Tử Quân.
Khắc Vị Phong vội bước về phía Ma Kiếm Vương Tạo từ tốn nói:
- Tôn giá chờ tại hạ?
- Vương mỗ đang chờ công tử.
- Giọng nói của Vương Tạo có vẻ nhu hòa chứ không như lần trước.
Vương Tạo nói tiếp:
- Khắc Vị Phong công tử hãy đến đây.
Khắc Vị Phong thả bước chậm rãi đến bên Vương Tạo. Hai tay Vương Tạo vẫn để trên tay cầm ngay sơn son thép vàng. Y ngồi như thể bị dán vào trong chiếc ngai đó.
Hai người đối nhãn nhìn nhau. Khắc Vị Phong toan mở miệng nói, nhưng Vương Tạo đã cất lời trước:
- Khắc công tử đừng hỏi gì cả… mà nghe ta hỏi đây. Ta không tin ngươi là kẻ thủ ác với Diệp Diệp tiểu thư.
Khắc Vị Phong ôm quyền xá:
- Đa tạ tôn giá.
Vương Tạo lắc đầu:
- Đừng cướp lời ta. Lúc này ngươi đang ở trong tình thế hết sức hiểm nghèo. Có thể mất mạng như chơi. Muốn giữ được mạng của ngươi thì phải giữ lại những thứ mi đã lấy được tại Vọng Nguyệt lầu. Không được tin ai cả. Nhớ là không được tin ai cả… chỉ có ngươi

mới giải oan cho ngươi mà thôi. Chỉ có ngươi mới vạch mặt được Thượng Quan Đại Phu. Ngươi phải đẩy tấm bình phong về phía bên trái. Có một mật đạo dẫn ra ngoài hoa viên. Một Đạo vương như ngươi có thể trốn thoát được.
Vương Tạo nói xong gằn giọng nói:
- Đi nhanh đi…
Nghe Ma Kiếm Vương Tạo thốt ra những lời đó Khắc Vị Phong ngơ ngác nhìn y:
- Vương tôn giá…
Chàng chưa kịp nói hết câu thì ý niệm lóe ra trong đầu. Nghe tiếng động sau lưng, Khắc Vị Phong quay lại.
Di Tuyết Cầm bước vào.
Thấy Di tuyết Cầm đôi chân mày Vị Phong nhíu lại. Nàng chấp tay sau lưng ngắm nhìn Vị Phong.
Ma Kiếm Vương Tạo nói:
- Khắc Vị Phong còn không đi đi ……
Lời nói của Vương Tạo cứ như lọt vào thính nhĩ của Tuyết Cầm. Đôi chân mày lá liễu hình vọng nguyệt thoạt nheo lại. Nàng lắc đầu nói với Vương Tạo:
- Đã quá muộn rồi…
Nàng vừa nói vừa bước đến cây cột gần đó. Vỗ nhẹ vào thân cột. Từ trên mái của tiền sảnh cây kiếm của Vương Tạo lao thẳng xuống đầu y, lưỡi kiếm sắc bén xuyên xuống đâm qua khỏi đầu y gập đến tận chuôi kiếm.
Đôi uy nhãn cá chép của Vương Tạo mở hết cỡ nhìn Vị Phong Y liên tục rùng mình và cuối cùng lịm hẳn ra chiếc ngai.
Cái chết của Vương Tạo khiến Vị Phong biến sắc. Chàng lập tức lùi về phía bức bình phong.
Vi Tuyết Cầm chấp tay sau lưng ôn nhu nhìn Vị Phong ôn nhu nói:
- Công tử đừng sợ, kẻ đáng chết chính là Ma Kiếm Vương Tạo. Chứ Di Tuyết Cầm không cố ý gia hại công tử đâu.
Vị Phong từ từ thở ra rồi nói:
- Tỷ tỷ muốn gì ở tại hạ.
- Công tử gọi ta là tỷ tỷ à?
- Hẳn tỷ tỷ lớn tuổi hơn ắt Vị Phong phải gọi bằng tỷ tỷ.
Nàng mỉm cười khẽ gật đầu:
- Nghe cũng được đó.
Nàng nở nụ cười điểm tươi như hoa nở trong tiết mùa thu mỉm cười nói:
- Đệ vừa hỏi tỷ tỷ muốn gì à?

Vị Phong nghiêm giọng nói:
- Tỷ muốn gì?
- Tỷ muốn biết đệ có phải là Đạo vương từng đột nhập vào Vọng Nguyệt lầu hay không?
- Không sai…. Vị Phong đã vào Vọng Nguyệt lầu, nhưng Vị Phong không phải là hạng người bỉ ổi đã hại Diệp Diệp tiểu thư.
Di Tuyết Cầm nghiêm mặt nói:
- Đệ nói thế nhưng ai tin lời đệ nào?
Nàng bước đến hai bộ ngồi vào chiếc đôn nhìn Vị Phong nói:
- Đêm hôm đó Khắc đệ đột nhập vào Vọng Nguyệt lầu thấy gì nào?
Nghe nàng thốt ra câu hỏi này chân diện Vị Phong sượng hẳn lại.
- Tỷ biết Khắc Vị Phong thấy gì mà.
Nàng khẽ gật đầu từ tốn nói.
- Tại sao Khắc Vị Phong lại đột nhập vào Vọng Nguyệt lầu? Hẳn là để….
- Trộm những thứ mà Vương tôn giá cần, thật ra Vị Phong cũng chẳng có ý trộm những thứ đó làm gì… nhưng đây là sự bắt buộc. Vô tình Khắc Vị Phong thấy…
Chàng bỏ lửng giữa chừng câu nói, nhưng đôi lưỡng quyền của Di Tuyết Cầm đã ửng hồng, biểu lộ vẻ thẹn thùng. Nàng nhỏ nhẹ tiếp lời Vị Phong.
- Khắc Vị Phong thấy cảnh ân ái giữa Di Tuyết Cầm và Thượng Quan Đại Phu đại nhân.
Chàng miễn cưỡng gật đầu:
- Tại hạ không có ý tò mò.
- Và cũng không có ý rình rập người khác ái ân, đúng không nào?
Vị Phong gật đầu:
- Đúng.
- Vị Phong có lá gan to vô cùng nên mới dám đột nhập vào Vọng Nguyệt lầu lấy trộm… Di Tuyết Cầm phải bái phục lá gan của Khắc Vị Phong.
- Khắc Vị Phong buộc phải lấy những thứ ở Vọng Nguyệt lầu mà Vương tôn giá bắt Vị Phong phải lấy.
Nàng cười khẩy rồi từ từ đừng lên nhìn Khắc Vị Phong bằng cặp mắt đưa tình lả lơi. Di Tuyết Cầm nói:
- Vị Phong không chỉ lấy miếng Ngọc Kỳ Lân, tấm Họa Đồ Da Dê mà lấy luôn cả miếng ngọc bội của Di Tuyết Cầm nữa….
Nàng nheo mày không biểu lộ vẻ bất nhẫn hay cáu gắt mà ôn nhu nói:
- Chắc chắn miếng ngọc bội của Di Tuyết Cầm không phải là vật mà

Vương Tạo buộc Vị Phong phải lấy… Thế sao Vị Phong lấy nó để làm gì?
Vị Phong sượng chín mặt sắc diện của chàng đỏ bừng nhưng chàng không thể nào tìm được câu trả lời để đáp lại câu hỏi của nàng.
Chàng miễn cưỡng nói:
- Ơ… Vị Phong lấy miếng ngọc bội vì thấy nó đẹp.
- Vị Phong biết miếng ngọc bội đó là của Di Tuyết Cầm chứ?
Chàng gật đầu:
- Miếng ngọc bội đó trong trang phục của tỷ tỷ tất nhiên là của tỷ tỷ. Nếu tỷ tỷ muốn lấy lại miếng ngọc bội đó Vị Phong sẽ trao trả lại cho tỷ tỷ.
Di Tuyet Cầm khóat tay:
- Không không… Nếu Vị Phong thấy miếng ngọc bội đó đẹp thì cứ giữ lấy. Di Tuyết Cầm không đòi lại đâu.
Nụ cười mỉm như cánh hoa hàm tiếu lại hiện trên hai cánh môi của nàng, Di Tuyết Cầm nhỏ nhẹ hỏi:
- Thế Khắc Vị Phong có so sánh nét đẹp của miếng ngọc bội kia với sắc đẹp của Di Tuyết Cầm.
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Không
Trả lời Di Tuyết Cầm Khắc Vị Phong nghĩ thầm: “Sao ả ta lại hỏi mình câu hỏi này?”
Ý niệm kia còn đọng lại trong đầu chàng thì Di Tuyết Cầm lên tiếng nói:
- Vị Phong không so sánh tiếc thật… Nhưng nếu Vị Phong muốn thẩm chứng giữa Tuyết Cầm và miếng ngọc bội kia cái nào đẹp hơn… Di Tuyết Cầm sẵn lòng để cho Vị Phong thẩm chứng ngay bây giờ.
Đôi chân mày chàng nheo lại Vị Phong khẽ lắc đầu:
- Vị Phong không có ý mạo phạm tỷ.
- Di Tuyết Cầm biết.
Nàng chấp tay sau lưng nhìn Vị Phong ôn nhu nói:
- Không không… Di Tuyết Cầm không có ý trách Vị Phong mạo phạm đâu, ngược lại còn rất hoan hỷ để Vị Phong chiêm ngưỡng vẻ đẹp của Di Tuyết Cầm. Nhưng để đổi lại…
Nàng bỏ lửng câu nói nhìn chăm chú chàng như thể quan sát và đọc những ý nghĩ trong đầu. Di Tuyết Cầm mỉm cười nói tiếp:
- Chỉ cần Khắc Vị Phong trả lại những gì lấy trộm trong Vọng Nguyệt lầu.
Vị Phong nghiêm giọng nói:

- Tại hạ biết tỷ tỷ đòi hỏi chuyện này.
- Thế Vị Phong đồng ý chứ?
Vị Phong gật đầu:
- Khắc Vị Phong sẵn sàng trả lại cho tỷ tỷ và Thượng Quan Đại Phu tấm Họa Đồ Da Dê và Ngọc Kỳ Lân. Những thứ đó với Vị Phong chẳng có lợi ích gì nếu không muốn nói là căm ghét chúng. Nhưng Vị Phong cũng có một đòi hỏi ở Di tỷ và Thượng Quan Đại Phu đại nhân.
Hai chân mày nàng thoạt nhíu lại nhưng hai cánh môi nở ra một nụ cười xinh như đóa hoa hàm tiếu. Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Vị Phong đòi hỏi gì ở Di Tuyết Cầm và Thượng Quan Đại Phu
Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Chắc tỷ tỷ và Thượng Quan Đại Phu biết Vị Phong không phải là lọai người bại họai, bỉ ổi đem đến cái chết nhục nhã cho Diệp Diệp tiểu thư
Di Tuyết Cầm hơi lưỡng lự rồi nói:
- Di Tuyết Cầm biết Vị Phong không phải là kẻ thủ ác.
- Lời tỷ tỷ nói thật chứ.
Chàng ôm quyền giả lả nói:
- Đa tạ Di quận chúa đã hiểu cho Vị Phong
- Vị Phong đừng khách sáo… Di Tuyết Cầm rất hiểu Vị Phong mà. Một Đạo vương xuất quỷ nhập thần như Vị Phong thì không thể có những hành vi bại hoại như thế được.
- Di quận chúa đã biết Vị Phong không phải là kẻ bại họai, không phải là kẻ ác… Vậy Di quận chúa có thể cho Vị Phong biết rõ hung thủ là ai không?
Đôi chân mày nàng nhíu lại sa sầm nét mặt:
- Vị Phong muốn biết hung thủ tạo nghiệp ác với Diệp Diệp để làm gì. Nếu Di Tuyết Cầm đoán không lầm thì Vị Phong muốn tự giải oan cho mình đúng không?
Chàng gật đầu:
- Đúng như Di quận chúa đoán không sai… Tại hạ muốn rửa oan cho mình. Tại hạ không thể chấp nhận tiếng nhơ mà thiên hạ Dương Châu đang gán cho mình.
Di Tuyết Cầm mỉm cười nói:
- Không chỉ có Dương Châu gắn cho Vị Phong cái tội bại hoại đó đâu mà cả võ lâm Trung Nguyên đều biết và phẫn nộ với gã bại hoại Đạo vương Khắc Vị Phong.
Nghe Di Tuyết Cầm thốt ra câu này Vị Phong chỉ biết thở dài. Buông tiếng thở dài Vị Phong buồn bả nói:

- Chính vì vậy Vị Phong mới muốn biết kẻ thủ ác là ai…
Tuyết Cầm lưỡng lự rồi nói
- Cho dù Vị Phong biết kẻ thủ ác là ai đi nữa cũng không thể giải được hàm oan cho mình đâu. Thậm chí còn tự dồn mình vào đường cùng… Di Tuyết Cầm có ý như thế này.
- Tại hạ đang nghe Di quận chúa nói.
Di Tuyết Cầm ngắm nhìn Vị Phong từ đầu đến chân rồi từ tốn nói:
- Vị Phong cứ coi như cõi Trung Thổ không còn chỗ cho Vị Phong dung thân. Nếu không còn chỗ dung thân thì Vị Phong sẽ làm gì nào? Rời bỏ Trung Thổ đến Liêu Quốc.
Chàng bất giác lập lại câu nói của Di Tuyết Cầm:
- Rời bỏ Trung Thổ đến Liêu Quốc…
Nàng gật đầu từ tốn nói:
- Chỉ có cách đó Khắc Vị Phong mới có được những ngày bình an của mình mà thôi. Liêu Quốc non xanh nước biếc thảm cỏ bạt ngàn, thế thái dân an, không hỗn độn như Trung Nguyên đâu. Huống chi bên cạnh Khắc Vị Phong còn có Di Tuyết Cầm nữa.
Di Tuyết Cầm đổi qua giọng khe khắt nói:
- Nhưng muốn được như vậy, Khắc Vị Phong phải giao trả lại miếng Ngọc Kỳ Lân và tấm Họa Đồ Da Dê mà Vị Phong đã lấy trộm trong Vong Nguyệt lâu.
- Đề xuất của quận chúa Vị Phong thấy rất là lý thú, nếu không muốn nói là sinh lộ duy nhất của Vị Phong. Nhưng quận chúa nghĩ sao khi tiếng nhơ của Vị Phong còn ở mãi trong tư tưởng mọi người. Mãi mãi mọi người sẽ nghĩ là Đạo vương Khắc Vị Phong là một người bại hoại bỉ ổi nhất cuộc đời này.
- Di Tuyết Cầm hiểu Khắc Vị Phong là được rồi.
Vị Phong lắc đầu:
- Không… chỉ khi nào quận chúa giúp Vị Phong giải được cái oan này. Tại hạ mới trả lại bức Họa Đồ Da Dê và Ngọc Kỳ Lân
Nghe chàng thốt ra câu này nét bất nhẫn hiện ra trên nét mặt Di Tuyết Cầm
- Sức người có hạng… Di Tuyết Cầm đâu thể nào làm hết những gì Vị Phong yêu cầu được.
Vị Phong buông tiếng thở dài rồi nói:
- Nếu biết sức người có hạng thì Di quận chúa và Thượng Quan Đại Phu đại nhân đừng gây ra nghiệp ác rồi trút bỏ lên đầu Vị Phong như thế.
Mặt nàng đanh hẳn lại. Di Tuyết Cầm nói:
- Ý công tử nói Tuyết Cầm và Thượng Quan Đại Phu gây ra cái chết

của Diệp Diệp rồi trút lên đầu công tử à?
Vị Phong lưỡng lự rồi nói:
- Nếu thiên hạ nghi ngờ Vị Phong là kẻ băng hoại thì Vi phong có quyền nghi ngờ Di quận chúa và Thượng Quan Đại Phu chứ.
- Thế công tử có nghi ngờ gì nào?
- Đêm đó tại Vọng Nguyệt lầu không chỉ có một mình Vị Phong, mà có những ba người. Vị Phong, Di quận chúa Thượng Quan Đại Nhân…
Di Tuyết Cầm khẽ gật đầu:
- Đúng rồi.
Vị Phong cướp lời nàng:
- Có ba người nhưng tại sao chỉ gán tội cho mỗi mình Khắc Vị Phong.
Chàng cau mày gằn giọng nói:
- Tại sao… Lẽ ra phải nghi ngờ cả ba người mới đúng. Còn kẻ trong cuộc thì Vị Phong phải nghi ngờ Di quận chúa và Thượng Quan Đại nhân đã bày ra, dựng cảnh để làm tuyệt đường sinh lộ của tại hạ.
Tuyết Cầm im lặng nhìn chàng.
Khắc Vị Phong trang trọng nói:
- Khắc Vị Phong nói đúng chứ?
- Nếu Tuyết Cầm là Vị Phong thì Tuyết Cầm cũng sẽ nghĩ như Vị Phong. Nhưng Vị Phong biết làm sao người ta chỉ nghi ngờ Vị Phong không?
- Tại sao?
- Tại vì trong ba người đó Đạo vương Khắc Vị Phong chẳng có danh tiếng gì. Còn Thượng Quan Đại Nhân và Di quận chúa là những người có danh tiếng.
Nàng mỉm cười nói:
- Huyện lệnh Dương Châu còn biết khi huyết án xảy ra ở Vọng Nguyệt lầu thì Thượng Quan Đại Phu đang ở tại Vạn Xuân trang tiếp chuyện cùng các cao nhân danh sĩ.
- Còn quận chúa?
- Tuyết Cầm ở tận Liêu quốc cơ mà… Với lại Tuyết Cầm là người cùng phái với Diệp Diệp tiểu thơ sao có thể làm chuyện băng họai đó được. Cuối cùng thì cũng có chính một người là hung thủ gieo ác. Đó chính là Khắc Vị Phong.
Chàng trừng mắt nhìn Tuyết Cầm:
- Ai cũng nghĩ như vậy cả. Nhưng hiện giờ Vị Phong đang giữ tấm Họa Đồ và khối Ngọc Kỳ Lân, đủ để tìm ra chứng cớ đêm đó quận chúa và Thượng Quan Đại phu cũng có mặt ở Vọng Nguyệt Lầu. Sau

đó tại hạ sẽ nói thật cho mọi người nghe những gì mình thấy và mình biết.
Tuyết Cầm lắc đầu.
Nàng cười thành tiếng rồi nói:
- Vị Phong có gào thét có van xin, có chạy khắp Dương Châu để nói ra những gì mình nghe mình thấy để minh chứng là mình bị oan thì cũng chẳng có ai tin Khắc Vị Phong Đạo vương đâu. Nếu Vị Phong làm như vậy không chừng còn bị thiên hạ xem thường và gán cho cái tội nhạo báng vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu, và cũng chỉ làm rắc rối thêm chuyện mà thôi. Không có ích lợi gì cho Vị Phong đệ đâu.
Nàng đổi giọng ôn nhu nói:
- Vị Phong chỉ còn có một con đường là theo Tuyết Cầm về Liêu Quốc
- Mãi mãi chôn vùi tục danh của tại hạ trong cái nhơ này?
- Khắc Vị Phong hãy xem đó là cái họa mà mình phải gánh. Nếu có trách là trách ông trời và trách Vị Phong đã lẻn vào Vọng Nguyệt lầu để trộm đồ.
Chàng lắc đầu:
- Khắc Vị Phong đâu muốn ôm tiếng nhơ đó.
- Không có sự lựa chọn nào khác dành cho Khắc Vị Phong đâu.
- Khắc Vị Phong không có sự lựa chọn à?
Tuyết Cầm gật đầu:
- Không còn sự lựa chọn nào cho Khắc Vị Phong cả.
Vừa dứt lời trên miệng thì thể pháp của Di Tuyết Cầm xoay nhẹ một cái. Cùng với thể pháp đó một mảnh lụa trắng toát vụt ra chộp vào Vị Phong.
Khắc Vị Phong buột miệng nói:
- Quận chúa…
Vừa thốt ra câu đó Khắc Vị Phong ngả người về phía bình phong. Bức bình phong xô về bên trái, sàn gạch phía dưới chân chàng sụp xuống, Vị Phong rơi xuống mật đạo cùng lúc mảnh lụa xoạt qua đầu chàng.
Rơi vào mật đạo Vị Phong trượt theo máng dài rồi rơi thỏm vào gian mật thất. Chàng vừa rơi vào gian mật thất đó thì mật đạo cũng đóng sập cửa lại. Cửa vừa đóng thì thạch môn cũng vừa dịch mở. Không một chút đắn đo Vị Phong theo vòm cửa vừa mở bước lên những bậc tam cấp. Đúng như Vượng Tạo nói chàng lên khỏi mật đạo là đã trong hoa viên với những hòn giả sơn dựng khắp nơi.
Khắc Vị Phong liền ẩn thân vào trong hòn giả sơn dùng thuật tục hóa cốt an thân.

Chẳng bao lâu thì Di Tuyết Cầm từ mật đạo chạy lướt lên mặt đất. Nàng đảo mắt nhìn quanh nhưng không thể nào tìm được Khắc Vị Phong.
Có lúc nàng đứng ngay bên cạnh chàng.
Tuyết Cầm buông tiếng thở dài rồi nói.
- Khắc Vị Phong… ngươi ra đi… ngươi không có cơ hội nào đâu… đành phải theo ý của ta thôi… đừng lẩn trốn nữa.
Chẳng có tiếng Khắc Vị Phong trả lời nàng.
Tuyết Cầm chờ một lúc mới nói tiếp
- Vị Phong ngươi không nghe ta nói à?
Chỉ có màn đêm thanh vắng đáp lại tiếng nàng mà chẳng thấy nhân dạng của Đạo vương Khắc Vị Phong đâu cả. Đạo vương như biệt chìm vào màn đêm đó.
Tuyết Cầm chờ một lúc nữa rồi mới nói:
- Ngoài Tuyết Cầm ra ngươi không còn một cơ hội nào ra khỏi Dương Châu đâu. Hã ra đây đi.
Cũng chẳng có tiếng Khắc Vị Phong đáp lại lời nàng ngoài vẻ thanh vắng tẻ nhạt của bóng đêm.
Tuyết Cầm giũ hai ống tai áo để biểu lộ sự bực tức. Nàng đảo mắt nhìn quanh một lượt nhưng nàng đâu có biết rằng Vị Phong đang nấp ngay sau lưng nàng. Tuyết Cầm buông tiếng thở dài lắc đầu nói:
- Tiểu tử… ngươi đúng là tận mạng rồi.
Nàng nghiêm mặt lắng nghe hy vọng sẽ phát hiện ra Vị Phong, nhưng chỉ nghe được những làn gió đêm khe khẽ thổi qua bên tai mình. Tuyết Cầm chờ một lúc nữa rồi miễn cưỡng nói:
- Tuyết Cầm biết Vị Phong đang nấp đâu đây thôi. Ta đã cho ngươi một cơ hội sinh tồn, sao ngươi lại từ chối chứ. Hãy bước ra khỏi chỗ nấp đi.
Vẫn là sự im lặng đáp lời nàng.
Tuyết Cầm cau mày nói:
- Chẳng lẽ y có khinh công thần kỳ?
Nghĩ tới điều đó Tuyết Cầm bỗng thở ra với vẻ tiếc nuối. Nàng chờ them một lúc nữa như để cam đoan chắc là Vị Phong đã bỏ đi rồi mới thi triển khinh công rời bỏ khu hoa viên.
Chờ Di Tuyết Cầm bỏ đi hẳn Vị Phong mới bước ra tử chỗ ẩn nấp. Nhìn theo hướng Di Tuyết Cầm vừa bỏ đi, chàng lắc đầu nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong không thể trở thành kẻ băng họai, bỉ ổi và nhơ nhuốc trong long mọi người được. Các người tạo nghiệp thì các ngườiphải nhận chứ không thể bắt Khắc Vị Phong này nhận thay cho các người được.

Buông tiếng thở dài Vị Phong chửi đổng:
- Thượng Quan Đại Phu và Di Quận Chúa… các người đúng là hạng bỉ ổi, ôn dịch mà. Bổn thiếu gia Đạo vương Khắc Vị Phong sẽ không để yên cho mấy người đâu.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 7
Tần Á Mỵ

Tòa thủy xá tọa lạc giữa đầm nước, ngập ánh trăng vàng. Một khung cảnh vừa thơ mộng vừa huyền hoặc, đứng trong tòa thủy xá đó chính là Thượng Quan Đại Phu. Chấp tay sau lưng ngắm nhìn hồ nước trong vắt như một tấm gương phẳng lì, phản chiếu ánh trăng, vị kỳ nhân của Trung Thổ có vẻ trầm tư mặc tưởng theo dõi hững tư tưởng của mình vào ánh trăng.
Tần Á Mỵ theo chiếc cầu kiều kiến tạo bằng đá, thả những bước chân uyển chuyển bước về tòa thủy xá… nàng dừng chân ngoài mái hiên tòa thủy xá đứng ngắm nhìn sau lưng vị Thượng Quan Đại Phu mà cả Dương Châu và Trung Nguyên đều ngưỡng mộ như một vị Phật sống.
Á Mỵ nhủ thầm trong đầu: “Không biết Thượng Quan Đại Phu có tin vào những lời của mình không?”
Nàng suy nghĩ nhưng vẫn im lặng, vì không dám lên tiếng vì sợ làm phá hỏng những suy nghĩ của vi võ lâm kỳ nhân kia đang suy nghĩ. Trong tâm Á Mỵ cũng không dám làm kinh động đến người.
Thượng Quan Đại Phu bất chợt lên tiếng:
- Tần tiểu thư đến rồi sao lại không vào…
Á Mỵ không ngờ Thượng Quan Đại Phu đã sớm biết được sự có mặt của nàng. Nàng bối rối nói:
- Tiểu nữ không dám làm kinh động đến Thượng Quan tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu quay lại, hai ánh mắt như hai ánh sao đêm rọi vào nàng. Nụ cười hiền hòa tỏ vẻ đạo mạo như một bậc tiên ông ở thượng giới. Vuốt chòm râu đen mượt Thượng Quan Đại Phu từ tốn nói:
- Tần tiểu thư đừng nên khách sáo như vậy…
Lão chỉ vào chiếc đôn kế bên chiếc bàn bằng đá hoa cương.
- Tần tiểu thư hãy đến đây.

Được phép, Tần Á Mỵ mới bước vào gian thảo xá, ôm quyền, hơi cuối lưng nhỏ nhẹ nói:
- Tiểu nữ không dám ngồi.
Thượng Quan Đại Phu cười khẩy một tiếng rồi nói:
- Ngoài kia lão phu là một Thượng Quan Đại Phu được mọi người kính nể, nhưng trong này chỉ có lão phu và tiểu thư. Tiểu thư đừng ngại cứ xem ta là trưởng bối của tiểu thư là được rồi.
Vừa nói Thượng Quan Đại Phu vừa ngắm nhìn nàng từ đầu đến chân. Lão từ tốn nói:
- Lão không ngờ Tần giáo đầu lại có con gái xinh đẹp như vậy. Đúng là hổ phụ sinh anh thư.
Tần Á Mỵ nhỏ nhẹ nói:
- Tiên sinh quá khen tiểu nữ. Khiến tiểu nữ hổ thẹn vô cùng.
Lão bước đến trước mặt nàng vuốt râu nói.
- Ta nói thật lòng đó. Tần tiểu thư đúng là một trang kỳ nữ hiếm có trên đời.
Nghe Thượng Quan Đại Phi khen mình, Á Mỵ sắc diện ửng hồng. Nàng e thẹn đáp lí nhí:
- Tiểu nữ đa tạ lời khen của tiên sinh.
Lão ngồi xuống chiếc đôn nhìn Á Mỵ từ tốn nói:
- Lão nghe Tần giáo đầu bẩm báo là tiểu nữ có điều hệ trọng cần bẩm báo với ta… và chỉ nói riêng một mình mà thôi. Chẳng hay chuyện đó là chuyện gì.
Tần Á Mỵ từ từ ngẩn lên tiếp nhận hai luồng nhãn quang của vị cao nhân. Bất giác Á Mỵ quỳ xuống.
Thấy vậy Thượng Quan Đại Phu vội đỡ nàng đứng dậy nói:
- Tiểu thư sao làm vậy… Nào… đứng lên nào.
Hai cánh môi của Thượng Quan tiên sinh lắng đầy chất xạ hương từ người Á Mỵ toát ra. Lão vuốt râu từ tốn nói:
- Chuyện gì hệ trọng mà Tần tiểu thư lại làm vậy?
Tần Á Mỵ lưỡng lự rồi nói:
- Tiểu nữ muốn cho tiên sinh biết ai là Đạo vương.
Đôi chân mày của Thượng Quan Đại Phu chợt nheo lại. Lão nhìn vào mặt nàng bằng ánh mắt khe khắt. Tiếp nhận ánh mắt đó Á Mỵ không khỏi bối rối.
Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Tiểu nữ ngưỡng mộ hành vi của tiên sinh và căm phẫn hành vi bại hoại của Đạo vương.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nói:
- Tiểu thư đúng là một trang anh thư, Một người biết trọng đạo lý, mà

đã biết trọng đạo lý và nhân nghĩa thì ai ai cũng phải căm phẫn với hành vi của Đạo vương.
Buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:
- Lão phu biết tại Dương Châu này Đạo vương không phải chỉ một mình mà còn có thêm đồng bọn nữa. Đồng bọn của Đạo vương đều là những tay cao thủ Hắc Đạo có võ công cao cường. Chắc hẳn Tần giáo đầu đã nói với tiểu thư rồi.
- Thân phụ có nói với tiểu nữ về gã sát thủ Ma Kiếm Vương Tạo.
- Y cũng là một đồng đảng của Đạo vương……
Buông tiếp một tiếng thở dài Thượng Quan Đại Phu nói tiếp.
- Lão phu chỉ tiếc là chưa thấy được mặt gã Đạo vương băng hoại khốn kiếp kia.
Á Mỵ nhìn lão ôn nhu nói:
- Tiểu nữ biết Đạo vương là ai.
- Vậy y là ai?
- Y là… Bằng hữu của tiểu nữ.
Mặt của Thượng Quan Đại Phu đanh hẳn lại. Lão nói lại tục danh của Vị Phong
- Khắc Vị Phong…
Á Mỵ gật đầu:
- Đạo vương là Khắc Vị Phong.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nhìn nàng nói:
- Sao Tần tiểu thư lại biết Đạo vương là Khắc Vị Phong?
Nàng lộ vẻ bối rối.
Thượng Quan Đại Phu mỉm cười.
- Tiểu thư đừng ngại… Lão phu sẽ không thố lộ mối quan hệ giữa tiểu thư và Khắc Vị Phong đâu
Á Mỵ lắc đầu:
- Tiểu nữ chẳng có quan hệ gì với Khắc Vị Phong cả… nếu có thì cũng chỉ là mối quan hệ bình thường thôi. Mối quan hệ trên phương diện quen biết nhau mà thôi, nhưng mà Khắc Vị Phong thì yêu tiểu nữ.
- Y yêu Tần tiểu thư?
Á Mỵ gật đầu, nàng hít một luồng chân khí rồi nói:
- Tiên sinh… Đạo vương Khắc Vị Phong sắp rời khỏi Dương Châu. Y hẹn với tiểu nữ tại ghềnh Dạ Tình để từ giã.
Thượng Quan Đại Phu nhìn nàng khẽ gật đầu.
- Hóa ra y cũng nặng tình. Thế nàng có đến gặp y không.
- Ơ… tiểu nữ đã báo cho tiên sinh… có lẽ tiểu nữ sẽ không đến gặp gã.

Thượng Quan Đại Phu khẽ gật đầu. Lão nhìn Tần Á Mỵ trang trọng nói:
- Lão phu hỏi thật điều này nhé. Ta rất mong tiểu thư trả lời thật lòng.
Nàng gật đầu nhỏ nhẹ đáp:
- Vâng.
- Hãy cho ta biết… nàng vì cái gì mà đến báo tin cho ta?
Á Mỵ ôm quyền:
- Tiểu nữ ngưỡng mộ tiên sinh.
- Ngưỡng mộ ta à?
- Dạ. Không chỉ một mình tiểu nữ mà cả bá tánh Dương Châu và khắp Trung Nguyên ai ai cũng ngưỡng mộ tiên sinh.
Lão vuốt râu cười khẩy rồi nói:
- Ta thật là hổ thẹn vì sự ngưỡng mộ đó. Ta hổ thẹn vì chưa làm được gì cho bá tánh Dương Châu, chưa tạo đức gì cho nàng. Khi ta đến Dương Châu lại chứng kiến cảnh Diệp Diệp tiểu thư ái nữ của Vạn Xuân trang chủ bị hại.
Lão thở hắt ra một tiếng rồi nói:
- Tên Đạo vương băng hoại đó còn hại Diệp Diệp tiểu thư ngay trước mặt ta.
- Tiên sinh… ai cũng căm phẫn Đạo vương cả… kể cả tiểu nữ.
Thượng Quan Đại Phu chấp tay sau lưng, nhìn vào mắt nàng, ánh mắt sắc như bảo đao bảo kiếm của lão khiến cho Á Mỵ không khỏi lúng túng. Thượng Quan Đại phu từ tốn nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong còn nói gì với tiểu thư nữa không?
Á Mỵ suy nghĩ một chút rồi đáp lời:
- Khắc Vị Phong khẳng định mình không phải là hung thủ tạo ra cái chết của Diệp Diệp tiểu thư.
- Nàng tin lời gã không?
- Nếu tin thì Á Mỵ đã không đến gặp tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu khẽ gật đầu:
- Không thể nào tin lời gã được. Một tên băng họai như Đạo vương không đáng tin.
- Á Mỵ sẽ ghi tạc lời nói này của tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nói:
- Tần tiểu thư… hôm nay tiểu thư cho ta biết Đạo vương là ai thật là một việc làm khiến cho trời đất hoan hỷ. Một việc làm mà khiến cho bản thân ta phải ngưỡng mộ. Không chỉ người này ngưỡng mộ và cả hậu thế phải ngưỡng mộ.
Lão nhìn nàng:
- Tiểu thư muốn ta ban thưởng gì nào?

Á Mỵ quỳ xuống trước mũi giày vị tiên sinh.
- Tiểu nữ không dám đòi hỏi gì. Nếu tiểu nữ làm được một việc lớn mà có ước nguyện thấu đến trời cao… thì cũng chỉ có một nguyện ước mà thôi.
Thượng Quan Đại Phu nhìn nàng.
- Nàng có ước nguyện gì hãy nói ra đi. Dù cho ta có bất tài cũng sẽ cố gắng hết sức mình để chu toàn nguyện ước cho tiểu thư.
Tần Á Mỵ từ từ ngẩng mặt nhìn lên. Nàng nhỏ giọng từ tốn:
- Nếu trời cao có mắt, nếu tiên sinh có lòng đại lượng thì tiểu nữ chỉ mong được làm nghĩa nữ của tiên sinh.
Chẳng biết lời nói của Tần Á My có tác động thế nào đến tâm tư của vị đại nhân đầy uy quyền mà khiến cho chân diện của lão sững sờ. Nét sững sờ thoát hiện qua ánh mắt rồi biến mất. Thượng Quan Đại Phu phá cười khanh khách rồi nói:
- Đứng lên… đứng lên…
Á Mỵ từ từ đứng lên đối diện với Thượng Quan Đại Phu. Lão nhìn ngắm nhìn Á Mỵ rồi nói:
- Á Mỵ nghĩa nữ…
Lời nói này của Thượng Quan Đại nhân tạo lên vẻ phấn khích trên mặt của Á Mỵ. nàng quỳ xuống dập đầu hành lễ. Vừa hành lễ Á Mỵ vừa nói:
- Á Mỵ đội ơn nghĩa phụ.
Lão lại đỡ nàng đứng lên:
- Nghĩa nữ… đứng lên… đứng lên…
Á Mỵ vừa đứng lên vừa nói:
- Nghĩa nữ đa tạ nghĩa phụ.
Thượng Quan Đại Phu mỉm cười vuốt râu rồi nói:
- Á Mỵ ta nhận con làm nghĩa nữa đâu có đơn giản vậy. Con hãy quay về nhà của mình. Mai nghĩa phụ sẽ đích thân tuyên cáo với bá tánh Dương Châu và rước con về phủ của nghĩa phụ.
- Nghĩa nữ đa tạ thịnh tâm của nghĩa phụ.
Thượng Quan Đại Phu nhìn nàng khẽ vuốt râu gật đầu:
- Từ lâu lắm rồi ta vẫn thường ao ước được một nghĩa nữ như Á Mỵ, nhưng không ngờ đến Dương Châu lần này ta lại hoan hỷ như vậy.
Lão ôm quyền hướng thẳng lên vầng trăng nghiêm giọng nói:
- Trời cao có mắt, đã cho lão phu người nghĩa nữ như Á Mỵ.
Lão nhìn lại nàng nói:
- Kể từ bây giờ ta sẽ cho con cái họ mới là Thượng Quan Á Mỵ.
- Đa tạ nghĩa phụ.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu khẽ gật đầu.

- Á Mỵ cáo lui.
Lão gật đầu nhỏ giọng nói:
- Sẽ có người đến gặp con để bàn kế sách về gã Đạo vương.
Á Mỵ chờ.
- Nghĩa nữ bảo trọng.
- Nghĩa phụ bảo trọng.
Nàng nói rồi mới ôm quyền xá Thượng Quan Đại Phu sau đó mới rời khỏi gian thảo xá, Thượng Quan Đại phu nhìn theo sau lưng Tần Á Mỵ vuốt râu điểm nụ cười mỉm.
Lão nhẩm nói:
- Đúng là một ả nha đầu hám danh và nhiều tham vọng.
Nói xong câu đó Thượng Quan Đại Phu hừ nhạt một tiếng. Nếu tần Á My nghe được câu nói này của Thượng Quan Đại Phu không biết nàng sẽ nghĩ gì. Nhưng lúc này Tần Á Mỵ đang nghĩ tới những điều nghịch lý có thể xảy ra, theo mỗi bước đi nàng miên mang suy nghĩ đến ngày mai của nàng. Một ngày mai mà nàng nghiễm nhiên trở thành nghĩa nữ của Thượng Quan Đại Phu. Một ngày mai mà có nằm mơ nàng cũng không có thể có được.
Nàng sẽ trở thành vị tiểu thư cành vàng lá ngọc mà tất cả các trang vương tôn công tử để mắt đến, bởi vì nàng là nghĩa nữ của Thượng Quan Đại Phu.
Nàng dừng bước trên cấu kiệu quay mặt lại nhìn Thượng Quan Đại phu. Lão vẫn đứng trong gian thủy xá chắp tay theo dõi nàng.
Á Mỵ nghĩ thầm trong đầu khi nhân dạng của Thượng Quan Đại phu đập vào mắt nàng: “Nghĩa phụ đúng là oai phong thần cốt nhất trên đời.Trên đời này đâu mấy ai được như nghĩa phụ. Phải chi…”
Nàng không dám nghĩ nữa bởi hai má nàng đã đỏ ửng. Nàng nhẩm nói:
Biết đâu chừng mình có thể trở thành Thượng Quan Đại Phu phu nhân.
Nàng nói dứt câu thả bước đi tiếp. Vừa đi Tần Á Mỵ vừa nghĩ đến Khắc Vị Phong. Miệng nàng mỉm nụ cười nghĩ thầm: “Nếu như không có Khắc Vị Phong thì Á Mỵ đâu có được những gì như ngày hôm nay. Xem như Á Mỵ nợ Vị Phong trong kiếp này vậy.”
Rời tòa biệt phủ Á Mỵ không đi thẳng về nhà mà đi đến Hoàn Mai Trang. Hoàn Mai Trang thật ra chẳng phải là tòa trang gì cả thật ra chỉ là một ngôi nhà hoang, phía trước có một gốc mai to sần sùi theo năm tháng.
Nàng vén rèm kiệu đi thẳng vào trong Hoàn Mai Trang.
Tiểu Bạch bước ra đón nàng:

- Tần tỷ tỷ.
Á Mỵ nhìn Tiểu bạch nhạt nhẽo nói:
- Vị Phong có ở đây không?
- Tỷ chưa gặp Khắc đại ca à?
- Ta đã gặp rồi.
Tiểu Bạch nhìn nàng hỏi:
- Tần tỷ tỷ đã nghe Khắc đại ca nói rồi phải không. Huynh ấy không phải là hung thủ tạo ra cái chết cho Diệp Diệp tiểu thư.
Á Mỵ buông một câu thật nhạt nhẽo:
- Ai có thể tin lời của Khắc Vị Phong này.
Tiểu Bạch sững sờ.
- Tỷ tỷ không tin huynh ấy à?
- Làm sao mà có thể tin được.
- Tỷ tỷ và huynh ấy…
Á Mỵ khoát tay:
- Ta chỉ ghé qua đây thôi. Ghé qua đây để nói cho các ngươi biết từ nay Tần Á Mỵ và Khắc Vi phong không còn quan hệ gì nữa. Các người đừng đến tìm Tần Á Mỵ nữa.
Tiểu Bạch mở to mắt hết cỡ nhìn Á Mỵ. Tiểu bạch ngơ ngác hỏi:
- Tỷ tỷ… sao tỷ tỷ đòi cắt mối quan hệ với Tiểu Bạch, Đại Thủ và các tiểu đệ khác.
Tiểu Bạch lắc đầu nhìn nàng:
- Muội hiểu rồi.
Á Mỵ nghiêm giọng nói:
- Ngươi muốn hiểu sao cũng được. Ta chỉ yêu cầu các ngươi từ nay đừng gọi ta là tỷ tỷ nữa.
Tiểu Bạch cắn răng trên vào môi dưới. Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Tỷ tỷ không nghĩ đến Vị Phong đại ca à?
Á Mỵ lắc đầu:
- Ta… ta có nghĩ đến cũng bằng thừa, lưới trời lồng lộng Vị Phong không thoát nổi đâu.
- Chẳng lẽ tỷ tỷ tin Khắc đại ca là người băng họai.
Á Mỵ gật đầu:
- Ta tin Vị Phong là người băng họai đã hại Diệp Diệp tiểu thư.
- Tỷ tin?
- Ngoài Vị Phong ra đâu còn ai nữa. Vả lại…
Á Mỵ ngập ngừng nói tiếp:
- Với lại Khắc Vị Phong đã thú nhận với ta rồi.
Tiểu Bạch lắc đầu:
- Không… không bao giờ Khắc đại ca lại thú nhận mình là hạng

người đốn mạt bỉ ổi đó.
Á Mỵ cau mày nhìn Tiểu bạch:
- Hôm nay Khắc Vị Phong không nhận nhưng ngày mai phải nhận…
Á Mỵ không muốn liên can vào chuyện này.
Tiểu Bạch miễn cưỡng nói:
- Tỷ muốn để mặc Khắc đại ca ra sao thì ra ư?
- Y gây ra thì y phải chịu.
Nàng quay bước trở ra nàng vừa đi vừa nói.
- Ta nghĩ các ngươi khó tránh khỏi liên can nếu không chịu từ bỏ Dương Châu.
Á Mỵ dừng bước quay lại rồi nói với Tiểu Bạch:
- Tiểu Bạch ngươi báo cho những gã tiểu tử kia biết… Đừng bao giờ đến gần Á Mỵ nữa đó. Ta giờ không còn là tỷ tỷ của các ngươi nữa. Mà ta giờ đã là nghĩa nữ của Thượng Quan Đại Phu.
Nói xong Á Mỵ mỉm cười.
Lời nói vừa rồi của Á Mỵ khiến cho Tiểu Bạch cứ ngây người ra nhìn Á Mỵ.
Tần Á Mỵ dợm bước định bỏ đi thì Tiểu Bạch gọi giật lại:
- Tần tỷ tỷ Tiểu Bạch có điều muốn nói với tỷ tỷ.
Á Mỵ nhướng mày.
- Ngươi đâu có gì để nói với Á Mỵ. Thế ngươi muốn nói gì nào.
Tiểu Bạch bước đến trước mặt Á Mỵ.
Nàng nghiêm giọng nói:
- Phải chăng tỷ tỷ nghĩ Khắc đại ca gây ra cái chết với Diệp Diệp tiểu thư mà cắt tình nghĩa.
- Nếu ta nghĩ vậy thì sao. Không chỉ mình Tần Á Mỵ này nghĩ vậy mà cả Dương Châu đều nghĩ vậy. Ngoài Khắc Vị Phong ra thì không còn ai khác.
Tiểu Bạch lắc đầu, nàng nhìn vào mắt Á Mỵ nghiêm giọng nói:
- Tỷ sai rồi.
- Ta sai chỗ nào?
- Vụ huyết án ly kỳ của Diệp Diệp tiểu thư mà đổ lên đầu cho Khắc đại ca thì quả là oan cho huynh ấy. Bởi vì trong đêm đó không chỉ có Khắc Vị Phong trong Vọng Nguyệt lâu mà còn có hai người khác nữa.
Á Mỵ nheo mày:
- Hai người khác nữa là Tiểu Bạch và Đại Thử hay là hai gã tiểu tử nào khác nữa.
Tiểu Bạch cau mày bất nhẫn nhìn Á Mỵ. Nàng nghiêm giọng nói:
- Tỷ tỷ vừa nói mình là nghĩa nữ của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.

- Tiên sinh đã nhận ta làm nghĩa nữ của người.
Tiểu Bạch cau mày:
- Tự dưng tiên sinh nhận tỷ tỷ à?
- Ơ….
Á Mỵ vừa bối rối vừa lúng túng.
Tiểu Bạch rít giọng nói:
- Phải chăng tỷ đến chỗ Thượng Quan Đại Phu tiên sinh để nói cho tiên sinh biết Đạo vương là Khắc Vị Phong đại ca.
Á Mỵ lưỡng lự một chút rồi gật đầu.
- Ơ… ta đã đến nói với Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Vẻ hằn học lộ hẳn trên mặt Tiểu Bạch. Nàng lắc đầu nói:
- Tỷ sai rồi… sai lắm rồi.
- Ta sai cái gì ngươi nói thử xem.
- Dương Châu chưa biết ai là Đạo vương cả nhưng mà tỷ lại bán đứng đại ca báo cho Thượng Quan Đại Phu.
- Ta chỉ làm theo cái tâm của mình thôi. Ta không muốn để tâm ray rứt bởi cái chết của Diệp Diệp tiểu thư.
Tiểu Bạch gắt giọng nói:
- Tỷ nói không thật lòng, chẳng qua tỷ chỉ muốn làm nghĩa nữ của Thượng Quan tiên sinh mà thôi… Khắc đại ca không nói với tỷ trong hôm xảy ra vụ huyết án của Diệp Diệp tiểu thư tại Vọng Nguyệt lầu không chỉ có một mình Khắc đại ca mà còn có cả Thượng Quan tiên sinh nữa.
Tiểu Bạch hít một luồng chân khí gắt giọng nói tiếp:
- Nếu như tỷ nghi ngờ Khắc đại ca thì cũng phải nghi ngờ Thượng Quan tiên sinh.
Tần Á Mỵ trừng mắt nhìn Tiểu Bạch:
- Tiểu Bạch… ngươi đừng hồ đồ nói càn, nói bừa. Cho dù nghĩa phụ của ta có mặt trong Vọng Nguyệt Lâu thì danh tiếng của người cũng đủ để chứng minh cho sự minh bạch và trong sạch của người. Ngươi liệu mà giữ miệng đó.
Nàng nói rồi đột ngột quay bước ra cửa bỏ đi.
Tiểu Bạch nhìn theo nhìn theo Tần Á Mỵ nàng nghẹn lời, mỗi một lúc sau nàng mới thốt được một câu.
- Tần tỷ tỷ đó ư… phải Tần tỷ tỷ đó không… Phải người mà hôm nào Khắc đại ca đã cứu trên sông Dương Tử không…
Nàng lắc đầu. Rồi sực nhớ ra điều gì. Nàng nhẩm nói:
- Không thể nào được… Phải báo cho Khắc huynh biết… người ta đã biết Đạo vương là huynh ấy rồi… nhưng biết tìm huynh ấy ở đâu bây giờ?

Tiểu Bạch vội vã rời Hoàn Mai Trang. Nàng vừa đi vừa chạy khắp những con đường trong Dương Châu trấn, nhưng chỉ nhận được sự thất vọng não nề vì chẳng hề thấy bóng dáng của Khắc Vị Phong. Chẳng màn đến màn đêm Tiểu Bạch rảo bước đi tìm Khắc Vị Phong với hy vọng báo cho chàng biết, cho đến khi chân nàng rã rời mới nhận ra là mình đã đứng trước nhà của Tần Á Mỵ
Nàng nhủ thầm:
- Sao ta lại đến đây?
Ý niệm còn đọng trong tâm thức của Tiểu Bạch thì cửa nhà Á Mỵ dịch mở.
Một trang nho sinh công tử đang cầm quạt, thả bước rời khỏi nhà Tần Á Mỵ. Y đi ngang qua Tiểu bạch mà không để ý đến nàng, bởi vì lúc đó Tiểu Bạch cúi gầm mặt, dấu vào hai gối.
Tiểu Bạch loáng thoáng nghe công tử đó nói:
- Một lũ nho sinh đáng chết.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 8
Sát nghiệp oan cừu

Ghềnh Dạ Tình là một mỏm đá nhô ra ngoài dòng Dương Tử, tợ một mũi thuyền muốn chẻ sóng ra khơi. Không tự nó có tên Hòn Dạ Tình mà cái tên đó do Vị Phong và Á Mỵ đặt ra. Đứng trên hòn Dạ Tình, Khắc Vị Phong dõi mắt ra ngoài khơi dòng Dương Tử. Khắc Vị Phong nhớ lại những khoảnh khắc hôm nào, chàng đã gặp Á Mỵ tại hòn Dạ Tình này. Cũng trong một đêm như thế này. Lắng nghe những lượn sóng vỗ nhẹ vào chân ghềnh Dạ Tình, Khắc Vị Phong ngỡ như đó là tiếng nói thì thầm của dòng Dương Tử đang muốn chia với chàng. Chia sẻ những gì mà chàng đang phải khoác lên số phận mình.
Buông một tiếng thở dài, Khắc Vị Phong nghĩ thầm: “Không biết đến bao giờ mới có thể quay lại Dương Châu để tái hợp với Á Mỵ và những tiểu đệ ở Hoàn Mai trang?”
Nghĩ đến điều đó Khắc Vị Phong cảm nhận một nỗi buồn nặng trĩu đè nặng lên tâm thức mình. Phía trước chàng mù mịt, gần như chẳng có lấy một tia hy vọng vượt qua cái họa mà chàng không ngờ nó đến bất ngờ, chẳng khác nào một lượn sóng dữ, vùi ngay những ước mơ

hoài bão tận cùng của đáy thất vọng
Buông tiếp một tiếng thở dài nữa. Vị Phong lắc đầu như thể muốn vơi đi nỗi chán nãn, thất vọng đang ngồn ngộn hiện ra trong tâm tưởng và bi ai trong tâm tưởng. Chàng nhẩm nói: “Trời cao nhứt định có mắt. Huống chi Diệp Diệp tiểu thư sẽ phò độ cho Khắc Vị Phong này.”
Một chiếc đèn lồng xuất hiện xa xa. Nhận ra chiếc đèn lồng đang tiến về phía mình. Vị Phong hoan hỷ vô cùng. Làm sao chàng không hoan hỷ phấn khích khi biết người cầm chiếc lồng đèn kia chỉ có thể là Tần Á Mỵ.
Chiếc lồng đèn càng lúc càng tiến gần về phía chàng. Khắc Vị Phong hơi bất ngờ, khi nhận ra Tần Á Mỵ vận một tấm áo choàng có mũ, che dung diện.
Mặc dù ngạc nhiên và bất ngờ nhưng Khắc Vị Phong cũng không quan tâm đến điều đặc dị đó. Trong chàng là nỗi vui mừng khôn tả mà quên hẳn đi tình cảnh của mình. Khi người cầm đèn lồng dừng lại cách chàng non trăm trượng, Khắc Vị Phong bèn lên tiếng.
- Á Mỵ… huynh tưởng đâu muội không đến được.
Vừa thốt ra dứt câu nói đó, Khắc Vị Phong thả bước về phía nàng. Khi chân vừa dợm bước thì sự biến xảy ra. Sự biến cực kỳ nhanh đến Khắc Vị Phong gần như không có phản ứng gì.
Chàng chỉ chớp thấy chiếc đèn lồng vung lên trước mắt mình rồi rơi xuống đất thì hổ khẩu đã bị khống chế. Chiếc mũ trùm trên đầu của người cầm chiếc lồng đèn lật ra sau khi lộ chân diện của vị cao nhân Thượng Quan Đại Phu.
Vừa khống chế hổ khẩu của Khắc Vị Phong bằng trảo công. Thượng Quan Đại Phu vừa nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong… Ngươi không ngờ là ta phải không?
Khắc Vị Phong thối lại một bộ nhưng Thượng Quan Đại Phu giật lại. Vươn tiếp tả trảo bóp chịt vào yết hầu chàng. Quá đỗi bất ngờ bởi người đến gặp chàng tại ghềnh Dạ Tình không phải là Tần Á Mỵ mà là Thượng Quan Đại Phu. Khắc Vị Phong buột miệng nói:
- Sao lại là tôn giá?
Thượng Quan Đại Phu rọi hai luồng sát nhãn sáng ngời chiếu vào mặt Khắc Vị Phong:
- Ngươi bất ngờ cũng như ta bất ngờ thôi. Không ngờ Đạo vương Khắc Vị Phong cũng chỉ là một tiểu tử, hỷ mũi chưa sạch.
Không màng đến lời nói của Thượng Quan Đại Phu cứ như không nghe đến lời nói vừa rồi của lão kỳ nhân, Khắc Vị Phong buột miệng hỏi:

- Tôn giá đã hại Á Mỵ rồi sao?
Thượng Quan Đại Phu cười khẩy rồi nói:
- Bổn nhân sao có thể hại nghĩa nữ của mình được. Bổn nhân biết ngươi chờ ở đây là chờ Tần Á Mỵ đó.
Câu nói này của vị kỳ nhân, Vị Phong đã nghiệm ra vì sao Á Mỵ không đến mà thay vào đó là vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu.
Chàng bâng quơ nói:
- Vãn bối đã hiểu rồi.
Thượng Quan Đại Phu nhìn vào mắt chàng:
- Tiểu tử đã hiểu ra mọi chuyện rồi à?
Khắc Vị Phong gật đầu.
Thượng Quan Đại Phu trừng mắt nhìn vào mắt chàng, rồi ôn nhu nói:
- Ngươi đã hiểu… vậy ngươi định liệu như thế nào?
Vị Phong miễn cưỡng hỏi:
- Tôn giá muốn vãn bối xử chuyện này thế nào?
- Hãy trả lại những thứ mà ngươi đã lấy trong Vọng Nguyệt lầu.
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Khắc Vị Phong rất sẵn lòng trả lại cho tôn giá những thứ mà mình đã lấy trộm trong Vọng Nguyệt lầu.
- Tốt lắm… tiểu tử làm vậy là tự biết nhìn ra kết cục của mình nếu như không gởi lại những thứ mà ngươi đã lỡ lấy nó.
Thượng Quan Đại Phu gằn giọng nói:
- Ai phái ngươi vào Vọng Nguyệt lầu lấy trộm những báu vật của bổn nhân?
- Tại hạ không muốn mạo phạm đến tiên sinh, nhưng vãn bối không có sự lựa chọn nào cả. Bởi bấy giờ vãn bối bị người ta thúc ép.
- Ai thúc ép?
- Ma Kiếm Vương Tạo.
Thượng Quan Đại Phu khẽ gật đầu rồi rút trảo công khống chế yết hầu của Vị Phong về. Lão vừa rút trảo công vừa nói:
- Bổn nhân cũng nghĩ như vậy. Thế ngươi đã trao những thứ ngươi lấy trong Vọng Nguyệt lầu cho Ma Kiếm chưa?
Vị Phong lắc đầu:
- Chưa… vãn bối còn giữ.
Chàng thốt dứt câu, Thượng Quan Đại Phu thọc ngay tả thủ vào ngực áo chàng xục xạo. Lão cau mày rút tay lại nhìn Vị Phong nói:
- Sao những thứ đó không có trong người ngươi?
- Vãn bối không đem theo bên mình.
- Hóa ra là như vậy… tiểu tử để những báu vật ở đâu?
Vị Phong lưỡng lự nhìn Thượng Quan Đại Phu, từ tốn nói:

- Vãn bối sẽ đích thân đem đến cho tiên sinh. Dâng trả lại hai món báu vật Ngọc Kỳ Lân và miếng Da Dê.
Chàng lắc đầu:
- Ồ không… còn một thứ nữa. Còn có miếng ngọc bối của Di quận chúa nữa.
Thượng Quan Đại Phu khẽ gật đầu:
- Tiểu tử biết chuyện và ngoan ngoãn lắm. Nhưng bổn nhân không cần ngươi mang đến đâu. Bổn nhân tự đi lấy lại, chỉ cần ngươi chỉ cho bổn nhân biết ngươi dấu những thứ đó ở đâu là được rồi.
- Những thứ đã lấy được ở trong Vọng Nguyệt lầu chỉ vãn bối lấy được mà thôi.
Đôi chân mày rậm của vị kỳ nhân thoạt nhíu lại. Mặc dù biểu lộ vẽ bất mãn trước câu nói của Vị Phong, nhưng miệng lão lại điểm nụ cười xởi lởi.
Thượng Quan Đại Phu nói:
- Được bổn nhân sẽ đưa tiểu tử đi lấy những thứ mà ngươi đã trộm được trong Vọng Nguyệt lầu.
Lão buông tiếng thở dài hỏi Vị Phong:
- Đêm hôm đó ngươi ở trong Vọng Nguyệt lầu?
- Vãn bối không phủ nhận.
- Ngươi đã chứng kiến mọi việc?
Vị Phong im lặng không trả lời Thượng Quan Đại Phu.
Thượng Quan Đại Phu cười khẩy rồi nói:
- Ngươi đúng là Đạo vương, trước khi tiểu tử rời khỏi Vọng Nguyệt lầu, ngươi còn uống cạn bầu rượu bồ đào Thổ Phồn tửu. Ngươi có biết cả Trung Nguyên chỉ có hai bầu rượu duy nhất. Một là của ta. Hai là của thiên tử. Một bầu rượu thổ phồn Trung Nguyên đệ nhất tửu đáng giá bao nhiêu biết không?
Chàng lắc đầu:
- Vãn bối không biết.
- Dù có một vạn lạng kim ngân, cũng không mua được một bầu rượu như vậy.
- Vãn bối thất lễ với tiên sinh.
- Tiểu tử không cần nói những lời đó. Ngươi một mình xâm nhập Vọng Nguyệt lầu, đủ biết lá gan của ngươi lớn như thế nào, hẳn ngươi không biết quyền uy của ta ư?
- Vãn bối bị buộc phải làm chuyện đó.
- Tiểu tử có thể từ chối sự bức ép của Vương Tạo.
Vị Phong lắc đầu:
- Y dồn vãn bối vào đường cùng, không còn cách nào để thoái thác.

Mặc dù vãn bối biết việc làm của mình sẽ mạo phạm đến đại nhân… nhưng vãn bối chẳng còn sự lựa chọn nào nữa.
Thượng Quan Đại Phu ve chòm râu đen mượt rồi từ tốn nói.
- Thôi được… cứ xem như tiểu tử bị bức ép mà không còn sự lựa chọn nào buộc phải mạo phạm đến bổn nhân… bổn nhân bỏ qua tất cả cho tiểu tử nhưng tiểu tử phải trao lại tất cả những gì mình đã lấy trong Vọng Nguyệt lầu cho bổn nhân.
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Vãn bối rất sẵn lòng trả lại tất cả cho tiên sinh. Trả lại bằng cả sự ngưỡng mộ, dâng bằng hai tay.
- Tốt.
- Nhưng vãn bối có một đòi hỏi với tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu nheo mày nói:
- Phải chăng tiểu tử muốn bổn nhân gỡ tội cho ngươi?
Vị Phong lắc đầu:
- Không phải gỡ tội mà minh oan cho vãn bối.
- Minh oan là sao?
- Vãn bối không hại Diệp Diệp tiểu thư. Tiên sinh và Di quận chúa đều biết. Hai người có thể làm chứng cho vãn bối.
Thượng Quan Đại Phu nhìn Vị Phong:
- Tiểu tử nói thử xem… bổn nhân làm chứng như thế nào?
Vị Phong nghiêm mặt nói:
- Tiên sinh… chẳng lẽ tiên sinh không biết phải làm chứng như thế nào à?
- Bổn nhân muốn nghe ngươi nói.
Mặt Vị Phong sa sầm. Chàng miễn cưỡng nói:
- Cái đêm xảy ra vụ án Diệp Diệp trong Vọng Nguyệt lầu… tiên sinh và Di quận chúa có mặt ở đó cùng với tại hạ chứ không phải chỉ có mỗi mình vãn bối. Lúc tiên sinh và Di quận chúa ân ái với nhau, thì vãn bối đã lấy những thứ tiên sinh để trên bàn, rồi rời khỏi Vọng Nguyệt lầu. Vụ huyết án của Diệp Diệp chưa xảy ra. Nhưng sáng hôm sau thì Diệp Diệp lại chết trong Vọng Nguyệt lầu. Chuyện có kỳ bí không?
Vị Phong buông tiếng thở dài rồi nói:
- Chẳng lẽ vãn bối đi trộm đồ, và ngang nhiên hành sự chiếm đoạt trinh tiết của Diệp Diệp, giết nàng ngay trước mặt hai người… mà cả hai đều không biết sao?
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nói:
- Tiểu tử nên nghĩ lại… tự ngươi đã làm ra cái chết của Diệp Diệp. Nếu tiểu tử không xuất hiện ở Vọng Nguyệt lầu lấy những báu vật

của bổn nhân và Di quận chúa thì Diệp Diệp đâu có chết.
Chân diện Vị Phong cau hẳn lại:
- Tiên sinh nói vậy, đã thú nhận mình là người giết Diệp Diệp.
Thượng Quan Đại Phu cười khẩy rồi nói:
- Tiểu tử nên nhớ đêm hôm đó, bổn nhân không có mặt tại Vọng Nguyệt lầu.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại:
- Sao có thể nói như vậy được… chính Khắc Vị Phong chứng kiến tiên sinh và Di quận chúa có mặt tại Vọng Nguyệt lầu.
- Nếu nói như vậy, thì bổn nhân nói lại. Đúng, ta và Di quận chúa có mặt tại Vọng Nguyệt lầu lúc ngươi có mặt ở đó. Nhưng rồi sau đó ta và Di quận chúa bỏ đi. Có thể ngươi quay lại lần thứ hai.
Lão vừa nói vừa bóp chịt hổ khẩu của Khắc Vị Phong. Vị Phong nhăn mặt những tưởng kinh mạch mình sẽ bị đứt đoạn bởi trảo công tàn nhẫn của vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu.
Thượng Quan Đại Phu nhếch môi nói:
- Không ai dằn được lòng tham khi nó trỗi lên, đúng không nào. Huống chi lòng tham của một gã đạo chích còn gấp nhiều lần hơn những kẻ bình thường. Tiểu tử đã quay lại Vọng Nguyệt lầu với ý định lấy thêm những báu vật khác. Và rồi ngươi đã gặp Diệp Diệp trong Vọng Nguyệt lầu.
Vị Phong lắc đầu:
- Vãn bối không quay lại Vọng Nguyệt lầu khi đã bỏ đi.
- Làm sao biết được? Nhưng ngươi đừng cắt lời bổn nhân. Tiểu tử đã quay lại Vọng Nguyệt lầu, bắt gặp Diệp Diệp. Có lẽ những gì ngươi thấy giữa bổn nhân và Di quận chúa khiến ngươi động dục tình mà hành sự bất đạo với Diệp Diệp.
Lão hừ nhạt, gằn giọng nói:
- Có đúng không?
Vị Phong trừng mắt nhìn vào mặt Thượng Quan Đại Phu:
- Tiên sinh có lối suy diễn đó… vậy có thể cho vãn bối suy diễn theo cách của tiên sinh không?
- Tiểu tử nói thử xem.
Buông tiếng thở dài, Vị Phong nói:
- Sau khi vãn bối rời khỏi Vọng Nguyệt lầu… tiên sinh và Di quận chúa phát hiện ra có người đã đột nhập vào và lấy những báu vật của hai người đi. Tiên sinh và Di quận chúa tương kế tựu kế, để gán cho Khắc Vị Phong một cái tội tày đình kia. Tuyệt đường sinh lộ của vãn bối. Và hơn thế nữa… vãn bối không còn đất dung thân trong Trung Thổ. Bắt buộc vãn bối phải xuất đầu lộ diện… không sớm thì

muộn, tiên sinh và Di quận chúa cũng phát hiện ra Đạo vương là ai. Và cuối cùng là có thể đoạt lại những thứ đã mất sau đó giết luôn vãn bối để không còn ai biết chuyện gì đã xãy ra tại Vọng Nguyệt lầu trong đêm hôm đó nữa.
Điểm một nụ cười giả lả, Thượng Quan Đại Phu nói:
- Tiểu tử… ngươi suy luận cũng tinh tế đó.
Thượng Quan Đại Phu hừ nhạt nói:
- Phải chi ngươi đừng đột nhập vào Vọng Nguyệt lầu, ngươi đâu phải là kẻ băng hoại không đất dung thây.
Lão nhìn vào mắt Khắc Vị Phong:
- Bổn nhân chỉ có thể cho ngươi một cơ hội sinh tồn. Ngươi phải nhận lãnh tất cả những gì ngươi đã gây ra tại Vọng Nguyệt lầu. Nhận lãnh tất cả cái tội đã giết Diệp Diệp, và trả lại những thứ mà ngươi đã lấy của bổn nhân và Di quận chúa.
Vị Phong lắc đầu. Chàng chưa kịp phản bác lại lời nói của Thượng Quan Đại Phu thì hổ khẩu buốt nhói đau thấu đến tận óc. Vị Phong buột miệng thốt:
- Ôi…
Thượng Quan Đại Phu trừng mắt nhìn Vị Phong:
- Hóa ra ngươi không có chút nội lực nào. Ngươi không phải là người của võ lâm, hay đúng hơn, ngươi không có võ công. Mà ngươi chỉ có tài khoét tường, đào lỗ chui vào nhà người.
Lão lắc đầu:
- Bổn nhân không ngờ một gã tiểu tử không có võ công mà dám bỡn cợt Thượng Quan Đại Phu. Nhưng bổn nhân sẽ bỏ qua cho tiểu tử tất cả, còn cho tiểu tử một sinh lộ, nếu ngươi làm theo ý của bổn nhân… bổn nhân sẽ dụng chính thanh danh của mình mà bảo chứng cho ngươi. Tội của ngươi sẽ xin với thiên tử ân giảm, chỉ đày ngươi ra quan ngoại thôi.
Vị Phong cắn răng trên vào môi dưới.
- Tiểu tử đồng ý chứ?
- Vãn bối không muốn làm kẻ băng hoại, bất nhân, bất đạo, bất nghĩa. Mặc dù Khắc Vị Phong là Đạo vương, nhưng không phải hạng người mà tiên sinh và Di quận chúa gắn lên người vãn bối.
Lời còn đọng trên miệng chàng thì Thượng Quan Đại Phu bóp chịt trảo công khống chế hổ khẩu của Khắc Vị Phong. Cảm giác nhói buốt đau đớn từ hổ khẩu lại lan đến tận óc khiến chàng sây sẩm mặt mày. Mồ hôi rịn ra trán mặc dù trời bên ngoài vẫn se lạnh bởi những luồng gió sông thổi vào chàng.
- Ngươi sẽ chết nếu cãi lại ý của lão nhân.

Vị Phong nghiến răng nén cái đau vào trong không thốt tiếng rên nào. Chàng gượng cười nhìn Thượng Quan Đại Phu trang trọng nói.
Tiên sinh có thể giết vãn bối… nhưng một khi vãn bối chết thì những thứ mà vãn bối đã lấy của tiên sinh đã theo vãn bối xuống a tỳ đó.
Đôi chân mày Thượng Quan Đại Phu nhíu lại. Trảo công khống chế hổ khẩu Vị Phong thoạt lỏng ra.
Khắc Vị Phong ôn nhu nói:
- Vãn bối tự cột mình vào tất sẽ cởi ra. Tiên sinh cột vãn bối vào cái chết của Diệp Diệp tiểu thư, tiên sinh cũng phải tự cởi cho vãn bối.
Thượng Quan Đại Phu chặn ngang lời nói của Khắc Vị Phong:
- Ý của tiểu tử sao?
- Vãn bối trả lại bức Da Dê và Ngọc Kỳ Lân cùng miếng ngọc bội của Di quận chúa… nhưng đổi lại tiên sinh và Di quận chúa phải giải oan cho vãn bối.
Đôi chân mày Thượng Quan Đại Phu nhíu lại. Vị Phong vẫn chú nhãn quan sát Thượng Quan Đại Phu. Lão suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Vậy ngươi cho bổn nhân biết, ai là hung thủ giết Diệp Diệp.
Vị Phong sững sờ với câu hỏi này của vị kỳ nhân Trung Nguyên. Chàng miễn cưỡng lắc đầu nói:
- Vụ huyết án Diệp Diệp tiểu thư xảy xa, lúc đó vãn bối không có mặt tại Vọng Nguyệt lầu, nên đâu thể biết hung thủ là ai.
- Ngươi không biết thì làm sao bổn nhân minh oan cho ngươi được.
Vị Phong lắc đầu. Từ tốn nói:
- Vãn bối nghĩ tiên sinh và Di quận chúa biết.
- Tiểu tử nói vậy thì bổn nhân cho ngươi biết… bổn nhân chỉ biết ngươi là hung thủ giết Diệp Diệp thôi.
Dung diện Vị Phong đanh hẳn lại. Chàng gay gắt nói:
- Nếu tiên sinh nghĩ như vậy thì hãy giết vãn bối cho rồi. Thà chết còn hơn làm một gã băng hoại.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu, nhìn Vị Phong nói:
- Tiểu tử không còn sự lựa chọn nào đâu… mà phải theo ý của bổn nhân ngươi mới được sống.
Lão thở ra rồi nói tiếp:
- Tiểu tử phải là thủ phạm thì cứ xem như đây là số phận. Số phận mà gã Ma Kiếm Vương Tạo kia gắn lên ngươi.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu từ tốn nói tiếp:
- Tiểu tử không là hung thủ thì tâm người trong sạch. Ngươi không có tội với tâm của mình là được rồi. Còn ai cũng có số phận cả. Đã là số phận thì không ai cãi lại được.
Lão nói rồi trừng y quang chiếu vào mắt Vị Phong.

Vị Phong nhận ra trong hai luồng uy quang có sát nhãn của thần chết.
Chàng thở dài, nhỏ nhẻ nói:
- Tiên sinh nói… vãn bối phải nhận số phận đó à? Số phận của một kẻ băng hoại mà mình không muốn?
Thượng Quan Đại Phu gật đầu:
- Không thể cãi được số phận đâu.
Nghe Thượng Quan Đại Phu thốt ra câu nói này, Khắc Vị Phong rủa thầm trong đầu mình: "Lão dâm đãng… đê tiện… lão là hung thủ chứ còn ai vào đây nữa. Lão nhờ có bộ mặt đạo mạo, phương phi cốt cán, và tiếng tăm để che đậy lòng dạ bỉ ổi của lão thôi."
Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Vị Phong vẫn không biểu lộ vẻ bất nhẫn và cay cú với lời Thượng Quan Đại Phu.
Buông tiếng thở dài, Vị Phong từ tốn nói:
- Đúng là số phận.
Nụ cười giả lả hiện lên miệng Thượng Quan Đại Phu…
- Tiểu tử đã nghiệm ra được rồi à?
Vị Phong ngẩng lên nhìn Thượng Quan Đại Phu:
- Dù vãn bối không muốn cũng phải chấp nhận nó. Bởi đây là số phận. Một số phận bất thành văn cho Khắc Vị Phong. Một số phận mà vãn bối có muốn cãi lại cũng không được.
Thượng Quan Đại Phu từ tốn nói:
- Bổn nhân sẽ giúp tiểu tử tồn sinh.
- Sống trong bộ lốt một con người băng hoại bị người đời nguyền rủa?
- Dù sao vẫn còn tồn sinh còn hơn chầu diêm chúa. Bất cứ sinh vật nào tồn tại trong cảnh giới này cũng đều muốn sống huống chi là con người. Bổn nhân nghĩ, tiểu tử cũng muốn sống.
Vị Phong buông tiếng thở dài, rồi nói:
- Đúng như tiên sinh nói. Con kiến, con trùn còn muốn sống, huống chi là Khắc Vị Phong, một con người.
Chàng nhìn vào mắt Thượng Quan Đại Phu:
- Nhưng không biết tiên sinh có giữ nổi cái mạng của vãn bối trong sự phẫn nộ của mọi người không.
- Danh tiếng của ta đủ bảo chứng cho tiểu tử một cái mạng. Hãy nói cho ta biết những thứ ngươi lấy đang ở đâu?
- Vãn bối sẽ nói.
Nói dứt câu Vị Phong lại lắc đầu:
- Mà không… vãn bối sẽ đi lấy cùng với tiên sinh. Bởi vãn bối có nói rõ chỗ dấu thì tiên sinh cũng không thể nào lấy được đâu.

Thượng Quan Đại Phu cau mày:
- Ngươi đừng giở trò đấy nhé.
Vị Phong cười khẩy rồi nói:
- Sao tiên sinh lại có thể nghi ngờ vãn bối giở trò được nhỉ. Đây đã là số phận của vãn bối. Một số phận không cãi sửa được mà.
Thượng Quan Đại Phu suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Bổn nhân không thể đi cùng với tiểu tử.
- Nếu tiên sinh không đi cùng, Khắc Vị Phong sẽ dẫn ai đi lấy những thứ đó với mình đây. Tại sao tiên sinh lại ngại đi cùng với vãn bối. Hay danh tiếng lẫy lừng của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh không cho tiên sinh sánh bước cùng với Đạo vương Khắc Vị Phong?
Chàng nhếch môi mỉm cười nói tiếp:
- Vãn bối dù sao cũng là Đạo vương của Dương Châu đó.
Thượng Quan Đại Phu vẫn lộ vẻ bối rối trong khi Khắc Vị Phong nghĩ thầm: “Bất cứ ai cũng muốn diện kiến loài quỷ này, nhưng ta thì không, thế mà loài quỷ lại mò đến.”
Chàng vừa nghĩ vừa nhìn lão.
Vị Phong từ tốn nói:
- Hay tiên sinh hãy quay về, vãn bối sẽ tự tìm đến tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu lắc đầu:
- Ta không tin ngươi đâu.
- Thế vãn bối biết làm gì cho tiên sinh nhỉ.
Thượng Quan Đại Phu nghiêm giọng nói:
- Ngươi chỉ cần nói cho bổn nhân biết ngươi giấu những thứ đó ở đâu.
- Vãn bối đã nói rồi… nếu không có vãn bối tiên sinh đến đó người ta cũng không đưa ra đâu.
- Bổn nhân tin mình sẽ lấy được.
Vị Phong ve dáy tai rồi nói:
- Dương Châu về đêm yên lặng lắm… tiên sinh đừng ngại. Chẳng ai phát hiện ra tiên sinh đâu.
Thượng Quan Đại Phu trừng mắt nhìn Vị Phong
- Tiểu tử… bổn nhân đến đấy một mình. Ngươi biết vì sao rồi. Một Thượng Quan Đại Phu không thể sánh bước song hành với Đạo vương Khắc Vị Phong. Ta không muốn sau này khó xử khi đứng ra xin cho ngươi.
Vị Phong khẽ gật đầu:
- Có lẽ tiên sinh nói đúng.
Thượng Quan Đại Phu khẽ gật đầu. Lão từ tốn nói:
- Ta nhường ngươi một bước… ngươi nên kính ta một trượng.

Vị Phong mỉm cười.
Chàng nhìn lên bầu trời đêm đầy sao. Chàng cứ nhìn lên trời mà tưởng như hóa thành tượng đá.
Thượng Quan Đại Phu cau mày hỏi:
- Tiểu tử… ngươi làm gì thế?
- Tiên sinh… mong tiên sinh miễn thứ cho vãn bối.
- Ta không hiểu ý ngươi.
Lão vừa thốt dứt câu thì phải nhăn mặt bởi khứu giác ngửi mùi xú uế nồng nồng xông vào. Lão gắt giọng nói:
- Ngươi……
Vị Phong nhìn lại Thượng Quan Đại Phu. Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi chàng. Vị Phong từ tốn nói:
- Tiên sinh ráng chịu đựng, đừng nói, nó bay vào miệng tiên sinh đó. Vãn bối thất lễ.
Trong khi thốt ra câu nói đó thì sắc diện Vị Phong từ từ đỏ lên với những nét trông thật nực cười.
Thượng Quan Đại Phu lắc đầu:
- Ngươi không phải lúc.…
Lão vừa nói vừa buông hổ khẩu chàng thối lại hai bộ.
Thượng Quan Đại Phu dừng bước, Vị Phong nhìn lão rồi nói.
- Đa tạ tiên sinh. Vừa rồi vãn bối cho tiên sinh nơi cất giấu báu vật mà Khắc Vị Phong đã lấy của tiên sinh và Di quận chúa đó. Tiên sinh hãy đến đó mà tìm… Dương Châu có vô số nhà xí mọi nhà xí nào cũng đáng để tiên sinh tìm đến. Cáo từ.
- Ngươi.
Cùng với lời nói cụt lủn đó. Thượng Quan Đại Phu toan lao đến Vị Phong.
Nhưng chàng đã kịp nhảy tõm xuống dòng Dương Tử mất hút.
Thượng Quan Đại Phu đứng trên ghềnh Dạ Tình dõi mắt xuống dòng Dương Tử. Lão cảm nhận một cơn phẫn nộ bùng cháy trong nội thể rồi lan đến đỉnh đầu khiến cho mặt lão đỏ bừng.
Thượng Quan Đại Phu rít giọng:
- Tiểu tử… đê tiện… ngươi phải hối hận… ngươi phải hối hận.
Đào thoát khỏi Thượng Quan Đại Phu, từ ghềnh Dạ Tình, Khắc Vị Phong men theo dòng Dương Tử rồi lên bờ. Chàng hoàn toàn bất ngờ và hụt hẫng khi biết được sự phản bội của Tần Á Mỵ. Trong cảm giác trống rỗng và hụt hẫng đó, bất giác Vị Phong nghĩ đến những gã tiểu hành khất đã chung sống với chàng ở tại Hoàn Mai Trang. Nghĩ đến họ, Vị Phong cảm thấy lo lắng vô cùng.
Vị Phong quay lại về Hoàn Mai trang. Đứng trong bóng tối, Vị Phong

nhìn về phía Hoàn Mai trang. Một sự im lặng mà chàng rởn cả cột sống.
Một sự im lặng tạo cho cái gì bất an đối với chàng. Vị Phong như một bóng ma, lẩn trong bóng tối đột nhập vào Hoàn Mai trang.
Một cảnh tượng khủng khiếp đập vào mắt chàng. Năm cái xác nằm chồng lên nhau. Tất cả đều bị hạ thủ nơi tam tinh với những ánh mắt ngây dại đờ đẫn.
Chàng nghẹn lời:
- Tiểu Cẩu… Tiểu Khẩu… Tiểu Khứu… Tiểu Vị… Tiểu Ngôn… các đệ đấy ư?
Vị Phong nhắm mắt lại. Tim chàng những tưởng vỡ tung ra. Nước mắt tràn xuống má nhưng Vị Phong chẳng thể nói được lời nào.
Mãi một lúc sau, Vị Phong mới bật ra những câu nói vô nghĩa.
- Tại sao lại như thế này chứ… các đệ của ta có tội gì… các tiểu đệ của ta có tội gì… ai… ai…
Cơn phẫn nộ bừng cháy trong tâm thức Khắc Vị Phong. Chàng đứng phắt lên toan chạy khỏi Hoàn Mai trang mà gào lên cho hả giận.
- Khắc đại ca.
Tiếng của Tiểu Bạch như đánh động lại thần thức mụ mẩm của Vị Phong đang bị vùi vào sự thịnh nộ, cuồng loạn.
Vị Phong nhìn lại Tiểu Bạch:
- Tiểu Bạch.
Chàng cũng kịp nhìn thấy Đại Thủ đang bò ra từ bóng tối. Vị Phong bước đến ôm chầm lấy Tiểu Bạch và Đại Thủ. Chàng nghẹn lời nói:
- Tiểu Bạch… Đại Thủ… ai đã làm chuyện này?
Tiểu Bạch nhìn chàng. Nước mắt buông dài xuống hai bên má.
- Đại ca…
Đại Thủ ôm lấy Vị Phong:
- Đại ca… đệ sợ lắm… dẫn đệ rời khỏi Dương Châu.
Vị Phong gật đầu:
- Đại ca sẽ dẫn Tiểu Bạch và Đại Thủ rời Dương Châu… nhứt định đại ca sẽ dẫn Tiểu Bạch và Đại Thủ rời khỏi Dương Châu.
Chàng từ từ dịu cơn phẫn nộ, trầm giọng hỏi Tiểu Bạch:
- Tiểu Bạch… muội biết ai chứ?
- Tiểu Bạch biết.
Vị Phong đanh giọng hỏi:
- Ai?…
- Muội sẽ nói nhưng đại ca hứa đừng tìm người ta trả thù.
Vị Phong gật đầu:
- Đại ca hứa.

Tiểu Bạch nhìn chàng nhỏ giọng nói:
- Muội… biết y là người của Tần gia.
Vị Phong cau mày:
- Tần gia… chẳng lẽ là người của Tần tỷ tỷ?
Tiểu Bạch gật đầu:
- Hắn từ trong Tần gia đi ra, và đến thẳng Hoàn Mai trang giết tất cả mọi người.
Tiểu Bạch nhìn sang Đại Thủ.
- Đại Thủ may mắn thoát chết vì không có mặt ở nhà mà đi tìm muội.
- Hãy nói rõ cho huynh biết hắn là ai?
Tiểu Bạch lắc đầu:
- Tiểu Bạch không biết tên hắn. Tần tỷ tỷ đến đây… Tần tỷ tỷ giờ là nghĩa nữ của Thượng Quan Đại Phu. Tỷ ấy đến để cắt mối quan hệ với đại ca và chúng tiểu đệ tiểu muội. Tỷ ấy không muốn quan hệ với đại ca nữa… và…
Vị Phong cướp lời nàng:
- Á Mỵ tỷ tỷ đã nói…
Chàng bỏ lững câu nói giữa chừng, lắc đầu như xua đuổi những ý tưởng trong đầu mình ra ngoài.
Vị Phong nhìn Tiểu Bạch từ tốn nói:
- Vậy sao Tiểu Bạch biết gã là hung thủ?
- Tiểu Bạch sợ Tần tỷ tỷ thố lộ chân diện của đại ca. Thố lộ đại ca là Đạo vương nên tìm đại ca và phát hiện ra gã hung thủ từ trong Tần gia đi thẳng một mạch đến đây. Nếu y không là người của Tần gia sao lại từ Tần gia bước ra?
Vị Phong cười rồi nói:
- Muội suy nghĩ rất đúng… Y có đặc điểm gì không?
Tiểu Bạch gật đầu.
Đại Thủ nói:
- Cái gã đó rất khôi ngô tuấn tú… đẹp hơn cả đại ca nữa.
Tiểu Bạch trừng mắt nhìn Đại Thủ:
- Ngươi biết gì mà nói.
Nàng nhìn Vị Phong, nhỏ giọng nói:
- Y có nốt ruồi dưới càm. Một nốt ruồi lớn lắm và có râu nữa.
Tiểu Bạch nhìn Đại Thủ:
- Nhưng người có nốt ruồi như vậy là những kẻ gian ác, vô tâm độc địa. Làm sao đẹp hơn đại ca được.
Đại Thủ gật đầu. Quệt mũi rồi nói:
- Y không đẹp hơn Khắc đại ca của đệ rồi.
Vị Phong khoát tay:

- Không cần đến chuyện đó.
Đại Thủ nói:
- Đại ca… nếu đại ca có rời khỏi đây, cho tiểu đệ theo với.
Y vừa bật khóc vừa nói:
- Đại Thủ không ở lại đây đâu… Đại Thủ sợ lắm… Đại thủ chỉ muốn theo đại ca thôi. Đi đâu cũng được nhưng không ở đây.
Tiểu Bạch nhìn chàng.
Vị Phong cắn răng trên vào môi dưới.
Tiểu Bạch nói:
- Đại ca… mọi nơi trong thành Dương Châu đều được lệnh tuần phủ đại nhân đóng cả rồi. Không ai được ra, cũng chẳng có người vào, làm sao chúng ta rời khỏi đây?
Buông một tiếng thở dài, Vị Phong nghiêm giọng:
- Huynh sẽ tìm cách đưa muội và Đại Thủ rời Dương Châu.
Đại Thủ hỏi:
- Đại ca dùng cách gì?
Tiểu Bạch trừng mắt nhìn Đải Thủ:
- Ngươi còn con nít, mũi chưa hỹ sạch. Không phải việc của ngươi mà ngươi xen vào làm gì, làm chộn rộn thêm cho đại ca mà thôi.
Vị Phong nhìn lại Đại Thủ:
- Tiểu đệ yên tâm… huynh nói có cách là có cách mà.
Nhìn lại Tiểu Bạch, Vị Phong nghiêm giọng nói:
- Tiểu Bạch, sự thể đã như thế này rồi… Tiểu Bạch phải dẫn Đại Thủ rời khỏi đây. Chỗ này không còn an toàn nữa.
- Tiểu Bạch đi đâu với Đại Thủ?
Buông một tiếng thở dài, Vị Phong suy nghĩ rồi nói:
- Muội còn nhớ Du Thư Quân, điếm chủ thảo điếm không?
Tiểu Bạch gật đầu:
- Muội biết.
Chàng ghé miệng vào tai Tiểu Bạch thầm thì, rồi nghiêm giọng nói:
- Muội chuẩn bị những thứ đó. Huynh sẽ đến đón muội và Đại Thủ.
Tiểu Bạch gật đầu:
- Muội sẽ làm theo lời đại ca.
Đại Thủ hỏi:
- Nếu đại ca không đến thì sao?
Tiểu Bạch trừng mắt quay sang ĐẠi Thủ:
- Ngươi biết gì mà xen vào?
Vị Phong nhìn Đại Thủ, chàng vuốt tóc Đại Thủ:
- Đệ suy nghĩ đúng đó.
Nhìn lại Tiểu Bạch, Vị Phong nghiêm giọng nói:

- Nếu như đại ca không đến đón muội và Đại Thủ…
Buông một tiếng thở dài, Vị Phong nói tiếp:
- Muội thay tiểu ca lo cho Đại Thủ. Và nhớ phải rời bỏ Dương Châu. Hãy xem như Dương Châu không còn là chốn dung thân của muội và Đại Thủ nữa.
Lệ trào ra khóe mắt Tiểu Bạch. Mặc dù chỉ mới mười sáu tuổi nhưng Tiểu Bạch đủ trí khôn để nhận ra ý nghĩa trong lời nói vừa rồi của Vị Phong.
Hai cánh môi nàng mím lại. Tiểu Bạch nấc nghẹn, một lúc sau mới gượng nói:
- Muội và Đại Thủ mong đại ca đến đón đi.
Nàng quẹt nước mắ tnói tiếp:
- Đại ca nhất định phải đến đón muội và Đại Thủ… Đại ca hứa đi…
Vị Phong phải kềm lắm mới không bật ra tiếng thở dài. Chàng gượng cười rồi gật đầu:
- Nhứt định… Đại ca sẽ đến đón.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 9
Đoạn tình di hận

Khoác chiếc áo ngọc trai, Tần Á Mỵ ngắm mình trong tấm gương đồng. Nàng có cảm giác người trong gương không phải là mình nữa, mà là một trang giai nhân tuyệt sắc. Nàng mỉm cười với ý niệm: “Mình đã lột xác. Mình không còn là Tần Á Mỵ, mà đã là tiểu thư thiên kim lá ngọc cành vàng, một nghĩa nữ của Thượng Quan Đại Phu đại nhân. Tại Dương Châu này, đâu còn là ả nữ nhân nào khả dĩ sánh với mình.”
Những viên ngọc trai thật đẹp, đều đặn phủ lên hai bờ vai Á Mỵ như một nền tôn tạo thêm vẻ kiều diễm của nàng. Á Mỵ hơi xoay người để tiện ngắm thân thể mình từ phía sau. Nàng buột miệng nói:
- Á Mỵ… nàng đẹp quá!
Á Mỵ ngắm mình trong chiếc gương đồng mà quên hẳn cả gã công tử đang hiện diện trong gian phòng mình. Gã thư sinh vận lam y có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, nếu như không có nốt ruồi với mấy cọng râu tài vô duyên mọc dưới cằm gã, thì y quả là một trang nam tử lịch lãm, không một chỗ khiếm khuyết. Một trang mỹ nam tử, mà lúc nào

cũng toát ra sức lôi cuốn đối với bất cứ nữ nhân nào.
Gã im lặng ngắm nhìn Tần Á Mỵ đang đứng soi mình trước tấm gương đồng.
Nhưng rồi sự im lặng của gã bị Tần Á Mỵ phá vỡ đi. Nàng quay lại đối mặt với gã, nhỏ nhẻ nói:
- Tịnh huynh thấy Á Mỵ có đẹp không?
Gã gật đầu. Và cứ như trở thành thói quen mỗi khi phải buông ra một câu nói khen thưởng ai đó, tay gã ve mấy sợi râu mọc ra từ nốt ruồi.
- Tại Dương Châu này, Sỹ Nhân không thấy nữ nhân nào đẹp hơn nàng.
Á Mỵ nguýt mắt, vồn vã hỏi:
- Tịnh huynh nói thật đó chứ?
- Tại hạ không bao giờ biết nói ngoa.
Gã bước đến trước mặt nàng.
Bằng một động tác rất tự nhiên, Tịnh Sỹ Nhân đặt tay lên bờ vai Á Mỵ.
Sự đụng chạm của Tịnh Sỹ Nhân không tạo ra phản kháng nơi Á Mỵ mà ngược lại còn biểu lộ vẻ thẹn thùng qua đôi lưỡng quyền ửng hồng.
Y quay Tần Á Mỵ đối mặt với chiếc gương đồng. Khuôn mặt của Sỹ Nhân như kề sát vào mặt nàng. Y nhỏ nhẻ như muốn rót từng lời nói vào tai nàng:
- Nàng nhìn xem… có đẹp không?
Câu hỏi của Tịnh Sỹ Nhân hàm ý khen ngợi chiếc áo ngọc trai trên người Á Mỵ, hay khen ngợi bộ mặt khôi ngô tuấn tú của hắn. Á Mỵ không biết Sỹ Nhân khen cái gì, nhưng hơi thở của gã phà vào lỗ tai nàng, luồng hơi thở đó tạo ra cho nàng một cảm giác là lạ. Một thứ cảm giác đầy chất khơi gợi lửa tình.
Trong nàng có cảm giác đó nhưng vẫn vờ như không có. Nàng nhìn vào chiếc gương đồng, hai cánh môi điểm một nụ cười mỉm duyên dáng. Nụ cười đó như một nét duyên gợi tình mà nàng muốn thố lộ với Tịnh Sỹ Nhân.
Nàng nhỏ nhẻ nói:
- Á Mỵ thấy đẹp lắm.
Nàng thốt ra câu nói mà mắt thì chăm chẳm nhìn vào khuôn mặt khôi ngô anh tuấn của họ Tịnh trong chiếc gương đồng.
Tay Sỹ Nhân vẫn đặt lên đôi bờ vai Á Mỵ. Y nhỏ nhẻ nói:
- Chiếc áo ngọc trai mà lão nhân gia ban cho nàng đẹp hay nàng đẹp?
Á Mỵ nũng nịu nói:

- Tất cả những gì hiện ra trong chiếc gương đồng này đều đẹp cả.
Chẳng biết lời nói đó của Tần Á Mỵ tác động thế nào đến Tịnh Sỹ Nhân, nhưng nàng nhận ngay cái gì đó chạm nhẹ vào gáy mình tạo ra sự nhột nhạt. Nàng nhìn vào chiếc gương đồng, thấy Sỹ Nhân đang lắc lư chiếc cằm một cách chậm rãi. Đến lúc đó Tần Á Mỵ mới nghiệm ra vì sao gáy mình có cảm giác nhột nhạt. Đúng là những sợi râu tài của nốt ruồi trên cằm của họ Tịnh đang tạo ra cảm giác nhột nhạt lạ lẫm nọ.
Á Mỵ nhận ra cảm giác đó nhưng không phản kháng lại. Nàng đã không phản kháng lại hành động của Sỹ Nhân mà ngược lại còn thích thú tiếp nhận nó.
Bởi cảm giác mà Tịnh Sỹ Nhân đang tạo ra từ những sợi râu tài khiến cho nàng đê mê. Một cái giác đê mê mà Tần Á Mỵ chưa thể nào diễn tả được bằng lời nói của mình. Nàng chỉ biểu lộ sự đê mê đó qua lớp da ốc nổi trên hai cánh tay mình.
Tịnh Sỹ Nhân nhỏ nhẻ nói:
- Trong tấm gương đồng kia, tất cả đều đẹp ư?
Nàng khẽ gật đầu:
- Tất cả đều đẹp. Trong đó có chân diện của Tịnh huynh.
Gã nheo mày:
- Vậy sao?
- Tịnh huynh là mỹ nam tử mà. Chân diện của huynh, có thể làm bẫy tình bẫy tất cả nữ nhân tại Dương Châu đó.
Tịnh Sỹ Nhân ghé miệng cắn nhẹ vào lỗ tai Tần Á Mỵ. Động tác của gã buộc Á Mỵ phải phản ứng. Nàng vòng tay ra sau, bấu vào lưng Tịnh Sỹ Nhân, nũng nịu nói:
- Tịnh huynh…
Gã nghe tiếng của nàng nhưng không nhả răng ra khỏi lỗ tai của Á Mỵ mà nhè nhẹ mấp lấy nó. Á Mỵ tiếp nhận sự mơn trớn của Sỹ Nhân qua hai hàm răng của y. Nó không tạo ra sự đau đớn cho nang mà lại tạo ra một cảm giác lạ thường, để rồi khơi dậy lửa dục tình vừa êm ái vừa gợi mời. Cùng với sự cảm giác đó, Á Mỵ nhận được sự ẩm ướt, lẫn đòi hỏi nảy nở trong cơ thể nàng nóng bừng lên. Theo một bản năng vô thức mà nàng không kềm chế được, mười ngón chỉ thanh mảnh của Tần Á Mỵ bấu lấy lưng Tịnh Sỹ Nhân.
Tịnh Sỹ Nhân tiếp nhận mười ngón chỉ đó với ánh mắt lả lơi đưa tình. Y nhả miệng ra khỏi lỗ tai Á Mỵ nhỏ nhẻ nói:
- Tất cả nữ nhân tại Dương Châu đều có thể rơi vào bẫy tình của Tịnh Sỹ Nhân, nhưng không biết trong đó có nàng không?
Tần Á Mỵ như chẳng cần suy nghĩ tới câu hỏi của Tịnh Sỹ Nhân, mà

gật đầu ngay khi bên tai còn đọng lại lời nói kia.
Nàng vừa gật đầu vừa đỏ mặt, nhưng mười ngón chỉ thanh mảnh vẫn bấu cứng lấy bờ vai của họ Tịnh.
Á Mỵ nhỏ nhẻ nói:
- Á Mỵ cũng là nữ nhân như bao nhiêu nữ nhân khác.
Lời nói của nàng như một sự khích lệ khiến hai cánh tay của Tịnh Sỹ Nhân trợt tuột xuống rồi vòng qua trước đôi gò bồng đảo của nàng. Y không sục sạo đôi bàn tay thư sinh vào trang phục của Á Mỵ để chinh phục hai quả tuyết lê đang căng cứng nhựa tình chờ đợi, mà chỉ đợi chờ bên ngoài chiếc áo ngọc trai.
Y nhỏ nhẻ nói:
- Nàng đẹp lắm.
Sắc diện nàng càng thẹn thùng ngây dại với lời nói của họ Tịnh.
Á Mỵ bẻn lẻn hỏi:
- Trong cuộc đời của Tịnh huynh hẳn có nhiều nữ nhân đã trải qua. Chắc trong những người đó, có người đẹp hơn Á Mỵ chứ?
- Sỹ Nhân không quan tâm đến những nữ nhân nào khác khi bên cạnh có một trang mỹ nữ.
Gã nói rồi hơi niểng đầu nhìn sang, dùng lưỡi vuốt ve má Á Mỵ. Một cảm giác ngây ngất khỏa lấp mọi suy nghĩ của nàng bởi chiếc lưỡi ẩm ướt của Tịnh Sỹ Nhân.
Nàng nhìn vào tấm gương đồng. Đôi thu nhãn của Á Mỵ như bị hút vào những động tác mơn trớn của họ Tịnh. Nàng ngây người ra tiếp nhận những cảm giác đó, để rồi có sự bùng nổ dữ dội của ngọn lửa dục tình trong nội thể của nàng.
Sự bùng nổ buộc Tần Á Mỵ không thể nào kềm chế được những xúc cảm đang dâng trào. Mười ngón chỉ của nàng bấu chặt lấy lưng Tịnh Sỹ Nhân, rồi như những động tác kia vẫn không đủ để nàng khỏa lấp được những cảm giác dâng trào trong nội thể mình, mà phải quay lại đối mặt với gã.
Nàng vòng tay qua cổ Tịnh Sỹ Nhân kéo gã xuống.
Đôi môi nàng hé ra cùng với động tác kéo Tịnh Sỹ Nhân về phía mình.
Hai cánh môi nàng chực áp vào môi Tịnh Sỹ Nhân, nhưng gã đã kịp né tránh.
Một thoáng sững sờ đờ đẫn hiện lên chân diện của Á Mỵ. Cùng với sự sững sờ là chân diện nóng bừng, thẹn thùng. Á Mỵ nghĩ thầm: “Sao Tịnh Sỹ Nhân lại né tránh nụ hôn của mình?”
Câu hỏi đó nhanh chóng được khỏa lấp khi Tịnh Sỹ Nhân rọi hai luồng nhãn quang gợi tình, chiếu vào mắt nàng. Y vừa nhìn Tần Á

Mỵ vừa dùng ngón tay thoa nhẹ lên hai cánh môi đang hé mở, mọng ướt chờ đợi.
Tịnh Sỹ Nhân nhỏ nhẻ nói:
- Nàng là nghĩa nữ của lão nhân gia mà.
Nàng đỏ mặt thẹn thùng, miễn cưỡng nói:
- Nhưng ở đây chỉ có Á Mỵ và Tịnh huynh.
- Mặc dù lão nhân gia không có ở đây, nhưng trong tâm ta và nàng luôn có lão nhân gia. Đúng không nào?
Á Mỵ gật đầu.
Tịnh Sỹ Nhân vuốt má nàng.
Y vừa vuốt má Á Mỵ vừa nói:
- Dù không có Thượng Quan lão nhân gia hiện hữu ở đây, chúng ta cũng luôn nghĩ đến người.
Á Mỵ gật đầu:
- Á Mỵ cũng nghĩ như huynh.
Y điểm nụ cười mỉm, sửa lại chiếc áo ngọc trai trên bờ vai Á Mỵ. Vừa sửa chiếc áo ngọc trai, Tịnh Sỹ Nhân vừa nói:
- Khi nào lão nhân gia cho phép… ta sẽ đến đón nàng.
Tịnh Sỹ Nhân nâng cằm Á Mỵ lên:
- Rất mong gặp lại nàng.
Á Mỵ lưỡng lự hỏi:
- Chàng định về ngay bây giờ à?
Y gật đầu, rồi từ tốn nói:
- Gã Đạo vương Khắc Vị Phong còn nói với nàng điều gì nữa không?
- Y không nói gì với Á Mỵ cả.
- Nàng phải tránh xa hắn.
- Á Mỵ biết.
- Ta về đây… Nàng không phải tiễn.
Á Mỵ nắm tay Tịnh Sỹ Nhân với vẻ nuối tiếc. Y nhướng mày, rồi điểm nụ cười mỉm:
- Ta sẽ đến đón nàng không bao lâu đâu.
Nói rồi Sỹ Nhân gỡ tay Á Mỵ bước thẳng đến cửa biệt phòng. Đứng ngay ngưỡng cửa y nhìn lại Á Mỵ một lần nữa, từ tốn nói:
- Chiếc áo ngọc trai trên người nàng đẹp lắm đó.
Nghe lời nói đó của Tịnh Sỹ Nhân, Á Mỵ ban cho gã một ánh mắt lả lơi đưa tình.
Khi Sỹ Nhân đi rồi, Á Mỵ mới quay lại tấm gương đồng. Nàng đứng ngắm mình trong tấm gương đồng sáng loáng đó. Tất cả vẻ tự mãn, hoan hỷ và phấn khích đều hiện lên ánh mắt của Á Mỵ.
Nàng đứng thật lâu trước tấm gương đồng như thể không muốn rời

khỏi tấm gương đồng đó nữa. Nàng thích thú với chiếc áo ngọc trai khoác trên người.
Một làn gió nhẹ thổi vào lưng nàng.
Á Mỵ quay lại bởi làn gió nhẹ đó báo cho nàng biết có ai đó đã ở trong biệt phòng của mình, mà Á Mỵ liên tưởng đến một người duy nhất có thể vào phòng mình, người đó chỉ là Khắc Vị Phong.
Đúng như linh cảm của Á Mỵ mách bảo. Khắc Vị Phong đứng ngay sau lưng nàng tự bao giờ mà tuyệt nhiên chẳng hề tạo ra tiếng động nào. Hai người nhìn nhau.
Sắc diện của Á Mỵ từ chỗ bình thường chuyển qua màu đỏ rồi lại trở sang màu trắng bệch. Phía đối diện, Vị Phong khoác một vẻ mặt lạnh như băng giá.
Hai cánh môi Á Mỵ mấp máy nhưng không thể nào thốt được ra lời. Nàng muốn nói một lời gì đó với chàng nhưng khốn nỗi cổ họng khô quánh chẳng thể nào thốt được lời nào.
Vị Phong từ từ thở ra.
Tiếng thở ra của chàng vừa dứt thì Á Mỵ mới cất lời:
- Khắc huynh… Huynh…
Vị Phong khoát tay:
- Nàng không cần phải nói. Ta biết tất cả rồi.
Buông một tiếng thở dài, Vị Phong bước đến trước mặt Á Mỵ.
Chàng nhìn vào mắt Á Mỵ, từ từ nói:
- Vì lý do gì… nàng phản bội ta?
- Ơ…
Vị Phong lắc đầu:
- Chiếc áo ngọc trai nàng đang vận trên người đẹp quá. Chắc chỉ có nghĩa nữ của vị Thượng Quan Đại Phu đại kỳ nhân mới có được tấm áo ngọc trai như thế này.
Á Mỵ cúi gằm mặt nhìn xuống:
- Khắc huynh muốn trả thù?
Buông một tiếng thở dài, Vị Phong lắc đầu:
- Ta không phải đột nhập vào biệt phòng của nàng với mục đích trả thù. Nàng có quyền rũ bỏ một tình yêu mà. Ta chỉ đến nói cho nàng biết Tiểu Cầu, Tiểu Khẩu, Tiểu Vị, và Tiểu Ngôn đã chết rồi.
Á Mỵ sững sờ:
- Sao?
Vị Phong cắn răng trên vào môi dưới.
Á Mỵ hỏi:
- Ai giết những tiểu hành khất đó chứ?
- Nàng nên hỏi, ai đã nói cho Tịnh Sỹ Nhân công tử kia biết nơi ở của

Đạo vương Khắc Vị Phong.
Á Mỵ cúi gằm mặt xuống.
Nàng chỉ biết cúi mặt không thể nào tìm được lời đối đáp với Vị Phong.
Nàng làm sao có thể trả lời với Phong câu hỏi đó. Bởi lẽ ngoài nàng ra đâu còn ai biết chỗ cư ngụ của Khắc Vị Phong và những tiểu ăn mày.
Á Mỵ từ từ ngẩng lên. Nàng buộc phải tiếp nhận ánh mắt khắt khe và tàn nhẫn của Khắc Vị Phong.
Á Mỵ lí nhí nói:
- Khắc huynh giết muội chứ?
- Đúng ra nàng cũng có lỗi trong cái chết của năm tiểu tử kia. Đúng ra ta phải giết nàng để những tiểu đệ của mình khả dĩ nhắm mắt được. Nhưng ta không làm điều đó.
Buông một tiếng thở dài, Vị Phong nói tiếp:
- Nàng sẽ tự phán quyết hành vi của mình. Còn Khắc Vị Phong không lấy mạng nàng. Nhưng nếu nàng gặp lại Tịnh Sỹ Nhân và cả Thượng Quan Đại Phu nghĩa phụ thì nhắn hai người đó rằng… một ngày nào đó, Đạo vương Khắc Vị Phong sẽ tìm đến họ. Tìm đến họ bằng mối huyết thù. Tìm đến họ bằng mối huyết thù bất đội trời chung. Mối huyết thù định đoạt sự tồn vinh của Vị Phong, hoặc hai người đó.
Vị Phong mím hai cánh môi khi thốt dứt lời.
Á Mỵ miễn cưỡng nói:
- Muội sẽ báo lại với nghĩa phụ.
Vị Phong gật đầu:
- Ta đa tạ nàng trước. Còn vì sao Khắc Vị Phong không giết nàng, bởi lẽ ta không muốn người ta hiểu lầm, ta giết nàng chỉ vì chữ tình. Vị Phong đã là kẻ băng hoại giết Diệp Diệp, thì có thể làm điều đó nhưng Vị Phong không phải là kẻ băng hoại. Và chữ tình của nàng cũng không đáng để Đạo vương Khắc Vị Phong phải phẫn nộ u hoài.
Vi Phong se một hạt ngọc trai dính tên chiếc áo, từ tốn nói:
- Chiếc áo ngọc trai này đẹp lắm… nàng hãy ráng giữ nó, cáo từ.
Nói rồi, Vị Phong quay bước trở ra bằng lối cửa sổ. Cửa sổ đóng sập lại, Á Mỵ sững sờ đứng như bị chôn chân dưới sàn gạch. Một lúc sau nàng bước nhanh đến bên cửa sổ, mở ra dáo dác nhìn. Chỉ có màn đêm thanh vắng hiện hữu trong tầm mắt và thính nhĩ của nàng. Tuyệt nhiên chẳng còn thấy nhân dạng của Khắc Vị Phong đâu nữa.
Á Mỵ đứng bên cửa sổ mà bồi hồi nghĩ đến sự xuất quỷ nhập thần của Khắc Vị Phong. Nàng bất giác lo lắng cho Thượng Quan Đại

Phu, và lo lắng cho cả Tịnh Sỹ Nhân,
Hai bàn tay thanh mảnh của nàng bấu vào thành cửa sổ.
Á My nhẩm nói:
- Khắc Vị Phong… ngươi là bóng ma hay sao mà chỗ nào cũng có thể đến được? Tần Á nhứt định không để cho ngươi hại đến nghĩa phụ đâu.
Nàng phải nghĩ thế thôi. Nếu như Khắc Vị Phong hại Thượng Quan Đại Phu thì nàng đâu thể trở thành vị tiểu thư thiên kim lá ngọc cành vàng của vị đại kỳ nhân, danh tiếng lẫy lừng Trung Thổ.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 10
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung

Trang chủ Vạn Xuân trang Hoàng Khởi Nguyên chấp tay sau lưng nhìn gã đại hán vận hắc y võ phục. Lão buông tiếng thở dài rồi nói:
- Tứ Đại Hộ Pháp đã biết chuyện xảy ra tại Dương Châu.
Giang Hào hộ pháp ôm quyền chậm rãi nói:
- Trang chủ võ lâm minh chủ đã biết chuyện xảy ra đối với trang chủ, nên phái bốn người chúng tôi đến ngay Dương Châu.
Hoàng Khởi Nguyên vuốt râu lạnh lùng nói:
- Diệp Diệp của lão chủ không có được cái số may mắn nên phải chết nhục nhã và đau đớn thế này.
Dư Chấn Hoa hộ pháp ôm quyền nói:
- Minh chủ cũng rất đau lòng khi nghe cái tin này. Nhưng tổng đàn võ lâm khá bề bộn nên chưa tiện đến chia buồn cùng trang chủ mà phái bốn người chúng tôi đến Dương Châu tróc nã Đạo vương về tổng đàn trị tội.
- Lão hủ vô cùng cảm kích thịnh tâm của minh chủ.
Long Đỉnh hộ pháp nói:
- Trang chủ đừng buồn nhất định Tứ Đại Hộ Pháp của võ lâm Hình Đường sẽ bắt Đạo vương trả món nợ máu mà y đã vay của Trang chủ. Y sẽ phải chịu tất cả những cực hình khủng khiếp nhất để Diệp Diệp tiểu thư nhắm mắt siêu sinh.
Hoàng Khởi Nguyên buông tiếng thở dài rồi nói:
- Có bắt được Đạo vương có giết hắn tra khảo hắn thì Diệp Diệp cũng không sống lại được. Nhưng nếu không bắt gã Đạo vương đền

tội thì ta lại chẳng an tâm.
Lâm Thành Côi ôm quyền nói:
- Minh chủ cũng nghĩ như lão trang chủ. Cả võ lâm đều phẫn nộ trước hành vi vô đạo bất nghĩa của Đạo vương.
Thành Côi vừa dứt lời này thì ngoài cửa một người vận xám y, tướng chẳng khác gì cây tre miễu lửng thửng bước vào. Y có khuôn mặt thật khó coi và làn da xanh ngoét chẳng khác nào một kẻ bịnh lâu ngày phải nằm vùi trong bóng tối nên thiếu ánh nắng mặt trời.
Trang chủ Vạn Xuân trang nhìn gã vận xám y trong khi gã lửng thửng bước chân tiến vào chính sảnh.
Xám y nhân dừng bước trước võ lâm Tứ Đại Hộ Pháp Hình Đường.
Y nhìn lại trang chủ Vạn Xuân trang, lọt vào trong mắt của Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên là gương mặt khắc khổ và có cái gì đó băng hoại hiện ra từ trong ánh mắt.
Y từ tốn nói:
- Hoàng trang chủ hãy dành Đạo vương cho tại hạ.
Dư Chấn Hoa buôt miệng hỏi:
- Tôn giá là ai?
Nhìn lại Tứ Đại Hộ Pháp hình đường võ lâm xám y nhân từ tốn nói:
- Bốn cái bị thịt các người hãy quay về tổng đàn võ lâm đi. Các người chưa đủ tư cách để hỏi tục danh ta.
Cả bốn vị Hộ Pháp Hình Đường võ lâm đều đỏ mặt.
Dư Chấn Hoa gằn giọng nói:
- Tôn giá ngông cuồng đến thế ư?
Lời còn đọng trên miệng họ Dư thì xám y nhân đã động hữu thủ nhanh không thể tưởng tượng được. Thủ pháp của gã nhanh đến độ Dư Chấn Hoa đứng đực ra đó đón chờ trảo công của y. Họ Dư rùn mình khi nhận ra năm ngón tay của gã đang bóp chặt yết hầu của mình.
Gã nhạt nhẽo nói:
- Dư tặc… ngươi biết chết là như thế nào không?
Dư Chấn Hoa nghênh mặt nhìn trong khi ba người còn lại đồng loạt rút binh khí.
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên vội vã ngăn chặn.
- Tôn giá… Dư hộ pháp không biết tôn giá mà lỡ lời mạo phạm. Mong tôn giá miễn thứ cho Dư hộ pháp.
Đôi mắt chết của gã rọi vào Dư Chấn Hoa. Tiếp nhận hai luồng nhãn quang chết chóc đó Dư Chấn Hoa không khỏi rùn mình một lần nữa.
Gã hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Nể mặt Vạn Xuân trang chủ… tha cho Dư tặc một lần. Đoạn Kiếm

Thù chỉ tha cho ngươi một lần thôi.
Cái tên Đoạn Kiếm Thù đập vào thính nhĩ của Dư Chấn Hoa và những người kia. Họ như đã nhận ra sát tinh mà từ từ hạ kiếm xuống. Trong khi khuôn mặt của Dư Chấn Hoa ướt đẫm mồ hôi đã dần chuyển qua sắc màu tái nhợt.
Đoạn Kiếm Thù rút trảo công lại và nói:
- Các ngươi có thể lui được rồi.
Nghe lời nói như có phán lệnh của Đoạn Kiếm Thù đúng ra Tứ Đại Hộ Pháp của võ lâm Hình Đường phải nổi giận, nhưng không hiểu sao bốn người nhìn trang chủ Vạn Xuân Hoàng Khởi Nguyên rồi lẳng lặng bỏ đi.
Khi Tứ Đại Hộ Pháp hình đường rời khỏi đại sảnh, Đoạn Kiếm Thù nhìn Vạn Xuân trang chủ từ tốn nói:
- Trang chủ hẳn đã biết tại hạ.
Hoàng Khởi nguyên ôm quyền đáp lễ:
- Bổn trang chủ nghe tiếng các hạ đã lâu, hôm nay mới được diện kiến. Thật là hân hạnh cho Vạn Xuân trang.
Đoạn Kiếm Thù khẽ gật đầu:
- Tại hạ cũng nghe tiếng trang chủ Vạn Xuân trang. Hôm nay Đoạn Kiếm Thù đến Vạn Xuân trang vì cái gì hẳn trang chủ cũng đã biết?
Hoàng Khởi Nguyên ôm quyền từ tốn nói:
- Cả võ lâm ai ai cũng phẫn nộ bởi cái chết của Diệp Diệp tiểu nữ.
Quan Sử Chung ve cằm. Y nhìn Hoàng Khởi Nguyên từ tốn nói:
- Cả võ lâm phẫn nộ nhưng tại hạ thì không.
- Hãy cho bổn trang chủ biết mục đích của tôn giá.
Đoạn Kiếm Thù ve cằm gật đầu:
- Trang chủ, tại hạ muốn biết giữa hận và báu vật, trang chủ chọn cái nào?
- Vạn Xuân trang có đủ ngân lượng để trao cho tôn giá thực thi án tử đối với Đạo vương Khắc Vị Phong.
- Câu nói này của trang chủ khiến cho tại hạ nghe rất thích thú đó. Nhưng thứ mà tại hạ cần không phải là ngọc ngà châu báu hay kim ngân mà là một thứ khác.
Hoàng Khởi Nguyên ôm quyền:
- Tôn giá định nhận thứ gì ở Vạn Xuân trang?
Đoạn Kiếm Thù buông một câu rất lạnh nhạt:
- Mỹ nhân bất hoại.
Chân diện của Hoàng Khởi Nguyên chợt đanh lại.
Quan Sử Chung vẫn chiếu hai luồng ánh mắt trắng dã vào mặt Hoàng Khởi Nguyên.

Y ôn nhu nói:
- Chắc chắn trang chủ sẽ không tiếc mỹ nhân bất hoại để trả được cái thù với Đạo vương.
- Đúng là Hoàng mỗ không tiếc mỹ nhân bất hoại nếu như tôn giá đưa được cái đầu của Đạo vương về đây.
- Trang chủ có tin vào Quan Sử Chung này hay không?
Hoàng Khởi Nguyên nhìn vào Quan Sử Chung như thể dò xét rồi gật đầu:
- Bổn trang chủ tin vào tôn giá.
- Thế thì được rồi. Trang chủ đã thỏa thuận với tại hạ.
Y ôm quyền xá:
- Cáo từ, Quan mỗ sẽ sớm quay về…
Y nói dứt câu bỏ đi thẳng một mạch ra khỏi Vạn Xuân trang.
Hoàng Khởi Nguyên nhìn theo sau lưng Đoạn Kiếm Thù cho đến khi hắn đã đi khỏi Vạn Xuân trang.
Khi Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung đi rồi, bốn vị Hộ Pháp Hình Đường võ lâm mới đi vào. Ai nấy đều khoác vẻ mặt trầm tư thẹn thùng.
Tất nhiên trang chủ Vạn Xuân trang nhận ra ngay vẻ mặt bẻn lẽn của bốn vị Hộ Pháp Hình Đường võ lâm, Hoàng Khởi Nguyên liền nói:
- Bốn vị hộ pháp làm rất đúng. Chúng ta nên tránh xa con người này.
Dư Chấn Hoa hỏi:
- Hoàng trang chủ… Y đến đây vì mục đích gì.
- Mỹ nhân bất hoại.
Giang Hào nói:
- Y đúng là kẻ tham lam quá đáng.
Long Đỉnh hỏi:
- Phải chăng y đòi hỏi trang chủ giao mỹ nhân bất hoại cho hắn để hắn đi lấy mạng của Đạo vương?
Hoàng Khởi Nguyên gật đầu:
- Y muốn như vậy.
Lâm Thành Côi chau mày:
- Trang chủ đồng ý?
- Bổn trang chủ không thể nào từ chối được đối với Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung. Huống chi bổn trang chủ còn phải vong tế linh hồn của Diệp Diệp bằng cái mạng của Đạo vương Khắc Vị Phong.
Giang Hào nói:
- Trang chủ… cái mạng của Đạo vương Khắc Vị Phong không xứng đáng đổi bằng pho tượng mỹ nhân bất hoại.
- Bổn trang chủ biết như vậy, nhưng người đến đặt chức nghiệp lấy

mạng Đạo vương lại là Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung. Mà tất cả các vị hẳn biết Đoạn Kiếm Thù là người như thế nào rồi.
Dư Chấn Hoa nói:
- Trang chủ yên tâm… Tứ Đại Hộ Pháp sẽ bẩm báo lại với minh chủ.
Vạn Xuân trang chủ khoát tay:
- Bổn trang chủ không dám làm phiền đến minh chủ. Nếu như Đoạn Kiếm Thù đưa được Đạo vương đến đây để tế vong linh của Diệp Diệp thì bổn trang chủ cũng sẽ không tiếc.
Long Đỉnh nói:
- Chúng tôi không thể nào để gã họ Quan đó làm bỉ mặt minh chủ võ lâm được. Trong võ lâm hiện nay không phải không có người đủ bản lĩnh để bắt gã Đạo vương kia phải quy đầu thọ mạng, không cần đến gã sát thủ vô tâm vô tình như hắn.
Dư Chấn Hoa nói:
- Trang chủ chúng tôi sẽ quay lại Dương Châu ngay sau khi báo tin cho minh chủ biết.
Vạn Xuân trang chủ nghiêm giọng:
- Bổn trang chủ đã quyết định rồi. Pho tượng ngọc mỹ nhân kia là vật để bổn trang chủ trả công cho ai bắt được Đạo vương để tế vong hồn ái nữ Diệp Diệp.
Lão buông tiếng thở dài rồi nói:
- Bổn trang chủ cáo lui. Tứ vị hộ pháp cứ tự nhiên coi đây là tổng đàn võ lâm.
Hoàng Khởi Nguyên rời sảnh đường men theo hành lang để đến gian mật thất. Lão bước vào biệt phòng cẩn thận đóng cửa lại. Vạn Xuân trang chủ mới cẩn thận mở một cách cửa khác lẻn vào mật đạo. Theo hành lang mật đạo lão đến một gian mật thất thật là kiên cố. Lão mở cửa thạch môn bước vào.
Trong gian mật thất có tới ba pho tượng ngọc mỹ nữ với cùng một tư thế giống nhau như đúc, lão ngắm ba pho tượng ngọc bích rồi đến vách đá đối diện. Vạn Xuân trang chủ ấn tay vào một vách đá. Một âm thanh khô khốc vang ra.
Cạch…
Một chiếc hốc bí mật lộ ra. Vạn Xuân trang chủ cẩn thận lấy trong hốc ra một pho tượng ngọc bích thứ tư. Pho tượng này có sắc sang hơn ba pho tượng kia. Sự xuất hiện của pho tượng thứ tư khiến cho không khí lạnh lẽo trong gian mật thất bỗng nhiên biến mất. Lão vuốt ve cẩn thận pho tượng mỹ nhân bất hoại rồi mới đặt trở vào trong hốc bí mật.
Lão khởi động cơ quan đóng cái hốc đó lại, rồi chấp tay sau lưng

nhìn lại ba bức tượng kia. Quan sát một lúc Hoàng Khởi Nguyên quay ra
Lão trở lại gian biệt phòng, lão quay trở ra hành lang, vừa đi lão vừa nhủ thầm: “Khắc Vị Phong… ngươi phải chết.”
Lão trang chủ bước vào thư phòng. Lão nheo mày khi thấy trên bàn có chén rượu để sẵn. Lão đến bên chén rượu nghĩ: “Ai đã chuốc rượu ra chén để trong thư phòng mình?”
Ý nghĩ đó trôi qua Hoàng trang chủ mới để ý đến hàng chữ trên gương đồng.
“Khắc Vị Phong không phải là kẻ băng hoại. Mong trang chủ minh giám.”
Đôi mày của Vạn Xuân trang chủ nhíu lại. Lão thộp lấy chiếc chuông vàng trên vách vội lắc liên hồi.
Ngay lập tức bọn võ sĩ xuất hiện. Nhìn bốn gã đại lực sĩ Vạn Xuân trang chủ gắt giọng hỏi:
- Các người có thấy ai vào thư phòng của ta không?
Bốn gã đồng lọat lắc đầu sững sờ.
Hoàng Khởi Nguyên đanh giọng quát:
- Gã đã ở đây…
Mấy gã lực sĩ ngơ ngẩn với câu nói cũa Vạn Xuân trang chủ. Họ không biết vị chủ nhân của mình nói gì, nhìn lại bốn gã lực sĩ Hoàng Khởi Nguyên như sực nhớ ra điều gì. Lão quay lại gian mật thất để những bức tượng mỹ nhân bất hoại
Ba pho tượng mỹ nhân bất hoại đã không cánh mà bay kể cả bức tượng thứ tư trong hốc nữa.
Hai hàm răng của Vạn Xuân trang chủ cắn chặt lại:
- Đạo vương… Lại cũng là ngươi.
Lão cau mày khi thấy tấm giấy hồng để lại. Thộp lấy mảnh giấy hồng vạn Xuân trang chủ mở ra đọc:
“Nếu trang chủ muốn lấy lại những pho tượng mỹ nhân thì hãy thu hồi lệnh tróc nã tại hạ. Khắc Vị Phong không phải là kẻ băng hoại lấy mạng Diệp Diệp tiểu thư. Nếu trang chủ muốn biết thì canh hai đêm nay đến miếu thần hoàng. Tiền bối hãy đến một mình thôi. Khắc Vị Phong di bút.”
Hoàng Khởi Nguyên vò nát tấm giấy hồng trong tay mình. Lão quăng tấm giấy hồng vào góc trong gian mật thất rồi nhẩm nói: “Khắc Vị Phong… ngươi không thể nào cãi được số phận mình.”
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung chấp hai tay sau lưng đi thẳng đến bảng cáo thị có dán chân dung của Khắc Vị Phong. Y đẩy mọi người ra hai bên rồi đưa tay giật lấy đi miếng cáo thị có hình của Khắc Vị

Phong trên đó.
Đoạn Kiếm Thù thản nhiên gấp bức họa bỏ vào ngực áo. Y nhìn lại quần hào đang túm tịm vì hành động của y.
Đoạn Kiếm Thù nhìn quần hào võ lâm rồi nói:
- Tất cả nghe ta nói đây. Kể từ hôm nay cái mạng của Khắc Vị Phong đã thuộc về tại hạ. Bất cứ người nào đụng đến y đều phải chết dưới tay của Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung.
Từ trong quần hào có một gã bộ mặt nung ních rửng mỡ. Y bước qua nhìn Quan Sử Chung gắt giọng nói:
- Ngươi là ai mà tự đặt cho mình cái quyền định đọat đó?
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung nhìn vào mặt gã công tử ấy ôn nhu nói:
- Ngươi định giành với Quan mỗ?
Gã công tử gắt giọng nói:
- Ai cũng có quyền lấy mạng gã Đạo vương băng hoại Khắc Vị Phong kia cả chứ không phải chỉ riêng mình ngươi.
Quan Sử Chung ve cằm khẽ gật đầu:
- Nói hay lắm.
Miệng thì nói nhưng vừa dứt lời thì y phát chiêu nhanh không thể tưởng được. Tất cả mọi người đều có cảm tưởng là Đoạn Kiếm Thù vồ tới gã công tử nọ rồi quay về lại chỗ cũ. Tay trái vẫn chấp sau lưng, tay phải buông thẳng theo thân người. Chẳng một ai biết ai thấy Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung sử dụng binh khí hay thủ pháp gì.
Nhưng một vòi máu đã phun ra từ yết hầu của gã công tử nọ.
Gã công tử cứ đứng như trời trồng chẳng biết đưa tay bịt lấy yết hầu cứ như y đã biết có bịt lại thì máu vẫn tuôn ra và y vẫn sẽ chết. Máu vẫn cứ tuôn ra y vẫn cứ đứng đó run lẩy bẩy.
Từ dưới quần của gã một mùi xú khí xông ra nồng nặc. Mắt thì cứ đăm đăm nhìn Quan Sử Chung.
Gã rùn mình một cái nhào đến trước úp mặt xuống đất, đến bây giờ hai tay mới cào cấu như muốn kéo lại sự sống đang vội vã rời bỏ cái thân xác nhơ nhuốc và gớm ghiếc của gã.
Tất cả mọi người chẳng ai bảo ai tất cả cùng thoái bộ.
Quan Sử Chung nhạt nhẽo nói:
- Còn ai muốn dành Đạo vương Khắc Vị Phong với Quan mỗ không?
Không có ai đáp lại lời nói của Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung.
Không gian trước bản yết thị bất giác im lặng. Bất thình lình có một âm thanh xé gió phá tan sự im lặng đó. Tiếng xé gió của ám khí. Một chiếc ám tiễn từ trong quần hào cắt ra, tựa như ánh chớp xẹt đến

thẳng tâm huyệt của Đoạn Kiếm Thù.
Y bắt lấy chiếc ám tiễn đó bằng song chỉ như là trò xiếc trước mặt quần hùng. Vừa bắt lấy ám tiễn Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung lắc cổ tay ném ngược trở lại. Trước mặt y lố nhố ba mươi người. Nhưng chiếc ám tiễn được phóng ra trúng một gã đại hán đứng lẫn trong đám đó.
Quần hùng chỉ kịp nghe một tiếng thét cất lên:
- Ối…
Ai nấy cũng phải ngoáy mặt nhìn lại.
Gã đại hán ôm yết hầu.
Những sợi tơ đỏ đang nhuộm dần mặt của gã. Y nhìn Đoạn Kiếm Thù mà hai môi mấp máy nhưng lại chẳng thốt ra lời. Trông gã mà cứ tưởng ngọn ám khí chặn ngang khí quản không cho gã nói nên lời. Mặt y nhăn hẳn lại rồi đổ ngữa ra phía sau, hai vạt áo phanh ra để lộ những ám tiễn được giắt bên trong.
Đoạn Kiếm Thù bước đến bên xác gã đó. Y phun vào mặt xác chết một bãi nước bọt rồi chậm rãi nói:
- Ngươi đã chọn lầm người để hành thích rồi.
Hừ nhạt một tiếng Quan Sử Chung quay lại nhìn mọi người rồi trang trọng nói:
- Quan mỗ nói lại một lần nữa cho mọi người nghe Đạo vương Khắc Vị Phong thụôc về Quan mỗ.
Y nói dứt lời liền sải bước bỏ đi chẳng thèm ngoái đầu nhìn lại. hai cái chết đã cảnh báo đối với những ai muốn giành lấy cái mạng của Đạo vương đối với Đoạn Kiếm Thù.
Rời khỏi nơi dán bảng cáo thị Quan Sử Chung đi một mạch thẳng đến gian thảo điếm của Du Tử Quân.
Y bước vào gian thảo điếm
Trong thảo điếm lúc này không có ai cả nên Dư Tử Quân vội vã ra chào đón Quan Sử Chung:
- Khách quan dùng gì?
Y ngối xuống nhạt nhẽo nói:
- Một bầu rượu hai cân.
- Lão hủ sẽ dọn ra ngay cho khách nhân.
Du Tử Quân quay vào một lúc quay ra với bầu rượu hai cân. Lão đặt lên bàn rồi khúm núm nói:
- Khách quan dùng thức ăn gì ạ?
Đoạn Kiếm Thù đặt bức họa của Khắc Vị Phong lên bàn.
Y chỉ bức họa rồi nói:
- Ta muốn ăn món ăn này.

Du Tử Quân biểu lộ vẻ ngớ ngẩn.
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung bê cả bầu rượu không chuốc ra chén mà ngửa ổc tu luôn một ngụm dài. Y đặt bầu rượu xuống bàn nhìn Du Tử Quân:
- Sao lão chưa dọn ra.
Du Tử Quân lúng túng chỉ thốt ra những âm thanh ngớ ngẩn.
- Ơ…
Quan Sử Chung nhìn lão ve cằm nói:
- À… chắc lão chưa biết đây là món ăn gì.
Nói rồi thì Đoạn Kiếm Thù trải cáo thị ra bàn. Du Tử Quân thấy chân diện của Khắc Vị Phong. Y nhướng đôi mày lên:
- Lão biết Quan mỗ muốn ăn món gì rồi chứ?
Nhìn bức chân dung họa hình của Khắc Vị Phong chân diện Du Tử Quân sa sầm lại.
Lão toan mở lời thì bất ngớ Đoạn Kiếm Thù chộp lấy cổ lão:
- Không ai biết Du Tử Quân chứ Quan mỗ thì biết.
Một tay khống chế mạch môn của lão Du một tay bưng bầu rượu tu một ngụm dài hết cạn số rượu còn lại trong bầu rồi quăng vào góc thảo điếm.
Lão Du bối rối:
- Quan… Quan tôn giá cần biết rõ chuyện gì?
- Nhược điểm của Đạo vương Khắc Vị Phong.
Vừa hỏi Quan Sử Chung vừa định hai luồng nhãn quang chết choc vào mặt của Du Tử Quân.
Lão Du bối rối nói:
- Ơ… y chẳng có ưu điểm gì cả.
- Ta muốn hỏi nhược điểm.
- Ơ… Khắc Vị Phong không có võ công.
- Điều đó không phải là một nhược điểm của một con người. Y không có võ công nhưng lẫn tránh rất hay. Lẫn tránh giỏi nên y mới có tục danh là Đạo vương xuất quỷ nhập thần.
Lão Du nheo mày nhăn mặt.
Quan Sử Chung lạnh lùng nói:
- Nhược điểm của y là gì?
Mồ hôi rịn lên trán của Du Tử Quân. Lão ngập ngừng nói:
- Y… y… y
Quan Sử Chung cau mày.
Cái cau mày của Quan Sử Chung khiến lão Du càng bối rối và lung túng hơn. Lão miễn cưỡng nói:
- Y rất rộng lượng và cưu mang những cô nhi ở Dương Châu thành.

Nhưng bây giờ Đạo vương Khắc Vị Phong đã rời khỏi Dương Châu rồi.
Đoạn Kiếm Thù buông mạch môn của lão Du ra rồi nói:
- Y chưa rời khỏi Dương Châu.
Nhìn thẳng vào mắt lão Dụ Quan Sử Chung nói:
- Nếu y có đến tìm lão, lão hãy nói cho hắn biết: “Bách Hoa lâu tìm Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung.”
Đoạn Kiếm Thù nói rồi đọan đứng lên. Y lấy ra một nén bạc khác lớn đặt lên bàn. Y nhìn lão Dụ từ tốn nói:
- Lão Dụ hãy xóa bớt đen trên mu bàn tay của mình thì thiên hạ mới không biết được lão là một đại thần thâu chốn kinh thành đã mai danh ẩn tích.
Y hừ nhạt rồi nói:
- Nơi nào có thầu thâu thì nơi đó có Đạo vương. Có thần thâu có Đạo vương thì hẳn có người thứ ba sống bằng kiếm của mình.
- Lão hủ rời bỏ võ lâm, rời bỏ giang hồ lâu rồi.
- Ta không cần biết điều đó, ta chỉ cần Đạo vương. Một nén bạc đủ chứ?
Lão Dụ không đáp lời Quan Sử Chung. Y vỗ nhẹ lên vai lão nói:
- Lão chỉ quay lại võ lâm một lần này nữa mà thôi.
Nói rồi y quay ra rời bước khỏi thảo điếm.
Tiểu Bạch từ sau thảo điếm bước lên:
- Bá bá….y là ai vậy?
Lão Du buông tiếng thở dài rồi nói:
- Khắc đại ca của nha đầu có thuật ẩn mình cũng chết chắc rồi.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 11
Ẩn khúc trùng trùng

Chung quanh miếu cổ thần hoàng chỉ có bóng đêm.
Vẻ thanh vắng đó tạo ra sự uy nghiêm của một ngôi cổ miếu, nhưng vẫn không thiếu nét trầm mặc và tỉnh lặng. Trang chủ Vạn Xuân trang Hoàng Khởi Nguyên lặng lẽ dừng bước trước ngôi cổ miếu.
Cửa cổ miếu từ từ dịch chuyển rồi mở ra. Vị trang chủ giũ hai ống tay áo đĩnh đạc bước vào ngôi miếu cổ đó. Trong cổ miếu không có người nào. Giá bạch lạp trong treo tường tạo ra thứ ánh sáng lung

linh kỳ ảo.
Lão đảo mắt nhìn quanh rồi lớn tiếng nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong… bổn trang chủ đã đến rồi đây.
Chỉ có sự im lặng đáp lại lời nói của Hoàng Khởi Nguyên. Đôi chân mày lão nhíu lại biểu lộ sự bất nhẫn trước sự im lặng này.
Lão gằn giọng nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong… sao ngươi còn chưa xuất hiện? Bổn trang chủ đến đây một mình thôi. Ngươi xuất đầu lộ diện đi, đừng có ngại. Bổn trang chủ sẽ không giết hại ngươi đâu. Hãy bước ra đi.
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi nguyên nghe tiếng động nhẹ bên bệ thờ.
Lão bước đến bên bệ thờ thì không có ai cả. Một luồng gió từ ngoài ngôi cổ miếu thổi vào. Ánh sáng trên giá bạch lạp lung linh khiến bóng lão giao động, rồi một chiếc bóng hiện ra trên vách ngôi miếu cổ đập vào trong mắt của lão.
Hoàng Khởi Nguyên nhìn vào chiếc bóng trên vách rồi từ tốn nói:
- Khắc Vị Phong ngươi phải không?
Vừa nói Vạn Xuân trang chủ vừa quay lại. Khắc Vị Phong đứng sau lưng lão trên tay là một pho tượng mỹ nhân bất hoại.
Chàng nhìn Vạn Xuân trang chủ từ tốn nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong chính là vãn bối.
- Bổn trang chủ có thể đoán ra ngươi.
Vừa nói Vạn Xuân trang chủ vừa nhìn chàng từ đầu tới chân như thể muốn thu tóm nhân dạng của chàng vào hai con ngươi của mình.
Lão ôn nhu nói:
- Ngươi hẹn ta đến đây với dụng ý gì… muốn trả lại cho ta những pho tượng mỹ nhân bất hoại hay là muốn thú đầu nhận tội trước mặt ta?
- Nếu vãn bối có tội thì vãn bối rất vui lòng tạ tội trước mặt tiền bối. Nhưng rất tiếc là vãn bối chẳng có tội gì trong cái chết của Diệp Diệp tiểu thư.
- Ngươi đang tự biện minh cho mình?
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Tại hạ không tự biện minh cho mình. Mà đó là sự thật.
Vạn Xuân trang chủ vuốt râu mỉm cười rồi nói:
- Nếu như ta tin ngươi không phải là kẻ gây ra cái chết của Diệp Diệp thì ai gây ra cái chết bi thương đó?
Vị Phong buông tiếng thở dài rồi nói:
- Tại hạ không biết ai đã tạo ra cái chết cho Diệp Diệp tiểu thư. Nhưng nếu nghi ngờ Khắc Vị Phong thì cũng nên nghi ngờ Thượng

Quan Đại Phu.
Đôi chân mày của Vạn Xuân trang chủ nhíu lại:
- Lý do nào mà ngươi nói vậy?
- Đêm đó… Thượng Quan Đại Phu và Di quận chúa của Liêu quốc cũng có mặt tại Vọng Nguyệt lâu.
Vạn Xuân trang chủ cau mày nhìn Khắc Vị Phong:
- Thượng Quan Đại Phu do bổn trang chủ thỉnh mời về thì làm sao mà có thể nghi ngờ người được. Huống chi nhân cách của Thượng Quan Đại Phu đủ có thể minh chứng là người không thể nào có hành vi bại hoại được. Còn người đáng nghi ngờ nhất là Đạo vương. Nhân cách của ngươi không đủ minh chứng rằng ngươi vô tội. Một Đạo vương thì không thể bì nhân cách với Thượng Quan Đại Phu.
- Trang chủ đã nói thế rồi thì tại hạ không biết phải nói sao cho trang chủ hiểu, nhưng một con người thì không thể nào thập toàn thập mĩ. Nhân vô thập toàn.
- Đó chỉ là câu nói trong sách thôi. Vậy ngươi định làm thế nào để hóa giải nỗi oan mà ngươi đã tự chuốc vào người. Nếu ngươi không có được minh chứng cho sự trong sạch của ngươi thì hãy tự kết liễu mạng sống của mình đi. Hay là ngươi muốn đổi những pho tượng ngọc kia để lấy mạng sống của ngươi?
Vạn Xuân trang chủ vuốt râu tiếp tục nói:
- Nếu như ngươi nghĩ vậy là sai rồi. Những pho tượng đó đối với ta thật là vô nghĩa nếu như đem so với những tội lỗi mà ngươi đã gây ra.
Khắc Vị Phong lắc đầu nói:
- Tại hạ nói lại lần nữa… tại hạ là người bị hàm oan trong vụ này.
- Nếu cho mình bị hàm oan thì ngươi phải có sự biện minh cho sự trong sạch của mình chứ. Nếu như ngươi không có sự biện minh thì làm sao mà nói ngươi trong sạch được.
Khắc Vị Phong chợt cau mày. Chàng không khỏi bối rối trước câu hỏi đó của Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên.
Buông tiếng thở dài Khắc Vị Phong nói:
- Thú thật tại hạ không có bằng chứng nào để biện minh cho mình vô tội. Nhưng đêm đó…
Vạn Xuân trang chủ khoát tay:
- Ngươi đừng nói sự hiện diện của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh là sự biện minh cho mình. Ta đã nói Thượng Quan Đại Phu tiên sinh là khách mời của Vạn Xuân trang. Nhân cách của ông ta cũng đủ để minh chứng cho nhân cách của người. Còn Đạo vương là kẻ không được mời nhưng lại đột nhập vào Vọng Nguyệt lâu. Ngươi không là

thủ phạm thì là ai?
Khắc Vị Phong lắc đầu nói:
- Tại hạ có nói thế nào cũng không thể nào trình bày nỗi oan của mình được.
- Đúng
Vạn Xuân trang chủ vuốt râu cười nói:
- Nếu ngươi muốn minh oan cho mình thì hãy tìm ra hung thủ đã hại Diệp Diệp. Nếu ngươi đã nghi ngờ Thượng Quan Đại Phu là hung thủ thì phải tìm ra bằng chứng để chứng minh Thượng Quan Đại Phu là kẻ băng hoại.
- Vậy là tiểu sinh không có sự lựa chọn nào khác là phải chấp nhận mình là kẻ băng hoại đã làm nhục Diệp Diệp tiểu thư và hại đời nàng?
- Nếu như ngươi không có sự biện minh cho mình…
Mặt của Khắc Vị Phong cau hẳn lại:
- Nói như trang chủ là tại hạ vẫn còn cơ hội…
Vạn Xuân trang chủ khẽ gật đầu:
- Ngươi còn có cơ hội nếu như ngươi tìm được bằng chứng để chứng minh được kẻ ngươi nghi ngờ là hung thủ băng hoại.
Vị Phong miễn cưỡng hỏi:
- Trang chủ hẳn biết tại hạ nghi ngờ ai chứ?
- Ngươi nghi ngờ ai?
- Thượng Quan Đại Phu.
Vạn Xuân trang chủ vuốt râu ôn nhu nhìn Khắc Vị Phong nói:
- Ngươi có quyền nghi ngờ và cũng có quyền truy tìm bằng chứng biện minh cho mình. Nhưng ngươi không có nhiều thời gian đâu.
Hoàng Khởi Nguyên trừng mắt nhìn Khắc Vị Phong:
- Cả võ lâm đều muốn truy sát ngươi. Họ đều muốn tróc nã ngươi khi vụ án này chưa minh bạch.
- Trong những người muốn tróc nã vãn bối… có cả trang chủ.
- Diệp Diệp là ái nữ của bổn trang chủ mà. Ngươi thừa biết bổn trang chủ phẫn nộ như thế nào trước cái chết của ái nữ chứ. Ta muốn băm ngươi thành trăm mảnh, lóc da xẻ thịt ngươi mới hả dạ.
Nghe Hoàng Khởi Nguyên thốt ra câu này, Khắc Vị Phong chỉ còn biết cắn răng trên vào môi dưới mà chịu đựng. Chàng miễn cưỡng nói:
- Tiền bối không tin vãn bối ư?
- Bổn trang chủ chỉ tin ngươi khi nào ngươi có sự biện minh cho mình.
- Nếu ngươi nghi ngờ Thượng Quan Đại Phu thì ít ra ngươi cũng

phải có bằng chứng cho sự băng hoại của Thượng Quan Đại Phu… bổn trang chủ hứa sẽ giúp ngươi hóa giải nỗi oan này.
Khắc Vị Phong lúng túng nói:
- Vãn bối biết tìm lấy bằng chứng ở đâu để chứng minh cho sự trong sạch của mình bây giờ?
Đôi uy nhãn của Vạn Xuân trang chủ rọi thẳng vào mặt Khắc Vị Phong. Lão gằn giọng nói:
- Ngươi phải tự đi tìm lấy cái bằng chứng để biện minh cho mình. Không ai giúp được ngươi ngoại trừ bản thân ngươi. Nếu ngươi trong sạch thì ngươi phải chứng minh được mình là kẻ trong sạch. Phải chứng minh được điều đó.
Khắc Vị Phong buông tiếng thở dài:
- Vãn bối có cảm tưởng là mình đang bị dồn vào đường cùng mà chẳng tìm thấy sinh lộ để sống.
Vạn Xuân trang chủ vuốt râu từ tốn nói:
- Trước cái chết thì ai cũng ao ước được sống. Ước vọng đó tạo ra tham vọng sống. Tham vọng sống buộc người ta phải vượt qua bóng dáng của tử thần.
- Tiền bối… tại hạ không chỉ muốn sống mà còn muốn trả thù cho các tiểu đệ của mình nữa.
- Đó là chuyện của ngươi… ta không cần quan tâm. Bổn trang chủ cho ngươi biết mạng của ngươi hiện giờ như chỉ mành treo chuông. Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung đã tìm đến Dương Châu rồi đấy.
- Vãn bối biết điều này.
- Y có cái mũi khá thính để tìm con mồi như ngươi đặng có được bức tượng mỹ nhân bất hoại.
- Tiền bối có thể ngăn tay y để cho vãn bối có thời gian tìm ra được sự biện minh cho mình.
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên lắc đầu:
- Không… bổn trang chủ không thể ngăn y… bổn trang chủ không thể đi chung một con thuyền với ngươi được. Vì ngươi đã là người bị tất cả mọi người nghi ngờ là kẻ băng hoại giết Diệp Diệp. Bổn trang chủ không thể giúp một người bị nghi ngờ là kẻ đã bức hại ái nữ của bổn trang chủ.
- Tiểu sinh chỉ mong có thời gian.
Hoàng Khởi Nguyên buông tiếng thở dài, lão chấp tay sau lưng tiến đến trước mặt Khắc Vị Phong:
- Đạo vương Khắc Vị Phong, ngươi có võ công chứ?
Khắc Vị Phong miễn cưỡng nói:
- Vãn bối chỉ có khinh công và thuật đào tường khoét vách.

Đôi chân mày của Vạn Xuân trang chủ nhíu lại. Lão suy nghĩ rồi nói:
- Nếu một người lấy mạng ngươi, bắt ngươi nói ra những điều ngươi đã thấy tại Vọng Nguyệt lâu thì ngươi có nói không?
Khắc Vị Phong hơi ngỡ ngàng vì câu hỏi đó.
Hoàng Khởi Nguyên trầm giọng hỏi:
- Ngươi không trả lời được à?
- Vãn bối quá bất ngờ vì câu hỏi của trang chủ.
- Ngươi có thể nghiệm ra câu trả lời của mình.
- Nếu vãn bối nói ra thì sự thật là chẳng ai tin. Mà vãn bối phải chấp nhận sự thật mà không phải là sự thật.
Vạn Xuân trang chủ gật đầu:
- Đúng… nếu ngươi nói ra sự thật thì chẳng ai tin đâu.
Lão nhìn vào mắt chàng:
- Bổn trang chủ sẽ chỉ điểm cho ngươi tìm đến một người.
Khắc Vị Phong như người chết đuối bỗng bám được mảnh ván cứu sinh Chàng ôm quyền xá Vạn Xuân trang chủ.
- Vãn bối vô cùng cảm kích thịnh tâm của trang chủ.
- Đừng vội vã cảm kích bổn trang chủ. Bởi vì lúc này ngươi chưa hẳn là một kẻ vô can.
- Nhưng dù sao thì tiền bối cũng cho vãn bối một sinh lộ. Một đốm sáng loé lên nơi cuối đường hầm tăm tối và mờ mịt.
Buông một tiếng thở dài Vạn Xuân trang chủ nói:
- Ngươi phải rời khỏi Dương Châu. Sau khi rời khỏi Dương Châu đem theo pho tượng ngọc bích mỹ nhân bất hoại… ta nói thế ngươi biết đem theo pho tượng nào rồi.
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Vãn bối biết.
Vạn Xuân trang chủ khẽ gật đầu:
- Bổn trang chủ không cần nói nhiều để ngươi hiểu. Ngươi đem theo pho tượng đó đến thảo trang ngoại thành Giang Nam. Thảo trang đó tên là Thiên Vân trang. Gặp được Thiên vân trang chủ thì ngươi có hy vọng.
Khắc Vị Phong ôm quyền:
- Vãn bối vô cùng cảm kích và đa tạ tiền bối.
- Đừng vội vã như vậy. Bổn trang chủ không muốn thiên hạ biết được cuộc hội phó hôm nay giữa ngươi và ta. Bổn trang chủ không muốn trở thành kẻ đồng thuyền, đồng hội với Đạo vương Khắc Vị Phong. Khi ngươi còn là kẻ bị nghi ngờ là hung thủ sát hại Diệp Diệp.
- Vãn bối sẽ không để lộ chuyện này.
Vạn Xuân trang chủ nhìn vào mắt của Khắc Vị Phong Lão đổi giọng

ôn nhu nói:
- Ngươi không biết Vọng Nguyệt lâu là của Vạn Xuân trang sao còn vào đó lấy trộm?
Chân diện của Khắc Vị Phong thẹn thùng đỏ gay. Chàng có cảm tưởng như bị tạt gáo nước sôi vào ngay chính diện.
Thở hắt một cái, Khắc Vị Phong nói:
- Vãn bối không muốn nhưng mà tại bị bắt buộc.
Hoàng Khởi Nguyên hừ nhạt một tiếng, rồi nói:
- Đáng ra ngươi không nên vào Vọng Nguyệt lâu. Ngươi đúng là tự khoác cái gông vào cổ.
Khắc Vị Phong bối rối:
- Vãn bối…
Vạn Xuân trang chủ khoát tay:
- Ngươi đừng biện minh nữa, mà hãy tự tìm sinh lộ cho mình.
Lão lại nhìn Khắc Vị Phong rồi quay bước tiến ra khỏi cổ miếu. Lão dừng chân ngay cửa cổ miếu nhìn lại chàng và nói:
- Dương Châu lúc này một con ruồi cũng không rời được. Ngươi hãy tìm cách gì rời khỏi đây càng sớm càng tốt.
Khắc Vị Phong ôm quyền:
- Đa tạ tiền bối đã chỉ giáo.
Đôi uy nhãn của Vạn Xuân trang chủ nhìn lên, cái nhìn sắc như bảo kiếm chém xả vào mặt Khắc Vị Phong. Lão khẽ gật đầu rồi quay bước tiến ra khỏi cổ miếu.
Vạn Xuân trang chủ đi rồi, Khắc Vị Phong thở phào một tiếng. Chàng nghĩ thầm:
- Ít ra thì Vạn Xuân trang chủ cũng tin mình chứ không khẳng định mình là kẻ băng hoại tạo ra nghiệp ác.
Chẳng lẽ Vạn Xuân trang chủ cũng có ý nghi ngờ Thượng Quan Đại Phu. Nếu vậy thì mình cũng có cơ hội.
Buông tiếng thở dài Khắc Vị Phong nhẩm nói:
- Nhưng trước tiên phải rời khỏi Dương Châu, Tiểu Bạch và Đại Thủ cũng cần rời khỏi Dương Châu.
Khắc Vị Phong dợm bước ra khỏi ngôi cổ miếu thì chợt linh cảm điều gì bất an. Chàng vội bước nhanh về phía bệ thờ hần hoàng ẩn mình sau bức hoành phi.
Đúng như linh cảm của chàng mách bảo, Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung tay chấp sau lưng ung dung bước vào cổ miếu. Y đảo mắt nhìn quanh rồi nói:
- Đạo Vương Khắc Vị Phong… ngươi có thể bước ra được rồi đó.
Vừa nói Quan Sử Chung vừa định nhãn về bức hoành phi chắn

ngang bệ thờ.
Y ve cằm nhạt nhẽo nói:
- Ngươi tự ra hay muốn ta lôi xác ngươi ra.
Đoạn Kiếm Thù vừa nói vừa bước về bức hoành phi. Y đứng đối diện với bức hoành phi:
- Quan mỗ biết ngươi ở đây mà.
Nói dứt câu Đoạn Kiếm Thù vung tay. Một ánh chớp loé lên rồi vụt tắt chẻ bức hoành phi làm đôi. Đôi chân mày của y nhíu lại khi chẳng thấy bóng dáng của Khắc Vị Phong mà thay vào đó là pho tượng mỹ nhân bất hoại.
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung ngây ngất nhìn pho tượng mỹ nhân bất hoại.
Y bước đến cầm lấy pho tượng đưa lên trước mắt ngắm nghía, rồi như không thể dằn được cảm xúc bới nét quyền rũ của mỹ nhân bằng ngọc Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung hôn vào pho tượng với vẻ tôn kính.
Y quay bước lặng lẽ rời khỏi cổ miếu.Y chợt dừng bước trước ngưỡng cửa cổ miếu thần hoàng như thể ngóng tai nghe gì đó.
Quan Sử Chung nhạt nhẽo nói:
- Đạo Vương Khắc Vị Phong đã đi rồi các hạ không cần phải nấp nữa, bước ra đi.
Từ trong bóng tối Tịnh Sỹ Nhân bước ra.
Hai người đối mặt nhìn nhau. Quan Sử Chung cau mày nói:
- Ngọc Diện Thư Sinh cũng thích chen vào chuyện này à?
Tịnh Sỹ Nhân se cọng râu dài nói:
- Bởi vì Tịnh mỗ cũng thích pho tượng mỹ nữ trên tay Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung.
- Ta thích Tịnh huynh cũng thích mà pho tượng chỉ có một. Vậy thì công tử làm gì để lấy pho tượng trong tay Quan mỗ đây.
- Quan Sử Chung thích, Tịnh Sỹ Nhân thích vậy thì ai có bản lĩnh sẽ có được pho tượng.
- Một lời đề nghị rất hay, Quan mỗ rất phấn khích và cung nghinh công tử đến lấy tượng ngọc mỹ nữ.
- Tịnh Sỹ Nhân không khách sáo.
Y vừa nói vừa lững chững bước về phía Quan Sử Chung. Mỗi bước chân của Tịnh Sỹ Nhân khoảng cách rất đều đặn chẳng có biểu hiện ngập ngừng. Khoảng cách càng lúc càng gần lại.
Khi khoảng cách vừa đúng tầm chưởng công Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung chớp động hữu thủ, vố thẳng tới đối phương một chưởng.
Y vừa vỗ chưởng vừa nói:

- Rất có hào khí.
Không chút e dè Tịnh Sỹ Nhân dựng hữu thủ tiếp chưởng.
Ầm…
Sấm chưởng vừa vang lên thì Đoạn Kiếm Thù thảy pho tượng ngọc lên cao hai trượng. Cùng với động tác đó một ánh chớp bạc loé lên chụp tới yết hầu Tịnh Sỹ Nhân. Như thể biết trước nên ánh chớp xuất hiện thì gã cũng chớp động tả thủ. Từ trong ống tay áo của gã một ánh chớp bạc thoát ra đón đỡ ánh chớp của Quan Sử Chung.
Keng…
Âm thanh khô khốc của kim loại vang lên. Đôi đoản thủ của hai người dấu trong tay áo ghìm lấy nhau.
Cả hai cung rút binh khí lại dấu vào trong ống tay áo. Pho tượng chưa kịp rơi xuống đất thì cả hai đều vung trảo chụp vào đó. Thao tác của Quan Sử Chung và Tịnh Sỹ Nhân giống nhau từng động tác cho tới thao tác.
Pho tượng ngọc bích như bị hai người bấu chặt chực xé đôi ra. Đoạn Kiếm Thù bấu lấy pho tượng ngọc bích nhìn lại Tịnh Sỹ Nhân.
Phía đối diện Tịnh Sỹ Nhân cũng cùng một thao tác với Quan Sử Chung. Trảo công của y cũng bấu vào nữa phần còn lại của pho tượng mắt đăm đăm nhìn Quan Sử Chung.
Hai người im lặng.
Chợt pho tượng mỹ nhân nứt dọc một đường chia bức tượng ra làm hai mảnh bằng nhau.
Mỗi người giữ lấy một mảnh.
Đoạn Kiếm Thù nhìn lấy Tịnh Sỹ Nhân cau mày rồi nói:
- Đây không phải là thứ ta cần.
- Nó cũng không phải là thứ ta cần.
Cả hai nói dứt câu liền bóp nát pho tượng thành bụi rồi vứt xuống đất. Tịnh Sỹ Nhân phủi tay ôn nhu nói:
- Đạo Vương Khắc Vị Phong chưa thể chết về tay huynh được.
- Ai cấm Quan mỗ?
- Tịnh Sỹ Nhân có bổn phận ngăn cấm.
- Ngươi?
- Đúng.
- Khắc Vị Phong khiến cho Tịnh Sỹ Nhân thương hại từ bao giờ thế?
Đôi chân mày của Quan Sử Chung nhướng lên:
- Ta nghe nói Ngọc Diện Thư Sinh là người không biết thương xót ai bao giờ. Ngươi làm cho ta quá ngạc nhiên đó.
- Có những lý do không thể nói được. Nhưng nếu Quan huynh muốn biết thì hãy theo Tịnh Sỹ Nhân.

- Được… ta rất muốn biết lý do mà khiến cho Ngọc Diện Thư Sinh bỗng dưng thay đổi như vậy.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 12
Đóm tình bùng cháy

Trong gian phòng xá phát ra tiếng tỳ bà réo rắt làm ngây ngất cả mọi vật chung quanh gian phòng xá đó. Người ngồi khảy đàn tỳ bà chẳng phải ai xa lạ, chính là Di Tuyết Cầm. Mặc dù nàng đã thấy Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung cùng Tịnh Sỹ Nhân bước về phía mình nhưng vẫn không ngừng khảy đàn để nghinh tiếp. Nàng vẫn chú tâm vào từng phím đàn mà khảy.
Âm vực của tiếng đàn tỳ bà làm cho những khóm hoa quanh gian phòng xá truyền thêm sức sống, mà khiến những nụ hoa đúng ra chưa đến thời khắc khoe hương, khoe sắc đã vội vã nở, tiếng tỳ bà của Di Tuyết Cầm như khiến chúng bừng tỉnh, và giật mình kịp nghĩ đến phận hoa của mình mà vội vã nở ra.
Khi Tịnh Sỹ Nhân và Quan Sử Chung đã bước đến ngoài mái hiên gian phòng xá thì tiếng dồn dập hẳn lên. Những khóm hoa bị chi phối bởi tiếng đàn đó mà trở nên xao động, đung đưa những tưởng chúng đang làm một cuộc lột xác để có thể nhảy múa với tiếng đàn tỳ bà.
Chợt tiếng đàn ngưng bặt, rồi liền sau sự ngưng bặt đó là một âm thanh chát chúa nghe nhức cả thính nhĩ. Âm thanh của tiếng đàn tỳ bà chẳng khác nào làn kiếm khí vô tình, khiến cho tất cả những khóm hoa đang đua nở đồng loạt rụng hoa, gãy cành, xơ xác hẳn ra.
Khung cảnh mới đây còn rực rỡ thì giờ đã biến sang trạng thái xác xơ, thê thảm.
Di Tuyết Cầm ngưng đàn nhìn Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung và Tịnh Sỹ Nhân.
Nàng khẽ gật đầu với Tịnh Sỹ Nhân.
Y cúi đầu đáp lễ rồi lui bước.
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung nhìn Di Tuyết Cầm. Bộ xiêm y màu lam có đính những viên dạ minh châu lấp lánh, phản chiếu ánh sắc từ những vì sao đêm trông thật rực rỡ.
Di Tuyết Cầm đặt cây đàn tỳ bà xuống chiếc bàn bằng đá hoa cương rồi đứng lên. Nàng điểm nụ cười mỉm với Đoạn Kiếm Thù Quan Sử

Chung:
- Các hạ là Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung?
- Nếu tại hạ nói tại hạ là Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung không biết cô nương có tin không?
Chân tướng lẫn diện dung của các hạ đủ cho bổn cô nương tin ngươi là Đoạn Kiếm Thù.
- Thế sao cô nương còn hỏi?
- Hỏi để xác định có đúng không. Nếu không đúng Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung, bổn cô nương sẽ cho người đuổi đi.
- Nếu đúng là Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung thì sao?
Di Tuyết Cầm chắp tay sau lưng, nhìn Quan Sử Chung từ đầu đến chân. Nàng vừa nhìn vừa ôn nhu nói:
- Nếu là Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung thì bổn cô nương sẽ cho một lời cảnh báo.
Đôi chân mày của Quan Sử Chung nhướng cao hết cỡ những tưởng hai con ngươi của y chực lọt ra ngoài hốc mắt. Y nhếch môi nói:
- Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng. Thế cô nương định cảnh báo ta điều gì nào?
- Đạo Vương Khắc Vị Phong chưa đến cái số phải chết. Chỉ khi nào bổn cô nương phán y chết thì mọi người mới lấy mạng y.
- Kể cả Quan mỗ cũng phải chấp nhận lời cảnh báo đó?
- Không sai. Bất cứ ai cũng đều phải chấp nhận lời cảnh báo của bổn cô nương.
- Vậy nếu như tại hạ không chấp nhận lời cảnh báo của cô nương thì sao?
Di Tuyết Cầm nghiêm giọng nói:
- Các hạ muốn thử bản lĩnh của mình à?
- Nếu có thể được.
- Vậy hãy nhìn những khóm hoa quanh gian phòng xá này.
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung nhạt nhẽo đáp lời Di Tuyết Cầm:
- Tại hạ là một sát thủ vô tâm chứ không phải là những cánh hoa chỉ biết khoe sắc khoe hương. Với lại tại hạ đã tiếp nhận chức phận đưa cái mạng của Đạo vương về cho Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên.
Nàng điểm nụ cười mỉm, từ tốn nói:
- Quan các hạ vì pho tượng mỹ nữ hơn vì cái mạng mình à?
- Quan Sử Chung thích người đẹp bất tử.
- Cái gì bất tử là cái đó không có hồn. Sao các hạ lại có thể đắm đuối cái vô hồn đó chứ?
- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo, nhưng rất tiếc tại hạ thích cái vô hồn.

Bởi nó rất thật mà không hề có sự phản bội hay gian trá so với những thứ có hồn. Nếu như mỹ nhân có hồn thì tại hạ không màng đến.
- Một cách suy nghĩ, và cũng là một cách sống của các hạ. Nhưng lần diện kiến này, bổn cô nương không phải để đàm đạo với các hạ về những gì các hạ vừa nói. Mà muốn cho các hạ biết, nếu các hạ có thể thị uy trước mặt quần hào, đoạt lấy yết thị, thì cũng nên nể mặt ta một chút.
Đôi chân mày Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung nhíu lại:
- Nể mặt cô nương. Thế cô nương sẽ làm gì cho tại hạ nể mặt đây?
- Làm gì ư?
Nàng vừa nói vừa lắc vai lướt thẳng đến Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung. Đôi ngọc thủ của Di Tuyết Cầm liên tục vỗ ra mười đạo chưởng công thẳng vào Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung phản ứng cực kỳ nhanh, nhưng cũng chỉ có thể đỡ được ba thế chưởng của Di Tuyết Cầm, còn ba thế chưởng còn lại nhứt nhứt đều công trúng vào tử huyệt của gã.
Tuyết Cầm thu hồi chưởng ngọc mà Quan Sử Chung vẫn chưa hết sửng sốt trước thế công liên hoàn và đầy uy lực của nàng. Mặc dù bị công trúng bảy thế chưởng nhưng tuyệt nhiên chẳng hề bị trọng thương, bởi Tuyết Cầm không dụng đến nội lực, ngoài ba chưởng đầu tiên. Bấy nhiêu đó đủ để cho Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung biết nàng có thể phát tác nội lực theo ý của mình. Phàm những người có thể tùy nghi phát tác nội lực thì võ công đã đạt tới cảnh giới xuất quỷ nhập thần, lư hỏa thuần nhanh.
Di Tuyết Cầm thu hồi chưởng ảnh chắp tay sau lưng nhìn Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung:
- Các hạ đã nhận biết rồi chứ?
- Đã nhận biết… thế sao cô nương không lấy mạng Sử Chung này?
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung buông tiếng thở dài, rồi nói:
- Đến Dương Châu lần này, tại hạ chẳng được lợi ích gì. Đành phải thèm thuồng nhìn mỹ nữ bất tử.
- Bổn cô nương sẽ cho các hạ một cơ hội có được mỹ nữ bất tử.
- Cơ hội gì?
- Tịnh Sỹ Nhân nói Đoạn Kiếm Thù ngoài võ công tuyệt phàm còn có thể lần ra dấu vết của bất cứ người nào.
Đôi chân mày của Quan Sử Chung nhíu lại:
- Cô nương muốn tại hạ lần ra dấu vết của Đạo Vương Khắc Vị Phong?
Di Tuyết Cầm lắc đầu:

- Không… Đạo vương chẳng cần tìm dấu vết làm gì. Y đã lộ chân tướng rồi. Ta cần các hạ tìm ra dấu một người khác.
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung nghiêm mặt, nhạt nhẽo nói:
- Cô nương muốn tìm ai nào?
Nàng từ tốn nói:
- Các hạ hãy vào đây.
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung bước vào trong gian phòng xá. Di Tuyết Cầm lấy cây đàn tỳ bà. Nàng lật ngược cây đàn để Quan Sử Chung xem qua đáy cây đàn tỳ bà. Rồi vận công xóa ngay dòng chữ đó đi.
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung chau mày:
- Cô nương trả cho tại hạ như thế nào?
- Một cái giá mà bất cứ người nào cũng thèm muốn.
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung ve cằm nhìn Di Tuyết Cầm từ tốn nói:
- Tại hạ sẽ không làm cô nương thất vọng.
- Bổn cô nương cũng không mình sẽ được cái gì. Thất vọng hay hy vọng đều tùy ở các hạ.
- Nếu cô nương có niềm tin nơi tại hạ thì sẽ không đến nỗi thất vọng đâu. Hãy tin vào lời nói này của tại hạ.
- Mời các hạ đến đây, nếu tôi không tin làm sao được.
Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung gật đầu rồi ôm quyền từ tốn nói:
- Tại hạ cáo từ.
Nàng cũng ôm quyền đáp lễ:
- Hẹn tái kiến.
Chờ Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung đi rồi, dung diện của Di Tuyết Cầm mới lộ rõ sự khinh miệt. Nàng nhẩm nói:
- Không biết ta có nên tin vào hạng người như ngươi không?
Nàng lia mắt nhìn qua khung cảnh xơ xác chung quanh gian phòng xá rồi mới rời khỏi nó. Rời gian phòng xá, Di Tuyết Cầm bước vào tòa biệt lầu gần đó. Khi nàng vào thư phòng thì nhận ra trên bàn có một đóa hoa hồng thật tươi. Đôi chân mày lá liễu, vòng nguyệt của Di Tuyết Cầm thoạt nhíu lại.
Chưa từng bao giờ có một cánh hoa trong biệt phòng của nàng, bởi vì nàng đâu phải là người yêu hoa. Đây lại là một cánh hồng đỏ ối, mặc dù nó đẹp nhưng vẫn có những chiếc gai nhỏ chực chờ, có thể làm tổn thương làn da trắng mịn như bông bưởi của nàng.
Di Tuyết Cầm bước lại bên chiếc bàn đá, ngắm nhìn hoa hồng. Nàng mỉm nụ cười mỉm. Nhón hai ngón tay cẩn thận cầm lấy cánh hoa hồng rồi thả bước đến giang Hoàng Phi sảnh. Trong gian Hoàng Phi

sảnh là một bồn nước khá rộng, đã tẩm hương tỏa mùi thơm ngào ngạt.
Tự trút bỏ trang phục, phơi ra những đường cong tuyệt mỹ, và cân đối đến mức hoàn hảo, chẳng một chút nào khiếm khuyết. Vóc dáng của Di Tuyết Cầm đúng là một tòa thiên nhiên được kiến tạo hoàn mỹ đến độ không thể tìm ra một nét khiếm khuyết nào, mặc dù nàng đã ở tuổi tam tuần. Phàm nữ nhân có vẻ đẹp đến độ chín muồi và hoàn hảo thì lại có đặng vẻ đẹp ở cái tuổi ngoài tam tuần. Nàng trông tợ như quả chín mọng, chực chờ tưới mật với bất cứ một sự đụng chạm nào. Một trái chín mà bất cứ người nào thấy qua cũng phải thèm thuồng, bất kể kẻ đó là ai, cùng giới tính với nàng hay khác giới tính. Tất cả sẽ hẳn phải ngây ngất với vẻ đẹp của quả chín tươm mật đó.
Nàng trầm mình xuống bồn nước tẩm hoa.
Một lớp nước đọng trên làn da trắng của nàng, để rồi kết lại những giọt tinh khiết phản chiếu ánh sáng từ những chiếc giá bạch lạp, tạo thành một lớp ngọc lung linh kỳ ảo trên da thịt nàng.
Có lẽ bất kỳ một gã họa nhân nào tồn tại trên đời này, nếu được chứng kiến cảnh nàng trong bồn tắm nước, không thể nào cầm bút mà họa được. Bởi họ đâu đủ tâm tưởng để phát thảo họa pháp trước cảnh đẹp mê hồn mà bất cứ gã thi nhân nào cũng không thể có được một tứ thơ hay trong hoàn cảnh này. Họ đâu còn được chút thần thức trước vẻ đẹp như giấc mộng liêu trai mà nằm mơ cũng chẳng thể nào tưởng tượng ra.
Ngâm mình trong bồn nước tẩm hương hoa, nhưng Di Tuyết Cầm không để cho nước bắn vào những cánh hồng mỏng manh. Nàng ngắm đóa hồng điểm nụ cười mỉm.
Nàng nghe tiếng động sau lưng mình, nhưng không quay lại, mà từ tốn nói:
- Đóa hoa hồng của Khắc công tử khiến Di Tuyết Cầm không thể dừng tay kỳ rửa thân thể mình.
Vị Phong đứng ngay bên bồn nước khoanh tay trước ngực, vẻ mặt chàng rất dửng dưng trước khung cảnh liêu trai như thế này.
Vị Phong ôn nhu nói:
- Quận chúa có thấy cánh hoa hồng của tại hạ thế nào. Có đẹp không?
- Rất đẹp, nhưng tay phải ngại những chiếc gai nhọn của nó.
- Những chiếc gai nhọn đó đâm vào da thịt nhức nhối lắm, quận chúa cẩn thận đó.
Nàng cười khảy, nhưng vẫn không quay lưng lại đối mặt với Vị

Phong. Cứ như nàng còn chút e dè với sự lõa thể của mình hay chỉ muốn cho Vị Phong chiêm ngưỡng bờ lưng cùng đôi bờ vai nõn nà của mình thôi. Nàng từ tốn nói:
- Khắc công tử biết hoa hồng có gai, sao vẫn đem nó tặng cho Di Tuyết Cầm?
- Tại vì Khắc Vị Phong không thấy trên đời này có đóa hoa nào khả dĩ sánh với quận chúa ngoài loài hoa hồng. Nó vừa đẹp…
Nàng cướp lời Vị Phong:
- Vừa có gai. Mà gai của nó thì đâm rất đau. Đúng không nào?
- Sự thông minh của quận chúa, tại hạ chỉ còn biết ngưỡng mộ.
Nàng ghim cánh hoa hồng lên bồn nước rồi nói:
- Ngắm một đóa hoa hồng, thì phải ngắm tất cả mọi mặt của nó hay chỉ ngắm một phía thôi?
- Tất nhiên phảm ngắm nó trong mọi tình cảnh, mọi phía, mọi góc, nhưng cuối cùng nó vẫn là đóa hoa hồng.
Vị Phong vừa dứt lời thì Di Tuyết Cầm từ từ quay lại đối diện với chàng. Nàng điểm nụ cười mỉm rồi nói:
- Cánh hoa trước mặt công tử có đẹp không?
- Không có đóa hoa nào đẹp hơn nữa.
- Nữ nhân rất thích nghe những lời nói này đó. Hóa ra Đạo vương Khắc Vị Phong cũng biết những lời nói lấy lòng mỹ nhân.
Mặc dù Di Tuyết Cầm đã quay lại đối nhãn với chàng. Dưới làn nước trong như mặt gương, lấp lửng đôi nhũ hoa căng tròn của nàng ẩn hiện nhưng Khắc Vị Phong vẫn không rời mắt qua nơi khác để tránh nó.
Tuyết Cầm chẳng có chút e thẹn gì khi để phơi sự lõa lồ của mình trước Khắc Vị Phong. Nàng vẫn ngâm mình trong bồn nước, và dùng tay khoát nước lên người mình. Động tác của nàng chẳng có chút ngượng ngùng mà ngược lại như còn muốn tạo ra một hình ảnh khác qua những cử động của mình. Những thao tác đó gợi cảm đầy chất dục tình, để kẻ đối diện phải động lòng.
Nàng ngưng khoát nước, nhìn Khắc Vị Phong, ôn nhu nói:
- Tuyết Cầm cứ ngỡ Khắc Vị Phong công tử chỉ biết trốn Tuyết Cầm thôi chứ. Không ngờ Khắc công tử lại rất có dũng lược. Tự dấn thân vào biệt lâu của Di quận chúa, còn dửng dưng ngắm nhìn Tuyết Cầm tắm rửa. Không biết Khắc Vị Phong có được mấy cái mạng nhỉ?
Khắc Vị Phong vẫn khoanh tay trước ngực nhìn nàng, từ tốn đáp lời:
- Khắc Vị Phong chỉ co mỗi một cái mạng thôi. Nhưng khốn nỗi cái mạng đó đã được người ta đặt dưới ngọn đao của gã đao thủ nào đó, chực chờ tước đi rồi. Nếu có mất thì chỉ mất thêm một cái mạng

đã treo án thôi.
Nàng mỉm cười:
- Thế Khắc công tử không ngại khi đột nhập vào đây chiêm ngưỡng Tuyết Cầm tắm à?
Đôi chân mày rậm của Khắc Vị Phong nhíu lại:
- Còn gì phải ngại nữa?
Chân diện Tuyết Cầm sa sầm. Nàng nói:
- Sao lại không ngại? Phàm một gã nam nhân chỉ đụng vào người nữ nhân đã xúc phạm tiết hạnh người đó rồi. Còn Khắc công tử thì lại gói gọn thân thể của Di Tuyết Cầm trong hai con ngươi mình. Công tử đã xúc phạm tiết hạnh của Di Tuyết Cầm rồi đó.
Nàng vừa nói dứt câu thì Khắc Vị Phong bất ngờ cười thành tiếng. Nghe tiếng cười của chàng, đôi chân mày lá liễu của nàng thoạt nhíu lại:
- Khắc công tử nghĩ gì mà cười?
- Quận chúa không cho tại hạ cười… nhưng tại hạ không thể nhịn cười được…
- Vì cái gì khiến Khắc công tử không thể nhịn cười được?
Khắc Vị Phong lưỡng lự, rồi ngập ngừng nói:
- Lần trước tại hạ đột nhập vào Vọng Nguyệt lầu, còn thấy một hoạt cảnh hơn thế này nữa.
Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng. Di Tuyết Cầm đưa tay lên rút cành trâm trên mái tóc mình. Nàng từ tốn hỏi:
- Khắc công tử thấy hoạt cảnh gì trong Vọng Nguyệt lầu?
Di Tuyết Cầm vừa nói vừa vuốt cành trâm qua hai ngón tay. Nàng vuốt cành trâm như vuốt một lưỡi kiếm.
Khắc Vị Phong gượng nói:
- Tại hạ sực nhớ lại hoạt cảnh đó mà ước ao được như Thượng Quan Đại Phu tiên sinh. Nhưng nghĩ lại, mình chỉ là một Đạo vương đâu thể sánh bằng với bậc kỳ tài như Thượng Quan Đại Phu mà phải cười đó thôi. Đom đóm đâu thể bì với nhật nguyệt.
Chàng nói dứt câu, Di Tuyết Cầm phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của nàng khiến nước trong bồn xao động làm thành những gợn sóng li ti vỗ vào thể pháp nàng.
Di Tuyết Cầm cắt ngang tràng tiếu ngạo, từ tốn nói:
- Công tử nói khéo lắm.
Nàng nhìn vào mắt Khắc Vị Phong:
- Lời nói vừa rồi của Khắc công tử hẳn khởi phát từ cành trâm trong tay Di Tuyết Cầm.
Khắc Vị Phong nhìn nàng:

- Nếu lời nói vừa rồi khởi phát thật từ ý niệm trong đầu của Khắc Vị Phong thì sao?
Tuyết Cầm nghiêm giọng nói:
- Nếu lời nói vừa rồi khởi phát từ tâm tưởng của Khắc công tử thì hãy bước vào bồn nước này.
Khắc Vị Phong thoạt lộ vẻ bối rối với lời nói của Di Tuyết Cầm.
Chàng toan mở lời thì nàng đã gằn giọng nói:
- Đừng nói với ta những lời khách khí, ví như sợ mạo phạm Di Quận chúa.
- Quận chúa nói đúng… phàm những người như Khắc Vị Phong thấy cảnh quận chúa đang lõa thể ngâm mình trong bồn nước, và còn được quận chúa cho phép bước vào tắm chung thì đúng là được ban đại ân, đại phúc, thích thú biết chừng nào. Thích thú như mình gặp một báu vật vô giá trên đời, nhưng…
Đôi chân mày nàng nhíu lại:
- Nhưng thế nào?
Vị Phong thả lửng hai tay buông xuống theo thân người rồi nói:
- Khắc Vị Phong không thể làm ướt bộ trang phục này. Bởi Khắc Vị Phong đang bị coi là kẻ giết Diệp Diệp. Nói cách nào đó, Khắc Vị Phong là kẻ đang bị truy sát, chẳng lẽ lại để bộ trang phục ướt sũng chạy rong khắp Dương Châu.
- Khắc Vị Phong công tử có thể trút bỏ y phục được mà.
Chàng mở to đôi mắt hết cỡ nhìn nàng, miễn cưỡng hỏi lại:
- Quận chúa bảo tại hạ trút bỏ trang phục?
- Nếu không muốn ướt nó.
Khắc Vị Phong xuýt xoa nói:
- Đây đúng là đặc ân đại hỷ của Khắc Vị Phong… nhưng nếu…
- Thượng Quan Đại Phu tiên sinh không đến đây nếu chưa có ý của Di Tuyết Cầm.
Khắc Vị Phong quệt lỗ mũi rồi nói:
- Khắc Vị Phong là nam châm, cùng với quận chúa ngâm mình trong bồn nước lại không có một mảnh vải che thân. Nếu không khéo, quận chúa sẽ bị thiệt thòi đó.
Nàng nhếch môi mỉm cười rồi nói:
- Ước muốn của Khắc Vị Phong được như Thượng Quan Đại Phu tiên sinh kia mà.
- Quận chúa đã nói thế rồi, Khắc Vị Phong không thể nào từ chối được nữa.
Nói dứt câu, chàng tự trút bỏ y phục mình, trần truồng như nhộng rồi bước luôn vào bồn nước ngâm mình chung với Di Tuyết Cầm. Hai

người đối mặt với nhau.
Di Tuyết Cầm mỉm cười với Khắc Vị Phong. Nàng ôn nhu nói:
- Ta cùng với Vị Phong ngâm mình trong một bồn nước, trong một tình huống chẳng có mảnh vải nào trên người. Với một nam nhân đầy sức sống như công tử… hành động kế tiếp của Khắc Vị Phong là gì?
Khắc Vị Phong nhìn thẳng vào mắt Di Tuyết Cầm, ôn nhu nói:
- Quận chúa có một tấm thân tuyệt mỹ mà bất cứ một gã nam nhân nào cũng muốn chiếm hữu. Theo lẽ bình thường, Vị Phong phải vồn vã, vồ tới thân thể của Di quận chú mà chiếm hữu nó bằng những hành vi đầy nhục tình để tìm khoái cảm. Nhưng rất tiếc Khắc Vị Phong không phải là hạng nam nhân như vậy.
- Tại sao?
- Nếu Khắc Vị Phong làm như vậy, không chừng mình lại biến thành gã băng hoại lần thứ hai.
- Dù sao cũng là kẻ băng hoại rồi.
Lời nói của nàng vừa ôn nhu vừa tiềm ẩn trong đó có sự khe khắt và pha trộn sự khích lệ đối với chàng.
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Khắc Vị Phong đang cố minh chứng mình không phải là kẻ băng hoại.
- Công tử chưa minh chứng được thì cứ cho mình là kẻ băng hoại đi. Ở đây chỉ có Tuyết Cầm và công tử.
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Quận chúa nói cũng rất đúng… tại hạ nên nghĩ mình đang là kẻ băng hoại và bỉ ổi. Bởi dù sao mọi người cũng đã cho Khắc Vị Phong là kẻ băng hoại và bỉ ổi rồi. Nhưng có một điều, Khắc Vị Phong không thể chiếm hữu thể xác của Tuyết Cầm quận chúa được.
- Vì sao?
Chàng lắc đầu:
- Khắc Vị Phong sợ những chiếc gai của cánh hồng đâm nhức nhối lắm.
Nàng phá lên cười khanh khách khiến thân thể nàng rung theo tiếng cười đó tạo ra những gợn sóng li ti lan qua Khắc Vị Phong. Chàng im lặng nhìn Tuyết Cầm cất tràng tiếu ngạo mà tuyệt nhiên không nói tiếng nào.
Tuyết Cầm cười thích thú với lời nói của Khắc Vị Phong. Tuyết Cầm nói:
- Khắc công tử sợ những chiếc gai của cánh hồng đâm nhức nhối.
Khắc Vị Phong gật đầu:

- Quận chúa còn sợ đừng nói gì đến Khắc Vị Phong.
- Công tử ví Di Tuyết Cầm như cánh hoa hồng.
Vị Phong im lặng không đáp lời nàng.
Tuyết Cầm nói:
- Hoa đẹp là những loài hoa có gai.
Khắc Vị Phong vuốt râu khi nàng vừa dứt lời:
- Khắc Vị Phong biết điều đó, nên đối với những loài hoa đẹp, tốt nhất là nên đứng xa ngắm nhìn chứ đừng đặt tay đến nó. Chạm đến nó rất dễ bị tổn thương.
- Bất cứ nam nhân nào cũng sở hữu hoa đẹp chứ không thích sở hữu một cánh hoa tàn và xấu xí.
- Lẽ thường tình là như vậy… nhưng còn tùy và sở thích của từng người nữa.
- Thế cánh hoa Tần Á Mỵ có đẹp với Khắc công tử không?
Chân diện Vị Phong ửng đỏ và nóng bừng lên. Lời nói này của Di Tuyết Cầm khiến chàng phải sượng sùng và ngượng ngùng. Khắc Vị Phong miễn cưỡng nói:
- Đôi lúc trái tim cũng có cách đánh lừa khối óc.
- Công tử đã thú nhận.
- Có sao Vị Phong nói vậy, chẳng có gì dấu quận chúa.
Nàng điểm nụ cười mỉm rồi nói:
- Xem ra Khắc Vị Phong đến biệt lầu của Di Tuyết Cầm lần này rất tự tin. Không một chút e dè, hay hoài nghi và lo lắng như lần trước chúng ta gặp nhau. Cái gì đã khiến công tử tự tin như vậy?
- Khi người ta bị dồn đến chỗ chết thì luôn có tham vọng sống. Chính tham vọng sống đó tạo ra sự tự tin nơi Khắc Vị Phong. Nếu không tự tin, Khắc Vị Phong chết quách cho rồi.
Nàng gật đầu:
- Có bản lĩnh của một nam tử hán mới nghiệm ra điều đó.
Khắc Vị Phong ôm quyền, từ tốn nói:
- Quận chúa quá khen. Nếu như Khắc Vị Phong có bản lĩnh của một nam tử hán thì đâu đến nỗi là Đạo vương bị người ta tróc nã chẳng còn sinh lộ.
- Ai cũng có số phận cả. Nếu công tử không có bản lĩnh thì hẳn đã chết lâu rồi.
Nàng hơi ngả người ra sau. Một động tác đáng ra nàng không nên làm trước mặt một gã nam nhân đang đến tuổi sung mãn như Khắc Vị Phong, nhưng nàng vẫn không màng đến điều đó. Đôi nhũ hoa căng tròn như hai quả đồi trồi lên khỏi mặt nước. Đôi nhũ hoa căng cứng và tròn trịa kia đập ngay vào hai con ngươi của Khắc Vị Phong.

Nàng mỉm cười với chàng rồi trở về tư thế cũ. Hai tay vẫn nhẹ nhàng khoát nước rưới lên vai mình.
Di Tuyết Cầm nói:
- Khắc Vị Phong Đạo vương đột nhập vào biệt lầu của Di Tuyết Cầm không sợ Tuyết Cầm à?
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Không…
Đôi chân mày nàng nhíu lại:
- Tuyết Cầm có thể giết công tử hoặc dẫn giải công tử đến nha môn. Nếu không thì cũng đưa cho Vạn Xuân trang chủ trừng trị.
- Khắc Vị Phong không sợ điều đó.
- Tại sao lại không sợ?
- Quận chúa sẽ không giết Khắc Vị Phong… bởi lẽ trong tay Vị Phong còn có thứ quận chúa cần. Quận chúa sẽ không dẫn giải Khắc Vị Phong đến nha môn, bởi lẽ trước công đường, Khắc Vị Phong sẽ huỵch toẹt tất cả những gì mình thấy trong Vọng Nguyệt lầu. Cho dù thiên hạ có nghi ngờ lời nói của Khắc Vị Phong nhưng tất nhiên cũng sẽ đàm tiếu, mà bàn tán xôn xao. Hôm nay người ta không tin nhưng rồi một ngày nào đó sẽ có người nói. Chuyện đó cũng có thể xảy ra. Quận chúa lẫn Thượng Quan Đại Phu kỳ nhân hẳn không muốn nghe những lời đàm tiếu đó.
Đôi chân mày của nàng nhíu lại biểu lộ thái độ bất mãn. Tuyết Cầm nghiêm giọng hỏi:
- Thế công tử có định đi rêu rao chuyện mình đã chứng kiến trong Vọng Nguyệt lầu cho mọi người biết không?
- Tại hạ không là kẻ xấu mồm xấu miệng. Nhưng nếu bị đưa ra trước công đường, bắt buộc Khắc Vị Phong phải nói. Huống chi Thượng Quan Đại Phu tiên sinh đã phái Tịnh Sỹ Nhân đến Hoàn Mai trang giết năm vị nghĩa đệ của Khắc Vị Phong.
Khắc Vị Phong buông tiếng thở dài, nói tiếp:
- Cứ xem như chuyện của quận chúa và Thượng Quan Đại Phu, Khắc Vị Phong không thấy và không biết, nhưng món nợ mà Thượng Quan Đại Phu đã vay mượn của Hoàn Mai trang, không biết Thượng Quan Đại Phu tiên sinh sẽ phải trả như thế nào?
Mặt Tuyết Cầm sa sầm:
- Có chuyện đó à?
- Quận chúa không biết ư?
- Đúng là Tuyết Cầm không biết. Có thể Thượng Quan Đại Phu tiên sinh sợ danh tiếng của mình ô uế mà phải dụng hạ sách đó.
- Nếu sợ danh tiếng ô uế thì đừng làm. Nếu đã làm thì phải nhận lãnh

hậu quả việc làm của mình. Có như vậy mới đáng mặt đại trượng phu đứng trong trời đất. Còn Thượng Quan Đại Phu… đã không dám nhận lãnh việc mình làm còn bày thêm ra một tội ác mới. Vị Phong thử hỏi quận chúa, những nghĩa đệ của Vị Phong, là những con người khốn nạn, tội nghiệp, đã chịu biết bao nhiêu sự đọa đày của thiên hạ… sao còn buộc họ phải chết thê thảm như vậy chứ?
Vẻ sững sờ hiện lên trên mặt của Tuyết Cầm. Nàng buông tiếng thở dài:
- Tuyết Cầm cũng chỉ biết chia buồn với công tử.
Chàng nhếch môi lắc đầu:
- Một lời chia buồn của quận chúa không giúp những hàn vị khốn cùng nhỏ nhoi kia có lại được sự sống. Và cả Thượng Quan Đại Phu có tấm bia vàng cũng chỉ là hành vi tự tôn danh tiếng của mình.
Chàng hừ nhạt rồi nói tiếp:
- Tất cả những hành vi Thượng Quan Đại Phu tiên sinh đã làm đều chôn vùi danh phận và nhân cách của y trong mắt Khắc Vị Phong.
Đôi chân mày Di Tuyết Cầm nhíu lại. Nàng nghiêm giọng nói:
- Khắc Vị Phong Đạo vương không tìm đến nguyệt lầu của Tuyết Cầm chỉ để phán ra những lời nói luận tội Thượng Quan Đại Phu?
Chàng gật đầu:
- Quận chúa nói đúng. Khắc Vị Phong tìm đến quận chúa không phải để luận tội vị kỳ nhân Trung Thổ. Luận tội lão có ích gì. Luận tội lão đâu thể lấy lại sự công bằng cho những người đã chết.
Tuyết Cầm nghiêm giọng hỏi:
- Vậy Khắc Vị Phong Đạo vương tìm đến biệt lâu của Tuyết Cầm vì cái gì?
Chàng nhìn vào mắt nàng:
- Khắc Vị Phong muốn rời Dương Châu.
Nàng mở to mắt hết cỡ nhìn chàng:
- Rời Dương Châu?
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Đúng. Và người đưa Khắc Vị Phong rời Dương Châu chính là Di quận chúa.
Nàng càng sững sờ hơn bởi câu nói của chàng. Chỉ tay vào ngực mình, Di Tuyết Cầm nghiêm giọng hỏi lại:
- Tuyết Cầm sẽ đưa công tử rời Dương Châu?
- Không sai.
- Thật là nực cười.
- Quận chúa không có ý đưa tại hạ rời Dương Châu à?
- Chẳng lẽ Đạo Vương có thể xâm nhập vào bất cứ nơi nào kiên cố

nhất, nghiêm nhặt nhất mà không rời khỏi Dương Châu được ư?
- Nếu tại hạ muốn rời Dương Châu quả dễ dàng. Nhưng…
Khắc Vị Phong bỏ lửng câu nói nhìn nàng. Chàng lưỡng lự một lúc rồi nói:
- Tại hạ còn một món hàng phải đưa đi.
- Có thể nói cho Tuyết Cầm biết món hàng đó là gì không?
Khắc Vị Phong nhìn nàng rồi nói:
- Khắc Vị Phong còn hai người nữa phải rời Dương Châu, một là nghĩa muội, hai là nghĩa đệ. Họ không thể ở lại đây.
Đôi chân mày Tuyết Cầm nheo lại. Nàng nghiêm giọng hỏi:
- Bản thân Khắc Vị Phong Đạo vương còn là người bị tróc nã, sao còn gánh thêm nghĩa muội và nghĩa đệ?
- Rất đơn giản, không đáng để quận chúa tò mò.
- Càng đơn giản thì Tuyết Cầm càng tò mò đó.
- Vị Phong là đại ca của Tiểu Bạch và Đại Thử. Năm người đã chết bởi Thượng Quan Đại Phu, chẳng lẽ lại để thêm hai người nữa chết sao?
Chàng buông tiếng thở dài:
- Quận chúa giúp Khắc Vị Phong chứ?
Nàng gắt giọng nói:
- Sao Khắc công tử lại tin ta?
Chàng lưỡng lự nhìn nàng rồi mạnh dạn nói:
- Khắc Vị Phong còn những thứ quận chúa cần.
- Những thứ đó có thể giải oan được cho công tử mà.
- Nghĩa muội và nghĩa đệ quan trọng hơn số phận nghiệt ngã mà Khắc Vị Phong đang khoác trên người mình.
Nàng cau mày:
- Nếu ta đưa công tử và hai người kia rời Dương Châu rồi… công tử lật lọng thì sao?
- Quận chúa có thể dùng một biện pháp nào đó khắc chế Khắc Vị Phong.
- Công tử khẳng khái như vậy à?
Khắc Vị Phong nghiêm giọng nói:
- Tại hạ chấp nhận số phận mình.
Nàng mỉm cười rồi nói:
- Ngay bây giờ bổn quận chúa cũng có thể dụng cực hình, buộc Khắc Vị Phong công tử phải nói ra nơi cất giấu bức da dê và Ngọc Kỳ Lân mà chẳng tốn chút công sức nào phải làm người đồng lõa đưa Khắc Vị Phong cùng với nghĩa muội và nghĩa đệ.
- Quận chúa sẽ hoàn toàn thất vọng khi dụng hạ sách đó đối phó với

Khắc Vị Phong.
- Cực hình của bổn quận chúa ví như những chiếc gai của cánh hồng làm cho công tử đau đớn và nhức nhối đó.
Chàng nhếch môi cười ruồi rồi ôn nhu nói:
- Nếu sợ cực hình thì Khắc Vị Phong đã không đến đây và cũng không đưa cánh hoa hồng đẹp nhất tặng cho quận chúa.
Chàng vừa nói dứt câu, Di Tuyết Cầm bất ngờ cách không điểm chỉ vào tịnh huyệt của Khắc Vị Phong. Chàng cứng người nhưng vẻ mặt rất dửng dưng. Vị Phong nói:
- Quận chúa không cần phải điểm huyệt Khắc Vị Phong. Trong tình cảnh này Khắc Vị Phong chẳng lẽ chạy thoát khỏi tay quận chúa sao? Với lại tại hạ không muốn đào tẩu khi chưa đạt được mục đích.
Nàng cau mày rồi gật đầu giải khai tịnh huyệt cho chàng. Vừa giải khai huyệt đạo cho Khắc Vị Phong, Di Tuyết Cầm vừa nói:
- Ta sợ công tử lại bỏ chạy. Mà công tử trốn rồi thì chẳng có ai tìm được.
Nàng vừa nói vừa từ từ đứng thẳng người lên khỏi mặt nước trong bồn.
Phần thượng đẳng với hai quả tuyết lê no tròn mọng chín đập thẳng vào mắt Khắc Vị Phong. Mặc dù phơi cả đôi gò bồng đảo căng tròn trước mặt chàng nhưng tuyệt nhiên Tuyết Cầm không có vẻ gì ngượng ngùng hay thẹn thùng.
Nàng như quá quen với sự hiện diện của một nam nhân trước sự lõa lồ của mình.
Tuyết Cầm nhìn Vị Phong:
- Ta thử xem sự chịu đựng của công tử thế nào.
- Khắc Vị Phong rất sẵn sàng.
- Nếu như công tử chịu không nổi thì hãy nói cho ta biết, những thứ công tử đã trộm được đang dấu ở đâu nhé.
- Khắc Vị Phong sẽ trao tận tay những thứ đó cho quận chúa khi đưa được nghĩa muội và nghĩa đệ rời khỏi Dương Châu.
- Khẩu khí cao ngạo. Niềm tin vững chắc nhưng không biết chịu đựng được bao lâu nữa.
Nàng nói rồi đưa cây trâm đến trước mặt Khắc Vị Phong:
- Chiếc gai hoa hồng này sẽ tạo ra cái cảm giác đau đớn đến tột cùng đó.
Khắc Vị Phong im lặng không đáp lời nàng nhưng mắt vẫn nhìn vào mũi trâm sáng loáng trên tay Tuyết Cầm. Chàng nhỏ giọng nói:
- Cây hồng nào cũng tạo ra sự đau đớn khi đâm vào da thịt người ta.
Lời còn đọng trên miệng thì Tuyết Cầm đã ghim mũi trâm vào đại

huyệt bách hội của chàng. Khắc Vị Phong nhắm mắt lại.
Mũi châm của Di Tuyết Cầm từ từ cắm sâu vào đại huyệt Bách Hội của Khắc Vị Phong. Hai cánh môi của chàng mím chặt lại, cùng với những tiếng nghiến răng ken két. Khắc Vị Phong có cảm giác mũi sắt nóng bỏng đang thọc sâu vào tận đỉnh đầu mình, tạo ra nỗi đau đớn cực kỳ, khiến tâm thức chàng mụ mẫm với những âm thanh ù ù. Mặc dù ngâm mình trong bồn nước tẩm hương hoa nhưng mồ hôi vẫn tuôn ra ướt đẫm mặt Khắc Vị Phong.
Di Tuyết Cầm nói:
- Khắc Vị Phong Đạo vương… công tử đang chịu đựng sự đau đớn tột cùng nhất… hãy nói ra nơi dấu những thứ đã trộm được… còn như không muốn nói thì hãy mở mắt nhìn vào Tuyết Cầm.
Khắc Vị Phong từ từ mở mắt nhìn vào Tuyết Cầm.
Tuyết Cầm điểm nụ cười mỉm. Nàng se cây trâm đâm vào đại huyệt Bách Hội của chàng. Toàn thân Khắc Vị Phong nổi đầy một lớp da ốc li ti do phải chịu đựng cảm giác đau đớn từ mũi trâm tạo ra.
Tuyết Cầm nói:
- Khắc Vị Phong chịu đựng được bao nhiêu lần nữa?
- Đến cảnh giới cuối cùng của kiếp người này. Đó là cái chết.
Nàng se tiếp mũi trâm, vừa nói:
- Đừng quên công tử không phải là sắt đá, mà cũng là con người bằng xương bằng thịt. Sự chịu đựng cũng có giới hạn.
Lớp da ốc từ từ biến mất khỏi thể pháp của chàng mà thay vào đó là hai dòng nước mắt rịn ra khóe mắt.
Tuyết Cầm sững sờ nhìn hai dòng nước mắt đó:
- Công tử chịu đựng đau đớn phải rơi lệ à?
- Không… tại hạ đang nghĩ đến những nghĩa đệ và nghĩa muội của mình.
Mặt nàng sa sầm:
- Có nghĩ đến Tần Á My tiểu thư không?
- Không… Vị Phong chấp nhận thử thách này.
Đôi chân mày nàng nhíu lại:
- Tại sao công tử lại hành hạ bản thân mình với những kẻ khốn cùng bất hạnh kia?
- Khắc Vị Phong đã là kẻ khốn cùng bất hạnh.
Nàng buông tiếng thở dài rồi giật mũi trâm ra khỏi đại huyệt Bách Hội của Khắc Vị Phong. Động tác của nàng khiến Khắc Vị Phong ngỡ như có một tia sét trời uy mãnh bổ thẳng xuống đỉnh đầu mình. Chàng giật nảy người, đổ nhào tới trước, dựa luôn vào thể pháp của Di Tuyết Cầm. Đầu chàng úp lên vai nàng, thân thể rã rời, thần thức

chẳng còn biết gì nữa.
Tuyết Cầm đỡ lấy Vị Phong dìu ra khỏi bồn nước. Nàng đặt chàng nằm dài trên bồn nước rồi lấy khăn phủ lên người. Tuyết Cầm nhìn lại Khắc Vị Phong với sắc mặt xám ngoét như xác chết mất hẳn sinh lực.
Nàng buông tiếng thở dài:
- Trung Nguyên có một người như vậy sao?
Cùng với lời nói đó, nàng cảm nhận một tình cảm rất mơ hồ khỏa lấp tâm tưởng mình. Tuyết Cầm ngồi xuống bên Khắc Vị Phong. Nàng vuốt mái tóc chàng.
Nhìn xuống gương mặt chẳng còn một chút sinh lực của chàng, Tuyết Cầm khẽ thở dài.
Nàng lắc đầu nhẩm nói:
- Có bao nhiêu người được như Đạo vương Khắc Vị Phong?
Nàng nhìn chàng. Tình cảm mơ hồ khơi dậy trong tâm thức của Di Tuyết Cầm, một niềm thương cảm đối với Khắc Vị Phong. Sự thương cảm đó thôi thúc nàng phải làm gì đó, và cuối cùng thì Tuyết Cầm cúi xuống hôn trên trán chàng.
Nàng điểm nụ cười mỉm thật tươi, vuốt mái tóc Khắc Vị Phong:
- Nếu như ngươi biết Di Tuyết Cầm không phải là quận chúa Liêu Quốc… không biết Khắc Vị Phong còn nghĩ đến Tuyết Cầm này không?

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 13
Bụi giang hồ nhóm nụ tình

Trong bộ tướng gã xà ích, Khắc Vị Phong cầm dây cương khiển đôi tuấn mã đen tuyền kéo theo cỗ xe che rèm. Sau cỗ xe song mã là cỗ xe độc mã do một gã đại hán cầm cương, còn ba gã còn lại cỡi tuấn mã hộ tống phía sau.
Di Tuyết Cầm vén rèm nói với Khắc Vị Phong:
- Công tử… khởi hành được rồi.
Vị Phong ra roi khiển đôi tuấn mã kéo theo cỗ xe có Di Tuyết Cầm hướng ra cửa bắc thành Dương Châu. Mặc dù thấy đoàn xe ngựa

của Di Tuyết Cầm đang tiến đến bên cửa nhưng tuyệt nhiên bọn sai nha vẫn án ngựa thái độ gì có ý mở cửa thành.
Bên cạnh cổng thành là bức họa chân dung của Khắc Vị Phong. Khắc Vị Phong thấy bức họa mình treo trên cổng thành, nhưng rất dửng dưng.
Chàng ghìm dây cương cho đôi tuấn mã dừng lại.
Hai gã nha sai sầm sầm bước đến, Di Tuyết Cầm vén rèm, tay cầm lịnh bài đưa đến trước.
Nàng nghiêm giọng nói:
- Mở cổng thành.
Vừa nhìn thấy lịnh bài của trấn thủ Dương Châu, bọn nha sai vội ôm quyền xá.
- Tiểu nhân mở cổng thành ngay.
Hai gã giáo đầu toan bỏ đi đến chỗ mở cổng thành thì Tổng giáo đầu Dương Châu Tần Chương bước đến. Y lia mắt nhìn qua Khắc Vị Phong, nhưng chẳng thể nào phát hiện ra chân tướng thật của chàng. Bởi giờ đây Khắc Vị Phong đã có khuôn mặt khác. Một khuôn mặt xanh mét của kẻ bịnh hoạn lâu ngày, thêm một chòm râu dưới cằm, thứ râu quặp mà Tần giáo đầu vốn đã có ác ý không bao giờ muốn nhìn tới.
Tần Chương hỏi hai gã nha sai:
- Ai ở trong xe?
Hai gã nha sai khúm núm nói:
- Tổng giáo đầu… Vị cô nương có lịnh bài của Trấn phủ.
- Tất cả đều có thể làm giả.
Y hừ nhạt một tiếng rồi bước đến bên cỗ xe. Di Tuyết Cầm vén rèm bước xuống xe. Nàng chắp tay sau lưng nhìn Tần Chương.
Y nheo mày khi kịp nhận ra Di Tuyết Cầm liền ôm quyền xá. Giả lả, xun xoe nói:
- Di cô nương… Tần mỗ sẽ mở cổng thành.
- Còn đợi gì nữa?
Tần Chương ra dấu cho bọn nha sai mở cổng thành Dương Châu rồi quay lại nói với Di Tuyết Cầm:
- Tần mỗ đã mở cổng thành… thỉnh mời Di cô nương rời Dương Châu. Sau này Di cô nương có điều kiện, hãy nói với Thượng Quan Đại Phu tiên sinh dùm Tần giáo đầu một tiếng. Tần giáo đầu rất ngưỡng mộ Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Nàng nheo mắt nhìn Tần Chương rồi bước lên cỗ xe. Không vội vén rèm, Di Tuyết Cầm nhìn lại Tần Chương, ôn nhu nói:
- Tần Á Mỵ ái nữ của Tần giáo đầu giờ đã là nghĩa nữ của Thượng

Quan Đại Phu tiên sinh rồi… sao giáo đầu không nói với ái nữ để thị bẩm trình lên Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Tần Chương ôm quyền giả lả nói:
- Ái nữ của Tần mỗ cũng mới chỉ là nghĩa nữ của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh mới đây thôi. Nhưng đó là phúc phần của Tần Á Mỵ. Tần giáo đầu đâu dám dành lấy phúc phần của ái nữ mình. Ông tạo cho ai phúc phần thì người nấy hưởng… Tần mỗ chỉ xin với cô nương.
- Tần giáo đầu xem chừng rất yêu thương ái nữ của mình đó. Có dịp bổn cô nương sẽ nói với Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Tần Chương ôm quyền nói:
- Cô nương bảo trọng.
Nàng lườm Tần Chương, nhạt nhẽo nói:
- Hẹn ngày tái kiến với Tần giáo đầu.
Nàng nhìn lại Khắc Vị Phong, từ tốn nói:
- Chúng ta khởi hành.
Khắc Vị Phong ra roi cho đôi tuấn mã kéo cỗ xe chậm rãi tiến ra khỏi cổng thành Dương Châu. Đoàn nhạn mã rập rình của Di Tuyết Cầm rời thành Dương Châu. Theo quan lộ xuôi về hướng bắc. Khắc Vị Phong ôn nhu nói với Di Tuyết Cầm:
- Nếu không có Di quận chúa… tại hạ khó mà đưa được Tiểu Bạch lẫn Đại Thử rời Dương Châu.
- Bổn quận chúa chỉ làm đúng theo thỏa thuận với công tử. Bổn quận chúa đưa nghĩa muội và nghĩa đệ của công tử rời Dương Châu và ngược lại…
Chàng tiếp ngay lời của Di Tuyết Cầm khi nàng ngập ngừng chưa nói hết ý:
- Tại hạ sẽ theo quận chúa đến Đại Liêu đúng như thỏa thuận.
- Tốt. Công tử hẳn không ngần ngại chứ?
Chàng lắc đầu:
- Không. Đến Đại Liêu, tại hạ không còn là kẻ băng hoại, giết người như ở Dương Châu.
Nàng nhìn Khắc Vị Phong mỉm cười từ tốn nói:
- Nếu như ta nghĩ không lầm, công tử cho ta và Thượng Quan Đại Phu bàn ra vở kịch Diệp Diệp rồi trút lên đầu công tử. Đúng không?
Vị Phong nhìn vào mắt nàng. Chàng gật đầu:
- Đúng như vậy… tại hạ nghĩ hai người mới chính là hung thủ của vụ huyết án.
Khắc Vị Phong khẽ lắc đầu:
- Phải chăng quận chúa và Thượng Quan Đại Phu nhân dựng ra cái

chết của Diệp Diệp, đặng Khắc Vị Phong phải xuất đầu lộ diện và giao lại cho hai người Ngọc Kỳ Lân và Bức Họa Da Dê?
Di Tuyết Cầm nhếch môi cười mỉm rồi nói:
- Nếu như ta nói với công tử cái chết của Diệp Diệp tiểu thư không do ra và Thượng Quan Đại Phu tại ra thì sao?
Đôi chân mày của Khắc Vị Phong nhíu lại:
- Nếu không do quận chúa và Thượng Quan Đại Phu, và tại hạ cũng không nhúng tay vào, thì do ai tạo ra vụ huyết án đó chứ?
- Làm sao ta biết được?
Chân diện Khắc Vị Phong nghiêm hẳn lại:
- Họ tạo ra vụ huyết án của Diệp Diệp với mục đích gì?
Nàng nhếch môi, nhún vai nói:
- Ta đến Vọng Nguyệt lầu không một người nào biết. Ngoại trừ công tử. Nhân thân của công tử với Thượng Quan Đại Phu thì tất nhiên kẻ tạo huyết án của Diệp Diệp là công tử rồi, chứ đâu còn người nào khác.
Khắc Vị Phong buông tiếng thở dài:
- Nói như quận chúa thì những kẻ không danh phận, không tiếng tăm như Khắc Vị Phong phải nhận lãnh những điều ô nhục của người khác ư?
- Sự đời trong suy nghĩ của thiên hạ như vậy. Người ta không thể nào tin được Thượng Quan Đại Phu tạo ra cái chết của Diệp Diệp. Mà chỉ có thể quả quyết, người đó là Đạo vương Khắc Vị Phong.
Vị Phong từ từ thở ra và nhìn lại Di Tuyết Cầm:
- Thế quận chúa có tin tại hạ là kẻ băng hoại không?
- Công tử hỏi ta với mục đích gì?
- Tại hạ chỉ muốn biết trên cõi đời này còn người nào tin tại hạ là kẻ trong sạch thôi.
- Thế theo công tử thì Di Tuyết Cầm có nên tin công tử là người trong sạch không nào?
- Vị Phong đâu thể đoán được ẩn ý trong đầu quận chúa. Nhưng tại hạ tin quận chúa cho tại hạ là người trong sạch.
- Công tử nghĩ ta cho công tử là người trong sạch?
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Đúng… nếu quận chúa không nghĩ tại hạ là người trong sạch thì đã không giúp tại hạ.
Nàng phá lên cười khi Vị Phong vừa thốt dứt lời.
Nàng cười dứt mới nhìn Khắc Vị Phong từ tốn nói:
- Khắc công tử ngây thơ quá. Công tử có tin ra giúp công tử là vì mục đích gì khác không?

Khắc Vị Phong lưỡng lự rồi nói:
- Vì những thứ mà tại hạ đã lấy trộm của quận chúa và Thượng Quan Đại Phu.
Nàng nhướng mày:
- Ta có thể giết công tử đó.
Chàng sững sờ với câu nói này của Di Tuyết Cầm.
Đọc được ý của Khắc Vị Phong, Tuyết Cầm nói:
- Đúng là công tử co lấy những thứ của bổn quận chúa trao đổi với Thượng Quan Đại Phu. Nhưng ta vẫn có thể lấy mạng công tử để giữ khí tiết cho mình.
Nàng nói đến đây thì đôi lưỡng quyền ửng hồng e thẹn.
Khắc Vị Phong nhìn nàng.
Tuyết Cầm nói tiếp:
- Công tử đã thấy những gì xảy giữa ta với Thượng Quan Đại Phu, thế ta có thể giết công tử.
- Nếu quận chúa lấy mạng Khắc Vị Phong thì những thứ kia không thể tìm lại được.
- Ta có thể để chúng mãi mãi chìm vào bí mật không cần lấy lại.
Khắc Vị Phong chau mày nhìn nàng.
Nàng nhếch môi, nhún vai nói:
- Khắc Vị Phong công tử hãy tin ta đi.
- Lúc này tại hạ chẳng còn biết tin ai nữa. Một Thượng Quan Đại Phu danh bất hư truyền, luôn được người trọng thị. Đi đến đâu cũng có người tung kẻ hứng, quỳ mọp thế mà thực chất…
Khắc Vị Phong bỏ lửng câu nói giữa chừng. Chàng buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:
- Dù sao thì tại hạ cũng sẽ trao lại cho quận chúa Bức Da Dê và Ngọc Kỳ Lân đã lấy mạng người. Nhưng khi nhận những thứ đó rồi, quận chúa có ý định lấy mạng Khắc Vị Phong không?
Nàng im lặng không đáp lời chàng.
Thấy nàng im lặng, Khắc Vị Phong buột miệng nói:
- Quận chúa sẽ lấy mạng tại hạ?
- Ta chưa có ý định đó.
- Quận chúa chưa có ý định đó à?
Nàng gật đầu:
- Bởi vì ta còn muốn biết kẻ nào đang đứng phía sau huyết án của Diệp Diệp và mục đích của người đó. Với lại ta biết công tử bị Vương Tạo buộc phải đi ăn trộm.
- Quận chúa nghĩ vậy, tại hạ cảm kích vô cùng.
Đoàn xe tới ngã ba đường, Khắc Vị Phong ghìm cương cho đôi tuấn

mã dừng vó. Chàng quay lại nói với Di Tuyết Cầm:
- Quận chúa cho tại hạ tiễn nghĩa muội và nghĩa đệ của mình.
- Ta không cản công tử…
Khắc Vị Phong xuống xe, đi đến cỗ xe độc mã phía sau. Dụ Tử Quân vén rèm cùng với Tiểu Bạch và Đại Thử nhô đầu ra.
Tự Quân hỏi:
- Khắc lão đệ… sao lại đứng ở đây?
Khắc Vị Phong nói:
- Chúng ta phải chia tay ở đây.
Gã đại lực võ sĩ trao dây cương lại cho Tự Quân.
Khắc Vị Phong từ tốn nói:
- Dụ tiền bối giúp vãn bối chăm sóc Tiểu Bạch và Đại Thử.
Lão Dụ vuốt râu buông tiếng thở dài:
- Khắc lão đệ biết tìm ta ở đâu rồi.
- Nếu tất cả đều trôi qua trong êm ả, Vị Phong sẽ tìm Dụ tiền bối.
Lão khoát tay:
- Ngươi đừng nói tạ ơn ta. Ta giúp ngươi chăm sóc Tiểu Bạch và Đại Thử vì ngươi là người biết uống rượu thôi. Sau này có cơ hội, ta và ngươi sẽ lại đối ẩm với nhau.
Khắc Vị Phong ôm quyền xá:
- Vị Phong vô cùng cảm kích… xin đa tạ…
Lão Dụ khoát tay:
- Hê… ta đã nói rồi.
Khắc Vị Phong gượng cười.
Tiểu Bạch nói:
- Khắc đại ca… sao không đi cùng với muội và Dụ tiền bối?
Khắc Vị Phong gượng cười lắc đầu, ôn nhu nói:
- Đại ca không thể đi cùng với tiểu muội và Đại Thử được. Đại ca không nói ra vì sao, nhưng Tiểu Bạch hiểu. Đại ca tin một ngày nào đó sẽ tìm đến muội và Đại Thử.
- Tiểu Bạch muốn đi cùng với đại ca.
- Điều đó không thể được.
Lão Dụ nhìn Tiểu Bạch:
- Nha đầu… Ngươi đã biết tất cả mọi chuyện rồi còn muốn đi cùng với Khắc Vị Phong nữa. Lão phu thông minh để nhận ra hoàn cảnh lúc này của Khắc Vị Phong chứ.
Tiểu Bạch cúi mặt nhìn xuống. Lệ trào ra khóe mắt nàng, nhiễu xuống sàn khoang xe.
Thấy Tiểu Bạch khóc, Khắc Vị Phong cũng đau lòng. Chàng ôn nhu nói:

- Chăm sóc cho Đại Thử và nghe lời chỉ huấn của Dụ tiền bối… đừng để bất cứ chuyện gì xảy ra với mọi người.
- Dạ…
Buông một tiếng thở dài, Khắc Vị Phong nói với lão Dụ:
- Dụ tiền bối… người có thể đi được rồi.
Nhìn Khắc Vị Phong, Dụ Tử Quân buông tiếng thở dài:
- Ngươi bảo trọng.
Khắc Vị Phong khẽ gật đầu, nhẹ giọng đáp lời:
- Mọi người bảo trọng.
Tiểu Bạch ngẩng lên nhìn chàng.
Khắc Vị Phong gượng cười với Tiểu Bạch, ôn nhu nói:
- Tiểu Bạch nhớ cúng cơm cho các tiểu đệ đã chết.
Nàng gật đầu:
- Tiểu Bạch sẽ không quên.
Đại Thử hỏi:
- Chừng nào tiểu đệ mới gặp lại đại ca nữa?
- Thế nào đại ca cũng sẽ tìm đến đệ… thời gian không bao lâu đâu.
Chàng nhìn lại lão Dụ.
Lão vuốt râu rồi khiển cho tuấn má rẽ vào ngã tẻ, đi về hướng nam.
Tiểu Bạch ngoái đầu qua hông xe nhìn Khắc Vị Phong. Khắc Vị Phong đứng nhìn theo cỗ xe độc mã cho đến khi nó mất hút hẳn trong tầm mắt mới quay lại cỗ song mã của Di Tuyết Cầm.
Chàng đứng dưới đất nhìn Di Tuyết Cầm ôn nhu nói:
- Quận chúa… giờ thì tại hạ đã có thể nói.
Tuyết Cầm khoát tay:
- Hãy lên xe đi.
Khắc Vị Phong miễn cưỡng trèo lên xe. Chàng từ tốn nói:
- Tại hạ muốn nói cho quận chúa biết nơi cất giấu những thứ mà tại hạ đã lấy của quận chúa và Thượng Quan Đại Phu.
- Bổn quận chúa biết công tử là người giữ lời. Không cần gấp như vậy đâu. Khi nào về đến Liêu Quốc hãy nói cũng được.
Đến biên giới Đại Liêu, nàng không biểu lộ thái độ gì với lời nói lúc trước của mình, mà ra hiệu cho hai gã đại lực võ sĩ Liêu Quốc đi trước dẫn đường. Khắc Vị Phong buộc phải cầm dây cương khiển đôi tuấn mã. Chàng vừa khiển đôi tuấn mã vừa nghĩ thầm: “Sao nàng ta lại đổ ý, mà buộc mình đến Liêu Quốc mới thổ lộ bí mật nơi cất dấu mảnh da dê và Ngọc kỳ lân?”
Mặc dù nghĩ thầm như vậy, nhưng Khắc Vị Phong không nói ra ý niệm trong đầu mình.
Kể từ lúc đó Di Tuyết Cầm giữ khoảng cách với chàng bằng sự im

lặng.
Chính sự im lặng của nàng, mà buộc Khắc Vị Phong thỉnh thoảng phải liếc trộm.
Chàng nhận ra sắc mặt nàng có vẻ trầm tư suy tưởng. Khắc Vị Phong buộc phải phá vỡ im lặng của nàng mà lên tiếng hỏi:
- Quận chúa đang nghĩ gì?
Nàng nhìn chàng:
- Công tử tò mò muốn biết Di Tuyết Cầm có lấy mạng công tử không ư?
Nàng nhếch môi mỉm cười:
- Bổn quận chúa đang nghĩ về công tử đó.
- Quận chúa nghĩ tại hạ như thế nào?
- Vương Tạo còn không chịu nổi cụ hình Kim Trâm Đoạn Mạch của bổn nhân dù y là người có võ công không phải tầm thường. Nhưng công tử lại không có võ công như Vương Tạo mà lại chịu đựng được thủ pháp Kim Trâm Đoạn Mạch chỉ vì những tiểu muội và tiểu đệ cùng cảnh khổ với mình, điều đó khiến ta tò mò.
Khắc Vị Phong gượng cười, rồi nói:
- Tại hạ chịu đựng được bởi vì tại hạ là Đạo vương.
Chân diện nàng nheo lại:
- Chỉ vì là Đạo Vương thôi à?
Chàng gật đầu:
- Đúng như vậy. Khi muốn đột nhập vào bất cứ nơi nào, tại hạ phải chịu đựng sự bứt rứt của thể xác để không tạo bất cứ điều gì khiến người ta có thể phát hiện ra mình. Do đó tại hạ chịu đựng được cực hình Kim Trâm của quận chúa.
- Hóa ra muốn trở thành Đạo vương cũng không dễ chút nào.
Di Tuyết Cầm nói đến đây thì có tiếng vó ngựa dồn dập từ phía đối diện vọng lại. Hai gã đại lực võ sĩ người Liêu đang cúi rập trên thớt tuấn mã, lao vùn vụt trở về. Di Tuyết Cầm cau mày.
Khắc Vị Phong ghìm dây cương, chàng nghĩ thầm:
- Hẳn là có chuyện chẳng lành rồi.
Hai gã đại lực người Liêu vụt qua cỗ xe song mã của chàng và Di Tuyết Cầm, nhưng không dừng lại mà lướt qua luôn. Khi đôi tuấn mã cùng hai gã người Liêu đó lướt vụt qua thì để lại hai vệt máu đỏ, rưới qua hai bên thành khoang xe.
Khắc Vị Phong buột miệng thốt:
- Ý!
Chàng phải bật ra tiếng nói đó bởi thấy rõ mồn một hai gã đại lực võ sĩ Liêu Quốc nằm rạp trên lưng ngựa, nhưng lại chẳng có đầu.

Cảnh tượng khủng khiếp đó cũng không qua được mắt Tuyết Cầm.
Khắc Vị Phong nhìn lại nàng:
- Quận chúa… chúng ta…
Khắc Vị Phong chưa nói hết câu thì một người đã lướt đến đứng chặn ngang đường ngay trước đầu đôi tuấn mã. Đôi chân mày vòng nguyệt của Di Tuyết Cầm nhíu lại. Cùng với cái nhíu mày, nàng biểu lộ sự khẩn trương và lo lắng ra mặt.
Vẻ lo lắng của nàng lọt vào mắt Vị Phong. Nhận ra điều đó. Vị Phong cũng không khỏi lo lắng.
Hai gã đại lực võ sĩ người Liêu từ phía sau thúc ngựa lên.
Tuyết Cầm không một chút lưỡng lự, phán lịnh ngay cho hai gã đó:
- Khai lộ.
Lịnh của nàng được phán ra, ngay lập tức, hai gã đại lực nước Liêu rút đại đao lao thẳng đến người cầm khoái đao.
Khi hai gã đại lực người Liêu vừa xuất đao thì Di Tuyết Cầm cũng chớp động thân pháp một cách bất ngờ. Nàng không công người cầm khoái đao, mà thộp lấy tay Khắc Vị Phong. Vừa thộp lấy tay Khắc Vị Phong, nàng vừa thi triển khinh công lao vụt ra khỏi khoang xe, lướt về phía bìa rừng. Vị Phong không khỏi sững sờ bởi hành động của Di Tuyết Cầm. Chàng bị nàng kéo phăng đi lướt trên mặt đất, nhưng cũng kịp ngoái đầu nhìn lại.
Nhãn quang của Khắc Vị Phong chói lòa sắc đao sáng ngời như muốn khỏa lấp cả vầng nhật quang. Chàng không biết chuyện gì xảy ra nhưng nghe hai tiếng huỵch huỵch và hai gã đại lực người Liêu ngã nhào xuống đất.
Tận dụng thời gian ngắn ngủi mà người dụng khoái đao sát tử hai gã người Liêu, Tuyết Cầm và Khắc Vị Phong lướt đến bìa rừng.
Hai người vừa ẩn vào một tán cây cổ thụ thì người kia cũng lướt đến. Đôi thần nhãn sáng ngời của y lia qua mọi ngóc ngách như mắt thú dữ rình mồi.
Tay Tuyết Cầm vẫn nắm lấy tay Vị Phong, nhưng không có cảm giác ấm áp, mà thay vào đó là thứ hàn khí của người phải đối mặt với bóng sắc tử thần.
Lỗ tai phải của người nọ giật nhẹ một cái. Cùng với cái giật nhẹ đó y rọi hai luồng ma nhãn chiếu thẳng đến tán cây cổ thụ mà hai người đang nấp.
Y vừa chiếu đôi ma nhãn về phía tán cây đại thụ vừa nói:
- Ngọc Diện Hồ Ly… ngươi ra khỏi chỗ nấp đi… không thoát được Thiên Ma đao của ta đâu.
Nghe người nọ thốt ra câu nói này, Khắc Vị Phong nghĩ thầm: “Y nói

ai là Ngọc Diện Hồ Ly nhỉ?”
Ý nghĩ còn đọng trong đầu chàng thì đã nghe Tuyết Cầm nói nhỏ vào tai mình:
- Nếu như ta có mệnh hệ gì thì công tử hãy trốn đi. Hãy trốn đi…
Nàng chưa kịp nói dứt câu thì Thiên Ma Đao bất ngờ chém xả lưỡi dao trên tay mình. Y chém ngọn khoái đao vào không khí, hay chém chiếc bóng vô hình nào đó, nhưng khoái đao thì đã phát ra cắt một đường, tiện lìa một nhánh cây.
Cả một nhánh cây to rào rớt xuống đầu Vị Phong và Di Tuyết Cầm. Tuyết Cầm không còn sự lựa chọn nào khác mà phải phát hiện chưởng khí đánh lên nhánh cây.
- Ầm…
Nhánh cây đại thụ bị chưởng phong của nàng đánh bật đi, nhưng hai người phải xuất đầu lộ diện.
Di Tuyết Cầm cùng Khắc Vị Phong từ chỗ nấp bước ra.
Thiên Ma nhìn hai người.
Di Tuyết Cầm miễn cưỡng nói:
- Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh… bổn cô nương và các hạ không thù không oán sao lại muốn truy sát bổn cô nương.
Trong khi Di Tuyết Cầm thốt ra câu nói đó thì Vị Phong tranh thủ quan sát Thiên Ma Đao. Bộ mặt y đập vào mắt chàng, tạo cảm giác rờn rợn tự nhiên xuất hiện trong tâm thức chàng. Một cảm giác ghê rợn của người đối mặt với thần chết.
Thiên Ma Đao gằn giọng nói:
- Ma nữ… Ngươi tự biết. Hãy tự quyết sinh mạng mình đi. Hay đợi Đoàn mỗ đưa đi?
Nghe câu nói này của Thiên Ma Đao, Khắc Vị Phong phải chau mày. Chàng nghĩ thầm: “Đối với nữ nhân, lại là người có thân phận cao quý như Di Tuyết Cầm gã lại đòi lấy mạng, chẳng biết gã là người hay là đá.”
Ý niệm đó còn đọng trong đầu Khắc Vị Phong thì Tuyết Cầm cười khẩy:
- Thiên Ma Đao… Bổn cô nương không để cho ngươi bức hiếp dễ dàng đâu.
Nàng vừa nói vừa phát động đôi mành lụa như hai con bạch hạc lao vùn vụt chụp tới đối phương. Mặc dù thấy Di Tuyết Cầm phát động chiêu công nhưng Thiên Ma Đao lại rất dửng dưng. Y chờ cho đôi mành lụa lướt đến đúng tâm đao thức của mình mới chớp động thân pháp. Nhãn quang của Khắc Vị Phong một lần nữa lại chói lòa chẳng nhận biết được cái gì đang xảy ra, nhưng khi vùng đao quang vụt tắt

thì đôi mành lụa của Di Tuyết Cầm chỉ còn là những mảnh vải nham nhở rải đầy dưới mặt đất.
Di Tuyết Cầm loạng choạng lùi lại hai bộ, sắc diện tái nhợt.
Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh gằn giọng nói:
- Đoàn mỗ nói lại một lần nữa… Ma nữ hãy kết liễu cuộc sống của mình đi.
Khắc Vị Phong buột miệng hỏi:
- Tại sao tôn giá buộc người ta phải tự kết liễu cuộc sống của mình chứ?
Thiên Ma Đao nhìn Khắc Vị Phong, nhạt nhão nói:
- Tiểu tử… Ngươi không nên chen vào chuyện này. Ngươi hãy đứng đó, khi nào ả ma nữ kia chết, ta sẽ đưa ngươi đi.
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Tôn giá muốn Khắc Vị Phong này theo tôn giá thì không được hại đến Di Tuyết Cầm quận chúa.
- Ai là quận chúa?
Câu hỏi của Thiên Ma Đao khiến Khắc Vị Phong sững sờ tròn mắt nhìn lão: “Gã này không nhận ra Di Tuyết Cầm là quận chúa Liêu Quốc à?”
Ý niệm kia Khắc Vị Phong còn chưa lý giải được thì bất thình lình Di Tuyết Cầm vung hữu thủ. Từ ống tay của nàng một chiếc hỏa pháo lao vụt về phía Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh.
Đoàn Quốc Vĩnh chau mày nói:
- Ma nữ muốn chết.
Lời còn đọng trên miệng Thiên Ma Đao thì chiếc hỏa pháo nổ tung bởi đao pháp chói lòa của họ Đoàn.
Cùng với dư kình chấn động của hỏa pháo, là một đạo khí đao cắt thẳng đến Di Tuyết Cầm.
Khắc Vị Phong chỉ kịp thấy Di Tuyết Cầm loạng choạng. Chàng lặng người đến vòng tay qua tiểu yêu nàng. Kéo Tuyết Cầm lẫn vào một bụi rậm gần đó.
Khi màn bụi cát đã tan biến, Khắc Vị Phong thấy Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh vẫn đứng sừng sững. Y chẳng có chút biểu lộ với sự chấn động vừa rồi của chiếc hỏa pháo, trong khi Tuyết Cầm thì đã bị thương bởi khí đao của y.
Tuyết Cầm nhìn Khắc Vị Phong toan mở miệng nói nhưng chàng chưa kịp bịt miệng nàng lại. Khắc Vị Phong ra dấu cho Tuyết Cầm im lặng. Chàng nheo mắt với nàng rồi buông Tuyết Cầm nằm dài dưới bụi rậm.
Khắc Vị Phong ép người sát mặt đất trườn đi như một con rắn,

chẳng tạo ra tiếng động gì. Chàng trườn đi một đoạn khá xa mới tạo tiếng động buộc Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh phải chú ý đến mình.
Quả nhiên, chỉ một tiếng động khẽ của Khắc Vị Phong đã thu hút ngay đôi sát nhãn hừng hực của Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh.
Y gằn giọng nói:
- Ma nữ… Ngươi không thoát được tay Đoàn mỗ đâu.
Y vừa nói vừa điểm mũi giày, thân pháp như cánh chim ưng lao vụt về phía Khắc Vị Phong.
Y hạ thân ngay trước bụi rậm, điểm mũi khoái đao gằn giọng nói:
- Ma nữ… bước ra đi…
Đoàn Quốc Vĩnh cau mày khi chẳng nghe tiếng động gì hay tiếng trả lời của Tuyết Cầm. Y thả bước đến vạch bụi rậm, nhưng chẳng phát hiện có ai trong đó.
Lỗ tai bên trái của y lại giật nhẹ một cái. Cùng với cái giật nhẹ của lỗ tai, y điểm mũi giày lướt về phía tán cây đại thụ cách đó mười trượng.
Nhưng một lần nữa y lại sững sờ không phát hiện ra ai nấp trong tán cây đại thụ đó.
Rồi y lại nghe tiếng động. Cứ như thế y bị tiếng động kia kéo đi xa khỏi chỗ nấp của Di Tuyết Cầm mà không hề hay biết mình đang bị dẫn dụ đi.
Di Tuyết Cầm nằm dưới đất nín thở thấy Thiên Ma Đao càng lúc càng rời xa mình mà chẳng biết Khắc Vị Phong đã làm gì khiến y lại rời bỏ cục trường.
Sự thắc mắc của nàng còn đọng trong tâm thức thì nghe tiếng Khắc Vị Phong thốt bên tai mình:
- Chúng ta thoát được rồi… Khắc Vị Phong đưa quận chúa đi.
Tuyết Cầm nhìn chàng nhỏ giọng nói:
- Công tử đào thoát một mình đi… Tuyết Cầm không thể đi cùng với công tử được nữa.
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Khắc Vị Phong không thể bỏ rơi quận chúa trong lúc này. Gã đó sẽ quay lại và nhất định phát hiện ra quận chúa.
- Tuyết Cầm đã bị thương rồi.
- Khắc Vị Phong biết quận chúa đã bị thương nên không bỏ rơi người. Gã kia muốn lấy mạng quận chúa.
- Công tử không nghĩ ta cũng có ý lấy mạng công tử kia mà.
Chàng gượng cười nói:
- Quận chúa đã cứu mạng tiểu muội và tiểu đệ của Khắc Vị Phong.

Quận chúa… chúng ta không có thời gian nhiều đâu.
- Một mình công tử còn trốn đi được, đem theo Di Tuyết Cầm, Thiên Ma Đao sẽ phát hiện ngay.
- Quận chúa yên tâm… Một khi tại hạ đã trổ thuật ẩn thân thì Thiên Ma Đao không thể phát hiện được, chỉ cần quận chúa nằm im để Khắc Vị Phong đưa đi.
- Nhưng nếu y phát hiện được, Khắc Vị Phong phải tự trốn đi đó.
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Được… Khắc Vị Phong đồng ý.
Chàng nói rồi xốc Tuyết Cầm lên lưng mình. Khắc Vị Phong cảm nhận có máu đang thấm qua y phục mình. Chàng không cõng Di Tuyết Cầm, mà đặt nàng lên lưng rồi trườn đi như một con rắn. Mặc dù cõng Di Tuyết Cầm trên lưng nhưng Khắc Vị Phong vẫn trườn êm ái, chẳng tạo ra tiếng động nào.
Nằm trên lưng chàng, Di Tuyết Cầm cảm tưởng như đang nằm trên một lượn sóng vô hình. Một lượn sóng được tạo ra bằng không khí lặng lẽ đưa nàng rời khỏi cục trường.
Khắc Vị Phong chợt không trườn nữa mà nằm im, áp tai xuống mặt đất.
Sự im lặng đè nặng lên tâm thức của Di Tuyết Cầm. Sự im lặng nặng nề kia bất giác bị phá tan bởi tiếng hú khủng khiếp của Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh. Lợi dụng tiếng hú của Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh, Khắc Vị Phong cõng Di Tuyết Cầm lao đi như một con thỏ, tiếng hú của Đoàn Quốc Vĩnh vừa dứt thì chàng đã bỏ xa y ngoài nửa dặm.
Khắc Vị Phong thở phào một tiếng đặt Di Tuyết Cầm xuống đất. Chàng ngoái đầu nhìn lại thấy cả một màn đao quang choáng ngợp trên phạm vị mười trượng. Tất cả mọi bụi rậm hay những tán cây trong phạm vi đó đều bị màn đao pháp kia san bằng bình địa.
Cảnh tượng đó khiến xương sống Khắc Vị Phong lạnh buốt, rợn người. Chàng nhìn Tuyết Cầm nhỏ giọng nói:
- Quận chúa… chúng ta kịp đào thoát ra khỏi vùng đao pháp chết người của vị tôn giáo kia.
- Tuyết Cầm nợ công tử.
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Quận chúa đừng nói vậy… chúng ta còn chưa hết nguy hiểm.
Miệng nói, Khắc Vị Phong vừa xốc lấy Tuyết Cầm lên lưng, rồi cõng nàng đi sâu vào trong cánh rừng để tránh xa Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh.
Khi Khắc Vị Phong đã biết thật sự an toàn, mới đặt nàng xuống dưới

một tán cây đại thụ. Chàng nhìn Tuyết Cầm:
- Quận chúa có sao không?
Tuy hỏi điều đó nhưng Khắc Vị Phong đã nhận ra vai bên phải nàng ướt đẫm máu.
Máu vẫn còn đang rỉ ra.
Khắc Vị Phong lo lắng nói:
- Tại hạ phải đưa quận chúa đến đại phu mới được… Nhưng ở đây.
- Khắc Vị Phong đừng lo cho Tuyết Cầm… Tuyết Cầm có thuốc trị thương.
Nàng nhìn chàng, nhỏ nhẹ nói:
- Khắc Vị Phong đừng gọi Di Tuyết Cầm là quận chúa nữa có được không?
Chàng bối rối nhưng rồi vẫn gật đầu.
Tuyết Cầm gượng cười. Nàng lấy trong thắt lưng ra một lọ tịnh bình đặt vào tay Khắc Vị Phong.
- Khắc công tử giúp Tuyết Cầm.
Khắc Vị Phong cẩn thận cởi xiêm y của nàng, chàng giật mình khi thấy một đường dài từ bờ vai kéo dài đến vùng thượng đẳng. Vết thương khá sâu, đang rỉ máu.
Vị Phong nói:
- Vết thương khá sâu.
- May mắn Tuyết Cầm chỉ nhận khí đao của Đoàn Quốc Vĩnh. Nếu nhận lưỡi khoái đao của y, có lẽ thể pháp của Tuyết Cầm đã bị chẻ thành hai mảnh rồi.
Vị Phong rịt thuốc trị thương vào vết thương trên người nàng. Tuyết Cầm nhăn mặt. Khắc Vị Phong bối rối hỏi:
- Nàng đau à?
Mô hôi rịn ra trán nhưng Di Tuyết Cầm lắc đầu:
- Không đau đâu.
Khắc Vị Phong biết nàng đau, nhưng nàng không muốn nói.
- Tuyết Cầm bắt chước Khắc Vị Phong đó.
Nàng nói rồi gượng cười.
Vị Phong xé vạt áo mình băng vết thương cho nàng. Hành động của Vị Phong khiến Tuyết Cầm sững sờ.
Chờ chàng băng bó vết thương, Tuyết Cầm mới hỏi:
- Sao Vị Phong không thừa cơ hội này mà trốn khỏi Tuyết Cầm… Còn cứu Tuyết Cầm làm gì?
- Vị Phong đâu thể bỏ nàng được trong tình cảnh này. Nếu ở Dương Châu nàng có thân phận khác với Vị Phong, nhưng ở đây thì lại là một người cùng hội cùng thuyền. Nàng cũng bị người ta truy sát như

Khắc Vị Phong.
- Khắc Vị Phong vẫn có thể bỏ mặc cho Tuyết Cầm chết bởi đao pháp của Thiên Ma Đao đặng trừ hậu họa cho mình mà.
Khắc Vị Phong nhìn nàng lắc đầu:
- Khắc Vị Phong không nghĩ như vậy đâu. Với lại Khắc Vị Phong biết nàng không tin Khắc Vị Phong là kẻ bại hoại.
Di Tuyết Cầm buông tiếng thở dài rồi nói:
- Tuyết Cầm không nghĩ Vị Phong là hạng người bại hoại như người ta nghĩ đâu.
- Thế thì tốt quá rồi.
Chàng vừa nói dứt câu thì Tuyết Cầm nói tiếp theo chàng:
- Tuyết Cầm mới là kẻ bại hoại.
Chàng tròn mắt nhìn nàng:
- Nàng đừng nói vậy!
Tuyết Cầm lắc đầu:
- Sự thật là như vậy đó… Vị Phong cũng đã nghe Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh gọi Tuyết Cầm là gì rồi. Y gọi Tuyết Cầm là Ngọc Diện Hồ Ly. Giờ Khắc Vị Phong đã biết thân phận của Di Tuyết Cầm.
Chàng lắc đầu:
- Khắc Vị Phong không biết gì cả đâu.
- Tuyết Cầm nói cho Khắc Vị Phong biết.
- Nàng có cần nói không?
Tuyết Cầm cắn răng trên vào môi dưới. Nàng im lặng nhìn Khắc Vị Phong. Chàng gượng cười nói:
- Thật ra Vị Phong không cần biết gì cả… Mà chỉ muốn tìm lại sự trong sạch cho mình mà thôi.
- Tuyết Cầm hiểu tâm trạng của Vị Phong mà.
Nàng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Thật ra Tuyết Cầm chẳng phải là quận chúa Đại Liêu gì cả, mà là Ngọc Diện Hồ Ly. Trước đây Tuyết Cầm từng là kỹ nữ đẹp nhất Giang Châu. Và có chân diện giống với quận chúa Liêu Quốc. Tuyết Cầm thay quận chúa Đại Liêu đến gặp Thượng Quan Đại Phu tại Dương Châu.
Nàng nhìn vào mắt Khắc Vị Phong:
- Chỉ cần Tuyết Cầm đưa được tấm da dê kia về Liêu Quốc thì sẽ có được cuộc sống vinh hoa phú quý tột cùng.
Khắc Vị Phong buột miệng hỏi:
- Bức Da Dê mà Thượng Quan Đại Phu trao cho nàng, có gì mà quan trọng như vậy?
- Tuyết Cầm cũng không biết. Nhưng tấm Da Dê và Ngọc Kỳ Lân thì

lại khiến Vị Phong vướng vào chuyện này.
- Khắc Vị Phong sẽ trao lại Bức Da Dê và Ngọc Kỳ Lân cho nàng.
Tuyết Cầm lắc đầu nhìn chàng:
- Tuyết Cầm sẽ không lấy lại chúng nữa.
Chàng trố mắt nhìn nàng:
- Ơ…
Tuyết Cầm mỉm cười nói:
- Những thứ mà Khắc Vị Phong lấy trộm tạo ra hoàn cảnh nghiệt ngã của Khắc Vị Phong nên Vị Phong phải giữ chúng. Có thể Vị Phong phải lấy lại sự trong sạch cho mình đối với Tuyết Cầm… Phú quý vinh hoa chẳng có nghĩa gì. Tuyết Cầm quen biết được với Vị Phong đã là sự ban thưởng hậu hỷ của ông tạo dành cho Tuyết Cầm rồi.
- Sự việc đã xảy ra thế này, Vị Phong muốn kiểm chứng lại tất cả từ đầu. Nhưng trước tiên phải trị lành vết thương cho nàng đã.
Nàng nhìn chàng ô nhu nói:
- Đã có thuốc trị thương rồi… vết thương sẽ chóng lành thôi.
Hai người đối mặt nhìn nhau.
Tuyết Cầm chợt nắm lấy tay Khắc Vị Phong:
- Tuyết Cầm sẽ giúp Khắc Vị Phong lấy lại sự trong sạch mà Vị Phong đã mất bởi cái họa này.
Lời nói này của nàng khiến Khắc Vị Phong xúc động. Chàng nhìn Tuyết Cầm với ánh mắt trìu mến:
- Di tỷ tỷ.
- Khắc Vị Phong.
Đôi thu nhãn nàng khẽ chớp một cái rồi ánh lên niềm thương yêu khôn tả dành cho chàng. Nàng nghẹn lời nói:
- Vị Phong đã biết thân phận của Tuyết Cầm rồi…
Chàng không để cho nàng nói hết câu mà vội cướp lời Tuyết Cầm:
- Giờ thì tỷ tỷ và Vị Phong đã là người cùng cảnh ngộ. Có tỷ Vị Phong không cảm thấy trơ trụi với tiếng thị phi, mình là kẻ băng hoại.
Chàng nắn hai bàn tay chàng:
- Nhứt định Khắc Vị Phong sẽ tìm ra những uẩn khúc sau những vụ việc này.
Nàng mỉm cười, gật đầu rồi nghiêm giọng:
- Nhưng trước hết, Khắc Vị Phong phải giữ bí mật, trong tay đệ đang giữ Bức Da Dê và khối Ngọc Kỳ Lân. Bí mật này chỉ có Di Tuyết Cầm và Khắc Vị Phong cùng Thượng Quan Đại Phu biết mà thôi. Tuyết Cầm tin chắc sự trong sạch của Khắc Vị Phong có liên quan tới hai thứ đó.
- Khắc Vị Phong sẽ giữ bí mật này.

Nàng gượng cười rồi giả lả nói:
- Kể cả bí mật của Tuyết Cầm và Thượng Quan Đại Phu nữa.
Nàng nói dứt câu thì đỏ mặt thẹn thùng.
Chàng gật đầu:
- Khắc Vị Phong sẽ giữ mãi bí mật đó.
Bất ngờ nàng buông tay Khắc Vị Phong ôm lấy cổ chàng. Khắc Vị Phong hơi bối rối nhưng không phản ứng lại hành động phấn khích của nàng. Tuyết Cầm nhìn vào mắt Vị Phong nhỏ giọng nói:
- Nếu Tuyết Cầm có chết cũng mãn nguyện với Vị Phong.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 14
Đào hoa viên, đỉnh Vọng phong

Thảo trang mà Di Tuyết Cầm đưa Khắc Vị Phong đến lọt thỏm trong một thung lũng, với những khóm hoa đào bạt ngàn. Thiên nhiên ở đây quả là thơ mộng hữu tình.
Hai người vừa bước đến trước ngôi nhà bằng tranh mộc thì đã nghe tiếng nói the thé từ trong vọng ra:
- Tiện nhân… Ngươi còn mò về đây làm gì nữa?
Nghe chất giọng the thé và ngôn phong đầy vẻ trịch thượng bất nhẫn, Khắc Vị Phong không khỏi bất nhẫn. Mặc dù bất nhẫn và có phần phẫn nộ với sự trịch thượng đó, nhưng Khắc Vị Phong vẫn nén lòng, bởi vì Tuyết Cầm đã căn dặn chàng trước rồi.
Tuyết Cầm ôm quyền từ tốn nói:
- Di Tuyết Cầm muốn quay về hầu hạ lão, mà lão cũng không cho sao?
Cánh cửa gian mộc xá từ từ mở ra. Từ trong gian mộc xá một lão già tuổi ngoài lục tuần, thấp lùn như đứa trẻ nít mới lên mười, đôi chân gọng kiềm, khẳng khiu. Thủ cấp to như một quả dưa, chẳng có lấy sợi tóc nào. Đôi mắt lồi thồ lộ ra ngoài trông chẳng khác nào hai quả chanh gắn lên quả dưa to. Lão có bộ tướng đi lạch bạch chẳng khác nào một con vịt trông thật nực cười. Lão dừng chân ngoài mái hiên lườm Tuyết Cầm, gắt giọng nói:
- Ta tưởng đồ tiện nhân lăng loàn như ngươi đi luôn rồi chứ… Thế mà ngươi lại dám quay về Đào Hoa viên. Ngươi đúng là ả mặt dày màn dạn không biết mắc cở là gì.

Lão nói rồi hừ nhạt một tiếng, dùng ống tay áo quệt mũi. Động tác của lão trông thật nực cười.
Tuyết Cầm không biểu lộ vẻ gì là bất nhẫn, hay phẫn nộ với lời nói của lão dị nhân. Ngược lại nàng vẫn giữ giọng từ tốn nói:
- Nếu lão không muốn Tuyết Cầm quay về thì Tuyết Cầm đi nữa vậy.
Nàng vừa nói vừa điểm nụ cười mỉm tươi như đóa hoa đàm tiếu trao cho lão Hựu. Cùng với nụ cười đó là ánh mắt đưa tình thật lẳng lơ mời chào.
Tuyết Cầm ban cho lão Hựu nụ cười và ánh mắt lẳng lơ câu tình rồi mới quay lại Vị Phong ôn nhu nói:
- Khắc đệ đệ… Người ta đã không tiếp chúng ta vậy chúng ta đi thôi.
Nàng nói dứt câu vờ dợm bước quay lưng nhưng lão Hựu đã vội vã bước xuống những bậc tam cấp. Trông bộ tướng vội vã của lão, Vị Phong chỉ muốn phì cười, nhưng chàng cố giữ vẻ mặt nghiêm lạnh để tránh làm lão Hựu bực bội.
Lão Hựu bước đến bên Tuyết Cầm, nắm tay nàng, vồn vã nói:
- Nhưng nàng quay về đây để làm gì?
Lão vùng vằng nói tiếp:
- Nàng đã định bỏ lão già dị hình này rồi mà.
Đôi chân mày vòng nguyệt của Di Tuyết Cầm nhíu lại. Nàng gắt giọng nói:
- Ai bảo Tuyết Cầm bỏ lão Hựu nào?
Chân diện nàng đăm đăm hai luồng thu nhãn vào mặt lão Hựu. Tiếp nhận hai luồng thu nhãn cau có của Tuyết Cầm, bất giác lão Hựu như bị đòn mà bỗng chốc dịu hẳn lại. Lão rặn một nụ cười toe toét đến độ ngỡ như cái miệng rộng quá khổ kia kéo dài đến tận mang tai.
- Ta có nói nàng bỏ ta đâu nào?
Lão nhìn lại Khắc Vị Phong:
- Gã là ai vậy? Để ta lấy mạng gã nha?
Lão Hựu vừa nói vừa dựng chưởng qua khỏi đầu.
Tuyết Cầm trừng mắt gằn giọng nói:
- Lão giết Khắc Vị Phong thì giết Tuyết Cầm rồi đó.
Lời vừa dứt trên miệng nàng thì lão Hựu quay ngoắt lại Tuyết Cầm. Đôi mắt lồi thồ lộ của lão đã lộ càng lộ hơn khi lão nhướng mắt to hết cỡ nhìn nàng. Lão gằn gằn nói:
- Ta biết rồi… ta biết gã này là gì rồi.
Tuyết Cầm trừng mắt nhìn lão Hựu:
- Hê… Lão ôn dịch đừng có nói sàm đấy nhé. Ta biết lão đang nghĩ gì rồi đó.

- Nếu gã công tử khôi ngô tuấn tú này không phải là người như ta nghĩ sao nàng không để ta giết hắn quách đi cho rồi.
- Lão ôn dịch phải mời Khắc đệ đệ như thượng khách mới đúng đạo đó.
Lão Hựu nghệch mặt ra nhìn nàng.
- Nàng còn muốn ta phải xem y như thượng khách nữa à?
- Ơ… tại sao chứ?
Tuyết Cầm mỉm cười, xỉa ngón tay vào mũi lão Hựu:
- Lão còn hỏi tại sao nữa. Nếu lão không muốn Tuyết Cầm hầu hạ lão thì lão cứ đuổi Tuyết Cầm và Khắc đệ đệ đi.
- Ơ… Tất nhiên ta muốn rồi, nhưng chỉ mình nàng chứ đừng có gã tiểu tử này. Ta… ta không thích trong Đào Hoa viên có người lạ.
Lão nói rồi toét miệng cười hềnh hệch. Lão vừa cười vừa nói:
- Lão Hựu chỉ muốn mỗi mình nàng lưu lại Hoa Viên thôi.
Tuyết Cầm hừ nhạt rồi nói:
- Nếu không có Khắc đệ đệ thì Tuyết Cầm đâu có quay về Đào Hoa viên của lão được.
Lão lại mở to đôi mắt hết cỡ nhìn Tuyết Cầm:
- Nàng nói vậy… phải chăng…
Tuyết Cầm cướp lời lão:
- Im… Tại sao cái đầu bự của lão lúc nào cũng nghi Di Tuyết Cầm này vẫn mãi mãi khoác cái phận kỹ nữ trong lầu xanh chứ? Nếu lão nghĩ vậy sao còn chuộc Tuyết Cầm ra khỏi kỹ viện Giang Nam, còn truyền thụ võ công.
Lão Hựu buột miệng nói:
- Thì nàng đã như vậy rồi mà.
Tuyết Cầm nguýt lão:
- Lão còn nói như thế nữa, Di Tuyết Cầm sẽ rời ngay khỏi Đào Hoa viên của lão.
Lão Hựu từ tốn nói:
- Thế y là gì của nàng?
- Vị Phong là đệ đệ, vừa là ân nhân cứu mạng Tuyết Cầm đó. Lão hiểu chưa?
Lão Hựu đưa tay xoa cái đầu trọc chẳng có lấy sợi tóc nào. Lão vừa xoa vừa nói:
- Thật là khó tin.
- Lão không tin ư?
Tuyết Cầm vừa nói vừa kéo xiêm y qua khỏi bờ vai để lộ vết thương cho lão Hựu xem. Lão buột miệng thốt lên:
- Y…

Tuyết Cầm gằn giọng hỏi:
- Giờ thì lão ôn dịch đã tin chưa?
Nàng hừ nhạt rồi thuật lại mỗi một chuyện xảy ra giữa nàng và Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh. Thở hắt một tiếng, Tuyết Cầm nhìn lão Hựu:
- Nếu không có Khắc Vị Phong ta đâu còn đứng đây nhìn lão nữa, và lão cũng đâu còn gặp Tuyết Cầm.
- Giờ nàng muốn ta làm gì nào?
- Lão ôn dịch không mời Tuyết Cầm và Khắc Vị Phong vào mộc xá của lão được à?
Lão Hựu gượng gạo nói:
- Mời thì mời rồi.
Tuyết Cầm nhìn lại Khắc Vị Phong điểm nụ cười mỉm.
Hai người theo chân lão Hựu bước vào gian mộc xá của lão. Khi Khắc Vị Phong ngồi xuống ghế thì Tuyết Cầm bước qua bên lão Hựu. Nàng nhăn mặt nói với lão:
- Tuyết Cầm mới đi một thời gian mà xem lão kìa. Lão ôn dịch thật là bê bối. Phục trang nhàu nát cáu bẩn. Đúng là không có Tuyết Cầm lão chẳng ra con người gì cả.
Lão Hựu xụ mặt:
- Nàng biết vậy sao còn bỏ ta đi chứ?
- Giờ thì ta đã quay về rồi đây… Lão không vui à?
- À… vui chứ… vui chứ.
Nàng ép lão ngồi đối diện với Khắc Vị Phong. Tuyết Cầm nhỏ nhẻ nói:
- Lão ôn dịch… Ta muốn lão thay ta đền ơn cho Khắc Vị Phong đệ.
Lão miễn cưỡng ngẩng lên nhìn nàng:
- Lão biết đền gì nào… Ở đây có cái gì đâu mà đền cho người ta chứ?
Tuyết Cầm lườm lão. Nàng nhìn Khắc Vị Phong:
- Khắc đệ ở đây. Cứ xem như nhà của mình, để tỷ tắm rửa cho lão ôn dịch này đã.
Chẳng cần lão Hựu có đồng ý hay không, Tuyết Cầm nắm tay lão kéo đi thẳng ra sau gian mộc xá. Trông nàng kéo lão Hựu đi như một đứa trẻ mới lên mười, Vị Phong chỉ phì cười.
Tuyết Cầm kéo lão Hựu ra khỏi gian mộc xá, lôi lão về phía con suối. Lão nhăn nhó nói:
- Nàng làm gì vậy… nàng làm gì vậy?
Không thèm trả lời lão Hựu, Tuyết Cầm ghì tay lão kéo xuống suối. Nàng lột phắt phục trang của lão Hựu, tắm cho lão như tắm cho một

đứa trẻ thơ. Trong khi nàng tắm thì lão Hựu cứ luôn miệng lải nhải:
- Con tiện nhân… ngươi định dìm chết lão phu đó à… con tiện nhân, ngươi đi biền biệt bỏ ta rồi quay về định hại lão ư… Ngươi định giết lão Hựu à?
Miệng thì lải nhải, hữu thủ của lão thì vồ vào tảng đá gần đó. Năm ngón chỉ của lão Hựu trông rất tầm thường nhưng lại ngoắc sâu vào tảng đá đó như thể tảng đá kia là bùn dưới những ngón chỉ của lão vậy khi những ấn chỉ lún sâu vào trong tảng đá. Bấy nhiêu đó đủ biết nội lực của lão Hựu như thế nào rồi. Mặc dù có nội lực cao thâm như vậy, nhưng lão Hựu lại chẳng có chút phản kháng gì với hành động của Tuyết Cầm. Lão chỉ biết lầu bầu, lải nhải rủa nàng.
Nàng lôi lão lên khỏi con suối, đưa vào gian mộc xá, thay một bộ trang phục khác cho lão.
Thay trang phục cho lão rồi, Tuyết Cầm mới nói:
- Bây giờ thì lão ra vẻ con người hơn rồi đó.
Lão Hựu nhìn Tuyết Cầm. Trang y nàng cũng ướt sũng dán sát vào người phơi những đường cong của thân thể. Những đường cong cơ thể Tuyết Cầm như thôi miên lấy đôi mắt lồi của lão Hựu, khiến lão cứ thô lố nhìn nàng trông thật nực cười.
Tuyết Cầm nói:
- Lão ôn dịch nhìn cái gì vậy?
Lão sượng sùng nói:
- Thì ta nhìn nàng chứ nhìn cái gì?
Hừ nhạt một tiếng, Tuyết Cầm nói:
- Ai cho lão nhìn? Xiêm y của ta, lão còn giữ chứ?
Lão Hựu gật đầu, những tưởng thủ cấp rơi ra khỏi cổ bởi nó nặng quá khổ, lão vồn vã nói:
- Ta còn giữ… ta còn giữ.
Lão bước đến mở một hộc cửa bằng cây. Bên trong là hàng trang phục nữ nhân được gấp rất cẩn thận. Lão quay lại nói với Tuyết Cầm:
- Ta quý nó còn hơn cả sinh mạng mình đó… còn hạng tiện nhân như ngươi thì đâu quý lão quái nhân này.
Nàng mỉm cười, bước đến chọn lấy một bộ xiêm y đẹp nhất. Chẳng một chút e dè, tự trút bỏ y phục thay ngay trước mắt lão Hựu. Chứng kiến thể pháp với những đường cong cân đối và đầy đặn của Tuyết Cầm, lão Hựu cứ giương mắt ra nhìn trông chẳng khác nào một người bị đói ăn lâu ngày nay thấy miếng ăn ngon mà thèm khát nhìn. Thậm chí cục yết hầu của lão cứ chạy lên chạy xuống chứng tỏ lão đang phải nuốt những cơn thèm khát đang trỗi dậy trong mình.

Nàng thay xong y phục, nhìn lão hỏi:
- Bây giờ thì lão ôn dịch có đồng ý để Tuyết Cầm lưu lại đây hầu hạ cho lão không?
Lão Hựu gật đầu với vẻ mừng rỡ và phấn khích. Lão vừa gật đầu vừa nói:
- Mặc dù là tiện nhân bỉ ổi, nhưng Đào Hoa viên của lão Hựu lúc nào cũng muốn có nàng.
Tuyết Cầm trừng trừng mắt nhìn vào mặt lão Hựu:
- Ta cấm lão gọi ta là kẻ tiện nhân bỉ ổi.
Mặt lão Hựu xụ xuống:
- Thì ta sẽ không gọi như vậy nữa.
- Nếu Di Tuyết Cầm còn nghe lão gọi như vậy nữa… ta sẽ không bao giờ nhìn đến mặt lão nữa đâu.
- Ta hứa sẽ không gọi nàng như thế nữa. Nàng đừng có giận ta.
Tuyết Cầm điểm nụ cười mỉm. Tiếp nhận nụ cười như đóa hoa đàm tiếu nở trong tiết trời đầu xuân, lão Hựu như thể bối rối mà cứ xoa cái đầu quái dị tợ quả dưa hấu. Lão vừa xoa vừa nói:
- Nàng đẹp quá… Nàng đẹp quá. Thảo nào ta chẳng si mê và yêu nàng chứ?
Tuyết Cầm nguýt lão:
- Tuyết Cầm biết… Lão không cần phải nói. Lão yêu Di Tuyết Cầm là một chuyện, nhưng để Tuyết Cầm yêu lão… lão phải làm cho ta một chuyện.
Lão gật đầu:
- Nàng nói đi… Nàng muốn ta làm gì cho nàng nào… Ta sẽ làm theo đúng ý của nàng.
Bằng một thủ pháp có dụng ý, Tuyết Cầm kéo trễ xiêm y qua đôi bờ vai thon và thanh mảnh của nàng. Đôi mắt lồi của lão Hựu vụt sáng lên ngời ngời nhìn vào đôi bờ vai đó. Chân diện lão biểu lộ vẻ thèm thuồng, hau háu của một người đói khát lâu ngày.
Tuyết Cầm mỉm cười vì đọc được những ý niệm hiện ra trong đầu lão Hựu. Nàng nghĩ thầm: “Lão quỷ này, vừa xấu tính lại vừa xấu nết.”
Mặc dù nghĩ vậy nhưng nàng lại ngoắc lão Hựu đi đến gần với mình. Lão lạch bạch đi đến bên Tuyết Cầm. Cái miệng rộng quá khổ hơn, chẳng khác nào một vết rọc kéo dài từ má này sang má bên kia. Lão nuốt nước bọt rồi nắm tay nàng:
- Nàng yêu ta thiệt rồi hả?
Tuyết Cầm nhướng mày:
- Tất nhiên Tuyết Cầm sẽ yêu… Nhưng trước đó lão phải giúp ta đào luyện Khắc Vị Phong đệ đệ thành một cao thủ bậc nhất trong thiên

hạ.
Đôi mắt lồi của lão nhướng to hết cỡ, những tưởng hai con ngươi như mắt bò kia rớt thỏm ra bên ngoài. Lão hỏi lại nang:
- Đào luyện cái gã công tử khi nãy ư?
Tuyết Cầm gật đầu:
- Đúng… Lão phải cùng Tuyết Cầm đào luyện Khắc Vị Phong thành một đại cao thủ.
Lão nhăn mặt:
- Sao phải làm điều đó?
Tuyết Cầm nghiêm mặt khe khắt nói:
- Lão không cần biết tại sao phải làm điều đó mà chỉ biết Khắc Vị Phong là đệ đệ của Tuyết Cầm, đồng thời là ân nhân của Tuyết Cầm là đủ rồi.
- Ơ…
Tuyết Cầm cướp lời, không cho lão Hựu nói:
- Không có ơ… a gì cả. Nếu lão không giúp Tuyết Cầm làm được chuyện này thì đừng bao giờ tơ tưởng đến Tuyết Cầm. Lão sẽ chẳng bao giờ thấy mặt được Di Tuyết Cầm đâu.
Nàng nhìn vào mắt lão Hựu:
- Lão đồng ý chứ?
Lão Hựu gật đầu.
Tuyết Cầm mỉm cười. Một nụ cười tuyệt đẹp ban pháp cho lão dị nhân ái tình, sâu sắc và hợm hĩnh. Lão Hựu lí nhí nói:
- Ta làm được… Nhưng nàng nên biết một điều… Võ lâm Trung Thổ luôn có những kỳ nhân mà chẳng một người nào có thể lường được. Núi cao tất có núi cao hơn. Cao nhân tất có cao nhân trị. Với lại còn căn cơ của gã tiểu tử Khắc Vị Phong gì đó nữa. Đâu phải ai muốn làm đệ nhất nhân cũng được đâu.
Tuyết Cầm khoát tay:
- Lão không cần biện giải, mà phải làm hết sức mình. Lão đồng ý với Tuyết Cầm chứ?
Lão Hựu gật đầu:
- Ta đồng ý.
Tuyết Cầm xoa cái đầu to của lão Hựu, từ tốn nói:
- Lão ngoan lắm… rồi Tuyết Cầm sẽ thưởng mà.
* * *
Vầng nhật quang rực rỡ từ từ nhô lên từ cuối chân trời tạo ra một không gian rực rỡ và huy hoàng, tráng lệ. Vị Phong ngồi kiết già trên một phiến đá, hướng mắt nhìn về vầng nhật quang đó. Chàng chẳng khác nào một thiền giả đang để tâm thức mình từ từ rơi vào cõi thiền

định.
Lão Hựu từ tòa mộc xá chắp tay sau lưng, với bộ dạng lạch bạch chẳng khác nào một con vịt bị còi cọc, tiến đến bên Khắc Vị Phong. Lão nhìn Khắc Vị Phong tằng hắng rồi nói:
- Những gì lão chỉ dẫn, tiểu tử làm được chứ!
Khắc Vị Phong ôm quyền toan đứng lên, nhưng lão đã cản lại:
- Không cần.
Khắc Vị Phong nói:
- Vãn bối đã làm được như ý tiền bối.
Lão Hựu gật đầu nhìn chàng nói:
- Sức mạnh của một cao thủ thượng thừa, chính là sức mạnh từ bên trong. Muốn có được sức mạnh đó trước nhất phải biết tập trung tâm thức để phát huy và vận hành nó. Đó là nguyên lý căn cơ nhất của người luyện công.
- Vãn bối đã thẩm thấu lời chỉ giáo này của tiền bối.
Lão trừng mắt nhìn Khắc Vị Phong, trang trọng nói:
- Đó chỉ là lời nói. Có làm được hay không mới là điều đáng nói. Bây giờ tiểu tử phải minh chứng cho lão thấy lời nói của ngươi nhé.
Lão chỉ vào hai lỗ tai mình:
- Lão không muốn nghe. Nếu như ngươi nói mà không làm được thì ngươi đừng bao giờ tơ tưởng bước đến nấc thứ hai trong võ học của lão. Không qua được nấc thứ hai, ta nghĩ ngươi nên rời Đào Hoa viên. Bởi ở lại đây cũng vô ích thôi. Giỏi lắm thì ngươi cũng chỉ đạt đến cảnh giới như lão mà thôi.
Nghe lão thốt ra câu này, Khắc Vị Phong không khỏi sững sờ:
- Tiền bối nói vậy là sao?
Như nhận ra mình lỡ lời, lão Hựu khoát tay:
- Ậy… ậy… Ngươi đừng có nghĩ lung tung… tập trung vào sự chỉ dẫn của ta.
Lão nói rồi lấy một phiến đá, đặt trước mặt Khắc Vị Phong, nghiêm giọng nói:
- Dụng tâm thức vận hành nội lực trong cơ thể, phá phiến đá này.
Khắc Vị Phong ôm quyền:
- Tuân lệnh tiền bối.
Chàng nói rồi nhìn xuống phiến đá, tập trung tâm thức, dồn nội lực vào chưởng ảnh. Vị Phong thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó chàng nện song chưởng xuống phiến đá.
- Chát…
Phiến đá rạn nứt. Vị Phong dùng đến chưởng thứ hai nó mới vỡ ra làm hai. Lão Hựu nhăn mặt:

- Tiểu tử dụng đến hai chưởng mới phá hủy được phiến đá mỏng mảnh này. Nếu như ngươi rơi vào một cuộc giao đấu sinh tử, đối phương sẽ không cho ngươi cơ hội phát tác chưởng lần hai đâu.
- Vãn bối sẽ cố gắng rèn luyện mình.
- Ờ thì cố gắng.
Lão xoa đầu, ôn nhu nói:
- Ta cũng rất muốn ngươi mau chóng thành đạt mà rời khỏi đây.
Lão Hựu nhìn vào mắt chàng khe khắt hỏi:
- Khắc Vị Phong tiểu tử… Sao ngươi muốn học võ công… và còn muốn trở thành đệ nhất cao thủ nữa? Ngươi muốn điều đó để làm gì?
Vị Phong nhìn lão từ tốn nói:
- Vãn bối vốn bị rơi vào một nghịch cảnh oan nghiệt. Để hóa giải cảnh mà vãn bối trót mang vào mình phải có võ công chứ không thể chỉ biết chạy trốn kẻ thù của mình.
- Tiểu tử học võ công là để trả thù?
- Còn nhiều chuyện đáng buồn hơn việc trả thù.
Lão Hựu khoát tay:
- Ngươi không cần giải thích. Và lão Hựu cũng chẳng cần quan tâm làm gì. Lão Hựu chỉ muốn ngươi sớm thành tựu võ công mà rời khỏi đây thôi.
- Vãn bối biết lưu lại Đào Hoa viên này sẽ làm phiền tiền bối. Và cũng mong sớm rời Đào Hoa viên.
Khắc Vị Phong ôm quyền từ tốn nói:
- Tiền bối… mấy ngày qua vãn bối không gặp tỷ tỷ… không biết tỷ tỷ đang ở đâu?
Chân diện lão Hựu xụ hẳn xuống. Lão gằn giọng nói:
- Khắc tiểu tử… Ngươi không được nhắc đến nương tử của ta đó. Nói gì thì nói, ngươi không được nhắc đến nương tử của ta nữa đó.
Vị Phong sượng sùng bởi câu nói này của lão Hựu. Chàng gượng cười ôn nhu hỏi:
- Sao vãn bối lại không được nhắc đến tỷ tỷ của mình?
- Ngươi không cần biết… ta không thích thôi.
- Vì không gặp tỷ tỷ, vãn bối mới hỏi tiền bối.
- Nhưng lão Hựu không thích bất cứ ai nhắc đến nương tử của mình. Ngươi biết chứ?
- Nếu ý của tiền bối như vậy, vãn bối không dám làm cho tiền bối buồn lòng.
Lão gục gặc cái đầu to quá khổ, vừa gục gặc vừa nói:
- Thế thì tốt… kể từ bây giờ ngươi cứ tưởng như trên thế gian này

không có tỷ tỷ của ngươi vậy.
Khắc Vị Phong sững sờ:
- Tiền bối… tại sao… chẳng lẽ tỷ tỷ…
Lão Hựu như đọc được ý mà Vị Phong sắp nói ra, ngăn không cho chàng nói:
- Ngươi đừng nghĩ vơ, nghĩ vẩn. Ta biết nương tử của ta là người thế nào nên không muốn cho ngươi gặp đó. Nếu như ngươi có lỡ chạm mặt với Tuyết Cầm thì phải tránh xa và lẩn ngay đấy.
Lão hất mặt:
- Ngươi hứa với ta chứ?
Khắc Vị Phong miễn cưỡng gật đầu:
- Vãn bối hứa.
- Được rồi… Ngươi ráng hành thiền tập trung tâm định.
Lão chỉ bốn phiến đá gần đó nói:
- Từ bây giờ đến tối tiểu tử phải hủy xong bốn phiến đá kia và nhớ chỉ được hủy một lần thôi.
Lão buông tiếng thở dài:
- Tối nay khi ngươi hủy xong bốn phiến đá kia, lão Hựu sẽ chỉ dẫn ngươi đến công phu thứ hai. Thế là xong phận sự của ta rồi đó. Ngươi có thể rời khỏi Đào Hoa viên.
Lão vừa nói vừa nhìn Khắc Vị Phong như thể muốn đọc những ý niệm đang có trong tâm thức chàng. Lão ve cằm rồi quay bước bỏ đi. Bộ tướng và nhân dạng của lão giống một gã trông thật nực cười.
Lão Hựu bỏ đi nơi, Khắc Vị Phong chắp tay sau lư)ng nhìn về phía vầng nhật quang. Chàng nhủ thầm: “Sao lão Hựu không muốn ta gặp tỷ tỷ nhỉ?”
Chàng bâng quơ nghĩ đến Di Tuyết Cầm. Một giọng nói nho nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng Khắc Vị Phong nhận ra ngay đó là giọng nói của Di Tuyết Cầm. Chàng buột miệng thốt lên:
- Di tỷ tỷ.
Khắc Vị Phong đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng Di Tuyết Cầm đâu. Giọng nói nhỏ nhẻ rót vào tai chàng:
- Khắc đệ hãy đến đỉnh Vọng Phong. Di tỷ tỷ chờ Khắc đệ.
Nghe tiếng của Di Tuyết Cầm, trong lòng Khắc Vị Phong bất giác trỗi lên một cảm xúc hoan hỷ rất mơ hồ. Một thứ cảm xúc mà chàng không thể lý giải được.
Những ngày qua ở Đào Hoa viên nhưng không gặp Tuyết Cầm, Vị Phong cảm nhận như mình đang thiếu vắng một cái gì đó. Sự thiếu vắng kia khiến cho tâm trạng chàng trở nên trống vắng lạ thường. Chàng mỉm cười nghĩ thầm: “Mình sẽ gặp lại tỷ tỷ.”

Chàng nhìn về phía vầng nhật quang, rồi quay sang bốn phiến đá. Một niềm phấn khích khỏa lấp tâm tư Khắc Vị Phong. Chàng bước đến trước bốn phiến đá, tập trung tâm tưởng vận hành nội lực rồi thét một tiếng thật lớn, vỗ thẳng chưởng xuống một phiến đá.
- Chát.
Phiến đá thứ nhất vỡ làm đôi chỉ với một chưởng của chàng. Quay sang phiến đá thứ hai, thứ ba, cũng với sự tập trung cao độ, Khắc Vị Phong phát lộng chưởng kình hủy nó. Đến phiến đá thứ tư, chỉ sau một chưởng của chàng, nó đã vỡ tan ra thành mảnh vụn.
Khắc Vị Phong nhìn những mảnh vụn nghĩ thầm: “Ta đã thành công rồi.”
Đem theo sự phấn khích hoan hỷ đó, Khắc Vị Phong rời chỗ luyện công, theo lối mòn. Chàng đi mà cứ như chạy thẳng một mạch đến đỉnh Vọng Phong.
Tuyết Cầm đón Vị Phong. Vừa gặp nàng, Khắc Vị Phong tưởng mình bắt gặp thứ báu vật vô tình đánh mất mà bước vội đến trước mặt.
- Tỷ tỷ…
Tuyết Cầm mỉm cười nhìn chàng:
- Võ công của Khắc đệ đã đạt đến đâu rồi?
- Đệ đã có thể vận hành được nội công trong người mình.
Tuyết Cầm gật đầu:
- Tốt quá. Chưa đầy nửa con trăng mà Khắc đệ đã làm được những chuyện người khác phải rèn luyện nhiều năm mới có thể làm được.
- Vị Phong tăng tiến nhanh như vậy là nhờ sự chỉ dẫn tận tình của tiền bối.
Nàng cười khẩy rồi nói:
- Khắc đệ biết vì sao lão Hựu chỉ dẫn tận tình cho đệ không?
- Vì tỷ tỷ.
- Có thể nói như vậy… Nhưng ý của lão Hựu là muốn tống khứ tiểu đệ mau chóng rời khỏi Đào Hoa viên đó.
- Đệ có thể đọc được ý của Hựu tiền bối.
Bèn nắm lấy tay chàng:
- Tỷ không muốn đệ rời khỏi Đào Hoa viên đâu.
Nàng nói rồi buông tiếng thở dài.
Vị Phong nhìn Tuyết Cầm:
- Nếu không rời Đào Hoa viên, đệ đâu hóa giải được cái oan của mình.
- Tỷ biết.
Nàng gưởng điểm nụ cười mỉm nhìn Vị Phong.
Hai người đối nhãn nhìn nhau. Rồi như Ngọc Diện Hồ LY không

cưỡng lại được những xúc cảm trỗi dậy trong tâm thức mình, mà bất giác ôm lấy Vị Phong. Vòng tay nàng quấn quanh cổ Vị Phong, môi lần tìm đến môi chàng.
Nhan sắc lẫn động thái vồn vã của Di Tuyết Cầm khiến Vị Phong cũng không dằn được những xúc cảm đang dâng trong nội thức. Hai cánh môi chàng bất giác dán chặt lấy đôi môi mọng nước của Tuyết Cầm. Hai thân thể gắn liền nhau làm một chẳng muốn rời nhau nữa. Họ trao cho nhau nụ hôn nồng nàn và cuồng nhiệt nhất. Chỉ khi cắt được nụ hôn đó, Khắc Vị Phong lẫn Tuyết Cầm mới bẻn lẻn thẹn thùng. Cả nàng lẫn Vị Phong đều cùng một ý niệm, cả hai đang có lỗi với lão Hựu.
Khắc Vị Phong nhìn Tuyết Cầm nói:
- Tỷ tỷ… Hựu tiền bối không muốn đệ gặp tỷ.
Nàng cắn răng trên vào môi dưới, nhìn chàng một lúc rồi nhỏ nhẹ nói:
- Tỷ biết… lão ghen đó. Lão không muốn cho tỷ gặp bất cứ ai, cho dù người đó là Khắc đệ.
Nàng buông tiếng thở dài nhìn Vị Phong nói tiếp:
- Lão rất yêu tỷ và làm tất cả những điều gì tỷ muốn. Một lão nô tình tội nghiệp.
Khắc Vị Phong thở ra:
- Đệ không muốn mình có lỗi với Hựu tiền bối.
Hai người lại đối mặt nhìn nhau.
Khắc Vị Phong nhỏ nhẻ nói:
- Có lẽ đệ nên rời khỏi Đào Hoa viên.
- Đệ chưa tựu thành võ công.
- Nhưng…
Nàng lắc đầu:
- Tỷ sẽ không cho Khắc đệ rời khỏi Đào Hoa viên nếu chưa học được võ công của lão Hựu. Tỷ dẫn đệ đến đây có ý muốn đệ xem qua cái này.
- Tỷ muốn đệ xem qua cái gì?
- Đi với tỷ.
Nàng dẫn Vị Phong vào một khe núi. Hai người bước trên một ghềnh đá, Tuyết Cầm chỉ xuống khoảng sân rộng bên dưới ghềnh đá, có một lớp đá và bụi phủ trên mặt. Nàng nghiêm giọng nói:
- Khắc đệ cẩn thận. Nếu như đệ thấy hoa mắt, loạn thần thì đừng nên nhìn xuống đó.
- Đệ đâu có thấy gì ngoài một lớp đá phủ phía trên?
- Rồi Khắc đệ sẽ thấy.

Nàng nói rồi phát động chưởng công tạo ra hai đạo cuồng phong rào rào thổi bay lớp lá phủ bên dưới ghênh đá. Lá khô tỏa rợp cả không gian bởi hai đạo cuồng phong do Tuyết Cầm tạo ra, dưới cùng để lộ một phiến đá phẳng lì như tấm gương được đánh bóng. Trên phiến đá phẳng lì và bóng đó là muôn vàn những dấu chân như thể đang chuyển động làm hoa cả mắt của Khắc Vị Phong.
Chàng nheo mày nhìn xuống những dấu chân như trận đồ đang dịch chuyển mà mắt càng lúc càng bị lóa chẳng còn phân biệt được thực tại hay vô thức. Đầu chàng bắt đầu nhức nhối vô cùng. Vị Phong ôm lấy đầu buột miệng thốt:
- Thôi…
Tuyết Cầm thộp lấy tay Vị Phong kéo ra xa ghềnh đá, cũng là lúc những táng lá rơi trở xuống lấp kín phiến đá rộng trên phạm vi mười trượng vuông đó.
Tuyết Cầm hỏi:
- Khắc đệ thấy sao?
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Mắt đệ hoa lên và đầu xây xẩm chẳng biết gì nữa.
Nàng mỉm cười:
- Ngay cả cái đầu bự như quả dưa hấu của lão Hựu cũng muốn vỡ toang bởi phiến đá này.
- Đệ thấy những dấu chân như đang chuyển động.
- Ai cũng thấy như vậy cả. Nhưng chẳng một ai hiểu nổi sự thần kỳ trong những dấu chân đó.
- Tỷ muốn đệ hiểu?
- Lão Hựu không rời Đào Hoa viên chỉ vì sự thần kỳ của nơi này đó. Và tỷ muốn đệ hiểu nó.
- Hựu tiền bối cũng không biết sự thần kỳ này?
- Nếu lão biết thì thủ cấp đã không to ra như vậy.
Nàng mỉm cười nói:
- Tỷ nghĩ nếu đệ hiểu sẽ tìm ra cái gì đó bổ ích cho đệ.
- Bằng như không hiểu thì cái đầu của Khắc Vị Phong cũng chẳng khác nào Hựu tiền bối.
Nàng phá lên cười. Vừa cười Di Tuyết Cầm vừa nói:
- Tỷ đâu muốn cái đầu của Khắc đệ giống lão Hựu. Nó mà giống như lão Hựu thì Khắc đệ đâu còn là trang nam tử như bây giờ, mà đã là một quái nhân rồi.
Nàng nguýt chàng, nói tiếp:
- Nếu Khắc đệ biến thành như lão Hựu… thiên hạ sẽ kháo nhau đệ là thủ phạm tạo ra cái nghiệp đại ác, bất nhân, bất nghĩa nên bị quả báo

đó.
Nghe nàng thốt ra câu nói này, Khắc Vị Phong không khỏi sượng sùng. Chàng nhìn Tuyết Cầm:
- Tỷ hiệu đệ là đệ mừng lắm rồi.
- Tỷ và Khắc đệ giờ là những kẻ đồng hội đồng thuyền rồi.
Nàng nắm tay Vị Phong. Hai người nhìn nhau.
Cảm xúc lại dâng trào trong họ, nhưng rồi Tuyết Cầm buông tay Vị Phong.
Chàng buông tiếng thở dài:
- Tỷ tỷ.
Nàng mỉm cười nói:
- Tỷ không muốn đệ trở thành kẻ bất nhân, bất nghĩa với lão Hựu Tiếu Can đâu.
Chàng gượng cười từ tốn nói với nàng:
- Tỷ cũng không bất nhân, bất nghĩa và bất tình với Hựu tiền bối.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 15
Dị tình bóng sắc

Màn đêm buông xuống phủ lên toàn không gian Đào Hoa viên một màu đen thẳm. Lão Hựu và Khắc Vị Phong đứng đối mặt nhau. Lão Hựu nghiêm giọng nói:
- Khắc tiểu tử… môn công thứ hai của lão Hựu muốn truyền cho ngươi đó. Ngươi muốn có võ công tối thượng thì trước tiên phải biết luyện nhãn thông và thần thức tinh thông. Ngươi phải phân biệt cái nào là hư cái nào là thực. Và khi phát động chiêu công phải cực kỳ chính xác. Có chuẩn đích trong chiêu công thì mới có thể dụng được võ công của mình một cách thần kỳ. Bằng như không chính xác thì ngươi có nội lực cao thâm đến đâu, có chiêu thức biến hóa đến đâu cũng chỉ là những môn võ công của bọn múa võ sơn đông, lấy cái xảo để quyên tiền độ nhật mà thôi.
Khắc Vị Phong ôm quyền:
- Vãn bối hiểu lời chỉ huấn của tiền bối.
Lão Hựu gật đầu:
- Nói ít ngươi hiểu nhiều… chứng tỏ ngươi là người thông minh. Lão hữu rất muốn ngươi có sự thông minh tuyệt đỉnh đó để không làm ta

thất vọng.
Lão nhìn Khắc Vị Phong bằng ánh mắt thổ lộ, trang trọng lấy trong ngực áo ra một chiếc tráp bằng gỗ, lão Hựu mở nắp cho Khắc Vị Phong thấy một con đom đóm đang nhấp nháy trong chiếc tráp đó.
- Ngươi thấy con đom đóm này chứ?
- Vãn bối thấy.
- Nó có khác biệt gì với con đom đóm bình thường không?
Khắc Vị Phong nheo mày nói:
- Vãn bối không thấy nó có khác biệt gì cả.
- Có đó… con đom đóm này đã được lão hữu làm cho nó nhấp nháy chậm hơn những con đom đóm bình thường. Tiểu tử phải tìm ra nó trong một rừng đom đóm. Bắt nó về cho lão phu. Nếu không bắt được nó ngươi chẳng bao giờ tựu thành cảnh giới tối thượng của võ lâm. Ngươi mãi mãi sẽ là một gã võ biền sơn đông.
Lão cười khẩy rồi nói:
- Ngươi chuẩn bị rồi chứ?
Khắc Vị Phong gật đầu:
- Vãn bối đã chuẩn bị.
Lão gật gù rồi vỗ tay một cái thật mạnh. Cả màn đêm đen thẳm trong Đào Hoa viên như được nhuộm đầy những vì sao đêm nhấp nháy. Vị Phong hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của bầy đom đóm đêm. Nó tạo cho chàng sự sững sờ nhưng cũng vô cùng phấn khích bởi hiện tượng kỳ ảo, lộng lẫy do bầy đom đóm tạo ra.
Lão Hựu nói:
- Tiểu tử… nhớ lời của lão hữu chứ?
Khắc Vị Phong gật đầu.
Lão Hựu mở nắp chiếc tráp. Con đom đóm từ trong tráp như bị cuốn vào bày đom đóm đêm kia vỗ cánh lao rụt ra khỏi tráp, hòa ngay vào những con đom đóm khỏa lấp cả Đào Hoa viên.
Khắc Vị Phong giật mình.
Chàng vội rượt theo nó.
Lão Hựu mỉm cười, chắp tay sau lưng nhìn Khắc Vị Phong rồi quay bước đi thẳng vào mộc xá.
Lão đẩy cửa bước vào tòa mộc xá, Tuyết Cầm đã đợi sẵn trong nhà.
Lão bước đến sau lưng nàng:
- Nàng không đợi lâu chứ?
Tuyết Cầm quay lại nhìn lão Hựu:
- Khắc Vị Phong thế nào?
- Đã rượt theo con đom đóm của ta rồi.
Tuyết Cầm cau mày:

- Rượt theo con đom đóm là sao?
- Thì đêm nay ta luyện cho gã tiểu tử ấy nhãn thông và tinh thần kiên định. Biết phân biệt đâu là thật đâu là hư. Đó là căn bản của nền tảng võ công. Có căn cơ đó mới có thể đạt tới cảnh giới tối thượng của võ học.
Tuyết Cầm mỉm cười, từ tốn nói:
- Lão nghĩ Vị Phong như thế nào?
Lão Hựu xoa đầu, ôn nhu nói:
- Y đúng là một gã tiểu tử cực kỳ thông minh. Thông minh đến độ làm cho lão Hựu từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Ta nghĩ không bao lâu nữa y sẽ rời Đào Viên trang.
Nàng lộ vẻ mãn nguyện, từ tốn hỏi lão Hựu:
- Lão nghĩ như vậy à?
Lão gật đầu:
- Khắc Vị Phong đúng là một kỳ tài hiếm có đó.
Lão nói rồi gượng cười nói:
- Nhưng mà…
Tuyết Cầm nghiêm giọng hỏi:
- Nhưng mà cái gì chứ?
Lão Hựu xoa cái đầu to như quả dưa hấu chẳng có lấy sợi tóc, cọng râu hay cả chân mày. Lão ngập ngừng một lúc rồi nói với Tuyết Cần:
- Nhưng mà… Nhưng mà nàng chỉ lo cho gã Khắc tiểu tử đó mà chẳng nghĩ chút gì đến lão dị nhân yêu nàng.
Thốt ra câu nói này, chân diện của lão Hựu xụ hẳn xuống trông vừa tội nghiệp vừa khốn khổ.
Lão từ từ ngẩng lên nhìn Tuyết Cầm, lí nhí nói:
- Nàng nói nàng yêu ta mà.
Đôi mắt lồi của lão khẽ chớp một cái. Lão toan mở miệng nói Tuyết Cầm đã ngăn không cho lão nói.
Nàng điểm nụ cười mỉm rồi nói:
- Tuyết Cầm biết lão đang nghĩ gì nhưng lại…
Lão không nói hết lời mà cúi mặt nhìn xuống.
Tuyết Cầm nắm tay lão Hựu. Nàng giật nhẹ tay lão ôn nhu nói:
- Lão đi theo ta.
Nàng dẫn lão Hựu vào gian biệt phòng. Lão răm rắp bước theo nàng như một đứa trẻ ngoan ngoãn và nhẫn nhục. Tuyết Cầm đóng cửa biệt phòng. Nàng chuốc lấy một chén rượu đặt vào tay lão:
- Tuyết Cầm mời Hựu huynh.
Đôi mắt lồi của lão Hựu sáng rực lên khi nghe lời nói này của Tuyết Cầm hai tay lão run run đón lấy chén rượu vừa hồi hộp nói:

- Lâu lắm rồi… ta… ta không được nghe những lời nói thế này.
Nụ cười tươi như đóa hoa hàm tiếu đầy chất quyến rũ gợi tình hiện diện lên hai cánh môi Tuyết Cầm.
Nàng nhu hòa nói:
- Hựu huynh từng ao ước nghe những lời nói như thế này. Bây giờ Hựu huynh đã được nghe rồi đó.
- Ta thích được nghe mãi mãi những lời nói như vừa rồi.
Nói xong lão dốc chén rượu uống cạn. Đặt chén rượu xuống bàn, lão Hựu ngẩn mặt nhìn Tuyết Cầm. Vẻ háo hức, đòi hỏi lộ rõ trên đôi con ngươi tháo láo, thồ lộ của lão.
Tuyết Cầm chuốc chén rượu thứ hai rồi uống cạn. Nàng nhìn lão Hựu nhỏ nhẹ nói:
- Hựu huynh đã vì Tuyết Cầm đào luyện Khắc Vị Phong đệ, tất Tuyết Cầm phải biết đáp lại Hựu huynh chứ.
Cục yết hầu của lão trồi lên rồi tuột xuống, tất cả những gì lão nghĩ trong đầu đều lồ lộ hiện ra từng nét trên khuôn mặt dị hình, dị dạng.
Lão lắp bắp nói:
- Nàng cho ta hưởng cái gì… phải…
Lão bỏ lửng câu nói giữa chừng và trở nên bối rối, lúng túng khi tiếp nhận ánh mắt của Tuyết Cầm. Nàng ban cho lão Hựu một nụ cười quyến rũ và gởi tình nữa rồi quay lưng lại lão.
Nàng vừa quay lưng lại thì nghe tiếng thở dài thất vọng của lão Hựu. Lão làm sao mà không thất vọng buông tiếng thở dài khi Tuyết Cầm quay lưng lại lão chứ? Lão nghĩ tất cả những gì lão muốn, lão đòi hỏi và lão cần đã bị nàng khước từ.
Nhưng rồi ý niệm kia vụt tan biến trong tâm tưởng lão Hựu khi xiêm y của Tuyết Cầm từ từ trôi dần xuống gót chân, để rồi tấm thân kiều diễm với những đường cong tuyệt mỹ của nàng hiện ra lồ lộ, và nằm gọn trong đôi con ngươi thồ lộ, thau láu với đầy vẻ háu hứng tham lam khát tình của lão Hựu.
Lão như không thể dằn được cơn xúc cảm giao tình khi chiêm ngưỡng và thu tóm nhân dạng Di Tuyết Cầm vào đôi uy nhãn, nên hai chân run lên rồi quỵ hẳn xuống sàn biệt phòng. Lão quỳ mà mắt cứ chăm chẳm rọi vào thể pháp của Ngọc Diện Hồ Ly Di Tuyết Cầm. Lão đang biểu lộ sự sùng bái của một lão nô tình trước con người mà lão tôn thờ, vọng tưởng lẫn sùng bái và chỉ muốn giữ riêng cho bản thân mình.
Di Tuyết Cầm từ từ quay lại đối diện với lão. Thân thể nàng như một tòa lâu đài nguy nga cực kỳ tráng lệ với tất cả sự hấp dẫn và quyến rũ của tạo hóa đã khiến cho con tim lão Hựu nhảy thùm thụp và

muốn thoát ra ngoài.
Hơi thở của lão Hựu cũng trở nên dồn dập, nhưng lão vẫn không dám có hành động gì gọi là mạo phạm đến nàng. Lão vẫn quỳ trên sàn biệt phòng chỉ lấy mắt ngắm nhìn nàng.
Tuyết Cầm mỉm cười, thỏa mãn sự sùng bái của lão Hựu. Nàng ôn nhu nói:
- Lão còn chờ gì mà không nhận sự ban thưởng của Di Tuyết Cầm?
Lời nói của nàng như một sự khích lệ khiến lão Hựu chợt bừng tỉnh trước sắc đẹp đầy sức quyến rũ kia. Lão đi bằng gối đến ngay trước mũi chân nàng. Hơi e dè một chút rồi lão ôm chầm lấy đôi chân trần, vưa dài vừa cân đối với làn da trắng mịn màng, êm như nhung.
Lão rên rỉ:
- Ôi ta yêu nàng… ta yêu nàng…
Lão Hựu nằm dài bên cạnh Di Tuyết Cầm với vẻ thỏa mãn của một đứa trẻ được chiều chuộng, và giờ đây đã thỏa thuê với những gì mà lão thèm thuồng đòi hỏi. Lão cất tiếng ngáy làm vang động cả gian biệt phòng.
Tuyết Cầm thả chân xuống tràng kỷ. Nàng toan vận lại xiêm y thì đập ngay vào mắt nàng là cánh hoa đào đang đặt trên bàn.
Sắc diện Tuyết Cầm đỏ bừng. Nàng hiểu vì sao cánh hoa đào kia lại xuất hiện trong gian biệt phòng này. Nó do ai mang đến. Và nó có ý nghĩa gì.
Răng trên của Ngọc Diện Hồ Ly cắn vào môi dưới.
Nàng lắc đầu nhẩm nói:
- Khắc Vị Phong… Tuyết Cầm mong Vị Phong hiểu cho Tuyết Cầm.
Nàng vừa nói vừa vội vã vận lại xiêm y. Rời tòa mộc lầu, Tuyết Cầm bước ra khu Đào Hoa viên. Trong mắt nàng là bầy đom đóm đêm nhấp nháy tạo ra không gian lung linh, kỳ vĩ lạ thường, nhưng nhân dạng Khắc Vị Phong thì không thấy đâu nữa.
Tuyết Cầm bồi hồi lo lắng khi nghĩ Khắc Vị Phong hẳn đã bỏ đi rồi.
Nàng lắc đầu nói:
- Khắc Vị Phong… chẳng lẽ Khắc Vị Phong không hiểu cho Di Tuyết Cầm. Vị Phong phải hiểu cho Tuyết Cầm. Tất cả những gì Tuyết Cầm làm hôm nay cũng chỉ vì một Khắc Vị Phong.
Nàng bước vào Đào Hoa viên tìm chàng, nhân dạng của Khắc Vị Phong như thể đã bị đom đóm kia nuốt chửng chẳng để lại dấu tích gì. Sự thanh vắng của Đào Hoa Trang khiến cho Tuyết Cầm lo lắng bồn chồn hơn.
Nàng nhủ thầm: “Vị Phong… chàng không thể bỏ đi được. Chàng không thể ra đi rời khỏi nơi này mà không nói lời nào với Tuyết Cầm.

Chàng không thể nào đi như vậy được.”
Vừa nói Tuyết Cầm vừa rảo bước trong Hoa viên để tìm Khắc Vị Phong nhưng nhân dạng của Khắc Vị Phong thì vẫn biền biệt. Nàng nghĩ đến đình Vọng Phong. Rồi thi triển khinh công lao về phía đó. Tuyết Cầm vừa thi triển khinh công vừa nghĩ: “Khắc Vị Phong… chàng đừng hồ đồ… Người Tuyết Cầm yêu chỉ có thể là Khắc Vị Phong. Trái tim của Di Tuyết Cầm luôn thuộc về chàng.”
Tại đình Vọng Phong, Di Tuyết Cầm gặp Khắc Vị Phong, đứng chắp tay sau lưng, trông chàng chẳng khác nào pho tượng trầm tư mặc tưởng, nhìn lên bầu trời đầy những vì sao đêm nhấp nháy.
Nàng bước đến sau lưng Khắc Vị Phong ngập ngừng nói:
- Khắc đệ.
Nàng chỉ thốt được bấy nhiêu rồi im lặng.
Khắc Vị Phong buông tiếng thở dài, nhìn lại Tuyết Cầm:
- Di tỷ tỷ đừng nói gì cả. Khắc Vị Phong biết tất cả rồi.
Chàng thở ra rồi từ tốn nói tiếp:
- Đúng ra Khắc Vị Phong phải ra đi sớm hơn, để không buộc tỷ phải vì Khắc Vị Phong.
Lệ trào ra mắt Tuyết Cầm.
Nàng nghẹn ngào nói:
- Nếu Khắc Vị Phong chỉ là một Đạo vương thì không bao giờ hóa giải được những oan cảnh đã khoác lên vai. Vị Phong chỉ còn mỗi một con đường lẩn trốn kẻ thù. Một nam tử hán đại trượng phu không phải là người chỉ biết chạy trốn để bảo tồn sinh mạng mình, mà ngược lại phải đối mặt với oan cảnh lẫn hiểm họa của người lớn.
- Khắc Vị Phong biết điều đó, nhưng Khắc Vị Phong không phải là con người lợi dụng để câu lợi. Đệ biết tỷ không yêu Hựu Tiếu Can tiền bối, nhưng vẫn phải dụng thân xác mình để buộc lão Hựu truyền thụ võ công cho Khắc Vị Phong.
Chàng lắc đầu nói tiếp:
- Vị Phong không phải hạng người lợi dụng thân xác nữ nhân để cầu lợi cho mình.
- Khắc đệ không phải là hạng người lợi dụng thân xác nữ nhân để cầu lợi cho bản thân mình. Lợi dụng một con người để mưu lợi đã là một cái tội với lương tâm, lợi dụng nữ nhân tội càng nặng hơn nữa.
Chàng đặt tay lên vai nàng.
Nàng ngẩng mặt nhìn vào Khắc Vị Phong. Vị Phong ôn nhu nói:
- Phải chi tỷ yêu lão Hựu. Nhưng đằng này tỷ dùng thể xác mình để trao đổi với lão Hựu tiền bối.
Tuyết Cầm buông tiếng thở dài, ôn nhu nói:

- Lão si mê và tự nguyện biến thành lão nô trung thành của tỷ.
- Nhưng Vị Phong không muốn mình trở thành kẻ bỉ ổi lợi dụng thân xác của nữ nhân.
Nàng thở ra rồi nói:
- Tuyết Cầm không muốn Vị Phong chỉ là một Đạo vương mà còn hơn thế nữa.
- Đệ biết tỷ muốn đệ trở thành một đại cao thủ kỳ tuyệt trong giang hồ.
Nàng gật đầu.
Khắc Vị Phong lắc đầu nói:
- Nhưng tỷ có biết đâu ý muốn của tỷ với biện pháp tỷ làm đã khắc sâu vào trái tim Vị Phong một nhát chém vừa sâu vừa độc. Làm cho Khắc Vị Phong có thể trở thành một gã nam nhân ẩn mình trong tấm thân của nữ nhân. Mà nữ nhân đó lại chính là tỷ tỷ của mình.
Chàng nắm vai nàng:
- Di tỷ tỷ… Khắc Vị Phong trở thành cao thủ thượng thừa bằng phương pháp của tỷ. Bằng phương cách của tỷ lợi dụng thân xác lẫn tình yêu của mình để buộc người khác phải truyền thụ võ công không phải là thượng sách. Nếu thiên hạ không biết thì lương tâm Khắc Vị Phong cũng không thể chấp nhận được. Bằng như thiên hạ biết, thử hỏi Khắc Vị Phong có thể đứng trong trời đất này để tự cho mình là người đỉnh thiên lập địa. Không… Vĩnh viễn Khắc Vị Phong không bao giờ trở thành đại trượng phu với những gì mà đã học ở lão Hựu. Mà sẽ trở thành một gã tiểu nhân luôn luôn hổ thẹn với mình, còn hơn nữa là kẻ bị thiên hạ nguyền rủa là hạng tiểu nhân bỉ ổi.
Chàng mím chặt hai cánh môi nhìn nàng:
- Di tỷ tỷ… Vị Phong sẽ không bao giờ học võ công của lão Hựu. Cho dù võ công của lão có thể đưa Khắc Vị Phong thành người được thiên hạ nể sợ.
- Khắc Vị Phong…
Chàng buông tay khỏi vai nàng:
- Nhiệt tâm của Di Tuyết Cầm tỷ tỷ, Vị Phong không bao giờ quên, nhưng đệ sẽ không thụ học võ công của lão Hựu nữa. Đệ sẽ rời Đào Hoa viên.
Nàng nắm lấy tay chàng:
- Vị Phong… tỷ…
Vị Phong nhìn vào mắt nàng, từ từ rút tay lại:
- Khắc đệ đã quyết định cho mình một con đường. Đã quyết định rồi thì không bao giờ thay đổi. Tỷ hãy quay lại mộc lầu đi.
Chàng gượng cười từ tốn nói:

- Vị Phong không xen vào tình yêu của tỷ với bất cứ ai, nhưng cũng không bao giờ nhận sự hy sinh của tỷ bằng phương cách mà tỷ đã dụng với lão Hựu.
Buông một tiếng thở dài, Vị Phong nói tiếp:
- Tỷ nên quay về mộc lầu.
Chàng nói dứt câu quay lưng lại nàng.
Tuyết Cầm nghẹn lời. Trái tim nàng đập loạn nhịp và sau mỗi cái đập là một cái nhói đau khôn cùng. Nàng muốn nói với Khắc Vị Phong câu gì đó để khỏa lấp lấy cái đau trong tim mình, nhưng không thể nào tìm được lời nào nói khả dĩ có thể thốt ra trong hoàn cảnh này. Hai cánh môi nàng mím chặt lại, và cuối cùng Tuyết Cầm đành buông tiếng thở dài, lặng lẽ quay bước rời đình Vọng Phong. Tuyết Cầm đi rồi, còn lại một mình, Khắc Vị Phong cảm thấy mình chơ vơ lạc lõng trong bầu trời đêm thanh vắng và ảm đạm.
Chàng quay lại nhìn về hướng tòa mộc lầu nhẩm nói:
- Tỷ tỷ… Đúng ra đệ nên rời khỏi Đào Hoa trang sớm hơn mới đúng. Khắc Vị Phong mong rằng tỷ hiểu cho đệ.
Khắc Vị Phong đứng thừ ra với những ý niệm trong đầu mình. Chàng sực nhớ đến lời của Vạn Xuân trang chủ mà quyết sẽ đến Thiên Vân trang. Chàng nhẩm nói:
- Đúng ra ta đến Thiên Vân trang thì tốt cho Di tỷ tỷ hơn.
Khắc Vị Phong dợm bước thì thấy chiếc bóng vùn vụt lao đến mình. Đôi chân mày chàng nheo lại bởi nhận ra chiếc bóng kia có bộ tướng nhỏ nhắn, đích thị là Hựu Tiểu Can.
Khắc Vị Phong nghĩ thầm: “Hựu tiền bối đến đây làm gì?” Câu hỏi đó còn đọng trong đầu Khắc Vị Phong thì lão Hựu đã lướt đến. Lão nhìn Khắc Vị Phong bằng đôi mắt lồi. Lão từ từ đi đến trước mặt chàng. Khắc Vị Phong không khỏi lo lắng trước sự xuất hiện đột ngột của lão Hựu. Chàng miễn cưỡng hỏi:
- Tiền bối…
Lão Hựu khoát tay không cho chàng nói rồi bất ngờ quỳ xuống trước mũi giày Khắc Vị Phong. Lão nghẹn ngào nói:
- Khắc Vị Phong… Lão Hựu cầu xin ngươi ở lại học võ công của ta.
Khắc Vị Phong quá đỗi sững sờ trước hành động của lão Hựu. Chàng bối rối vội đỡ lão đứng lên:
- Hựu tiền bối…
Lão ghì người không đứng lên, nhìn Vị Phong nói:
- Tiểu tử hứa đi… ta mới đứng lên.
Nghe lão nói, Khắc Vị Phong càng bối rối hơn. Chàng buông tiếng thở dài:

- Sao Hựu tiền bối lại làm vậy? Sao lại tự hạ mình trước Khắc Vị Phong?
- Ta có lý do để quỳ dưới chân ngươi cầu xin ngươi ở lại Đào Hoa viên thụ học võ công của ta. Ta mong ngươi nhận lời đừng từ chối. Đừng bỏ đi.
Đôi chân mày Khắc Vị Phong nhíu lại. Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Phải chăng tiền bối làm theo ý muốn của Di tỷ tỷ?
- Lão Hựu yêu Tuyết Cầm nhiều lắm… tiểu tử… ta không muốn mất Tuyết Cầm một lần nữa… Ta không muốn mất nàng đâu.
Khắc Vị Phong nghiêm giọng nói:
- Tiền bối đứng lên đi.
- Ta sẽ quỳ đây mãi mãi khi nào ngươi nhận lời ở lại Đào Hoa viên thụ học võ công của ta… Lúc đó ngươi muốn đi đâu cũng được, lão Hựu sẽ không cản ngươi. Nhưng bây giờ thì không.
- Vãn bối phải suy nghĩ xem có nên học võ công của tiền bối không.
- Tiểu tử… võ công của ta rất dễ học… bây giờ ta phải nói thật với ngươi… ta chỉ có thể cho ngươi những khẩu quyết mà ta đã học thuộc lòng trong sinh tử vực. Còn tựu thành võ công đó hay không tùy ở ngươi. Còn võ công của ta so với người võ lâm… còn kém xa họ lắm. Bởi ta chẳng có được thiên cơ trời phú cho mình.
Khắc Vị Phong cau mày.
Lão Hựu nói tiếp:
- Ta chỉ có được nội lực thâm hậu nhờ đã thông được sinh tử huyền quan, còn lại chẳng có ý nghĩa gì.
Khắc Vị Phong nhìn lão:
- Tuyết Cầm tỷ tỷ biết chuyện này chứ?
Hựu Tiếu Can lắc đầu:
- Tuyết Cầm không hề biết gì cả.
Khắc Vị Phong gượng cười:
- Thế tại sao võ công của tỷ tỷ lại lợi hại vô cùng?
- Bởi vì nàng có tâm tư thể chất hơn ta. Nàng thấu hiểu được khẩu quyết huyền công Quỷ Vực Thanh.
- Vãn bối hỏi thật nhé?
- Tiểu tử muốn hỏi gì?
- Tiền bối yêu tỷ tỷ lắm phải không?
- Hơn cả sinh mạng của ta!
- Được… vãn bối sẽ ở lại Đào Hoa viên của tiền bối.
Chàng nói rồi đỡ lấy lão Hựu đứng lên. Lão xoa tay như thể phủi bụi bám vào đôi chưởng thủ. Vừa xoa lão vừa nói với vẻ hoan hỷ tột

cùng:
- Tiểu tử đã hứa rồi đó nhé… không được nuốt lời. Nam tử hán đại trượng phu sống trong trời đất, điều quan trọng hơn cả là biết giữ lời. Biết trọng chữ tín thì thiên hạ mới nể phục mà ngưỡng mộ ngươi.
- Vãn bối sẽ ghi nhận chỉ huấn này của tiền bối.
Chàng gượng nghĩ thầm: “Tội nghiệp cho lão thật. Không ngờ lão lại là kẻ đa tình và nợ tình. Nếu Di tỷ tỷ có tình với Hựu Tiếu Can thì hay biết chừng nào. Tại sao tỷ tỷ không nhận ra thà yêu một người yêu mình còn hơn chạy theo bóng sắc tình yêu chứ? Hy vọng một ngày nào đó chữ tình sâu đậm của lão Hựu sẽ tạo ra trong Di Tuyết Cầm chữ tình dành cho lão.”
Khắc Vị Phong gượng cười, buông tiếng thở dài rồi nói:
- Tiền bối… Khắc Vị Phong sẽ cố gắng học nhanh tất cả những khẩu quyết mà người truyền thụ để sớm rời Đào Hoa Trang.
Lão cười toét miệng, vừa xoa cái đầu to quá khổ vừa nói:
- Tiểu tử thật là tốt với lão Hựu.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 16
Nhện độc hoa hồng

Chống tay lên cửa sổ, Thượng Quan Đại Phu dõi mắt ngắm nhìn từng cây tùng đứng sừng sững. Lão có vẻ trầm mặc khi ngắm nhìn cây tùng to lớn kia. Thỉnh thoảng lão lại bóp đôi bản thủ tạo ra những âm thanh răng rắc, rồi nhẩm nói:
- Thượng Quan Đại Phu ta không thể nào chấp nhận một sự thay đổi như vậy được. Không thể nào chấp nhận được.
Ánh mắt của Thượng Quan Đại Phu ánh lên nét căm phẫn và lạnh lùng. Lão rít giọng nói lập lại câu nói vừa rồi.
Có tiếng gõ cửa, Thượng Quan Đại Phu từ từ quay lại:
- Vào đi!
Một ả a hoàn bước vào, nhún người, ôn nhu nói:
- Nô tỷ bẩm báo đại nhân có Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân cầu kiến.
- Ngươi ra báo cho y vào.
Ả a hoàn lui bước ra khỏi biệt phòng của Thượng Quan Đại Phu. Chẳng bao lâu sau, hai người bước vào biệt phòng. Người trước người đi sau. Người đi trước có bộ dáng rất thư sinh, nước da trắng

mịn màng như con gái đang đến tuổi trăng tròn. Nếu y cải trang thành nữ nhân thì chắc chắn chân diện sẽ là một trang mỹ nữ tuyệt sắc giai nhân. Người theo sau y chững chạc, chỉ trạc chừng mười chín đôi mươi, dáng người lực lưỡng, chân diện lạnh lùng như trét sáp.
Gã công tử có khuôn mặt mỹ nhân bước đến trước mặt Thượng Quan Đại Phu. Y ôm quyền nhún nhường nói:
- Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân tham kiến Thượng Quan Đại nhân.
Thượng Quan Đại Phu nhìn Kỳ Xú Cân từ đầu đến chân. Lão bước lại ghế ngồi xuống, chống tay lên hai bắp chân mình. Thượng Quan Đại Phu nhìn Phi Ma Đột Sát, nghiêm giọng nói:
- Lần này bổn nhân mời Kỳ các hạ đến ặp là muốn cho các hạ một cơ hội tỏ lòng trung thành với bổn nhân.
- Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân luôn tỏ lòng trung thành với Đại nhân.
- Tốt. Ta hy vọng lần này Kỳ các hạ không làm cho ta thất vọng.
Kỳ Xú Cân ôm quyền:
- Đại nhân chỉ giáo.
Thượng Quan Đại Phu bước đến tam hoành phi. Lão kéo tấm hoành phi dạt ra hai bên. Phía sau tấm hoành phi đó là hai bức họa chân dung, một của Di Tuyết Cầm, còn một của Khắc Vị Phong.
Lão nhìn lại Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân:
- Bổn nhân cần Kỳ các hạ làm một việc phải cực kỳ êm thấm.
Kỳ Xú Cân ôm quyền:
- Kỳ Xú Cân sẽ làm mà không để Đại Phu đại nhân thất vọng về Kỳ mỗ.
- Đây không phải là lời nói. Nếu là lời nói xuông, bổn nhân đã không mời các hạ đến đây. Kỳ các hạ chỉ có một con đường duy nhất. Đó là hoành thành trọng trách mà bổn nhân giao. Thứ hai đừng bao giờ quay lại gặp bổn nhân.
Phi Ma Đột Sát ôm quyền nói:
- Kỳ Xú Cân sẽ nhớ điều này.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu, khẽ gật đầu rồi dụng chỉ pháp cắt một đường chéo trên bức họa chân dung của Di Tuyết Cầm.
- Giết người này!
- Ả sẽ phải chết.
Định nhãn nhìn thẳng vào mắt Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân như thể thẩm tra lời nói của y một phút, Thượng Quan Đại Phu mới chỉ bức họa của Khắc Vị Phong.
Lão trang trọng nói:
- Đưa gã này về đây cho bổn nhân. Bằng mọi giá phải giao gã về cho

bổn nhân. Dù gã có chui xuống đất cũng moi lên, thăng thiên cũng kéo xuống.
- Kỳ Xú Cân tuân lệnh.
Thượng Quan Đại Phu buông tiếng thở dài rồi khép tam hoành phi lại. Lão trở bước quay lại bàn, yên vị xuống chiếc đôn. Lão nhìn Phi Ma Đột Sát:
- Ngươi có thể lui ra được rồi.
Phi Ma Đột Sát ôm quyền nói:
- Kỳ hạn mà đại nhân dành cho tại hạ bao nhiêu?
Như sực nhớ đến điều này, Thượng Quan Đại Phu đứng lên. Lão vuốt râu nhíu mày suy nghĩ rồi nói:
- Càng sớm càng tốt nhưng không quá một con trăng.
- Kỳ Xú Cân sẽ thực hiện di lệnh của đại nhân trong một con trăng.
Thượng Quan Đại Phu khẽ gật đầu vuốt râu, rồi bước đến cửa sổ chắp tay sau lưng ngắm nhìn cây tùng sừng sững. Độ thái của Thượng Quan Đại Phu như một lời tiễn khách đối với Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân. Y lặng lẽ lui bước khỏi biệt phòng của Thượng Quan Đại Phu. Một khoảng thời gian sau thì ả a hoàn lại bước vào.
Ả nhún người nói:
- Tịnh Sỹ Nhân cầu kiến đại nhân.
Quay mặt nhìn lại, Thượng Quan Đại Phu nói:
- Cho y vào.
Ả a hoàn lui ra. Tịnh Sỹ Nhân bước vào. Y bước đến khom người hành lễ vị kỳ tài võ lâm Trung Nguyên, nhún nhường nói:
- Chủ nhân… Tần Á Mỵ đang chờ chủ nhân.
Đôi chân mày rậm và sắc của Thượng Quan Đại Phu nhíu lại. Lão gắt giọng hỏi:
- Thị chờ ta để làm gì?
Tịnh Sỹ Nhân vẫn ôm quyền, khiêm nhường ôn nhu nói:
- Á Mỵ tiểu thư muốn hầu hạ chủ nhân.
Thượng Quan Đại Phu khoát tay nói:
- Bây giờ không phải lúc bổn nhân cần ả. Ngươi ra bảo ả quay về đi. Khi nào cần thì bổn nhân sẽ gặp ả.
Tịnh Sỹ Nhân hành lễ nói:
- Nô tài tuân lệnh chủ nhân.
Y nói rồi, dợm bước quay ra nhưng bất ngờ Thượng Quan Đại Phu gọi lại:
- Khoan…
Tịnh Sỹ Nhân dừng bước.
Thượng Quan Đại Phu bước đến bên gã:

- Ngươi đưa ta đi gặp Tần Á Mỵ.
Tịnh Sỹ Nhân khẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói:
- Mời chủ nhân theo nô tài.
Sỹ Nhân đi trước, Thượng Quan Đại Phu theo sau. Y dẫn Thượng Quan Đại Phu đến tòa biệt lầu, vây bọc chung quanh là những thảm cỏ xanh mượt. Cả một không gian là khung cảnh thơ mộng hữu tình. Khi Tịnh Sỹ Nhân và Thượng Quan Đại Phu bước vào thì Tần Á Mỵ bước vội ra hành lễ.
Nàng nũng nịu nói:
- Á Mỵ tưởng đâu nghĩa phụ không đến.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nhìn Á Mỵ. Nàng vẫn vận chiếc áo ngọc trai mà lão đã ban tặng.
Điểm một nụ cười giả lả, Thượng Quan Đại Phu nói:
- Nghĩa phụ có việc phải giải quyết nhưng không để cho nghĩa tử phải chờ mình đâu.
Lão nhìn lại Sỹ Nhân. Tiếp nhận ánh mắt của Thượng Quan Đại Phu, Sỹ Nhân hiểu ngay ẩn ý bên trong đáy mắt lão. Y ôm quyền khom người hành lễ rồi nói:
- Nô tài cáo lui.
Y nói rồi không để cho Thượng Quan Đại Phu nói câu gì mà lẳng lặng quay bước rời khỏi biệt lầu. Khi trở ra y không quên đóng cửa lại như một lời mời chào đối với hai người còn ở lại bên trong.
Thượng Quan Đại Phu ngắm nhìn Tần Á Mỵ. Lão chắt lưỡi nói:
- Nghĩa phụ thật không ngờ nghĩa nữ vận chiếc áo ngọc trai của nghĩa phụ lại trở nên xinh đẹp khác thường như vậy. Nghĩa phụ nhìn nghĩa nữ không sai. Đúng nghĩa nữ có nhân dạng của một trang giai nhân tuyệt sắc hiếm có trên đời này.
Nàng bẻn lẻn nói:
- Nghĩa phụ quá khen con rồi.
Nàng chỉ vào má trái của mình:
- Nghĩa phụ xem con này… Nghĩa phụ làm con mắc cở này.
Nàng quay một vòng, rồi đối mặt lại với Thượng Quan Đại Phu:
- Nghĩa phụ thấy con thế nào… Hợp với chiếc áo mà nghĩa phụ ban tặng cho con chứ?
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu khẽ gật đầu:
- Rất hợp và còn rất đẹp nữa.
Lời còn đọng trên môi Thượng Quan Đại Phu thì bất ngờ Tần Á Mỵ bá lấy cổ lão. Đôi chân mày Thượng Quan Đại Phu thoạt nhíu lại.
Tần Á Mỵ đỏng đảnh nói:
- Con thích nghe những lời nói này của nghĩa phụ.

Trong khi nàng thốt câu nói thì Thượng Quan Đại Phu lại chẳng nghe gì. Lão đang tưởng tượng đến đôi tuyết lê của Tần Á Mỵ đang dán sát vào người mình.
Lão gượng gỡ tay Á Mỵ:
- Nghĩa nữ… Con đẹp thì ta nói con đẹp chứ có gì mà giải thích? Ta không thích khoa ngôn phô trương với con đâu.
Lão nói rồi bước đến tràng kỷ ngồi xuống. Á Mỵ bước theo Thượng Quan Đại Phu.
Nàng đứng bên Thượng Quan Đại Phu như một nữ nô chực chờ hầu hạ vị chủ nhân khó tính và hào phóng.
Thượng Quan Đại Phu nhìn Tần Á Mỵ hỏi:
- Con có chuyện gì đến nói với nghĩa phụ nào?
- Á Mỵ muốn báo công với nghĩa phụ.
Thượng Quan Đại Phu nhướng mày:
- Nói cho ta biết coi… Nghĩa nữ của ta tài giỏi và đã lập được kỳ công gì muốn báo với ta nào?
Nàng bẻn lẻn, rồi từ tốn nói:
- Nghĩa phụ không nhớ à… Nghĩa phụ đã ra lệnh cho con phải làm quen và thân với Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung. Nghĩa nữ của nghĩa phụ đã quen với y rồi.
Thượng Quan Đại Phu nhướng mày:
- Sao… Con đã quen với Quan Sử Chung rồi à?
Tần Á Mỵ gật đầu:
- Con đã quen với gã rồi. Thật ra gã họ Quan đó cũng đâu khó gì để làm quen. Nghĩa phụ thấy con có giỏi không?
- Nghĩa nữ của ta tất phải có tài hơn người rồi.
Lão nhìn vào mắt Tần Á Mỵ, từ tốn nói:
- Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung đối với nghĩa nữ thế nào?
Nàng mỉm cười bẻn lẻn, thẹn thùng nũng nịu nói:
- Con nói ra nghĩa phụ hẳn không ngờ đâu.
- Thế thì nói cho ta biết mới được. Y đối với con thế nào?
Tần Á Mỵ bất ngờ ngồi lên chân Thượng Quan Đại Phu. Nàng vòng tay bá lấy cổ lão. Động thái nũng nịu thái quá của Tần Á Mỵ khiến Thượng Quan Đại Phu cũng phải bối rối.
Lão miễn cưỡng nói:
- Á Mỵ…
Nàng nũng nịu nói:
- Á Mỵ ngưỡng mộ nghĩa phụ mà.
- Ta biết.
Lão vuốt râu rồi nói:

- Con nói cho ta biết y đối với con thế nào?
Nàng ghé miệng vào tai Thượng Quan Đại Phu. Hơi thở của nàng ấm ấm phà vào mang tai lão đại kỳ nhân Trung Nguyên. Luồng hơi thở thơm tho của nàng như truyền sang Thượng Quan Đại Phu một sức sống kỳ lạ, khiến thần trí lão phải ngây ngất với cảm xúc ngơ người.
Tần Á Mỵ nhỏ nhẹ nói:
- Y đã nói… y yêu con.
Thượng Quan Đại Phu nhìn nàng:
- Sao Quan Sử Chung yêu con à?
Nàng gật đầu.
Thượng Quan Đại Phu hỏi:
- Thế còn nghĩa nữ có yêu gã không?
Nàng nhướng to đôi mắt nhãn hết cỡ rồi nói:
- Con không yêu hắn.
- Thế thì tốt rồi.
Á Mỵ dựa người vào Thượng Quan Đại Phu. Thượng Quan Đại Phu nghiêm giọng nói:
- Ta hỏi thật… Thế thì con yêu ai nào? Đạo vương Khắc Vị Phong hay người nào khác?
Nàng hơi nghiêng người ra. Vùng thượng đẳng của nàng gần như đặt ngay trước thần quan tinh nhãn của Thượng Quan Đại Phu. Lão thấy nó nhấp nhô theo từng hơi thở của Tần Á Mỵ cứ như muốn nói điều gì đó với lão. Lão hình dung ra điều đó trong sự tưởng tượng của mình. Chính sự tưởng tượng và hình dung đó khiến cho Thượng Quan Đại Phu nao nao trong lòng. Tần Á Mỵ nhỏ nhẹ nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong không đáng để cho nghĩa nữ nhìn tới. Trong mắt nghĩa nữ y là hạng người hèn hạ, bỉ ổi, vô nhân, vô đức. Còn với Quan Sử Chung…
Nàng nhăn mặt.
Cái nhăn mặt của nàng khiến Thượng Quan Đại Phu bật cười. Lão giả lả nói:
- Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung là một kiếm thủ thành danh trong giang hồ. Danh tiếng của Đoạn Kiếm Thù bất cứ ai nghe đến cũng đều sợ hãi nếu không thán phục ngưỡng mộ… Sao nghĩa nữ lại nhăn mặt?
- Nghĩa nữ nhăn mặt bởi vì trong mắt nghĩa nữ chỉ là con quạ đen hôi hám mà thôi. Nếu nghĩa phụ không ra lệnh cho nghĩa nữ tạo mối quan hệ với Đoạn Kiếm Thù thì con chẳng bao giờ nhìn đến con quạ đen đó.

Thượng Quan Đại Phu cướp lời nàng:
- Thế thì trong cuộc đời này, ai mới là người xứng đáng lọt vào mắt tình của con?
Nàng nũng nịu nhìn Thượng Quan Đại Phu:
- Nếu nghĩa nữ có chọn ý trung nhân…
Nàng lưỡng lự, ngập ngừng nhưng mắt vẫn chiếu vào mặt Thượng Quan Đại Phu.
Lão nhướng mày, vuốt râu nhìn nàng:
- Nói cho nghĩa phụ nghe nào? Ai mới xứng đáng lọt vào mắt tình của Tần Á Mỵ?
- Nếu con chọn ý trung nhân thì nhất định phải chọn người nào có phong thái và tiếng tăm như nghĩa phụ vậy.
Thượng Quan Đại Phu phá lên cười. Lão cười khiến cho toàn thân rung chuyển. Sự rung chuyển đó chẳng biết vô tình hay cố ý mà khiến thể pháp của Tần Á Mỵ dịch sát vào người lão.
Vừa cười, Thượng Quan Đại Phu vừa nói:
- Tần Á Mỵ… Con nghĩ xem trên thế gian này có mấy người được như nghĩa phụ?
- Con không biết nhưng chắc chắn trong con chỉ có mỗi một mình nghĩa phụ.
Nghe nàng thốt ra câu này, bất giác vòng tay của Thượng Quan Đại Phu quàng ngang qua vòng tiểu yêu của nàng.
Lão nhìn Tần Á Mỵ:
- Nghĩa nữ đang bỡn cợt với nghĩa phụ đó à?
Nàng nũng nịu đáp lời lão:
- Á Mỵ nói thật đó. Trong mắt của Á Mỵ chỉ có mỗi một mình nghĩa phụ mà thôi.
Lão cười khẩy rồi từ tốn nói:
- Con đừng nói vậy sẽ khiến tim nghĩa phụ đứng lại đó.
Nàng tròn mắt nhìn lão:
- Để Á Mỵ nghe tim nghĩa phụ còn đập không nhé?
Nàng vừa nói vừa áp mặt vào vùng thượng đẳng của Thượng Quan Đại Phu. Động tác của nàng bất giác khiến tả thủ của vị đại kỳ nhân Trung thổ chạm nhẹ vào vùng nhũ hoa. Chỉ một cái chạm nhẹ đó thôi mà ranh giới khoảng cách giữa Thượng Quan Đại Phu và Tần Á Mỵ bị vỡ tung. Một cơn hỏa dục bùng chạy từ đâu đến Thượng Quan Đại Phu xông thẳng lên tới đỉnh đầu. Mặt lão đỏ gắt với những ý niệm hiện ra trong tâm tưởng mình. Á Mỵ vừa ngẩng đầu lên, nàng toan mở miệng nói thì vòng tay của Thượng Quan Đại Phu xiết cứng lấy vòng tiểu yêu của nàng.

- Nghĩa phụ…
Lời còn đọng trên miệng nàng thì Thượng Quan Đại Phu đã đè Tần Á Mỵ. Lão trườn lên người nàng. Lão nhìn vào mắt Tần Á Mỵ:
- Nghĩa phụ biết nghĩa nữ cần gì và muốn gì trong cuộc đời này. Nếu nghĩa nữ ngưỡng mộ nghĩa phụ thì nghĩa phụ cũng ngưỡng mộ nghĩa nữ.
Lão nói rồi vươn trảo thộp lấy trang phục nàng xét toạc ra. Chiếc yếm hồng bằng lụa hàn châu đủ mỏng tạo thành một tấm rèm huyền bí tôn tạo hai quả tuyết lê của nàng.
Thượng Quan Đại Phu xé tiếp chiếc yếm hồng đó. Đôi nhũ hoa căng cứng ngồn ngộn như xuân tình, như hai ngọn hỏa diệm sơn chỉ chờ cơ hội phát tán nguồn sinh khí đang nảy nở trong đó.
Tần Á Mỵ không phản kháng lại hành vi của Thượng Quan Đại Phu. Có lẽ vì nàng quá ngưỡng mộ vị đại kỳ nhân Trung Nguyên, hay vì một mục đích khác mà chỉ có nàng biết, và nàng đang thực hiện một phương cách để đạt cho được mục đích mình đặt ra.
Đôi nhũ hoa như hai quả tuyết lê trắng nõn, mịn màng, ngồn ngộn chất xuân tình đập vào mắt Thượng Quan Đại Phu, khích lão, và cuối cùng thì lão chẳng thể nào dằn được sự ham muốn từ bỏ những ý niệm đang trỗi dậy trong tâm thức mình, mà ngấu nghiến lấy hai quả tuyết lê mịn màng của Tần Á Mỵ.
Trong khi lão ngốn ngấu với hai quả tuyết lê thì Tần Á Mỵ vẫn không có biểu hiện gì phản ứng lại. Nàng đã không phản ứng lại hành vi của người nghĩa phụ mà nàng tôn kính, ngược lại còn bật ra những tiếng rên rỉ nghe thật khích động. Những tiếng rên rỉ mời mọc ngọt ngào rót vào tai vị đại kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu.
Nàng rên rỉ thì Thượng Quan Đại Phu càng phấn khích tột cùng. Lão không phải là người cô độc. Lão cũng thừa mỹ nhân để thỏa mãn dục tình nhưng chưa bao giờ lão nghe được những âm thanh đầy chất khích động và cực kỳ ngọt ngào này.
Lão muốn nghe nàng rên rỉ nhiều hơn nữa, và để làm được điều đó, để buộc nàng phải cho lão nghe những âm thanh lạ lẫm và dồn dập kia thì chỉ có mỗi một cách duy nhất là chiếm lấy tòa thiên nhiên mà tạo hóa đã ban cho nàng để tạo nên nguồn sống cho cuộc đời nàng.
Lão dày lên thể pháp của Tần Á Mỵ, chiếm hữu nó bằng tất cả những gì lão đã kinh qua trong mấy chục năm làm người cốt chỉ tận hưởng âm thanh đầy gợi tình từ cửa miệng nàng phát ra. Người lão dán chặt vào người Tần Á Mỵ, trong khi nàng bấu mười ngón tay vào hông lão. Hông của lão nhịp nhàng như những cơn sóng và cuối cùng thì nằm đờ trên thân thể nàng để mồ hôi quyện lấy hai người.

Thượng Quan Đại Phu nhìn vào mắt Tần Á Mỵ. Lão nhỏ nhẹ nói:
- Á Mỵ… Nàng không còn là trinh nữ.
Lệ trào ra khóe mắt nàng.
Thượng Quan Đại Phu nhỏ nhẹ nói:
- Đừng khóc… ta chỉ muốn biết giờ ta có còn là Thượng Quan Đại Phu trong mắt Tần Á Mỵ hay không?
Nàng gật đầu:
- Mãi mãi… và mãi mãi.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 17
Vị nghĩa thâm tình

Tuyết Cầm chuốc rượu ra chén của nàng và lão Hựu. Nàng mỉm cười nhìn lão Hựu. Tiếp nhận ánh mắt của nàng lão Hựu có vẻ bối rối và ngượng ngùng chẳng khác nào một đứa trẻ bị bắt quả tang đang phạm tội gì đó. Nếu không có tội thì lão Hựu đâu ngượng ngùng như vậy, lão phải sượng sùng, ngượng ngùng vị nhận ra lời quở trách của Di Tuyết Cầm qua ánh mắt đó.
Nàng nheo mày.
- Hựu huynh sau này phải bỏ ánh mắt đó nhé.
Lão xoa cái đầu bự quá khổ như quả dưa hấu chẳng một sợi tóc.
- Lão huynh hứa sẽ không tái phạm nữa.
Nàng đẩy chén rượu về phía lão:
- Nói thì phải giữ lời. Đừng có nhìn chòng chọc soi mói vào những vùng cấm của nữ nhân, Tuyết Cầm đã cho huynh rồi, đâu phải lúc nào cũng thèm thuồng như vậy. Nếu để tâm tưởng và nội thức của mình luôn bị ám ảnh bởi nhục tình thì chẳng bao giờ huynh có thể trở thành đại trượng phu đứng trong trời đất. Cái đầu của Hựu huynh bự nhưng xem ra trong đó nó chứa nhiều bã đậu hơn là sự thông tuệ của một con người.
- Huynh hứa sẽ sửa đổi mà… ta hứa sẽ sửa đổi mà.
Hứa phải giữ lời. Đừng để cái đầu của Hựu huynh càng ngày càng bự và sau đó nó nổ tung ra bởi những hỏa dục tụ bên trong nó.
Sắc diện Hựu Tiếu Càn đỏ rân khi buộc phải nghe lời nói này của Di Tuyết Cầm. Lão lí nhí nói:
- Ta hứa… ta hứa… Ta sẽ sửa ánh mắt mình… Nếu như ta không

sửa nàng có quyền đục thủng đôi mắt lồi của ta.
Tuyết Cầm hướng cao đôi chân mày vọng nguyệt.
- Đục đôi mắt lồi của Hựu huynh… Tuyết Cầm rất sẵn sàng đục. Nhưng khi đục rồi tất Hựu huynh sẽ trở thành kẻ tàn phế. Mà Tuyết Cầm thì lại không muốn làm kẻ hầu hạ người phế nhân. Chỉ cần Hựu huynh sửa là được rồi.
- Ta sẽ sửa… Ta thề với nàng đó.
Tuyết Cầm mỉm cười khi lão Hựu đưa tay qua khỏi đầu trịnh trọng nói:
- Trên có trời dưới có đất, Hựu Tiếu Càn thề trước mặt Di Tuyết Cầm nương tử, từ nay sẽ bỏ tất cả những tính dục ô uế, mà trở thành người thanh cao đối với nàng.
Lão từ từ hạ tay xuống.
Tuyết Cầm đặt chén rượu vào tay lão. Nàng từ tốn nói:
- Huynh thề được lắm đó. Uống chén rượu đó thay cho lời minh chứng của huynh.
Lão Hựu gật đầu những tưởng thủ cấp sẽ rơi xuống đất. Lão vừa gật đầu vừa nói:
- Được… Ta sẽ uống.
Lão Hựu chưa kịp dốc chén rượu lên để uống thì Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân cùng gã độc hành bước vào. Kỳ Xú Cân vừa bước vào vừa nói:
- Lão không cần uống chén rượu đó.
Sự xuất hiện bất ngờ của Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân khiến lão Hựu sững sờ từ từ đặt chén rượu trở lại bàn.
Lão Hựu xoa đỉnh đầu nhìn Kỳ Xú Cân.
- Lão phu đâu mời các hạ vào Đào Hoa viên, sao các hạ tự tiện xông vào,
- Nếu không có việc ở Đào Hoa viên, Kỳ mỗ cũng không can vào đây làm gì?
Lão Hựu từ từ đứng lên nhìn Kỳ Xú Cân nghiêm giọng hỏi:
- Lão chủ chưa từng biết các hạ. Thế mà các hạ nói vào Đào Hoa viên có việc gì vậy, chẳng đó là việc gì?
- Kỳ mỗ cũng không có việc với lão… nhưng lại có việc với vị cô nương kia Di Tuyết Cầm nhìn Kỳ Xú Cân nói:
- Bổn cô nương nghĩ cũng không có việc gì với các hạ. Bởi ta và các hạ không quen biết nhau.
- Đúng là không quen biết nhau. Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân không quen với Ngọc Diện Hồ Ly Di Tuyết Cầm… Nhưng
Nghe giọng nói đều đều của Kỳ Xú Cân. Lão gắt giọng nói như quát:

- Ngươi muốn gì thì nói thẳng ra đi.
- Muốn gì ư… Chắc chắn vị cô nương.
Tuyết Cầm miễn cưỡng hỏi:
- Phải Thượng Quan Đại Phu phán ngươi giết ta không?
Phi Ma Đột Sát gật đầu.
- Không sai.
Lời của Hựu Tiếu Càn giận dữ:
- Tiểu tử thúi…
Ta không quen biết ngươi sao ngươi đòi lấy mạng nương tử của ta chứ.
- Ta chẳng là ai cả mà chỉ là một người đi tìm một người để giết. Đó là chức phận của ta.
Phi Ma Đột Sát nói dứt câu chớp động thân pháp lướt thẳng đến Di Tuyết Câm. Thân thủ của gã cực kỳ ảo diệu khôn lường, chỉ chớp mắt đã lướt đến Tuyết Cầm. Phối hợp với thân thủ siêu phàm đó, Phi Ma Đột Sát vung hữu thủ. Ba ngọn ám tiêu theo hình chữ “Phẩm” cắt ra hướng vào ba tử huyệt trên người Di Tuyết Cầm. Thân thủ lẫn thủ pháp phi tiêu của Phi Ma Đột Sát đúng là đã đạt đến cảnh giới thượng thừa, mà khó có người khả dĩ sánh kịp.
Mặc dù lão Hựu đã chuẩn bị trước mọi tình huống có thể xảy ra nhưng khi Phi Ma Đột Sát phát động chiến công thì lão gần như không kịp phản xạ đối kháng lại.
Tuyết Cầm nheo mày, dụng luôn tuyệt thức “Song long xuất hải” công phá vào ba chiếc ám tiêu. Đôi mảnh lụa trong tay nàng tợ như hai con giao long, vù tới điểm sáng.
- Chát…
Hai mảnh lụa như chạm vào một bức vách đá, dội ngược trở lại, ba chiếc ám tiêu cũng chuyển hướng ghim xuống sàn gạch mộc lầu.
Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân chau mày nói:
- Quả cô nương cũng có bản lĩnh.
Tuyết Cầm thản nhiên đáp lời Phi Ma Đột Sát.
- Ngươi tưởng lấy được mạng Ngọc Hồ Ly Di Tuyết Cầm là dễ lắm sao.
Kỳ Xú Cân nheo môi ôn nhu cất giọng đều đều.
- Đỡ được ba chiếc vô hình tiêu của Kỳ mỗ đã là người có bản lĩnh, nhưng để giữ được cái mạng, còn phải luyện thêm nhiều lắm.
Lão Hựu tức giận đến tím mắt, bước qua trước mặt Di Tuyết Câm, án ngữ ngay phía trước nàng.
- Phi Ma Đột Sát… có bản lĩnh thì giao đấu với lão Hựu đây.
Nói dứt câu, lão Hựu rống lên một tiếng. Cùng với tiếng rống đó, lão

giang rộng hai cánh tay tựa hồ như một con vịt xoè cánh. Vừa giang rộng hai cánh tay, lão điểm mạnh mũi giầy. Thân lão lao vụt đến Phi Ma Đột Sát, tung ra những thế trảo uy mãnh, đầy uy lực nhoan nhoán thộp vào những trọng huyệt trên người đối phương. Thân thủ của lão Hựu quả là siêu phàm xuất chúng nhưng bộ pháp biến hóa khôn lường của Phi Ma Đột Sát càng huyền bí ảo diệu hơn.
Bằng những cái trảo người thân kỳ quỷ dị, y tránh né tất cả những thế trảo liên hoàn của lão Hựu.
Cộng liền một lúc mười trảo nhưng tuyệt nhiên không trúng được đối phương. Lão Hựu đỏ mặt tía tai, gầm lên:
- Nếu ngươi có bản lĩnh thì đỡ trảo của lão phu.
- Có gì mà Kỳ mỗ không dám chứ.
Vừa nói Phi Ma Đột Sát trụ bộ dồn công vào song thủ phát động một lúc hai thoi quyền đón thẳng đỡ thẳng lấy trảo công của Hựu Tiếu Càn.
- Bốp…
Phi Ma Đột Sát thối lui hai bộ trong khi lão Hựu thì trụ thân một chỗ. Qua lần đối chứng vừa rồi rõ ràng nội lực của Phi Ma Đột Sát không thể nào bì được với Hựu Tiếu Càn. Hoàn toàn chiếm thế thượng phong, đúng ra lão Hựu phải tận dụng ngay thời cơ chớp động công tiếp đối phương, dồn Phi Ma Đột Sát vào tử lộ, nhưng chẳng biết lão nghĩ gì và đang rơi vào tình huống nào mà cứ đứng đực ra như pho tượng, Đôi song thủ lão từ từ buông thõng theo thân người.
Sắc diện lão Hựu từ từ tái dần ra. Từ giữa lòng bản thủ của Hựu Tiếu Càn nhiễu xuống sàn mộc lầu từng giọt máu. Mùi hôi thối tanh tưởi bốc lên từ những giọt máu đen kịt đó.
Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân nhếch môi, cười khảy rồi nói:
- Chẳng ai có thể cứu được lão đâu.
Tuyết Câm biến sắc bước đến bên lão Hựu. Nàng hỏi lão Hựu:
- Lão sao vậy?
Mồ hôi tuôn chảy ra ướt đẫm mặt lão Hựu. Giữa lòng đôi bản thủ là hai dấu khoét tròn máu đang sủi bọt trào ra và tỏa mùi tanh nồng.
Nàng quay ngoắt lại Phi Ma Đột Sát.
- Ngươi thật là đê tiện…
Phi Ma Đột Sát nhếch môi nói:
- Hãy để dành lời nói đó khi trở thành oan hồn vất vưởng.
Gã vừa nói vừa từ từ dựng đôi song thủ lên trước mắt. Đến lúc này Tuyết Cầm mới nhận ra trên đôi song thủ của Phi Ma Đột Sát có hai cây kim đen xì lòi ra ngoài.
Phi Ma Đột Sát nói:

- Kỳ mỗ sẽ đưa nàng đi.
Phi Ma Đột Sát toan phát động chiến công để lấy mạng Di Tuyết Cầm thì giọng nói trầm trầm cất lên sau lưng gã.
- Ngọc Diện Hồ Ly Di Tuyết Cầm không phải dành cho ngươi.
Phi Ma Đột Sát quay ngoắc lại.
Đôi chân mày gã nhìu hẳn lại, miệng thì nói:
- Đoàn Quốc Vĩnh.
Đoàn Quốc Vĩnh tay cầm đốc đao, hướng mũi xuống đất thả bước chầm chậm bước qua cửa mộc lầu.
Y vừa đi vừa nói:
- Đoàn mỗ và ngươi có thể dành nhau một con mồi. Kẻ thắng thì có mồi ngon, kẻ bại đành nhịn đói mà nhận cái chết.
- Ngươi muốn xen vào chuyện của ta.
- Với một kẻ đi tìm người để săn thì không nên nói nhiều. Hãy nghĩ đến con mồi mà hành động.
Kỳ Xú Cân nghiến răng.
- Được… ta sẽ cùng dành với ngươi.
- Tốt…
Miệng vừa thốt ra mỗi một từ cụt lủn đó của Đoàn Quốc Vĩnh đã tạo ra một màn ảnh đao trùng trùng điệp xông thẳng đến Phi Ma Đột Sát.
Phi Ma Đột Sát rống lên một tiếng, chớp động song thủ với đôi kim đen kịt dính trên những ngón tay công thẳng vào mản ảnh đao dày đặc.
Màn ảnh đao vụt tắt, và Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh bất ngờ xuất hiện như từ dưới đất chui lên, hay từ trên trời rơi xuống ngay trước mặt Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân.
Nhưng tưởng đâu Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh cũng đã rơi vào tình trạng như lão Hựu, nhưng không. Y đang từ từ đưa dần lưỡi khoái đao qua khỏi đầu mà tuyệt nhiên Phi Ma Đột Sát chẳng có phản ứng gì trước hành động của họ Đoàn.
Phi Ma Đột Sát đứng thừ ra tợ như một pho tượng, bởi vì y đã bị khí đao sát nhạn của Đoàn Quốc Vĩnh tước mất cái thân. Y đâu còn cái thân để tiếp nhận nỗi sợ hãi từ lưỡi khoái đao của họ Đoàn. Người ta tồn sinh, nhờ cái thân, nay thân mất thì chẳng khác nào một xác chết biết thở. Ngọn khoái đao từ từ chém xuống đỉnh đầu Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân mà y vẫn không có chút phản xạ nào. Phi Ma Đột Sát Kỳ Xú Cân tợ như một khúc củi bị bổ đôi bởi ngọn khoái đao của Đoàn Quốc Vĩnh.
Gã tráng kiện đồng hành với Phi Ma Đột Sát chứng kiến cảnh tượng đó hồn siêu phách lạc, liền quay bước bỏ chạy cứu mạng mình,

nhưng màn ảnh đao như một ám lưới chụp xuống gã.
Khi Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh thu hồi binh khí thì thể pháp của gã chỉ còn là một đống thịt bầy nhầy trông thật gớm ghiếc và ghê tợn.
Di Tuyết Cầm đứng thừ người ra trước hai cái chết khủng khiếp đó.
Chứng kiến hai cái chết khủng khiếp của Phi Ma Đột Sát và gã tráng kiện, đôi cước pháp của nàng như thể bị chôn xuống sàn mộc lầu chẳng thể nào nhúc nhích được. Sắc diện nàng tái nhợt ra, với vẻ sợ hãi tột cùng.
Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh nhìn lại Di Tuyết Cầm.
Y nhạt nhẽo nói:
- Chưa một ai thoát chết khỏi Thiên Ma Đao.
Di Tuyết Cầm nhìn Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh, từ tốn đáp lời gã:
- Điều đó ngươi không cần phải nói ra, Tuyết Cầm này biết.
- Nàng biết, vậy quyết định như thế nào? Chết bởi đao của Đoàn mỗ hay tự kết liễu mạng sống mình.
- Theo ý ngươi thì ta sẽ chọn cái gì?
- Ta cho nàng quyết định.
Tuyết Cầm nhìn Thiên Ma Đao điểm một nụ cười mỉm. Nàng từ tốn nói:
- Ngọc Diện Hồ Ly rất cảm kích với minh tâm của ngươi.
Nàng nói rồi nhìn lại Hựu Tiếu Càn, nhỏ nhẹ nói:
- Hựu huynh… Chúng ta tiếp tục uống rượu chứ.
Lão Hựu gật đầu.
Nàng dìu lão Hựu bước lại bàn. Hai người ngồi đối diện với nhau.
Tuyết Cầm bưng chén rượu mà lão Hựu chưa kịp uống, áp vào môi lão.
Lão uống cạn chén rượu.
Nàng đặt chén xuống bàn.
- Hựu lão huynh thấy trong người ra sao?
- Sắp chết rồi.
Tuyết Cầm mỉm cười.
- Hựu lão huynh có muốn cùng chết với Tuyết Cầm không?
Lão Hựu gật đầu:
- Nàng đi đâu ta theo đó.
Tuyết Cầm mỉm cười. Nụ cười trên hai cánh môi của nàng vẫn đủ sức quyến rũ lão Hựu làm cho lão ngây ngất trong tình cảnh kê đầu vào lưỡi hái tử thần. Lão nhỏ nhẹ nói:
- Tuyết Cầm… nàng đẹp quá!
Thân diện lão Hựu méo xệch hẳn lại. Lão lí nhí nói:
- Ta không muốn nàng chết.

Nàng gượng cười nói:
- Tuyết Cầm cũng không muốn để Hựu lão huynh cô độc. Vị Phong đã nói với Tuyết Cầm, hãy trân trọng tình yêu của người yêu mình chứ đừng chạy theo bóng tình hư ảo.
- Vị Phong hiểu lão Hựu tội nghiệp này.
Lão Hựu buông tiếng thở dài, bất giác nhìn lại Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh. Lão trang trọng nói:
- Đoàn các hạ… Lão Hựu sẵn sàng tiếp nhận trăm lưỡi đao của các hạ mà tuyệt nhiên không thốt một tiếng than vãn, một lời van xinh, hay một chút căm hận nào… mà chỉ xin túc hạ tha mạng cho nương tử của ta Di Tuyết Cầm.
Đôi chân mày sắc của Đoàn Quốc Vĩnh nhíu lại.
Y thả bước đến gần bàn hai người, nhạt nhẽo nói:
- Ta sẽ không giết lão… và cũng không lấy mạng Ngọc Diện Hồ Ly Tuyết Cầm.
Chân diện lão Hựu lộ rõ vẻ phấn khích. Lão toan mở miệng nói nhưng Thiên Ma Đao khoát tay ngăn không cho lão nói và ôn nhu nói tiếp:
- Nhưng để ta ban ân cho hai người, ta buộc Di Tuyết Cầm phải chấp nhận một điều kiện.
Tuyết Cầm nghiêm giọng nói:
- Ngươi không cần phải nói ra điều kiện của ngươi. Tuyết Cầm này biết. Lão Hựu lắc đầu hỏi Thiên Ma Đao:
- Túc hạ hãy nói đi… điều kiện gì?
Đoàn Quốc Vĩnh nghiêm giọng nói:
- Di Tuyết Cầm buộc phải tế trời bái đất thành thân với Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh.
Lão Hựu mở to đôi mắt lồi hết cỡ, những tưởng như hai con ngươi của lão sẽ lọt ra khỏi hốc mắt.
Lão từ từ nhìn lại Di Tuyết Cầm.
Tiếp nhận ánh mắt của lão Hựu, Tuyết Cầm điểm nụ cười mỉm thật tươi như đóa hoa hàm tiếu.
Nàng ôn nhu nói:
- Hựu lão huynh có xem Di Tuyết Cầm này là nương tử của mình không?
Lão gật đầu.
Nàng nhìn lão ôn nhu nói:
- Chỉ bao nhiêu đó thôi… Tuyết Cầm đã mãn nguyện rồi.
Nước mắt trào ra hai bên má Hựu Tiếu Càn. Lão lí nhí nói nhưng không rõ lời bởi sự xúc động đang dâng ngập trong tâm tưởng lão.

- Tuyết Cầm… nàng tha thứ những lời nói mà ta xúc phạm nàng.
- Những lời nói kia chẳng là gì cả, mà chỉ có tình yêu của Hựu lão huynh mới là tất cả.
Nàng bước qua bên lão Hựu. Cầm lấy tay lão Hựu, Tuyết Cầm áp vào má mình. Máu độc từ lòng bàn tay của lão Hựu tràn lên mặt nàng, nhưng nàng chẳng một chút e dè hay ngại ngùng. Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Tuyết Cầm và Hựu lão huynh sẽ cùng chết với nhau. Hy vọng kiếp sau Tuyết Cầm và Hựu lão huynh sẽ là một đôi hiền khang lệ mà trên cõi nhân sinh này chẳng một ai sánh bằng.
Nàng nói rồi nụ cười mỉm dành cho lão Hựu. Nụ cười của nàng thật tươi của thỏa mãn và dâng hiến, trao tặng.
Lão Hựu cùng cười với nàng.
Tuyết Cầm cắn vào ngón tay mình, rồi dùng máu viết lên bàn nhưng mắt vẫn không rời lão Hựu.
“Đình Vọng Phong.”
Lão Hựu gật đầu.
Tuyết Cầm nép người vào lão Hựu. Lão trông như một gã lùn tội nghiệp đứng trong vòng tay che chở của Tuyết Cầm thì đúng hơn.
Tuyết Cầm nhìn lại Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh.
Nàng cất giọng trang trộng và khe khắt.
- Di Tuyết Cầm từ chối điều kiện của ngươi.
Thiên Ma Đao cau mày:
- Ta thật là khó hiểu.
- Mãi mãi ngươi sẽ không bao giờ hiểu được Ngọc Diện Hồ Ly Di Tuyết Cầm… mãi mãi không bao giờ hiểu được.
Đôi chân mày Đoàn Quốc Vĩnh nhíu lại.Y gằn giọng nói:
- Nàng đang thách thức sự tàn nhẫn của Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh.
- Di Tuyết Cầm đã biết ngươi là kẻ tàn nhẫn. Một kẻ tàn nhẫn thì không bao giờ có đặng tình yêu. Nếu ngươi có là một cao thủ vô địch trong võ lâm thì mãi ngươi cũng là kẻ đơn độc. Ngươi không bao giờ tìm được tấm chân tình đúng nghĩa. Mãi mãi không bao giờ tìm được.
Hai hàm răng Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh nghiến lại phát ra những âm thanh ken két.
- Vậy là nàng đã quyết định.
- Không phải quyết định mà tự nguyện.
Lời còn đọng trên miệng Di Tuyết Cầm thì một chớp đao sáng ngời cắt ra. Chớp đao kia tiện ngay tay của nàng và lão Hựu. Hai cánh tay

vẫn nắm chặt lấy nhau rơi xuống sàn nhà.
Máu tuôn xối xả.
Mặc dù tiếp nhận chiêu đao tàn khốc và tàn nhẫn của Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh, nhưng tuyệt nhiên Tuyết Cầm lẫn lão Hựu vẫn không bật ra tiếng rên rỉ nào, ngoại trừ sắc mặt tái hẳn đi vì cái đau đâm thọc đến tận đỉnh đầu làm họ hoa mắt.
Thiên Ma Đao nghiêm giọng nói:
- Nàng đã là phế nhân, nhưng ta vẫn chấp nhận nàng làm nương tử để nàng sống, chỉ cần nàng lấy mạng lão quái nhân dị dạng này.
Tuyết Cầm đanh nạt ngang:
- Không, Di Tuyết Cầm có là ma nữ, là kẻ bại hoại cũng không bao giờ giết người yêu mình, giết tướng công của mình. Ngươi muốn tìm con người đủ nhẫn tâm sát tử tướng công mình thì hãy tự đi mà tìm.
Những thớ thịt trên mặt lão Hựu tun bần bật. Lão làm sao đè nén được sự xúc động khi nghe những lời nói này thốt ra từ người lão tôn thờ và yêu thương, chấp nhận là lão nô tình cho Tuyết Cầm.
Lão nhìn Thiên Ma Đao rồi quay ngẩng lên nhìn Tuyết Cầm.
- Ta nợ nàng nhiều quá… kiếp sau sẽ là nô bộc trung thành cho nàng.
Lão nói dứt câu quỳ xuống dưới chân Tuyết Cầm. Nàng cũng quỳ xuống đối diện với lão. Họ như một đôi tân lang và tân nương trong ngày song hỷ chu bái lại nhau.
Thiên Ma Đao toát mồ hôi mặt lại chứng kiến cảnh đó, gã gằn giọng nói:
- Có kiếp sau ta cũng sẽ đeo bám các ngươi.
Y nói rồi, phát tác một đường đao cực kỳ tàn nhẫn. Lưỡi khoái đao chỉ vào giữa hai người như muốn cắt lìa hai người ra. Nhưng Di Tuyết Cầm như đoán được chiêu đao của Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh mà bám chắc lấy đao không để hai người rời ra. Hai người trút hồn ra khỏi xác trong sự phẫn nộ của Thiên Ma Đao Đoàn Quốc Vĩnh.
Nhìn xác Di Tuyết Cầm và lão Hựu, hắn nhạt nhẽo nói:
- Tại sao ta phải hiểu nàng.
Y giắt lưỡi khoái đao ra sau lưng, nhúng nước bọt vào hai bàn tay, rồi lặng lẽ rời gian mộc lầu. Y để lại sau lưng một cảnh tượng ghê rợn với những xác người không toàn vẹn.
* * *
Vị Phong bước vào mộc lầu. Chàng không thể nào bình tĩnh mà dằn được sự bồi hồi khi thảm cảnh trong mộc lầu đập vào mắt mình. Vị Phong lao đến bên xác Di Tuyết Cầm và lão Hựu. Cánh tay của Di

Tuyết Cầm và lão Hựu dính vào nhau đập vào mắt Vị Phong.
Nhìn xác Di Tuyết Cầm và Hựu Tiếu Càn, Khắc Vị Phong đã nghiệm ra một chuyện. Chàng nhìn hai người thầm nói:
- Tỷ tỷ… Hựu tiền bối.
Cùng với lời nói đó là cơn cuồng nộ vùn vụt dậy trong tâm trí của Vị Phong. Sự cuồng nộ càng lúc càng dâng trào cho đến khi tụ thành một tiếng rống khủng khiếp để Khắc Vị Phong có thể trút sự phẫn nộ kia ra khỏi tâm thức chàng.
- Tại sao… tại sao… ông trời sao có thể bày ra một số phận oan nghiệt như vậy được chứ. Tại sao…
Chàng đứng lên, gào lên:
- Thiên Ma Đao… Ngươi ở đâu.
Chàng toan chạy ra ngoài nhưng dòng chữ "Đỉnh Vọng Phong" viết bằng máu đập vào mắt chàng. Vị Phong sững bước chăm chăm nhìn dòng bút tự được viết bằng máu đỏ. Chàng nhìn lại Di Tuyết Cầm và Hựu Tiếu Càn.
- Di tỷ tỷ… Hựu tiên sinh… Khắc Vị Phong sẽ buộc kẻ gieo ác phải trả món nợ này. Khắc Vị Phong buộc hắn phải trả lại món nợ này.
Vừa nói hai hàm răng của Vị Phong vừa nghiến lại phát ra những âm thanh căm hờn và phẫn uất.
Chàng nuốt nước bọt như nuốt cả khối than hồng do sự cuồng nộ tạo thành. Mãi một lúc thật lâu, Khắc Vị Phong mới có thể định tâm lại được. Chàng ôm xác Di Tuyết Cầm và Hựu Tiếu Càn rời mộc lầu đưa đến Đỉnh Vọng Phong. Sau khi chôn họ chung một lỗ huyệt, Vị Phong ngồi thừ bên nấm mộ của lão Hựu và Di Tuyết Cầm.
Rời nấm mộ, Vị Phong tiến đến ghềnh đá. Chàng nhìn xuống phiến đã phủ đá khô.
Vị Phong thầm nói:
- Tỷ tỷ, phải chăng tỷ muốn Khắc Vị Phong chứng nghiệm sự huyền vi của những dấu chân trên phiến đá này.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 18
Sát thủ vô tình

Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung vừa bưng chén rượu chưa kịp dốc lên miệng thì Tần Á Mỵ đẩy cửa vào biệt phòng gã. Nhân dạng của

nàng vừa đập vào mắt họ Quan thì y đặt chén rượu trở lại và đứng lên. Quan Sử Chung hoàn toàn bất ngờ với bộ y phục trên người Tần Á Mỵ. Trong bộ đồ bó da sát vào người, phô trương những đường cong cân đối, Á Mỵ như thể hoàn toàn lột xác.
Á Mỵ nhìn Quan Sử Chung, bước đến trước mặt gã. Nàng đưa một ngón tay thè lưỡi liếm.
Động tác này của nàng càng khiến Quan Sử Chung sững sờ hơn.
Y buột miệng nói:
- Tần muội khác lạ quá.
Á Mỵ nũng nịu, vặn người như một con mèo làm dáng với vị chủ nhân của mình. Nàng vừa vặn mình vừa nói:
- Huynh thấy muội lạ chỗ nào?
Quan Sử Chung vỗ cằm:
- Rất lạ. Tần muội không giống ngày thường nữa, mà cứ như lột xác thành một người nào đó chứ không phải là Tần Á Mỵ hôm nào.
Nàng nguýt mắt đưa tình rồi nói:
- Tần huynh biết vì sao muội lạ không?
- Vì sao… Muội có thể nói cho Quan huynh nghe được không?
Nàng gật đầu, cầm tay Quan Sử Chung vuốt lên má mình. Động tác của Tần Á Mỵ như thể mời mọc Quan Sử Chung hãy vuốt ve mơn trớn nàng. Nàng vừa dùng bàn tay của họ Quan vừa nũng nịu nói:
- Tần muội vừa luyện thành Miêu Công.
Sử Chung cau mày:
- Miêu Công… Huynh chưa từng nghe nói đến công phu này.
- Nhưng huynh có mừng không khi biết là muội đã tựu thành. Miêu Công.
- Tất nhiên là ta rất mừng.
Nàng buông tay Quan Sử Chung, đi vòng quanh gã. Mỗi bước đi của nàng thật nhẹ nhàng nhưng không thiếu sự uyển chuyển lả lơi mời chào. Thâm chí ngay cả ánh mắt sáng hẳn lên như mắt mèo.
Nàng dùng năm ngón tay ve vuốt Quan Sử Chung. Cảm giác từ những ngón tay nàng mang lại khiến cho Sử Chung ngây ngô lạ thường. Y mơ hồ liên tưởng Tần Á Mỵ như một con mèo cái đang trong thời kỳ lên cơn tìm giống đực.
Quan Sử Chung buột miệng hỏi:
- Miêu Công lợi hại thế nào? Ai đã truyền thụ cho muội?
Nàng nguýt Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung:
- Quan huynh tham lam quá à. Người ta chỉ hỏi một câu đã khó tìm lời giải đáp rồi. Đằng này Quan huynh hỏi những hai câu. Muội sẽ không cho huynh biết ai truyền thụ Miêu Công cho muội đâu. Mà chỉ

cho huynh biết công phu đó lợi hại như thế nào thôi.
Sử Chung bưng chén rượu dốc lên miệng trong khi Tần Á Mỵ áp người vào lưng gã. Toàn thân nàng như dán chặt vào lưng Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung như thể muốn truyền sinh khí từ mình sang họ Quan. Đặt chén rượu xuống bàn. Quan Sử Chung quay lại đối mặt với Tần Á Mỵ.
- Ta thật không ngờ nàng lại thay đổi nhanh như vậy.
Á Mỵ mỉm cười:
- Bất cứ sự tồn tại nào trong cõi nhân sinh cũng đều có sự thay đổi. Á Mỵ cũng phải thay đổi chứ. Huynh không muốn cho Á Mỵ thay đổi à.
Quan Sử Chung mỉm cười, lắc đầu nói:
- Nàng thay đổi quá nhanh, khiến ta phải ngạc nhiên đó.
- Huynh ngạc nhiên thật ư?
Quan Sử Chung gật đầu:
- Quả thật, ta rất ngạc nhiên với sự thay đổi của nàng, nhưng thay đổi quá đột ngột sẽ khiến người ta phải ngớ ngẩn đó.
- Vậy huynh có ngớ ngẩn không?
Quan Sử Chung gật đầu tự thú trước lời nói của Tần Á Mỵ.
Nàng nói tiếp:
- Thế sự thay đổi của Tần muội có làm Quan huynh thích không?
- Ta muốn biết vì sao nàng thay đổi sớm như vậy?
- Bởi vì Á My đã luyện thành Miêu Công nên mới thay đổi sớm như vậy đó. Thốt dứt câu, Á Mỵ bất giác hơi chồm tới trước. Chiếc lưỡi ẩm ướt và nhám nhịt của nàng lướt qua má Sử Chung. Sử Chung đờ cả người, và hoàn toàn bất ngờ bởi hành động đó của Á Mỵ. Gã đứng ngây ra như pho tượng ngắm nhìn dung diện lẳng lơ của Tần Á Mỵ mà nghĩ thầm: "…Luyện thành Miêu Công. Á Mỵ bỗng chốc không còn là Á Mỵ nữa. Miêu công phu kia khiến Á Mỵ quá ư thay đổi. Không biết mình có phù hợp với sự thay đổi của nàng không?"
Trong khi Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung suy nghĩ thì chiếc lưỡi ẩm ướt và nhám nhịt của nàng sục sạo vào cổ gã rồi liếm tất cả khuôn mặt của họ Quan.
Họ Quan ngây người với những động tác mà Tần Á Mỵ ban tặng. Hắn chấp nhận Tần Á Mỵ đã không còn là một con người mà đang biến thành một con mèo cái đùa giỡn chỉ chực giao hoan với bạn tình. Mặc dù nghĩ vậy nhưng y vẫn thích thú với những gì Á Mỵ đang làm.
Quan Sử Chung mỉm cười nhắm mắt nói:
- Miêu Công của Tần muội đang khiến ta thích thú vô cùng. Nếu như

tất cả nữ nhân đều biết dụng Miêu Công như muội thì hẳn nam nhân trên thế gian này đều biến thành những gã nô tình ngu muội cúi lưng nghe theo chỉ ngôn của nữ nhân.
Đoạn Kiếm Thù vừa nói vừa thọc tay vào bộ trang phục bó sắt, nắn nót đôi quả tuyết lê của nàng. Á Mỵ không phản kháng lại hành vì của họ Quan mà ngược lại còn phát ra những âm thanh gừ gừ như nhưng lời giao hoan nồng cháy và cuồng nhiệt nhất.
Chình những âm thanh gừ gừ phát ra từ miệng nàng rót vào tai Đoạn Kiếm Thù khiến cho gã ngây ngất với ngọn lửa dục tình bùng cháy trong tâm tưởng của mình.
Những âm thanh gừ gừ kia như tiếng mời chào đầy khích động, và Đoạn Kiếm Thù không thể dằn được lòng ham muốn bởi những gì mà Tần Á Mỵ đang tạo ra.
Y bế xốc Tần Á Mỵ lên khỏi sàn gạch đưa đến tràng kỷ. Tần Á Mỵ không phản kháng mà còn bấu mười ngón chỉ vào lưng họ Quan. Mười ngón chỉ pháp của nàng lún sâu vào da thịt gã tạo ra cảm giác rát buốt nhưng Đoạn Kiếm Thù vẫn thích thú với cảm giác rát buốt do những ngón chỉ kia tạo ra.
Y đặt nàng nằm duỗi dài trên tràng kỷ nhìn vào mặt Tần Á Mỵ.
- Muội có yêu huynh không?
Tần Á Mỵ gật đầu, nhưng cùng với gật đầu đó chiếc lưỡi lại thè ra liếm hai cả hai vành môi mọng chín.
Đôi chân mày của Quan Sử Chung hơi chau lại với vẻ mặt lẳng lơ và gợi đầy chất thú tính của Tần Á Mỵ. Nhưng rồi ý niệm thỏa mãn dục tính lại trỗi lên khỏa lấp toàn bộ tâm tưởng gã. Gã từ từ lột bộ y phục của Á Mỵ. Nàng chỉ mặc mỗi một bộ dạ hành bó sát, tuyệt nhiên chẳng còn thứ gì bên trong. Từ cơ thể nàng toả ra hơi nóng hừng hực như thể có ngọn lửa dục tình đang tỏa hơi nóng hầm hập.
Y xoa nắn nhè nhẹ đôi gò bồng đảo của nàng, nhưng bất ngờ Tần Á Mỵ kéo ghịt gã nằm lên người nàng. Mười móng tay có những chiếc móng nhọn cọ vào lưng Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung.
Mười ngón chỉ pháp của Tần Á Mỵ những tưởng xé toạc thân thể họ Quan buộc y phải bật ra tiếng rên rồi nói:
- Muội làm huynh đau.
Tần Á Mỵ dịu hẳn sắc diện lại. Nàng mỉm cười. Nụ cười của nàng khiến cho Quan Sử Chung hoan hỷ cực độ. Y dí mặt, rồi áp môi lên môi nàng.
Nàng ngấu nghiến ngay lấy đôi môi của hắn khiến cho gã phải ngộp thở. Quan Sử Chung muốn chủ động đi tìm cảm giác lạc dục trong cuộc giao tình với Á Mỵ nhưng hắn lại biến thành kẻ bị động thì đúng

hơn. Có lần trong cơn phấn khích tột cùng mà Tần Á Mỵ không làm chủ được mình. Nàng dùng đôi ngọc thủ xé toạc trang phục của Quan Sử Chung. Sự phấn khích tột cùng của nàng nhanh chóng lan qua họ Quan.
Y cảm nhận một sự háo hức lạ thường trước tấm thân lõa lồ của Tần Á Mỵ và sẵn sàng chuẩn bị cho một cuộc giao hoan cuồng nhiệt nhất trong đời. Đôi chân trần thon dài của Á Mỵ quặp chặt lấy thắt lưng của Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung. Đôi chân đó chẳng khác nào một gọng kềm ghịt sát y vào người nàng.
Những âm thanh gừ gừ liên tục phát ra từ cửa miệng nàng.
Quan Sử Chung nhắm mắt tận hưởng niềm lạc thú ngọt ngào. Đôi tay của gã đã lọt thỏm vào sự không chế của Tần Á Mỵ. Ngọc thủ của nàng bóp chặt lấy mạch môn của họ Quan mà y hoàn toàn không hay biết gì, bởi thể xác và thần thức đã bị Tần Á Mỵ nhấn chìm xuống tận đáy vực hoang tình.
Khi Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung đã thỏa mãn dục tình bùng nổ trong mình thì mới nhận ra điều đó, cũng là lúc đôi chân trần của Á Mỵ như hai gọng kếm siết lấy thắt lưng y.
Đôi con ngươi của Quan Sử Chung trợn đứng lên.
Y nhăn mặt với tất cả những nét đau khổ cực kỳ. Y muốn nói nhưng bụng lại bị bóp chặt bởi đôi chân của Á Mỵ không thể thốt ra lời.
Đến lúc này Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung mới nhận chân diện với những nét thú tính của Tần Á Mỵ.
Y gượng nói:
- Tần muội… Huynh không chịu nổi.
Nàng cười mỉm, nhỏ nhẹ nói:
- Huynh không chịu nổi ư… Vậy nói cho muội biết ai đã tạo ra huyết án Diệp Diệp tại Vọng Nguyệt lầu.
Chân mày Quan Sử Chung chau hẳn lại với những giọt mồ hôi xuất ra đầy mặt. Y dồn hết sức lực mới bật ra lời nói:
- Võ… võ lâm…
Y chưa kịp nói hết lời thì người run lên, ngay trên tâm linh của Đoạn Kiếm Thù xuất hiện một nốt ruồi đỏ ửng như hạt đậu. Y rùng mình liên tục, hai con ngươi thì trợn to hết cả.
Tần Á Mỵ rít giọng nói:
- Ngươi nói đi… nói đi… võ lâm là ai… nói đi.
Nàng vừa nói vừa dồn nội lực vào đôi chân trần thanh mảnh của mình.
Một âm thanh khô khốc phát ra từ thắt lưng của Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung. Miệng gã từ há hốc ra, và lưỡi lè dài ra ngoài.

Tần Á Mỵ sa sầm mặt. Nàng vô thẳng song chưởng vào ngực họ Quan.
- Ầm…
Chưởng kình của nàng hất Đoạn Kiếm Thù văng xuống tràng kỷ. Y biến thành một khối thịt bầy nhầy trông thật gớm ghiếc.
Á Mỵ chỏi tay ngồi lên. Nàng nhìn Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung như nhìn một miếng thức ăn thừa ôi thiu, ngần ngại rồi ngoảnh mặt đi nơi khác.
Thượng Quan Đại Phu đẩy cửa bước vào. Y chắp tay sau lưng nhìn Đoạn Kiếm Thù Quan Sử Chung. Đôi uy nhãn của vị kỳ nhân rọi vào vùng thắt lưng với màu da tím bầm của họ Quan, rồi vuốt râu khẽ gật đầu.
Y nhìn lại Tần Á Mỵ.
Á Mỵ vận lại bộ trang phục bó chẽn bước đến ôm quyền xá Thượng Quan Đại Phu.
- Nghĩa phụ…
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu, khẽ gật đầu mỉm cười từ tốn nói:
- Á Mỵ… Miêu Công Đường Lang của con đã đạt đến cảnh giới cao siêu đó.
Lão nắm tay nàng:
- Ta chúc mừng cho Á Mỵ.
- Đa tạ nghĩa phụ.
- Trong mắt nàng ta vẫn còn lại nghĩa phụ ư.
- Không chỉ là nghĩa phụ mà còn là người Á Mỵ ngưỡng mộ và tôn sùng.
Lão cười khảy rồi nói:
- Ta còn là sư tôn bởi vì ta truyền thụ Miêu Công Đường Lang cho nàng.
- Á Mỵ luôn tâm niệm điều đó.
Đặt tay lên bờ vai Tần Á Mỵ, Thượng Qua Đại Phu ôn nhu nói:
- Á Mỵ… Nàng chính là người ta cần trong thời khắc này.
Lão nắm hai bờ vai của Á Mỵ.
- Hãy đến Đào Hoa trang, gặp Đạo vương Khắc Vị Phong. Buộc y phải trả lại bức Da Dê và Ngọc Kỳ Lân.
- Á Mỵ tuân lệnh nghĩa phụ.
- Tốt lắm. Ta tin vào Á Mỵ.
* * *
Vị Phong bước đi theo những dấu chân in trên phiến đá. Lúc đầu chàng có cảm tưởng cảnh vật chung quanh mình quay cuồng, loạn đảo nhưng rồi càng lúc càng quen dần đến khi nghiệm ra thân pháp

có hàng như nước chảy mây trôi, có bóng mà chẳng có hình. Cước pháp Vị Phong càng lúc trở nên thuần thục, cho đến khi chàng tự thi triển những cước bộ mà chẳng một chút ngượng ngùng. Đến lúc này bộ pháp của chàng thật là linh hoạt lạ thường. Nó nhoan nhoán như bóng ma vô hình, lúc hiện lúc mất.
Khắc Vị Phong càng tập, càng phấn khích tột cùng. Chàng mừng thầm vì đã phát hiện ra sự ảo diệu phi thường của những dấu chân để lại trên phiến đá tại đỉnh Vọng Phong.
Vị Phong quay lại ghềnh đá, nhìn xuống dưới phiến đá có vô vàn những dấu chân. Bây giờ thì chàng không còn hoa mắt như lần đầu nữa.
Với tâm trạng phấn khích hồ hởi, Khắc Vị Phong reo lên:
- Ta đã thành công. Di tỷ tỷ… Vị Phong đã thành công rồi. Vị Phong đã thành võ công này rồi.
Chàng nghiệm một lúc, nhẩm nói:
- Vô Ảnh cước. Đúng rồi, nó chính là Vô Ảnh cước.
Vị Phong nhìn lại phiến đá rồi lướt nhìn xuống đi tiếp một lần nữa. Đôi cước pháp của chàng vùn vụt đi theo ý muốn mà chẳng hề có chút ngượng ngập gì, thậm chí còn cảm nhận nó sinh ra một thứ nội lực nơi chân chàng.
Quay lại ghềnh đá, Vị Phong nghĩ thầm: “Bây giờ ta có thể rời Đào Hoa viên để đến Thiên Vân trang được rồi. Tỷ tỷ… Vị Phong sẽ quay lại Đào Viên trang, sau khi thanh toán tất cả những oan nợ trong cuộc đời này.”
Rời đỉnh Vọng Phong, Khắc Vị Phong quay lại gian mộc lầu. Chàng bước vào gian mộc lầu, không khỏi ngạc nhiên đoán ngay ra khi thấy Tần Á Mỵ đã có mặt trong gian chính sảnh. Ánh trăng hắt qua khung cửa sổ rọi lên người nàng.
Vị Phong cau mày khi thấy nàng mặc bộ đồ bó sát lấy người như muốn phô trương những đường cong của thể pháp.
Hai người đối mặt nhìn nhau. Á Mỵ nói:
- Thấy muội Khắc đại ca mừng sao.
Không đáp lời nàng. Vị Phong đánh đá lửa thắp ngọn chân đèn đặt nơi góc đại sảnh.
Thắp sáng ngọn chân đèn, chàng mới nhìn lại Tần Á Mỵ.
- Nàng lạ lùng quá.
- Khắc huynh thấy Á Mỵ lạ chỗ nào.
- Nàng mặc bộ trang phục này trông rất lạ. Vị Phong không còn nhận ra nàng nữa.
Nàng mỉm cười với Vị Phong rồi nói:

- Bộ trang phục của muội làm cho Khắc huynh lạ à.
Vị Phong gật đầu.
- Nàng đã thay đổi quá nhiều trong bộ trang phục này. Ta không còn nhận ra một tiểu thư Tần Á Mỵ, ái nữ của Tần Chương Tổng giáo đầu Dương Châu. Á Mỵ bước đến trước mặt Vị Phong. Nàng nguýt mắt lẳng lơ đưa tình. Ánh mắt lẳng lơ đưa tình của nàng khiến Vị Phong không khỏi bất nhẫn, lắc đầu. Chàng buột miệng nói:
- Đúng là nàng đã thay đổi, không còn là Tần Á Mỵ như hôm nào.
- Nếu muội không phải là Tần Á Mỵ thì ai đang đứng trước mặt Khắc Vị Phong đây. Hay Khắc huynh chỉ nhận ra sự thay đổi của Tần Á Mỵ mà không còn cảm xúc tình yêu như hôm nào.
Vừa nói Tần Á Mỵ vừa dùng tay rà lên vùng thượng đẳng của Vị Phong. Động tác của nàng khiến đôi chân mày Vị Phong nhíu lại. Buông một tiếng thở ra. Vị Phong nói:
- Nàng còn có thể nhắc đến hai tiếng tình yêu ư?
- Tại sao không. Khắc huynh đã từng yêu Á Mỵ mà.
Vị Phong không phủ nhận điều đó, nhưng tình yêu của Vị Phong đối với Tần Á Mỵ đã lụi tàn kể từ khi gã Tịnh Sỹ Nhân ý trung lang của nàng sát tử những nghĩa tử của Vị Phong tại Hoàn Mai trang.
Vị Phong lắc đầu:
- Ta không còn chút xúc cảm với tình yêu của nàng. Tất cả đã thuộc về dĩ vãng và dĩ vãng đó thì Vị Phong không muốn nhớ và không muốn nhắc đến làm gì.
Nàng mỉm cười từ tốn nói:
- Khắc huynh cũng đã thay đổi.
- Đúng… Với nàng Khắc Vị Phong nên thay đổi.
Nghe Vị Phong thốt ra câu này nhưng tuyệt nhiên Tần Á Mỵ chẳng biểu lộ nét gì là bất mãn trên dũng diện có những nét hoang dại của nàng. Đã không biểu lộ sự bất mãn mà ngược lại nàng còn phóng ánh mắt lẳng lơ giao tình.
Nàng giả lả nói:
- Có lẽ tại bộ trang phục mà Tần Á Mỵ đang vận trên người khiến huynh mất đi cảm xúc tình yêu hôm nào đối với muội.
Nàng nhìn vào mắt Vị Phong nói tiếp:
- Nếu vì bộ trang phục này mà khiến Khắc huynh mất đi hứng thú với Tần Á Mỵ… Muội trút bỏ nó vậy.
Vị Phong chưa kịp đáp lời Á Mỵ thì nàng tự kéo dạt áo ra hai bên. Đôi gò bồng đảo ngồn ngộn chất xuân tình đập vào mắt Vị Phong. Vị Phong cau mày nói:
- Nàng đúng là đê tiện.

Sắc diện của Tần Á Mỵ đỏ bừng. Nàng rít giọng nói:
- Ngươi mới là kẻ đê tiện. Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.
Miệng thì nói, Tần Á Mỵ vươn trảo thộp đến tay Vị Phong. Thao tác của nàng cực nhanh và chính xác. Tay nàng vừa bắt hữu thủ Vị Phong thì chàng bị nhấc lên khỏi mặt đất quẳng về phía tràng kỷ.
Hoàn toàn bất ngờ với hành động của Tần Á Mỵ, Vị Phong không kịp có phản xạ gì, mà biến thành một khối thịt quẳng đi về phía tràng kỷ.
Lưng Vị Phong va vào tràng kỷ, ngã ngửa ra. Chàng chưa kịp chỏi tay ngồi lên, thì Tần Á Mỵ chẳng khác nào một con mèo hoang vồ lao tới cưỡi lên người Khắc Vị Phong.
Vị Phong bật ra lời:
- Nàng làm gì vậy?
Những tiếng gừ gừ phát ra từ miệng nàng.
Tần Á Mỵ cũng không màng đến hành động suồng sã của mình với đôi nhũ hoa lồ lộ phơi ra ngoài. Hai tay nàng cào lên ngực Khắc Vị Phong, đôi chân thon mảnh dẻ thì kẹp ngang hông chàng.
Nàng cúi rợp người xuống thè chiếc lưỡi ẩm ướt, nóng hổi lướt qua mặt chàng.
Vẻ hoang dại của Tần Á Mỵ khiến Vị Phong sững sờ, cùng với sự sửng sốt đó chàng cảm nhận mười ngón chỉ của Tần Á Mỵ như muốn cào rách da thịt mình.
Vị Phong miễn cưỡng nói:
- Á Mỵ… muội.
Không để cho chàng nói hết câu. Á Mỵ áp chặt môi mình vào miệng Vị Phong. Nàng không phải hôn chàng bằng sự trao tình nồng thắm mà như hút lấy chân khí trong nội thể Vị Phong. Ngấu nghiến cấu xé môi chàng.
Sự cuồng bạo dâm dật của Tần Á Mỵ khiến Vị Phong hốt hoảng.
Chàng đẩy nàng bật trở lại lên gắt giọng nói:
- Ta không thể nào chấp nhận được sự cuồng dâm của nàng.
Chàng vừa thốt dứt câu thì nhận ra vùng hạ đẳng của mình như có gọng kềm thắt chặt vào, những tưởng cắt đôi thân pháp ra làm hai khúc.
Vị Phong nhăn mặt, mắt nổ đom đóm, nhưng vẫn cố gượng nói:
- Á Mỵ… nàng…
Hai con ngươi của Khắc Vị Phong như muốn lọt thỏm ra bởi sự co thắt nơi vùng hạ đẳng.
Á Mỵ thè lưỡi liếc mắt rít giọng nói:
- Nếu ngươi muốn sống thì mau trao lại bức Da Dê và Ngọc Kỳ Lân.

Câu nói này của Tần Á Mỵ như một tia chớp vụt loé lên trong tâm tưởng của Vị Phong. Mặc dù chàng đang bị Á Mỵ dùng đôi chân kẹp ngang hông và xiết lại đau như tưởng lục phủ ngũ tạng sẽ trào ra ngoài miệng, nhưng Khắc Vị Phong cũng đủ minh mẫn để hiểu mục đích của nàng khi tìm đến Đào Hoa trang.
Vị Phong gồng người chịu đựng, mà tâm tưởng thì nghĩ đến cái chết của những nghĩa đệ tại Hoàn Mai trang. Mồ hôi tuôn đầy ra mặt chàng.
Tần Á Mỵ gằn giọng nói:
- Ngươi mau trả lại bức Da Dê và Ngọc Kỳ Lân… Mau đưa ra đi.
Trong lời nói của Tần Á Mỵ thỉnh thoảng lại có những âm thanh gừ gừ phát ra nghe thật chối tai.
Trong lúc đó sự cuồng nộ bốc dâng lên đầu Khắc Vị Phong. Chàng rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đó, thể pháp chàng bật đứng lên đưa theo cả Tần Á Mỵ.
Hai hàm răng nghiến lại, Vị Phong rít giọng nói:
- Nàng đã buộc Vị Phong.
Vừa nói Vị Phong vừa vỗ chưởng vào mặt nàng. Nhưng Á Mỵ đã nhanh hơn Vị Phong tưởng. Nàng đâu còn là Tần Á Mỵ vị tiểu thư liễu yếu đào tơ, một trang thiên kim của Tần giáo đầu nữa mà đã là đại cao thủ với tuyệt công Miêu Công Đường Lang. Chưởng của Khắc Vị Phong vừa tống ra thì đã bị Á Mỵ vươn trảo bắt lại thật dễ dàng. Trong khi nàng bắt lấy chưởng của Khắc Vị Phong thì đôi chân lại siết vào vùng thắt lưng như muốn ép lục phủ ngũ tạng của Vị Phong phải trào ra ngoài miệng. Đôi thần nhãn của Khắc Vị Phong nảy đom đóm bởi uy lực tàn nhẫn do đôi chân thanh mảnh của Tần Á Mỵ tạo ra. Chàng gần như nghẹt thở, trong khi Á Mỵ vẫn phát ra những âm thanh gừ gừ như mèo hoang động cỡn.
Vị Phong nhăn mặt thốt lên:
- Á Mỵ…
Á Mỵ rít giọng nói:
- Nói mau… những thứ đó ngươi dấu ở đâu.
Đôi con ngươi của Vị Phong mở to hết cỡ, mặt nhăn nhúm.
- Ta…
Chàng chợt nói ra nơi dấu bức Da Dê và Ngọc Kỳ Lân thì chiếc chân đèn đập vào mặt chàng, Cùng vói bóng của chiếc chân đèn lọt vào con ngươi đã hoang dại. Vị Phong nhớ lại những cái chết thảm của những nghĩa đệ. Chàng nghĩ lại cái chết của Di Tuyết Cầm và hiểu tất cả là sự uất hận khi chính Tần Á Mỵ đặt chàng vào tử lộ.
Vị Phong rống lên một tiếng. Cùng với tiếng rống đó, chàng dùng

luôn Vô Ảnh cước, thoăn thoắt bước ngay đến chiếc chân đèn.
Vị Phong nghiến răng nói:
- Tần Á Mỵ… Vị Phong hận nàng.
Liền ngay sau lời nói đó, Vị Phong dí Á Mỵ vào chiếc chân đèn. Lưng và mông của Á Mỵ dựa vào chiếc chân đèn nóng hổi.
Á Mỵ thét lớn:
- Á…
Cùng với tiếng thét đó, đôi chân thon thả của nàng bung ra khỏi vùng thắt lưng của Khắc Vị Phong. Lợi dụng ngay thời cơ đó, Vị Phong quăng nàng ra xa. Á Mỵ rơi huỵch xuống sàn mộc lầu như trái mít rụng.
Chàng lùi lại ba bộ nhìn nàng. Trong đáy mắt Vị Phong còn lộ nét sững sờ và ngạc nhiên tột cùng.
Chàng không thể nào tin được Tần Á Mỵ hôm nay.
Vị Phong lắc đầu nghĩ thầm: “Ả không phải là Tần Á Mỵ.”
Trong khi Khắc Vị Phong thì Tần Á Mỵ chòi tay đứng lên. Nàng nhìn Vị Phong bằng ánh mắt hoang dại, ghê rợn. Cùng với ánh mắt đó là những âm thanh gừ gừ phát ra từ chiếc miệng xinh xắn.
Nàng gừ lên một tiếng rồi nhảy đến Khắc Vị Phong, vươn đôi ngọc thủ chẳng khác nào vồ một con mồi.
Định thái của Tần Á Mỵ, buộc Vị Phong phải dùng đến Vô Ảnh cước. Thân pháp chàng nhoán lên như bóng ma vô hình, dễ dàng né tránh cái vồ của Tần Á Mỵ.
Á Mỵ vồ hụt chàng, uốn người lộn ngược ra sau. Bộ pháp khinh công của nàng cực kỳ mềm mại và uyển chuyển chẳng khác gì một con mèo. Vừa uốn người quay lại, trảo công lại vươn ra thộp lấy yết hầu của Vị Phong. Chàng lại dùng Vô Ảnh cước né tránh không để nàng vồ trúng mình.
Cùng một lúc mười chiêu nhưng tuyệt nhiên chẳng có chiêu công nào khả dĩ chạm được đến Khắc Vị Phong. Á Mỵ mới thu hồi trảo thủ đứng đực ra nhìn chàng. Nàng gắt gỏng nói:
- Ngươi đúng là một con lươn trơn. Nếu ngươi là nam tử hán đại trượng phu thì hãy giao thủ với Tần cô nương. Đừng lòn lách né tránh như vậy.
Vị Phong lắc đầu:
- Ta không có hứng thú để giao đấu với nàng. Nàng cũng không phải là đối tượng để Khắc Vị Phong truy sát. Đừng bao giờ đi tìm Khắc Vị Phong nữa. Cáo từ.
Chàng dợm bước, thì Á Mỵ lắc mình phóng vụt qua đầu Vị Phong chặn ngay cửa. Á Mỵ gằn giọng nói:

- Chưa trao lại bức Da Dê và Ngọc Kỳ Lân, ngươi không thể đi được đâu.
Chân diện Khắc Vị Phong dãn lại:
- Thượng Quan Đại Phu phái nàng đến đây đó à?
Hừ nhạt một tiếng, Vị Phong nói:
- Ngay cả Thượng Quan Đại Phu cũng không cầm được chân Khắc Vị Phong chứ đừng nói là Tần Á Mỵ, nghĩa nữ của tên gian trá đó.
Chàng nói dứt câu thi triển bộ pháp Vô Ảnh cước vụt lướt ngang qua Tần Á Mỵ mà nàng tuyệt nhiên không hề có chút phản ứng. Nàng không có phản xạ gì bởi bộ pháp Vô Ảnh cước quá ư quỷ dị lạ thường, không để cho Tần Á Mỵ có cơ hội cản đường Vị Phong.
Vị Phong dùng Vô Ảnh cước lướt ra ngoài gian mộc lầu thì chạm mặt ngay với Tịnh Sỹ Nhân.
Y đứng dang chân án ngữ ngang đường đào thoát của Vị Phong vừa nói:
- Đạo vương… Ngươi không thoát được đâu.
Chỉ một chút sững sờ khi chàng chạm mặt với Tịnh Sỹ Nhân. Nhưng rồi sự sững sờ đó nhanh chóng biến thành cơn cuồng nộ trong chàng.
Vị Phong hét lên:
- Ta không chỉ thoát đi mà còn muốn lấy mạng ngươi.
Vừa nói nàng vừa thi triển Vô Ảnh cước lướt thẳng đến Tịnh Sỹ Nhân cũng với hữu thủ dựng lên phát động chưởng công. Tịnh Sỹ Nhân không khỏi ngạc nhiên trước bộ pháp thần kỳ của Vị Phong. Dù ngạc nhiên nhưng y cũng kịp phát hiện ra khí chưởng đang ào ào chụp tới.
Sỹ Nhân quắc mắt nói:
- Đạo vương… Ngươi cũng đã có được vũ công rồi à.
Cùng với lời nói đó. Tịnh Sỹ Nhân dụng hữu chưởng đỡ thẳng lấy chưởng công của chàng. Chưởng công của hai người chạm thẳng vào nhau.
- Ầm…
Sấm chưởng còn vang động trong thính nhĩ của Khắc Vị Phong thì tả thủ của Tịnh Sỹ Nhân xuất hiện một ánh chớp bạc sàng ngời chém sả đến chàng như sóng giăng chớp giật.
Chớp thấy ánh chớp bạc sáng ngời đó, theo phản ứng gần như tự có khi Vị Phong luyện thành Vô Ảnh cước. Chàng vùn vụt bước đi theo những bộ pháp vừa mới tựu thành.
Bộ pháp Vô Ảnh cước mà Khắc Vị Phong thi triển khiến cho Tịnh Sỹ Nhân cứ đứng đực ra như một pho tượng, bởi y bị hoa mắt chẳng

biết chưởng công vào đâu.
Vị Phong nói:
- Một ngày nào đó Khắc Vị Phong sẽ tìm ngươi.
Nói rồi nhân dạng chàng lướt vào khu đào viên mất hút chẳng để lại vết tích gì.
Tịnh Sỹ Nhân đứng thừ ra bởi biết một khi Đạo vương đã mất dạng thì không thể nào tìm được.
Tần Á Mỵ bước đến bên Tịnh Sỹ Nhân. Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Tịnh ca… Y lại trốn rồi.
Thở hắt ra một tiếng, Sỹ Nhân nói:
- Hôm nay hắn trốn được, ngày mai họa sẽ đến với ta và nàng.
- Mỵ sẽ không để cho hắn thoát được đâu. Một ngày nào đó Á Mỵ cũng sẽ bắt gã quỳ dưới chân muội.
Sỹ Nhân nhìn sang Á Mỵ.
Y nhận ra trong đáy mắt của Tần Á Mỵ phảng phất sự hoang dại, xương sống của Tịnh Sỹ Nhân gai buốt với ý niệm trong đầu: "Ả chính là sát thủ vô tình."

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 19
Không chốn dung thân, kiếp họa trùng trùng

Vị Phong lầm lũi bước trên quang lộ. Trong chàng là một nỗi buồn nặng trĩu. Nỗi buồn khởi sinh từ sự thay đổi của Tần Á Mỵ. Không phải vì chàng chẳng còn chút tình vấn vướng với Tần Á Mỵ, vì chàng cảm thấy trơ trụi giữa cõi đời này thì đúng hơn. Vị Phong nhủ thầm: "Biết đến bao giờ ta mới có thể trút được vết nhơ trên người để lấy lại sự trong sạch cho bản thân mình."
Những ý niệm đó, tạo ra trong chàng một cảm giác trống vắng lạ thường. Một sự trống vắng để biến thành nỗi bi quan về một ngày mai u ám và mờ mịt.
Vị Phong muốn đi tìm Cốc Khụ, nhưng chẳng biết Cốc Khụ đang ngụ ở đâu. Cõi võ lâm Trung Thổ quá mênh mông đối với chàng, còn Vị Phong chỉ là một con thuyền không định hướng.
Với những ý niệm mơ hồ, Vị Phong chẳng biết mình đi đâu. Hoàn cảnh của chàng lúc này, chẳng khác nào một con thú đang bị săn

đuổi. Bị săn đuổi cho đến khi chẳng còn một sinh lộ để náu thân. Chàng đúng là kẻ không còn chỗ dung thân trong cõi đời này.
Ý niệm đó khiến Vị Phong bất giác buông tiếng thở dài nhủ thầm: “Ta đúng là kẻ bất tài vô dụng. Bản thân ta còn không thể rũ bỏ được vết nhơ trên người thì làm sao nói đến chuyện trả thù cho những người nghĩa đệ và Di tỷ tỷ.”
Vị Phong dừng chân dưới một tán cây đại thụ, dựa người vào thân cây. Chàng nhẩm nói:
- Khắc Vị Phong… Ngươi đúng là kẻ vô dụng nhất trên đời này. Ngươi sinh ra trong cõi đời này chỉ để làm con thú hoang bị người ta săn đuổi. Ngươi không phải là một con người bởi vì ngươi là kẻ vô dụng, kẻ bất tài. Tại sao trên thế gian này lại có một Khắc Vị Phong.
Chàng đập mạnh tay vào tán cây.
- Tại sao ngươi sinh ra và tồn tại để làm gì chứ? Phải chăng ngươi tồn tại trên thế gian là để cho thiên hạ miệt thị và chà đạp?
Chàng nhìn vào thân cây đại thụ như nhìn vào tấm gương đồng.
- Phải vậy không… Khắc Vị Phong… Phải vậy không. Ngươi chỉ là một con thú bị săn đuổi, phải không?
Chàng gục đầu vào tán cây với nỗi khát vọng dâng ngập tâm tưởng mình và gậm nhấm nỗi thất vọng đó.
Một đạo cuồng phong cuốn tới khiến những chiếc lá khô trên tán cây đại thụ rào rào trút xuống người Khắc Vị Phong. Đạo cuồng phong lạ thường đó cắt đứt những ý tưởng trong đầu Vị Phong, buộc chàng phải quay lại với thực tại.
Khắc Vị Phong từ từ quay lại.
Đập vào mắt chàng là nhân dạng một vị đạo cô tuổi ngoài ngũ tuần cùng ba vị tiểu ni.
Vị đạo cô có chân diện nghiêm khắc đến lạnh lùng. Một khuôn mặt khe khắt mà Vị Phong không muốn giáp mặt trong lúc này.
Vị Phong toan mở miệng nói thì vị đạo cô đã lên tiếng trước:
- Đạo vương Khắc Vị Phong. Hẳn ngươi đã biết vì sao bần ni truy tìm ngươi rồi chứ.
Buông một tiếng thở dài, Vị Phong nói:
- Phải chăng sư thái nghĩ tại hạ là người giết Diệp Diệp nên tìm tại hạ.
- Ngươi là kẻ bại hoại của Dương Châu mà cả võ lâm khi nghĩ đến tên ngươi, ai cũng đều phẫn nộ.
Vị Phong lắc đầu:
- Bại hoại…
Chàng cười khẩy rồi hỏi vị đạo cô:

- Khắc Vị Phong đã làm gì mà sư thái cho tại hạ là kẻ bại hoại.
Chàng gằn giọng nói tiếp:
- Cho dù tại hạ có là kẻ bại hoại cũng không liên can đến sư thái.
- Diệu Tĩnh ta là người hành đạo trên giang hồ đâu thể để cho một kẻ bại hoại như Khắc Vị Phong tác oai, tác quái được chứ.
Chàng nghe Diệu Tịnh sư thái thốt ra câu này không sao dằn được cơn phẫn uất dâng tràn trong tâm trí gằn giọng nói:
- Hóa ra Diệu Tịnh sư thái muốn làm người hành đạo, cứu giúp bá tánh nên mới truy tìm Khắc Vị Phong?
Diệu Tịnh sư thái gật đầu:
- Không sai.
Vị Phong cười khẩy rồi nói:
- Diệu Tịnh sư thái tìm Vị Phong để làm gì nào?
- Nếu ngươi biết quay đầu phục thiện, bần ni sẽ tha chết cho ngươi. Nhưng phải theo bần ni đến Dương Châu mình chịu sự phán quyết của bá tánh Dương Châu.
- Hai điều kiện sư thái đưa ra, Khắc Vị Phong đều bị dồn vào tử lộ.
Chàng lắc đầu đáp:
- Khắc Vị Phong không thể chấp nhận hai điều kiện đó được. Mong sư thái miễn cho Khắc Vị Phong phải chìu theo ý của người.
Giũ ngọn phất trần, Diệu Tịnh sư thái nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong… Ngươi không có sự lựa chọn nào khác đâu mà phải theo ý của bần ni.
Vị Phong cau mày gắt giọng nói:
- Tại hạ có là kẻ bại hoại, đê tiện và bỉ ổi thì sư thái cũng không có quyền sai khiến tại hạ. Sư thái muốn tìm kẻ bại hoại hãy đi mà hỏi Vạn Xuân trang chủ.
Chân diện Diệu Tịnh sư thái sa sầm. Người gắt giọng nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong… Ngươi đã buộc bần ni phải ra tay khắc chế ngươi.
Nói dứt lời Diệu Tịnh sư thái nhìn lại ba vị tiểu ni đứng sau lưng mình.
- Tịnh Nghi, Tịnh Vân, Tịnh Ngọc… Bắt Đạo vương cho Sư thái.
Ba vị tiểu ni đồng loạt ôm quyền:
- Tuân lệnh sư thái.
Ba vị tiểu ni cùng lắc người đến Khắc Vị Phong bao quanh chàng. Họ đồng loạt rút trường kiếm phát động trận pháp Lưỡng Nghi Bát Quái Kiếm. Cả một màn kiếm quang do ba vị tiểu ni Hằng Sơn phát ra kết thành một mạng lưới thiên la địa vọng, chụp lên Vị Phong.
Những tưởng đâu Khắc Vị Phong sẽ bị khắt khe ngay bởi vòng lưới

kiếm ảnh trùng điệp của Tịnh Nghi, Tịnh Vân và Tịnh Ngọc, nhưng thật bất ngờ chỉ với những bước đi như nước chảy mật trôi, chàng đã thoát ra khỏi màn kiếm quang trùng điệp kia. Chàng bước ra khỏi vùng kiếm quang đó mà tưởng như kẻ du lãng chẳng chút khó khăn gì.
Diệu Tịnh sư thái buột miệng thốt:
- Y…
Diệu Tịnh sư thái không khỏi ngỡ ngàng và ngạc nhiên bởi chứng nghiệm bộ pháp thần kỳ của Khắc Vị Phong mà thốt ra câu nói đó. Tịnh Nghi, Tịnh Vân và Tịnh Ngọc vừa dùng trận pháp vây lấy Vị Phong cũng phải thu hồi kiếm. Cả ba không khỏi ngạc nhiên với bộ pháp thần kỳ của chàng. Không chỉ đối phương thoát được ra khỏi Lưỡng Nghi Càn Khôn Kiếm Pháp mà còn khiến cho cả ba người phải hoa mắt với bộ pháp đó.
Diệu Tịnh sư thái phán lệnh:
- Lui lại.
Tịnh Nghi, Tịnh Vân và Tịnh Ngọc đồng lui lại sau lưng Diệu Tịnh sư thái. Diệu Tịnh sư thái định nhãn nhìn Khắc Vị Phong nghiêm giọng hỏi:
- Khắc Vị Phong Đạo vương… Ngươi vừa dùng tà thuật gì vậy?
- Tại hạ có cần nói cho sư thái biết không?
Thở hắt ra một tiếng, Khắc Vị Phong nói:
- Sư thái chỉ nên biết tại hạ có tà thuật… Thì nên tránh xa tại hạ là đủ rồi. Sư thái đừng truy sát kẻ bại hoại đê tiện này nữa.
Hừ nhạt một tiếng, Diệu Tịnh sư thái gằn giọng nói:
- Khắc Vị Phong… Ngươi nghĩ có tà thuật rồi bần ni sợ ngươi.
Chàng khoát tay:
- Tại hạ không nghĩ sư thái sợ tại hạ. Tại hạ nghĩ khác.
- Ngươi nghĩ gì?
- Tại hạ nghĩ sư thái là kẻ háo danh.
Đôi uy nhãn của Diệu Tịnh sư thái dựng đứng lên, mở to hết cỡ nhìn chàng. Người rít giọng nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong… Ngươi nói sao… Bần ni là kẻ háo danh sao? Bần ni trừng trị một kẻ bại hoại như ngươi mà là kẻ háo danh à?
- Thế sư thái có chắc chắn Khắc Vị Phong này là kẻ bại hoại không?
Sắc diện Diệu Tịnh sư thái đỏ bừng thẹn thùng. Người miễn cưỡng nói:
- Ngươi là kẻ băng hoại cả võ lâm đều biết.
- Cho là như vậy đi… Thế sư thái giết được hay bắt được tại hạ

được gì nào. Tât nhiên được sự ngưỡng mộ của giới võ lâm giang hồ. Muốn kẻ khác ngưỡng mộ mình, không phải là kẻ háo danh à. Hay sư thái đang muốn tạo dựng thanh thế và tiếng tăm như Thượng Quan Đại Phu?
Vị Phong hừ nhạt gắt giọng hỏi:
- Ai cũng muốn mình được như Thượng Quan Đại Phu tiên sinh, nhưng tại hạ thì không. Tại hạ không muốn mình giống như vị tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy đó đâu… Và trong mắt tại hạ cũng không có vị kỳ nhân Thượng Quan Đại Phu mà giới võ lâm của các người ngưỡng mộ ca tụng.
Diệu Tịnh sư thái khoát tay, lắc đầu nói:
- Bần ni thế thiên hành đạo, đâu cần để tai đến những lời nói gian trá của ngươi.
- Tại hạ cũng không muốn sư thái phải nghe những lời nói của mình. Nghe hay không là quyền của sư thái. Còn tại hạ và sư thái chẳng có quan hệ gì. Không thù, không oán, không ân không nghĩa và cũng không từng quen biết nhau. Sư thái đừng làm khó Khắc Vị Phong này.
- Nói thế ngươi muốn bần ni để yên cho ngươi chứ gì?
- Đúng… Sư thái không làm gì được Khắc Vị Phong này đâu.
- Hồ đồ. Bần ni không tin không khắc chế được ngươi.
Lời còn đọng chên cửa miệng. Diệu Tịnh sư thái giũ mạnh hữu thủ. Một đạo khí kình xô tới Khắc Vị Phong.
Không dùng bộ pháp Vô Ảnh cước né tránh mà Vị Phong dùng chưởng đón thẳng đỡ thẳng lấy chưởng khí của Diệu Tịnh sư thái.
- Ầm…
Chàng dùng chưởng đón thẳng đỡ thẳng lấy chưởng công của vị Sư thái Hằng Sơn phái vì muốn chứng nghiệm nội lực của mình.
Khi chưởng ảnh của chàng chạm vào khí kình của Diệu Tịnh sư thái mới hối hận. Sau tiếng sấm chưởng dữ dội, thân pháp Khắc Vị Phong bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, đẩy ngược về phía sau, va lưng vào tán cây đại thụ.
- Huỵch…
Chàng có cảm tưởng kinh mạch mình bị đứt đoạn, khí huyết nhộn nhạo, mắt hoa đầu ù, lục phủ ngũ tạng lộn nhào cuối cùng phún ra một bụm máu rưới đỏ mắt đất trước mũi giày.
Diệu Tịnh sư thái nhìn Vị Phong nói:
- Đạo vương… Ngươi đã biết phận mình rồi chứ?
Câu nói này của vị Sư thái Hằng Sơn phái khiến Vị Phong phẫn uất. Chàng ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt sư thái Diệu Tịnh nói:

- Tại hạ biết phận thì đã sao nào?
- Ngươi còn chưa biết quỳ xuống ư?
- Nếu không thì sao nào?
Hừ nhạt một tiếng, Diệu Tịnh sư thái nói:
- Tiểu tử bỉ ổi… bần ni buộc ngươi phải nằm xuống.
Cùng với lời nói đó, Diệu Tịnh sư thái lắc vai lướt đến. Ngọn phất trần được Diệu Tịnh sư thái dồn công lực vào, biến thành một chiếc bút cứng như sắt điểm tới yết hầu của Vị Phong.
Ngọn phất trần vừa điểm tới thì Vị Phong đã thi triển Vô Ảnh cước lách tránh. Nội lực của chàng không thể so sánh bằng với Diệu Tịnh sư thái nhưng Vô Ảnh cước thì vẫn có uy lực vô biên khác thường, khiến cho đầu ngọn phất trần không thể đâm trúng chàng. Khắc Vị Phong mũi phất trần điểm vào tán cây đại thụ.
- Chát.
Lá cây rào rào tuôn xuống bởi sự chấn động dữ dội khi tiếp ngọn phất trần của vị sư thái Hằng Sơn phái. Mặc dù tránh được chiêu công của Diệu Tịnh sư thái, nhưng xương sống Khắc Vị Phong cũng gai lạnh bởi uy lực của chiêu công đó.
Chàng nghĩ thầm: “Nếu như mình không tụ thành thuật Vô Ảnh cước thì chắc chắn đã mất mạng bởi chiêu công này rồi. Tại sao vị sư thái đây lại muốn giết mình bằng được chứ.”
Ý niệm còn đọng trong đầu chàng thì áp lực của ngọn phất trần lại ập tới, Vị Phong không chút chần chừ thi triển Vô Ảnh cước. Diệu Tịnh sư thái lại công hụt chàng. Thân pháp của Khắc Vị Phong lúc ẩn, lúc hiện, huyền diệu vô biên khiến cho Diệu Tịnh sư thái cũng phải hoa mắt. Công liền một lúc ba mươi chiêu, tất cả những chiêu thức đều là sở học đắc ý nhất của Diệu Tịnh sư thái nhưng tuyệt nhiên chẳng có chiêu nào khả dĩ chạm được đến chéo y của chàng chứ đừng nói là những tử huyệt trên người Vị Phong.
Mặc dù là người chủ động công kích Khắc Vị Phong nhưng Diệu Tịnh sư thái lại là người bị tổn hao nguyên ngương thần khí, trong khi đó, ngược lại Khắc Vị Phong càng thi triển Vô Ảnh cước kỳ diệu hơn. Nhân dạng của chàng lúc bên trái lúc bên phải, lúc biến hóa thành muôn vạn chiếc bóng khiến cho sư thái hoa mắt. Lúc đầu còn hoa mắt nhưng rồi sau đó thì không còn định thần làm chủ được mình. Diệu Tịnh sư thái cứ như bị nhân dạng huyền vi, biến hóa của Khắc Vị Phong thâu tóm lấy thần nhãn mà làm cho người choáng váng rơi vào cảnh giới hư thực không làm chủ được mình.
Công tiếp mười chiêu nữa thì Diệu Tịnh sư thái loạng choạng, rồi ôm lấy đầu.

- Ôi cha…
Thốt ra câu nói đó, Diệu Tịnh sư thái thối liền năm bộ, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm mặt. Mặc dù bị chaóng váng, hoa mắt, ù tai nhưng Diệu Tịnh sư thái vẫn không thể thu hồi uy nhẫn mà cứ đăm đăm nhìn vào cõi hư vô trước mặt mình.
Vị Phong thu hồi Vô Ảnh cước chắp tay sau lưng nhìn Diệu Tịnh sư thái. Khi chàng không thi triển Vô Ảnh cước nữa, Diệu Tịnh Sư thái mới lấy lại thần thức và rùng mình một cái.
Sư thái Diệu Tịnh chau mày gắt giọng nói:
- Tiểu tử, bản lĩnh tán công của ngươi cũng khá lắm, nhưng ngươi không thể thoát khỏi sự trừng trị của chánh đạo võ lâm đâu.
- Tại hạ nghĩ một thời gian nào đó mình sẽ không bị săn đuổi như bây giờ.
Buông tiếng thở dài, Vị Phong nói tiếp:
- Ai cũng có quyền săn đuổi tại hạ, nhưng tại hạ xin sư thái đứng bắt chước người ta đi săn Khắc Vị Phong này.
Chàng ôm quyền xá:
- Tại hạ cáo từ sư thái.
Vị Phong nói rồi dợm bước quay lưng. Chàng vừa quay lưng thì bất thình lình Diệu Tịnh sư thái vỗ mạnh chưởng vào cán ngọn phất trần. Một âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ của Vị Phong.
Nghe âm thanh khô khốc đó, Vị Phong giật mình. Chàng nghĩ thầm: “Ta sai rồi.”
Ý nghĩ còn đọng trong đầu chàng thì lưng Vị Phong có cảm giác rát buốt. Chàng chúi người đến trước, toan thi triển Vô Ảnh cước nhưng tứ chi mềm nhũn ra chẳng thể nào gượng được mà đổ sập xuống đất.
Chàng chỏi tay gượng đứng lên toàn thân chàng nóng hừng hực, tứ chi thì bủn rủn, tê rần như thể người mất hẳn sinh lực.
Diệu Tịnh sư thái chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Khắc Vị Phong:
- Ngươi sẽ không thoát khỏi tay bần ni.
Vị Phong nhìn Diệu Tịnh sư thái bằng ánh mắt uất hận. Chàng lắc đầu nói:
- Sư thái có đáng là bậc trưởng bối không?
Sắc diện Diệu Tịnh sư thái đỏ rần khi phải nghe lời nói này của Khắc Vị Phong. Người cảm nhận chân diện nóng bừng như vừa phải hứng cả một gáo nước sôi vào ngay chánh diện.
* * *
Ngồi trên mạn thuyền, bó gối, Vị Phong ngắm nhìn con thuyền nan

xa xa qua màn sương khói trên mặt nước Trường Giang. Từ trong khoang thuyền Tịnh Nghi bước ra, tiến bên chàng. Mặc dù nàng vẫn trang phục ni cô nhưng chân diện vẫn toát ra vẻ đài các, với phong thái của trang thiên kim lá ngọc cành vàng.
Vị Phong nhìn nàng.
Bước đến bên Vị Phong, Tịnh Nghi đưa chén cơm chay ra trước mặt chàng.
Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Công tử hãy dùng chén cơm chay của tiểu ni.
Nhìn vào mắt nàng, Khắc Vị Phong từ tốn nói:
- Tại hạ là kẻ bại hoại mà vẫn được sư thái cho ăn cơm à.
Nàng lắc đầu:
- Cơm của Tịnh Nghi cho công tử.
Dung diện chàng lộ vẻ sững sờ. Chàng miễn cưỡng hỏi:
- Chén cơm này của ni cô?
Tịnh Nghi gật đầu.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại:
- Sao ni cô chừa phần cơm của mình cho Khắc Vị Phong.
Vẻ bối rối lộ trên mặt Tịnh Nghi. Nàng miễn cưỡng đáp lời chàng:
- Tịnh Nghi biết công tử đã đói.
Nhếch hai cánh môi gượng cười, Vị Phong nói:
- Đúng là tại hạ đang đói, nhưng không dám nhận chén cơm này của ni cô.
- Sao công tử lại không nhận. Tiểu ni có lòng tốt với công tử mà.
- Tại hạ lấy làm lạ… Với một kẻ bại hoại, đê tiện và bỉ ổi như tại hạ mà cô nương đối xử tốt như vậy.
- Tiểu ni không muốn thấy người đau khổ thôi.
- Tấm lòng của ni cô dúng là tấm lòng của Bồ Tát. Vị Phong cảm kích vô cùng.
Chàng gượng cười rồi nói tiếp:
- Nhưng tại hạ không tiếp nhận chén cơm này của ni cô đâu.
- Công tử ngại à?
- Không phải tại hạ ngại trong chén cơm này có thuốc độc hay bất cứ thứ gì khác mà ngại khi tại hạ dùng chén cơm nàu rồi ni cô sẽ bị đói. Nhường chén cơm chi Vị Phong rồi ni cô lấy gì ăn.
- Tịnh Nghi không đói đâu… Công tử đừng ngại.
- Vị Phong cần một thứ khác hơn.
- Công tử cần gì?
- Nếu ni cô có lòng quảng đại của Bồ Tát thì hãy giải khai huyệt đạo cho tại hạ. Khắc Vị Phong này sẽ bồi đáp thịnh tâm Bồ Tát của ni cô.

Tịnh Nghi lắc đầu.
- Điều công tử xin, Tịnh Nghi không thể bồi đáp được.
Thở hắt ra một tiếng, Vị Phong hỏi:
- Tịnh Nghi sợ sư thái Diệu Tịnh quở trách.
Tịnh Nghi gật đầu.
Buông tiếng thở dài, Vị Phong nói:
- Nếu ni cô Tịnh Nghi suy nghĩ sẽ thấy sư thái Diệu Tịnh như thế nào. Nếu như tại hạ đường đường chính chính bị sư thái thu phục thì chẳng nói làm gì, nhưng đằng này sư thái lại đánh lén sau lưng tại hạ mới có thể bắt được Khắc Vị Phong này. Ni cô nghĩ lại xem, hành động của sư thái có đúng không?
Chàng gượng cười rồi nói tiếp:
- Tại hạ không xem Hằng Sơn phái là chính phái, Diệu Tịnh là bậc trưởng bối thì đã không thất thủ để rồi phải ngồi đây chờ chén cơm của ni cô.
Nàng ngượng ngùng, cúi mặt nhìn xuống.
Vị Phong nhìn nàng nói tiếp:
- Ni cô Tịnh Nghi phóng thích cho tại hạ xem như đã lấy lại thể diện cho Hằng Sơn phái của sư thái. Còn nếu khăng khăng giữ tại hạ e rằng cái danh của Hằng Sơn sẽ mai một trong một sớm một chiều.
Nàng nhìn lại Vị Phong nhỏ nhẹ nói:
- Công tử… Tịnh Nghi chỉ có thể cho công tử chen cơm của mình chứ không thể giúp công tử đào thoát được.
Chàng lắc đầu:
- Nếu không giúp tại hạ đào thoát… Tại hạ không dám nhận chén cơm của ni cô.
- Tịnh Nghi không phóng thích công tử bởi vì công tử là Đạo vương Khắc Vị Phong…
Vị Phong cướp lời nàng:
- Đạo vương Khắc Vị Phong là tên bại hoại.
Nàng gật đầu:
- Đúng như vậy. Phóng thích cho công tử, rồi công tử lại đi gieo họa cho bá tánh. Tội lỗi của công tử tạo ra khiến cho quỷ thần cũng phải phẫn nộ.
- Thế tại sao Tịnh Nghi ni cô không nghĩ, tại hạ là người bị hàm oan. Tại sao không nghĩ tất cả nhưũng gì người ta thêu dệt lên người Khắc Vị Phong này là những điều gian trá và đê tiện.
Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Nếu ta nói kẻ bại hoại và đê tiện là Thượng Quan Đại Phu tiên sinh. Ni cô có tin không?

Nàng lắc đầu:
- Không thể tin được lời của công tử.
- Tịnh Nghi không tin Thượng Quan Đại Phu là kẻ băng hoại sao lại tin vào lời dèm pha của thiên hạ cho Khắc Vị Phong là kẻ bỉ ổi chứ. Chẳng lẽ người có danh phận thì là kẻ hoàn hảo, còn người vô danh như Khắc Vị Phong lại là kẻ tiện nhân bỉ ổi sao?
Chàng nói rồi im lặng nhìn Tịnh Nghi.
Hai người đối mặt với nhau. Đôi mắt đượm nét buồn vời vợi của Khắc Vị Phong lọt vào hai con ngươi của nàng. Nàng bất giác nhẹ buông tiếng thở xa.
Vị Phong từ tốn nói:
- Nếu như trong thiên hạ này, bất cứ ai có được bằng chứng Khắc Vị Phong là người hãm hại Diệp Diệp tiểu thư… Thì tại hạ sẽ dâng đầu của mình cho người đó. Tại hạ cầu mong ni cô đừng tin vào những lời dèm pha xỏ xiên của bọn tiểu nhân gian trá, mà gán cho Khắc Vị Phong sự ô uế bại hoại.
Chàng nhẹ buông tiếng thở dài, nói tiếp:
- Ni cô hãy tin đi… Tại hạ không phải là kẻ bại hoại như người ta nói đâu. Khắc Vị Phong đang tìm cách lấy lại sự trong sạch của mình.
- Sự thật Khắc công tử không phải là kẻ bại hoại à?
- Tại sao tại hạ phải làm như vậy chứ. Nhưng bây giờ Khắc Vị Phong có nói thế nào thì Tịnh Nghi cũng không tin.
Nàng lưỡng lự nhìn chàng, nhu hoà nói:
- Công tử hãy dùng chén cơm này, rồi Tịnh Nghi sẽ vào xin với sư thái. Nếu như công tử khôg là con người đồi bại kia, nhứt định sư thái sẽ phóng thích cho công tử.
Vị Phong lắc đầu:
- Tịnh Nghi ni cô ngây thơ quá, Diệu Tịnh không bao giờ phóng thích tại hạ. Nói thật cho nàng biết… Cho dù Diệu Tịnh sư thái có đủ bằng chứng khẳng định tại hạ không phải là kẻ gieo nghiệp ác với Diệp Diệp thì cũng không phóng thích tại hạ đâu.
Đôi chân mày của Tịnh Nghi nhíu lại:
- Công tử nói vậy là sao?
Chàng gượng cười từ tốn nói:
- Tại hạ biết một điều chắc chắn rằng, Diệu Tịnh sư thái sẽ giao nộp tại hạ cho Thượng Quan Đại Phu tiên sinh. Nộp tại hạ cho Thượng Quan Đại Phu tiên sinh, Hằng Sơn phái lập được công lớn. Không chừng sẽ được Thượng Quan Đại Phu tiên sinh giúp cho phát dương quang đại trở thành thiên hạ đệ nhất phái nữa.
Tịnh Nghi lắc đầu:

- Công tử đừng nghĩ vậy… Sư thái không phải là người hám danh đâu.
- Tại hạ được quyền nghĩ sư thái là người hám danh chứ, cũng như Sư thái đã nghĩ Khắc Vị Phong này là kẻ thủ ác với Diệp Diệp tiểu thư.
Chàng nhếch môi mỉm rồi nói:
- Nói không có ý lập công với Thượng Quan Đại Phu tiên sinh. Diệu Tịnh sư thái đã không cố ý đánh lén từ phía sau tại hạ.
Tịnh Nghi đỏ mặt thẹn thùng.
Nàng miễn cưỡng nói:
- Sư thái chỉ muốn khắc chế công tử trừ họa cho bá tánh thôi.
- Nếu sư thái muốn thế thiên hành đạo, trừ gian diệt ác thì trước tiên phải có hành động quang minh chính đại chứ. Không có hành động quang minh chính đại thì đâu thể thế thiên hành đạo được. Không chừng ông trời cũng phải phẫn nộ khi nghe người ta mạo phạm đến sự thiêng liêng của đấng hóa công đó.
Chàng cắn răng trên vào môi dưới trang trọng nói:
- Tại hạ rất cảm kích tấm lòng từ bi của Tịnh Nghi ni cô, nhưng không thể tiếp nhận sự ban ân này. Nếu ni cô không thể phóng tích tại hạ thì hãy quay vào đi.
Tịnh Nghi bối rối nhìn chàng, Nàng miễn cưỡng nói:
- Công tử không nhận chén cơm của Tịnh Nghi à?
- Không. Ăn chén cơm của ni cô, tại hạ không thể trả lại. Bởi khi được trao vào tay Thượng Quan Đại Phu, tại hạ sẽ là một xác chết. Một xác chết thì không thể trả ân cho người gieo ân. Hay nhất là không nên nhận ăn, để rồi không phải trả lại cho người trong kiếp lai sinh.
Lời nói này của Vị Phong càng khiến Tịnh Nghi bối rối. Nàng còn đang bối rồi thì nghe tiếng tằng hắng.
Tịnh Nghi quay lại, thấy Diệu Tịnh sư thái đã bước ra khỏi khoang thuyền nhìn nàng.
Tịnh Nghi cúi đầu nhỏ nhẹ nói:
- Tịnh Nghi bái kiến sư thái.
Diệu Tịnh bước đến bên TỊnh Nghi.Nhìn qua mặt nàng, rồi chiếu uy nhãn xuống chén cơm đặt trước mặt Vi Phong. Diệu Tịnh gắt giọng nói:
- Ai đem cơm ra cho gã tiểu tử bại hoại này.
Tịnh Nghi bối rối:
- Chính Tịnh Nghi đem phần cơm của mình cho Khắc công tử.
Diệu Tịnh sư thái nhìn lại nàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Sư thái có bảo con đem cơm cho gã không?
Tịnh Nghi cúi mặt nhìn xuống sàn thuyền như thể người có tội.
Hừ nhạt một tiếng Diệu Tịnh nghiêm giọng nói:
- Hằng Sơn phái của ta không có thừa cơm để ban phát cho những gã đê tiện và bỉ ổi như Đạo Vương Khắc Vị Phong.
Vị Phong ngẩng lên nhìn sư thái Diệu Tịnh. Chàng từ tốn nói:
- Sư thái đừng nóng giận mà mất đi đạo hạnh người đã dày công vun đắp. Tại hạ chưa dùng cơm của Hằng Sơn phái của sư thái kia mà. Cơm của Hằng Sơn chắc chắn không còn dư để cho những chúng sinh thất cơ lỡ vận, nhưng sẽ có thừa để tiếp đãi những cao nhân như Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Chàng nheo một con mắt, biểu lộ sự khinh thị, nói tiếp:
- Sư thái hãy giữ lại chén cơm của Tịnh Nghi mà dâng hầu cho Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Chàng điểm nụ cười mỉm:
- Chắc chắn Thượng Quan Đại Phu tiên sinh sẽ ban thưởng hậu hỷ cho sư thái.
Chàng bật ra tiếng cười khan rồi nói tiếp:
- Nhận chén cơm này, không chừng Thượng Quan Đại Phu tiên sinh còn bồi đắp lại cho sư thái gấp bội phần.
Chàng ngẩng mặt nhìn bầu trời đang sẫm dần.
- Kẻ tu hành cũng bị vinh hoa lẫn danh tiếng làm cho mờ mắt ra đó.
Những lời nói của chàng khiến sắc diện của Diệu Tịnh sư thái tái hẳn lại.
- Tiểu tử… Ngươi ám chỉ ta.
Chàng cười gằn.
- Tại hạ nào dám ám chỉ ai: Phàm những kẻ có cái tâm u ám thì hay ngộ nhận lời nói của người khác.
Mặt Diệu Tịnh sư thái sa sầm. Người gay gắt nói:
- Bần ni có thể giết ngươi đó.
Vị Phong ngẩng lên nhìn vào mắt Diệu Tịnh sư thái. Chàng ôn nhu nói:
- Tại hạ đang ở trong tay sư thái, sư thái muốn lấy mạng lúc nào không được. Nhưng tại hạ nghĩ sư thái chưa muốn giết tại hạ đâu.
Diệu Tịnh sư thái cau mày:
- Bần ni muốn giết ngươi lúc nào không được chứ. Một kẻ bại hoại đê tiện và bỉ ổi như ngươi thì đến cả quỷ thần cũng căm phẫn. Bần ni có lấy mạng ngươi cũng vì bá tánh. Bần ni khai giới sát sinh lấy mạng một gã tiểu tử đê tiện bỉ ổi. Phật tổ cũng không trách bần ni đâu.

Vị Phong cười khẩy, ngửa mặt nói:
- Biết như vậy, sao sư thái còn chần chờ gì nữa mà chưa ra tay.
Đôi chân mày Diệu Tịnh sư thái nhíu lại.
Vị Phong nhướng mày.
- Vị Phong chính là hung thủ sát hại Diệp Diệp đó. Là kẻ bại hoại đó. Sư thái hãy xuống tay lấy mạng kẻ bại hoại này đi.
Diệu Tịnh gằn giọng nói:
- Tiểu tử thách thức bần ni à.
Vị Phong gật đầu:
- Đúng…
Diệu Tịnh lộ vẻ bối rối.
Vị Phong cười khẩy rồi nói:
- Sư thái không lấy mạng Khắc Vị Phong Đạo vương này đâu. Bởi vì Khắc Vị Phong biến thành một xác chết. Sư thái chẳng được gì cả. Còn Đạo vương Khắc Vị Phong sống, sư thái mới có cơ hội lập công lớn với Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Chàng cười khẩy:
- Tại hạ nói đúng chứ?
Mặt Diệu Tịnh sư thái sa sầm. Người từ từ dựng hữu chưởng.
Vị Phong không một chút e dè, nhìn thẳng vào mắt Diệu Tịnh sư thái. Chàng điểm nụ cười mỉm biểu hiện sự khinh miệt của mình.
Vị Phong nói:
- Khắc Vị Phong sẵn sàng chết rồi đó. Mời sư thái cứ ra tay.
Tiếng nghiến răng bật ra từ cửa miệng Diệu Tịnh sư thái. Vẻ bất nhẫn lộ rõ trên mặt người, rồi bất ngời hữu chưởng của người giáng thẳng xuống đầu Vị Phong.
Tịnh Nghi buột miệng thốt:
- Sư thái…
Nhưng tưởng đâu chưởng công của Diệu Tịnh đã đập vỡ sọ Khắc Vị Phong nhưng rồi nó dừng lại ngay trên đỉnh đầu chàng. Vị Phong vẫn giữ vẻ bình thản, điểm nụ cười mỉm.
- Sư thái còn ngập ngừng gì nữa. Kẻ bại hoại Khắc Vị Phong đáng chết lắm.
Chàng vừa thốt dứt câu, Diệu Tịnh sư thái trở hữu chưởng tát vào mặt chàng.
- Bốp…
Nhận trọn một chưởng của Diệu Tịnh sư thái vào mặt, để lại dấu ấn chưởng đỏ ối, Khắc Vị Phong tối tắm mặt mày. Máu từ khoé miệng chàng trào ra. Mặc dù vậy chàng vẫn cương liệt, gắt giọng nói:
- Sư thái tặng một chưởng như thế, đâu thể lấy được mạng gã tiện

nhân bỉ ổi này.
Diệu Tịnh sư thái hừ nhạt một tiếng nói:
- Bần ni để ngươi sống để Thượng Quan Đại Phu tiên sinh phán xử ngươi.
Vị Phong phá lên cười khanh khách. Chàng vừa cười vừa nói:
- Tại hạ đã đoán đúng tim sư thái rồi… Sư thái không giết tại hạ bởi vì còn có đệ tam nhân đằng sau lưng người. Đệ tam nhân đó chẳng phải ai khác mà chính là Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Hừ một tiếng, Diệu Tịnh sư thái nói;
- Ngươi muốn nói gì cũng được. Nhưng ngươi sẽ phải quy đầu thọ tội trước quần hùng võ lâm và Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
- Đừng nói những lời đó với Khắc Vị Phong. Tại hạ đã hiểu sư thái đang làm tất cả để Thượng Quan Đại Phu tiên sinh đoái hoài đến sư thái.
Diệu Tịnh lườm chàng, rồi bưng lấy chén cơm trút qua mạn thuyền đổ xuống sông. Người vừa đổ chén cơm vừa nói:
- Tiểu tử không đáng dùng chén cơm của Hằng Sơn phái.
- Cơm của Hằng Sơn phái tại hạ không dám dùng đâu, chỉ sợ cho Tịnh Nghi không còn thứ gì để ăn buổi chiều nay thôi.
Chàng mỉm cười nhìn qua Tịnh Nghi. Nàng không khỏi bối rối và lúng túng khi nhận ánh mắt đó.
Diệu Tịnh sư thái quay lại Tịnh Nghi:
- Tịnh Nghi đừng buộc sư thái phải trừng phạt con vì sự độ lượng với gã tiểu nhân bỉ ổi này.
Nói rồi Diệu Tịnh sư thái đi thẳng vào trong khoang thuyền. Tịnh Nghi nhìn lại Vị Phong một lần nữa rồi bước theo chân Diệu Tịnh sư thái. Tịnh Nghi bỏ đi rồi, Khắc Vị Phong mới dựa lưng vào mạn thuyền nhìn lên bầu trời đang sạm dần, cho đến khi những vì sao từ từ mọc ra. Chàng khẽ buông tiếng thở dài nghĩ đến lúc phải đối mặt với Thượng Quan Đại Phu mà nghĩ thầm: “Đúng là ta không còn chỗ để dung thân trong cõi đời này.”

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 20
Nghiệp đạo nợ duyên

Một tiếng động rất khẽ, nhưng Vị Phong phải chú ý đến. Tịnh Nghi từ

trong khoang thuyền lẻn người ra. Nàng bước nhanh đến bên Vị Phong.
Chàng nhìn nàng, nghĩ thầm: “Tiểu ni cô còn ra đây làm gì nữa?”
Ý nghĩ còn đọng trong đầu chàng thì Tịnh Nghi đã cách không điểm chỉ hóa giải những bộ huyệt trên người Vị Phong. Chàng không khỏi ngạc nhiên bởi hành động của nàng.
- Tịnh Nghi cô nương…
Nàng nhìn chàng chắp tay từ tốn nói:
- Tiểu ni đã quyết định phóng thích cho công tử… Công tử mau rời khỏi lâu thuyền đi. Bên mạn có sẵn một chiếc thuyền nan để công tử ly khai. Nếu công tử là kẻ bại hoại đúng như sư thái nói tiểu ni mong công tử sớm quay đầu lại với chính đạo, cải tà quy chính.
Nàng chắp tay xá Vị Phong:
- Tiểu ni cáo từ.
Nàng dợm bước thì Vị Phong gọi lại:
- Tịnh Nghi ni cô.
Nàng nhìn lại Vị PHong, từ tốn nói:
- Công tử có điều gì muốn nói với Tịnh Nghi?
- Tại hạ muốn biết vì sao ni cô phóng thích tại hạ?
Nàng nhìn vào mắt Vị Phong:
- Công tử muốn nghĩ sao cũng được. Nếu công tử nghĩ đến Tịnh Nghi, mong công tử đừng tạo thêm oan nghiệt vô luân.
Vị Phong buông tiếng thở dài, trang trọng nói:
- Tại hạ khẳng định với ni cô mình không phải là hung thủ tạo nghiệp chướng. Tại hạ chỉ muốn biết khi tại hạ đi rồi… Tịnh Nghi ni cô sẽ bị Diệu Tịnh sư thái trừng phạt như thế nào?
- Chuyện đó công tử không cần phải quan tâm hay suy nghĩ đến. Tịnh Nghi đã dám phóng thích công tử tất sẽ chịu được sự trừng phạt của sư thái. Chỉ mong công tử được bình an mà làm lại cuộc đời mình.
Vị Phong thở ra lắc đầu nói:
- Tại hạ rất áy náy. Nếu như tại hạ được bình an mà lại để cho Tịnh Nghi ni cô phải gánh chịu nghiệp của mình.
- Công tử đã muốn Tịnh Nghi phóng thích cho công tử mà, sao còn e ngại làm gì?
- Nhưng tại hạ… vô tình gieo họa cho Tịnh Nghi ni cô.
Nàng chấp tay nghiêm giọng nói:
- Công tử đừng áy náy. Âu đây cũng là dịp để Tịnh Nghi minh chứng cho công tử biết Hằng Sơn phái không như công tử nghĩ.
Vị Phong ôm quyền:

- Tịnh Nghi ni cô đã nói vậy, Khắc Vị Phong xin được nhận cái ân này. Sẽ có ngày Khắc Vị Phong báo đáp cho ni cô, cáo từ… Tại hạ rất mong gặp lại ni cô.
Nàng nhìn Vị Phong:
- Công tử bảo trọng.
- Tịnh Nghi ni cô bảo trọng.
Chàng ôm quyền xá Tịnh Nghi rồi rời lâu thuyền, xuống chiếc thuyền nan. Chàng cởi dây thừng để con thuyền nhỏ rời chiếc lâu thuyền của Hằng Sơn phái.
Tịnh Nghi đứng trên mạn lâu thuyền một lúc rồi mới quay vào trong khoang. Nàng quỳ ngay trước bức bình phong chờ đợi sự trừng phạt của Diệu Tịnh sư thái.
Một khắc trôi qua.
Diệu Tịnh sư thái từ sau bức bình phong bước ra.
Đôi chân mày sư thái nhíu lại khi thấy Tịnh Nghi quỳ gối trước bức bình phong. Người như thể hiểu ra chuyện gì liền bước nhanh đến cửa khoang thuyền nhìn ra ngoài. Diệu Tịnh sư thái quay ngoắt lại hỏi Tịnh Nghi:
- Tịnh Nghi… Ngươi đã thả tên tiểu tặc Khắc Vị Phong?
Tịnh Nghi từ từ ngẩng mặt nhìn lên Diệu Tịnh sư thái. Nàng ôn nhu nói:
- Sư thái… chính Tịnh Nghi đã thả Khắc Vị Phong.
Chân diện Diệu Tịnh lộ ngay sát khí hừng hực, gằn giọng hỏi nàng:
- Tịnh Nghi… Tại sao ngươi lại làm vậy. Ngươi có biết Đạo vương Khắc Vị Phong là một tiểu ma đầu gieo oán nghiệp trùng trùng không?
Tịnh Nghi cúi mặt nhìn xuống nhỏ nhẹ nói:
- Sư thái… Tịnh Nghi linh cảm Đạo vương Khắc Vị Phong không đúng như những gì thiên hạ đồn đại. Nếu sư thái giao Khắc Vị Phong cho Thượng Quan Đại Phu tiên sinh mà y lại là người bị hàm oan vô tình…
Diệu Tinh sư thái nạt ngang:
- Im…
Sư thái bước đến trước mặt nàng, trang trọng nói:
- Ngươi có biết ta đã đưa thư báo cho Thượng Quan Đại Phu tiên sinh biết Hằng Sơn phái đang dẫn tên tiểu tặc kia đến gặp người. Bây giờ ngươi bảo ta nói sao với người đây. Ngươi đúng là đã vượt qua quá giới quy của Hằng Sơn rồi, không còn xem ta ra gì nữa.
Tịnh Nghi ngẩng lên nhìn Diệu Tịnh sư thái:
- Sư thái… Tịnh Nghi làm vậy cũng để giữ uy danh của Hằng Sơn.

Diệu Tịnh sư thái mở to mắt hết cỡ:
- Ngươi nói thế là sao?
Nàng cúi mặt nhìn xuống nhỏ nhẹ nói:
- Sư thái… Chúng ta đã bắt được Đạo vương Khắc Vị Phong nhưng không phải bằng sự quang minh chính đại.
Đôi uy nhãn của Diệu Tịnh càng mở to hơn. Người đay nghiến nói:
- Phải chăng ngươi có ý nói bổn sư thái đã đánh lén gã tiểu tặc kia?
Nàng im lặng không đáp lời Diệu Tịnh, một lúc sau mới nhỏ nhẹ nói:
- Tịnh Nghi có tội đã phóng thích tiểu tặc Khắc Vị Phong. Bây giờ sư thái muốn hành xử con thế nào, con cũng chịu.
- Hành xử ngươi…
Tịnh Nghi ngẩng mặt nhìn lên:
- Tịnh Nghi xin nhận tội.
Nghe nàng thốt ra câu này, chân diện Diệu Tịnh càng đằng đằng sát khí, lộ rõ ra ngoài. Người rít giọng nói:
- Tịnh Nghi… Ngươi đúng là ả môn đồ khi sư diệt tổ, đáng bị trừng phạt nặng lắm. Nếu như bổn sư thái không trừng trị ngươi thì sao răn dạy được các ni cô của Hằng Sơn.
Diệu Tịnh sư thái với tay rút ngay cây nhuyễn tiên gắn trên vách lâu thuyền.
Nhìn lại Tịnh Nghi, Diệu Tịnh sư thái rít giọng nói:
- Hằng Sơn không có một môn đồ như ngươi. Trước nhứt bổn sư thái phế bỏ võ công của ngươi trước. Sau đó đánh ngươi đúng trăm roi, rồi đuổi ra khỏi sư môn.
Tịnh Nghi biến sắc sụp lạy.
- Sư thái… Tịnh Nghi chấp nhận bị phế bỏ võ công, chấp nhận lãnh trăm roi trừng phạt, nhưng xin sư thái đừng đuổi con ra khỏi sư môn.
- Việc của ngươi làm là phản sư, hại bá tánh, sao không đuổi ra khỏi sư môn được.
Diệu Tịnh sư thái thét gọi Tịnh Vân và Tịnh Ngọc.
Hai người vội vã bước vào đứng gục đầu.
Diệu Tịnh sư thái thở dốc từng cơn biểu lộ sự giận dữ tột cùng.
Người nghiêm giọng nói:
- Hai ngươi vào đây chứng kiến bổn sư thái trừng trị ả phản sư, phản môn này. Lấy đó mà làm gương.
Diệu Tịnh sư thái nói dứt câu, liền cách không điểm chỉ vào ba mươi sáu đại huyệt trên người Tịnh Nghi. Tiếp nhận ba mươi sáu luồng chỉ khí công phá nội lực của Diệu Tịnh sư thái, Tịnh Nghi rùng mình, nhăn mặt. Răng trên của nàng cắn vào môi dưới đến đổ tương máu nhưng tuyệt nhiên không bật ra tiếng rên nào.

Diệu Tịnh sư thái hừ nhạt rồi áp hữu thủ vào đỉnh đầu Tịnh Nghi. Toàn thân nàng có những làn khí trắng tỏa ra. Thân ảnh nàng run bần bật như người đang lên cơn sốt. Sắc diện tái nhờn tái nhợt.
Diệu Tinh sư thái nghiến răng vỗ thẳng tả chưởng vào lưng Tịnh Nghi:
- Bộp…
Nàng chúi người đến trước, nằm duỗi dài trên sàn khoang thuyền. Hai bên khoé miệng rỉ máu tươi.
Tịnh Nghi chỏi tay, rồi từ từ gượng quỳ trở lại. Tuyệt nhiên vẫn không thốt ra tiếng rên rỉ nào. Nghị lực lẫn sự chịu đựng của nàng khiến Diệu Tịnh sư thái càng phẫn uất hơn.
Diệu Tịnh sư thái gằn giọng nói:
- Bổn sư thái phế bỏ võ công của ngươi… Ngươi không hận bổn sư thái chứ?
Nàng lắc đầu:
- Tịnh Nghi đệ tử không dám hận sư thái. Tội của Tịnh Nghi làm ra đáng bị sư thái phế bỏ võ công.
Diệu Tịnh sư thái khẽ gật đầu:
- Được… nghĩ như thế thì rất tốt.
Diệu Tịnh sư thái nhìn lại Tịnh Ngọc và Tịnh Vân, phán lệnh:
- Hai ngươi cởi bỏ đạo cô của ả.
Tịnh Nghi biến sắc:
- Sư thái… tha cho đệ tử.
Hừ nhạt một tiếng, Diệu Tịnh sư thái gằn giọng nói:
- Ngươi không đáng vận đạo y của Hằng Sơn phái. Ngươi không đủ đạo hạnh để đứng trong hàng ngũ cao đổ Hằng Sơn phái.
Tịnh Nghi sụp lạy:
- Sư thái… Tịnh Nghi biết mình có tội nhưng con không muốn rời Hằng Sơn.
- Ngươi không muốn rời Hằng Sơn sao lại thả tên tiểu tặc Đạo vương Khắc Vị Phong. Hành vi của ngươi đã buộc ta phải nghĩ ngươi đã đồng lõa với tên tiểu tặc thối tha. Ta không muốn nói, biết đâu chừng ngươi lại sa vào lướt tình nhơ nhuốc của gã đạo tặc đó.
Tịnh Nghi bật khóc.
Nàng vừa khóc vừa nói:
- Sư thái… Tịnh Nghi không phải là hạng người như vậy đâu. Con không phải là hạng người như vậy đâu.
Nàng nói rồi sụp lạy Diệu Tịnh. Trông Tịnh Nghi thật tội nghiệp nhưng tuy tuyệt nhiên không tạo ra được một chút xúc cảm gì trên chân diện lạnh như băng của Diệu Tịnh.

Diệu Tịnh sư thái giũ ống tay áo:
- ịnh Nghi… Ngươi đừng van xin bổn sư thái… Vô ích mà thôi. Ngươi đã phạm vào đại tội… Bổn sư thái chẳng thể nào tha thứ cho ngươi được.
Diệu Tịnh nhìn lại Tịnh Vân và Tịnh Ngọc.
- Hai ngươi còn đứng đó nữa, mau lột đạo y của ả ra.
Tịnh Nghi hốt hoảng dập trước mũi hài của Diệu Tịnh sư thái.
- Tịnh Nghi van sư thái.
Diệu Tịnh hừ nhạt rồi nói:
- Ngươi biết ân hận về hành vi bỉ ổi của mình thì đã muộn rồi. Bổn sư thái không thể tha thứ cho ngươi được… Ta không thể tha thứ cho một ả môn đồ câu kết với tiểu tặc Đạo vương Khắc Vị Phong.
Nói dứt câu Diệu Tịnh đạp Tịnh Nghi ngã sóng soài trên sàn lâu thuyền. Nàng chỏi tay gượng ngồi lên thì Tịnh Vân và Tịnh Ngọc bước đến. Tịnh Nghi lạy Tịnh Vân và Tịnh Ngọc:
- Ngọc muội… Vân muội… đừng cởi đạo y của tỷ tỷ.
Tịnh Ngọc lắc đầu:
- Tịnh Ngọc không thể cãi lệnh sư thái.
Nàng nói rồi giật lấy đạo y trên người Tịnh Nghi, lột phăng khỏi người Tịnh Nghi.
Nàng cố giằng lại đạo y của mình, nhưng Tịnh Ngọc vẫn kéo nó khỏi tay Tịnh Nghi. Nàng ôm đạo y của Tịnh Nghi bước đến dâng lên trước mặt Diệu Tịnh sư thái.
- Sư thái… đây là đạo y của Tịnh Nghi.
Diệu Tịnh gật đầu:
- Quẳng nó xuống sông đi.
- Tuân lệnh sư thái.
Tịnh Ngọc quẳng ngay đạo y của Tịnh Nghi qua cửa sổ. Tịnh Nghi bật khóc. Nàng vừa khóc vừa lạy Diệu Tịnh.
- Sư thái…
Diệu Tịnh trừng mắt nhìn Tịnh Nghi:
- Im…
Tịnh Nghi mím chặt cánh môi cúi gục đầu nhìn xuống sàn thuyền.
Diệu Tịnh trao ngọn nhuyễn tiên vào tay Tịnh Vân:
- Ngươi đánh ả trăm roi đi.
Tịnh Vân bối rối.
Sư thái Diệu Tịnh gằn giọng nói:
- Ngươi nghe ta nói không?
- Dạ… Tịnh Vân nghe.
Diệu Tịnh hất mặt:

- Đánh ả đi.
- Dạ…
Tịnh Vân lưỡng lự rồi quất một roi vào lưng Tịnh Nghi. Diệu Tịnh sư thái cau mày. Người vươn trảo chộp lấy hổ khẩu cầm roi của Tịnh Vân:
- Ta bảo ngươi đánh ả kia mà.
Tịnh Vân tỏ vẻ hồi hộp, rồi miễn cưỡng nói:
- Sư thái… tỷ tỷ đã biết tội của mình… sư thái…
Diệu Tịnh sư thái trố mắt lên nhìn Tịnh Vân.
- Ngươi…
Tịnh Vân cúi gục đầu xuống.
Diệu Tịnh sư thái quát lớn:
- Tránh ra.
Tịnh Vân giật mình thốt:
- Sư thái…
- Ta bảo ngươi tránh ra, hay ngươi cũng muốn chống lại bổn sư thái.
- Tịnh Vân không dám.
Nàng nói rồi lùi bước ra sau ba bộ. Diệu Tịnh sư thái hừ nhạt một tiếng tước lầy ngọn nhuyễn tiên trên tay Tịnh Vân nhìn lại Tịnh Nghi, Diệu Tịnh sư thái gằn giọng nói:
- Các ngươi hãy lấy ả mà làm gương để giữ tôn quy Hằng Sơn phái.
Lời vừa dứt thì một trận mưa roi xối xả quất xuống lưng Tịnh Nghi. Hứng trọn một trận mưa roi khủng khiếp. Tịnh Nghi oằn người. Nội y của nàng bị ngọn nhuyễn tiên đánh rét, lưng nàng hằn những vết roi thâm tím, thậm chí có nhát roi khiến cho da thịt nàng toé máu.
Đánh được ba mươi roi, thì Tịnh Nghi đã ngất lịm ngay dưới chân Diệu Tịnh. Sư thái Diệu Tịnh đứng thở hồng hộc biểu lộ trạng thái phẫn uất. Ngươi nhìn lại Tịnh Ngọc.
- Xối nước cho ả tỉnh lại để nhận đủ trăm roi của sư thái.
- Dạ.
Tịnh Ngọc vừa dợm bước đi lấy nước thì bất ngờ một đạo cuồng phong đem theo những cánh hoa rời rợp từ bên ngoài cuốn vào khoang thuyền. Chẳng mấy chốc hoa phủ một lớp dày trên sàn thuyền và cả người Tịnh Nghi.
Chẳng biết hiện tượng đó tác động thế nào đến Diệu Tịnh sư thái mà chân diện của người căng thẳng cực kỳ.
Diệu Tịnh sư thái nhìn ra ngoài mạn thuyền. Chẳng biết bao giờ trên mạn thuyền đã có một người đứng khoanh tay trước ngực, đang dõi mắt nhìn vào trong khoang.
Diệu Tịnh sư thái miễn cưỡng hỏi:

- Di Hoa công tử… Công tử muốn chen vào chuyện này à?
- Tại hạ là người yêu hoa, nhứt là những cánh hoa băng trinh của Hằng Sơn phải. Nên đâu nỡ để cho hoa bị vùi dập.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 21
Trên giòng Trường giang

Di Hoa công tử Hàn Tuấn chắp tay sau lưng buột tiếng thở dài. Khuôn mặt cao ngạo, ánh mắt giễu cợt, phóng đãng, y nhìn sư thái chắt lưỡi nói:
- Sao sư thái có thể hành xử với cao đồ của mình như vậy được nhỉ? Sư thái không thích Tịnh Nghi cô nương lưu lại Hằng Sơn và hành hạ cô ấy thì cứ trao cho Di Hoa công tử Hàn Tuấn. Cần gì phải xuống tay tàn nhẫn như vậy?
Vừa nói Di Hoa công tử Hàn Tuấn vừa toan bước đến Tịnh Nghi, nhưng Diệu Tịnh sư thái gắt giọng nói:
- Đứng lại!
Đôi chân mày rậm của Hàn Tuấn nhướng lên. Y hóm hỉnh nói:
- Tại hạ sẽ đưa Tịnh Nghi đi… để sư thái khỏi bận tay, bận chân không được à?
- Hằng Sơn phái của bần ni đâu phải để cho công tử bỡn cợt.
Hàn Tuấn nhún vai:
- Tại hạ có nói mình bỡn cợt bao giờ đâu… Tại hạ nói là tại hạ làm.
Y nhếch môi cười mỉm rồi nói tiếp:
- Tại hạ cũng chẳng dấu diếm ý tưởng của mình với sư thái làm gì. Tại hạ biết Hằng Sơn phái của sư thái đều là những trinh nữ thuần khiết, thanh cao, những đóa hoa băng trinh đẹp nhất trong chốn võ lâm giang hồ nên từ lâu đã có ý tiếm nhiệm chức vị chưởng môn Hằng Sơn.
Sắc diện Diệu Tịnh sư thái đỏ bừng. Người hằn học nói:
- Di Hoa công tử… Bần ni nể mặt ngươi chẳng qua vị nể Di Hoa Tiên Tử mẫu thân ngươi thôi. Công tử đừng thấy Hằng Sơn kính trọng Di Hoa Tiên Tử rồi xem thường Hằng Sơn.
Di Hoa công tử khoát tay:
- Tại hạ nào dám xem thường Hằng Sơn phái của sư thái… mà ngược lại rất ngưỡng mộ. Chính vì sự ngưỡng mộ đó mà Hàn Tuấn

mới muốn trở thành chưởng môn Hằng Sơn.
Y ôm quyền từ tốn nói:
- Sư thái đã nể mặt mẫu thân thì cũng nên nể mặt tại hạ. Hằng Sơn phái và Di Hoa cũng sẽ trở thành một nhà.
Sắc diện Diệu Tịnh sư thái tái dần ra:
- Bần ni không thể nào chấp nhận lời nói cà rỡn của công tử được. Bần ni buộc phải dạy cho công tử một bài học để công tử không còn dám xem thường Hằng Sơn nữa.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn cười khẩy rồi nói:
- Nếu sư thái muốn chỉ dạy tại hạ một bài học, tất tại hạ cũng rất muốn thỉnh giáo võ công của sư thái. Nhưng tại hạ nói trước, nếu dạy không được thì Di Hoa công tử sẽ đương nhiên trở thành chưởng môn Hằng Sơn đó.
Y nhếch môi cười mỉm, nói tiếp:
- Đến lúc đó, tại hạ không chỉ làm chủ Tịnh Nghi cô nương, mà tất cả ni cô của phái Hằng Sơn cũng đều nằm trong tay tại hạ.
Y dùng tay ve cằm, biểu lộ vẻ cao ngạo và xem thường.
Vừa ve chiếc cằm chẻ, Di Hoa công tử vừa nói:
- Sư thái sẽ trở thành quản gia Hằng Sơn phái cho Hàn Tuấn này.
Nghe câu nói của Hàn Tuấn, chân diện Diệu Tịnh sư thái lộ ngay sát khí đằng đăng. Người đanh giọng nói:
- Hằng Sơn đã nhường Di Hoa công tử công tử một bước, xem ra công tử không lấy đó làm niềm hòa khí, mà lại còn xem thường bần ni. Bần ni không thể nhường bước với công tử.
Hàn Tuấn ôm quyền giả lả nói:
- Sư thái đã nhường Di Hoa cung một bước thì nhường cả Hằng Sơn phái cho tại hạ.
Nói dứt câu, Hàn Tuấn điểm nụ cười mỉm trông thật gian trá và kiêu hãnh, pha nét tự thị, cao ngạo.
Nụ cười của gã khiến Diệu Tịnh sư thái càng phẫn nộ hơn. Người rít giọng nói:
- Di Hoa công tử có bản lĩnh thì đoạt chức vị chưởng môn Hằng Sơn của bần ni.
Di Hoa công tử dửng dưng đáp lời Diệu Tịnh sư thái:
- Tại hạ rất sẵn lòng.
Liền ngay sau lời nói đó, Di Hoa công tử xoay tròn song thủ. Một đạo xoáy kình thoát ra từ tâm trạng bản thủ của gã. Đạo khí kình đó cuốn ngay lấy lớp thảm hoa dưới chân Diệu Tịnh sư thái, tạo thành một bức màn hoa kỳ vĩ lạ thường, chẳng khác nào bay bướm đủ màu sắc sắc sỡ bấu lấy Diệu Tịnh sư thái.

Sự kỳ dị của chiêu công do Di Hoa công tử tạo ra khiến Diệu Tịnh sư thái không khỏi bối rối. Người có cảm tưởng bức màn hoa kia che chắn bao bọc khắp chung quanh người. Thậm chí cả nhãn quang của Diệu Tịnh sư thái cũng bị bức màn hoa đó che khuất.
Diệu Tịnh sư thái gần như không còn sự lựa chọn nào khác buộc phải dùng chưởng vô thẳng vào bức màn hoa như bay bướm kia. Chưởng khí của người vỗ vào bức màn hoa thì bị ngay bức màn hoa đó cuốn lấy, dìm vào cõi vô thanh, vô sắc, chẳng để lại dấu tích gì. Diệu Tịnh sư thái giật mình bởi hiện tượng kỳ ảo này. Người đã bối rối lại càng bối rối hơn.
Diệu Tịnh sư thái còn đang bối rối chưa biết phản ứng thế nào thì một loạt chỉ bất ngờ xuyên qua bức màn hoa điểm vào tịnh huyệt của người.
Diệu Tịnh sư thái buột miệng thốt:
- Ôi cha…
Tiếng thốt còn đọng trên miệng Diệu Tịnh sư thái thì bức màn hoa rực rỡ cũng rào rào cuộn trở về ống tay áo của Di Hoa công tử Hàn Tuấn. Y chắp tay sau lưng nhìn Diệu Tịnh sư thái.
Hai người đối nhãn nhìn nhau. Sắc diện của Diệu Tịnh sư thái đỏ rần tức giận. Làm sao người không thẹn thùng tức giận được khi thất thủ dưới tay Di Hoa công tử mà tuổi tác chỉ thuộc hàng hậu bối của mình. Trong khi Diệu Tịnh sư thái tức giận thì Di Hoa công tử lại dửng dưng điểm nụ cười mỉm. Y vừa điểm nụ cười mỉm vừa nói:
- Giờ thì hẳn sư thái đã biết võ công của Di Hoa cung lợi hại như thế nào rồi chứ? Cho dù sư thái có biết thì cũng đã muộn. Hằng Sơn phái bây giờ đã thuộc về tại hạ.
Hàn Tuấn vừa dứt lời thì bất thình lình Tịnh Vân và Tịnh Ngọc đồng loạt rút kiếm chia làm hai hướng xông thẳng vào gã. Kiếm chiêu của hai nàng chụp tới, Di Hoa công tử không một chút e dè né tránh mà chỉ kịp lấy lưỡi kiếm của Tịnh Ngọc rồi hướng nó điểm vào song kiếm của Tịnh Vân.
Y vừa phát động chiêu công vừa nói:
- Hai nàng khiến cho bổn công tử thích thú đó.
Sau âm thanh khô khốc do hai lưỡi kiếm chạm vào nhau thì cả Tịnh Ngọc và Tịnh Vân đều bị Di Hoa công tử điểm vào mạch môn khiến hai thanh trường kiếm tuột khỏi tay rơi xuống sàn khoang thuyền. Không dừng lại ở đó, Di Hoa công tử chỉ hơi đảo thân pháp, đôi song thủ của y đã vòng qua tiểu yêu của hai nàng, kéo ghịt vào người. Tịnh Vân và Tịnh Ngọc toan phản kháng lại hành động của Di Hoa công tử Hàn Tuấn thì đã bị y khống chế tịnh huyệt. Hai người vừa

thẹn vừa giận buột miệng nói:
- Ngươi…
Không màng đến sự tức giận và thẹn thùng của hai ni cô phái Hằng Sơn, Di Hoa công tử quay sang hôn lên má Tịnh Ngọc, rồi quay lại hôn vào má Tịnh Vân. Y vừa hôn hai nàng vừa nói:
- Phái Hằng Sơn đúng là những đóa hoa thơm độc nhất vô nhị trên thế gian này.
Chứng kiến cảnh đó, Diệu Tịnh sư thái không khỏi tức giận, phẫn nộ nhưng cũng chẳng biết làm sao. Mắt người mở trừng trừng, những tưởng hai con ngươi chực rơi ra khỏi hốc mắt. Sắc diện đỏ bừng, tuôn mồ hôi đầm đìa.
Di Hoa công tử thả tay khỏi tiểu yêu Tịnh Vân và Tịnh Ngọc. Y nhìn lại Diệu Tịnh sư thái:
- Sư thái đừng giận dữ làm gì và cũng đừng e thẹn… Bổn công tử sẽ không làm gì sư thái đâu. Với một người như sư thái thì chẳng khác nào hoa tàn về chiều, bổn công tử chỉ quan tâm đến những ni cô của Hằng Sơn thôi.
Gã nói rồi ngửa mặt cất tiếng cười ngạo nghe thật chát chúa và kiêu hãnh.
Tiếng cười của Di Hoa công tử khi lọt vào thính nhĩ của Diệu Tịnh sư thái và ba vị ni cô phái Hằng Sơn, bất giác mọi người phải nổi da ốc với cảm giác rờn rợn lan tỏa khắp châu thân mình.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn vừa cắt tràng tiếu ngạo thì Diệu Tịnh sư thái lên tiếng nói:
- Di Hoa công tử… công tử muốn gì?
Đôi chân mày của Hàn Tuấn nhướng lên:
- Tất nhiên tại hạ chẳng muốn gì sư thái rồi… mà chỉ muốn những đóa hoa băng trinh của Hằng Sơn phái thôi.
- Công tử định làm nhục phái Hằng Sơn của bần ni à, công tử đừng quên Hằng Sơn phái còn có mối quan hệ với Thượng Quan Đại Phu tiên sinh đó.
Những tưởng lời nói của Diệu Tịnh sư thái sẽ khiến Di Hoa công tử phải chùng tay, nhưng khi Diệu Tịnh sư thái dứt lời thì Di Hoa công tử lại ngửa mặt cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:
- Sư thái đừng đem Thượng Quan Đại Phu tiên sinh ra hù dọa bổn công tử. Một khi bổn công tử muốn là ý trời, chẳng có ai để có thể đem ra hù dọa được bổn công tử cả.
Y hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Đừng bao giờ đem Thượng Quan Đại Phu tiên sinh ra hù dọa bổn công tử đấy nhé. Không tốt cho Hằng Sơn phái của sư thái đâu.

Y nói rồi giũ ống tay áo, nhìn lại Tịnh Vân và Tịnh Ngọc. Y chắt lưỡi nói:
- Hai nàng hẳn không giống như vị sư thái của mình. Chỉ cần hai nàng biết thuận theo ý của bổn công tử. Biết chìu bổn công tử thì ta không đối xử tệ với hai nàng đâu.
Di Hoa công tử vừa nói vừa dùng tay nâng cằm Tịnh Ngọc và Tịnh Vân. Ánh mắt của y toát ra nét dâm dật rừng rực. Tiếp nhận ánh mắt của Hàn Tuấn, Tịnh Ngọc và Tịnh Vân đỏ mặt.
Gã điểm nụ cười mỉm rồi từ tốn nói:
- Đừng thẹn thùng thái quá như vậy… Hãy tin vào ta, ta là kẻ biết yêu hoa mà.
Y vừa nói vừa lần tay xuống cổ Tịnh Ngọc và Tịnh Vân.
Tịnh Nghi chỏi tay ngồi lên:
- Hàn công tử…
Di Hoa công tử nhìn lại Tịnh Nghi. Y nhếch môi cười giả lả rồi nói:
- Tịnh Nghi cô nương muốn nói gì?
Tinh Nghi nhìn Hàn Tuấn ôn nhu nói:
- Hàn công tử… chúng tôi là nhi nữ, nhưng tất cả đều đã khoát nguyện tránh xa lửa dục tình. Giữ thân trong sạch để cầu quốc thái dân an, hiến mình cho Quan Thế Âm Bồ Tát. Công tử đừng làm như vậy…
Đôi chân mày Hàn Tuấn nhíu lại:
- Lời nói gió thoảng mây bay. Can gì các nàng phải nặng lời nguyện chú mà chối bỏ những lạc thú tạo hóa đã ban cho kiếp làm người. Khi nào các nàng bằng tuổi Diệu Tịnh sư thái hẵng dâng hiến thể xác cho Bồ Tát. Còn hiện tại phí hoài nhan sắc làm gì, cứ dâng hiến cho bổn công tử có hơn không?
Lời nói của Hàn Tuấn càng khiến cho Diệu Tịnh sư thái sượng sùng đỏ mặt tía tai. Người vừa thẹn vừa giận nhưng chẳng biết làm thế nào bây giờ.
Tịnh Nghi từ từ đứng lên. Nàng nhìn Di Hoa công tử ôn nhu nói:
- Công tử nói cũng đúng, nhưng bao nhiêu năm nay Hằng Sơn là môn phái lớn trong võ lâm giang hồ. Tất cả mọi người nghĩ đến Hằng Sơn là nghĩ đến sự xuất gia giữ mình thanh tịnh, tinh khiết của những nữ nhi đã khoát nguyện rời bỏ hồng trần. Nay nếu công tử khiến cho các muội của Tịnh Nghi phải nhận sư ô uế nơi chốn hồng trần thì Hằng Sơn đâu còn chỗ đứng trong cõi nhân sinh này nữa.
Hàn Tuấn cau mày nhìn Tịnh Nghi:
- Di Hoa công tử là người yêu hoa nhất là những đóa hoa trinh bạch của Hằng Sơn phái. Vậy cô nương muốn tại hạ phải làm gì để tỏ lòng

ngưỡng mộ những đóa hoa của phái Hằng Sơn?
Y nói rồi cười khẩy một tiếng, nhìn Tịnh Nghi, Hàn Tuấn nói tiếp:
- Thời gian như gió thoảng qua cửa sổ, nhan sắc rồi cũng sớm tàn phai. Tại hạ không muốn tiếp nhận những đóa hoa tàn bởi thời gian.
Tịnh Nghi buông tiếng thở dài, nàng nhìn Hàn Tuấn ôn nhu nói:
- Công tử có nhìn nhận Tịnh Nghi là người của Hằng Sơn phái không?
Đôi chân mày của Di Hoa công tử nhíu lại:
- Tịnh Nghi cô nương nói vậy là có ý gì?
- Nếu công tử xem Tịnh Nghi là người của Hằng Sơn phái… và nhan sắc của Tịnh Nghi hợp với sở thích của công tử… Tịnh Nghi sẽ thay Tịnh Vân và Tịnh Ngọc hầu hạ công tử… Chỉ xin công tử hãy để cho Tịnh Vân, Tịnh Ngọc và sư thái rời khỏi nơi này. Hoặc Tịnh Nghi sẽ đi cùng với công tử.
Chân diện Hàn Tuấn nghiêm hẳn lại. Y giả lả nói:
- Sao Tịnh Nghi cô nương lại muốn chìu theo ý tại hạ?
- Tịnh Nghi muốn trả ân cho Hằng Sơn phái.
Đôi mày Di Hoa công tử nhướng lên:
- Tịnh Nghi cô nương muốn trả ân cho Hằng Sơn phái?
Tịnh Nghi gật đầu. Nàng ôn nhu nói:
- Công tử cho Tịnh Nghi cơ hội này để đền đáp ân sâu Hằng Sơn và sư thái.
Đôi chân mày Hàn Tuấn nhíu lại. Y nhìn Tịnh Nghi ôn nhu nói:
- Nàng muốn trả ân sâu cho Hằng Sơn phái thế nào sao nhị vị tiểu ni đây lại không bắt chước theo nàng?
Lời nói của Di Hoa công tử Hàn Tuấn khiến chân diện của Tịnh Nghi sượng sùng. Nàng miễn cưỡng nói:
- Công tử hẳn cho Tịnh Nghi là một xú nữ không đáng hầu hạ người.
Di Hoa công tử khoát tay:
- Không không… Bổn công tử không nghĩ như vậy đâu, mà ngược lại còn thấy nàng là đóa hoa đẹp nhất trong vườn hoa Hằng Sơn phái.
- Công tử cho Tịnh Nghi là đóa hoa đẹp nhất trong vườn hoa Hằng Sơn phái sao không cho Tịnh Nghi cơ hội bồi đáp ân sâu với Hằng Sơn. Tịnh Nghi sẽ không để Di Hoa công tử thất vọng đâu.
Hàn Tuấn điểm nụ cười mỉm. Y liếc mắt nhìn Tịnh Vân và Tịnh Ngọc, rồi nhìn lại Tịnh Nghi:
- Ý của nàng rất hợp với ý của bổn công tử… nhưng…
Y lưỡng lự một lát rồi mỉm cười nói tiếp:
- Nhưng tại hạ là kẻ yêu hoa và thích làm chủ cả một vườn hoa đẹp của phái Hằng Sơn.

Tịnh Nghi đỏ mặt. Nàng miễn cưỡng nói:
- Hàn công tử… cái gì của mình mới là của mình. Còn cái gì đã không thuộc về mình thì cho dù Hàn công tử có bức ép đến mấy thì nó mãi mãi cũng không bao giờ thuộc về công tử. Nếu Di Hoa công tử bức ép tất cả ni cô Hằng Sơn phái phải thuộc về người thì chẳng có được gì cả. Có được thì chỉ được sự hận thù mà thôi. Còn Tịnh Nghi tự nguyện, sao công tử lại không nhận sự tự nguyện đó?
Di Hoa công tử cau mày.
Y rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói:
- Ai cũng có lòng tham, nhưng ta sẽ suy nghĩ đến lời nói của nàng.
Y chợt đổi giọng khe khắt nói:
- Phải chăng Tịnh Nghi cô nương muốn hy sinh để bảo tồn danh tiết Hằng Sơn, bởi vì cô nương đã bị Diệu Tịnh sư thái đuổi khỏi sư môn?
Tịnh Nghi nhẹ lắc đầu, ôn nhu nói:
- Hàn công tử đã nói rồi. Lời nói chỉ là gió thoảng mây bay. Trong lúc tức giận sư thái đuổi Tịnh Nghi khỏi sư môn, nhưng tâm Tịnh Nghi lúc nào cũng luôn hướng đến Hằng Sơn.
Nàng buông tiếng thở dài, nhìn Di Hoa công tử Hàn Tuấn nói tiếp:
- Chẳng lẽ vì một lời nói của Diệu Tịnh sư thái mà Hàn công tử không cho Tịnh Nghi cơ hội đền đáp ân sâu đối với sư thái và Hằng Sơn phái?
Đôi chân mày Hàn Tuấn nhíu lại. Y lưỡng lự rồi nói:
- Thôi được… Tại hạ sẽ suy nghĩ về lời nói này của cô nương.
Y chắp tay sau lưng, nhìn Tịnh Nghi khe khắt nói:
- Bổn công tử hy vọng cô nương giữ lời nói của mình.
- Tịnh Nghi sẽ giữ lời.
Di Hoa công tử nhếch môi cười ruồi, rồi nhìn lại Diệu Tịnh sư thái:
- Bổn công tử tạm thời nhận Tịnh Nghi cô nương… Xem như mụ phải mang ân nàng ta đó.
Diệu Tịnh sư thái im lặng không đáp lời gã. Hàn Tuấn nhìn lại Tịnh Nghi:
- Nàng đi theo ta chứ?
Tịnh Nghi gật đầu:
- Tịnh Nghi sẽ là nô nữ của công tử.
Tịnh Vân buột miệng lên tiếng:
- Tỷ tỷ…
Diệu Tịnh sư thái tằng hắng, không cho Tịnh Vân nói.
Tịnh Nghi ôm quyền nhỏ nhẹ nói:
- Hàn công tử có thể cho Tịnh Nghi bái tạ sư thái lần cuối rồi sẽ theo

người?
Hàn Tuấn mỉm cười, gật đầu. Y từ tốn nói:
- Cô nương không phải rời lâu thuyền này… mà chỉ có những người này rời khỏi đây thôi.
Đôi chân mày Tịnh Nghi nhíu lại.
Hàn Tuấn giả lả nói:
- Chiếc thuyền nan của tại hạ đủ chỗ cho Diệu Tịnh sư thái và Tịnh Vân, Tịnh Ngọc.
Tịnh Nghi cắn răng trên vào môi dưới. Nàng quay lại Diệu Tịnh sư thái hành đại lễ, rồi ngẩng lên nói:
- Sư thái bảo trọng.
Diệu Tịnh sư thái nhìn nàng nhạt nhẽo nói:
- Ta sẽ nhớ những gì ngươi làm hôm nay.
Di Hoa công tử đưa từng người xuống chiếc thuyền nan. Y không giải huyệt đạo cho họ mà lại đẩy con thuyền nan ra xa.
Tịnh Nghi biến sắc nói:
- Công tử sao không giải huyệt cho sư thái và Tịnh Vân, Tịnh Ngọc?
Hàn Tuấn nhìn theo chiếc thuyền đang dạt xa lâu thuyền vừa nói:
- Sống chết đều có số có phần cả. Hãy để cho số phận quyết định sự tồn vong của những người đó. Dù sao thì Tịnh Nghi đã không còn là người của phái Hằng Sơn.
- Nhưng…
Hàn Tuấn nhìn lại nàng. Y khe khắt nói:
- Nếu Tịnh Nghi muốn họ còn chút hy vọng để sống thì phải giữ lời của mình. Bằng như để bổn công tử phật ý thì ngay bây giờ họ sẽ được bổn công tử tiễn xuống thủy cung đó.
Tịnh Nghi biến sắc, im lặng không dám thốt lời nào.
Nàng nhìn theo chiếc thuyền nan đang trôi ra xa dần. Tịnh Nghi chắp tay niệm Phật hiệu:
- Bồ Tát cứu khổ cho sư thái và Tịnh Vân, Tịnh Ngọc.
Hàn Tuấn điểm nụ cười mỉm khi nghe lời khấn này của nàng. Y liếc trộm qua Tịnh Nghi. Khuôn mặt thánh thiện và ủ dột của nàng không làm cho y xúc động mà ngược lại còn tạo ra sự ngưỡng mộ vì vẻ đẹp thoát tục hiền thục nơi Tịnh Nghi.
Di Hoa công tử nhỏ nhẹ nói:
- Tịnh Nghi… Nàng đừng quan tâm đến những người đó mà hãy nghĩ đến ta. Ta mới đáng là người duy nhất nàng phải nghĩ đến. Bởi vì ta từ lâu đã ngưỡng mộ và luôn nghĩ đến nàng.
Y choàng tay qua vai Tịnh Nghi.
Nàng rút người lại như thể muốn né tránh vòng tay của Di Hoa công

tử Hàn Tuấn. Thần thái của nàng khiến đôi chân mày Hàn Tuấn nhíu lại biểu lộ sự phật ý.
Gã ôn nhu nói:
- Tịnh Nghi… ta yêu nàng.
Gã vừa nói vừa nâng cằm Tịnh Nghi. Nhìn vào đôi thu nhãn tròn xoe đen láy như hai vì sao đêm, nhỏ nhẹ nói:
- Bổn công tử bám theo Hằng Sơn phái chỉ vì muốn có được Tịnh Nghi mà thôi.
Nàng im lặng không đáp lời Hàn Tuấn mà quay mặt nhìn hteo chiếc thuyền nan đang rời xa dần.
Hàn Tuấn nhỏ nhẹ nói:
- Ta vào, nàng hãy quay vào trong khoang thuyền. Ta không muốn những người kia khiến chúng ta mất vui.
Gã vừa nói vừa dìu Tịnh Nghi vào trong khoang thuyền.
Tịnh Nghi nói:
- Hàn công tử cho Tịnh Nghi một thời gian để tự hỏi bản thân mình có quay lại với những tục lụy trần gian không?
Hàn Tuấn lắc đầu:
- Nàng đừng nói với ta câu nói đó. Thời gian không dừng lại để cho ta chờ đợi.
Hàn Tuấn không để cho Tịnh Nghi có thêm lời nói nào nữa mà đặt tay lên vai nàng. Y nắn nhẹ bờ vai thanh mảnh của nàng. Nàng cúi đầu nhìn xuống sàn thuyền với nỗi lo lắng hồi hộp, lo sợ khiến thân run nhè nhẹ. Sự lo lắng, run rẩy của nàng càng khiến Di Hoa công tử thêm phấn thích.
Y điểm nụ cười mỉm nhỏ nhẹ nói:
- Ta sẽ không đối xử tệ với nàng đâu, nếu nàng biết chìu theo ý của ta.
Gã vừa nói vừa toan lột bỏ nội y của Tịnh Nghi, thì sàn thuyền chợt vang lên một âm thanh lạ đập vào thính nhĩ họ Hàn. Cùng với âm thanh đó nước tràn vào khoang thuyền.
Di Hoa công tử biến sắc nói:
- Chuyện quái gì thế này?
Hàn Tuấn còn chưa biết chuyện đang xảy ra thì lại thêm một lỗ thủng trên mạn thuyền. Nước ào ào tràn vào. Vẻ phấn khích và dâm dật trên mặt gã tan biến thay vào đó là những nét lo âu lộ hẳn ra ngoài.
Di Hoa công tử bỏ mặc Tịnh Nghi, lao ra khỏi khoang thuyền.
Gã vừa thoát ra khỏi khoang thuyền không bao lâu thì từ sau bức bình phong, Khắc Vị Phong bước ra. Trang phục chàng ướt sũng.
Tịnh Nghi quá bất ngờ trước sự xuất hiện của Vị Phong.

Vị Phong vộ vã nói:
- Tịnh Nghi… theo Vị Phong.
Vừa nói Vị Phong vừa nắm lấy tay nàng:
- Tịnh Nghi đừng nói… Vị Phong đã chứng kiến tất cả rồi.
Vị Phong kéo Tịnh Nghi ra đuôi thuyền. Chàng đưa nàng xuống chiếc thuyền nan. Vị Phong vừa đẩy chiếc thuyền nan ra xa lâu thuyền thì Di Hoa công tử Hàn Tuấn lướt thẳng xuống thuyền.
Di Hoa công tử rít giọng nói:
- Thì ra là ngươi!
Vị Phong đứng án ngữ trước mặt Tịnh Nghi như một tấm mộc che chở cho nàng.
Nhìn Di Hoa công tử Hàn Tuấn, chàng ôn nhu nói:
- Khắc Vị Phong thì đã sao nào?
Chân diện Hàn Tuấn đanh hẳn lại:
- Ngươi muốn chết bởi tay bổn công tử.
Vị Phong lắc đầu:
- Nếu như ta muốn chết thì đã nạp mạng cho sai nha rồi. Vị Phong không muốn chết đâu. Còn công tử đừng đem thân thế Di Hoa cung của mình ra hù dọa Khắc Vị Phong… Những gì cần biết về công tử thì ta đã nghe, đã thấy tất cả rồi.
- Đã nghe, đã thấy mà ngươi vẫn chen tay vào chuyện riêng của ta. Ngươi đúng là có mắt nhưng chẳng khác nào gã đui mù. Không thấy đâu là thái dương, chẳng biết đâu là cổ thụ.
Di Hoa công tử vừa nói vừa toan phát động chiêu công nhưng Vị Phong đã nhanh hơn lắc chiếc thuyền nan.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn chới với, lảo đảo vội bám vào be thuyền. Gã thét lên:
- Khắc Vị Phong…
Y vừa bám tay vào be thuyền vừa ngẩng mặt nhìn Vị Phong. Mặc dù chỉ có ánh trăng lưỡi liềm cùng ánh sáng từ những vì sao nhưng Vị Phong cũng kịp nhận ra nét hốt hoảng trên khuôn mặt Hàn Tuấn. Y không chỉ hốt hoảng mà mồ hôi còn tuôn ra ướt đẫm mặt.
Hàn Tuấn buột miệng hỏi:
- Ngươi định dìm chiếc thuyền này nữa à?
Vị Phong nheo mày, từ tốn nói:
- Hình như Hàn công tử không thích du lãm trên sông?
Di Hoa công tử im lặng không đáp lời chàng. Song thủ của gã vẫn bám chặt vào be thuyền.
Vị Phong nhấn chân cho chiếc thuyền nan nghiêng qua một bên. Hàn Tuấn hốt hoảng thét lên:

- Vị Phong đừng dìm chìm thuyền.
- Nếu Khắc Vị Phong dìm lật thuyền này, Hàn công tử sẽ như thế nào?
Hàn Tuấn im lặng.
Chiếc lâu thuyền bị nước xô đầy lật ngay, rồi từ từ chìm hẳn xuống đáy Trường Giang. Vị Phong nói:
- Nếu như Khắc Vị Phong lật chiếc thuyền nan này, hẳn công tử cũng sẽ giống như chiếc lâu thuyền kia. Đúng không nào?
Hàn Tuấn vẫn để mồ hôi tuôn đẫm mặt mình. Những cánh hoa từ trong ống tay áo gã rải đầy sàn thuyền. Gã lặp bặp nói:
- Khắc Vị Phong… bổn công tử có thể giúp ngươi hóa giải oan cừu với Vạn Xuân trang chủ Hoàng Nguyên Khôi.
Vị Phong lắc đầu:
- Làm sao Khắc Vị Phong có thể tin được lời nói của một người có nhân cách như công tử?
- Ngươi còn là kẻ bại hoại hơn ta kia mà.
Đôi chân mày chàng nhíu lại, Vị Phong ôn nhu nói:
- Một kẻ bại hoại thì không tin vào một kẻ bại hoại.
Hàn Tuấn sa sầm mặt. Y chớp mắt bởi mồ hôi che mờ nhãn quang.
Di Hoa công tử miễn cưỡng nói:
- Nếu như Hàn mỗ có mệnh hệ nào thì ngươi sẽ bị Di Hoa cung tróc nã đến tận cùng. Ngươi sẽ không còn chỗ dung thân trên chốn võ lâm giang hồ.
Vị Phong cau mày, trang trọng đáp lời gã:
- Hiện tại Đạo vương Khắc Vị Phong cũng không có chốn dung thân rồi.
- Ta có thể giúp một chỗ ở Di Hoa cung để nương náu.
Vị Phong lắc đầu:
- Đa tạ thịnh tâm của Hàn công tử, nhưng rất tiếc kẻ bại hoại không thể ở chung với kẻ bại hoại.
Hàn Tuấn nhích người đến. Vị Phong đạp chân cho thuyền nan chênh hẳn một bên, buộc Hàn Tuấn phảm chồm người qua bên kia để giữ thăng bằng, gã hốt hoảng nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong… Ngươi muốn gì?
- Câu nói này của Hàn công tử, Khắc Vị Phong có thể nghe được đây.
Hàn Tuấn buông tiếng thở dài.
Khắc Vị Phong bất ngờ đạp thuyền nghiêng ngược qua phía bên kia, Hàn Tuấn hốt hoảng chao mình qua phía bên này, hai tay bấu cứng lấy bẹ thuyền.

Chẳng khác nào một đứa bé sợ rơi xuống dòng Trường Giang, Hàn Tuấn hối hả nói:
- Ngươi muốn gì… nói đi…
Vị Phong nhìn Hàn Tuấn, từ tốn nói:
- Tại hạ chỉ muốn một điều duy nhất đối với Hàn công tử.
- Ta sẵn sàng đáp ứng tất cả những gì ngươi đòi hỏi.
- Lời nói của Hàn công tử không biết có đáng tin không, nhưng tại hạ buộc phải nói ra suy nghĩ của mình.
Vị Phong đổi giọng khe khắt nói:
- Tại hạ muốn Hàn công tử đừng bao giờ gieo phiền lụy cho Hằng Sơn phái nữa.
Hàn Tuấn gật đầu:
- Ta hứa… ta hứa bỏ không bao giờ làm phiền Hằng Sơn phái.
Vị Phong lắc đầu:
- Công tử hứa không chưa đủ… mà còn phải thề trên đầu Di Hoa cung chủ xem Tịnh Nghi cô nương như Di Hoa cung chủ.
Hàn Tuấn nhướng cao đôi chân mày, buột miệng nói:
- Ngươi… ngươi biết Di Hoa cung chủ là gì của ta chứ?
- Tất nhiên là biết… Di Hoa Tiên Tử là mẫu thân của công tử.
- Biết như thế sao ngươi còn buộc bổn công tử xem Tịnh Nghi như Di Hoa Tiên Tử?
- Ý của tại hạ muốn như vậy… Hàn công tử không đáp ứng được thì hãy nhảy xuống nước đi. Chiếc thuyền này tại hạ là chủ nhân thì buộc bất cứ ai ngồi trên thuyền cũng đều phải tuân theo ý của tại hạ.
- Ngươi…
- Chỉ có hai điều duy nhất, Hàn công tử được quyền lựa chọn, Khắc Vị Phong không muốn ép người khác phải theo ý của mình.
Cùng với lời nói đó, Vị Phong lại lắc thuyền chòng chành. Hàn Tuấn hốt hoảng nói:
- Được rồi… Được rồi… Bổn công tử sẽ xem Tịnh Nghi như Di Hoa Tiên Tử.
Vị Phong lắc đầu:
- Chỉ nói thôi chưa được… Công tử phải thề độc giữa trời nước mênh mông này tại hạ mới tin.
- Ngươi muốn ta thề thế nào?
- Công tử cứ thề, nếu Vị Phong nghe được thì sẽ cho công tử ngồi trên chiếc thuyền này quá giang vào bờ. Bằng như không nghe được thì công tử sẽ tự mình tìm cách vào trong bờ. Trên đời này có rất nhiều cái chết nhưng chẳng ai muốn mình chết đuối cả.
Hàn Tuấn lưỡng lự rồi giơ tay qua khỏi đầu trịnh trọng nói:

- Ta thề… Nếu ta sai lời thì trời tru đất diệt ta.
Vị Phong lắc đầu:
- Chưa đúng với ý của tại hạ.
- Ơ, vậy trời tru đất diệt mẫu thân ta.
Vị Phong gật đầu:
- Giờ thì tại hạ có thể tin lời của Hàn công tử.
- Ngươi hãy đưa ta vào bờ.
- Giờ thì tại hạ cho Hàn công tử mượn chiếc thuyền này để vào bờ. Sự sống chết của người ta đều tùy số phận cả, như Hàn công tử đã nói. Hy vọng với chiếc thuyền này, Hàn công tử sẽ giữ được sinh mạng mình trên dòng Trường Giang.
Vị Phong nhìn lại Tịnh Nghi:
- Tịnh Nghi… Có lẽ chúng ta nên trao chiếc thuyền này cho Hàn công tử.
Hàn Tuấn buột miệng hỏi:
- Ngươi định làm gì?
- Tại hạ sẽ rời chiếc thuyền này cùng với Tịnh Nghi.
- Không có mái chèo sao ta khiển được con thuyền này?
- Ai cũng có số phận cả và cũng muốn vượt qua số phận mình. Công tử dù sao vẫn còn hơn tại hạ được một chiếc thuyền.
Vị Phong nói rồi nắm tay Tịnh Nghi, nhưng tưởng đâu chàng cùng Tịnh Nghi sẽ nhảy xuống nước nhưng bất ngờ Vị Phong đạp cho con thuyền chao hẳn qua bên Hàn Tuấn. Gã hoàn toàn bất ngờ với hành động của Vị Phong mà rơi xuống dòng Trường Giang.
Hàn Tuấn chới với thét lớn:
- Ngươi… ngươi gian trá!
Di Hoa công tử vừa nói vừa với tay nắm bám vào bẹ thuyền.
Trong lúc hấp tấp gã vô tình khiến chiếc thuyền lật úp. Ba người bám lấy chiếc thuyền lật úp.
Hàn Tuấn thét lớn:
- Vị Phong, ngươi đã làm thuyền lật.
- Thuyền đã lật rồi… Công tử giữ lấy nó làm phương tiện vào bờ. Mạnh ai người nấy lo cho mình.
Nói dứt câu, Vị Phong kè lấy Tịnh Nghi, sải tay bơi ra xa con thuyền đã bị lật úp hướng vào bờ. Hàn Tuấn ôm khư khư lấy con thuyền bị lật gào thét lớn:
- Đạo vương… Khắc Vị Phong… Bổn công tử không bỏ qua chuyện này cho ngươi đâu.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 22
Gió giang hồ, sóng võ lâm

Vị Phong và Tịnh Nghi đi dọc theo bờ sông Dương Tử cho đến khi gần sáng thì bắt gặp chiếc thuyền nan của Diệu Tịnh và Tịnh Ngọc, Tịnh Vân. Ba người vẫn ngồi trên thuyền như ba pho tượng bởi đã bị phong bế huyệt đạo. Ba người có vẻ bị lạnh cóng bởi sương đêm.
Tịnh Nghi lo lắng lên tiếng gọi:
- Sư thái…
Mặc dù nàng gọi nhưng Diệu Tịnh sư thái vẫn không đáp lời nàng.
Tịnh Nghi đặt tay vào thân Diệu Tịnh. Nàng không khỏi lo âu khi nhận ra toàn thân vị sư thái Hằng Sơn phái lạnh như băng hàn.
Vị Phong nhìn nàng nói:
- Cần phải nhóm lửa hơ nóng họ lại. Nếu không hàn khí sẽ xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.
Vị Phong gom những cành cây mục trên bờ sông. Phải nhọc công rất lâu chàng mới có thể nhóm được bếp lửa. Vị Phong bê từng người đặt quanh bếp lửa. Phải mất một canh giờ Diệu Tịnh sư thái mới hồi tỉnh.
Vừa hồi tỉnh, Diệu Tịnh sư thái nhận ra ngay Tịnh Nghi và Vị Phong. Người liền gắt giọng nói:
- Tiểu tặc, tránh xa bần ni ra.
Nghe Diệu Tịnh sư thái thốt ra câu này, Vị Phong không khỏi ngớ ngẩn. Chàng buông tiếng thở dài:
- Sư thái… đang lúc này người vẫn coi tại hạ là kẻ bại hoại à?
- Trong mắt ta, ngươi vẫn là kẻ bại hoại… Đáng bị trừng phạt.
Vị Phong buông tiếng thở dài, lắc đầu nói:
- Vị Phong rất tiếc đã nhọc công nhóm bếp sưởi ấm cho sư thái.
Chàng cau mày nhìn sư thái Diệu Tịnh rồi quay lại Tịnh Nghi:
- Tịnh Nghi cô nương… Những gì cần làm Vị Phong và Tịnh Nghi đã làm cả rồi. Có lẽ sư thái cũng không cần đến chúng ta nữa. Vị Phong nghĩ chúng ta nên rời khỏi đây thôi.
Tịnh Nghi nhìn chàng, nàng lắc đầu:
- Vị Phong hãy đi đi.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại. Chàng miễn cưỡng nói:
- Diệu Tịnh sư thái đã không cần nàng, sao nàng cứ gì phải tự hạ mình chứ?
Nói rồi Vị Phong buông luôn một tiếng thở dài, biểu lộ sự ngao ngán

trước thái độ cố chấp của Diệu Tịnh sư thái. Chàng nhìn lại Diệu Tịnh sư thái, từ tốn nói:
- Vị Phong phải làm gì thì sư thái mới tin Vị Phong không phải là kẻ bại hoại?
Diệu Tịnh sư thái lắc đầu nhìn chàng:
- Ngươi là kẻ bại hoại thì mãi mãi là kẻ bại hoại. Không thể nào thay đổi được.
- Nói như thế Khắc Vị Phong chẳng có gì để phân giải với sư thái nữa. Có lẽ trong tâm tưởng của sư thái chỉ có mỗi một người sư thái ngưỡng mộ, đó là Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Diệu Tịnh sư thái gật đầu:
- Không sai.
Lời nói khẳng khái này của Diệu Tịnh sư thái khiến Vị Phong phải cau mày. Chàng nhủ thầm: “Nếu mụ chứng kiến cảnh lão Thượng Quan Đại Phu tiên sinh kia bại hoại, với những dục tình mà mình đã từng chứng kiến trong Vọng Nguyệt lầu, không biết mụ còn ngưỡng mộ kẻ đức cao trọng vọng đó nữa hay không?”
Mặc dù nghĩ vậy nhưng Vị Phong chỉ còn biết lắc đầu. Tịnh Nghi nói:
- Vị Phong hãy đi đi, Tịnh Nghi ở lại đây lo cho sư thái.
Vị Phong gắt gỏng nói:
- Tịnh Nghi lo lắng cho sư thái để rồi lại nhận lãnh sự trừng phạt khe khắt của sư thái ư?
Diệu Tịnh sư thái nói:
- Nếu như tiểu tử không muốn bần ni trừng phạt Tịnh Nghi thì hãy giải huyệt cho bần ni.
- Được… nhưng giải huyệt cho sư thái thế nào?
Chân diện Diệu Tịnh sư thái sượng hẳn lại:
- Ngươi có võ công mà không biết giải tịnh huyệt à?
Nghe Diệu Tịnh sư thái thốt ra lời nói này, Vị Phong không khỏi bối rối. Chẳng lẽ chàng phải tường tận nói với Diệu Tịnh những gì mình thi triển được để đối phó với người chỉ là chút võ công tàm tạm vừa lĩnh giáo được của lão Hựu. Còn về căn bản thì chàng chưa thể nói là người có võ công ngoại trừ bộ pháp vô ảnh cước đã luyện thành trên đỉnh vọng phong.
Vị Phong miễn cường nói:
- Vị Phong đúng là có võ công nhưng không biết giải tịnh huyệt mà Hàn công tử đã phong trên mạch môn của sư thái.
- Ngươi chỉ cần thọc vào nách ta mà phát tác khí kình.
Vị Phong tròn mắt nhìn Diệu Tịnh:
- Hây… vãn bối không dám mạo phạm.

Diệu Tịnh sư thái như nghiệm ra điều gì liền nói luôn:
- Đúng rồi… Tiểu tử không thể chạm vào người ta được. Ngươi là kẻ bại hoại làm sao chạm vào người của bần ni.
Vị Phong muốn bật cười thành tiếng. Chàng nhìn Tịnh Nghi. Tịnh Nghi đọc được ý tưởng trong đầu Vị Phong liền nói:
- Khắc công tử… Tịnh Nghi giờ đã không còn võ công.
Vị Phong cau mày.
Diệu Tịnh sư thái nói:
- Bần ni đã phế bỏ võ công của ả rồi.
Vị Phong chỉ còn biết thở dài, lắc đầu khi nghe câu nói này của Diệu Tịnh. Chàng buột miệng nói:
- Sư thái phế bỏ võ công của Tịnh Nghi hẳn không nghĩ đến tình cảnh này.
- Bần ni không ngờ.
Vị Phong cau mày. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Thôi được… vãn bối là kẻ bại hoại không thể giải huyệt cho sư thái được thì đành nhờ đến Tịnh Vân vậy.
Chàng nhìn lại Tịnh Vân:
- Tịnh Vân cô nương hẳn không ngại Khắc Vị Phong chạm vào người của Tịnh Vân?
Đôi lưỡng quyền của Tịnh Vân ửng hồng. Nàng miễn cưỡng nói:
- Nếu công tử có tâm trong sáng.
- Chỉ có những kẻ cho tại hạ là người bại hoại mới xem Khắc Vị Phong này có cái tâm tối thui, tối thủi. Mong rằng Tịnh Vân đừng xem tại hạ có cái tâm như Di Hoa công tử là được rồi.
Chàng nói dứt câu thọc chỉ pháp vào nách Tịnh Vân, vừa phát tán nội lực.
Tịnh Vân thốt lên:
- Ui…
Thốt ra tiếng nói đó nhưng sắc mặt Tịnh Vân lại đỏ rần vì e thẹn. Nàng vừa giải được huyệt liền đứng thẳng lên. Tịnh Vân ôm quyền xá Vị Phong:
- Đa tạ công tử…
Tịnh Vân bước lại bên Diệu Tịnh sư thái. Nàng toan giải huyệt cho người thì Vị Phong cản lại:
- Khoan… Tịnh Vân cho tại hạ hỏi sư thái một câu.
Diệu Tịnh sư thái nhìn chàng nghiêm giọng hỏi:
- Tiểu tử muốn hỏi gì?
- Nếu sư thái được giải huyệt đạo còn giữ ý định bắt tiểu bối giao cho Thượng Quan Đại Phu tiên sinh không?

Diệu Tịnh sư thái im lặng không đáp lời chàng.
Buông một tiếng thở dài, Vị Phong nói:
- Sư thái vẫn khăng khăng cho tại hạ là kẻ bại hoại?
Hừ nhạt một tiếng, Diệu Tịnh sư thái nói:
- Tiểu tử tạo ra nghiệp quả thì phải nhận lãnh hậu quả của nghiệp quả đó.
Nhìn lại Khắc Vị Phong, Diệu Tịnh sư thái nghiêm giọng nói:
- Lần này bần ni sẽ không làm khó dễ ngươi. Nhưng nếu có lần sau thì bần ni quyết cũng bắt bằng được ngươi.
Vị Phong lắc đầu:
- Tại hạ không muốn gặp sư thái chút nào.
Tịnh Vân điềm chỉ giải khai huyệt đạo cho Diệu Tịnh sư thái. Người từ từ đứng lên, mắt chăm chăm nhìn Khắc Vị Phong:
- Tiểu tử… mau ly khai đi…
- Tiểu bối sẵn sàng ly khai, nhưng còn Tịnh Nghi…
Diệu Tịnh sư thái khoát tay, gắt gỏng nói:
- Chuyện của bổn phái do bổn phái giải quyết, ngươi không nhất thiết phải xen vào.
Nghe Diệu Tịnh sư thái nói vậy, Vị Phong chỉ còn biết lắc đầu. Chàng nhìn lại Tịnh Nghi.
Tịnh Nghi từ tốn nói:
- Khắc huynh hãy đi đi… đừng lo cho Tịnh Nghi.
- Nhưng…
Nàng lắc đầu không muốn Vị Phong nói ra ý niệm trong đầu nàng.
Buông tiếng thở dài, Vị Phong nói:
- Tịnh Nghi bảo trọng.
Quay sang Diệu Tịnh sư thái, Vị Phong ôm quyền xá:
- Hy vọng một ngày nào đó, sư thái sẽ hiểu cho tiểu bối.
Diệu Tịnh sư thái quay mặt chỗ khác, chẳng màng đến lời nói của chàng.
Thấy thái độ của Diệu Tịnh sư thái buộc Vị Phong buông tiếng thở dài. Chàng khẽ lắc đầu, rồi nhìn lại Tịnh Nghi lần nữa. Vị Phong nghĩ thầm: “Nếu Khắc Vị Phong không phải gánh cái nghiệp oan của Thượng Quan Đại Phu thì sẽ dẫn nàng đi.”
Vị Phong từ tốn nói:
- Vị Phong nhất định sẽ tìm lại nàng.
Chàng nói rồi dợm bước quay lưng toan bỏ đi thì bất thình lình Diệu Tịnh sư thái lại phát động chiêu công. Chưởng pháp của người chụp tới tử huyệt thiên linh cái của Khắc Vị Phong. Tịnh Nghi biến sắc:
- Sư thái.

Nghe Tịnh Nghi thốt ra lời nói đó, Vị Phong biết ngay có sự biến, cũng là lúc áp lực chưởng kình chụp đến tử huyệt chàng.
Vị Phong toan thi triển Vô Ảnh cước để né tránh chưởng của Diệu Tịnh sư thái thì một luồng gió ôn nhu lướt qua. Luồng nhu phong kia tưởng chừng rất tầm thường chẳng có uy lực gì, nhưng khi chạm vào chưởng ảnh của Diệu Tịnh sư thái thì lại có uy lực thật kỳ diệu. Nó tựa một sợi dây thừng vô hình được kết bằng khí công, quấn ngay lấy đôi chưởng ảnh của vị sư thái Hằng Sơn phái.
Âm thanh khô khốc phát ra như tiếng cành cây gãy.
- Rắc.
Liền sau âm thanh đó, Diệu Tịnh sư thái thốt lên một tiếng đau đớn.
- Ôi cha…
Người loạng choạng thoái bộ, hai tay buông thẳng theo thân người như bị gãy cánh, sắc diện thì tái nhờn, tái nhợt. Tịnh Vân, Tịnh Ngọc vội vã lướt đến hai bên Diệu Tịnh sư thái để hộ vệ cho người.
Vị Phong hoàn toàn bất ngờ bởi hiện tượng kỳ lạ đó. Nhưng sự ngạc nhiên và bất ngờ của chàng nhanh chóng được giải tỏa bởi sự xuất hiện của một bạch y nữ lang. Với thân pháp phiêu bồng như nước chảy mây trôi, bạch y nữ lang lướt đến đứng bên Khắc Vị Phong. Vị Phong hơi thất vọng vì nhận ra bạch y nữ che mạng bằng một tấm rèm lụa trắng, nhưng đôi thu nhãn sáng ngời, biểu lộ một nội lực của một đại cao thủ trong giới võ lâm.
Bạch y nữ lang chắp tay sau lưng nhìn Diệu Tịnh sư thái ôn nhu nói:
- Người ta đồn đãi không sai. Kẻ hồ đồ nhất trong giang hồ chính là lão ni của phái Hằng Sơn.
Nghe bạch y nữ lang thốt ra câu nói này, sắc diện Diệu Tịnh sư thái đỏ bừng như than hồng. Làm sao người không thẹn thùng được khi phải nhận lời nói xúc xiển kia.
Vừa thẹn vừa giận, Diệu Tịnh sư thái gắt gỏng nói:
- Quỷ nữ… Ngươi là ai?
Bạch y nữ lang nhún vai, từ tốn nói:
- Một kẻ hồ đồ như mụ thì đâu đáng hỏi ngoại danh của bổn cô nương.
Lời nói này của bạch y nữ lang càng khiến cho Diệu Tịnh sư thái phẫn uất hơn, nhưng khốn nỗi lại chỉ biết đứng thừ ra như pho tượng nhìn nàng mà không dám có hành động phát tác sự phẫn nộ đó, bởi lẽ, Diệu Tịnh sư thái đã chứng nghiệm võ công của bạch y nữ lang không tầm thường nếu không muốn nói là cao hẳn hơn người.
Bạch y nữ lang cười khẩy một tiếng rồi nói:
- Mụ đừng nhìn bổn cô nương bằng ánh mắt hằn học như thế. Nếu

có bản lĩnh thì hãy tìm bổn cô nương mà trút giận, đừng ôm sự căm tức để rồi tổn hại chân nguyên không thọ được đâu.
Nàng nói xong nhìn lại Khắc Vị Phong:
- Đạo vương Khắc Vị Phong… công tử đi theo ta chứ?
Vị Phong miễn cưỡng hỏi:
- Cô nương muốn đưa tại hạ đi đâu?
- Một chỗ an toàn cho công tử, hay công tử muốn đi theo những ni cô của phái Hằng Sơn?
Vị Phong lắc đầu:
- Không… Vị Phong theo cô nương.
- Vậy chúng ta đi.
Vị Phong gật đầu:
- Chúng ta đi.
Bạch y nữ lang nhìn lại Diệu Tịnh sư thái, trang trọng nói:
- Mụ bần ni đừng tìm Khắc Vị Phong nữa nhé. Mụ sẽ không bao giờ có được Đạo vương Khắc Vị Phong dâng nạp cho Thượng Quan Đại Phu tiên sinh để lập công đâu.
Nàng cười khẩy, nói với Vị Phong:
- Mời công tử.
Hai người vừa dợm bước bỏ đi thì một chiếc tăng bào lướt đến chặn họ lại.
Đôi mày lá liễu của bạch y nữ lang thoạt nhíu lại khi đối nhãn với bị tăng lữ có thân hình lực lưỡng, trên cổ là sợi xâu chuỗi to bằng sắt.
Vị tăng lữ chắp ta niệm Phật hiệu.
- A Di Đà Phật…
Bạch y nữ lang khoát tay, từ tốn nói:
- Thiết Đầu Đà đại sư cũng muốn bắt Đạo vương Khắc Vị Phong nạp cho Thượng Quan Đại Phu tiên sinh ư?
- A Di Đà Phật… Khắc tiểu thí chủ gieo nghiệp ác, nên bần tăng muốn đưa y về Phật môn để sám hối tội lỗi và chờ sự phán quyết của võ lâm đồng đạo.
Bạch y nữ lang khẽ gật đầu. Nàng từ tốn nói:
- Nói rất đúng. Nhưng rất tiếc Khắc công tử đây lại không phải là người gieo nghiệp như đại sư nghĩ thì sao? Đã không gieo nghiệp thì lấy gì mà sám hối tội lỗi?
- A Di Đà Phật… tội lỗi của Đạo vương thí chủ thì cả võ lâm thảy ai đều cũng biết. Chẳng lẽ tín nữ lại không biết?
- Bổn cô nương có nghe thiên hạ bàn tán về cái nghiệp quả của Khắc công tử. Nhưng nói thật với đại sư, bổn cô nương không tin Khắc công tử là người gieo nghiệp ác. Lời nói của thiên hạ chỉ là lời nói,

đại sư hẳn không có bằng chứng gì.
Nàng nhướng mày, từ tốn nói tiếp:
- Thiết Đầu Đà đại sư cho Khắc công tử là người gieo nghiệp ác, vậy đại sư có bằng chứng gì không? Hay cũng chỉ nghe lời đồn đãi của thiên hạ?
- A Di Đà Phật… Chẳng lẽ thiên hạ võ lâm nói sai cho Khắc thí chủ?
- Bổn cô nương nghĩ thiên hạ nói sai cho Khắc công tử đó. Bổn cô nương có thể làm chứng cho Khắc công tử.
- A Di Đà Phật… Tín nữ có thể cho bần tăng xem bằng chứng đó chứ?
- Bằng chứng ở ngay trước mặt đại sư.
Thiết Đầu Đà đại sư nheo mày:
- A Di Đà Phật… bần tăng không hiểu ý của tín nữ.
- Có thế mà đại sư cũng không hiểu… Bổn cô nương nói bằng chứng ngay trước mắt đại sư, là những vị ni cô Hằng Sơn phái đây. Nếu như Khắc công tử là người bại hoại như thiên hạ đồn đãi thì thử hỏi những vị ni cô xinh đẹp của phái Hằng Sơn có còn giữ được sự trong sạch của bản thân mình không?
Chân diện Diệu Tịnh sư thái đỏ bừng khi nghe lời nói của bạch y nữ lang.
Thiết Đầu Đà chấp tay niệm phật hiệu:
- A Di Đà Phật. Dù tín nữ muốn hay không muốn, thì bần tăng cũng phải đưa Khắc thí chủ về Thiếu Lâm tự để võ lâm phán quyết. Nếu Khắc thí chủ trong sạch thì quần hào võ lâm sẽ trả lại sự trong sạch cho Khắc thí chủ.
Bạch y nữ lang khoát tay:
- Bổn cô nương không tin phật môn hay võ lâm có thể trả lại sự trong sạch cho Khắc công tử.
- A Di Đà Phật… bần tăng đã nói hết lời, đã cạn hết ý. Mong tín nữ đừng buộc bần tăng phải dùng đến võ công để đưa Khắc thí chủ đi.
- Nếu đại sư có bản lĩnh mới có thể đưa được Khắc công tử về phật môn hoặc giao người cho Thượng Quan Đại Phu.
- A Di Đà Phật… Phật môn lúc nào cũng mở rộng cửa từ bi nhưng tín nữ đã buộc bần tăng phải dùng đến võ học của phật gia.
- Võ công của phật môn, bổn cô nương đã từng nghe đến, trong lòng rất ngưỡng mộ và cũng từng có ý thỉnh giáo cao chiêu của các vị thánh tăng Thiếu Lâm Tự. Nhất là võ học của Thiết Đầu Đà đại sư.
- A Di Đà Phật… bần tăng chìu theo ý của tín nữ vậy.
Nói dứt câu, Thiết Đầu Đà đại sư vận hóa chân ngươn. Vừa vận công Thiết Đầu Đà đại sư vừa nói:

- Tín nữ bảo trọng.
Cùng với lời nói đó, Thiết Đầu Đà đại sư dựng đứng song thủ, thi triển Tuyệt Thức Giáng Long Thần Chưởng công thẳng đến bạch y nữ lang. Uy lực của Tuyệt Thức Giáng Long Thần Chưởng đâu phải tầm thường, thậm chí nó đã từng là chiêu công vô địch trong chốn võ lâm, thế nhưng bạch y nữ lang vẫn không một chút e dè, lưỡng lực mà dựng ngọc thủ đón thẳng, đỡ thẳng.
- Ầm…
Hai người giao thẳng với nhau một chưởng, nhưng tưởng đâu bạch y nữ lang sẽ rơi ngay vào thế hạ phong trước uy lực vô biên của Tuyệt Thức Giáng Long Thần Chưởng do Thiết Đầu Đà đại sư thi triển, nhưng thật những diễn biến lại thật bất ngờ. Bạch y nữ lang đã không rơi vào thế hạ phong mà ngược lại còn trụ vững như thái sơn. Chân diện của Thiết Đầu Đà đại sư lộ rõ vẻ ngạc nhiên trước sự biến này. Vị cao tăng Thiếu Lâm bất giá phải niệm phật hiệu để không biểu lộ sự ngạc nhiên đó bằng lời nói:
- A Di Đà Phật.
Nữ lang bạch y nhướng mày nói:
- Giáng Long Thần Chưởng của Thiếu Lâm quả là danh bất hư truyền. Bổn cô nương phải ngưỡng mộ. Nếu có dịp bổn cô nương sẽ đến Thiếu Lâm tham kiến đại sư ề võ học tinh thông của phật môn. Giờ thì cáo từ.
Nàng nói rồi ôm quyền xá. Cùng với động tác nhún nhường đó, thì một đạo nhu kình theo cái xá tay của nàng phát ra chụp tới Thiết Đầu Đà. Tất nhiên Thiết Đầu Đà đại sư nhận ra ngay kỳ biến do nàng tạo ra, liền xoay nửa bộ, giũ mạnh hai ống tăng bào phát động trưởng khí đánh lấy đạo nhu kình của bạch y nữ lang.
Khi Thiết Đầu Đà phát tác nội lực mới biết mình bị hớ, bởi bạch y nữ lang vừa phát động nhu kình liền thu hồi ngay lại và lắc vai lướt đến nắm lấy tay Khắc Vị Phong.
Bằng thân pháp như nước chảy mây trôi, nàng kèm theo Khắc Vị Phong lướt đi như một cánh chim sắc, trong khi Thiết Đầu Đà lại phải hóa giải nội lực vừa phát tán mà không thể thi triển khinh công đuổi theo nàng.
Thiết Đầu Đà chấp tay niệm phật hiệu:
- A Di Đà Phật.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 23
Bóng tối âm u

Bạch y nữ lang nhìn Khắc Vị Phong. Chàng chỉ nhìn nàng và chỉ muốn nàng lột bỏ chiếc rèm lụa che mặt cho mình có thể thấy được chân diện của nàng, nhưng Vị Phong lại ngại nói ra điều đó.
Vị Phong từ tốn hỏi:
- Cô nương… tại sao cô nương tin tại hạ không phải là người bại hoại, tạo nghiệp ác với Diệp Diệp tiểu thư?
Nàng chắp tay sau lưng bước đến bên vòm cửa sổ, đôi mắt nhìn ra ngoài hoa viên. Vị Phong nhìn từ phía sau lưng nàng. Nàng đúng là có dáng của một trang tiểu thư đài các, vừa kiêu sa vừa tha thướt tợ nhành liễu, nếu như Vị Phong không chứng kiến tận mắt để biết nàng có võ công cao thủ kỳ tuyệt của võ lâm.
Bạch y nữ lang ôn nhu nói:
- Thiên hạ võ lâm đồn đãi Khắc công tử, Đạo vương của thành Dương Châu là kẻ bại hoại tán tận lương tâm, gieo cái nghiệp trời tru đất diệt.
Nàng bất ngờ quay lại, nhìn thẳng vào mặt Vị Phong:
- Thế Khắc công tử có phải là người như vậy không?
Vị Phong không khỏi sững sờ với câu hỏi đó của nàng. Chàng miễn cưỡng trả lời nàng:
- Cô nương đã hỏi như thế tất cô nương cũng nghi ngờ tại hạ là người bại hoại như thiên hạ đồn đãi.
- Ta muốn công tử trả lời.
- Cô nương muốn tại hạ trả lời điều gì?
- Công tử có phải là kẻ bại hoại như thiên hạ nói không?
Vị Phong thở ra, rồi từ tốn nói:
- Tại hạ không thể trả lời câu hỏi này của cô nương được.
- Tại sao lại không? Có thì có, không thì nói không.
- Tại hạ không thể nói có hoặc nói không được. Bởi tại hạ nói có thì tự mình chuốc nhơ vào mình, nói không thì chẳng có cái gì minh chứng cho tại hạ. Câu hỏi của cô nương tự Khắc Vị Phong phải đi tìm câu trả lời nhưng câu trả lời thì chưa tìm được, nên không thể trả lời cô nương.
Vị Phong nhìn vào mắt nàng, bước đến hai bộ:
- Tại hạ thắc mắc… Nếu cô nương nghi ngờ tại hạ là kẻ bại hoại sao còn cứu tại hạ đưa về thảo trang này làm gì?

Nàng nhướng đôi chân mày lá liễu ôn nhu nói:
- Ta có nói ta nghi ngờ công tử đâu nào. Nếu ta nghi ngờ công tử thì đã không nhọc chân tay để giúp công tử… đúng không nào?
- Điều đó khiến tại hạ phải ngạc nhiên và lạ lẫm. Khi tất cả mọi người đều được nghi vấn về nhân cách của Đạo vương Khắc Vị Phong, riêng cô nương thì không. Thậm chí còn giúp tại hạ nữa.
Vị Phong ôm quyền:
- Xem như tại hạ thọ ân của cô nương.
Nàng khoát tay:
- Công tử không cần phải nói ra câu nói đó. Công tử cũng đừng nghĩ là thọ ân Trịnh Dục Linh. Ta giúp công tử bởi vì phận sự ta phải giúp công tử.
Chân diện Khắc Vị Phong nheo lại. Chàng biểu lộ sự thắc mắc bởi câu nói của nàng. Vị Phong ôn nhu hỏi:
- Trịnh cô nương nói giúp tại hạ là phận sự của cô nương?
Nàng gật đầu:
- Đúng.
- Tại sao giúp tại hạ là phận sự của cô nương? Hay Trịnh cô nương hành sự theo ý người nào khác?
Nàng bước đến đối diện Khắc Vị Phong. Dục Linh ôn nhu nói:
- Đúng như công tử nói.
Nàng vừa nói vừa cởi bỏ chiếc rèm che mặt. Vị Phong sững sờ người ngơ ngẩn bởi nhận ra chân diện của nàng. Một khuôn mặt mỹ nữ tuyệt đẹp, không một nét gì khiếm khuyết. Nhưng chỉ có vẻ đẹp thoát phàm, tuyệt hảo đấy cũng không đủ để chàng ngơ ngẩn và ngạc nhiên bởi nhan sắc của Trịnh Dục Linh giống hệt với bức tượng mỹ nhân Ngọc Bích. Chính sự giống nhau đó khiến Khắc Vị Phong phải giương mắt to hết cỡ nhìn nàng. Chàng cứ ngẩn người ra như một pho tượng, chăm chăm nhìn nàng.
Khắc Vị Phong buột miệng nói:
- Tại hạ có nằm mơ không nhỉ?
Nàng điểm nụ cười mỉm.
Thốt ra câu nói đó, Khắc Vị Phong tự tát vào má mình như thể kiểm định xem đây là cõi thực hay là cõi mơ.
Khắc Vị Phong lắc đầu:
- Thật là khó tin, vì đây là sự thật… Một sự thật mà tại hạ chẳng thể nào ngờ đến được.
Nàng nhướng đôi mày lá liễu, ôn nhu nói:
- Có điều gì khiến công tử ngạc nhiên quá vậy?
- Tại hạ sẽ cho cô nương biết vì sao tại hạ bất ngờ.

Khắc Vị Phong nói rồi lấy pho tượng mỹ nhân Ngọc Bích trong ngực áo đặt vào tay nàng.
Nhìn Trịnh Dục Linh, Khắc Vị Phong nói:
- Trịnh cô nương nhìn xem… cô nương và pho tượng Ngọc Bích mỹ nhân này.
Nàng phá lên cười. Tiếng cười của nàng nghe thật trong trẻo và tức khắc tạo ngay trong tâm tưởng chàng sự hoan hỷ, như vừa trút bỏ được tất cả những nỗi muộn phiền của mình.
Chàng lắng nghe tiếng cười của nàng như lắng nghe tấu khúc liêu trai chí dị.
Dục Linh cắt ngang tràng tiếu ngạo thánh thót, ôn nhu nói:
- Khắc công tử ngạc nhiên lắm à?
- Trịnh cô nương không cảm thấy ngạc nhiên?
Nàng lắc đầu:
- Không…
Đôi chân mày Khắc Vị Phong nhíu lại. Chàng ngập ngừng rồi nói:
- Trịnh cô nương rất giống với pho tượng mỹ nhân Ngọc Bích.
- Bởi vì pho tượng ngọc bích này được khắc tạo ra từ nhân dạng của Trịnh Dục Linh, Trịnh Dục Linh còn biết Khắc công tử có pho tượng mỹ nhân ngọc bích này.
Khắc Vị Phong thở hắt ra rồi nói:
- Giờ tại hạ có thể biết vì sao Trịnh cô nương giúp tại hạ. Và cho đó là phận sự của cô nương. Phải chăng Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khôi Nguyên đã nói với cô nương. Còn thảo trang này chính là Thiên Vân trang. Nơi mà Vạn Xuân trang chủ muốn tại hạ tìm đến.
Nàng mỉm cười nhìn chàng nói:
- Giờ thì Khắc công tử đã hiểu cả rồi đó. Công tử không còn phải ngạc nhiên hay thắc mắc nữa.
- Tại hạ không ngờ mình còn có chỗ dung thân trong đất Trung Thổ.
Nàng mỉm cười:
- Công tử có muốn dung thân chưa đủ, mà còn phải gội rửa những nhơ nhuốc mà người ta đã khoác lên người công tử.
- Tại hạ luôn ấp ủ điều đó. Vị Phong mạo phạm hỏi cô nương là chủ nhân Thiên Vân trang?
Nàng lắc đầu:
- Dục Linh không phải là chủ nhân Thiên Vân trang. Nhưng công tử sẽ gặp được Thiên Vân trang chủ.
Khắc Vị Phong vồn vã hỏi:
- Cô nương… vậy chừng nào tại hạ mới gặp được trang chủ?
- Dục linh đưa công tử đến Thiên Vân trang chủ đích để công tử gặp

Thiên Vân trang chủ.
Nàng đổi giọng thật trang trọng, từ tốn nói:
- Chỉ có Thiên Vân trang chủ mới giúp được Khắc công tử hóa giải oan nghiệp mà người ta đã trút lên người công tử.
- Lúc này Khắc Vị Phong chỉ còn tin vào sự quang minh của Thiên Vân trang chủ và Vạn Xuân trang chủ.
Nàng mỉm cười nhìn chàng ôn nhu nói:
- Bất cứ ai rơi vào tình huống như Khắc công tử cả. Quới nhân giúp ta, nhưng tự bản thân ta mới cứu được ta. Hẳn công tử hiểu ẩn ý của Dục Linh chứ.
Chàng gật đầu:
- Tại hạ sẽ ghi tạc câu nói này của Trịnh cô nương.
- Công tử đừng khách sáo nói như vậy… Trịnh Dục Linh chỉ gợi ý cho công tử thôi, còn quyết định là công tử. Không ai giúp mình bằng tự bản thân mình đi tìm sinh lộ cho mình.
- Tại hạ hiểu ý của Trịnh cô nương.
Nàng nhìn chàng, từ tốn nói:
- Mọi vật dụng ở đây, Khắc công tử cứ tự nhiên dùng. Trong Thiên Vân trang sẽ không có ai quấy rầy công tử.
- Trịnh cô nương… vậy chừng nào tại hạ mới được diện kiến Thiên Vân trang chủ?
- Công tử đừng nôn nóng, Thiên Vân trang chủ có gặp công tử hay không còn tùy vào định số của công tử.
Nàng mỉm cười với chàng, rồi uyển chuyển dời gót sen tiến thẳng ra cửa. Dục Linh đi rồi còn lại một mình, Vị Phong bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài hoa viên. Chàng dõi mắt ngắm theo Dục Linh đang thả bước tiến vào hoa viên. Vị Phong ngỡ như mình đang rơi vào giấc mộng liêu trai nửa hư nửa thật mà sự tồn tại của chàng trong cõi nhân sinh này chẳng khác nào một chiếc bóng mờ hư ảo, tan vỡ bất cứ lúc nào. Vị Phong nghĩ thầm: “Hy vọng đây là cơ hội để ta có thể trở lại làm một con người như hôm nào. Thiên Vân trang chủ nhất định sẽ giúp mình. Vạn Xuân trang chủ tin mình trong sạch, tất nhiên Thiên Vân trang chủ cũng tin mình là người trong sạch.”
* * *
Thiên Vân trang chủ đứng trong gian phòng xá, quay lưng lại với Khắc Vị Phong. Trông vị trang chủ có vẻ trầm tư suy tưởng. Đứng bên ngoài gian phòng xá, Vị Phong im lặng, vì không muốn đánh động đến sự suy nghĩ của Thiên Vân trang chủ. Chàng hồi hộp vô cùng, mặc dù biết Thiên Vân trang chủ sẽ là ân nhân hóa giải oan nghiệp của mình.

Thiên Vân trang chủ cất tiếng trầm trầm. Giọng nói của Thiên Vân trang chủ nghe thật ấm cúng và đầy chất truyền cảm khiến người nghe phải ngưỡng mộ.
- Khắc công tử đã đến sao lại không vào?
- Tiểu sinh sợ làm kinh động đến trang chủ.
- Sao lại sợ kinh động đến lão phu. Lão phu đã đến tất có ý muốn gặp Khắc công tử… Công tử đừng ngại lão phu.
- Tiền bối cho phép, tiểu sinh mới dám diện kiến người.
- Lão phu không quá câu nệ khiến công tử phải e dè như vậy đâu.
Thiên Vân trang chủ vừa nói vừa quay lại nhìn Vị Phong. Chân mạo phương phi, đôi uy nhãn sáng ngời toát ra nét uy quyền và đầy quyết đoán có thể khuất phục người đối diện. Tiếp nhận ánh mắt của Thiên Vân trang chủ, Khắc Vị Phong không khỏi hồi hộp cùng với sự rụt rè trước uy nhãn của Thiên Vân trang chủ.
Chàng bước vào gian phòng xá, ôm quyền trịnh trọng nói:
- Tiểu bối Khắc Vị Phong tham bái trang chủ tiền bối.
Thiên Vân trang chủ nhìn Vị Phong từ đầu đến chân rồi vuốt chòm râu đen tuyền bóng mượt, từ tốn nói:
- Khắc công tử đừng quá khách sáo với lão phu như vậy. Hãy xem lão phu như bậc trưởng bối của công tử.
- Tiểu bối kính trọng tiền bối.
Khẽ gật đầu, Thiên Vân trang chủ ôn nhu nói:
- Lão phu rất hoan hỷ với sự thành kính của công tử. Lão phu muốn gặp công tử, trước tiên muốn biết Khắc Vị Phong có thật tâm tin vào lão phu hay không?
Vị Phong nheo mày nhủ thầm: “Sao Thiên Vân trang chủ lại hỏi mình câu này? Ngoài trang chủ Thiên Vân trang ra trên đời này mình đâu còn ai có thể đặt niềm tin?”
Thiên Vân trang chủ như đọc được ý niệm thầm kín trong đầu Vị Phong, liền vuốt râu nhìn chàng từ tốn nói:
- Lão phu hỏi Vị Phong câu hỏi đó, vì đối với lão phu điều tiên quyết chính là niềm tin. Nếu không có niềm tin thì dù lão phu có muốn giúp công tử cũng chẳng làm gì được. Niềm tin là sự khởi đầu cần có đối với bất cứ việc gì mình sắp làm.
Vị Phong ôm quyền, từ tốn nói:
- Tiền bối… tiểu bối đã đặt tất cả niềm tin vào tiền bối…
Thiên Vân trang chủ cướp lời chàng:
- Sao Khắc Vị Phong lại đặt tất cả niềm tin vào lão phu?
- Vị Phong không dám đâu tiền bối, khi tất cả mọi người đều cho tiểu bối là kẻ bại hoại, mất cả nhân tính làm người. Ai ai cũng muốn giết

vãn bối, chỉ riêng có tiền bối và những người ở Thiên Vân trang cùng Vạn Xuân trang chủ là tin tiểu bối không phải hạng người bại hoại kia. Nếu tiểu bối không tin tiền bối thì không còn tin vào bất cứ người nào trên đời này nữa.
Thiên Vân trang chủ vuốt râu khẽ gật đầu:
- Lão phu đã biết tình cảm của Khắc Vị Phong, nhưng để lão phu nhúng tay vào, trước tiên phải biết niềm tin của Khắc Vị Phong đối với lão phu như thế nào?
- Tiểu bối đặt tất cả kỳ vọng vào tiền bối.
Thiên Vân trang chủ khẽ gật đầu, ôn nhu nói:
- Nếu Khắc Vị Phong chỉ kỳ vọng vào lão phu thôi cũng chưa đủ, mà không muốn nói là khó hóa giải những nghiệp chướng mà thiên hạ đã gắn lên nhân cách của Khắc Vị Phong. Ngoài sự kỳ vọng vào lão phu, Khắc Vị Phong còn phải tự mình đi tìm những chứng cớ cho sự trong sạch của mình.
Thiên Vân trang chủ ngưng lời. Lão nhìn vào mắt Khắc Vị Phong như thể muốn soi tinh nhãn vào đầu chàng để đọc những ý niệm đang hiện trong tâm tưởng.
Nhìn chàng một lúc, Thiên Vân trang chủ mới nói tiếp:
- Lão phu chỉ là người đưa lối, còn Khắc Vị Phong phải hành động. Nếu Thượng Quan Đại Phu tiên sinh đã đan một tấm lưới rối như mớ bòng bong, thì người cởi tấm lưới đó phải chính là Khắc Vị Phong. Có như vậy, Khắc Vị Phong mới khả dĩ lấy lại những gì đã mất, lấy tất cả sự trong sạch của Đạo vương Dương Châu trấn.
Vị Phong ôm quyền nói:
- Tiểu sinh sẽ hành động gỡ tấm lưới đó, nhưng thú thật tiểu sinh không biết khởi đầu từ điểm nào. Đối với tiểu sinh, tất cả phía trước đều tăm tối, mù mịt chẳng biết định hướng mình sẽ làm gì và đâu cái đích đến sau cùng của mình. Tiền bối có thể chỉ giáo cho tiểu sinh?
- Lão phu quả là có ý muốn chỉ giáo cho Khắc Vị Phong, nên mới hỏi Vị Phong có thật tâm tin vào lão phu hay không?
- Vạn Xuân trang chủ đã bảo tiên bối đến Thiên Vân trang. Thiên Vân trang chủ tiền bối có thể giúp tiểu bối.
Thiên Vân trang chủ vuốt râu rồi nói:
- Lão phu hỏi công tử một câu nhé?
Vị Phong ôm quyền:
- Tiểu sinh đang lắng nghe tiền bối.
Khẽ gật đầu, rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thiên Vân trang chủ ôn nhu nói:
- Thượng Quan Đại Phu tiên sinh đã biến Khắc Vị Phong thành một

kẻ bại hoại. Vậy muốn chứng minh Khắc Vị Phong không là kẻ bại hoại thì phải làm gì nào?
Vị Phong chau mày, suy nghĩ nhưng rồi lắc đầu:
- Tiểu sinh quả là chưa tìm ra cách lý giải tình huống này.
Điểm nụ cười mỉm trông thật giả lả, Thiên Vân trang chủ từ tốn nói:
- Khắc Vị Phong hãy cho lão phu biết, vì sao thiên hạ lại tin Vị Phong là kẻ bại hoại mất nhân tính mà lại không bao giờ tin kẻ bại hoại kia có thể là Thượng Quan Đại Phu?
Vị Phong nhìn Thiên Vân trang chủ với ánh mắt sững sờ. Cổ họng chàng như có khối than hồng chặn ngang không thể nào thốt được thành lời. Mãi một lúc lâu, Khắc Vị Phong mới đáp lời Thiên Vân trang chủ:
- Theo thiển ý của tiểu sinh… thiên hạ cho tiểu sinh là kẻ bại hoại mất cả nhân tính bởi vì Khắc Vị Phong là kẻ vô danh tiểu tốt. Còn thiên hạ không nghĩ Thượng Quan tiên sinh là kẻ băng hoại, chẳng qua Thượng Quan tiên sinh đã là người thành đạt, tiếng tăm lừng lẫy, người người ngưỡng mộ, nhà nhà ngưỡng mộ, xem Thượng Quan tiên sinh như phật sống tái thế cứu độ chúng sanh.
Chàng ngưng lời nhìn Thiên Vân trang chủ.
Hai người đối mặt nhìn nhau, chợt Thiên Vân trang chủ ngửa mặt cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo do Thiên Vân trang chủ tạo ra khiến Vị Phong đã hồi hộp càng hồi hộp hơn. Chàng nhủ thầm: “Mình nghĩ như thế không đúng sao mà Thiên Vân trang chủ lại cười?”
Ý nghĩ đó vừa lướt qua khỏi đầu chàng thì Thiên Vân trang chủ nhìn chàng ôn nhu nói:
- Suy nghĩ của Khắc Vị Phong rất đúng. Suy nghĩ đó đúng thế thì có một cách duy nhất buộc Thượng Quan Đại Phu tiên sinh cũng biến thành kẻ bại hoại. Có như vậy thì thiên hạ mới đặt lại nghi án cho Khắc Vị Phong. Một khi nghi án đó đặt trở lại thì lão phu mới có thể hóa giải nghi án cho công tử.
Vị Phong nheo mày, ôm quyền nói:
- Tiểu bối đa tạ tiền bối đã chỉ giáo.
Thiên Vân trang chủ khoát tay:
- Đừng khách sáo như vậy. Lão phu chưa giúp được gì Khắc Vị Phong mà.
- Tiền bối đã chỉ cho tiểu bối biết điểm khởi đầu mà mình phải hành sự.
Thiên Vân trang chủ khẽ gật đầu, vuốt râu nói:
- Lão phu chỉ nói vài lời, Khắc Vị Phong đã thấu hiểu đạo lý phải làm gì. Vị Phong rất thông minh đáng cho lão phải khâm phục.

- Đa tạ tiền bối đã có lời khen vãn bối.
- Một lời ngợi khen của lão phu có đáng gì để Khắc Vị Phong phải đa tạ chứ. Hãy dành sự đa tạ đó khi nào lão phu làm được một việc có ích cho Khắc Vị Phong.
Thiên Vân trang chủ nhìn thẳng vào mắt chàng, từ tốn nói:
- Lão phu biết, ngoài cái nghiệp đạo vương ra, võ công của Khắc Vị Phong rất tầm thường, nên điều trước tiên lão phu muốn Khắc Vị Phong thụ học võ công để có thể tự bảo vệ mình, trước khi nghi án kia được phơi bày trước thiên hạ.
Vị Phong ôm quyền:
- Vị Phong vô cùng cảm kích sự ưu ái của tiền bối.
Thiên Vân trang chủ khẽ gật, vuốt râu nói:
- Được lắm, Khắc Vị Phong có nhiệt huyết như vậy, ta tin nghi án của Khắc Vị Phong sẽ sớm được minh bạch.
Thiên Vân trang chủ lấy trong ống tay áo ra một tấm giấy hồng điều, đặt vào tay Khắc Vị Phong trịnh trọng nói:
- Đây là bí kiếp luyện thành Tích Lịch Chỉ. Vị Phong hãy theo đó mà luyện. Khi nào luyện thành sẽ có người đến nói với Vị Phong phải làm gì.
Vị Phong ôm quyền:
- Tiểu bối đa tạ tiền bối.
- Vị Phong đừng nên khách sáo với lão phu như vậy.
Lão khoát tay:
- Khắc Vị Phong có thể đi được rồi.
- Vãn bối cáo từ.
Vị Phong quay bước rời khỏi gian phòng xá. Thiên Vân trang chủ quay mặt nhìn lại khu hoa viên, cứ như trong hoa viên kia có cái gì thu hút lấy thần quang cũng như tâm tưởng của người. Vị Phong đã khuất dạng hẳn rồi, thì Thiên Vân trang chủ giũ ống tay áo. Giá bạch lấp lánh gắn trên vách bị đạo cuồng phong phát ra từ ống tay áo của người thổi tắt. Bóng tối bao trùm trên toàn bộ gian phòng xá.
Từ trong hoa viên, một bóng người với những bước đi uyển chuyển tiến thẳng vào gian phòng xá.
Thiên Vân trang chủ cất tiếng trầm ấm, từ tốn nói:
- Nàng biết phải làm gì với Khắc Vị Phong rồi chứ?
Long nữ nhân cất lên thật nhỏ nhẹ và từ tốn:
- Huynh yên tâm… thiếp biết phải làm gì.
- Ta muốn kết thúc sớm trước khi Thượng Quan Đại Phu tìm đến.
- Thiếp tin Khắc Vị Phong sẽ lấy được thứ mà huynh đang cần để khống chế Thượng Quan Đại Phu.

- Gã tiểu tử đó làm tốt hơn Cốc Khụ chứ?
- Thiếp nghĩ như vậy.
- Vậy hãy sớm hành sự đi.
- Sau khi Khắc Vị Phong lấy được bí mật của Thượng Quan Đại Phu, huynh định xử hắn như thế nào?
- Nàng tự nghĩ ra cách thức đối xử với một người khi người đó không còn sử dụng được.
- Muội đã hiểu ý huynh.
Thiên Vân trang chủ vuốt râu, đặt tay lên vai nữ nhân. Lão ôn nhu nói:
- Những gì của ta là của nàng.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 24
Đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu

Ráng chiều nhuộm một màu vàng ửng tô sẫm Trung Châu. Trong cái màu vàng oi ả đó, một cỗ xe độc mã lặng lẽ dừng trước cửa tòa đại kỹ viện Trung Châu Đệ Nhất lâu. Tịnh Sỹ Nhân cùng Tần Á Mỵ bước xuống đất.
Hai người sóng vai nhau, trông họ đúng là một đôi trai tài gái sắc, hoặc hơn thế nữa là một đôi hiên khang lệ cực kỳ xứng đôi vừa lứa, thả bước ung dung tiến vào Trung Châu đệ nhất lâu.
Trong đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu không thiếu những trang tài nữ xinh đẹp như những nàng thiếu nữ trong tranh, nhưng khi Tần Á Mỵ xuất hiện thì nàng trở thành trung tâm của mọi sự chú ý. Chiếc áo khoác bằng ngọc trai trên người nàng càng tạo thêm sự chú ý cho những trang tử đang có mặt tại tòa Trung Châu đệ nhất lâu này.
Tất nhiên Tần Á Mỵ nhận ra ngay sự chú ý của những trang nam tử kia. Nàng điểm nụ cười mỉm. Một nụ cười chứa thật nhiều những ẩn ý và tiềm ẩn nét lẳng lơ sởi lởi. Một nụ cười mỉm chỉ có thể hiện ra khi nàng đã luyện thành tuyệt công Miêu Công Đường Lang. Khi nụ cười kia xuất hiện trên hai cánh môi của Tần Á Mỵ thì bao nhiêu trang nam tử có mặt tại đại sảnh Trung Châu phải ngớ ngẩn, như bị hút vào một cõi mộng liêu trai mà họ tự dệt thành.
Ngược lại với Tần Á Mỵ, Tịnh Sỹ Nhân vẫn khoác bộ mặt lạnh như trét sáp, mặc dù y có một chân diện khôi ngô tuấn tú. Một khuôn mặt

mà tất cả mỹ nhân trên thế gian này đều cho đó là khuôn mặt của một mỹ nam tử khiến họ phải ngơ ngẩn nằm mộng trong giấc chiêm bao và hơn thế nữa còn muốn ngã vào vòng tay của trang mỹ nam tử kia để được âu yếm và chiều chuộng.
Đôi mắt sáng của Tịnh Sỹ Nhân lướt qua mặt tất cả những trang nam tử đang có mặt tại đại sảnh đường Trung Châu đệ nhất lâu trong khi những người đó thì lại bị vẻ đẹp của Tần Á Mỵ thu hút cả thần trí thân nhãn.
Kiều Sáng ma ma từ trong khuê phòng hối hả bước ra đón Tịnh Sỹ Nhân và Tần Á Mỵ. Mụ có bộ mặt núc na núc ních, hai má chảy xệ xuống bởi thời gian chồng chất trong cuộc sống ở những kỹ viện lấy đêm làm ngày, lấy ngày làm đêm.
Kiều Sáng ma ma giả lả, nhún nhường nói:
- Thiếu công tử và tiểu thư cần gì, ma ma xin hầu phục hai người.
Tần Á Mỵ nguýt mắt, nàng hơi vặn mình như một con mèo đỏng đảnh trước Kiều Sáng ma ma. Ngược lại với Tần Á Mỵ, chân diện Tịnh Sỹ Nhân cứ trớ ra nhìn Kiều Sáng ma ma.
Y nhạt nhẽo nói:
- Tại hạ muốn gặp Cát Thiếu Tường đại thiếu gia của Kim Tiền bang.
Kiều Sáng ma ma gượng cười thật gian trá và sởi lởi. Mụ vừa cười vừa nói:
- Tiếc cho nhị vị quá… Cát thiếu gia đã đi sớm rồi, không có ở đây.
Nghe Kiều Sáng ma ma thốt ra câu này, đôi chân mày lưỡi kiếm của Tịnh Sỹ Nhân chỉ hơi nhíu lại.
Tần Á Mỵ nói:
- Ma ma… Á Mỵ nghe nói Cát thiếu gia không bao giờ rời bước khỏi Trung Châu đệ nhất lâu mà.
Kiều Sáng ma ma giả lả đáp lời nàng:
- Thường thường Cát thiếu gia không rời khỏi Trung Châu đệ nhất lâu, nhưng nay thì người có chuyện phải rời Trung Châu đệ nhất lâu. Nếu tiểu thư và Tịnh công tử có điều gì nói với Cát thiếu gia, cứ nói với mụ… mụ sẽ bẩm báo với Cát thiếu gia…
Tần Á Mỵ nhìn sang Tịnh Sỹ Nhân, chân diện gã chẳng biểu lộ thái độ gì. Nó như thể có một lớp sáp trét trên mặt che đậy tất cả những cảm xúc bên trong gã. Mặc dù khuôn mặt khôi ngô tuấn tú như Tịnh Sỹ Nhân chẳng khác nào mang khuôn mặt một pho tượng đẹp vô tri, vô căn.
Y chậm rãi nói:
- Nói như ma ma thì Cát thiếu gia không có mặt ở Trung Châu đệ nhất lâu?

Kiều Sáng ma ma gật đầu:
- Đúng vậy… Cát thiếu gia đã đi sớm.
Sỹ Nhân khẽ gật đầu.
Y nắm tay Á Mỵ bước đến chiếc bàn đặt ngay giữa đại sảnh Trung Châu thản nhiên ngồi xuống.
Kiều Sáng ma ma bước theo hai người, chờ cho Á Mỵ và Sỹ Nhân ngồi xuống rồi, mụ mới sởi lởi hỏi:
- Tiểu thư và Tịnh công tử cần dùng gì?
Y nhạt nhẽo đáp lời Kiều Sáng ma ma:
- Bất cứ thứ gì ma ma thích cho tại hạ dùng cứ mang ra.
Lời nói này của Tịnh Sỹ Nhân khiến Kiều Sáng ma ma lộ vẻ bối rối. Mặc dù vậy mụ vẫn sởi lởi nói:
- Trong Trung Châu đệ nhất lâu có sơn hào cao lương mỹ vị, tất cả là đặc sản nổi tiếng của Trung Châu. Ngoài ra còn có Bách Hoa tửu, Thiệu Nữ Nhi Hồng, Bồ Đào Thổ Phồn tửu… Công tử và tiểu thư muốn dùng thứ gì ạ?
Tần Á Mỵ nhìn ma ma từ tốn nói:
- E rằng những thứ Tịnh huynh và Á Mỵ cần thì Trung Châu đệ nhất lâu không có, còn những thứ không cần thì lại có sẵn trong đại sảnh này.
Kiều Sáng ma ma nheo mày bởi không hiểu ẩn ý trong câu nói của nàng.
Mụ ngập ngừng hỏi lại:
- Mụ không hiểu ý của tiểu thư.
Nàng mỉm cười.
Sỹ Nhân nhìn Kiều Sáng ma ma, từ tốn nói:
- Mụ có thể dọn tất cả những thứ mụ thích ra đây.
Kiều Sáng ma ma gật gù, sởi lởi nói:
- Mụ sẽ dọn ngay ra cho công tử và tiểu thư.
Kiều Sáng ma ma hấp tấp quay vào trong. Chỉ một lúc sau một gã tiểu nhị bưng mâm đồng trên có vò rượu ba cân Thổ Phồn tửu cùng một đĩa bào ngư bốc khói tỏa mùi thơm nồng. Y đặt mọi thứ xuống bàn rồi nhỏ nhẹ nói:
- Khách quan cần gì thêm không ạ?
Tịnh Sỹ Nhân khoát tay cho gã lui bước.
Khi gã tiểu nhị lui bước rồi, Tịnh Sỹ Nhân mới chuốc rượu đầy hai chiếc chén. Y đứng lên, lia mắt nhìn qua mọi người, rồi ôn nhu nói:
- Chư vị đang có mặt ở đây hẳn đều là người của Trung Châu đệ nhất lâu, nếu không hẳn đều là bằng hữu thân quen của Cát thiếu gia Kim Tiền bang.

Tất cả mọi người đều dồn mắt nhìn Tịnh Sỹ Nhân.
Một gã vận quan phục đô đầu tiến về phía bàn Tịnh Sỹ Nhân. Y khoanh tay trước ngực với vẻ mặt khinh khỉnh, hất mặt nói:
- Các hạ từ đâu đến mà xem ra có vẻ cao ngạo quá. Hẳn các hạ là người thân tín với Cát công tử?
Tịnh Sỹ Nhân nhìn gã đó, nhạt nhẽo nói:
- Thiếu bang chủ Cát Thiếu Tường chủ nhân Trung Châu đệ nhất lâu đâu thể là người thân tín với ta được.
Gã nha sai tròn mắt, với vẻ ngớ ngẩn bởi lời nói của Tịnh Sỹ Nhân. Y có phần ngạc nhiên nên buột miệng hỏi lại:
- Các hạ nói Cát Thiếu Tường không đáng là người thân tín với các hạ?
Tịnh Sỹ Nhân thản nhiên gật đầu.
Gã nha sai cười khẩy rồi nói:
- Thế tại hạ mạn phép hỏi các hạ… vậy phó đô đầu Trung Châu trấn Thạch Bang có đáng làm người thân tín với các hạ không?
Tịnh Sỹ Nhân nhìn lại Tần Á Mỵ, ôn nhu hỏi:
- Tần muội… Nàng nghĩ sao về câu hỏi của phó đô đầu Thạch Bang?
Tần Á Mỵ vân vê mấy sợi tóc mai rồi õng ẹo nói:
- Huynh muốn nói vị túc hạ đây phải không?
Tịnh Sỹ Nhân gật đầu:
- Túc hạ đây chính là Phó đô đầu Thạch Bang.
Thạch Bang nhìn Á Mỵ, điểm nụ cười câu tình. Trong khi Thạch Bang tạo nụ cười câu tình với Tần Á Mỵ thì Tịnh Sỹ Nhân lại ve sợi râu dài mọc dưới cằm.
Thạch Bang nói:
- Tại hạ chính là phó đô đầu Thạch Bang, bằng hữu thân tính của Cát Thiếu Tường thiếu gia. Tần tiểu thư hẳn không nệ hà kết tình với tại hạ chứ?
Hắn tự giới thiệu bằng chất giọng ôn nhu nhưng mặt thì cứ khinh khỉnh với chiếc mũi phồng lên như muốn hít lấy mùi xạ hương từ cơ thể Á Mỵ tỏa ra.
Tần Á Mỵ liếc mắt đưa tình, đỏng đảnh nói:
- Được đảm đương chức vụ phó đô đầu Trung Châu, huynh đúng là người có tài, ít ai sánh bằng.
Nghe nàng thốt ra câu nói này, gương mặt của Thạch Bang càng khinh khỉnh biểu lộ sự tự mãn hơn. Y ưỡn ngực nói:
- Tần tiểu thư quá khen. Nếu như Tần tiểu thư không chê, Thạch mỗ xin tự nguyện kết tình với tiểu thư.
Tần Á Mỵ nguýt mắt đưa tình rồi nói:

- Không được…
Thạch Bang cau mày buột miệng hỏi:
- Tần tiểu thư… sao lại không được?
Tần Á Mỵ nũng nịu nói:
- Tại Thạch túc hạ không biết Tần Á Mỵ thôi, nên mới thốt ra câu nói vừa rồi. Nếu như Thạch túc hạ biết thân phận của Tần Á Mỵ là thiên kim lá ngọc cành vàng thì không dám nói ra câu nói vừa rồi đâu. Nếu như túc hạ chỉ với thân phận phó đô đầu, gặp Cát thiếu gia chẳng khác nào chó quanh chân chủ. Nếu Á Mỵ để cho túc hạ liếm gót giày, thà để cho chó liếm còn sạch hơn. Còn chỉ với chức vị một phó đô đầu tầm thường thì sao có thể sánh bước với Tần tiểu thư.
Tất cả mọi người nghe câu nói này của Tần Á Mỵ bất giác phá lên cười. Trong khi mọi người phá lên cười khanh khách thì phó đô đầu Thạch Bang lại đỏ mặt như than hồng. Y thẹn đến sượng cứng cả người. Mặt y nóng bừng những tưởng như đang bị nung trong một bể lò rèn.
Y muốn thốt ra lời nhưng cổ họng như đã bị chẹn cứng bởi một khối than hồng hừng hực.
Thạch Bang cứ ấp a ấp úng cuối cùng gào lên:
- Thạch mỗ như thế này mà nàng ví còn tệ hơn cả chó à?
Tịnh Sỹ Nhân nhạt nhẽo nói:
- Tần muội của ta nói đúng đó. Một phó đô đầu ở Trung Châu chẳng khác gì chó dưới chân Tần muội.
Thạch Bang quay ngoắt người lại Sỹ Nhân:
- Ngươi…
Tịnh Sỹ Nhân lắc đầu nói:
- Phó đô đầu nên giữ miệng mình.
Thạch Bang trừng mắt:
- Các ngươi dám miệt thị quan sai triều đình. Thạch mỗ còng đầu các ngươi giải giao về công đường mới được.
Gã nói dứt câu toan phát động chiêu công thộp lấy gáy Tịnh Sỹ Nhân, nhưng trảo của gã vừa phát ra thì mạch môn đã bị tả trảo của Tịnh Sỹ Nhân bắt lấy.
Sỹ Nhân chỉ vừa khống chế mạch môn của Thạch Bang, y đã rú lên đau đớn:
- Ôi…
Cùng với tiếng thét đó, mồ hôi của gã rịn ra ướt đẫm trán. Chân diện Thạch Bang nhăn hẳn lại trông thật thảm hại, và biểu lộ tất cả sự đau đớn cùng cực.
Thạch Bang thều thào nói:

- Buông tay ta ra…
Tịnh Sỹ Nhân nhìn Thạch Bang, nhạt nhẽo nói:
- Nếu như ta buông tay phó đô đầu thì các hạ sẽ chết ngay lập tức đó. Phó đô đầu muốn không?
Lời nói này của Tịnh Sỹ Nhân như một lời báo đối với Thạch Bang khiến gã biến sắc, ngậm cứng hai vành môi không thốt lời nào. Thậm chí thở mạnh gã cũng không dám. Bởi Thạch Bang đã nhận ra sát năng thần chết tiềm ẩn trong câu nói của gã thư sinh khôi ngô tuấn tú này, nếu không có nốt ruồi với mấy sợi râu tài phá vỡ đi nét thư sinh trói gà không chặt mà thay vào đó là nhân dạng của sát nhân lạnh lùng.
Bốn gã nha sai ngồi chung bàn với phó đô đầu Thạch Bang đồng đứng phắt lên, đặt tay vào đốc đại đầu đao.
Tịnh Sỹ Nhân không màng đến những gã nha sai đó. Y thản nhiên hỏi:
- Thạch đô đầu có đồng ý mình là chó không?
Thạch Bang đỏ mặt thẹn thùng nhưng không dám phản bác lại lời của Tịnh Sỹ Nhân mà chỉ đứng đực ra trước sự miệt thị của hắn.
Sỹ Nhân nhếch môi ve cọng râu tài rồi nói tiếp:
- Trước khi phó đô đầu muốn kết tình với Tần Á Mỵ muội muội cần phải tìm hiểu xem Tần Á Mỵ và bổn công tử là ai. Còn Thạch các hạ cứ tự thị mình là phó đô đầu, có ngày khó mà giữ được họ quan sai trên người đó.
Sỹ Nhân hừ nhạt một tiếng. Cùng với tiếng hừ nhạt đó y gia tăng công lực vào trảo công. Thạch Bang há hốc miệng nhưng không thể nào thốt ra được tiếng đau đớn nào. Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm mặt gã, rồi thấm ướt cả bộ quan sai.
Vừa gia tăng công lực vào trảo công, Tịnh Sỹ Nhân vừa nói:
- Sao các hạ không trả lời câu hỏi của ta?
Thạch Bang cuống quít nói:
- Thạch mỗ là chó… Thạch mỗ là chó.
Tịnh Sỹ Nhân nhếch môi cười ruồi rồi hạ mạnh tả thủ. Thạch Bang lảo đảo vừa trụ chân liền rút ngay ngọn đại đầu đao đeo bên hông, gằn giọng rít lên:
- Thạch mỗ không để cho các ngươi yên được.
Thạch Bang vừa rống lên câu nói đó vừa toan động thủ thì một giọng quát to cất lên:
- Dừng tay…
Nghe giọng quát đó, Thạch Bang liền hạ ngay ngọn đại đầu đao xuống. Người vừa cất ra tiếng quát kia chẳng ai khác hơn mà chính

là đại đô đầu Thạch Khan.
Thạch Bang thấy Thạch Khan bước vào liền ôm quyền cúi gục đại xá:
- Đại ca…
Thạch Khan lườm Thạch Bang, rồi khoát tay nói:
- Thạch đệ và tất cả mọi người lui ra.
Thạch Bang chần chừ.
Thạch Khan cau mày vì thấy Thạch Bang chần chừ. Y gắt giọng nói:
- Ngươi cãi lịnh huynh trưởng của ngươi ư?
- Đệ không dám cãi.
- Không cãi lịnh huynh trưởng sao còn đứng đó?
- Đệ cáo lui… Đại ca…
- Lui ra đi… Ta không cần ngươi lo.
Thạch Bang cùng bốn gã nha sai lui bước ra khỏi Trung Châu đệ nhất lâu. Tịnh Sỹ Nhân chắp tay sau lưng dửng dưng nhìn Thạch Khan.
Thạch Khan ôm quyền nói với những gã thực khách tò mò chờ xem sự biến:
- Thạch mỗ thỉnh mời chư vị bằng hữu rời khỏi đây.
Lời nói của Đại đô đầu đúng là có uy quyền khiến mọi người lần lượt rời khỏi Trung Châu đệ nhất lâu. Chờ mọi người rời hẳn khỏi gian chính sảnh rồi, Thạch Khan mới bước đến trước mặt Tịnh Sỹ Nhân và Tần Á Mỵ ôm quyền xá:
- Tịnh huynh và Tần tiểu thư miễn thứ cho Thạch đệ của tại hạ. Bởi y không biết nhị vị là người của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh nên mạo phạm lỡ lời.
Thạch Khan xá Tịnh Sỹ Nhân và Tần Á Mỵ, rồi từ tốn nói tiếp:
- Nếu như Tịnh huynh và Tần Á Mỵ tiểu thư muốn trừng phạt Thạch Bang đệ thì Thạch Khan xin được nhận lãnh thay cho lão đệ hồ đồ.
Tần Á Mỵ liếc mắt đưa tình lẳng lơ nói:
- Thạch đô đầu đã nói vậy rồi, Tịnh huynh và Á Mỵ làm sao bắt lỗi được Thạch Bang lão đệ của Thạch đô đầu nữa? Thạch Bang không biết cũng không thể trách được. Có trách là trách người biết nhưng vẫn hồ đồ xem như không biết.
Thạch Khan ôm quyền xá nàng:
- Thạch mỗ đa tạ Tần tiểu thư đã miễn thứ cho Thạch lão đệ. Thạch mỗ đến Trung Châu đệ nhất lâu để thỉnh mời nhị vị đến tô phủ của đại nhân để đại nhân bồi tiếp.
Tịnh Sỹ Nhân nhìn Thạch Khan ôn nhu nói:
- Nhiệt tình của Khưu Dinh đại nhân, tại hạ sẽ nói lại với Thượng

Quan Đại Phu tiên sinh. Lần này Sỹ Nhân và Tần muội không phải làm cuộc du lãm, mà có chức nghiệp phải hành sự đây.
Tịnh Sỹ Nhân nhờ Thạch Khan túc hạ bẩm báo với Khưu đại nhân, nếu tạ hạ và Tần muội có làm kinh động Trung Châu, xin người miễn thứ là đủ rồi.
Thạch Khan ôm quyền nói:
- Khưu đại nhân là người ngưỡng mộ Thượng Quan Đại Phu tiên sinh, nên đâu dám để người phiền lòng. Thượng Quan Đại Phu đã có một lời với Khưu đại nhân… tất Khưu đại nhân sẽ vì Thượng Quan Đại Phu tiên sinh chứ.
Tịnh Sỹ Nhân nhếch môi cười ruồi:
- Tại hạ đa tạ Khưu đại nhân… Khi nào xong việc tại hạ sẽ đến bái tạ Khưu đại nhân và cả Thạch đô đầu.
- Thạch mỗ rất mong được đối ẩm với Tịnh huynh. Nếu Khưu đại nhân là người của quan trường ngưỡng mộ Thượng Quan Đại Phu tiên sinh thì Thạch Khan là người của võ lâm phải ngưỡng mộ Đoạn Kiếm Sát Vương Tịnh Sỹ Nhân huynh.
Tần Á Mỵ nhìn qua Sỹ Nhân.
Sỹ Nhân nói:
- Nhứt định… tại hạ sẽ đối ẩm với Thạch huynh.
Thạch Khan ôm quyền xá:
- Thạch mỗ rất mong gặp lại Tịnh huynh.
Á Mỵ chen vào:
- Thế Thạch đô đầu có muốn gặp Á Mỵ không… hay chỉ muốn gặp Tịnh đại ca thôi?
- Nếu có được một hồng nhan tri kỷ như Tần thiểu thư, Thạch mỗ nghĩ mình gặp được đại phúc trong cuộc đời này.
- Vậy Tần Á Mỵ sẽ gặp huynh đó.
- Rất hân hạnh bồi tiếp Tần tiểu thư.
Thạch Khan ôm quyền nói:
- Nhị vị bảo trọng. Lúc nào Thạch Khan cũng ở công đường để bồi biếp Tịnh huynh và Tần tiểu thư. Cáo từ.
Tịnh Sỹ Nhân ôm quyền đáp lễ:
- Thạch đô đầu chuẩn bị đi… Tịnh Sỹ Nhân sẽ gặp Tịnh huynh.
- Nhứt định sẽ gặp Tịnh huynh.
Tần Á Mỵ tiễn Thạch Khan ra tận cửa mới quay trở vào. Nàng ngồi xuống đối diện với Tịnh Sỹ Nhân.
Y bưng chén rượu dốc lên miệng uống cạn.
Đặt chén xuống bàn, Sỹ Nhân nhìn Tần Á Mỵ. Y như thể không bỏ được thói quen ve cọng râu tài trên cằm mỗi khi suy nghĩ.

Á Mỵ từ tốn nói:
- Tịnh huynh… Chúng ta làm chuyện gì đây?
- Chuyện sau này là của Tần Á Mỵ. Một lời cảnh cáo đối với Kim Tiền bang, hay đúng hơn là chút gợi ý của nghĩa phụ đối với võ lâm minh chủ.
Tịnh Sỹ Nhân nói dứt câu thì từ ngoài cửa một gã công tử vận trang phục cầu kỳ bước vào. Chiếc túi gấm phấn hương lủng lẳng đeo bên hông gã đong đưa sau mỗi bước chân.
Tất cả những kỹ nữ trong Trung Châu đệ nhất lâu đều bước ra nhún người xá gã:
- Cát thiếu gia…
Cát Thiếu Tường phủi tay như phủi lớp bụi chợt bám vào trang phục mình:
- Cho các ngươi lui.
Những ả kỹ nữ Trung Châu đệ nhất lâu đồng loạt lui bước. Cát Thiếu Tường bước thẳng đến bàn Tịnh Sỹ Nhân và Tần Á Mỵ. Y giữ vẻ mặt thật bình thản, pha một chút nét tự thị và kiêu hãnh. Thiếu Tường nhìn Tịnh Sỹ Nhân ôn nhu nói:
- Tại hạ vừa mới được tin Tịnh huynh quá vãng đại kỹ viện của tại hạ nên đến muộn không kịp nghinh đón. Đúng là thất lễ với Tịnh huynh.
Sỹ Nhân nhìn vào mặt Cát Thiếu Tường:
- Tịnh mỗ không phải đến đây để làm phiền Cát thiếu gia Kim Tiền bang chủ mà chỉ quá vãng ngang qua đây thôi.
- Dù Tịnh huynh chỉ quá vãng ngang qua nhưng Cát Thiếu Tường này không nghinh tiếp đã thất lễ với Tịnh huynh rồi. Không chỉ thất lễ với Tịnh huynh mà còn thất lễ với Thượng Quan Đại Phu tiên sinh. Thiếu Tường áy náy vô cùng. Nếu có gì mạo phạm mong Tịnh huynh miễn thứ cho Cát Thiếu Tường.
- Thiếu Tường công tử khách sáo rồi. Tịnh mỗ sợ đến đại kỹ viện Trung Châu Cát thiếu gia không được vui thôi.
Cát Thiếu Tường nhướng mày, cười khẩy rồi nói:
- Sao lại không được vui chớ. Tịnh huynh quá vãng đến đại kỹ viện Trung Châu là vinh dự cho Kim Tiền bang mà. Đúng lẽ Cát Thiếu Tường phải mở đại lễ nghinh tân Đoạn Kiếm Sát Vương Tịnh Sỹ Nhân mới phải. Nhưng gấp quá, chẳng biết phải tổ chức như thế nào?
Cát Thiếu Tường từ tốn nói:
- Phụ thân đã căn dặn Cát Thiếu Tường phải lấy lễ thượng khách tiếp huynh. Nhứt nhứt không được để Tịnh huynh phật ý.
Y mỉm cười nhìn qua Tần Á Mỵ:

- Tiểu thư đây hẳn là Tần Á Mỵ nghĩa nữ của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh?
Á Mỵ gật đầu:
- Không sai.
Cát Thiếu Tường gật đầu:
- Đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu của Kim Tiền bang đúng là rất vinh hạnh được đón tiểu thư và Tịnh huynh. Cung kính không bằng khách sáo tuân mệnh Tịnh huynh và Tần tiểu thư. Nếu Tịnh huynh và Tần tiểu thư muốn gì xin cứ nói… Cát Thiếu Tường rất sẵn lòng hầu phục nhị vị.
Y ve cằm rồi nói tiếp:
- Cát Thiếu Tường nhứt định không để Thượng Quan Đại Nhân quở trách là người hồ đồ, không biết tôn kính người.
Sỹ Nhân nhìn Cát Thiếu Tường:
- Tại hạ sẽ truyền đạt sự ngưỡng mộ của Cát thiếu gia đến tai chủ nhân của tại hạ.
Cát Thiếu Tường mỉm cười:
- Được Tịnh huynh nói một tiếng với Thượng Quan Đại Phu tiên sinh, Thiếu Tường cảm kích vô cùng.
Y vỗ tay ba tiếng.
Kiều Sáng ma ma hối hả bước ra. Mụ khom người đứng trước Cát Thiếu Tường cung kính nói:
- Thiếu gia sai bảo mụ.
Cát Thiếu Tường nhìn Kiều Sáng ma ma bằng con mắt khe khắt rồi nghiêm giọng nói như quở trách mụ:
- Ma ma biết Tịnh huynh và Tần Á Mỵ tiểu thư sao lại để hai người ngồi tại đại sảnh này? Ma ma muốn bổn thiếu gia thất lễ với hai người à?
Kiều Sáng bối rối nói:
- Thiếu gia… mụ quả tình không biết Tịnh công tử và Tần tiểu thư đây là bằng hữu thân tín của thiếu gia.
- Người ta còn hơn cả bằng hữu của ta nữa.
Tần Á Mỵ nói:
- Cát thiếu gia đừng trách Kiều Sáng ma ma. Người không biết, chúng ta không câu nệ mà mất hòa khí.
Thiếu Tường giả lả cười rồi nói:
- Tần tiểu thư đã nói vậy rồi, xem như mụ gặp may đó.
Gã nhìn qua Tịnh Sỹ Nhân rồi quay lại gắt giọng nói với Kiều Sáng ma ma:
- Chuẩn bị đại yến trên thượng khách sảnh để bổn thiếu gia tiếp Tịnh

huynh và Tần tiểu thư.
Kiều Sáng ma ma hối hả khúm núm nói:
- Mụ sẽ cho người chuẩn bị ngay…
Sỹ Nhân khoát tay, nhạt nhẽo nói:
- Không cần.
Thiếu Tường nhìn lại Sỹ Nhân:
- Tịnh huynh từ chối nhiệt tâm của Cát Thiếu Tường.
- Ta không phải từ chối nhiệt tâm của Cát Thiếu Tường thiếu gia, mà chẳng ta đã quá ngán ngẩm tới đại yến và hảo tửu trong giới võ lâm giang hồ. Tịnh mỗ nếu muốn đòi hỏi thứ mình chỉ sợ Cát thiếu gia không chu toàn nổi.
Thiếu Tường cau mày:
- Nếu Cát Thiếu Tường không chu toàn nổi những thứ Tịnh huynh muốn hóa ra thất lễ với huynh. Kim Tiền bang nổi tiếng trong giang hồ về tất cả những khoảng trên đời này có. Chẳng lẽ ý thích huynh Kim Tiền bang không chu toàn được… Thiếu Tường đúng là khó tin được đó. Hay Tịnh huynh muốn Cát Thiếu Tường thất lễ với huynh.
- Tịnh mỗ đâu dám xem thường Kim Tiền bang và nhất là Cát Thiếu Tường thiếu gia… Nhưng ta chỉ sợ sở thích của mình sẽ khiến Cát thiếu gia khó xử.
Thiếu Tường ôm quyền ôn nhu nói:
- Tịnh công tử và Tần tiểu thư cứ nói sở thích của mình… Cát Thiếu Tường rất vinh hạnh được bồi tiếp hai người.
Sỹ Nhân ve cọng râu tài rồi nói:
- Ý ta không muốn nhưng Cát thiếu gia đã buộc ta phải nói ra sở thích của mình. Nếu Tịnh mỗ nói rồi không biết Cát thiếu gia có bồi tiếp được hay không?
Thiếu Tường ôm quyền, ôn nhu nói:
- Cát Thiếu Tường không để Tịnh huynh thất vọng đâu.
- Được… Vậy sở thích của Tịnh mỗ là thích giết người… không biết Cát thiếu gia có bồi tiếp sở thích đó của Tịnh mỗ không nào?
Cát Thiếu Tường phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:
- Thiếu Tường biết những đại cao thủ kỳ tuyệt như Tịnh huynh thì có sở thích đó, nên đã chuẩn bị để cho huynh thỏa mãn sở thích của mình.
Y ôm quyền từ tốn nói với Tịnh Sỹ Nhân:
- Mời Tịnh huynh và Tần tiểu thư.
Thiếu Tường đưa Tịnh Sỹ Nhân và Tần Á Mỵ rời tòa chính Trung Châu đệ nhất lâu, đến một tòa đại sảnh nằm sau trang viên. Y vừa đẩy cửa tòa đại sảnh vừa nói:

- Tòa đại sảnh này của Kim Tiền bang được dùng để các môn hạ, bang chúng trong Kim Tiền bang luyện công trau dồi võ nghệ.
Ba người bước vào đại sảnh đường. Cát Thiếu Tường vỗ tay ba tiếng. Ngay lập tức có ba gã môn hạ Kim Tiền bang bước ra. Cả ba bước đến trước mặt Cát Thiếu Tường và Tịnh Sỹ Nhân ôm quyền kính cẩn xá:
- Thiếu bang chủ chỉ giáo.
Thiếu Tường liếc nhanh qua Tịnh Sỹ Nhân, rồi nhìn lại ba người đó trang trọng nói:
- Đoạn Kiếm Sát Vương Tịnh huynh có cái thú giết người, bổn thiếu gia đang muốn lấy đại thượng khách bồi tiếp Tịnh huynh. Ba người các ngươi ai sẽ nguyện giúp bổn thiếu gia thỏa mãn cái thú của Tịnh huynh?
Ba gã môn hạ Kim Tiền bang đồng loạt ôm quyền:
- Thiếu gia… Tất cả chúng tôi đều tự nguyện.
Cát Thiếu Tường nhìn lướt qua ba người đó rồi khẽ gật đầu:
- Tốt.
Y nhìn lại Tịnh Sỹ Nhân:
- Mời Tịnh huynh lựa chọn ba người của Kim Tiền bang.
Tịnh Sỹ Nhân nhìn Cát Thiếu Tường nhạt nhẽo nói:
- Thiên hạ đồn đại không sai, và Tịnh mỗ nghĩ cũng không sai. Kim Tiền bang có quyền lực tối thượng không thể nào lường được. Có ngân lượng là có tất cả. Ngay cả cái mạng người khác cũng có thể mua được.
Cát Thiếu Tường ve cằm mỉm cười nói:
- Tịnh huynh quá khen. Mạng người rất quý, ngân lượng không mua nổi đâu. Nhưng ba vị môn hạ của Kim Tiền bang chẳng qua vì ngưỡng mộ uy danh của Thượng Quan Đại Phu mà sẵn sàng làm vừa lòng tất cả mọi người của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Tịnh Sỹ Nhân cau mày. Y chắp tay sau lưng, nhìn vào mặt gã môn hạ đứng giữa, từ tốn nói:
- Các hạ tục danh là gì?
Gã đó ôm quyền nói:
- Tục danh của tại hạ là Siêu Tự Hư.
Tịnh Sỹ Nhân ve cọng râu tài rồi nói:
- Siêu Tự Hư các hạ tự nguyện đem mạng mình để giúp Cát thiếu gia bồi tiếp Tịnh mỗ.
Siêu Tự Hư ôm quyền từ tốn nói:
- Siêu mỗ rất sẵn lòng chết để giúp Cát thiếu gia.
Đôi chân mày Tịnh Sỹ Nhân nhíu lại:

- Thế các hạ muốn chết như thế nào?
- Tịnh tôn giá muốn tại hạ chết như thế nào cũng được.
Tịnh Sỹ Nhân tiếp tục ve cọng râu tài, từ tốn nói:
- Khi đã chết thì không thể sống lại được, Siêu các hạ biết điều đó chứ? Nếu hôm nay không có kim lượng, ngày mai có, nhưng mất mạng thì chẳng bao giờ có thể lấy lại được.
Siêu Tự Hư ôm quyền nói:
- Đa tạ Tịnh tôn giá đã chỉ giáo, nhưng điều đó thì ai cũng biết.
- Biết sao các hạ lại muốn đem mạng mình ra để bồi tiếp ta. Các hạ không quý cái mạng của mình à?
- Mạng của tại hạ không quý bằng Kim Tiền bang.
Mặt của Tịnh Sỹ Nhân sa sầm trong khi Cát Thiếu Tường lộ vẻ thật hoan hỷ. Y biểu lộ sự tâm đắc ra trên khuôn mặt mình.
Tịnh Sỹ Nhân lắc đầu nhạt nhẽo nói:
- Siêu Tự Hư các hạ đúng là người khí khái, đáng để cho kẻ khác phải thụ hộ sự hy sinh của các hạ. Một người hiếm có trên đời. Một người nặng tình mà Tịnh mỗ phải nghiêm mình bái phục. Nhưng những lời Siêu các hạ vừa nói ra chỉ là lời nói. Không biết Tịnh mỗ có nên tin không nhỉ?
Siêu Tự Hư nhìn vào mắt Tịnh Sỹ Nhân. Y trang trọng nói:
- Một cái mạng của họ Siêu này thì có đáng gì. Tất cả vì Kim Tiền bang.
Y nói rồi bất ngờ dựng trảo vô thẳng vào vùng thượng đẳng của mình.
- Bộp…
Hai chân của y đứng dang ra, tay nhấn sau vào vùng chân tâm. Đôi mắt của y mở to hết cỡ như thể muốn thâu tóm nhân dạng của Tịnh Sỹ Nhân vào hai con ngươi của mình.
Tịnh Sỹ Nhân nghe tiếng nghiến răng ken két của Siêu Tự Hư nhưng vẫn thư thả thản nhiên nhìn gã. Y nhạt nhẽo nói:
- Không phải tìm đến cái chết là dễ đâu, phải chịu sự đau đớn lắm đó. Siêu các hạ đừng tự làm khổ thân xác mình chỉ để tìm chút khí tiết của một gã môn hạ Kim Tiền bang.
Câu nói này của Tịnh Sỹ Nhân khiến Cát Thiếu Tường phải nheo mày biểu lộ vẻ bất nhẫn. Y miễn cưỡng nói:
- Người của Kim Tiền bang không nề hà sự đau đớn hay bất cứ một cái chết nào.
Cát Thiếu Tường nói rồi nhìn vào mặt Siêu Tự Hư.
Tự Hư nhăn mặt, giật mạnh tay ra ngoài, móc theo quả tim còn thoi thóp trên tay mình, dâng qua Tịnh Sỹ Nhân. Thân ảnh y run bần bật.

Hai gã hai bên xộc lấy nách Siêu Tự Hư không để gã đổ sầm người xuống. Tịnh Sỹ Nhân nhíu mày nhìn Siêu Tự Hư cho đến khi đầu gã gục xuống trút hồn ra khỏi xác.
Mặc dù hồn đã trút ra khỏi xác nhưng tay của Tự Hư vẫn nắm khư khư quả tim của mình.
Tịnh Sỹ Nhân nhìn lại Cát Thiếu Tường:
- Môn hạ của Kim Tiền bang khiến Tịnh mỗ phải tâm phục khẩu phục.
Thiếu Tường nhu hòa đáp lời gã:
- Tịnh huynh quá khen.
Tịnh Sỹ Nhân ve cọng râu dài, giả lả nói:
- Môn hạ của Kim Tiền bang hẳn đều là những trang anh hùng hảo hán, xem cái chết nhẹ tợ lông hồng, không biết với Cát thiếu bang chủ đây thì như thế nào?
Thiếu Tường ôm quyền nói:
- Trong Kim Tiền bang, mỗi người có một phận riêng. Nhưng tất cả đều vì Kim Tiền bang, tùy theo phận mình mà hành sự.
Tịnh Sỹ Nhân thả tay khỏi cọng râu tài rồi nói:
- Cát Thiếu Tường thiếu gia nói rất hay. Có chứng kiến tận mắt Tịnh mỗ mới biết Kim Tiền bang giữ giới quy như thế nào. Đích thân Tịnh mỗ sẽ nói với Thượng Quan Đại Phu tiên sinh vệ sự uy nghiệm của Kim Tiền bang, để người tuyên cáo với bá tánh trong thiên hạ, lấy Kim Tiền bang làm thước đo cho sự trung thành tuyệt đối.
Cát Thiếu Tường ôm quyền đáp lời Tịnh Sỹ Nhân:
- Đa tạ Tịnh huynh.
Tịnh Sỹ Nhân lắc đầu:
- Tịnh mỗ không dám nhận một lễ này của Cát công tử đâu, mà ngược lại còn muốn nghiêng mình biểu lộ sự khâm phục của mình.
Y lại ve cọng râu tài, rồi nhạt nhẽo nói tiếp:
- Ta không dám lưu lại đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu nữa. Vì cái sở thích đáng ra không nên có của mình. Tịnh mỗ xin cáo từ.
Cát Thiếu Tường giả lả cười rồi nói:
- Thiếu Tường không dám lưu bước chân của Tịnh huynh.
Y nhìn lại Tần Á Mỵ:
- Tần tiểu thư có sở thích gì không?
Á Mỵ đỏng đảnh điểm nụ cười tình rồi nói:
- Á Mỵ không có sở thích như huynh ấy… Nhưng sẽ lưu lại đại kỹ viện Cát công tử… không biết Cát công tử có đồng ý không?
Thiếu Tường nhìn nàng khẽ gật đầu:
- Tại hạ rất hân hạnh khi Tần tiểu thư lưu lại đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu của Kim Tiền bang.

Á Mỵ liếc mắt đưa tình:
- Cát công tử nhận lời… Á Mỵ hoan hỷ vô cùng.
Thiếu Tường nhìn lại Tịnh Sỹ Nhân:
- Tịnh huynh cần Thiếu Tường tiễn ra cửa không?
Tịnh Sỹ Nhân lắc đầu khoát tay:
- Không không… Tịnh mỗ không có sở thích buộc người khác tiễn đưa mình.
Y ôm quyền:
- Hẹn ngày tái kiến với Cát thiếu gia.
Tịnh Sỹ Nhân nói dứt câu, quay bước thả chân bỏ đi thật ung dung tự tại. Thiếu Tường nhìn lại Á Mỵ. Y gượng điểm nụ cười mỉm rồi lớn tiếng gọi Kiều Sáng ma ma.
Kiều Sáng ma ma hối hả bước vào.
Thiếu Tường nghiêm giọng nói:
- Ma ma hãy đưa Tần tiểu thư đến biệt lầu thượng khách Kim Tiền bang nghỉ ngơi.
Kiều Sáng ma ma khom người kính cản nhìn lại Tần Á Mỵ:
- Mời tiểu thư.
Á Mỵ nhìn lại Thiếu Tường:
- Á Mỵ rất muốn bồi tiếp thiếu gia.
- Tại hạ rất sẵn lòng bồi tiếp Tần tiểu thư.
Y tiễn Tần Á Mỵ theo chân Kiều Sáng ma ma ra đến tận cửa đại sảnh đường rồi mới quay vào.
Khi quay vào chân điện của Cát Thiếu Tường biểu lộ ngay sát khí đằng đằng. Hai luồng uy nhãn của gã toát ra nét hung quang rờn rợn.
Từ cửa hậu một lão nhân vận gấm y có thêu những đồng kim bảng bước vào.
Cát Thiếu Tường bước đến ôm quyền, rồi nói:
- Lão nhân gia… có gì chúng ta phải hạ mình như vậy? Thiếu Tường không thể nào chấp nhận sự cao ngạo của Đoạn Kiếm Vương Tịnh Sỹ Nhân.
Bang chủ Kim Tiền bang Cát Hinh vuốt chòm râu đen mượt nhìn Thiếu Tường từ tốn nói:
- Không chịu được thì cũng phải chịu.
- Tại sao chúng ta phải tự hạ mình chứ? Võ công Đoạn Kiếm Vương Tịnh Sỹ Nhân có gì ghê gớm chứ? Thượng Quan Đại Phu kia có gì chứ?
Đặt tay lên vai Cát Thiếu Tường, bang chủ Kim Tiền bang trang trọng nói:

- Cát Thiếu Tường… hãy suy nghĩ kỹ sẽ hiểu ngay thôi. Vì sao Tịnh Sỹ Nhân kia và Tần Á Mỵ lại không đến thẳng tổng đàn Kim Tiền bang mà lại đến đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu?
Thiếu Tường rít giọng nói:
- Gã họ Tịnh kia muốn miệt thị Cát Thiếu Tường.
Kim Tiền bang chủ gật đầu:
- Tịnh Sỹ Nhân muốn con vọng động.
Lão buông tay khỏi vai Cát Thiếu Tường, vuốt râu mỉm cười nói:
- Thiếu Tường hành sự rất đúng. May là võ lâm minh chủ đã sớm nhận ra điều đó.
Kim Tiền bang chủ chắp tay sau lưng:
- Thiếu Tường phải giữ hòa khí với Tịnh Sỹ Nhân và Tần Á Mỵ. Tất cả vì Kim Tiền bang. Đây cũng là chỉ ngân của minh chủ võ lâm.
Thiếu Tường buông tiếng thở dài:
- Thiếu Tường sợ không chịu đựng nổi sự cao ngạo của Tịnh Sỹ Nhân.
- Thế còn Tần Á Mỵ?
- Á Mỵ tiểu thư thì không đòi hỏi gì cả.
Kim Tiền bang chủ Cát Hinh cau mày vuốt râu rồi nói:
- Tịnh Sỹ Nhân đã rời bỏ đây rồi… hẳn sẽ không làm Thiếu Tường bực bội nữa. Nhưng con phải cẩn trọng với vị Tần tiểu thư kia.
- Lão nhân gia… nếu chỉ có Tần Á Mỵ lưu lại đại kỹ viện này thôi, Thiếu Tường không phải bực bội và không đáng lo.
Kim Tiền bang chủ Cát Hinh nheo mày:
- Họ co mục đích khi đến đây nên bất cứ người nào cũng đều đáng nghi ngại cả. Thiếu Tường nên cẩn thận với Tần Á Mỵ thì hơn.
- Lão nhân gia yên tâm… thám báo của con đã báo về Tần Á Mỵ chỉ là một trang tiểu thư lá ngọc cành vàng, là ái nữ của giáo đầu Tần Chương, không đáng phải lo lắng.
Kim Tiền bang chủ nhìn vào mắt Cát Thiếu Tường:
- Con cẩn thận với ả hơn.
Thiếu Tường ôm quyền xá:
- Thiếu Tường sẽ nghe lời lão nhân gia.
Kim Tiền bang chủ Cát Hinh khẽ gật đầu, rồi vuốt râu. Lão nhìn Thiếu Tường:
- Thiếu Tường… con đã trưởng thành hơn rất nhiều trong cách cư xử rồi đó. Chẳng bao lâu có sẽ thay thế cha đảm trách chức vị bang chủ Kim Tiền bang.
Thiếu Tường ôm quyền xá:
- Đa tạ lão nhân gia đã tin tưởng vào Thiếu Tường.

Kim Tiền bang chủ vuốt râu khẽ gật đầu:
- Tốt lắm.
Lão vỗ vai Cát Thiếu Tường:
- Ngoài Thiếu Tường ra, cha đâu biết tin ai nữa. Con phải nghĩ Kim Tiền bang là hầu bao của võ lâm. Có hầu bao thì có tất cả. Một ngày nào đó không chừng…
Kim Tiền bang chủ bỏ lửng câu nói giữa chừng, điểm nụ cười mỉm, rồi nói tiếp:
- Cha phải đi đây.
- Thiếu Tường tiễn lão nhân gia.
Thiếu Tường tiễn Kim Tiền bang chủ Cát Hinh ra tận cửa sau. Y chờ lão bang chủ Cát Hinh đi hẳn rồi mới quay vào. Đứng giữa gian đại đường luyện võ công, Thiếu Tường buông một tiếng thở dài.
Cùng với tiếng thở dài đó, bất ngờ vung mạnh hữu thủ. Từ trong tay Cát Thiếu Tường, một đồng đao kim lướt xẹt ra. Đồng Kim Đao ghim sâu vào vách tòa đại sảnh.
- Chát…
Phát tác đồng tiền Kim Đao như thể trút cơn phẫn uất trong suy nghĩ của mình, Cát Thiếu Tường mới mở túi gấm đeo bên hông trút phấn vào lòng hai bàn tay, chà xát. Mùi xạ hương từ đôi bản thủ tỏa ra khiến y cảm thấy khuây khỏa phần nào.
Y bước thẳng đến bàn thờ đặt ngay chính điện. Xoay đồng kim đao đặt trên án thở nửa vòng. Sau án thờ trượt ra để lộ một mật đạo. Cát Thiếu Tường chui vào trong mật thất đặt sau án thờ.
Trong mật thất, hai ả kỹ nữ vận bạch y đứng hai bên chờ sẵn để nhận sự sai khiến của Cát Thiếu Tường. Y vừa bước vào, hai nàng đó liền nhún nhún, tỏ vẻ thành kính và sẵn sàng tuân lịnh. Cả hai gã cùng lên tiếng nói:
- Thiếu gia sai bảo.
Thiếu Tường chắp tay sau lưng, nhạt nhẽo nói:
- Dao Yến Bình như thế nào rồi?
Vừa thốt ra câu nói đó, Cát Thiếu Tường lia mắt nhìn lướt qua hai ả kỹ nữ.
Tiếp nhận ánh mắt của Cát Thiếu Tường, hai ả kỹ nữ chẳng khác nào hai con gà phải tiếp nhận ánh mắt của loài diều hâu hung tợn, và nhận lời quở trách, nên hốt hoảng quỳ xuống.
Hai ả cúi đầu lí nhí nói:
- Tiểu Lan… Tiểu Cúc bất tài.
Thiếu Tường hừ nhạt rồi nói:
- Có bao nhiêu đó, hai người làm cũng không được. Đứng lên đi.

Tiểu Lan, Tiểu Cúc đứng lên, nhưng mặt vẫn cúi gầm.
Cát Thiếu Tường chắp tay sau lưng bước đến chiếc ngai ngồi gác chân chữ ngũ. Y dựa lưng vào thành tựa chiếc ngai sơn son thếp vàng rồi nói:
- Đưa Dao Yến Bình ra đây.
- Dạ.
Tiểu Lan, Tiểu Cúc bước ra sau tấm hoành phi, một lúc sau dẫn ra một thiếu nữ tuổi chỉ vừa mười tám đôi mươi. Nàng có thân mình mảnh mai, trông thật yếu đuối. Đôi mắt to và đen, chân diện toát ra vẻ đẹp thật thánh thiện và đoan thục.
Dao Yến Bình vừa thấy Thiếu Tường liền quỳ mọp xuống đất sụp lạy. Nàng vừa lạy vừa khẩn thiết van xin:
- Thiếu gia, xin tha cho tiểu nữ… tha cho tiểu nữ… thảo nữ đội ân thiếu gia.
Giọng nói của nàng nhỏ nhẻ, mà bất cứ người nào nghe cũng phải đau lòng xúc động, nhưng Cát Thiếu Tường thì không. Mặt y chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào với lời nói khẩn thiết của Dao Yến Bình.
Y nhìn nàng không nói tiếng nào.
Yến Bình từ từ ngẩng lên. Đôi mắt to tròn đen lánh của nàng phủ một lớp màn lệ trong suốt, khiến nó càng long lanh hơn.
Cát Thiếu Tường chống tay lên hai bắp chân hơi chồm tới trước:
- Bổn công tử hỏi lại nàng lần nữa… Nàng có tự nguyện hiến thân để trở thành bông hoa của đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu không?
Lệ trào xuống khóe mắt Dao Yến Bình. Nàng ngập ngừng rồi thổn thức nói:
- Thiếu gia… xin thiếu gia tha cho thảo nữ.
Thiếu Tường cau mày từ từ đứng lên. Y gắt giọng nói:
- Bổn thiếu gia không thích nghe những lời nói đó.
Y hừ nhạt một tiếng, rồi chỏi tay lên thành tay cầm chiếc ngai từ từ đứng lên. Nhìn Dao Yến Bình, Thiếu Tường khe khắt nói:
- Rượu mời nàng không uống đòi uống rượu phạt ư?
Yến Bình cúi gầm mặt xuống.
Thiếu Tường bước đến đứng dang chân trước Dao Yến Bình. Y cúi xuống nâng cằm nàng, nhìn vào mắt, ôn nhu nói:
- Ta hỏi lại lần nữa… Nàng có tự nguyện không?
Yến Bình bật khóc rồi lắc đầu:
- Thiếu gia… Yến Bình không thể bán mình theo ý của thiếu gia.
Đôi chân mày của Cát Thiếu Tường nhíu lại. Y hừ nhạt một tiếng rồi quay bước trở lại ngồi vào chiếc ngai. Y gắt giọng phán lệnh:
- Tiểu Lan, Tiểu Cúc, lột đồ ả ra!

- Tuân lệnh thiếu gia.
Tiểu Lan, Tiểu Cúc bước đến Dao Yến Bình. Nàng co rút người lại như một con thú yếu đuối và bất lực trước sự tàn bạo của loài sói đói. Tiểu Lan và Tiểu Cúc bất kể đến sự hốt hoảng và sợ hãi của Dao Yến Bình mà lại giằng nàng ra lột phắt y trang trên người nàng. Nàng rút người lại, co ro che dấu những phần da thịt của mình và bật ra tiếng khóc ray rức tức tưởi.
Cát Thiếu Tường cau mày, rồi đứng lên. Y chìa tay về phía Tiểu Lan:
- Đưa roi đây.
Nhận ngọn roi da từ tay Tiểu Lan, Cát Thiếu Tường quật mạnh vào không khí. Mặc dù ngọn roi chưa chạm vào thân thể có làn da trắng mịn như bông bưởi của Dao Yến Bình nhưng nàng đã rùn mình, co rút người hơn. Nàng bật ra những tiếng khóc ai oán.
Cát Thiếu Tường mím chặt hai cánh môi. Y nhìn Dao Yến Bình mà sực liên tưởng đến Tịnh Sỹ Nhân. Sự liên tưởng đó khiến trong tim mạch của gã trỗi lên một ngọn sóng giận dữ và âm ỉ phát tán ra ngoài. Cát Thiếu Tường gằn giọng nói:
- Chưa ai dám cãi lệnh bổn thiếu gia… Thế mà một nha đầu như ngươi lại dám kháng lại ý của Cát thiếu gia. Nàng tự đi tìm cái khổ cho mình để rồi cũng phải nhận lãnh nghiệp số của mình.
Gã nói dứt câu thì lại liên tưởng đến Tịnh Sỹ Nhân lia một trận mưa roi xối xả trút xuống thể pháp Dao Yến Bình. Chứng kiến cảnh này không một người nào có thể tin được, một vị thiếu gia Kim Tiền bang chủ có thể nhẫn tâm đối với một trang mỹ nữ như Dao Yến Bình. Nhận trận mưa roi tàn nhẫn và vô tâm đó, Dao Yến Bình oằn người ra tiếp nhận cái đau xé da, xé thịt và cuối cùng thì bất tỉnh chẳng còn biết gì nữa.
Cát Thiếu Tường quẳng ngọn roi về phía Tiểu Lan, rồi nói:
- Khi ả tỉnh lại… báo với ả… bổn thiếu gia cho ả thêm một cơ hội nữa. Đừng để bổn thiếu gia tức giận và phẫn nộ.
Gã hừ nhạt một tiếng nhìn lại thể xác của Dao Yến Bình bằng con mắt giận dữ. Có lẽ trên thế gian này chỉ có Cát Thiếu Tường, thiếu gia Kim Tiền bang mới có trái tim vô tâm và sự tàn nhẫn với cô gái xinh đẹp, hoàn mỹ Dao Yến Bình.
Gã hừ nhạt một tiếng rồi đi thẳng ra ngoài cửa mật thất. Trong lòng gã vẫn còn âm ỉ cơn phẫn nộ bởi sự liên tưởng đến Tịnh Sỹ Nhân.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 25
Hoang tình bẫy dục

Tần Á Mỵ ngồi trước tấm gương đồng, trau chuốt lại mái tóc mai của mình. Nàng thích thú ngắm bóng mình trong tấm gương đồng đó. Nàng mỉm cười khi nhận ra nhan sắc mình đã không bị thời gian tàn phá mà ngược lại thời gian như tôn tạo nó hơn. Nàng ví mình như một đóa hoa đang trong thời kỳ khoe sắc, khoe hương thật lộng lẫy. Nàng cảm nhận sự hoan hỷ khỏa lấp toàn bộ tâm tưởng mình. Nàng ngắm nhìn mình với chiếc áo khoác bằng ngọc trai, chẳng khác nào tôn tạo nhan sắc của nàng, vốn đã đẹp giờ càng xinh đẹp hơn.
Hai cánh môi của Tần Á Mỵ điểm nụ cười mỉm vì nghĩ đến những gì mình đang có, mà bất giác so sánh giữa một Tần Á Mỵ trước đây. Một Tần Á Mỵ liễu yếu chân mềm chỉ là ái nữ của một lão giáo đầu Tần Chương, để rồi may mắn trở thành nghĩa nữ của Thượng Quan Đại Phu. Nàng chẳng còn nhận ra Tần Á Mỵ ngày hôm nào nữa.
Sự so sánh đó bất giác Tần Á Mỵ nhớ lại cái đêm hôm nào trao thân ân ái với người nghĩa phụ mà mình ngưỡng mộ, để rồi sau đó nàng được luyện võ công Miên Công Đường Lang.
Ý niệm đó trôi qua, bất giác Á Mỵ cảm nhận mặt mình nóng bừng. Nàng bẽn lẽn cười với mình rồi nhủ thầm: “Mình đúng là một dâm nữ bậc nhất trên đời này không? Ngay cả Thượng Quan nghĩa phụ mà mình còn đưa lưới tình. Nếu mình có cái thú đó thì mình sẽ có ngoại hiệu gì trên giang hồ nhỉ?”
Nàng nghiêng đầu như đang muốn làm dáng với bóng mình trong chiếc gương đồng.
“Trên thế gian này có ai đẹp hơn mình không nhỉ?”
Nàng tự hỏi thầm câu hỏi đó để rồi lại làm duyên với bóng mình trong chiếc gương đồng. Nàng cảm thấy thỏa mãn với những gì mình đang có để rồi mơn mang vuốt ve chiếc áo khoác ngọc trai.
Có tiếng gõ cửa, Tần Á Mỵ vẫn chú nhãn ngắm nhìn mình trong tâm gương đồng, cất tiếng nói:
- Ai?
Giọng của Cát Thiếu Tường cất lên ngoài cửa:
- Tại hạ là Cát Thiếu Tường. Tần tiểu thư đã cho mời tại hạ đến mà.
Á Mỵ đứng lên, quay lại nhìn ra cửa. Nàng điểm nụ cười nhiều ẩn ý rồi mới ôn nhu nói:
- Á Mỵ đang chờ công tử đến đây. Cát công tử đã đến rồi sao còn

chưa vào?
Thiếu Tường đẩy cửa bước vào gian thượng sảnh. Y nhìn Tần Á Mỵ, ôn nhu nói:
- Tại hạ rất muốn vào, nhưng còn phải chờ ý của tiểu thư. Nếu không tại hạ sợ mình sẽ mạo phạm đến ái nữ của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Á Mỵ nguýt Thiếu Tường:
- Cát công tử khách sáo quá.
Nàng bước đến trước mặt Thiếu Tường, nũng nịu nói:
- Phàm đã xem người ta là thượng khách mà vẫn giữ vẻ khách sáo chẳng khác nào muốn xua đuổi người ta đó.
Thiếu Tường ôm quyền giả lả nói:
- Tại hạ không dám có ý đó. Rất mong tiểu thư hiểu cho Cát Thiếu Tường này.
Nàng lườm Thiếu Tường:
- Cát công tử lại khách sáo rồi. Hay công tử muốn đuổi khéo Tần Á Mỵ?
Nàng đỏng đảnh quay bước tiến lại trước tấm gương đồng. Nhìn mình trong tấm gương đồng sáng, Á Mỵ từ tốn nói:
- Tất nhiên Cát công tử sẽ không nói thẳng ra ý của mình, nhưng rõ ràng công tử không muốn Tần Á Mỵ lưu lại tòa thượng khách sảnh này.
Nàng quay ngoắt lại:
- Á Mỵ nói có đúng ý công tử không?
- Thế tiểu thư muốn tại hạ phải bồi tiếp như thế nào mới cho tại hạ là người bồi tiếp và có hảo tâm với tiểu thư?
- Á Mỵ nào dám đòi hỏi Cát công tử… Cát công tử muốn bồi tiếp thế nào cũng được. Nhiệt tâm của Cát công tử, Á Mỵ sẽ biết qua cách bồi tiếp của người.
Thiếu Tường điểm nụ cười mỉm:
- Thiếu Tường rất sẵn lòng bồi tiếp để Tần tiểu thư hoan hỷ.
- Nghe công tử nói, Á Mỵ cảm thấy nôn nao đó.
Á Mỵ nói rồi bước đến bàn ngồi xuống chiếc ngai sơn son thiếp vàng. Thiếu Tường cũng bước tới ngồi đối diện với nàng. Hai người cùng quay mặt ra cửa thượng sảnh.
Á Mỵ liếc mắt. Ánh mắt của nàng vừa sắc vừa lẳng lơ trao tình. Tiếp nhận ánh mắt của Tần Á Mỵ, Cát Thiếu Tường cảm thấy lòng mình nao nao một cái gì đó thật khó tả. Y cảm nhận trong ánh mắt của nàng có một lời mời chào vừa lả lơi vừa cởi mở.
Điểm nụ cười khẩy, Thiếu Tường nhìn Á Mỵ nói:

- Nhất định tại hạ không để cho tiểu thư xem mình như một kẻ không biết chìu thượng khách.
Á Mỵ liếc mắt, nũng nịu nói:
- Ai cũng có thể nói được, nhưng làm được mới là khó.
- Tại hạ đã sẵn sàng tất cả để bồi tiếp tiểu thư.
Y nói rồi vỗ tay ba tiếng.
Ngay lập tức ba ả nữ tỳ từ ngoài cửa tiến vào, trên đầu là những mâm đồng sáng ngời. Họ trịnh trọng đặt những chiếc mâm xuống giá đỡ.
Á Mỵ nheo mày nhìn ba chiếc mâm đồng có phủ những tấm lục hồng điều rồi nhìn lại Thiếu Tường.
- Cát thiếu gia lại khách sáo với Á Mỵ rồi.
- Dưới những tấm hồng điều kia là nhiệt tâm của tại hạ.
Y vừa nói vừa xua tay cho ba ả a hoàn rời bước khỏi gian thượng khách sảnh.
Ba ả a hoàn lui bước trở ra, cửa được đóng lại. Cát Thiếu Tường mới trịnh trọng đứng lên. Y nhìn sang Á Mỵ bằng ánh mắt lời chào và đầy chất giao tình.
Á Mỵ đứng lên.
Hai người sánh bước đến trước ba chiếc mâm đồng.
Cát Thiếu Tường nhìn sang nàng điểm nụ cười mỉm. Nụ cười của y biểu lộ thái độ tự thị và đắc ý, rồi từ từ giở miếng lụa hồng phủ trên chiếc mâm.
Dưới tấm lụa đó là chiếc tráp bằng vàng ròng. Y nhìn sang Á Mỵ tủm tỉm rồi nói:
- Tần tiểu thư mở ra xem trong tráp có gì nào?
Á Mỵ nguýt mắt đưa tình rồi mở nắp chiếc tráp. Trong tráp là một chiếc vương miện nạm dạ minh châu, khắc hình một con chim phượng hoàng.
Ánh hào quang từ những hạt dạ minh châu phát ra, làm mắt nàng lóa hẳn đi. Á Mỵ mở mắt thật to nhìn chiếc vương miện.
Cả cuộc đời nàng chưa từng thấy một đồ trang sức nào vừa đẹp vừa quyến rũ như chiếc vương miện trên nên cứ ngây người ra như hóa thành tượng chăm chẳm nhìn vào chiếc vương miện mà quên hẳn người đứng bên cạnh mình.
Á Mỵ buột miệng nói:
- Đẹp quá!
Cát Thiếu Tường liếc mắt nhìn trộm nàng. Y điểm một nụ cười mỉm:
- Chiếc vương miện này là của Tần tiểu thư.
Nàng nhìn lại Thiếu Tường:

- Công tử tặng cho Á Mỵ à?
Y khẽ gật đầu:
- Tần tiểu thư hẳn không chê?
- Á Mỵ thích nó lắm.
- Bất cứ trang mỹ nhân nào thấy chiếc vương miện đây cũng đều ao ước được đội lên đầu.
Y vừa nói vừa giở tấm lụa hồng điều trên tấm mâm đồng thứ hai. Trên chiếc mâm đó là một bộ xiêm y được viền những đường hoa văn tinh tế và nạm những viên lam ngọc óng ánh. Một lần nữa, Á Mỵ phải sững sờ trước vẻ đẹp của bộ trang phục. Nàng ngây người nhìn rồi như thể không kềm chế được mình, cầm lấy bộ xiêm y ướm thử vào người. Bộ trang phục lam ngọc có lẽ Cát Thiếu Tường may dành cho nàng nên rất vừa vặn mà không có điểm gì sai sót.
Y nhìn Á Mỵ nói:
- Tiểu thư vận bộ trang phục này, hẳn sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.
Nàng đặt bộ xiêm y lại chiếc mâm đồng, rồi nhìn Cát Thiếu Tường nhu hòa nói:
- Chỉ có Cát công tử mới nghĩ và thốt ra câu nói đó.
Cát Thiếu Tường chỉ mỉm cười và không đáp lại lời nói của nàng.
Y giở tấm lụa phủ chiếc mâm đồng thứ ba. Trên chiếc mâm đồng đó là một đôi hài có đính những hạt huyết châu trông như những hạt đậu, óng ánh sắc đỏ thật đẹp.
Á Mỵ cứ ngắm đôi hài mà như kẻ mất cả thần thức.
Nàng cầm đôi hài đưa lên trước mặt ngắm nhìn thật kỹ, như thể tìm kiếm chút sai sót nào trong đường kim mũi chỉ. Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Đúng là một kiệt tác không thể tìm có trong giang hồ.
- Những thứ này là nhiệt tâm của tại hạ dành cho Tần tiểu thư.
Á Mỵ trở lại đôi hài trên chiếc mâm đồng, nhìn Cát Thiếu Tường từ tốn nói:
- Nhiệt tâm của Cát thiếu gia Á Mỵ phải ghi nhận. Đến bây giờ thì Á Mỵ mới hiểu vì sao những trang mỹ ở Trung Châu cho Cát Thiếu Tường, đại thiếu gia Kim Tiền bang là người hào hoa phong nhã nhất Trung Châu.
Y nhìn vào mắt Á Mỵ, ôn nhu nói:
- Tần tiểu thư quá khen. Nếu như Thiếu Tường là người hào hoa phong nhã như thiên hạ đàm tiếu, thì bây giờ đã có hồng nhan tri kỷ. Cho đến bây giờ tại hạ là kẻ cô độc trên nhân gian.
Nàng nguýt mắt rồi nói:
- Á Mỵ không tin.

- Sao tiểu thư không tin Thiếu Tường?
Đôi chân mày của y nhướng lên:
- Cát Thiếu Tường là kẻ gian trá lắm hay sao?
Á Mỵ lắc đầu:
- Á Mỵ nào dám cho thiếu gia là kẻ gian trá… nhưng thú thật Á Mỵ không thể tin vào lời của thiếu gia. Bởi một người hào phóng, vừa khôi ngô tuấn tú lại có thân có phận như Thiếu Tường thiếu gia này thì không thể là cô độc nhân rồi.
Nàng nói vừa dứt phá lên cười. Á Mỵ vừa cười vừa quay lại chiếc ngai sơn son thếp vàng.
Cát Thiếu Tường bước theo nàng. Y đứng bên cạnh Á Mỵ. Á Mỵ nhìn Thiếu Tường nói:
- Phàm nam nhân hào hoa phong nhã như Cát công tử này, thường khiêm nhường tự cho mình là người vô duyên. Là những kẻ cô độc để giăng cái bẫy quyến rũ nữ nhân đó.
Thiếu Tường phá lên cười. Y vừa cười vừa nhìn Á Mỵ:
- Tại hạ đành phải bái phục tiểu thư. Ánh mắt của tiểu thư đúng là tinh tường mà bọn nam nhân như tại hạ đây không thể giăng bẫy được.
Nàng nhướng đôi chân mày lá liễu:
- Sao lại không giăng bẫy được?
- Khi người ta đã biết đó là cái bẫy thì đâu ai muốn tự mình chui vào?
Y nói rồi phá lên cười. Thiếu Tường vừa cười vừa nhìn Á Mỵ:
- Tần tiểu thư… Tại hạ nói có đúng không nào?
Nàng điểm nụ cười mỉm, nhỏ nhẹ nói:
- Có đúng và cũng có sai.
Thiếu Tường cau mày nhìn nàng, ôm quyền nói:
- Thế tiểu thư có thể cho tại hạ biết đúng, sai chỗ nào?
- Tại sao công tử không suy nghĩ mà buộc Á Mỵ phải giải trình cho người?
Nàng nũng nịu nói:
- Cát công tử khôn lắm… Đặt ra vấn đề rồi buộc người ta phải giải trình cho mình ư?
Thiếu Tường chắp tay sau lưng, bước qua bên kia bàn, nhìn nàng:
- Tại hạ rất muốn nghe sự giải trình hay đúng hơn là chỉ giáo của nghĩa nữ Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
- Lý do gì?
- Tiểu thư được sống bên cạnh Thượng Quan Đại Phu tiên sinh tất học hỏi được nhiều điều hay của tiên sinh. Sống bên Thượng Quan tiên sinh tất nhiên tiểu thư phải có sự uyên bác hơn Cát Thiếu Tường

này. Cho dù Cát Thiếu Tường có dồi mài kiến văn hẳn cũng không thể thốt ra lời ngọc thước vàng như tiểu thư được.
Nàng đứng lên nguýt Cát Thiếu Tường:
- Lời nói của công tử rất hay nhưng buộc người nghe phải dè chừng đó. Nhưng thôi… Á Mỵ sẽ giải trình cho công tử biết vậy. Nếu không nói Cát thiếu gia lại cho Á Mỵ tự tạo khoảng cách với thiếu gia.
Thiếu Tường điểm nụ cười mỉm nhìn nàng. Hai người đối nhãn nhìn nhau.
Á Mỵ nhu hòa nói:
- Nam nhân thường giăng bẫy để chài nữ nhân. Mặc dù biết đó là bẫy nhưng có những nữ nhân vẫn cứ lao vào cái bẫy đó như con thiêu thân bất kể hậu quả như thế nào.
Thiếu Tường buột miệng hỏi:
- Tại sao?
Nàng nhướng cao đôi chân mày lá liễu:
- Bởi cái bẫy tình được giăng ra bởi một trang nam tử giống như Cát Thiếu Tường đây.
Nàng nói dứt câu, im lặng nhìn Cát Thiếu Tường. Nhìn vị đại thiếu gia Kim Tiền bang mà đôi lưỡng quyền củaTần Á Mỵ ửng hồng e thẹn. Chân diện nàng biểu lộ những nét thẹn thùng e lệ của những thôn nữ buổi đầu được gặp ý trung nhân của mình. Tiếp nhận những nét thẹn thùng e lệ được biểu hiện trên khuôn mặt xinh đẹp như mộng của Tần Á Mỵ, bất giác Cát Thiếu Tường cảm nhận một sự nao nao trong lòng. Y có cảm giác nàng đang tự nguyện chui vào lưới tình mà y không chủ định giăng ra.
Cát Thiếu Tường nhìn Á Mỵ, rồi nhỏ nhẹ nói:
- Nàng biết đó là bẫy tình vậy có tự nguyện rơi vào bẫy tình không?
- Công tử đoán xem…
Câu hỏi này của Tần Á Mỵ khiến Cát Thiếu Tường phải bối rối. Y ngập ngừng rồi miễn cưỡng nói:
- Tại hạ không dám đoán.
- Sao lại không dám?
- Thiếu Tường sợ mạo phạm đến tiểu thư. Nếu nàng là một nữ nhân tình thuở thường, Thiếu Tường sẵn sàng nói ra ý của mình. Nhưng nàng lại là nghĩa nữ của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh, người mà ngay cả bang chủ Kim Tiền bang cũng phải ngưỡng mộ, cúi đầu, thì Thiếu Tường nào dám nói ra ý của mình.
Tần Á Mỵ nguýt mắt nói:
- Ở đây đâu có nghĩa phụ của Á Mỵ?
- Biết như vậy nhưng Thiếu Tường đã biết thân phận của nàng.

Á Mỵ lắc đầu. Nàng nhìn vào mắt Thiếu Tường:
- Á Mỵ buộc công tử phải nói đó.
Nàng vừa nói vừa đứng lên bước đến đối mặt với Cát Cát Thiếu Tường.
Mùi xạ hương thoang thoảng từ cơ thể Tần Á Mỵ phả ra xông vào khứu giác của Thiếu Tường. Thứ mùi xạ hương vừa quyến rũ vừa tạo cho người ta phải liên tưởng đến những khoảng khắc vùi mình trong miền hoang lạc. Mùi xạ hương kia khiến cho tâm tưởng của vị đại thiếu gia Kim Tiền bang nao nao cảm giác khó tả tột cùng.
Y nhìn Á Mỵ buông một lời thăm dò:
- Tại sao nàng lại buộc Thiếu Tường nói hay nàng muốn Cát Thiếu Tường mạo phạm nàng?
Á Mỵ nhìn vào mắt Thiếu Tường:
- Nếu như Tần Á Mỵ buộc Cát công tử mạo phạm thì sao?
Á Mỵ vừa nói vừa hơi nhích người đến như thể muốn áp thân thể mình vào sát người Thiếu Tường. Động thái của Tần Á Mỵ khiến Cát Thiếu Tường bị bản năng trong gã cho hẳn ý tưởng xem nàng như người phải cẩn thận trong đề phòng mà buột miệng nói:
- Có nằm mơ Cát Thiếu Tường cũng không tin.
- Á Mỵ cũng không tin mình lại tự nguyện chui vào cái bẫy của đại thiếu gia Kim Tiền bang.
Giọng nói của Tần Á Mỵ thật nhu mì khi thốt ra câu nói đó.
Khoảng cách giữa nàng và Cát Thiếu Tường như bị phá vỡ ngay sau khi lời nói của Tần Á Mỵ.
Hai người đối mặt nhau.
Họ không nói nửa lời, ánh mắt của họ đủ để người kia thẩm thấu những ý niệm trong đầu. Trong tình cảnh này thì đúng là tất cả những gì được biểu hiện bằng ngôn ngữ cũng đều dư thừa, bởi giữa nàng và Cát Thiếu Tường như chẳng còn gì dấu nhau. Họ biểu hiện nhau qua ánh mắt, hơn thế nữa cũng chẳng có khoảng cách phân chia giữa họ.
Cát Thiếu Tường nắm lấy tay Tần Á Mỵ. Đôi thu nhãn của Á Mỵ liền toát ra ánh mắt hoang dại đầy chất dục tình nóng bỏng pha trộn nét lả khi gọi mời.
Thiếu Tường kéo nàng sát vào người gã, vừa bồi hồi nói:
- Á Mỵ.
Thốt ra lời nói đó nhưng trong đầu Thiếu Tường lại nghĩ: “Nàng sẽ là con cờ của bổn thiếu gia. Lão Thượng Quan Đại Phu hẳn không ngờ nghĩa nữ của mình tự nguyện chui vào lưới tình của bổn thiếu gia. Mà điều đó tất nhiên phải xảy ra như vậy thôi. Chưa một nữ nhân

nào khả dĩ có thể kềm mình trước Cát Thiếu Tường huống chi còn có những thứ khác mà nữ nhân chẳng thể nào từ chối được.”
Trong khi Cát Thiếu Tường nghĩ như vậy thì Tần Á Mỵ lại vẫn người uốn éo giống như một con mèo đang làm dáng hay mơn man lấy lòng chủ. Nàng vừa áp sát người vào Cát Thiếu Tường vừa nũng nịu nói:
- Thiếu Tường huynh.
Sau câu nói đầy chất gợi tình như mời gọi vị đại thiếu gia Cát Thiếu Tường thì bốn cánh môi của hai người gắn chặt lấy nhau. Thiếu Tường có cảm giác Tần Á Mỵ trao cho gã một nụ hôn thèm khát. Sự thèm khát dâng đến tột đỉnh để rồi tạo ra những âm thanh gừ gừ trong cuống họng. Cùng với những tiếng gừ gừ như loài mèo cái trong thời kỳ động cỡn thì mười ngón tay của nàng bấu vào lưng Cát Thiếu Tường. Mười ngón chỉ bấu thật chặt vào lưng gã. Chính động thái của Tần Á Mỵ nàng khơi dậy trong Cát Thiếu Tường ngọn lửa dục tình hừng hực. Không phải hắn chưa từng kinh qua mùi vị nữ nhân, nhưng với một nữ nhân có sự biểu cảm đầy chất hỏa dục tình như Tần Á Mỵ, thì Cát Thiếu Tường chưa từng thấy trên thế gian này.
Á Mỵ lôi tuột Cát Thiếu Tường vào vùng hỏa dục cuồng loạn của mình, trong khi Thiếu Tường lại tràn ngập sự khoan khoái, cao hứng với những gì nàng biểu đạt qua từng động tác lẫn thái độ.
Tất cả những ý niệm vừa trôi qua trong đầu gã đều tan biến chẳng khác nào chiếc bong bóng phập phồng bởi những giọt mưa ngâu mà thay vào đó là những ý tưởng cuồng dâm với những sự liên tưởng đầy chất dục tình cùng với một ý niệm khác lóe lên trong đầu: “Ả là một dâm nữ cuồng loạn.”
Ý niệm đó trôi qua đầu Cát Thiếu Tường, thì sự cảnh báo về mối nguy hiểm cũng lụi tàn chẳng khác nào bếp than hồng tắt lịm bởi cơn mưa rào tình ái.
Bất cứ ai cũng vậy thôi, nếu rơi vào tình cảnh như Cát Thiếu Tường cũng sẽ bị trôi tuột ngay vào động thái cuồng tình của nàng bởi vì y đâu biết rằng mỹ nhân đang biểu đạt trạng thái cuồng tình ma công Miêu Công Đường Lang. Nhưng nếu lúc đầu Cát Thiếu Tường có biết cũng khó mà bỏ qua cơ hội chinh phục niềm khoái cảm vì Tần tiểu thư tự nguyện dâng đến cho gã. Tất cả những gì hắn đang nghe, đang nhận từ Tần Á Mỵ, biến nàng thành vùng đất lạ trong tư tưởng Cát Thiếu Tường. Với Cát Thiếu Tường, tất cả nữ nhân đều bị hắn xem thường, bởi gã đã thẩm thấu nữ nhân và xem họ đều giống như nhau. Thậm chí trong tâm thức của Cát Thiếu Tường, nữ nhân sinh

ra trên đời này chỉ là những thú vặt vãnh đối với gã. Những món vật dụng rất tầm thường, nếu như gã chỉ vói tay ra đã bắt được, còn hơn thế nữa, chung quanh Thiếu Tường lại có quá nhiều nữ nhân và họ lại là những trang mỹ nữ của đất Trung Châu. Họ là những vật sở hữu để Thiếu Tường sử dụng cho bản thân mình và làm vật hiến tế để thu tóm ngân lượng. Nhưng ở Á Mỵ thì khác. Bởi Thiếu Tường chưa gặp một sự cháy bỏng cuồng nhiệt nào giống như Tần Á Mỵ. Động thái cuồng nhiệt đầy chất thô tục nhưng ngồn ngộn lửa dục tạo ra trong Thiếu Tường sự lạ lẫm. Một sự lạ thường mà hắn phải tìm kiếm để chiếm hữu nó.
Bốn cánh môi như không muốn rời nhau nữa. Thiếu Tường cảm thấy tất cả dục tình của y lẫn nàng đều biểu đạt qua nụ hôn đó. Khi bốn cánh môi rời nhau, Thiếu Tường vẫn còn ngớ ngẩn với cảm giác dậy trào trong tâm thức lẫn nội thể mình.
Y nhìn Tần Á Mỵ gần như không chớp mắt. Nàng đáp lại ánh mắt của gã bằng đôi thu nhãn thật lả lơi gọi mời.
Thiếu Tường nuốt nước bọt. Hai cánh môi của gã đang dần khô lại bởi ngọn lửa dục tình bùng cháy trong nội thể. Ngọn lửa kia tạo ra sự đòi hỏi và buộc gã phải sở hữu thể xác của Tần Á Mỵ.
Cát Thiếu Tường bất ngờ vươn tay thộp lấy xiêm y của Tần Á Mỵ. Nàng không chút phản kháng lại hành động của gã.
Nàng có vẻ thụ động chờ đợi sự dày vò và chiếm hữu của Cát Thiếu Tường ngoại trừ sắc diện đỏ hừng hực nhuộm một lớp than hồng lên mặt.
- Soạt…
Xiêm y của nàng bị Thiếu Tường xé toạc ra lộ chiếc yếm hồng bên trong.
Sự thụ động với những nét chờ đợi càng khiến cho Cát Thiếu Tường phấn khích hơn.
Một lần nữa y vươn trảo xé nốt chiếc yếm trên người nàng. Tần Á Mỵ cũng không có sự phản kháng nào, ngược lại còn vặn người uốn éo như thể muốn nói với Thiếu Tường sự nao nao trong nàng.
Thân thể nàng lồ lộ hiện ra trước mặt Cát Thiếu Tường. Một thân thể với những đường cong cân đối thật hoàn chỉnh và những đường cong kia tự trang sức quyến rũ đầy nhục tình nơi đôi gò bồng đảo căng tròn, chín mọng chẳng khác nào hai quả tuyết lê.
Cát Thiếu Tường nuốt nước bọt, rồi vồ đôi tay mình vào đôi quả tuyết lê căng tròn đầy sức sống nhục tình. Hắn cảm nhận rõ mồn một trong đôi quả tuyết lê kia là dòng nhục tình tuôn chảy. Chẳng khác nào dung nham của hai ngọn núi lửa đang ngùn ngụt bùng nổ. Thiếu

Tường mất cả những gì mà hắn suy tính về nàng. Y còn đâu giữ được sự tỉnh táo mà phán đoán, hay đặt câu hỏi: “Tại sao Tần Á Mỵ lại tự nguyện dâng cho gã?” Nếu gã có nghĩ đến điều đó thì cũng bị ý niệm sở hữu thân thể của nàng che khuất.
Thiếu Tường bỗng chốc trở thành con thú khát tình. Một cơn khát tình ập đến mà bình nhật gã cảm thấy thừa mứa chẳng bao giờ nghĩ tới. Một cơn khát tình chỉ có Tần Á Mỵ mới có thể tạo ra trong nội thức của Cát Thiếu Tường.
Y ngốn nghiến đôi gò bồng đảo của nàng và lắng nghe những tiếng gừ gừ hoang lạc phát ra từ cuống họng của vị Tần tiểu thư nghĩa nữ của Thượng Quan Đại Phu.
Những tiếng kêu gừ gừ chẳng khác nào lời mời chào cuồng nhiệt và cháy bỏng nhất từ Tần Á Mỵ dành cho Cát Thiếu Tường.
Trong khi gã ngốn ngấu đôi gò bồng đảo của Tần Á Mỵ thì ngược lại mười ngón chỉ của nàng chẳng khác nào những chiếc vuốt chim ưng bấu vào hông họ Cát.
Nếu Thiếu Tường tìm thấy cả Tần Á Mỵ cảm xúc giao tình cháy bỏng thì ngược lại nàng như bắt gặp được miếng mồi ngon mà nàng đã thèm thuồng lâu ngày phải săn lùng đến mòn mỏi hơi, mỏi gối.
Thời điểm cực đỉnh cuối cùng cũng phải đến.
Thiếu Tường bế xốc nàng lên trong khi hai chân của Á Mỵ thì lại quắp ngay hông hắn. Cổ họng nàng liên tục phát ra những tiếng kêu hoang lạc của giống mèo cái trong thời kỳ động cỡn và đã bắt được bạn tình.
Có lẽ nàng cần thỏa mãn những cơn khát tình bùng cháy mà đôi ngọc thủ quào vào ngực Cát Thiếu Tường.
Mười đường cào, rách da tóe máu hiện ra trên ngực họ Cát, nhưng gã đâu còn biết đến sự đau đớn rát bỏng do những móng tay của nàng tạo ra. Thiếu Tường chỉ cảm nhận một điều duy nhất, đó là sự cuồng dục cháy bỏng của nàng. Một sự cuồng dục khiến cho gã thích thú và gã bị xét toạc bởi những ngón chỉ của nàng.
Cát Thiếu Tường khoan khoái và cuồng nhiệt tiến sâu vào trong Tần Á Mỵ. Hắn nghe rõ mồn một tiếng nghiến răng lẫn những âm thanh gừ gừ phát ra từ cửa miệng kéo theo hỏa khí nóng bỏng phát vào mang tai gã.
Cùng với cảm giác đó thì Thiếu Tường cảm nhận vùng trung đẳng của mình đang xiết lại bằng chiếc càng cua đầy uy lực. Lục phủ ngũ tạng của hắn những tưởng trào ra miệng, hai mắt cứ dựng ngược. Hắn muốn nói nhưng chẳng rặn được thành lời.
Đôi mắt Cát Thiếu Tường dựng ngược lên mở to hết cỡ. Hắn đã cảm

nhận được sự biến chết chóc trong lúc giao tình với nàng. Hắn đã nhận thấy đôi chân trắng thanh mảnh của Tần Á Mỵ chính là gọng kéo của thần chết.
Thiếu Tường vẫn giao tình với Tần Á Mỵ, nhưng y không còn nhận được cảm giác khoái lạc mà chỉ nhận thấy ra bóng sắc tử thần đang bước đến tước đi phần hồn trong cái xác của gã.
Thiếu Tường dồn tất cả khí lực vào chân diện. Y rống lên một tiếng thật lớn, cố trườn lên để thoát ra khỏi đôi chân chết chóc của mỹ nhân.
- A…
Cùng với tiếng rống đó, y bấu song thủ vào hai bờ vai của Á Mỵ. Nàng vẫn không buông chân khỏi vùng thượng đẳng của họ Cát như thể ghì hắn lại để làm nốt sự chinh phục trong cơn khát tình.
- Rắc…
Sau âm thanh khô khốc đó phát ra từ sống lưng của Cát Thiếu Tường thì gã đờ đẫn cả người. Khí lực của gã như tuôn trào vào mục đích mà y đặt ra từ lúc đầu. Sự tuôn trào mà Cát Thiếu Tường tưởng chừng chẳng thể nào kềm chế được.
Sắc diện Thiếu Tường tái nhờn, tái nhợt. Y muốn rống lên nhưng cũng chẳng còn chân khí để rống. Y muốn rên cũng không nổi làm gì mà rống nổi.
Cửa gian thượng sảnh bật tung ra. Kim Tiền bang chủ Cát Hinh lao vào. Lão cách không điểm chỉ vào tận huyệt dưới hai bàn chân của Tần Á Mỵ. Đôi chân trần của nàng liền buông thẳng để Thiếu Tường đổ nhào xuống sàn gạch.
Tần Á Mỵ như vùng khỏi cơn cuồng tình đã dâng đến tột đỉnh của niềm khoái lạc sau cái điểm chỉ của Kim Tiền bang chủ Cát Hinh. Nàng chỏi tay ngồi lên, rồi bẻn lẻn nói:
- Thiếu gia…
Thiếu Tường vẫn nằm duỗi dài dưới đất lõ mắt nhìn Tần Á Mỵ.
Cát Hinh đỡ Cát Thiếu Tường ngồi lên. Lão buông tiếng thở dài khi nhận biết Cát Thiếu Tường giờ đã là phế nhân vĩnh viễn.
Thiếu Tường lừ mắt nhìn Tần Á Mỵ. Gã từ từ chỉ tay vào mặt nàng:
- Dâm nữ… Ngươi không phải là nàng.
Á Mỵ dùng tay che phần thượng đẳng của mình, nhỏ nhẹ nói:
- Cát thiếu gia… Á Mỵ không có ý.
Thiếu Tường gào lên. Hắn muốn chỏi tay tự ngồi lên nhưng hoàn toàn bất lực. Gã gào lên:
- Ngươi đã hại bổn thiếu gia thành phế nhân. Cha… trả thù cho Thiếu Tường.

Kim Tiền bang chủ buông tiếng thở dài. Lão quay sang Tần Á Mỵ từ tốn nói:
- Tần tiểu thư hãy bỏ qua sự mạo phạm của Cát Thiếu Tường. Tiểu thư hãy vận lại trang phục. Tịnh Sỹ Nhân các hạ đang chờ tiểu thư bên ngoài đại điện Kim Tiền bang.
Thiếu Tường gào lên:
- Cha… không để cho ả đi được.
Kim Tiền bang chủ lắc đầu:
- Ngươi đã không vượt qua được bẫy dục tình.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 26
Chu Thái

Ráng chiều nhuộm một màu vàng nhạt lên khu mộ địa Dương Châu. Trong màu vàng chiều nhàn nhạt đó, một cỗ xe độc mã dừng trước khu mộ địa. Trên xe bước xuống đất là một mỹ nhân, tay cầm một cánh hoa phong lan trắng toát. Mỹ phụ ung dung bước vào mộ địa. Đôi thủ nhãn sáng và trong của mỹ phụ thoạt lia qua tất cả mọi ngóc ngách trong khu mộ địa này, như thể sợ có người nào đó tò mò theo dấu chân mình, hay chú nhãn vào mình. Như đã biết chắc không có ai trong khu mộ địa Dương Châu theo dõi mình, mỹ phụ mới đi thẳng một mạch đến ngôi mộ của Diệp Diệp.
Mỹ phụ đứng trước ngôi mộ của Diệp Diệp như thể đang tâm thành khấn vái người nằm dưới mộ. Mỹ phụ đứng một lúc thật lâu, rồi bước đến tấm bia đá.
Quan sát tấm bia mộ một lúc, mỹ phụ mới bước ra sau nấm mộ. Mỹ phụ ngồi xuống, toan lật khối đá sau nấm mộ thì mộ gã đạo tỳ bước lên. Gã đạo tỳ ôm quyền nói:
- Phu nhân có cần tại hạ giúp gì không?
Đôi chân mày lá liễu của mỹ phụ hơi nhíu lại biểu lộ thái độ phật ý trước sự xuất hiện đột ngột của gã đạo tỳ. Mặc dù vậy vẫn cất lời ôn nhu:
- Bổn nương đến viếng Diệp Diệp tiểu thư. Không có chuyện gì lớn đến cần các hạ.
Gã đạo tỳ nhìn mỹ phụ từ tốn nói:
- Tại hạ là Chu Thái… Người được Thượng Quan Đại Phu biệt phái

chăm sóc mộ phần cho Diệp Diệp tiểu thư.
Điểm một nụ cười mỉm, mỹ phụ nói tiếp:
- Mộ của Diệp Diệp tiểu thư còn có Chu các hạ chăm sóc mộ phần, nhưng không biết sau này ai sẽ chăm sóc mộ phần cho Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất.
Chu Thái nhìn thẳng vào mắt mỹ phụ:
- Hóa ra phu nhân đây là Di Hoa Tiên Tử… Chủ nhân của Di Hoa cung.
Chu Thái ôm quyền:
- Tại hạ không nhận ra phu nhân… mong phu nhân miễn thứ.
Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất nhìn Chu Thái:
- Bổn nương đâu dám bắt lỗi người của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh. Với lại các hạ chưa có làm gì khiến bổn nương bắt lỗi các hạ.
- Chú Thái đa tạ nương nương. Tại hạ rất hân hạnh tiếp kiến nương nương. Nhân tiện đây, tại hạ thỉnh mời nương nương vào chỗ tá túc của tại hạ để dùng chén trà.
Di Hoa Tiên Tử khoát tay:
- Bổn nương rất muốn dùng chén trà của túc hạ nhưng bây giờ không tiện lắm.
Di Hoa Tiên Tử suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Túc hạ cứ vào trước đi. Để bổn nương thắp cho Diệp Diệp tiểu thư nén hương siêu tịnh, rồi sẽ vào sau vậy.
Chu Thái nhìn Di Hoa Tiên Tử ôm quyền nói:
- Nương nương không có đem theo nhang, thì làm sao thắp hương cho Diệp Diệp tiểu thư được?
Thất Thất cau mày bởi lời nói này của Chu Thái. Lời nói của họ Chu kia khiến Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất phải sượng sùng. Di Hoa Tiên Tử đến mộ địa Dương Châu lần này trên tay chẳng có lấy nén nhang nào, thế thì lấy gì để thắp nén hương siêu tịnh cho Diệp Diệp.
Thất Thất miễn cưỡng nói:
- Chu các hạ chú ý vào bổn nương quá. Đúng là bổn nương không có đem theo nén nhang nào. Nhưng với tấm lòng của bổn nương cũng có thể gọi là nén hương siêu tịnh dành cho Diệp Diệp tiểu thư. Cái chết của Diệp Diệp tiểu thư, ái nữ của Vạn Xuân trang chủ, khiến cho bổn nương phải quá vãng đến đây để viếng mộ phần. Bây nhiêu đó Chu túc hạ đủ biết tấm lòng của bổn nương như thế nào.
Chu Thái ôm quyền:
- Nếu nương nương cần, tại hạ xin được đốt nhang cho nương nương thắp tên mộ phần của Diệp Diệp tiểu thư.
Di Hoa Tiên Tử khoát tay:

- Bổn nương không thích câu nệ.
Chu Thái ôm quyền từ tốn nói:
- Nương nương đã có ý như vậy, Chu mỗ không dám làm phiền nương nương.
Y xá Dư Thất Thất rồi nói:
- Chu mỗ cáo từ.
Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất khoát tay.
- Phu nhân có điều chi muốn thỉnh giáo cho tại hạ?
Di Hoa Tiên Tử nhìn vào mắt Chu Thái, ôn nhu nói:
- Bổn nương lấy làm lạ là chưa từng gặp qua túc hạ lần nào. Theo bổn nương biết, phàm những kẻ sĩ dưới Thượng Quan Đại Phu tiên sinh đều là những kỳ danh trong thiên hạ… Thế nhưng với các hạ…
Chu Thái điểm nụ cười. Nụ cười của y biểu lộ tất cả những nét giả tạo không thật ra ngoài. Y vừa nhếch môi tạo nụ cười sởi lởi thì cũng cắt ngay nụ cười đó. Y ôm quyền với vẻ thật thành kính đối với Di Hoa Tiên Tử:
- Tại hạ chỉ là kẻ vô danh trong giới võ lâm Trung Nguyên, chỉ may mắn được Thượng Quan Đại Phu để mắt đến mà thôi. Với lại một người chỉ giữ chức phận chăm sóc mộ phần cho Diệp Diệp tiểu thư thì cũng không cần phải nhờ đến những cao nhân trong chốn võ lâm giang hồ.
Di Hoa Tiên Tử khẽ gật đầu, rồi nói:
- Có lẽ Chu túc hạ nói đúng.
Chu Thái ôm quyền. Cứ như gã là quen với lối khách sáo, mỗi lời thốt ra là phải ôm quyền để cho người đối diện biết thân phận nhỏ nhoi thấp kém của gã.
- Tại hạ cáo từ… Nếu có gì mạo phạm mong phu nhân bỏ qua.
Sự khách sáo của Chu Thái khiến Di Hoa Tiên Tử phải bực bội ít nhiều. Bởi nhận ra nét giả trá và tiềm ẩn cái gì đó rất ư lạnh lùng từ gã họ Chu này.
Di Hoa Tiên Tử miễn cưỡng nói:
- Bổn nương không phải là kẻ tiểu nhân… chỉ biết chăm chẳm tìm chỗ nhược của người khác. Nếu sau này có cơ hội gặp lại, bổn nương hy vọng túc hạ không quá khách khí như hôm nay.
- Tại hạ xin được ghi nhận lời chỉ giáo của nương nương.
Chu Thái ôm quyền xá Di Hoa Tiên Tử. Động thái của họ Chu khiến Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất khoát tay:
- Bổn nương không bắt lỗi các hạ đâu.
- Đa tạ nương nương.
Nói rồi Chu Thái quay lưng bỏ đi. Y thả những bước chân thật khẽ

nhưng sau mỗi bước chân y để lại dấu giày trên mặt đất. Dấu này nối tiếp dấu kia với những khoảng cách cực kỳ chính xác, không sai lệch về khoảng cách. Nhìn những dấu giày của Chu Thái để lại trên mặt đất, đôi chân mày lá liễu của Di Hoa Tiên Tử phải cau hẳn lại với câu hỏi trong đầu: “Gã họ Chu này là ai?”
Cùng với ý niệm thầm kín đó, Di Hoa Tiên Tử cảm nhận sắc mặt tử thần rờn rợn toát ra từ gã đạo tỳ họ Chu này. Khi Chu Thái đã mất dạng hẳn rồi mới nhìn lại ngôi mộ của Diệp Diệp Sau khi đã biết chắc không còn ai để mắt tới mình, Di Hoa Tiên Tử mới lật phiến đá. Ngay lập tức dưới phiến đá là chiếc tráp đựng tấm Da Dê và khối Ngọc Kỳ Lân. Lấy chiếc cho vào ống tay áo, Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất đứng thêm một lúc nữa sau mộ phần của Diệp Diệp rồi mới bỏ đi một mạch trở lại cỗ xe độc mã.
Khi vầng nhật quang lặng như một ngôi mộ đỏ ửng cuối đường chân trời, Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất mới đánh cỗ độc mã lặng lẽ rời khu mộ địa Dương Châu. Không dừng lại để thích thú ngắm phong cảnh Dương Châu trong buổi chiều tà mà lặng lẽ rời ngay khỏi Dương Châu ngay trong buổi chiều đó.
Rời khỏi thành Dương Châu, Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất đánh cỗ xe độc mã một mạch đi thẳng đến tòa trang viên nằm ở ngoại ô Dương Châu trấn.
Bước xuống xe, người đi luôn một mạch vào gian biệt sảnh.
Người đón Di Hoa Tiên Tử trong biệt sảnh đường chẳng phai ai xa lạ mà chính là Kim Tiền bang chủ Cát Hinh cùng tám ả cung nữ vân trang phục cung trang màu hồng nhạt.
Tám ả cung nữ đồng ôm quyền cúi xuống xá Di Hoa Tiên Tử:
- Tham kiến cung chủ.
Thất Thất khoát tay:
- Miễn lễ.
Nhìn lại Kim Tiền bang chủ Cát Hinh, Dư Thất Thất từ tốn hỏi:
- Cát bang chủ có nghe Chu Thái trên chốn võ lâm giang hồ bao giờ chưa?
Cát Hinh cau mày vuốt râu, ra vẻ đăm chiêu rồi lắc đầu:
- Bổn bang chủ chưa từng nghe cái tên này.
Lão nhìn Di Hoa Tiên Tử hỏi:
- Tục danh Chu Thái kia có gì khiến cung chủ lo lắng như vậy?
- Bổn nương vừa gặp gã họ Chu này trong mộ địa Dương Châu. Phong thái của gã khiến bổn cung chủ cảm nhận có điều gì đó bất an.
Sự ngạc nhiên lộ ngay ra ngoài mặt Kim Tiền bang chủ Cát Hinh. Lần

đầu tiên Kim Tiền bang chủ mới nghe lời nói này của Di Hoa cung chủ Dư Thất Thất. Di Hoa cung chủ Dư Thất Thất có bao giờ thốt ra câu nói đó và có bao giờ e dè bất cứ nhân vật võ lâm nào đâu. Nếu nói thẳng thừng ra thì người võ lâm không dè chừng Di Hoa Tiên Tử thì thôi, nếu không muốn nói là không dám mạo phạm đến vị cung chủ Di Hoa cung, chứ có đâu Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất lại dè chừng gã họ Chu vô danh tiểu tốt nọ.
Kim Tiền bang chủ Cát Hinh từ tốn nói:
- Lần đầu tiên lão phu thấy Di Hoa Tiên Tử nương nương tỏ ra lo lắng. Chắc hẳn gã họ Chu kia là con người rất đặc dị. Di Hoa Tiên Tử nương nương cứ yên tâm… Tòa biệt trang của Kim Tiền bang là nơi bất khả xâm nhập. Không một người nào khả dĩ vào được đâu.
- Bổn cung biết như thế rồi. Nhưng với gã Chu Thái này, bổn cung chủ thấy có cái gì đó mà linh tính mách bảo phải dè chừng. Nói ra điều đó, bổn cung không có ý xem thường Kim Tiền bang chủ mà muốn cảnh cáo bang chủ cẩn thận đề phòng.
Cát Hinh vuốt râu từ tốn nói:
- Tiểu tử quá lo xa rồi. Cứ yên tâm.
Lão nói rồi, vỗ tay một tiếng.
Ngay lập tức những cao thủ Kim Tiền bang xuất hiện chẳng khác nào từ trong những vách tường bước ra, chẳng mấy chốc đã bao kín toàn bộ tòa biệt sảnh.
Kim Tiền bang chủ vuốt râu:
- Bây giờ tiên tử đã tin rồi chứ?
Di Hoa Tiên Tử gật đầu:
- Hy vọng đây chỉ là linh cảm của bổn cung chủ thôi.
Nói rồi Di Hoa Tiên Tử bước thẳng đến bức hoành phi. Người đẩy tấm hoành phi qua bên. Ngay lập tức một vòm cửa bí mật dịch chuyển, Di Hoa Tiên Tử quay lại nói với Kim Tiền bang chủ Cát Hinh:
- Cát bang chủ… Gã họ Chu đó tự nhận là người của Thượng Quan Đại Phu. Nếu gã có đến đây cũng không được để gã bước qua tấm hoành phi này.
- Y sẽ không bước chân vào tòa biệt sảnh này được thì làm sao có thể bước chân vào nội thất của cung chủ?
Di Hoa Tiên Tử điểm nụ cười mỉm:
- Bổn cung tin vào bang chủ.
Nói rồi Di Hoa Tiên Tử lần ngay qua vòm cửa để vào mật thất. Tấm hoành phi trượt ngay lại như cũ che kín vòm cửa mật thất. Kim Tiền bang chủ Cát Hinh vỗ tay hai cái, ngay lập tức bọn cao thủ Kim Tiền bang lần lượt quay vào những ngách cửa biệt sảnh.

Bọn cao thủ vừa ẩn sau những ngách cửa bí mật thì Chu Thái cũng lừng lững đẩy cửa bước vào. Y vẫn vận bộ đạo tỳ.
Sự xuất hiện của Chu Thái khiến Kim Tiền bang chủ Cát Hinh phải cau mày. Lão nhìn Chu Thái toan mở miệng nói thì họ Chu đã cất lời nói trước:
- Tại hạ là Chu Thái.
Y nói rồi cũng như thông lệ, lại ôm quyền xá Kim Tiền bang chủ Cát Hinh. Y vừa xá vừa nói:
- Tại hạ không mạo phạm đến Cát bang chủ chứ?
Lão bang chủ Kim Tiền bang vuốt râu nhìn Chu Thái. Lão nhìn họ Chu với ánh mắt tò mò thì đúng hơn. Trong mắt Kim Tiền bang chủ Cát Hinh thì rõ ràng gã họ Chu này chẳng có đặc điểm gì khiến cho lão phải e dè cả. Chính nhận định đó, Kim Tiền bang chủ Cát Hinh phải nhủ thầm: “Gã này đâu có điểm gì đặc biệt mà khiến cho Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất phải e dè như vậy nhỉ?”
Vừa nghĩ vậy Kim Tiền bang chủ Cát Hinh vừa bước đến một bộ, lão vuốt râu ôn nhu nói:
- Chu các hạ hẳn đã đi lầm chỗ rồi.
Chu Thái ôm quyền nói:
- Bang chủ chỉ giáo thêm cho tại hạ.
- Lão phu nói Chu các hạ đã đi lầm chỗ là đi lầm chỗ. Bởi trong biệt trang của lão phu không có người chết để Chu các hạ phải lo hậu sự. Các hạ là đạo tỳ mà đương nhiên bước vào biệt sảnh của lão phu, hẳn là lầm chỗ, nếu không thì có ý định gì hay muốn gieo sự xúi quẩy đến cho lão phu.
Chu Thái ôm quyền từ tốn nói:
- Cát bang chủ hiểu lầm cho tại hạ. Tại hạ không có ý gieo sự xúi quẩy cho Cát bang chủ và cũng hoàn toàn không lầm chỗ. Nếu làm chức phận của một đạo tỳ, điều trước tiên phải biết nơi mình đến. Nếu đến không đúng chỗ cần đến, nhất định sẽ bị thiên hạ nguyền rủa. Chức nghiệp của những đạo tỳ như Chu Thái đây là đem sự an ủi và bình yên đến cho người khuất, gieo sự yên vui cho người sống… Nên không thể đến lầm chỗ được.
Mặt của Kim Tiền bang chủ Cát Hinh sa sầm khi nghe lời nói này của Chu Thái. Lão vuốt râu ôn nhu nói:
- Lão phu nói các hạ đến lầm chỗ là đi lầm chỗ. Bởi trong biệt trang của lão phu không có người chết hay Chu các hạ muốn ta nguyền rủa các hạ?
- Kim Tiền bang đúng là không có người chết. Biệt trang của bang chủ đúng là không có người chết nhưng bang chủ đang giữ một

người buộc phải chết. Mà người đó thì Chu Thái có chức nghiệp phải đưa đi.
Đôi chân mày của Cát Hinh nhíu hẳn lại:
- Lão phu chưa từng thấy một gã đạo tỳ nào hồ đồ như các hạ. Hồ đồ thốt ra những lời nói như vừa rồi.
Chu Thái ôm quyền nhu hòa nói:
- Nếu như Chu Thái mạo phạm mong Cát bang chủ bỏ qua cho tại hạ.
Vẻ nhún nhường của Chu Thái khiến Cát Hinh phải cau mày bất nhẫn.
Kim Tiền bang chủ giờ đã nhận ra phía sau vẻ nhún nhường và tự hạ mình đó là sắc nét rờn rợn của một sát thủ máu lạnh.
Lão miễn cưỡng nói:
- Chu các hạ đã nói thế thì hãy nói rõ cho lão phu biết… Người mà các hạ muốn nói đến là ai?
Chu Thái ôm quyền, từ tốn nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong.
Kim Tiền bang chủ Cát Hinh cười khẩy rồi buột miệng lập lại:
- Đạo vương Khắc Vị Phong.
Chu Thái ôm quyền nhã nhặn nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong chính là người tại hạ muốn nói đến và cũng chính là người tại hạ muốn dẫn đi.
Kim Tiền bang chủ Cát Hinh gắt giọng nạt ngang. Sau tiếng hừ nhạt biểu lộ thái độ bất nhẫn của mình.
- Hẳn Chu các hạ được Thượng Quan Đại Phu tiên sinh phái đến và cho rằng Kim Tiền bang của lão phu che dấu gã tồi nhân bại hoại đó.
Lão vuốt râu, nhếch môi nói tiếp:
- Lão phu là bằng hữu của Vạn Xuân trang Hoàng Nguyên Khôi thì sao che giấu gã tiểu tử bại hoại vô lương kia chứ?
Chu Thái ôm quyền:
- Cát bang chủ cho Thượng Quan Đại Phu tiên sinh phái tại hạ đến đây tìm Khắc Vị Phong là hiểu lầm tại hạ và Thượng Quan Đại Phu tiên sinh rồi. Tại hạ đến biệt trang của trang chủ tìm Đạo vương Khắc Vị Phong là do Di Hoa Tiên Tử đưa tại hạ đến đó. Một khi Chu Thái đến thì không bao giờ lầm chỗ được.
Y lại ôm quyền xá Kim Tiền bang chủ. Thái độ của Chu Thái đúng là thái độ của những kẻ biết thân phận bề dưới của mình. Y nhỏ nhẹ nói:
- Tại hạ cầu mong bang chủ cho tại hạ làm chức phận của mình. Chu Thái vô cùng cảm kích nghiêng mình thành bái trước Cát bang chủ.

Cát Hinh chau mày, vuốt râu. Lão chăm chẳm nhìn vào Chu Thái, rồi gằn giọng nói:
- Thôi được… nếu Chu các hạ cho Đạo vương Khắc Vị Phong có ở đây mà muốn làm chức nghiệp đạo tỳ của mình… Lão phu cũng rất sẵn lòng để các hạ làm chức phận đạo tỳ… Nhưng trước tiên… lão phu muốn biết các hạ có đủ bao nhiêu lực để chôn cất người ta đã.
Lời nói còn đọng trên miệng thì Kim Tiền bang chủ Cát Hinh vỗ tay một tiếng. Ngay lập tức cao thủ Kim Tiền bang đồng loạt bước ra từ những cái ngách sau vách tường biệt sảnh.
Chu Thái ôm quyền nói:
- Có bao nhiêu người chết thì tại hạ có bao nhiêu chuyện phải làm, bang chủ đã cho tại hạ cơ hội để làm phận chức nhân của mình…
Chu Thái không dám từ chối.
Một gã đạo tỳ thốt ra câu đó thì y đúng là bóng sắc của thần chết. Mặc dù giọng nói của Chu Thái rất từ tốn nhưng rõ ràng tiềm ẩn trong đó là lời phán quyết lạnh lùng vỗ cằm của phán quan dưới a tỳ địa ngục.
Gã họ Chu dứt câu, y chỉ hơi xoay nửa vòng. Cả một màn tinh sa phát ra từ hữu thủ của gã chụp ngay đến bọn cao thủ Kim Tiền bang.
Kim Tiền bang chủ Cát Hinh giật mình quát:
- Cẩn thận…
Lời cảnh cáo của Kim Tiền bang chủ Cát Hinh quá muộn so với màn tinh sa rào rào chụp tới các cao thủ Kim Tiền bang. Hơn mười người đổ sụp ngay xuống sàn gạch mà tuyệt nhiên chẳng có chút phản xạ gì. Hơn hai mươi cao thủ còn lại kịp thối bộ đến Kim Tiền bang chủ Cát Hinh. Tất cả đồng loạt rút binh khí chờ hiệu lịnh của Cát Hinh.
Chu Thái ôm quyền từ tốn nói:
- Cát bang chủ muốn bao nhiêu người chết nữa?
Sắc diện của Cát Hinh tái như chàm. Lão miễn cưỡng nói:
- Ngươi sát hại cao thủ Kim Tiền bang thì ngươi đâu thể còn chỗ đứng trên đời này.
Chu Thái lắc đầu nói:
- Bang chủ làm Chu Thái… tại hạ thật lòng không dám làm kinh động đến Kim Tiền bang của Bang chủ. Bởi tại hạ biết Kim Tiền bang là bang phái lớn được cả võ lâm Trung Nguyên xem như tay hòm chìa khóa của võ lâm… Nhưng bang chủ đã cho tại hạ cơ hội đảm trách chức phận đạo nhân, tại hạ không thể không nhận lời. Nếu Chu Thái không nhận lời hóa ra bất kính với bang chủ… Mong bang chủ miễn thứ.
Nghe lời nói này của Chu Thái, mặc dù y thốt ra bằng chất giọng rất

nhu hòa, nhưng sắc diện của lão bang chủ Kim Tiền bang chủ Cát Hinh từ màu chàm chuyển qua màu tím thẫm. Lão giận đến độ run cả người, toát mồ hôi ướt đẫm mặt.
Huyết lưu trong nội thể của Kim Tiền bang chủ Cát Hinh sôi lên sùng sục. Lão nhìn Chu Thái như muốn ăn tươi nuốt sống, rồi như không tìm được lời nào để đối đáp với Chu Thái, Kim Tiền bang chủ Cát Hinh rống lên:
- Giết hắn…
Lịnh của Kim Tiền bang chủ Cát Hinh phán ra chẳng khác nào lịnh truyền cho tướng sĩ mở cuộc tử sát. Với vị thiếu gia Kim Tiền bang một lời phán ra đủ uy lực khiến cho thuộc hạ phải bán mạng mình thì lịnh truyền của Cát Hinh còn có quyền năng hơn thế nữa.
Ba gã cao thủ Kim Tiền bang đồng loạt lao thẳng vào Chu Thái. Họ lao vào Chu Thái như những con sói đói mồi, với ba ngọn khoái đao bổ thẳng vào y.
Trước sự hung hãn của ba gã cao thủ Kim Tiền bang, Chu Thái lại rất dửng dưng. Y cứ như chờ cho ba ngọn khoái đao đó chụp gần tới mới khẽ đảo tả thủ. Một đạo khí kình phát sinh đánh bật ba ngọn khoái đao kia ra khỏi tay ba gã cao thủ Kim Tiền bang. Binh khí ba gã cao thủ Kim Tiền bang chưa kịp rơi xuống sàn gạch thì tam tinh của chúng đã bị đục thủng bởi một thứ ám tiêu vô danh, vô sắc và vô hình. Kim Tiền bang chủ Cát Hinh chỉ kịp thấy ba gã thuộc hạ Kim Tiền bang giật người, những âm thanh khô khốc phát ra.
Cả ba gã đó chúi đầu đổ ngay xuống trước mũi giày Chu Thái cứ như những thân cân chuối bị phạt ngang bởi một người phát quang.
Ba gã cao thủ Kim Tiền bang vừa đổ xuống thì bốn gã khác xông tới. Nhưng lần này, Chu Thái không để cho bốn gã này kịp múa binh khí phát động chiêu công, mà vừa nhích động thân ảnh thì tam tinh đã bị vỡ toang cũng bằng thứ ám tiêu vô hình, vô thanh và vô sắc.
Đến bây giờ thì Kim Tiền bang chủ Cát Hinh mới giật mình, biến sắc. Lão bất giác thối bộ.
Khi Kim Tiền bang chủ Cát Hinh vừa thối bộ chưa kịp trụ thân thì tất cả những gã cao thủ Kim Tiền bang còn lại lần lượt như những thân chuối bị cơn giông dữ cuốn qua rờm rợp đổ xuống sàn gạch biệt sảnh.
Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi, toàn bộ biệt sảnh chẳng khác nào một cái nhà chứa xác chết. Có điều tất cả những xác chết trong tòa nhà này đều có chung một cái chết là tam tinh bị đục thủng.
Mồ hôi xuất ra ướt đẫm mặt Kim Tiền bang chủ Cát Hinh. Lão nhìn Chu Thái gần như không chớp mắt.

Chu Thái ôm quyền nói:
- Cát bang chủ… Tại hạ đã nhận xong sự ban ân của bang chủ. Giờ là lúc tại hạ phải thực thi chức nghiệp đó với Đạo vương Khắc Vị Phong. Tại hạ cung kính nghiêng mình thỉnh bang chủ cho tại hạ đi gặp Đạo vương Khắc Vị Phong.
Giọng nói của Chu Thái nghe thật ôn nhu từ tốn nhưng khi nói lọt vào thính nhĩ của Kim Tiền bang chủ Cát Hinh thì lại khiến xương sống lão gây lạnh cùng với những lớp gai ốc nổi lên chi chít. Lão bất giác rùng mình, cùng với cái rùng mình đó, Kim Tiền bang chủ Cát Hinh cảm nhận tam tinh mình có cảm giác lành lạnh. Lão muốn thốt ra lời để khỏa lấp cảm giác kia nhưng không nổi, cổ họng lại đặc quánh những tưởng như có khối đá chặn ngang không thể thốt ra lời được. Tất cả những cảm giác hiện hữu trong tâm thức lẫn thân thể đặt Kim Tiền bang chủ vào suy tưởng về những lời nói của Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất.
Lão nhủ thầm: “Di Hoa cung chủ có linh cảm không sai về gã họ Chu này.”
Trong khi Kim Tiền bang chủ Cát Hinh nghĩ thầm thì Chu Thái lại ôm quyền ôn nhu nói:
- Tại hạ thỉnh cầu bang chủ giúp tại hạ thực hiện chức phận với Đạo vương Khắc Vị Phong. Chu Thái đã nhận sự ban phát của bang chủ… Rất mong bang chủ cũng nhường tại hạ một bước.
Mặc dù nghe Chu Thái nói rõ từng lời, nhưng Kim Tiền bang chủ Cát Hinh cứ đứng phĩnh ra như pho tượng, chẳng động đậy, thân thể cũng chẳng nói lời nào. Cứ như sau những cái chết của bọn thuộc hạ dưới chân mình thì sát thần của Chu Thái đã tước mất cái thức trong người Cát Hinh, khiến lão phải biến thành tượng. Một pho tượng vô tri, vô giác khi đối mặt với bóng sắc tử vong của cõi a tỳ. Cũng đúng thôi, thà là biến thành tượng còn hơn phải nhận sự sợ hãi khôn cùng từ sắc mặt thần chết toát ra từ con người của Chu Thái.
Chu Thái đến trước mặt Kim Tiền bang chủ Cát Hinh. Y lại ôm quyền từ tốn nói:
- Bang chủ giúp tại hạ chứ?
Lời nói của họ Chu như đánh động Kim Tiền bang chủ Cát Hinh phải quay lại với thực tại. Phải quay lại với thực tại để tận mắt chứng kiến bóng sắc thần chết đang sừng sững đứng trước mặt mình. Sự quay lại thực tại của Cát Hinh khiến lão chẳng khác nào người đang bị chìm vào cơn ác mộng khủng khiếp nhất, nay giật mình tỉnh ngộ, thì bản năng sinh tồn trỗi lên buộc lão phải động thủ để bảo tồn sự sống. Lời còn đọng trên miệng của Chu Thái thì bất ngờ Kim Tiền bang chủ

vỗ trảo thộp đến yết hầu gã. Thao tác của Kim Tiền bang chủ Cát Hinh cực kỳ nhanh và hoàn toàn bất ngờ, nhưng Chu Thái còn nhanh hơn lão gấp bội.
Trảo công của Kim Tiền bang chủ Cát Hinh chưa chạm đến đích thì chỉ khí của Chu Thái đã điểm thủng trung tâm trảo công của lão.
- Chát…
Chỉ pháp của Chu Thái xuyên qua trung tâm trảo công của Kim Tiền bang chủ chẳng khác nào mũi dùi thép, vừa nhọn vừa sắc xuyên qua một khối bùn nhão.
Kim Tiền bang chủ Cát Hinh nhăn mặt thốt lên:
- Ôi!
Chu Thái không rút chỉ pháp của mình lại mà còn đảo cổ tay như muốn ngoắt trảo thủ của lão bang chủ Kim Tiền bang vỡ toác ra.
Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm mặt bởi phải nhận cái đau khủng khiếp từ tâm trung bản thủ dội lên tới trên đầu. Kim Tiền bang chủ rống lên một tiếng. Cùng với tiếng rống đó, lão vỗ chưởng công vào mặt Chu Thái. Nhưng lần này cũng giống lần trước, chỉ pháp hữu thủ của Chu Thái lại kịp điểm ra đâm thẳng vào trung tâm bản thủ chưởng ảnh của Cát Hinh.
Lão rùng mình, run bần bật, giờ thì lão bang chủ Kim Tiền bang chẳng khác nào bị đóng đinh vào đôi bản thủ và hoàn toàn bị khống chế bởi Chu Thái.
Lão liên tục rùng mình, thậm chí không thể nào kềm chế được bản thân mình mà phát ra một tiếng trung tiện cùng với sự bài tiết nước tiểu tuôn ra ướt đẫm đũng quần.
Kim Tiền bang chủ rên lên:
- Ôi…
Chân diện của Chu Thái vẫn trơ trơ khi nghe tiếng rên của Cát Hinh. Y đúng là có chân diện của một gã đạo tỳ, trơ trụi trước cái chết, lạnh lùng với sự thương tâm và đau đớn của người khác.
Chu Thái từ tốn nói:
- Đạo vương Khắc Vị Phong đang ở đâu?

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 27
Tục nhân

Kim Tiền bang chủ Cát Hinh có nằm mơ cũng không nghĩ có lúc mình lại rơi vào tình cảnh này. Võ công của lão đâu phải tầm thường, nhưng so với Chu Thái thì chẳng khác nào một đứa trẻ múa rìu qua mắt thợ. Chỉ với hai chiêu công, lão đã hoàn toàn bị khống chế bởi chỉ công của Chu Thái nếu không muốn nói là thảm bại. Một sự thảm bại mà cao thủ như Cát Hinh hoàn toàn không ngờ tới được. Khi lão đã hoàn toàn rơi vào tình huống thảm bại, cái chết treo trên đầu rồi mới nhận ra điều đó. Nhận ra thì đã muộn, hiện tại trước mặt lão không còn là một gã đạo tỳ vô danh tiểu tốt mà là một sát nhân vương có bộ mặt lạnh lùng, vô tâm vô cảm. Đôi chỉ pháp của Chu Thái vẫn khống chế tâm trương bản thủ của Cát Hinh tạo ra cái đau buốt đến tận óc. Cái đau mà lão không thể nào chịu nổi đến độ trung tiện và tiểu tiện ra quần.
Chu Thái nhìn vào mắt Cát Hinh:
- Bang chủ hãy chỉ cho Chu Thái biết Đạo vương Khắc Vị Phong đang ở đâu. Nếu không chỉ, tại hạ đành phải thất lễ với bang chủ.
Nói dứt câu, Chu Thái lại ngoáy đôi chỉ pháp. Kim Tiền bang chủ Cát Hinh co rúm người lại, mặt nhăn nhó trông thật thảm bại. Lão trợn đôi mắt hết cỡ. Dung diện của Cát Hinh giờ chẳng còn chút uy phong của một lão bang chủ Kim Tiền bang, mà thay vào đó là những nét thảm hại trông thật khốn khổ vô cùng.
Lão bang chủ Kim Tiền bang thều thào nói với người bị hụt hơi:
- Chu túc hạ… lão phu nói… lão phu nói.
Chu Thái nhìn lão cất giọng từ tốn:
- Tại hạ đang lắng nghe bang chủ chỉ giáo. Một lời chỉ giáo của Cát Hinh bang chủ chẳng khác nào khuôn vàng thước ngọc đối với tại hạ.
Bang chủ Kim Tiền bang nhăn mặt, rút người lại. Lão rít vào một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, toan mở miệng nói thì tam tinh phong dịch chuyển. Di Hoa Tiên Tử từ trong mật thất bước ra. Dư Thất Thất lên tiếng nói:
- Túc hạ không cần phải đầy đọa Kim Tiền bang chủ Cát Hinh làm gì nữa.
Chu Thái nhìn lại Di Hoa Tiên Tử. Y vẫn giữ giọng nói thật ôn nhu từ tốn:
- Nương nương đã xuất hiện trở lại… Tại hạ hẳn không đầy đọa Kim Tiền bang chủ nữa.
Y nói dứt câu, rút ngay song chỉ lại, kéo theo hai vòi máu phun từ đôi bản thủ của lão bang chủ Kim Tiền bang. Lão bang chủ của Kim Tiền

bang lảo đảo thối bộ, dựa lưng vào vách biệt sảnh. Chu Thái quay lại đối mặt với Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất, đồng thời phất hữu thủ. Một âm thanh khô khốc đập vào thính nhỉ của Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất. Cùng với âm thanh đó thì Di Hoa Tiên Tử cũng thấy lão bang chủ Kim Tiền bang hơi nảy người. Hai mắt lão trợn trừng, môi thì bặm chặt vào giữa tam tinh đã xuất hiện một nốt ruồi đỏ ối. Lưng lão bang chủ Kim Tiền bang Cát Hinh vẫn dựa vào tường, nhưng đầu gối từ từ khụy xuống cho đến khi lão ngồi bệt dưới sàn gạch biệt sảnh. Thủ pháp giết người của Chu Thái khiến Di Hoa Tiên Tử phải sững sờ.
Dư Thất Thất buột miệng nói:
- Sao túc hạ lại giết lão bang chủ?
Chu Thái ôm quyền hướng về phía nàng nhỏ nhẹ nói:
- Cung chủ đã lệnh cho tại hạ không được hành hạ lão bang chủ Kim Tiền bang. Để cho lão bang chủ Cát Hinh không phải đau đớn thì chỉ còn mỗi cách duy nhất biến lão thành một xác chết. Đã là xác chết thì không còn đau đớn gì cả.
Chân diện của Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất sa sầm hẳn lại khi phải nghe lời nói này của Chu Thái. Một lời nói với những ý nghĩ chết chóc và vô tâm được biểu đạt bằng một giọng nói đầy chất nhu hòa, từ tốn thậm chí nghe như chuốc mật vào tai người ta.
Di Hoa Tiên Tử nhìn Chu Thái gần như không chớp mắt. Mãi một lúc mới gằn giọng nói:
- Ý của bảng cung không có ý bảo túc hạ giết lão bang chủ Cát Hinh.
- Tại hạ không giết lão thì không thể khiến lão khỏi đau đớn được.
- Túc hạ có thể tha mạng cho lão bang chủ Cát Hinh.
Chu Thái lắc đầu, ôm quyền nhỏ nhẹ nói:
- Tại hạ là một đạo tỳ có chức nghiệp chôn xác chết chứ không phải là một đại phu cứu người khỏi đau… Mong cung chủ hiểu cho Chu Thái.
Mặt Di Hoa Cung Chủ cau hẳn lại. Người gằn giọng nói:
- Túc hạ chỉ biết giết người thôi à?
Nhưng tưởng đâu câu hỏi này của Di Hoa Tiên Tử buộc Chu Thái phải phản bác lại như gã thản nhiên gật đầu thừa nhận. Gã ôm quyền, từ tốn đáp lời nàng:
- Cung chủ đã hiểu Chu Thái… Đúng như vậy… Chu Thái chỉ biết giết người thôi. Bởi vì không có người chết thì Chu Thái không thể giữ chức nghiệp đạo tỳ của mình.
Lời nói này của Chu Thái khiến sắc diện của Di Hoa Cung Chủ đỏ bừng. Cùng với màu đỏ hiện lên chân diện thì xương sống của Dư

Thất Thất cũng gáy lạnh. Di Hoa Tiên Tử nghĩ thầm: “Linh tính của ta nghĩ về gã không sai chút nào.”
Di Hoa Tiên Tử từ từ thở ra rồi nói:
- Thôi được, bản nương không bàn đến chuyện này. Túc hạ muốn giết người là quyền của túc hạ. Túc hạ dám lấy mạng lão bang chủ Kim Tiền bang xem như đã mở lời thách thức võ lâm. Túc hạ tự gieo nhân tất gặp quả, mà cái quả đó sẽ không đến lâu đâu.
Chu Thái ôm quyền từ tốn đáp lời Di Hoa cung chủ:
- Tại hạ đã khoát nghiệp đạo tỳ, không nề hà đến chuyện nhân quả.
Lời nói của Chu Thái thốt ra chẳng khác nào một lời cảnh báo đối với Di Hoa Tiên Tử. Tiếp nhận lời nói này của Chu Thái. Di Hoa tiên tử càng cảm nhận rõ ràng hơn về con người của Chu Thái. Một con người lạnh lùng, xem cái chết hay chuyện giết người như một thứ sở thích cần có trong cuộc sống của gã.
Di Hoa Tiên Tử nhìn vào mặt Chu Thái, từ tốn nói:
- Túc hạ phải bắt cho được Đạo vương Khắc Vị Phong ư?
Chu Thái gật đầu:
- Đúng như vậy.
- Thượng Quan Đại Phu tiên sinh phái túc hạ?
Chu Thái lưỡng lự một lúc rồi nói:
- Nương nương nghĩ ai phái Chu Thái cũng được.
- Nếu như bổn nương không giao Khắc Vị Phong cho túc hạ thì sao?
- Nương nương phải trao y cho túc hạ.
- Nếu như ta không trao, túc hạ sẽ làm gì bổn nương nào?
Chu Thái ôm quyền xá Di Hoa Tiên Tử, rồi nhu hòa nói:
- Di Hoa Tiên Tử là người Chu Thái rất ngưỡng mộ. Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất là hồng nhan kỳ tài của võ lâm Trung Nguyên làm sao Chu Thái không ngưỡng mộ được chứ. Tại hạ nghiên mình mong nương nương đừng để cho tại hạ thất lễ với nương nương.
Di Hoa Tiên Tử cười khẩy rồi nói:
- Nếu như bổn nương muốn túc hạ thất lễ với bổn nương thì sao?
Chu Thái ôm quyền, dồn vã nói:
- Tại hạ đắc tội… Tại hạ không dám, không dám mạo phạm đến nương nương. Tại hạ khẩn thiết cầu nương nương đừng để tại hạ đắc tội, mạo phạm, thất lễ với người.
Giọng nói lẫn thái độ hạ mình của Chu Thái khiến Di Hoa Tiên Tử phải cau mày.
Dư Thất Thất nghiêm giọng nói:
- Phải chăng túc hạ sợ mạo phạm bổn nương như sợ đã mạo phạm lão bang chủ Kim Tiền bang Cát Hinh.

Chu Thái ôm quyền gật đầu:
- Tại hạ sợ như vậy.
Đôi chân mày lá liễu của Di Hoa Tiên Tử cau hẳn lại khi phải nghe lời nói đó của Chu Thái. Di Hoa Tiên Tử gằn giọng nói:
- Túc hạ có thể lặp lại một lần nữa cho bổn nương nghe được không?
Chu Thái ôm quyền:
- Tại hạ sợ sẽ thất lễ, đắc tội mạo phạm với nương nương như đã đắc tội mạo phạm với lão bang chủ Kim Tiền bang Cát Hinh.
Sắc diện Di Hoa Tiên Tử đỏ bừng khi tiếp nhận lời nói này của Chu Thái. Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất mím chặt hai cánh môi rồi nói:
- Chu túc hạ nghĩ Di Hoa Tiên Tử này là ai chứ.
Liền ngay sau câu nói bâng quơ đó thì cánh hoa phong lan trong tay Di Hoa Tiên Tử cắt một đường thẳng tắp, hướng thẳng đến yết hầu của Chu Thái.
Mặc dù chỉ là một cánh hoa nhưng trong tay Di Hoa Tiên Tử nó trở thành một chiếc ám tiêu chết người với uy lực sát nhân buộc bất cứ cao thủ nào trên chốn võ lâm giang hồ thảy đều phải e dè, nể sợ.
Tiếng rít gió do cánh hoa phong lan tạo ra, nghe buốt cả cột sống, biểu thị uy lực chết chóc mà Di Hoa Tiên Tử đã dồn vào trong nói:
- Dùng một cánh hoa làm ám tiêu để nhát tử đối phương thì nội lực của Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất đâu phải tầm thường, nếu không muốn nói là đã đạt đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh.
Tất nhiên là Chu Thái làm sao không biết điều đó. Y đã chứng tỏ mình là một hảo thủ tất biết đối phương của mình như thế nào, huống chi y còn biết rõ đối phương của mình là Di Hoa Tiên Tử, một hồng nhan kỳ tài của võ lâm Trung Nguyên. Một đại cao thủ thượng thặng mà ngay những chưởng môn bang chủ phải kiên dè nể mặt.
Mặc dù biết như vậy, nhưng Chu Thái vẫn đón lấy cánh hoa phong lan chết chóc của Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất.
Đóa hoa phong lan còn cách y đúng hai gang tay thì Chu Thái khoa hữu thủ lên đón lấy nó. Hữu thủ của y như vẽ một tấm màn khí huyền ảo, để hứng lấy cánh hoa phong lan rồi mới bắt lấy nó như người ta hứng một đóa hoa rơi, sợ nó bị gãy cánh hay dập nát.
Y vừa bắt lấy cánh hoa phong lan thì Di Hoa Tiên Tử đã lướt đến. Ngọc thủ của Di Hoa Tiên Tử nhắm ngay vùng thượng đẳng của Chu Thái vỗ luôn một chưởng với tám thành công lực.
Vừa phát động chưởng công, Di Hoa Tiên Tử vừa nói:
- Túc hạ cũng khéo bắt hoa đó.
Chu Thái lách bộ bước ngang trái, để tránh chưởng công của Di Hoa

Tiên Tử vừa từ tốn đáp lời nàng:
- Đóa hoa của nương nương ban tặng, tại hạ đâu nỡ dùi dập nó.
Chu Thái vừa tránh được thế chưởng đó, thì Di Hoa Tiên Tử đã đảo bộ, tả trảo bổ ngay vào vùng trung đẳng của y. Thủ pháp biến hóa chiêu công của Di Hoa Tiên Tử cực nhanh nhưng phản xạ của Chu Thái còn nhanh hơn một bước. Cứ như y đã đoán được sự biến hóa trong chiêu công của Di Hoa Tiên Tử mà có sự phản ứng từ trước. Y hóp bụng lại, để trảo công của Di Hoa Tiên Tử không chạm được đến đích, đồng thời khom người tới trước. Cánh hoa phong lan trên tay Chu Thái ghim ngay vào búi tóc của Di Hoa Tiên Tử.
Thao tác của y cực kì chính xác và cực nhanh. Di Hoa Tiên Tử những tưởng đó là sát chiêu của đối phương liền tràn bộ, điểm mũi hài lướt ra xa hai trượng.
Chu Thái ôm quyền, hướng về phía Di Hoa Tiên Tử từ tốn nói:
- Nương nương rất đẹp.
Lời nói của gã buột Di Hoa Tiên Tử phải đưa tay lên búi tóc và nhận ra đóa hoa lan đã ghim trên búi tóc mình.
Chu Thái ôm quyền nhã nhặn nói:
- Cung chủ đã không có ý tặng hoa cho Chu Thái… Chu Thái trả hoa lại cho nương nương.
Sắc diện Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất đỏ bừng. Di Hoa Tiên Tử vừa thẹn vừa bồi hồi. Rõ ràng vừa rồi Chu Thái vừa tránh trảo công của Di Hoa Tiên Tử vừa nhường một chiêu. Nếu như y có ý sát tử Di Hoa Tiên Tử thì đã có thể thực hiện sát chiêu đó rồi chứ không phải chỉ cắm hoa lên búi tóc.
Di Hoa Tiên Tử sững sờ nhìn Chu Thái.
Chu Thái ôm quyền nói:
- Chu Thái không dám thất kính với nương nương mà chỉ muốn biểu đạt sự ngưỡng mộ của mình đối với nương nương.
Nghe giọng nói với ngôn phong đó, bất giác Di Hoa Tiên Tử phẫn nộ thét lớn:
- Chu Thái đủ rồi… bổn nương không cần sự ngưỡng mộ của ngươi mà cần sự thất kính của ngươi.
Cùng với lời nói đó, Di Hoa Tiên Tử xoay tròn thân ảnh như chiếc bông vụ. Một màn khí công hộ thể xuất hiện bao bọc chung quanh thể pháp Di Hoa Tiên Tử.
Đôi chân mày Chu Thái hơi cau lại, nhưng mắt vẫn điềm nhiên đăm chiêu nhìn vào vòng khí công đang vần vũ xuất hiện bao bọc lấy thể pháp của Di Hoa Tiên Tử.
Một đạo khí từ vòng hộ thể đó cuồn cuộn phát ra chụp tới Chu Thái.

Hai chân Chu Thái chỉ hơi xoạc ra, rồi song thủ dựng lên đón thẳng lấy đạo cuồng phong đó.
- Ầm…
Tiếng sấm động làm rung chuyển cả gian biệt sảnh thì một điểm sáng xuất hiện, ẩn trong màn khí công hộ thể của Di Hoa Tiên Tử. Ngay lập tức cả một màn mưa sa rào rào chẳng khác nào bay đón rào rào chụp tới Chu Thái.
Chu Thái xoay tròn song thủ, một màn ảo khí huyệt diệu xuất hiện tợ tấm màn chắn hứng lấy vùng tinh sa của Di Hoa Tiên Tử. Hằng hà sa số những chiếc ám tiêu mịn như bụi phấn hoa rải rác đầy trước mũi giầy Chu Thái.
Sự biến đó vừa ngưng lại thì Chu Thái cũng phát động hai đạo chỉ công công thẳng vào màn hộ khí của Di Hoa Tiên Tử.
- Chát chát…
Hai đạo chỉ công của y xuyên thẳng qua màn hộ khí hộ thể của Di Hoa Tiên Tử như hai mũi dùi xuyên qua một lớp vải mỏng manh. Màn khí hộ thể của Di Hoa Tiên Tử vụt biến mất, còn người thì lảo đảo thối bộ.
Chu Thái ôm quyền nói:
- Di Hoa Tiên Tử nương nương đã cho Chu Thái thất lễ, tại hạ mạn phép thất lễ với nương nương.
Lời nói vừa dứt trên cửa miệng, Chu Thái lắc vai, bằng một thứ bộ pháp cực kì linh hoạt và nhanh nhẹ. Y lướt ngay đến Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất, phối hợp với bộ pháp thần kỳ, là đôi song thủ với những tiết chỉ liên hoàn công vào tất cả những yếu huyệt trên người Di Hoa Tiên Tử, bất kể những yếu huyệt đó là vùng cấm kị của nữ nhân.
Đối phó với những thể chỉ liên hoàn của Chu Thái, Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất không khỏi lúng túng và liên tục thối bộ. Di Hoa Tiên Tử vừa thối bộ vừa chống đỡ mà tuyệt nhiên không thể nào phản kích lại đối phương. Chỉ pháp của Chu Thái bất ngờ chia làm hai đường công ; một tập kích ngay vào vùng thượng đẳng bên trái, một thì thọc vào vùng hạ đẳng của Di Hoa Tiên Tử. Thế công này gã khiến Dư Thất Thất đỏ mặt.
Nếu là một cao thủ quang minh chính đại, khi giao thủ với nữ nhân thường không dùng thế công tập kích vào những vùng cấm kị của nữ nhân, nhưng Chu Thái bất cần đến điều đó và thậm chí những chiêu công của y nhất nhất điều dồn vào những vùng cấm của Di Hoa Tiên Tử.
Di Hoa Tiên Tử đỏ mặt, buột miệng nói:

- Ngươi…
Vừa thốt ra câu nói đó, Di Hoa Tiên Tử vừa hoành người né tránh, nhưng Chu Thái như thể đón trước bộ pháp của Di Hoa Tiên Tử. Nên Di Hoa Tiên Tử vừa nhích động thân pháp, y biến ngay chỉ pháp thành trảo công.
Một thộp lấy vai Di Hoa Tiên Tử, buột nàng phải gạt đỡ. Thủ pháp của y một lần nữa lại biến hóa khác thường, thộp tới vùng nhũ hoa của nàng, còn hữu trảo thì vươn ra như năm chiếc vuốt chim ưng thộp vào vùng hạ đẳng. Thủ pháp của Chu Thái đủ nhanh để buột Di Hoa Tiên Tử chỉ còn một cách duy nhất phải thối bộ để né tránh.
Chu Thái như thể đã dự đón trước đối phương phải phản ứng như thế nào trước những chiêu công của y. Nên Di Hoa Tiên Tử vừa thối bộ thì y trườn người tới, tả thủ phát động chỉ công, hữu thủ thì dụng trảo. Chỉ pháp của Chu Thái điểm ngay vào tịnh huyệt, còn trảo thủ thì thộp trúng vào vùng kín của Di Hoa Tiên Tử.
Di Hoa Tiên Tử buột miệng nói:
- Ngươi…
Di Hoa Tiên Tử đứng thừ ra như tượng, sắc diện đỏ tía chẳng khác nào than hồng, không thể thốt hết lời. Mặt Dư Thất Thất nóng bừng, như thể đang phải nhận cả một chậu nước sôi xối từ trên đầu xuống đến tận chân. Làm sao Di Hoa Tiên Tử không thẹn thùng khi cảm giác trảo công của Chu Thái đã bấu vào vùng kín của mình.
Chu Thái không rút trảo công lại mà vẫn bấu vào vùng kín của Di Hoa Tiên Tử. Y nhã nhặn nói:
- Cung chủ đã cho tại hạ thất lễ thì tại hạ đành thất lễ với cung chủ.
Y vừa nói vừa gia tăng nội lực vào trảo thủ bấu lấy vùng hạ đẳng của Di Hoa Tiên Tử.
Di Hoa Tiên Tử buột miệng nói:
- Ngươi…
Chỉ mỗi một tiếng ngươi thôi và cổ họng như bị chặn lại bởi sự thèn thùng và phẫn uất.
Chu Thái nới lỏng trảo công, từ tốn nói:
- Di Hoa cung chủ nương nương không thể trách Chu Thái được. Tại hạ làm theo ý của nương nương.
Y vừa nói vừa điểm một nụ cười thật gian trá và giả tạo.
Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất miễn cưỡng nói:
- Ngươi thật là đê tiện và hạ lưu.
Đôi chân mày của Chu Thái nheo lại. Y từ tốn nói:
- Chu Thái hành sự theo ý của cung chủ sao lại gọi là đê tiện và hạ lưu được. Ý nương nương không muốn như vậy à.

Tiếp nhận câu nói này của Chu Thái, chân diện Di Hoa Tiên Tử càng đỏ hơn với những nét thẹn chín. Nàng có cảm tưởng đang bị gã họ Chu nung trong một lò rèn hừng hực lửa.
Chu Thái nhạt nhẽo nói:
- Nếu cung chủ nương nương đổi ý không muốn Chu Thái thất lễ thì hãy nói cho tại hạ biết Đạo vương Khắc Vị Phong đang ở đâu?
Di Hoa Tiên Tử buông tiếng thở dài để khỏa lấp sự thẹn thùng của mình. Sau tiếng thở ra, Dư Thất Thất mới nói:
- Trước tiên, ngươi hãy rút trảo công nhơ nhuốc của ngươi lại đã.
Chu Thái khẽ gật đầu rồi rút trảo công về. Nhưng trước khi trảo công của gã rút ra thì Di Hoa Tiên Tử cảm nhận rõ y cố tình bấu vào vùng kín của nàng một lần nữa.
Chu Thái rút trảo công về, ôm quyền nhỏ nhẹ nói:
- Tại hạ đã làm theo ý của nương nương.
Di Hoa Tiên Tử vừa thẹn vừa giận nhưng chẳng biết làm gì được Chu Thái trong hoàn cảnh này. Nàng chỉ còn biết nhìn Chu Thái bằng ánh mắt hằn học và bất nhẫn.
Di Hoa Tiên Tử nói:
- Đưa ta vào mật thất.
Chu Thái lại ôm quyền, cúi người nói:
- Tại hạ tuân lệnh nương nương.
Y cắp Di Hoa Tiên Tử bước vào mật thất. Y và Di Hoa Tiên Tử vừa bước qua mật thất thì thạch môn đóng sụp xuống. Chu Thái chỉ hơi ngoái đầu nhìn lại. Y đặt Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất dựa vào vách đá, đảo mắt nhìn quanh nhưng tuyệt nhiên không thấy người nào.
Chu Thái nhìn lại Di Hoa Tiên Tử:
- Sao tại hạ không thấy Đạo vương?
Dư Thất Thất hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Chu Thái… Ngươi đã đoán ra điều gì rồi chứ?
Chu Thái ôm quyền nhún nhường nói:
- Cung chủ nương nương muốn nói gì…? Tại hạ rất muốn cung chủ chỉ giáo.
Dư Thất Thất nhếch môi nói:
- Ngươi không đoán ra à…
Chu Thái lắc đầu:
- Tại hạ làm biếng suy nghĩ lắm… Chỉ làm theo ý của cung chủ nương nương.
Di Hoa Tiên Tử hừ nhạt một tiếng, rồi nói:
- Bổn cung chủ và ngươi đang ở trong một thạch lao kiên cố không có lối thoát ra đâu. Chỉ có bổn cung mới có thể đưa ngươi ra khỏi

thạch lao này.
Chu Thái ôm quyền, nhún người nói:
- Chỉ có cung chủ nương nương mới có thể đưa Chu Thái ra khỏi đây… Vậy thì sao?
Di Hoa Tiên Tử nhìn vào mắt Chu Thái:
- Ngươi muốn ta đưa ngươi ra thì trước tiên hãy giải huyệt cho bổn cung.
Chu Thái ôm quyền:
- Sau đó tại hạ làm gì nữa nào?
Thốt ra lời nói này giọng của Chu Thái rất ung dung tự tại không biểu lộ chút gì lo âu. Thậm chí chân diện của gã cũng rất lạnh lùng chẳng biết cảm giác nữa. Cứ như mặt gã được phủ một lớp sáp vô hồn vô cảm.
Nhìn khuôn mặt dửng dưng của Chu Thái, Di Hoa cung chủ cảm thấy bồn chồn lo lắng.
Chu Thái ôm quyền nhìn Dư Thất Thất nói:
- Tất cả những gì Chu Thái muốn là gặp đạo vương. Ngoài mục đích đó ra tại hạ chẳng có mục đích nào khác. Nương nương sẽ đưa tại hạ ra khỏi đây, còn dẫn tại hạ đến gặp Đạo vương Khắc Vị Phong nữa.
Di Hoa Tiên Tử lắc đầu, gắt giọng nói:
- Bổn cung nghĩ khác ngươi.
Chu Thái ôm quyền nói:
- Nương nương nghĩ khác như thế nào, xin chỉ giáo cho Chu Thái?
- Bổn cung nghĩ, bổn cung và ngươi sẽ cùng chết ở đây.
Chu Thái ôm quyền hướng vào mặt Di Hoa Tiên Tử, nhạt nhẽo nói:
- Một ý nghĩ rất hay. Một kẻ vô danh tiểu tốt như Chu Thái lại được chết chung với Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất, trang hồng nhan kỳ tài của võ lâm Trung Nguyên. Chu Thái chấp nhận ý nghĩ của cung chủ nương nương.
Y nói rồi ôm quyền xá Di Hoa Tiên Tử:
- Chu Thái xin được nhận ý nghĩ của Dư Thất Thất nương nương. Vậy trong hai người chúng ta, ai là kẻ chết trước nào. Chẳng lẽ tại hạ và cung chủ cùng chết một lúc à…
Y nói rồi lắc đầu, nói tiếp:
- Tại hạ không tin có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy. Chu Thái và Thất Thất cung chủ không có duyên có phận thì đâu thể làm đôi uyên ương chết một thời khắc, chôn một lỗ huyệt chứ. Cung chủ có nghĩ tại hạ và cung chủ là đôi uyên ương không?
Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất đỏ mặt nhưng im lặng không đáp lời

Chu Thái.
Thấy Di Hoa Tiên Tử im lặng. Chu Thái ôm quyền hỏi:
- Sao nàng không trả lời ta?
- Ta và ngươi không thể là đôi uyên ương.
- Nếu vậy phải có người chết trước, người chết sau. Vậy chắc nàng là người chết trước phải không?
- Ai chết trước cũng vậy thôi.
- Không… Tại hạ muốn nàng là người chết trước.
- Ngươi muốn sao cũng được.
- Đa tạ cung chủ đã cho phép Chu Thái tống tiễn người.
Y nói rồi vươn trảo tới xé toạt trang phục Di Hoa Tiên Tử, phơi chiếc yếm màu hồng nhạt ra trước mặt Chu Thái. Di Hoa Tiên Tử biến sắc đỏ rần buột miệng nói:
- Ngươi muốn gì?
- Cung chủ đã nói tại hạ muốn gì cũng được mà.
Y vừa nói vừa xé toạt nốt chiếc yếm:
- Xoạt…
Đôi nhũ hoa ngồn ngộn như hai quả tuyết lê căng mật trào nhựa sống phơi ra trước mặt Chu Thái.
Chu Thái nhìn đôi nhũ hoa của Dư Thất Thất. Y từ từ dựng đứng song thủ với hai ngón chỉ chìa ra chẳng khác nào hai chiếc nanh, từ từ ví tới đầu nhũ hoa của Dư Thất Thất.
Chu Thái từ tốn nói:
- Nương nương sẽ ra đi đau đớn lắm.
Mồ hôi rịn ra, Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất khi đôi chỉ pháp của Chu Thái chạm nhẹ vào đầu cặp nhũ hoa của nàng. Nàng cảm nhận đôi chỉ pháp kia giống như hai mũi dùi nung đỏ ví vào đầu nhủ hoa của mình.
Di Hoa Tiên Tử nhắm mắt lại.
Chu Thái nhạt nhẽo nói:
- Nương nương muốn sao, tại hạ sẽ chìu như vậy.
Hắn vừa nói vừa thọc tiếp chỉ công vào đầu nhũ hoa của Di Hoa Tiên Tử thì một giọng nói nhát gừng cất lên từ sau thạch môn:
- Dừng tay…
Chu Thái dừng tay, nhưng không nhìn lại.
Y nhạt nhẽo nói:
- Các hạ có thể mở cửa thạch môn cho Chu Thái không?
- Tất nhiên Khắc Vị Phong sẽ mở thạch môn cho túc hạ rồi. Nhưng trước khi mở thạch môn, thì túc hạ phải thả Di Hoa Tiên Tử nương nương trước. Được chứ?

- Chu Thái sẽ thả Di Hoa Tiên Tử nương nương.
Dư Thất Thất mở mắt nhìn về phía thạch môn:
- Khắc công tử đừng lo cho bổn cung. Hãy đi đi… Đến gặp người công tử gặp. Hắn sẽ không thả người nào đâu.
Vị Phong nói:
- Chu túc hạ hứa thả nương nương, nhưng không phải thả như đã từng thả lão bang chủ Kim Tiền bang đó.
Chu Thái quay lại đối nhãn với thạch môn. Y nhạt nhẽo nói:
- Chỉ cần Khắc Vị Phong đồng ý theo tại hạ đến gặp một người… Ta sẵn sàng bồi tiếp ngay ý của Khắc Vị Phong.
- Túc hạ muốn đưa tại hạ đến gặp Thượng Quan Đại Phu.
- Khắc Vị Phong chỉ cần theo tại hạ thôi. Còn gặp ai, không phải là lúc nào ta cũng có thể nói với Khắc Vị Phong.
- Được… Khắc Vị Phong đồng ý với các hạ.
Chu Thái gật đầu:
- Tốt. Hãy mở thạch môn đi.
- Nếu túc hạ không giữ lời.
- Chu Thái không phải là kẻ bội ngôn nhưng nếu Khắc túc hạ muốn ta là kẻ bội ngôn thì Chu Thái sẵn sàng là kẻ bội ngôn.
Y vừa nói vừa lòn hữu thủ ra sau lưng, với ngón chỉ pháp điểm ngay vào đầu nhũ hoa bên phải của Di Hoa Tiên Tử. Lần này Chu Thái như đã có chủ đích trước, mà dồn công vào ngón chỉ đó. Một đạo khí chỉ như mũi dùi chích thẳng vào đầu nhũ hoa của Dư Thất Thất.
Tiếp nhận đạo chỉ khí phát tát từ đầu ngón chỉ pháp của Chu Thái đâm thẳng vào đầu nhũ hoa, Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất rú lên:
- A…
Khắc Vị Phong hốt hoảng thét lớn:
- Tại hạ nói tôn giá dừng tay mà… Tại hạ đâu có nói tôn giá là người bội ngôn đâu.
Chu Thái rút ngay chỉ pháp về, ôm quyền hướng về thạch môn:
- Nếu Khắc Vị Phong Đạo vương không nghĩ Chu Thái là kẻ bội ngôn hai lời thì hãy mở thạch môn gặp tại hạ.
Im lặng một lúc rồi thạch môn dịch chuyển, Khắc Vị Phong đang đứng sững ngay ngưỡng cửa thạch môn. Trên tay chàng là chiếc tráp chứa Ngọc Kỳ Lân và Bức Họa Da Dê.
Đôi chân mày Chu Thái hơi nhíu lại khi nhận ra Khắc Vị Phong. Y ôm quyền nói:
- Chu Thái gọi Khắc Vị Phong là tiểu đệ được chứ?
Vị Phong từ tốn đáp lời:
- Vị Phong rất hoan hỷ nếu được Chu huynh gọi là tiểu đệ.

Di Hoa Tiên Tử lừ mắt nhìn Vị Phong:
- Ngươi thật là hồ đồ tin vào gã họ Chu này.
Chu Thái nhìn lại Di Hoa Tiên Tử ôm quyền nhỏ nhẹ nói:
- Nếu Khắc tiểu đệ không tin Chu Thái thì bây giờ cung chủ nương nương chẳng còn đôi nhũ hoa xinh đẹp này.
Gã nói rồi bước thẳng đến trước mặt Vị Phong:
- Tiểu đệ đi theo ta chứ?
Vị Phong gật đầu:
- Vị Phong không muốn cung chủ nương nương chết nên buột phải theo Chu huynh rồi.
- Thế thì ta và tiểu đệ cùng đi vậy?
- Tiểu đệ còn áy náy bởi Di Hoa Tiên Tử còn chưa được giải huyệt.
- Huynh sẽ giải huyệt cho cung chủ nương nương.
Y nói rồi phất hữu thủ ra sau lưng.
Vị Phong chỉ nghe Di Hoa Tiên Tử bật ra tiếng kêu:
- Ôi…
Chàng lo lắng nhìn Chu Thái:
- Chu huynh…
Chu Thái nhìn Vị Phong, từ tốn nói:
- Yên tâm… Chu huynh không phải là kẻ bội ngôn. Tiểu tử tin ta chứ.
Vị Phong buông tiếng thở dài. Chàng miễn cưỡng gật đầu:
- Tin.
- Tin thì đừng chần chờ nữa. Cung chủ nương nương sẽ không sao đâu.
Y nói rồi nắm ngay lấy tay Khắc Vị Phong. Năm ngón chỉ của Chu Thái bấm ngay vào mạch môn của chàng. Vị Phong cảm nhận đầu những ngón chỉ chẳng khác nào đầu những mũi dùi cứng như sắt bấu lấy trọng huyệt của mình. Chàng khẽ rùng mình.
Chu Thái nhỏ nhẹ nói:
- Đừng hoài nghi… Sự hoài nghi lúc nào cũng đem đến cho ta điều phiền muộn không đáng có.
Y nhếch môi nặn một nụ cười thật giả lã và gian trá.
- Chu huynh nói đúng chứ?
Vị Phong buột phải gật đầu.
Chàng liếc nhanh về phía Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất. Dư Thất Thất đã bắt đầu nhúc nhích rồi mở bừng hai mắt.
Vị Phong thở hắt ra một tiếng như trút được gánh nặng trên vai mình. Chàng nói với Chu Thái:
- Vị Phong đã có thể yên tâm đi theo Chu huynh được rồi.

Chu Thái vẫn khống chế mạch môn của Vị Phong. Y từ tốn nói:
- Chu Thái lúc nào cũng là kẻ đáng tin cậy.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 28
Sóng gió giang hồ

Trước mặt Vị Phong là những mảnh lụa kết lại như một tấm lều. Chàng tò mò nhìn người ngồi trong tấm lều bằng lụa đó mà nghĩ thầm.
- Vị cô nương trong mảnh lụa kia là ai?
Bốn chiếc chân đèn dựng ở bốn góc biệt sảnh không đủ cho Vị Phong chiêm nghiệm dung mạo của nữ nhân ngồi trong lều, nhưng cách bố trí những vật dụng trong tòa biệt đường này đủ cho chàng nhận định, nữ nhân ngồi trong lều lụa phải là một trang thiên kim tiểu thư đài các. Nếu không thì cũng là bậc phú quý trưởng thượng trong xã hội này.Vị Phong liếc trộm qua Chu Thái. Gã có vẻ nhẫn nhục, chẳng khác nào một gã nô nhân đứng hầu.
Tiếng nữ nhân cất lên nghe thật nhu hòa:
- Chu hộ pháp đã có thể lui được rồi.
Chu Thái ôm quyền xá, rồi lui bước với vẻ thành kính rời khỏi gian biệt sảnh, Khi Chu Thái đi rồi, nữ nhân mới từ tốn nói tiếp:
- Khắc công tử… mời ngồi.
Vị Phong lưỡng lự một chút rồi bước đến chiếc đôn kê sát với lều lụa yên vị.
Chàng và lều lụa chỉ cách đúng hai gang tay, mũi có thể ngửi được mùa xạ hương từ trong lều tỏa ra, hòa quyện với mùi trầm đang tỏa ra từ chiếc lư đồng
Vị Phong nhìn về phía túp lều bằng lụa, ôm quyền từ tốn nói:
- Tại hạ mạo phạm mạn phép hỏi mình đang được diện kiến ai?
- Công tử đã hỏi thì ta cũng không dấu công tử… Công tử đang diện kiến đại sứ thần của Đại Liêu.
Đôi chân mày Vị Phong hơi nhíu lại. Chàng suy nghĩ rồi nói:
- Tại hạ rất vinh hạnh được tham kiến đại sứ thần Đại Liêu.
Nói rồi Vị Phong ôm quyển đứng lên.
Túp lều bằng lụa từ từ dịch chuyển ra hai bên. Giờ thì Khắc Vị Phong đã có thế nhìn rõ chân tướng vị đại sứ thần Đại Liêu. Khi chứng

nghiệm rõ chân tướng của đại sứ thần Đại Liêu. Khắc Vị Phong cứ trố mắt nhìn. Chàng gần như không thể tin vào mắt mình nên cứ thao láo hai con ngươi nhìn vào mặt vị đại sứ thần Đại Liêu như thể nhìn một hiện tượng ngoài sức tưởng tượng của chàng.
Làm sao Khắc Vị Phong không ngơ ngẩn được khi vị đại sứ thần Đại Liêu có chân diện lẫn nhân dạng giống hệt với Tuyết Cầm. Vị Phong cố tìm nét gì khác biệt giữa hai người nhưng không thể nào tìm được. Cuối cùng phải buột miệng nói:
- Vị Phong có nằm mơ không?
Nàng điểm một nụ cười. Một nụ cười mỉm thật quyến rũ chẳng khác Di Tuyết Cầm. Tiếp nhận nụ cười của nàng Vị Phong lại buột miệng nói:
- Di tỷ tỷ.
- Thốt ra câu nói đó. Khắc Vị Phong như quên hẳn Di Tuyết Cầm đã chết và chính tay chàng đã chôn Di Tuyết Cầm với lão Hựu. Nàng rời tràng kỹ đứng lên dời bước đến trước mặt Vị Phong. Những bước đi của nàng cũng chẳng khác gì Di Tuyết Cầm. Nó vừa uyến chuyển vừa quyến rũ lạ thường.
Nàng dừng bước trước mặt Vị Phong từ tốn nói:
- Ta giống Di tuyết Cầm tỷ tỷ của công tử lắm à?
Vị Phong ngơ ngẩn đáp lời nàng:
- Tại hạ đang nằm mơ chăng… hay… Vị Phong bỏ lững câu nói giữa chừng.
Nàng nhìn chàng điểm nụ cười mỉm thật tươi rồi từ tốn nói:
- Sự thật thì công tử không nằm mơ đâu. Khi nhìn ta, công tử buộc phải nhớ đến Di Tuyết Cầm thôi. Bởi ta và Di Tuyết Cầm giống nhau như hai giọt nước. Đều đó hẳn làm cho công tử ngạc nhiên lắm phải không?
Vị Phong gật đầu:
- Tại hạ không nghĩ trên đời này lại có sự giống nhau như vậy, nên mới nghĩ mình nằm mơ.
- Giờ thì Khắc công tử hẳn đã tin mình không mơ rồi chứ…?
Vị Phong nhìn nàng:
- Vị Phong đã tin mình không nằm mơ.
Nàng mỉm cười, rồi quay bước lại tràng kỹ ngồi xuống. Hướng mắt nhìn Vị Phong. Tiếp nhận ánh mắt của nàng Vị Phong liên tưởng đến Di Tuyết Cầm. Chàng nhớ lại những thời khắc ở bên Di Tuyết Cầm, nhớ lại những gì đã xảy ra giữa chàng và nàng.
Vị Phong buốt miệng hỏi:
- Cô nương và Di Tuyết Cầm tỷ tỷ hẳn có mối quan hệ với nhau?

Nàng khẽ gật đầu:
- Đúng. Nếu công tử biết được Di Tuyết Cầm và Di Tuyết Hân là tỷ muội song sinh hẳn còn ngạc nhiên hơn nữa.
Vị Phong sững sờ khi, nghe đại sứ thần Đại Liêu Quốc thốt ra lời nói này.
Chàng buột miệng hỏi:
- Vậy… Cô nương là Di Tuyết Hân?
Nàng khẽ ngật đầu, vừa nhu hòa nói:
- Công tử không còn ngạc nhiên về sự giống nhau giữa Di Tuyết Cầm và Di Tuyết Hân nữa chứ?
Vị Phong buông một tiếng thở ra rồi nói:
- Tuyết Hân tiểu thư đã giải tỏa sự thắc mắc của Khắc Vị Phong.
Nàng điểm nụ cười mỉm, nhìn Vị Phong từ tốn nói:
- Tại hạ đã từng có thời gian ở bên cạnh Di Tuyết Cầm tỷ tỷ.
Buông miệng thở dài, Vị Phong nói tiếp:
- Tuyết Cầm tỷ tỷ của tiểu thư đã chết rồi.
- Điều đó Tuyết Hân đã biết. Bởi Tuyết Hân đã nhận được chim thư của tỷ tỷ ấy mà thân hành cùng hộ pháp Chu Thái vào Trung Nguyên tìm Khắc Vị Phong Đạo vương.
Vị Phong ôm quyền nói:
- Tuyết Cầm cô nương tìm tại hạ và Ngọc Kỳ Lân và Bức Họa Da Dê của Thượng Quan tiên sinh?
- Tuyết Hân không phủ nhận điều đó.
- Ngọc Kỳ Lân và Bức Họa Da Dê mà tại hạ đã lấy trộm tại Vọng Nguyệt Lầu đã trao lại cho Chu Thái hộ pháp rồi.
Tuyết Hân mở ngăn bí mật trên tràng kỹ lấy ra chiếc tráp, rồi nói:
- Hai thứ đó đang ở đây.
Vị Phong nhìn nàng:
- Hai thứ đó đã quay lại với tiểu thư rồi, vậy Tuyết Hân tiểu thư có muốn giao Khắc Vị Phong cho Thượng Quan tiên sinh không?
Nàng lắc đầu:
- Không.
- Không có ý giao Khắc Vị Phong cho Thượng Quan tiên sinh, vậy Khắc Vị Phong có thể đi được rồi chứ?
Nàng từ từ đứng lên, rồi chấp tay sau lưng đến trước mặt Vị Phong.
Nhìn vào mặt Vị Phong, Tuyết Hân từ tốn nói:
- Phải chăng Khắc công tử hối hả rời khỏi đây để tìm sự trong sạch của mình à?
Vị Phong nhìn nàng, từ tốn nói:
- Di tiểu thư đã biết chuyện của Khắc Vị Phong?

- Tất cả mọi người đều biết, sao Tuyết Hân lại không biết.
- Tại hạ vô tình rơi vào chuyện này mà muốn gội rửa sự nhơ nhuốc mà người ta khoát lên mình.
- Bất cứ ai rơi vào tình của Khắc Vị Phong cũng thảy đều muốn đi tìm sự trong sạch để trả lại cho bản thân mình. Nhưng nếu chỉ biết đi tìm mà không biết sự khởi đầu bắt nguồn từ đâu thì mãi mãi Khắc công tử sẽ rơi vào một mớ bồng bông không lối thoát. Một mớ bồng bông với muôn vàn cạm bẫy giăng ra để đưa công tử vào ma trận.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại.
Nàng điểm nụ cười mỉm rồi nói tiếp:
- Khắc công tử có tin lời của Tuyết Hân nói không?
- Tại hạ muốn tin, nhưng phải tin như thế nào?
Nàng quay bước đi đến kệ để dãy vò rượu. Chọn lấy vò rượu Thiệu nữ nhi hồng, chuốc đầy hai chén, rồi bưng đến đặt vào tay Vị Phong.
- Nếu Khắc công tử tin Tuyết Hân, hãy uống với Tuyết Hân một chén rượu.
Vị Phong ngập ngừng hỏi:
- Tại hạ rất muốn tin nhưng không biết tin như thế nào?
- Chỉ cần công tử tin là đủ rồi, mời công tử.
Hai người cùng cạn chén.
Tuyết Hân điểm nụ cười mỉm, nụ cười của nàng lọt vào mắt Vị Phong buộc chàng phải nghĩ đến Tuyết Cầm, cùng với hình bóng của Tuyết Cầm hiện ra trong tâm thức, Vị Phong lại miên man nghĩ đến tình yêu mà Tuyết Cầm đã chực trao cho mình.
Chàng buống giọng thở dài rồi hỏi:
- Tuyết Hân cô nương… Nếu Vị Phong đặt niềm tin vào cô nương, thì tại hạ sẽ làm gì?
- Phàm những người trong cuộc không có sự minh mẫn của người đứng ngoài cuộc. Muốn gỡ mớ bồng bông rối rắm vây bọc quanh Khắc Vị Phong trước tiên Vị Phong phải tìm ra đầu mối khởi đầu sự rắc rối đó ở đâu.
- Tại hạ muốn tìm sự khởi đầu đó, nhưng mình chẳng khác nào kẻ mò mẫm trong một đường âm u tối mà chẳng thấy ánh sáng cuối mật đạo đó. Tại hạ không dám nói mình rơi vào một ma trận trùng trùng điệp điệp, muốn thoát ra nhưng không tìm được lối ra.
- Ai như Khắc Vị Phong cũng như thế thôi. Công tử có khi nào nghĩ mình đã lọt vào mắt mê cung, thì chỉ có mỗi một lối thoát duy nhất là đi thẳng vào mê cung đó. Chỉ đi vào mê cung mới là lối thoát cho công tử không?
Chân diện Vị Phong nghiêm hẳn lại.

Chành nhìn thẳng vào mắt nàng.
Tiếp nhận ánh mắt của Khắc Vị Phong, Tuyết Hân điểm nụ cười mỉm.
- Công tử đã hiểu ý Tuyết Hân rồi chứ?
Vị Phong dời bước đến bên chiếc bàn để tráp Ngọc Kỳ Lân và Bức Họa Da Dê.
Chàng nhìn Tuyết Hân từ tốn nói:
- Tuyết Hân… phải chăng sự khởi đầu bắt nguồn từ Ngọc Kỳ Lân và Bức Họa Da Dê.
Nàng dời bước đến bên Vị Phong. Mùi xạ hương từ cơ thể nàng tỏa ra nhè nhẹ xông vào khứu giác của Vị Phong.
Nàng mở nắp chiếc tráp lấy khối Ngọc Kỳ Lân và Bức Họa Da Dê. Đặt hai thứ đó lên bàn, Tuyết Hân nói:
- Khắc công tử đã bắt đầu nghiệm ra mình phải làm gì?
Tuyết Hân trải bức họa ra bàn, rồi ôn nhu nói:
- Bức Họa Da Dê này sẽ dẫn đến Tử Cấm Thành. Bất cứ ai làm chủ Tử Cấm Thành sẽ làm chủ võ lâm. Nhưng để mở Tử Cấm Thành cần có ba báu vật.
Nàng nhìn Vị Phong, hai người đối nhãn nhìn nhau.
Vị Phong buột miệng hỏi:
- Ba báu vật đó là gì?
- Ngọc Kỳ Lân này là một, Long Kiếm là hai và báu vật thứ ba là Phụng Tiên.
Vị Phong gượng cười rồi nhìn Tuyết Hân nói:
- Thú thật với tiểu thư… Khắc Vị Phong không phải là người của võ lâm, nên nghe tên những báu vật kia chẳng khác nào sẽ mù đi thăm thú phong sơn.
Chàng lắc đầu:
- Tại hạ chẳng biết gì đến những thứ đó.
Chàng lưỡng lự rồi nói:
- Thượng Quan Đại Phu tiên sinh hẳn biết những gì tiểu thư biết.
Tuyết Hân hật đầu.
- Thượng Quan Đại Phu tiên sinh tất nhiên là biết.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại.
- Lão ấy biết sao lại trao bức họa đến Tử Cấm Thành cho Di Tuyết Cầm tỷ tỷ?
- Đó là sự bắt buộc. Hay nói khác đi là sự trao đổi hoàn toàn có lợi cho Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Vị Phong nhìn thẳng vào mắt Tuyết Hân. Chàng nhìn nàng mà nghĩ thầm: “Nàng hẳn không biết chuyện gì đã xảy ra trong đêm Vọng

Nguyệt Lầu.”
Tuyết Hân như đọc được ý niệm trong đầu Vị Phong. Nàng điểm nụ cười mỉm rồi từ tốn nói:
- Công tử…
Buông một tiếng thở dài, Tuyết Hân nói tiếp:
- Chắc chắn Khắc công tử đã chứng kiến tất cả mọi điều biến xảy ra giữa Di Tuyết Cầm tỷ tỷ và Thượng Quan Đại Phu tiên sinh?
Vị Phong miễn cưỡng gật đầu:
- Đúng… Tại hạ đã chứng kiến tất cả mọi diễn biến xãy ra trong đêm đó… nhưng tại hạ không biết có nên nói ra không… Tại hạ nghĩ không nên nhắc lại thì hay hơn, bởi vì Di Tuyết Cầm đã chết.
Tuyết Hân gượng cười rồi nói:
- Khắc công tử không nói nhưng Tuyết Hân có thể đoán biết những gì xảy ra trong đêm đó. Thật ra người đến phó hội với Thượng Quan Đại Phu tiên sinh không phải là Di Tuyết Cầm tỷ tỷ mà là Tuyết Hân mới đúng, nhưng Tuyết Hân đã biết cá tính của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh như thế nào rồi.
Vị Phong cướp lời Tuyết Hân:
- Tuyết Hân tiểu thư đã nhờ đến Tuyết Cầm tỷ tỷ?
- Tuyết Cầm tỷ tỷ dù sao cũng đã từng là một thiên hạ đệ nhất kiều nữ. Tỷ ấy tự nguyện thay cho Tuyết Hân.
Nàng nói rồi quay mặt nhìn về phía chiếc chân đèn dựng trong góc biệt sảnh để che dấu nổi bức xúc hiện trên chân diện mình. Tuyết Hân từ từ nhắm mắt lại. Hai hàng lệ rịn ra khuôn mặt nàng.
Tuyết Hân nghẹn lời nói:
- Tuyết Cầm đã vì Tuyết Hân.
Vị Phong buông tiếng thở dài:
- Tại hạ không muốn khui lại nổi đau cho tiểu thư.
Nàng quay mặt nhìn lại Vị Phong. Thu nhãn của Tuyết Hân còn long lanh màn lệ thương cảm. Nàng ôn nhu nói:
- Tuyết Hân biết Khắc Vị Phong không phải là kẻ vô tình băng giá. Tất cả những gì về Vị Phong, Tuyết Cầm tỷ tỷ đã viết trong thư nói với Tuyết Hân cả rồi.
Vị Phong buông tiếng thở dài:
- Tiểu thư… Vị Phong bất tài không giúp được gì cho Tuyết Cầm tỷ tỷ.
Ai cũng có số phận riêng cho mình, đâu thể vì số phận mà trách người được.
Hai người đối nhãn nhìn nhau. Vị Phong từ tốn nói:
- Theo ý của tiểu thư… Sắp đến Vị Phong phải làm gì?

- Long Kiếm và Phụng Tiên.
- Tại hạ phải lấy hai báu vật đó?
Tuyết Hân nhìn chàng, khẽ gật đầu:
- Công tử phải buộc có hai thứ đó mới có thể đi sâu vào mê cung ma trận.
- Hai thứ đó đang ở đâu?
- Nếu công tử tìm được Cốc Khụ tiên sinh, tất biết Long Kiếm đang ở đâu và ai đang giữ Phụng Tiên.
Vị Phong nheo mày.
Chàng buột miệng nhẩm nói: “Cốc Khụ… Tiểu thư hẳn biết tại hạ quan hệ thế nào với Cốc Khụ tiền bối chứ?”
Nàng nhìn vào mắt chàng gật đầu:
- Biết… Khắc Vị Phong trở thành Đạo vương của Dương Châu trấn chính là ở Cốc Khụ. Lão đạo chính vang danh thiên hạ. Hành tung xuất quỷ nhập thần. Có thể ra vào bất cứ nơi nào, cho dù đó là hậu cung của thiên tử.
Đôi chân mày Khắc Vị Phong nheo lại, chàng suy nghĩ rồi nói:
- Vương Mãn biết Cốc tiền bối đang ở đâu, nhưng rất tiếc tại hạ đã giết Vương Mãn rồi.
Tuyết Hân chấp tay sau lưng. Nàng suy nghĩ rồi nói:
- Khắc công tử… Công tử hãy suy nghĩ xem… Tại sao Vương Mãn biết tung tích của Đạo vương Khắc Vị Phong. Y biết Khắc Vị Phong và buộc Khắc Vị Phong phải đột nhập Vọng Nguyệt lầu trộm bức họa đồ Tử Cấm Thành và Ngọc Kỳ Lân.
Nàng mỉm cười rồi nói tiếp:
- Chỉ có Cốc Khụ mới biết được tung tích của Khắc công tử. Chỉ có Cốc Khụ mới biết được Đạo vương trấn Dương Châu là Khắc Vị Phong.
Vị Phong sa sầm mặt, buột miệng nói.
- Chẳng lẽ…
Chẳng bỏ lửng câu nói giữa chừng mà lắc đầu. Vị Phong nhìn Tuyết Hân nói:
- Tuyết Hân cô nương… Vị Phong không tin những suy luận điều giải đang diễn ra trong tâm tưởng mình.
- Khắc công tử nghi ngờ Cốc Khụ tiền bối đã đưa công tử vào mê trận này?
Vị Phong miễn cưỡng gật đầu rồi chàng lắc đầu nói:
- Vị Phong không tin Cốc tiền bối có ý hại Vị Phong… Vị Phong biết Cốc tiền bối là người như thế nào.
- Tất cả mọi con người tồn sinh trên cõi đời này đều là một dấu hỏi

để chúng ta lý giải nó đó. Ngay cả bản thân mình, có bao ngờ công tử hỏi mình là ai chưa? Nếu đi tìm câu trả lời ta là ai… E rằng đến bây giờ Khắc công tử cũng chưa thể tìm được câu trả lời đó.
Nàng mỉm cười rồi nói tiếp:
- Bản thân ta còn phải đặt câu hỏi để tự giải đáp, huống chi là một người khác.
Vị Phong buông tiếng thở dài.
Tiếng thở dài còn đọng trên hai cánh môi chàng thì có tiếng binh khí vang lên ngoài biệt sảnh.
Tuyết Hân nghe tiếng binh khí quay mặt nhìn ra cửa. Chân diện xinh đẹp của nàng hiện ngay những nét lo âu.
Rầm…
Cửa biệt sảnh bật tung ra. Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh khiến Vị Phong chau mày.
Đàm Quốc Vinh ôm ngọn khoái đao trước ngực. Khuôn mặt dài ngoằn của gã rọi vào Vị Phong và Tuyết Hân.
Tuyết Hân nhìn Thiên Ma Đao từ tốn nói:
- Bốn cô nương không mời, sao tôn giá tự tiện xông vào biệt sảnh của bổn cô nương?
Thiên Ma Đao nhìn Tuyết Hân chằm chằm. Y cũng có vẻ ngạc nhiên khi có sự giống nhau giữa Tuyết Hân và Tuyết Cầm. Y nhạt nhẽo nói:
- Sao lại có sự giống nhau lạ thường như thế nhỉ. Đàm mỗ hỏi… cô nương có phải là người từ Đại Liêu sang?
- Bổn cô nương từ Đại Liêu sang thì đã sao nào.
- Đàm mỗ có chức nghiệp phải giết cô nương.
Đôi chân mày Tuyết Hân nhíu lại.
- Ta và tôn giá không thù không oán sao lại muốn lấy mạng ta. Tôn giá nên biết bổn cô nương là “đại sứ thần” của Đại Liêu chứ.
- Điều đó không quan trọng với Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh. Ta chỉ làm theo những gì người ta đã đặt cho ta phải làm.
- Nếu tôn giá lấy mạng ta chẳng khác nào gieo sóng to gió lớn trong mối bang giao giữa Liêu Quốc và Trung Nguyên.
Thiên Ma Đao lắc đầu.
- Đàm mỗ không màng đến điều đó.
Tuyết Hân sa sầm mặt. nàng nhìn Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh:
- Đó là điều hệ trọng… sao tôn giá không màng đến được?
- Đàm mỗ hành sự theo thiên chức của một sát thủ võ lâm. Nếu cô nương không muốn chết bởi đao pháp của Đàm mỗ thì hãy tự kết liễu mình đi.
- Ta đâu muốn chết.

- Đó là ý của cô nương, chứ không phải là của Đàm mỗ. Còn ý của Đàm mỗ là muốn tiểu thư phải chết.
- Đòi hỏi của Đàm tôn giá quá hồ đồ. Tại sao Đàm tôn giá không tự kết liễu mình mà lại buộc người khác tự kết liễu mạng sống của mình chứ. Tôn giá biết quý sinh mạng của mình cớ gì lại không cho người khác biết quý mạng của người ta chứ? Đòi hỏi của tôn giá không ai có thể chấp nhận được.
Vị Phong hừ nhạt rồi nói tiếp:
- Hôm nay Đàm tôn giá buộc người ta phải chết thì ngày mai cũng có người buộc tôn giá phải nhận lãnh cái chết đó.
Đàm Quốc Vinh nhìn Vị Phong:
- Đàm mỗ không để tâm đến lời của ngươi. Ta còn để dành lại cho ngươi cái mạng, bởi chưa có ai đặt cược cái mạng của ngươi đó.
Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh nói dứt câu từ từ chuyển ngọn khoái đao hướng thẳng đến Di Tuyết Hân.
Vị Phong gắt giọng nói:
- Tôn giá đã lấy mạng Tuyết Cầm rồi, còn định giết luôn cả Tuyết Hân sao?
Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh nhạt nhẽo đáp lời chàng:
- Tại sao không lấy được khi có người đã đặt cái mạng của vị quý nương đây vào ngọn thiên ma đao của Đàm mỗ.
Nghe gã thốt ra câu này, Tuyết Hân biến sắc thối bộ ra sau lưng Vị Phong.
Nàng nhỏ giọng nói:
- Khắc công tử… Tuyết Hân không muốn chết.
Nghe nàng thốt ra câu này. Vị Phong liền lớn tiếng thét lên:
- Chu huynh… Cứu người… Cứu người.
Khi Khắc Vị Phong thét lên ra lời cầu cứu đó thì màn kiếm quang trùng trùng, điệp điệp của Đàm Quốc Vinh cũng chụp đến, nhưng nhân dạng của Chu Thái thì không thấy xuất hiện. Đối mặt với màn đao quang đầy dặc và đầy uy lực sát nhân đó. Vị Phong và Tuyết Hân chẳng khác nào rơi vào vòng lưới tử thần. Tình thế chẳng đặng đừng, Vị Phong buộc phải xốc Di Tuyết Hân lên lưng, thi triển luôn Vô Ảnh cước. Lần thi triển bộ pháp thần kỳ này, Khắc Vị Phong chỉ cầu may chứ không tin mình có thể thoát qua được vòng lưới đao quang của họ Đàm.
Thế nhưng khi chàng thi triển bộ pháp Vô Ảnh cước vừa lách tránh vừa vượt qua vừng đao quang gần như bít kín mọi khoảng không trước mắt thì Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh phải sững sờ. Y đột ngột thu hồi đao pháp, đứng thừ ra trong khi Vị Phong đã cõng Di

Tuyết Hân vượt qua ngưỡng cửa tòa biệt sảnh.
Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh trố mắt nhìn Vị Phong thoát đi mà cứ như biến thành tượng, hay bị chôn chân xuống sàn gạch tòa biệt sảnh. Y phải rơi vào trạng thái đó thôi, bởi khi Khắc Vị Phong thi triển bộ pháp Vô Ảnh cước thì nhãn quang của họ Đàm bị hoa lên, chẳng còn biết công vào đâu. Trong tầm mắt gã như có muôn vạn bóng hình Khắc Vị Phong nhoang nhoáng vượt qua màn đao pháp đầy đặc cứ như bóng quỷ ma chơi đùa cợt với lưỡi hái tử thần. Chính sự kỳ diệu của Vô Ảnh cước khiến gã đứng thừ ra như vậy. Nhung nét sửng sốt, ngơ ngẫn hiện lên mặt gã. Đàm Quốc Vinh lắc đầu như thể xua đuổi những ý tưởng vu vơ trong đầu mình. Làm sao gã có thể tin vào hiện tượng độc nhất vô nhị này.
Trở lại với Khắc Vị Phong, khi chàng cõng Di Tuyết Hân vượt qua ngưỡng cửa tòa biệt sảnh mới biết bên ngoài là một bãi tha ma của bọn nha sai hộ tống cho Di Tuyết Hân. Chứng kiến tượng này, Khắc Vị Phong càng lo âu hơn. Chàng không đừng bước mà vẫn tiếp tục gia tăng nội lực vào cước bộ, thi triển Vô Ảnh cước băng mình rời ngay khỏi biệt trang của Di Tuyết Hân.
Khi Vị Phong đã đoán chắc mình ly khai hẳn khỏi Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh, mới để Di Tuyết Hân xuống đất. Mặc dù đã qua được kiếp họa diệt vong bởi Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh nhưng trên chân diện Di Tuyết Hân vẫn còn in những nét bồi hồi pha trộn sự hoảng loạn, sợ hãi.
Vị Phong thở ra, dùng ống tay áo lại mồ hôi trên mặt mình, rồi nói với nàng
- Tiểu thư… Tất cả đã qua rồi.
Nàng bồi hồi, xúc động nói:
- Không có Khắc công tử… Tôi đã chết bởi tay gã đao thủ đó rồi.
- Tại hạ không để tiểu thư chết bởi tay Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh được.
Buông một tiếng thở dài, chàng nói tiếp:
- Di tỷ tỷ đã chết bởi đao pháp của gã đó. Tại hạ nguyện sẽ trả lại mối hận cho Di Tuyết Cầm tỷ tỷ… nhưng…
Vị Phong bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn nàng.
Hai người đối mặt nhìn nhau.
Tuyết Hân quâng quơ nói:
- Một ngày nào đó, họ Đàm kia phải trả món nợ này.
- Ngày nào đó chưa biết, nhưng bây giờ tiểu thư sẽ đi đâu?
Tuyết Hân nghiêm giọng hỏi:
- Khắc công tử nghĩ xem… Chu Thái có bán đứng Tuyết Hân cho

Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh không?
- Tại hạ cũng không biết… Nhưng sự mất tích của Chu huynh buộc phải đặt câu hỏi. Hay Chu huynh cũng đã bị Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh lấy mạng.
Tuyết Hân lắc đầu:
- Tuyết Hân không tin Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh có thể lấy mạng Chu Thái. Nếu võ công của Chu Thái tầm thường, y không bao giờ được theo Tuyết Hân để bảo hộ cho Tuyết Hân.
- Chuyện này rồi sẽ hiểu sau mà. Bây giờ tiểu thư định đi đâu?
- Tuyết Hân sẽ đưa công tử đến một nơi, nhưng nơi này công tử tuyệt đối không được nói với ai.
- Tại hạ hứa.
- Tai mắt võ lâm có khắp mọi nơi, không thể không đề phòng.
Nàng buông tiếng thở dài, rồi nói tiếp:
- Tuyết Hân rất muốn biết ai đã phái Thiên Ma Đao đến lấy mạng Tuyết Hân?
Nàng như thể nhận ra sự lỡ lời của mình mà nhìn Vị Phong miễn cưỡng chống chế:
- Tuyết Hân nghĩ Thiên Ma Đao muốn tạo ra đại nghiệp qua mối liên quan giữa Đại Liêu và Trung Nguyên.
Vị Phong cau mày:
- Tại hạ cũng không thể nhận hết chuyện gì đang xảy ra chung quanh mình.
Nàng mỉm cười nhìn chàng từ tốn nói:
- Dù sao thì Khắc công tử cũng đã làm được một chuyện lớn.
Chàng gượng cười nói:
- Tại hạ làm được chuyện lớn gì?
- Công tử đã cưới Di Tuyết Hân.
- Đó là bổn phận của Vị Phong. Nếu để tiểu thư mất mạng bởi đao pháp của Thiên Ma Đao, lại có Khắc Vị Phong tại hiện trường, không chừng tại hạ lại nhận thêm cái họa từ Đại Liêu giáng xuống đầu mình. Tiểu thư đừng nghĩ đến cái ân mà hãy nghĩ tại hạ tự cứu mình.
Nàng mỉm cười:
- Chúng ta đi.
* * *
Lão nô dẫn Tuyết Hân và Vị Phong đến tòa biệt lầu nằm trong hoa viên, rồi khom người từ tốn nói:
- Chủ nhân có sai khiến gì lão nô tài?
Tuyết Hân khoát ray:
- Không còn gì nữa. Lão hãy phái người canh phòng cẩn mật, tuyệt

đối không cho bất cứ người lạ mặt nào vào biệt trang.
- Tuân lịnh chủ nhân.
Lão quay bước trở ra. Chờ lão đi ra hẳn rồi, Tuyết Hân mới bước đến tấm bình phong che ngang chính điện tòa đại sảnh biệt lầu.
Nàng dịch chuyển bức bình phong. Một cánh cửa bí mật lộ ra. Quay lại Tuyết Hân nói với Vị Phong:
- Công tử… chúng ta hãy mau vào mật thất.
- Ở đây cũng không an toàn cho tiểu thư.
- Cẩn thận vẫn hơn.
Hai người len qua vòm cửa bí mật, để xuống mật thất. Trong gian mật thất có đầy đủ tất cả những thứ vật dụng bằng bạc, gian mật thất này chẳng khác nào một tòa thượng khách phòng.
Nàng và Vị Phong ngồi xuống chiếc thạch bàn, đối mặt với nhau.
Tuyết Hân chuốc rượu từ trong chiếc tịnh bình bằng lam ngọc ra hai chiếc chung cũng bằng lam ngọc. Nàng bưng chung rượu nhìn Vị Phong nói:
- Chung rượu này, Tuyết Hân xin mời Khắc công tử để bày tỏ tấm lòng tri ân của mình.
Vị Phong gượng cười, khẽ lắc đầu:
- Tại hạ tiếp nhận chung rượu mời của tiểu thư nhưng không phải tiếp nhận sự tri ân của nàng.
- Vậy cũng được.
Hai người cùng cạn chung rượu.
Vị Phong đặt chung rượu xuống bàn rồi nói:
- Tiểu thư… Bức Họa Da Dê và Ngọc Kỳ Lân chắc chắn đã rơi vào tay Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vinh rồi… sau này phải làm gì lấy lại?
- Có Bức Họa Da Dê đó, thậm chí có cả Ngọc Kỳ Lân nhưng cũng vô ích nếu không có Long Kiếm và Phụng Tiên.
Nàng vừa nói vừa bưng tịnh rượu chuốc ra chén mỉm cười nói:
- Tuyết Hân nghĩ, trước tiên phải tìm ra Cốc Khụ.
- Tại hạ không biết Cốc tiền bối ở đâu mà tìm.
Nàng bưng chung rượu nhìn chàng:
- Nếu trên thế gian này, tất cả mọi sinh linh đều có cái để ăn, để mặc thì chẳng ai đi tìm cái ăn cái mặc làm gì.
Nàng mỉm cười với câu nói của mình.
Vị Phong giả lã đáp lời nàng.
- Nàng cho tại hạ như kẻ đang cần cái ăn cái mặc mà Cốc tiền bối là người cho tại hạ ăn và mặc.
Tuyết Hân gật đầu:
- Không biết ý niệm của Tuyết Hân đúng hay là sai.

- Dù sao nàng cũng là người đứng ngoài cuộc tất minh mẫn hơn Khắc Vị Phong rồi.
Tuyết Hân lắc đầu:
- Không… Tuyết Hân đã là người trong cuộc rồi. Nếu Tuyết Hân không là người trong tấm kịch tranh đoạt này thì người ta đã không phái Thiên Ma Đao lấy mạng Tuyết Hân.
Nàng đứng lên, nhìn Vị Phong nói:
- Trước đây Di Tuyết Cầm tỷ tỷ đối với Vị Phong như thế nào?
Nhìn Tuyết Hân, Vị Phong mỉm cười từ tốn nói:
- Vị Phong đã nhận Tuyết Cầm tỷ tỷ của mình.
Nàng mỉm cười:
- Vậy công tử phải gọi Tuyết Hân bằng tỷ tỷ giống như đã từng gọi Tuyết Cầm vậy.
Vị Phong phá lên cười, rồi nói:
- Nếu tiểu thư muốn.
- Như thế có lẽ gần gũi hơn. Không phải Tuyết Hân muốn Vị Phong gọi mình hai tiếng tỷ tỷ mà muốn vượt trội làm kẻ cả đâu. Mà và Tuyết Hân và Di tỷ tỷ là tỷ muội song sinh đó. Tuyết Cầm là tỷ tỷ của Vị Phong tất Tuyết Hân cũng phải là tỷ tỷ của Vị Phong.
- Vị Phong không nề hà.
Chàng ôm quyền nói tiếp:
- Tuyết Hân tỷ tỷ.
Nghe Vị Phong thốt ra câu này, Tuyết Hân bật cười thành tiếng. Tiếng cười của nàng nghe thật trong chẳng khác nào tiếng suối róc rách vỗ vào nghềnh đá tạo ra thứ tấu khúc vừa êm ái, vừa quyến rủ lạ thường.
Nàng cắt ngang tiếng cười nhu hòa nói:
- Kể từ hôm nay, Tuyết Hân và Vị Phong là những người chung một xuồng rồi đó. Nếu Thượng Quan Đại Phu tiên sinh muốn bắt Khắc Vị Phong thì cũng có người lấy mạng Di Tuyết Hân. Có lẽ Tuyết Hân, và Vị Phong sẽ cùng chèo chống con thuyền qua cơn giông dữ này.
Vị Phong gật đầu, nhìn nàng nói:
- Có tỷ… Vị Phong hy vọng sẽ chèo được con thuyền định mệnh của mình.
Nàng bưng chung rượu:
- Hai số phận trên một con thuyền.
Vị Phong lập lại lời nói của nàng:
- Hai số phận trên một con thuyền.
Hai người cùng cạn chén.

Nàng đặt chén xuống bàn điểm nụ cười nhiều ẩn ý trao cho Khắc Vị Phong.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 29
Tri diện bất tri tâm

Di Hoa công tử Hàn Tuấn từ trong Trung Châu đệ nhất lâu bước ra. Trông dung mạo y có vẻ thật thư thái và hoan hỷ. Y bước xuống những bậc tam cấp và dừng lại, quay mặt nhìn vào tòa đại kỹ lâu của Kim Tiền bang điểm một nụ cười tự mãn.
Hàn Tuấn nhẩm nói: “Cát Thiếu Tường… Ngươi đã trở thành phế nhân rồi, thì tòa đại kỹ lầu sẽ thuộc về bổn thiếu gia không bao lâu nữa.”
Nói dứt câu Di Hoa công tử Hàn Tuấn vuốt cằm. Y vừa vuốt cằm vừa ngắm nghía tòa đại kỹ lâu với những dãy hoa đăng treo khắp mọi noi chẳng khác nào những con mắt đen mời chào khách tìm hoa.
Chắp tay sau lưng, Di Hoa công tử Hàn Tuấn toan quay bước bỏ đi thì một ả kỹ nữ vận bạch y từ trong đại kỹ lâu Trung Châu đệ nhất hối hả bước ra.
Thấy ả kiều nữ vội vã bước về phía mình, Hàn Tuấn vờ như không biết mà lơ đễnh chú ý dãy hoa đăng treo ngoài mái hiên.
Ả kiều nữ bước đến bên gã. Nàng nhún nhường khom người rồi nhỏ nhẹ nói:
- Thiếu gia định bỏ đi à…
Hàn Tuấn nhìn lại nàng kiều nữ. Y ve cằm rồi nói:
- Ở đây chẳng có gì cho bổn thiếu gia thích thú cả. Có lẽ kể từ lúc Kim Tiền bang chủ Cát Hinh chết bởi sát chiêu của sát thủ, thì chẳng còn ai đủ bản lĩnh chăm sóc tòa đại kỹ lâu Trung Châu này.
Y buột miệng thở dài, chắt lưỡi nói:
- Tiếc thật, Cát Thiếu Tường thiếu gia thì đã là phế nhân… Sao có thể quán xuyến nổi cơ nghiệp của Kim Tiền bang?
Y nhìn nàng kiều nữ, từ tốn nói:
- Bổn thiếu gia nghĩ chủ nhân đại kỹ viện Trung Châu nay mai hẳn phải thay đổi mới có thể gầy dựng lại thời huy hoàng của Cát lão bang chủ trước đó. Còn bây giờ, bổn thiếu gia chẳng còn chút hứng thú gì khi đặt chân đến tòa đại kỹ lâu nức tiếng trên giang hồ này.

Y buông tiếng thở dài như thể biểu lộ sự hối tiếc nhưng lại điểm nụ cười thật đắc phát ban cho nàng kiều nữ. Hàn Tuấn nói tiếp:
- Cô nương có gặp Cát thiếu gia thì bảo với Cát thiếu gia rằng có Di Hoa công tử Hàn Tuấn đến thăm… Nhưng rất tiếc không gặp được Cát Thiếu Tường thiếu gia.
Y chắt lưỡi nhìn ả kỹ nữ từ tốn nói:
- Hàn Tuấn rất tiếc phải rời bước mà không gặp được Cát Thiếu Tường thiếu gia. Thất lễ vô cùng.
Ả kỹ nữ rối rít nói:
- Hàn thiếu gia… Cát thiếu gia không biết Hàn thiếu gia đến nên không kịp nghinh tiếp. Cát thiếu gia khi biết liền phái ngay Thúy Ái đón Hàn thiếu gia.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn ve cằm rồi cười khẩy một tiếng giả lả nói:
- Cát thiếu gia là người tàn phế, sao có thể tiếp tại hạ được?
Thúy Ái khom người, từ tốn nói:
- Cát thiếu gia nói… Cho dù người có phải nằm dài trên tràng kỷ cũng phải tiếp Hàn thiếu gia… Nếu không sẽ thất lễ với Hàn thiếu gia.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn ve cằm điểm nụ cười mỉm. Gã vừa cười vừa nói:
- Không ngờ Cát Thiếu Tường thiếu gia Kim Tiền bang chủ nhân đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu nhiệt tình với bổn công tử như vậy.
Y chắt lưỡi dè bỉu nói tiếp:
- Nhiệt tâm của Cát Thiếu Tường đại thiếu gia Kim Tiền bang khiến cho bổn công tử không thể dời bước đi được.
Thúy Ái nghe Hàn Tuấn nói câu này vô cùng phấn khích. Nàng nhún người ra vẻ yểu điệu thục nữ rồi từ tốn nói với Hàn Tuấn:
- Lòng thành của Cát Thiếu Tường đã được Hàn thiếu gia chấp nhận, Thúy Ái thỉnh mời công tử… Cát Thiếu gia đang chờ công tử tại biệt lầu Du Tình Dạ Mộng.
Đôi chân mày của Di Hoa công tử Hàn Tuấn nhướng lên. Y nói với giọng thật hờ hững:
- Kim Tiền bang còn có tòa biệt lầu Du Tình Dạ Mộng à. Thế mà bổn công tử không biết. Thế thì tại hạ phải đến đó xem tòa biệt lầu Du Tình Dạ Mộng kia như thế nào mới được.
Thúy Ái và Di Hoa công tử Hàn Tuấn đi vào hoa viên. Nàng đưa Di Hoa công tử đến một tòa mộc lầu tọa lạc biệt lập với những vòng tường bao chung quanh. Tòa mộc lầu đó được trang hoàng bằng một dãy hoa đăng có mạ vàng trước mái hiên. Những chiếc hoa đăng được chạm khắc cực kỳ tinh tế và sống động.

Mặc dù Hàn Tuấn chưa bước vào trong tòa mộc lầu nhưng đã ngửi được mùi trầm danh mộc phả vào khứu giác mình. Y chắp tay sau lưng ngắm nhìn dãy hoa đăng treo ngoài mái hiên, nhẩm nói:
- Đúng là danh lầu… Có lẽ tòa danh lầu này chỉ có một… và chỉ có Cát Thiếu Tường thiếu gia Kim Tiền bang mới có thể nghĩ ra.
Thúy Ái nhỏ nhẹ nói:
- Hàn công tử… Cát thiếu gia đang chờ công tử trong Du Tình Dạ Mộng.
Đôi chân mày Di Hoa công tử Hàn Tuấn nhíu lại. Gã nhạt nhẽo nói:
- Ồ… Bổn công tử không dám đường đột bước vào đâu. Tòa lâu danh mộc này quá tráng lệ, khiến bổn công tử phải chùn chân. Nếu không có Cát Thiếu Tường thiếu gia ra đón… Tại hạ hẳn phải lui bước không dám đặt chân vào.
Y thốt ra câu nói ẩn ý hạ mình nhưng miệng thì lại điểm nụ cười cao ngạo.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn vừa thốt dứt câu thì Cát Thiếu Tường ngồi trên chiếc ghế có bánh xe, do Mộng Thùy Cát Đương đẩy tiến ra ngoài mái hiên.
Hàn Tuấn nhìn Cát Thiếu Tường.
Cát Thiếu Tường mỉm cười, ôm quyền từ tốn nói:
- Hàn huynh… miễn thứ cho Cát mỗ… Bởi không thể đứng được trên đôi chân của mình mà buộc phải ngồi trên chiếc ghế đặc chủng ra tiếp Hàn huynh.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa bước thẳng đến trước mặt Cát Thiếu Tường:
- Hây… Ta làm gì dám trách Cát thiếu gia được…Cát thiếu gia chẳng qua vì họa kiếp nên mới ra nông nỗi phải ngồi trên chiếc ghế này mà thôi. Một kẻ bình thường ra tiếp Hàn Tuấn đã là quý, nay Cát thiếu gia bị tàn phế ra tiếp Di Hoa công tử càng khiến cho Hàn Tuấn cảm kích hơn nữa đó.
Thiếu Tường ôm quyền:
- Đa tạ Hàn huynh đã thấu hiểu cho Cát Thiếu Tường. Thiếu Tường thỉnh mời Hàn huynh vào Du Tình Dạ Mộng.
Di Hoa công tử nhìn vào mắt Cát Thiếu Tường, nặn một nụ cười thật giả lả rồi nói:
- Đây là tòa lầu danh mộc Du Tình Dạ Mộng ư?
Thiếu Tường ôm quyền nói:
- Đúng… Đây là tòa lầu danh mộc Du Tình Dạ Mộng.
Hàn Tuấn chau mày nói:
- Tòa lầu đẹp như thế này, huy hoàng và tráng lệ như thế này mà

trước đây ta lại không biết đến. Đến bây giờ mới biết tới. Đúng là muộn màng.
Thiếu Tường nhìn Hàn Tuấn từ tốn nói:
- Tòa lầu Du Tình Dạ Mộng trước đây chỉ có lão nhân gia được bước vào và được dùng để khoản đãi những cao nhân trong chốn võ lâm giang hồ. Ngay cả đệ cũng không được vào đây.
Đôi chân mày của Di Hoa công tử nhíu lại.
Y hừ nhạt một tiếng rồi nhìn Thiếu Tường nói:
- Thế thì lão bang chủ Kim Tiền bang thân phụ của Thiếu Tường trước đây hẳn chẳng xem Di Hoa công tử ra gì. Ta không phải là cao nhân nên lão không cho ta vào tòa danh lầu này ư?
Hàn Tuấn vừa nói vừa nghiêm mặt biểu lộ sự bất nhẫn của mình.
Thiếu Tường ôm quyền nói:
- Đó là chuyện trước đây của trưởng bối. Còn bây giờ… Thiếu Tường là chủ nhân tất phải xem Hàn huynh là cao nhân rồi. Rất mong Hàn huynh bỏ qua chuyện đời trước của trưởng bối.
Hàn Tuấn gượng cười, nhạt nhẽo nói:
- Có trách lão bang chủ cũng không được, bởi vì người đã chết rồi. Còn Cát Thiếu Tường thiếu gia xem trọng ta như vậy, thì làm sao ta còn trách thiếu gia.
Thiếu Tường ôm quyền xá:
- Thiếu Tường vô cùng cảm kích, đa tạ Hàn huynh đã rộng lượng.
- Cát thiếu gia đừng khách sáo như vậy… ta ái ngại lắm
Nói rồi, Di Hoa công tử Hàn Tuấn chắp tay sau lưng nhìn lên tấm bảng vàng sơn son thếp vàng treo trước cửa biệt sảnh. Y điểm nụ cười mỉm bâng quơ nói tiếp:
- Phải chi tấm bảng sơn son thếp vang khác bốn chữ Du Tình Dạ Mộng thay bằng tấm bảng khác nhỉ.
Thiếu Tường ôm quyền nói:
- Hàn huynh muốn thay bằng tấm bảng gì?
- À… Theo ý của ta thì nên thay bằng tấm bảng mới, khắc ba chữ thôi. Nhưng ba chữ đó có đầy đủ ý nghĩa hơn bốn chữ này.
- Cát Thiếu Tường rất mong Hàn huynh chỉ giáo.
Di Hoa công tử nhìn lại Thiếu Tường:
- Nếu không đúng thì thôi… Nếu như ta có điều gì thất lễ Cát Thiếu Tường cũng phải bỏ qua cho ta đó.
- Cát Thiếu Tường đâu dám bắt lỗi Hàn huynh.
- Vậy thì được. Theo ý của bổn công tử thì nên thay tấm bảng sơn son thếp vàng khắc bốn chữ Du Tình Dạ Mộng bằng tấm bảng khác, khắc ba chữ Di Hoa Lầu.

Những tưởng đâu Cát Thiếu Tường sẽ phản bác lại lời nói của Hàn Tuấn nhưng y lại ôm quyền từ tốn nói:
- Đa tạ Hàn huynh đã chỉ giáo… Cát đệ sẽ lĩnh hội ý của Hàn huynh mà cho thay lại tấm bảng Du Tình Dạ Mộng.
Di Hoa công tử nhướng mày:
- Hả… ta không có ép Cát thiếu gia đâu đó.
- Chỉ ngôn của Hàn huynh rất đúng… Cát đệ phải lĩnh hội.
- Nhiệt tâm của Cát thiếu gia khiến ta phải áy náy đó.
- Cát đệ đâu muốn Hàn huynh áy náy. Mời Hàn huynh vào trong.
- Tốt.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn và Cát Thiếu Tường vào trong tòa lầu danh mộc Du Tình Dạ Mộng. Chờ cho Hàn Tuấn yên ngồi, Cát Thiếu Tường mới ôm quyền nói:
- Hàn huynh đột ngột đến Đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu, Thiếu Tường không biết… nên không kịp nghinh đón. Rất mong huynh miễn thứ cho Cát Thiếu Tường.
Hàn Tuấn khoát tay:
- Nhiệt tâm của Cát Thiếu Tường thiếu gia như thế đã quá đủ cho bổn công tử đây phải áy náy lắm rồi. Ta còn được đặc ân vào Di Hoa Lầu nữa. Bấy nhiêu đó cũng đủ cho ta hoan hỷ rồi. Ta đâu còn gì để bắt lỗi Cát thiếu gia Kim Tiền bang. Đúng không nào?
Thiếu Tường ôm quyền:
- Cát Thiếu Tường đa tạ Hàn huynh.
Hàn Tuấn khoát tay:
- Đừng khách sáo quá như vậy. Ta và Cát Thiếu Tường thiếu gia đều là người của võ lâm kia mà. Cho dù sau này Cát Thiếu Tường không còn là chủ nhân của đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu thì ta vẫn xem Cát Thiếu Tường là bằng hữu của mình.
Đúng ra khi Cát Thiếu Tường nghe câu nói này của Di Hoa công tử thì y phải biểu lộ ngay sự bất nhẫn của mình, nhưng tuyệt nhiên Thiếu Tường không biểu lộ điều gì cả. Chân diện của y vẫn khoác nét ôn nhu. Có lẽ y đã biết và nhận ra thân phận mình.
Thiếu Tường từ tốn nói:
- Nếu được như vậy… Cát Thiếu Tường hoan hỷ vô cùng.
Hàn Tuấn nhìn Thiếu Tường mỉm cười nói:
- Biết được mình, biết được cao nhân tất sẽ không bị lụy và trở nên hoan hỷ như trút được gánh nặng trên vai mình.
- Thiếu Tường sẽ ghi nhận chỉ ngôn của Hàn huynh.
Y ôm quyền nhỏ nhẹ nói tiếp:
- Hàn huynh là cao nhân của Cát Thiếu Tường… Cát Thiếu Tường

thỉnh mời Hàn huynh đến Du Tình Dạ Mộng lầu để khoản đãi… Huynh thích gì cứ lịnh cho Cát Thiếu Tường.
Di Hoa công tử cau mày biểu lộ thái độ bất nhẫn trước câu nói của Cát Thiếu Tường.
Y nhún vai, ve cằm nhạt nhẽo nói:
- Khi nãy Cát Thiếu Tường thiếu gia nói tòa lầu danh mộc này tên gì nhỉ?
Thiếu Tường ôn nhu đáp lời:
- Đây là lầu danh mộc Du Tình Dạ Mộng.
- Thế mà ta cứ ngờ đâu nó đã đổi tên thành Di Hoa Lầu rồi chứ.
Thiếu Tường ôm quyền nói:
- Thiếu Tường mạo phạm… Đúng như vậy… Tòa lâu danh mộc này sẽ là Di Hoa Lầu.
Thiếu Tường nói dứt câu, vỗ tay một tiếng.
Sau tiếng vỗ tay của Cát Thiếu Tường, Tiểu Lan và Tiểu Cúc bưng vào một tấm bảng sơn son thếp vàng. Hai người dựng tấm bảng trước mặt Di Hoa công tử Hàn Tuấn.
Tấm bảng sơn son thếp vàng với ba chữ được khắc thật cẩn thận và mạ một lớp vàng ròng Di Hoa Lầu.
Thiếu Tường ôm quyền nói:
- Hàn huynh hãy xem qua.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn lia mắt liếc nhìn qua tấm bảng đó rồi ve cằm gật đầu. Y nhìn lại Cát Thiếu Tường:
- Bây giờ ta mới cảm thấy hoan hỷ vô cùng. À mà hình như Cát Thiếu Tường thiếu gia đã biết trước.
Thiếu Tường ôm quyền:
- Với cao nhân như Di Hoa công tử Hàn huynh đây mà k hông biết trước, không dự đoán được ý của Hàn huynh thì đúng là kẻ hồ đồ lỗ mãng, thấy mặt trời mà ngỡ đom đóm.
Hàn Tuấn phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:
- Hậy… trong mắt ta, Cát đệ mới là cao nhân đó.
- Thiếu Tường không dám nhận lời nói này của Hàn huynh. So với Hàn huynh, Cát Thiếu Tường chẳng khác nào ánh đom đóm so với vầng nhật quang.
Hàn Tuấn mỉm cười:
- Đệ đã chiêm nghiệm, điều gì sẽ đến tất phải đến rồi… ta cũng không cần phải khách sáo bày tỏ với Cát đệ làm gì.
Y ve cằm, nhướng mày nói:
- Hẳn Cát đệ đã chứng nghiệm chủ nhân ngày mai của Kim Tiền bang và đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu, kiêm luôn cả Di Hoa lâu

này là ai?
Thiếu Tường ôm quyền:
- Thiếu Tường đã là phế nhân rồi… Có lẽ không thể đảm đương được trọng trách cai quản đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu. Tất cả những trọng trách đó hình như đang vượt ra ngoài tầm tay của Cát đệ… Nên Thiếu Tường rất cần một cao nhân đến thay thế mình. Nhưng hôm nay thì Cát Thiếu Tường vẫn là chủ nhân của đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu. Vẫn còn là người kế nhiệm lão nhân gia quản xuyến Kim Tiền bang.
- Ta không phủ nhận điều đó.
Thiếu Tường gượng cười, ôm quyền nói:
- Vậy Hàn huynh cho đệ cái quyền được làm chủ nhân tòa lầu danh mộc này để bồi tiếp huynh chứ?
- Một ngày đối với Di Hoa công tử có đáng gì. Hôm nay, Cát Thiếu Tường bồi tiếp Hàn mỗ như thế nào thì ngày mai ta cũng sẽ bồi tiếp Cát Thiếu Tường như thế đó.
- Đa tạ huynh.
Cát Thiếu Tường xua tay ra hiệu cho Tiểu Lan và Tiểu Cúc bưng tấm biển Di Hoa Lầu lui ra khỏi tòa danh mộc. Chờ cho hai nàng kia lui ra rồi, Thiếu Tường mới nói:
- Nếu như Cát Thiếu Tường có bồi tiếp điều gì không thỏa mãn Hàn huynh mong Hàn huynh miễn thứ.
- Ta là khách sao có thể trách được chủ nhân, nhất là vị chủ nhân đó lại là Cát Thiếu Tường thiếu gia. Người nổi tiếng nhất Trung Châu này, cho dù hiện thời đã là phế nhân.
Thiếu Tường vẫn giữ vẻ từ tốn trước những lời nói xúc xiểm của Di Hoa công tử Hàn Tuấn.
Thiếu Tường điểm nụ cười mỉm rồi vỗ tay một tiếng.
Một hàng cung nữ vận bạch y trắng toát. Họ đúng là những nàng tiên với những bước chân trần, uyển chuyển tiến ra từ hai cửa hậu đi thẳng đến trước mặt Di Hoa công tử Hàn Tuấn.
Người thứ nhất bưng một cái thau bằng đồng sáng ngời, trong thau bằng đồng sáng ngời, trong thau là nước đã được tẩm hương liệu tỏa mùi thơm ngào ngạt. Nàng ta cẩn thận đưa tay Hàn Tuấn vào chậu nước, rồi kỳ rửa, thao tác thật trau chuốt và kỹ lưỡng, những tưởng như sợ sẽ làm tróc da họ Hàn.
Di Hoa công tử thản nhiên để cho nàng ta rửa đôi tay của mình, nhưng thỉnh thoảng lại liếc trộm Cát Thiếu Tường.
Sau khi làm xong phận sự của mình, ả cung nữ bưng chiếc thau lui bước. Đến nàng cung nữ thứ hai thì cầm khăn, lau đôi tay của Di

Hoa công tử. Người thứ ba thì dùng phấn hương thoa lên hai bàn tay của y.
Hai ả cung nữ cuối cùng thì bước ra sau lưng Di Hoa công tử, dùng tay nắn nót đôi vai gã. Sự chăm chút của những nàng cung nữ khiến Di Hoa công tử Hàn Tuấn biểu lộ ngay sự khoan khoái ra mặt.
Y nhìn Thiếu Tường giả lả nói:
- Cát đệ quá chu đáo với ta đó.
Thiếu Tường nhỏ nhẹ đáp lời gã:
- Hàn huynh quá khen Thiếu Tường.
- Ta không thể không cho Cát đệ một lời khen được.
Thiếu Tường lại vỗ tay hai tiếng. Lần này một hàng cung nữ từ hai cửa hậu bước ra cùng với những bộ cánh trắng muốt. Những bộ cánh được may bằng thứ lụa hàn châu mỏng để ánh sáng từ những chiếc chân đèn rọi xuyên qua tôn tạo những đường cong của cơ thể. Ngoài lớp lụa mỏng tanh, trắng mịn, thì những nàng cung nữ kia chẳng có nội y bên trong nên ánh sáng từ những chiếc chân đèn như tôn tạo, gợi thêm sự quyến rũ toát ra từ những cơ thể đầy chất xuân tình đó.
Những ả cung nữ bày những dĩa thức ăn cao lương mỹ vị ra bàn. Nếu một người bình thường, nếu thấy những đĩa cao lương mỹ vị bày ra bàn chắc có lẽ không dằn nổi cơn đói trỗi dậy trong tâm thức mình.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn vẫn dửng dưng chống tay lên đùi thờ ơ những đĩa thức ăn đó. Thậm chí y cũng chẳng màng đến những thân hình quyến rũ của những nàng cung nữ như tiên nơi thượng giới giáng xuống cõi hồng trần dung tục để phục vụ cho gã.
Đại yến được bày ra, các nàng cung nữ lại lui bước, chỉ chừa lại hai người đẹp nhất đứng sau lưng Hàn Tuấn.
Cát Thiếu Tường liếc qua Hàn Tuấn. Y ra dấu cho hai ả cung nữ đứng hầu sau lưng Hàn Tuấn. Nhưng khi hai ả cung nữ vừa bưng lấy tịnh rượu bằng lam ngọc thì Hàn Tuấn chặn lại:
- Khoan…
Thiếu Tường sững sờ nhìn Hàn Tuấn:
- Hàn huynh có điều gì e dè?
Di Hoa công tử khoát tay:
- Không không… ta làm gì phải e dè chứ. Nếu như ta e dè thì đã không bước vào Di Hoa Lầu làm gì. Đúng không nào?
- Thiếu Tường không có ý hại Hàn huynh đâu… mà dùng đại lễ thượng khách để bồi tiếp cao nhân.
- Ta biết thịnh tâm của Cát thiếu gia.

- Thế sao Hàn huynh lại không cho Tiểu Lan và Tiểu Cúc hầu rượu huynh?
- Ta không để cho Tiểu Lan và Tiểu Cúc chuốc rượu hầu mình bởi vì ta thích một người chuốc rượu cho ta để bồi tiếp Cát huynh đệ.
Thiếu Tường ôm quyền nói:
- Ở đây tất cả mọi cung nữ đều muốn được hầu hạ huynh.
- Tất cả đều muốn được hầu hạ Hàn Tuấn bổn công tử… Nhưng ta chỉ muốn một người duy nhất hầu hạ mình.
Thiếu Tường ôm quyền nói:
- Vậy Hàn huynh chọn ai?… Cát Thiếu Tường rất sẵn lòng để người đó hầu hạ Hàn huynh… để Hàn huynh được vui vẻ.
Di Hoa công tử mỉm cười nhìn Mộng Thùy Cát Dương.
Nụ cười giả lả rồi nói:
- Nếu Cát Thiếu Tường thiếu gia không ngại, Hàn Tuấn muốn nhờ Mộng Thùy Cát Dương chuốc rượu cho mình.
Chân diện Thiếu Tường sa sầm hẳn lại. Lần này y biểu lộ ngay vẻ bất nhẫn ra ngoài.
Mộng Thùy Cát Dương nhỏ nhẹ nói:
- Cát thiếu gia… Hàn huynh đã muốn vậy, Cát Dương phải bồi tiếp Hàn huynh.
Thiếu Tường nhìn Hàn Tuấn bất nhẫn nói:
- Hàn huynh… Thiếu Tường luôn giữ phận nếu so với Hàn huynh. Thiếu Tường lúc nào cũng lui bước, để chờ ở Hàn huynh sự kính trọng lại. Mong Hàn huynh hiểu Thiếu Tường.
Hàn Tuấn cau mày:
- Hàn mỗ chỉ muốn Mộng Thùy Cát Dương phục rượu thôi, có gì khiến Cát thiếu gia lại bối rối như vậy?
Sắc diện Thiếu Tường đỏ bừng:
- Hàn huynh… Mộng Thùy Cát Dương là…
Hàn Tuấn nhướng mày nói:
- À… ta biết rồi… Ý của Cát thiếu gia muốn nói Mộng Thùy Cát Dương từng là ái thiếp của lão bang chủ chứ gì?
Y lắc đầu, nhìn Thiếu Tường nói:
- Cát thiếu gia khách sáo quá. Hàn mỗ biết Mộng Thùy Cát Dương là ái thiếp của lão bang chủ rồi. Chính vì biết nên Hàn mỗ mới thỉnh Mộng Thùy Cát Dương bồi tiếp mình. Nếu như lão bang chủ Cát Hinh còn sống thì có lẽ, lão bang chủ phải bồi tiếp Hàn Tuấn chứ không phải Cát thiếu gia đâu.
Y điểm nụ cười mỉm, nhướng mày nhìn Thiếu Tường:
- Nay lão bang chủ chẳng may vong mạng thì Mộng Thùy Cát Dương

phải thay lão bang chủ bồi tiếp Hàn mỗ rồi. Ta nói đúng chứ?
Mặt Thiếu Tường đỏ bừng:
- Thiếu Tường…
Mộng Thùy Cát Dương từ tốn nói:
- Cát thiếu gia… Hàn huynh nói rất đúng. Cát Dương sẽ thay lão nhân gia bồi tiếp Hàn công tử.
Hàn Tuấn mỉm cười nhìn Cát Dương:
- Cát Dương mới đúng là cao nhân trong mắt tại hạ.
Hai cánh môi của Thiếu Tường mím lại. Y miễn cưỡng nói:
- Một ngày không xa Hàn huynh sẽ trở thành chủ nhân ở đây… Thiếu Tường xin được chìu theo ý của huynh.
Mộng Thùy Cát Dương thay vào chỗ của Tiểu Lan và Tiểu Cúc. Nàng bưng tịnh rượu chuốc đầy hai chén.
Thiếu Tường bưng chung rượu nói:
- Thiếu Tường mời huynh.
Hàn Tuấn cười khảy, bưng chung rượu nhìn Thiếu Tường nói:
- Ta chỉ có thể dùng với Cát đệ chén rượu này thôi.
Thiếu Tường buông tiếng thở ra như muốn trút sự phẫn uất đang dâng tràn trong Thiếu Tường, khẽ gật đầu.
Thiếu Tường cười nói:
- Được đối ẩm với Hàn huynh một chén đã quá đủ với Cát Thiếu Tường phế nhân. Mời.
Hai người cùng cạn chén.
Uống cạn chén rượu, Thiếu Tường đặt chén xuống bàn nhìn Hàn Tuấn từ tốn hỏi:
- Thế chừng nào Hàn huynh mới đến thay vào chỗ của Cát Thiếu Tường?
Hàn Tuấn mỉm cười nói:
- Không còn xa lắm đâu.
Mộng Thùy Cát Dương bưng tịnh rượu chuốc ra chén của Hàn Tuấn. Khi nàng rót đầy chén rượu, toan dời tịnh rượu qua chung của Thiếu Tường thì Hàn Tuấn cản lại.
Hàn Tuấn nhìn Cát Dương nói:
- Ồ không…
Thiếu Tường cau mày, tay y bấu xuống tay chiếc ghế đặc chủng.
Hàn Tuấn từ tốn nói:
- Ta chỉ có thể uống với Cát thiếu gia một chén rượu thôi. Một kẻ phế nhân như Cát thiếu gia đây thì không nên đa tửu, sẽ tai hại thêm đến chân người trong nội thể.
Thiếu Tường miễn cưỡng nói:

- Đa tạ huynh đã lo lắng cho Cát Thiếu Tường. Nhưng Cát Thiếu Tường có thể bồi tiếp Hàn huynh trăm cân rượu cũng không ngại gì.
- Nhưng ta thì không có cái thú uống rượu như Cát thiếu gia.
Đôi bản thủ của Thiếu Tường bấu vào tay cầm chiếc ghế phát ra những âm thanh răng rắc.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn điểm nụ cười mỉm. Y nhìn Thiếu Tường nói:
- Cát thiếu gia đừng làm gì khiến cho cuộc hội kiến hôm nay giữa ta và Cát thiếu gia không được trọn vẹn đó. Ngày sau ta cũng bồi tiếp Cát thiếu gia bằng đại lễ thượng khách.
Mộng Thùy Cát Dương nhìn Cát Thiếu Tường:
- Cát thiếu gia… bang đại kỹ viện đang cần thiếu gia.
Thiếu Tường buông tiếng thở ra, rồi ôm quyền nói với Hàn Tuấn:
- Thiếu Tường phải rời khỏi đây để qua đại kỹ viện… Nếu có gì Thiếu Tường mạo phạm, rất mong Hàn huynh bỏ qua.
- Ta không bắt lỗi Cát thiếu gia đâu.
- Đa tạ huynh. Đúng ra Cát Thiếu Tường còn muốn cho huynh tiếp nhận một báu vật vô giá tại Di Hoa Lầu này nữa. Nhưng…
Hàn Tuấn khoát tay cướp lời Thiếu Tường:
- Không cần Cát đệ phải bận tâm lo cho ta như vậy đâu… Ta nghĩ trong Di Hoa Lầu có báu vật thì tự khắc nó sẽ thuộc về ta mà.
Y nhìn lên Mộng Thùy Cát Dương:
- Nàng sẽ cho thấy báu vật mà Cát Thiếu Tường vừa nói đến chứ?
Cát Dương nhỏ nhẹ nói:
- Nếu Hàn công tử thích.
- Tất nhiên ta phải thích rồi. Tất cả những gì ở Di Hoa Lầu ta đều thích cả.
Y nói rồi nhìn lại Thiếu Tường:
- Cát Thiếu Tường hẳn đồng ý với ta chứ?
- Thiếu Tường từng giống như Hàn huynh.
- Nhưng số phận của Hàn Tuấn thì lại không giống như Cát Thiếu Tường.
Y nói rồi phá lên cười khanh khách.
Thiếu Tường nhìn Mộng Thùy Cát Dương trong khi Hàn Tuấn cất tràng tiếu ngạo khành khạch. Cát Dương khẽ gật đầu với Cát Thiếu Tường. Chờ cho Hàn Tuấn vừa dứt tràng tiếu ngạo tự thị đầy vẻ cao ngạo đắc ý, Thiếu Tường mới ôm quyền nói:
- Cát Thiếu Tường xin được cáo lui.
Hàn Tuấn khoát tay:
- Đúng như vậy.

Hai cánh môi của Thiếu Tường mím lại, rồi gượng nụ cười thật khó hiểu, y miễn cưỡng nói:
- Rất mong Hàn huynh sẽ nhớ mãi cuộc hội kiến này.
- Cuộc hội kiến hôm nay Hàn Tuấn ta sẽ không quên.
- Đa tạ huynh.
Thiếu Tường tự lăn chiếc ghế đặc chủng có bánh xe rời tòa lầu danh mộc.
Hàn Tuấn chợt gọi lại:
- Cát Thiếu Tường lão đệ!
Thiếu Tường dừng chiếc ghế, quay lại hỏi:
- Hàn huynh có điều gì chỉ giáo?
Hàn Tuấn nói:
- Họa kiếp khiến cho Cát lão đệ thành phế nhân là lời cảnh báo của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh đối với võ lâm đó. Cát Thiếu Tường lão đệ đừng làm gì thêm để Thượng Quan Đại Phu tiên sinh gởi tiếp một lời cảnh báo nữa đến võ lâm thánh chủ. Cát Thiếu Tường lão đệ khó tồn vong đó.
Sắc diện Thiếu Tường đỏ bừng. Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm mặt gã. Y miễn cưỡng dùng ống tay áo lau mồ hôi mặt rồi nói:
- Thiếu Tường sẽ ghi tạc lời chỉ ngôn này của huynh.
Thiếu Tường chợt đổi giọng nghiêm trọng:
- Có một điều này Thiếu Tường rất mong thỉnh giáo Hàn huynh để được chỉ điểm thêm.
Hàn Tuấn gật đầu:
- Cứ hỏi.
- Trước đây lão nhân gia có nói… muốn Cát Thiếu Tường chuyển một vò rượu đến cho Cốc Khụ… Không biết Hàn huynh có giúp được Thiếu Tường không?
Hàn Tuấn gật đầu:
- Điều đó không khó… hãy chuẩn bị vò rượu cho bổn công tử.
Thiếu Tường mới ôm quyền:
- Đa tạ Hàn huynh.
Y nói rồi dịch chuyển chiếc ghế đặc chủng có hai bánh xe rời tòa lầu danh mộc.
Khi Thiếu Tường đi rồi, Hàn Tuấn mới xua tay đuổi nốt Tiểu Lan và Tiểu Cúc ra khỏi tòa lầu, chỉ chừa lại Mộng Thùy Cát Dương. Y bưng chén rượu hỏi Mộng Thùy Cát Dương:
- Nàng biết vì sao Thiếu Tường nhún nhường trước bổn công tử chứ?
Mộng Thùy Cát Dương khẽ gật đầu:

- Cát Thiếu Tường biết Hàn công tử sẽ là chủ nhân tương lai của chốn này.
Hàn Tuấn ve cằm gật đầu:
- Đúng như vậy.
Y nói rồi bừng chung rượu dốc lên miệng. Đặt chén rượu xuốgn bàn, Hàn Tuấn từ tốn nói:
- Vậy nàng nghĩ xem Di Hoa công tử có xứng đáng với chỗ này không?
- Hàn công tử không chỉ xứng đáng làm chủ nhân của Di Hoa Lầu mà còn hơn thế nữa.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa vòng tay qua tiểu yếu của Mộng Thùy Cát Dương:
- Nàng nói rất hay và cũng biết nhìn xa nữa. Không chỉ ta làm chủ Kim Tiền bang, làm chủ Di Hoa Lầu mà còn có thể trở thành võ lâm thánh chủ trong một ngày không xa.
Y vừa nói vừa vuốt ve bờ lưng của Mộng Thùy Cát Dương:
- Oan hồn của Kim Tiền bang chủ Cát Hinh hẳn không biết mọi dự tính của lão đều không đâu được Di Hoa cung chủ…
Hàn Tuấn đứng lên. Y đối mặt với Mộng Thùy Cát Dương, ôn nhu nói:
- À… Khi nãy Thiếu Tường nói trong Di Hoa Lầu này có báu vật… Vậy thứ báu vật đó là gì nào?
Mộng Thùy Cát Dương điểm nụ cười mỉm rồi nói:
- Hàn công tử muốn biết… hãy theo Cát Dương.
- Rất sẵn lòng.
Cát Dương xoay chiếc bàn đại yến. Một vòm cửa bí mật được mở ra.
Hàn Tuấn cau mày:
- Trong đây cũng có mật đạo?
- Tất cả mọi ngóc ngách trong đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu thẩy đều có mật thất, mật đạo.
Hàn Tuấn chau mày rồi trở lại ghế:
- Ta không thích vào mật đạo kia.
Cát Dương từ tốn nói:
- Hàn công tử đừng ngại… Thiếu Tường không dám hại công tử đâu… Bởi vì y biết thân phận mình. Huống chi công tử đấy thì Di Hoa Tiên Tử cũng đã biết.
- Ta chỉ sợ Cát Thiếu Tường không nghiệm ra điều đó.
Mộng Thùy Cát Dương mỉm cười, nắm lấy tay Di Hoa công tử Hàn Tuấn dẫn vào vòm cửa đi xuống mật thất. Hàn Tuấn không khỏi bất ngờ khi nhận ra tòa mật thất này đầy đủ những dụng cụ cần thiết như

một gian loan phòng. Hơn thế nữa, gian mật thất như thể có mùi xạ hương ngào ngạt khiến cho cai bước vào cũng nảy sinh tâm tưởng giao tình.
Y quay lại Mộng Thùy Cát Dương:
- Ta đã hiểu ý nàng.
Vừa nói Di Hoa công tử Hàn Tuấn vừa toan lột bỏ trang phục của Mộng Thùy Cát Dương nhưng nàng đã cản tay y lại.
- Hàn công tử chờ một chút.
Cát Dương nói rồi ấn tay vào vách đá. Vách tường mật thất dịch chuyển tách ra hai bên như chiếc vỏ sò. Ngồi trong chiếc hốc đá là một mỹ nữ với nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn. Hơn thế nữa, nàng lại chẳng có một mảnh lụa nào trên người.
Mỹ nữ đó chẳng phải là ai khác mà chính là Dao Yến Bình. Tấm thân trinh nữ của nàng như toát ra một hấp lực mê hồn khiến Di Hoa công tử Hàn Tuấn phải ngây ngất ngắm nhìn.
Dao Yến Bình nép mình trong hốc đá như thể cố che đậy phần thân thể của nàng trước ánh mắt cú vọ, hau háu của Di Hoa công tử Hàn Tuấn. Mùi xạ hương từ gian mật thất xông vào khứu giác Hàn Tuấn, trong khi nhãn quang của gã thì thâu tóm lấy thân thể của Dao Yến Bình, cùng với những cái đó thì trong nội thể của gã như có một luồng hỏa khí bất ngờ xuất hiện, xông thẳng lên tới đỉnh đầu. Đầu óc gã mơ hồ cùng với những ý tưởng dung tục.
Mộng Thùy Cát Dương ghé miệng vào tai Hàn Tuấn nhỏ nhẹ:
- Nàng ta đẹp chứ?
Như một đứa bé ngây ngô, Hàn Tuấn bất giác gật đầu thừa nhận, rồi nói:
- Đúng là báu vật của Di Hoa Lầu.
Gã thốt ra câu nói đó chẳng khác nào thừa nhận những cảm xúc dục tình đang âm ỉ cháy trong nội thể gã. Một sự…
[thiếu hai trang 137-138 cuốn 6 hồi 29]
… hai cánh môi, lộ vẻ phẫn uất ra mặt. Cùng với những nét phẫn uất là tiếng thở dài, lắc đầu.
Y thò tay xuống nắn đôi chân vô cảm của mình. Y nắn đôi chân bất động để nhớ lại cảnh hôm nào. Y làm sao quên được đêm ân ái với Tần Ái Mỵ. Mỗi lần nhớ đến đêm hôm đó, Cát Thiếu Tường lại tự trách mình. Cát Thiếu Tường tưởng đâu số phận của mình đã được định đoạt chỉ để làm chủ thiên hạ, hoặc không làm chủ võ lâm thì cũng làm chủ tòa đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu, và Kim Tiền bang nhưng từ cái đêm hôm đó mọi sự đã thay đổi. Thay đổi đến độ y cảm thấy hụt hẫng và hoàn toàn chán nản. Y đâu muốn làm con

người phế nhân để phải chôn thân ngồi trong chiếc ghế này. Y cũng đâu phải là người thiếu bóng sắc nữ nhân, nếu không muốn nói là thừa mứa. Thừa mứa đến độ y xem nữ nhân rất tầm thường, chẳng khác nào những công cụ để y phát dương đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu, nhưng rồi y lại bị chính nữ nhân biến thành tàn phế ngồi mãi mãi trong chiếc ghế đặc chủng này để tất cả những hoài vọng sớm dần trôi tuột khỏi tầm tay.
Cát Thiếu Tường nhẩm nói:
- Thiếu Tường… Ngươi không thể nào mất tất cả được. Ngươi phải lấy lại những gì ngươi đã mất đáng ra nó đã thuộc về ngươi. Mất đôi chân nhưng ngươi còn có đôi tay và cái đầu. Ta biết ngươi làm được. Ngươi phải chuộc lại những sai lầm mà ngươi đã mắc phải cho dù ngươi phải làm lại từ đầu đến chiếm đoạt những gì đã mất.
Thiếu Tường nói rồi buông một tiếng thở dài. Y nghe tiếng động sau lưng mình. Y không quay lại mà lên tiếng hỏi:
- Đại sứ thần đến rồi à?
Một tiếng tằng hắng, nhưng không phải là giọng tằng hắng mà Cát Thiếu Tường chờ đợi. Y buộc xoay chiếc ghế đặc chủng để nhìn lại. Đập vào mắt Cát Thiếu Tường là một người vận hắc y bó chẽn, che mặt.
Đôi chân mày của Cát Thiếu Tường cau lại:
- Các hạ là ai?
Hắc Y Nhân ôm quyền xá Cát Thiếu Tường:
- Cát công tử không cần biết tại hạ là ai. Nhưng chắc chắn tại hạ là người mà Cát thiếu gia đang chờ.
Thiếu Tường nheo mắt nhìn hắc nhân:
- Bổn thiếu gia không có ý chờ các hạ…
- Đại sứ thần Liêu quốc phái tại hạ đến.
Hắc Y Nhân lấy trong ngực áo ra một chiếc lục bình cỡ nắm tay trao đến trước mặt Cát Thiếu Tường:
- Tuyết Hân đại sứ thần không thể đến đây được… mà phái tại hạ đến trao cho Cát thiếu gia chiếc tịnh bình này.
Thiếu Tường đón lấy chiếc tịnh bình. Y quan sát chiếc tịnh bình rồi ngẩng mặt nhìn vào mắt hắc y nhân:
- Đại sứ thần hẹn tại hạ sao lại không đến?
- Tai mắt võ lâm đâu đâu cũng có… Tuyết Hân sứ thần sợ liên lụy đến Cát Thiếu Tường thiếu gia khi xuất hiện ở chỗ này. Người nói chỉ cầm lọ tịnh bình này Cát thiếu gia đã có thể tin tại hạ là người của Di Tuyết Hân đại sứ thần.
Cát Thiếu Tường khẽ gật đầu:

- Tôn giá có thể cho bổn thiếu gia biết tục danh của tôn giá chứ?
Hắc Y Nhân ôm quyền, từ tốn nói:
- Cát thiếu gia có thể cho tại hạ bất cứ cái tên gì cũng được. Tục danh của tại hạ không quan trọng bằng cuộc hội ngộ kiến với Cốc Khụ tiên sinh.
Thiếu Tường nhìn thẳng vào mắt Hắc Y Nhân:
- Thiếu Tường đã làm tất cả vì đại sứ thần, nhưng không biết Đại sứ thần có thể cho ta sự hy vọng từ nơi ngươi hay không?
- Tại hạ biết khi Đại sứ thần nói tất sẽ giúp cho thiếu gia giữ lại được cơ nghiệp Kim Tiền bang của lão bang chủ. Chiếc tịnh bình kia là niềm tin mà đại sứ thần muốn trao cho thiếu gia.
Thiếu Tường nhìn lại lọ tịnh bình:
- Thôi được, bổn thiếu gia sẽ tin.
Y buông tiếng thở dài, rồi nói:
- Di Hoa công tử Hàn Tuấn sẽ đưa đại sứ thần đến gặp Cốc Khụ tiên sinh.
Hắc Y Nhân cau mày:
- Tại sao lại là Di Hoa công tử mà không là Cát công tử, chỉ Cát công tử nói Cốc Khụ tiên sinh đang ở đâu là được.
- Không một người nào biết Cốc Khụ đang ở đâu… ngoại trừ Di Hoa công tử Hàn Tuấn. Bổn thiếu gia đã chuẩn bị tất cả buộc y phải dẫn Đại sứ thần đến gặp Cốc Khụ tiên sinh.
Hắc Y Nhân khẽ gật đầu. Y ngập ngừng rồi hỏi:
- Có bao giờ Cốc Khụ tiên sinh đang ở tại Di Hoa cung?
- Cho dù Cốc Khụ có ở tại Di Hoa cung, thì cũng không ai tìm được. Bởi Di Hoa cung như một tòa mê cung thiên la địa võng. Biết Cốc Khụ tiên sinh ở đâu mà tìm.
Hắc Y Nhân ôm quyền nói:
- Tại hạ đã hiểu.
Cát Thiếu Tường vuốt chiếc tịnh bình. Y vừa vuốt ve chiếc tịnh bình vừa nói:
- Tại hạ sẽ trao lọ tịnh bình này cho Di Hoa công tử.
Hắc Y Nhân gật đầu.
Thiếu Tường nói:
- Chừng nào bổn thiếu gia mới có thể gặp được đại sứ thần Đại Liêu?
- Khi nào có cơ hội nhứt định Tuyết Hân đại sứ thần sẽ đến gặp thiếu gia.
- Ta rất mong ngóng chờ đại sứ thần.
Hắc Y Nhân ôm quyền hướng về Cát Thiếu Tường. Nhìn Cát Thiếu

Tường, Hắc Y Nhân biểu lộ sự thương cảm của mình qua ánh mắt đó. Thiếu Tường như đọc được ý niệm của Hắc Y Nhân qua ánh mắt đó liền giọng cười nói:
- Ta sẽ nhớ mãi ánh mắt của các hạ.
- Cát thiếu gia bảo trọng, miễn thứ. Tại hạ không dám làm phiền Cát công tử.
Hắc Y Nhân rời gian phòng xá, lẩn ngay vào hoa viên là mất dạng cứ như y chui xuống đất, hoặc tan vào không chẳng để lại dấu tích gì.
Thiếu Tường mân mê lọ tịnh bình.
Y nhẩm nói:
- Di Hoa công tử Hàn Tuấn… Ngươi tưởng có thể đoạt được Kim Tiền bang và đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu của bổn thiếu gia là dễ lắm hay sao?
Cát Thiếu Tường chợt nheo mày vì nghe có những bước chân tiến ra phía mình. Y ngồi thừ ra dựa lưng vào chiếc ghế đặc chủng và cho chiếc lọ tịnh bình vào ngực áo.
Những người xuất hiện chẳng ai khác mà chính là tứ đại hộ pháp đường võ lâm.
Bốn người đứng án ngữ ngay trước mặt Cát Thiếu Tường. Giang Hào rút một tấm kim bài đưa trước cho Cát Thiếu Tường xem. Y vừa chìa tấm kim bài võ lâm thánh chủ vừa nói:
- Lịnh bài võ lâm thánh chủ.
Cát Thiếu Tường ôm quyền từ tốn nói:
- Tứ đại hộ pháp đàn miễn thứ cho vãn bối. Thấy kim bài lịnh chủ võ lâm nhưng Cát Thiếu Tường không tiện hành lễ khấu đầu.
Giang Hào vuốt râu nói:
- Cát Thiếu Tường đã bị tàn phế, miễn cho quy giới khấu đầu trước lịnh bài thánh chủ võ lâm.
Thiếu Tường ôm quyền:
- Đa tạ Giang tôn giá.
Giang Hào khoát tay nói:
- Không cần ngươi khách sáo thốt lời đa tạ. Hẳn ngươi thấy kim bài thánh chủ như thấy võ lâm thánh chủ.
- Thiếu Tường luôn tâm niệm điều đó và lão nhân gia cũng đã răn dạy vãn bối giới quy của võ lâm để không mạo phạm gây trọng tội với trưởng bối.
Giang Hào vuốt râu:
- Tốt… vậy Cát Thiếu Tường đại thiếu gia Kim Tiền bang hãy nghe phán lịnh của võ lâm thánh chủ. Kể từ hôm nay ngươi sẽ không còn là người chấp chưởng Kim Tiền bang thay lão chủ Cát Hinh. Mà phải

giao lại toàn bộ Kim Tiền bang lẫn đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu cho tứ đại hộ pháp đàn.
Mặt Thiếu Tường sa sầm hẳn khi nghe Giang Hào thốt ra câu nói này. Mồ hôi từ từ rịn ra trán Thiếu Tường. Y từ từ đặt tay xuống tựa chiếc ghê đặc chủng, từ tốn nói:
- Tứ đại hộ pháp đường… sao lại gấp như vậy?
- Đó là ý của võ lâm thánh chủ.
Thiếu Tường gượng cười. Y từ tốn nói:
- Ý của Võ lâm Thánh chủ muốn Cát Thiếu Tường phải bàn giao ngay trọng trách mình đang giữ?
Giang Hào gật đầu:
- Không sai!
- Thế võ lâm thánh chủ sẽ cho tại hạ làm những việc gì?
- Bổn hộ pháp chưa nghe thánh chủ nói đến.
- Một người không đảm nhận việc gì thì chẳng khác nào xác chết mà biết thở.
Giang Hào cướp lời Cát Thiếu Tường:
- Đó là ý của ngươi, còn lịnh của võ lâm thánh chủ là lịnh của võ lâm thánh chủ.
Thiếu Tường khẽ gật đầu:
- Vãn bối hiểu điều đó. Khi người ta đã là phế nhân rồi thì chẳng còn làm được gì trong cõi đời này. Đó là ý của vãn bối nhưng còn ý của tứ đại hộ pháp đường hẳn có thể cho vãn bối một việc gì để làm đặng không biến thành xác chết vô ích chỉ biết sống và để thở.
Giang Hào cau mày. Lão lưỡng lự rồi nói:
- Bổn hộ pháp chưa hề nghĩ đến điều đó.
- Nếu bốn vị hộ pháp chưa nghĩ đến điều đó thì vãn bối có thể nghĩ dùm cho bốn vị trưởng lão vậy.
Dư Chấn Hoa hỏi:
- Ngươi nghĩ gì nào?
Thiếu Tường nheo mày rồi nói:
- Cát Thiếu Tường không thể để mất Kim Tiền bang lẫn đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu khỏi tay mình.
Lời còn đọng trên cửa miệng, Cát Thiếu Tường lắc nhẹ hai tay tựa chiếc ghế đặc chủng.
Dưới lườn ghế, bốn ngọn phi tiêu bắn xét ra nhanh ngoài tầm mắt. Khi bốn vị hộ pháp đàn võ lâm kịp phát hiện được kỳ biến đó thì sự việc đã quá muộn rồi.
Cả bốn người có cùng một cảm giác như có một lưỡi tầm sét bổ thẳng vào đúng ngay tâm tinh mình.

Cả bốn người giật nảy mình, lảo đảo thối bộ.
Đôi mắt Giang Hào trợn trừng nhìn Thiếu Tường:
- Ngươi… Ngươi dám…
Y chỉ nói được đến đây thì bổ nhào đầu xuống đất.
Những người còn lại lần lượt đổ theo Giang Hào như những thân cây chuối bị phạt ngang đến tận gốc.
Thiếu Tường vẫn ngồi bệ vệ trên chiếc ghế đặc chủng. Y nhìn bốn cái xác của tứ đại hộ pháp đàn võ lâm, nhẩm nói:
- Bọn các ngươi đâu thể đoạt được Kim Tiền bang của bổn thiếu gia.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 30
Long tà hổ độc

Chiếc kiệu hoa do tám gã phu kiệu dừng lại trước ngôi tam quan tòa Di Hoa cung. Từ ngoài ngôi tam quan dẫn vào cửa tòa đại điện Bách Hoa cung là hai dãy chân đèn bằng đá, hừng hực cháy tỏa ánh sáng soi sáng cả bầu trời bên trên. Ngoài hai dãy chân đèn bằng đá đó là một tấm thảm đỏ được trải từ ngôi tam quan kéo dài vào tới bên trong tòa đại điện Di Hoa. Đứng bên những chiếc chân đèn là những gã võ phu vận võ phục bó chẻn, chân diện như trét sáp trông thật vô hồn và vô cảm. Trông họ mà tưởng như những hàng tượng đá bất động trang hoàng cho không gian tòa Di Hoa cung thêm phần uy nghiêm. Thượng Quan Đại Phu vén rèm kiệu bước ngay xuống tấm thảm đỏ. Lão vuốt râu lia mắt nhìn qua cục trường, rồi ung dung thả bước theo tấm thảm tiến về phía tòa Di Hoa cung.
Hai hàng cung nữ từ trong tòa đại điện Bách Hoa cung tiến ra. Họ đón Thượng Quan Đại Phu bằng những lẳng hoa tươi rải lên tấm thảm để lão dẫm lên những cánh hoa đó.
Thượng Quan Đại Phu hơi đừng bước để những nàng cung nữ đỏ rải hoa lên thảm rồi mới bước tiếp. Sự nghinh đón này biểu đạt sự ngưỡng mộ của Di Hoa Tiên Tử đối với Thượng Quan tiên sinh.
Di Hoa Tiên Tử đã đứng sẵn ngay ngưỡng cửa tòa đại điện Bách Hoa cung đón Thượng Quan Đại Phu. Lão dừng chân trước mặt Di Hoa Tiên Tử nhìn nàng.
Di Hoa Tiên Tử ôm quyền, hơi cúi người xuống rồi nhỏ nhẹ nói:
- Di Hoa cung vô cùng hân hạnh đón tiếp Thượng Quan tiên sinh.

Lão ôm quyền đáp lễ, rồi từ tốn nói:
- Lão phu vô cùng cảm kích trước đại lễ nghinh tiếp của cung chủ. Sự nghinh tiếp của cung chủ hôm nay càng khiến lão phu đây ngưỡng mộ.
Lão vuốt râu nhìn Dư Thất Thất như thể ngắm một bức tranh tố nữ tuyệt đẹp rồi nhu hòa nói:
- Giới võ lâm đồn đãi đúng là không sai, trên giang hồ chỉ có Di Hoa Tiên Tử, cung chủ Di Hoa cung mới đáng là bậc anh thư tài sắc vẹn toàn, trí lực hơn người. Một hồng nhan kỳ tài của võ lâm hiện thời. Lão phu ngưỡng mộ, rất ngưỡng mộ.
- Cho dù Dư Thất Thất có được bằng hữu võ lâm ngợi khen là anh thư, hồng nhan kỳ tài cũng không thể nào sánh với uy danh lừng lẫy của tiên sinh.
Thương Quan Đại Phu vuốt râu, nhướng mày nói:
- Tiên tử khách sáo rồi.
Lão nói rồi vuốt râu, điểm một nụ cười ban phát.
Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất ôm quyền nói:
- Mời tiên sinh vào trong đại điện Bách Hoa cung.
- Lão hủ rất ngại đến những nơi được nghinh tiếp như thế này. Nhưng vì nhận được thiệp mời của tiên tử… Lão hủ không thể từ chối mà không đến đây được. Lão hủ đã đến rồi… Di Hoa Tiên Tử cung chủ đừng quá trong thị, mở đại yến linh đình sẽ khiến cho lão hủ áy náy thêm đó.
- Dư Thất Thất sẽ làm theo ý của tiên sinh.
Hai người cùng song hành bước vào tòa đại điện Bách Hoa cung. Hai người ngồi xuống hai chiếc ngai sơn son thiếp vàng đặt ngang bằng với nhau.
Thượng Quan Đại Phu nhìn sang Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất từ tốn nói:
- Hẳn tất cả vỗ lâm đều biết lão hủ đến Di Hoa cung.
- Tiên sinh đến Di Hoa cung là niềm vinh hạnh của Di Hoa cung. Tất nhiên niềm vinh hạnh đó, Dư Thất Thất đã cùng chia sẽ với mọi người.
Lão vuốt râu, gượng điểm nụ cười rồi nói:
- Di Hoa cung chủ làm cho lão hủ áy náy thêm đó.
Di Hoa Tiên Tử vỗ tay một tiếng.
Sau tiếng vỗ tay của Di Hoa Tiên Tử thì quần hào võ lâm theo hai lối cửa sau lần lượt bước vào. Từng người một đến ôm quyền hành lễ Thượng Quan Đại Phu.
Đầu tiên là bang chủ Diện bang Lương Đổng Toàn. Y có bộ dạng núc

na nú ních và đôi gò má chảy xệ thật nực cười. Đổng Toàn ôm quyền xa và nói:
- Bang chủ Diện bang Lương Đổng Toàn tham kiến Thượng Quan tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nhìn Lương Đổng Toàn. Lão từ tốn nói:
- Lão hủ có nghe tiếng Lương bang chủ từ lâu… Rất tiếc chưa một lần quá bước đến tổng đàn Diện bang ở Hồ Nam. Nhưng thế nào một ngày nào đó lão hủ sẽ ghé đến.
- Diện bang vô cùng hân hạnh đón tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu khẽ gật đầu.
Lương Đổng Toàn ôm quyền xá rồi lui bước.
Sau Lương Đổng Toàn lần lượt đến những người khác. Gần như tất cả những bang phái tồn tại trên giới giang hồ đều có mặt tại tòa đại điện Bách Hoa cung này.
Khi mọi người đều đã yên vị rồi Thượng Quan Đại Phu mới đứng lên trịnh trọng nói:
- Chư vị bang chủ. Lần này lão hủ đột ngột đến Di Hoa cung không chuẩn bị thứ gì để bồi đáp lại sự ngưỡng mộ của chư vị. Lão hủ cũng không đoán được tất cả mọi người lại có mặt ở đây. Lão hủ vô cùng áy náy trước sự ngưỡng mộ của các vị mà không có gì đáp lại. Rất mong chư vị bang miễn chấp cho lão hủ.
Di Hoa Tiên Tử nhìn Thượng Quan Đại Phu điểm nụ cười mỉm, chờ cho Thượng Quan Đại Phu ngồi xuống, nàng mới đứng lên hướng về phía quần hùng trịnh trọng nói:
- Thượng Quan tiên sinh chẳng khác nào vị Phật sống, tất cả giới võ lâm không phân biệt Hắc đạo hay Bạch đạo đều ngưỡng mộ, chỉ cần diện kiến được tiên sinh, chư vị bang chủ đã thỏa mãn tâm nguyện rồi.
Nhìn lại Thượng Quan Đại Phu, Di Hoa Tiên Tử nói tiếp:
- Tiên sinh có mặt ở đây, mọi người đã hoan hỷ rồi.
- Cung chủ làm sao cho lão hủ phải bối rối rồi đó.
Nếu Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất khiến cho tiên sinh bối rối, rất mong tiên sinh miễm thứ cho Dư Thất Thất.
- Lão hủ bối rối nhưng không thể bắt bẻ gì cung chủ.
- Đa tạ tiên sinh.
Dư Thất Thất ngồi xuống rồi phán lịnh:
- Dâng rượu.
Rượu được những nàng cung nữ bưng ra bày khắp đại điện Bách Hoa cung. Di Hoa Tiên Tử trịnh trọng chuốc rượu ra chén của

Thượng Quan Đại Phu:
- Di Hoa cung thỉnh mời tiên sinh chén rượu giao kiến.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu:
- Rượu của tiên tử… Lão hủ không thể không nhận, nhưng nhận rồi chẳng biết đáp lại bằng cái gì. Lão hủ đã áy náy càng áy náy hơn.
- Tiên sinh nhận chén rượu này của Di Hoa cung, đã là niềm vinh hạnh cho Di Hoa cung của Dư Thất Thất.
Thượng Quan Đại Phu khẽ gật đầu. Lão hướng xuống các vị bang chủ trịnh trọng nói:
- Lão hủ mượn chén rượu Di Hoa Tiên Tử mời các vị bằng hữu cùng nâng chén.
Có người cao hứng quá khi được vị tiên sinh nổi tiếng trong Trung Nguyên mời một chén rượu mà buột miệng nói:
- Uống được chén rượu mời này của tiên sinh, tại hạ có chết cũng cam lòng không oán than gì cả.
Thượng Quan Đại Phu tiên sinh nhìn xuống người đó.
Tiếp nhận ánh mắt của Thượng Quan Đại Phu, người đó ôm quyền nói:
- Tại hạ là Dư Chí Lộc, bang chủ Vạn Mã bang.
Thượng Quan Đại Phu phá lên cười. Lão vừa cười vừa vuốt râu nhìn Chí Lộc nói:
- Lão hủ sẽ nhớ hoài lời nói này của Dư bang chủ Vạn Mã bang. Nhất định lão hủ sẽ đến Vạn Mã bang tham kiến bang chủ.
Lão nói dứt câu dốc chén rượu uống cạn. Đặt chén xuống bàn, Thượng Quan Đại Phu tiên sinh nhìn sang Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất:
Lão hủ quả là quá bất ngờ khi đến Di Hoa cung của tiên tử lại gặp quá nhiều điều thú vị như thế này.
- Sẽ còn nhiều điều thú vị nữa để Dư Thất Thất bồi tiếp tiên sinh. Nhưng cho dù Dư Thất Thất có nghinh tiếp trọng thể thế nào thì cũng không sánh bằng sự hiện diện của tiên sinh tại Di Hoa cung này.
- Lão hủ không nghĩ mình là người quá hệ trọng như thế đâu.
- Tiên sinh qua khiêm nhường rồi. Sự có mặt của tiên sinh mới khiến cho tất cả những vị bang chủ và những hào kiệt có mặt tại Di Hoa cung. Bấy nhiêu đó đủ minh chứng sự ngưỡng mộ của võ lâm đối với tiên sinh như thế nào rồi.
Lời nói này của tiên tử, Thượng Quan Đại Phu áy náy vô cùng. Nhưng dù sao lão hủ cũng biết được chỗ đứng của mình trong giới võ lâm giang hồ.
Lão ôm quyền hướng về nàng:

- Âu cũng nhờ ở tiên tử.
Di Hoa Tiên Tử điểm nụ cười mỉm, rồi từ tốn đáp lời lão.
- Được tiên sinh ngợi khen… Dư Thất Thất vô cùng hoan hỷ. Xin được mời tiên sinh một chén rượu. Di Hoa Tiên Tử uống cạn chén rượu, rồi mới đứng lên nhìn xuống quần hùng võ lâm.
Di Hoa Tiên Tử từ tốn nói:
- Chư vị bằng hữu. Sự hiện diện của Thượng Quan tiên sinh hôm nay là niềm vinh dự cho giới võ lâm của chúng ta. Vậy trong chư vị hào kiệt anh hùng, có ai muốn thi thố tài nghệ cho Thượng Quan tiên sinh thưởng lãm không?
Nàng vừa nói dứt câu thì bang chủ Diện bang Lương Đổng Toàn bước ra.
Y ôm quyền hướng về Di Hoa cung chủ và Thượng Quan Đại Phu:
- Bang chủ Diện bang Lương Đổng Toàn, xin được thi thố chút võ học thô thiển của Diện bang để cho Thượng Quan tiên sinh thưởng lãm.
Thượng Quan Đại Phu gật đầu:
- Rất mong được bang chủ cho lão hủ mở mắt thấy tài nghệ tuyệt luân của Diện bang.
Lão vuốt râu nói tiếp:
- Mời bang chủ.
Bang chủ Diện bang Lương Đổng Toàn thi triển một bài quyền, tạo ra những đạo quyền phong vùn vụt. Họ Lương như dồn tất cả tâm huyết lẫn kiến văn có được vào bài quyền đó mà sắc diện đỏ au bởi dùng quá nhiều công lực. Diện bang chủ Lương Đổng Toàn thi thố xong bài quyền mới từ từ thu hồi chân ngươn, và vận động điều tức.
Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất nói:
- Bang chủ quả là có quyền phong cái thế võ lâm.
Nàng nhìn qua Thượng Quan Đại Phu.
Thượng Quan Đại Phu tiên sinh vuốt râu ôm quyền hỏi:
- Lão hủ mạn phép hỏi bang chủ… Tên của bài quyền vừa rồi là gì?
Lương Đổng Toàn ôm quyền, trang trọng nói:
- Không dám nói ngoa, với tiên sinh và Di Hoa cung chủ, bài quyền vừa rồi có tên là Phong Lôi quyền. Quyền công trấn võ của Diện bang phái suốt trăm năm nay chưa có đối thủ nào có khả dĩ địch lại. Chính nhờ có Phong lôi quyền mà Diện bang thành danh trong giang hồ. Chỉ với Phong Lôi quyền Lương Đổng Toàn xuôi ngược khắp giang hồ, cứu độ bá tánh mà chưa gặp một tà nhân nào kháng cự lại.
Thượng Quan Đại Phu tiên sinh vuốt râu nhìn Lương Đổng Toàn:
- Quyền thuật của Diện bang chủ đáng được lão hủ chấp bút ghi vào

văn tự võ lâm Trung Nguyên.
Nghe lời nói của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh bang chủ Diện bang vô cùng phấn kích ôm quyền nói:
- Đa tạ tiên sinh đã cho Diện bang cơ hội được lưu danh hậu thế. Bút tự của Thượng Quan tiên sinh sẽ là bút tự trấn võ Diện bang. Là báu vật của Diện bang.
Y nói rồi ôm quyền xá. Cùng lúc đó thì có tiếng hừ nhạt. Ngay sau khi tiếng hừ nhạt, Vạn Mã bang chủ Dư Chí Lộc bước ra ôm quyền hướng về Thượng Quan Đại Phu tiên sinh và Di Hoa Tiên Tử.
Y trịnh trọng nói:
- Tiên sinh, những gì tiên sinh vừa thấy chỉ là miếng võ biền của bọn mãi võ sơn đông. Phong Lôi quyền của bang chủ Diện bang chẳng có gì hay ho cả. Trong lịch sử võ lâm Trung Nguyên chưa bao giờ nghe nói đến Diện bang. Chẳng qua Diện bang chỉ là một bọn người theo đóm ăn tàn thôi. Bút tự của tiên sinh là di tự quý giá vô ngân đâu thể dành cho những thế quyền mãi võ sơn đông đó.
Nghe Dư Chí Lộc nói, sắc diện của bang chủ Diện bang Lương Đổng Toàn đỏ bừng. Y quay ngoắc lại trừng mắt nhìn Dư Chí Lộc, với vẻ phẩn nộ lộ rõ ra mặt. Bộ mặt núc na núc ních của Diện bang chủ Lương Đổng Toàn cứ giật nảy lên trong thật nực cười.
Mãi một lúc sau y mới có thể bật ra lời:
- Ngươi……
Dư Chí Lộc không cho Lương Đổng Toàn thốt hết câu nói của mình mà khoát tay dè bĩu nói:
- Múa tay, múa chân như bang chủ đâu thể gọi là võ công chân chính. Bang chủ có muốn giao đấu với Dư mỗ không?
Lương mỗ tại sao không dám chứ.
Dư Chí Lộc hừ nhạt rồi nhìn lên Thượng Quan Đại Phu từ tốn nói:
- Thượng Quan tiên sinh… muốn biết võ công chân chính hay không chân chính thì phải kinh qua những cuộc sát hạch. Còn chỉ để múa và nói thì rằng thứ võ công chỉ có ở những hạng người bị thịt, không đáng tiên sinh quan tâm đến.
Thượng Quan Đại Phu khẽ gật đầu:
- Bang chủ nói rất đúng.
Vạn Mã bang chủ Dư Chí Lộc ôm quyền:
- Dư mỗ xin được dung võ công của Vạn Mã bang để tiên sinh chứng nghiệm Phong Lôi quyền của Diện bang có đáng được người chấp bút ghi vào văn tự lưu truyền hậu nhân hay không?
Y ôm quyền xá Thượng Quan Đại Phu rồi nhìn lại bang chủ Diện bang Lương Đổng Toàn:

- Dư mỗ thỉnh giáo Lương bang chủ. Lương bang chủ phải nớ dung đến tuyệt học võ công Phong Lôi quyền của Diện bang đó.
Bang chủ Diện bang Lương Đổng Toàn nhìn Dư Chí Lộc bằng ánh mắt đằng đằng sát khí. Y gằn giọng nói:
- Dư Chí Lộc, ngươi quá tự thị rồi đó. Lương mổ phải mở mắt cho ngươi biết thế nào là Phong Lôi quyền của Diện bang.
Nói dứt câu, Lương Đổng Toàn rống lên một tiếng. Cùng với tiếng rống đó họ Lương dẫn đến ba bộ, tung luôn một thoi quyền với tám thành công lực công thẳng vào vùng thượng đẳng của Vạn Mã bang chủ.
Quyền kình của Lương Đổng Toàn phát xuất ra trong lúc tức giận vô cùng mãnh liệt, nhưng Dư Chí Lộc xem chừng rất tự thị chẳng xem quyền công của đối phương ra gì. Cái miệng chúm chím của gã hơi nhếch lên. Đồng thời đang đứng hữu chưỡng đón thẳng đỡ thẳng vào quyền công của Diện bang chủ Lương Đổng Toàn.
- Chát….
Sau âm thanh khô khốc đó khi chưởng và quyền chạm thẳng vào nhau, Diện bang chủ Lương Đổng Toàn thoát toàn bộ, nhưng chưởng pháp của họ Dư đã biến thành trảo bấu lấu thoi quyền của y kéo lại.
Dư Chí Lộc kéo Lương Đổng Toàn tới trước. Y vừa kéo vừa nói:
- Phong Lôi quyền của Diện bang đúng lả chỉ đắc dụng đối với bọn mãi võ sơn đông.
Bị Dư Chí Lộc kéo đến trước, bang chủ Diện bang mất thăng bằng, chúi về phía họ Dư. Không một chút đắn đo, Vạn Mã bang chủ hoành tả thủ biến thành một thế chém, bổ thẳng vào yết hầu họ Lương.
Y vừa tung ra sát chiêu vừa nói:
- Đây mới là võ công chân chính trên giang hồ.
Lời còn dọng trên miệng Vạn Mã bang chủ Dư Chí Lộc thì Lương Đổng Toàn rống lên chẳng khác nào tiếng kêu của một con lợn khi nhận lãnh một nhát dao tước mạng mình.
- Ồ…
Vừa chém vào yết hầu của Diện bang bang chủ Lương Đổng Toàn, Vạn Mã bang chủ vừa buôn trảo công ra khỏi thoi quyền của họ Lương, khiến cho Lương Đổng Toàn lật ngã ngửa người ra sau.
Ót của Lương Đổng Toàn nện thẳng xuống sàn gạch. Miệng há hốc phát ra những âm thanh ồ ồ, mắt thì trợn trừng, cùng với nước giãi trào ra hai bên mép. Y ôm lấy yết hầu, toàn thân giần giật một lúc rồi mới nằm ườn ra trông tợ một con heo chết sình.
Thượng Quan Đại Phu nheo mày.

Lão vuốt râu, xoa trán rồi nói:
- Lão hủ không quen với cảnh tượng này… Chóng mặt quá.
Dư Chí Lộc nghe Thượng Quan Đại Phu tiên sinh thốt ra câu nói đó, liền vồn vã nói:
- Tiên sinh… Dư mỗ không có ý làm kinh động tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu khoát tay:
- Không không… Lão hủ không có ý trách Vạn Mã bang chủ. Người mang nghi nghiệp võ phải có cái giá của nó. Có như vậy võ học mới tăng tiến và có sự phân định người cao kẻ thấp. Chỉ tại lão hủ không quen thôi.
Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất đứng lên:
- Tiên sinh không quen, vậy Dư Thất Thất sẽ đưa tiên sinh vào thượng khách sảnh nghỉ ngơi.
- Lão hủ muốn như vậy…
Lão ôm quyền hướng xuống quần hùng:
- Chư vị bang chủ miễn thứ… Lão hủ thấy khó chịu không tiện ngồi đây. Rất mong sẽ có dịp gặp lại chư vị bang chủ và anh hùng hào kiệt của giới võ lâm.
Di Hoa Tiên Tử đưa Thượng Quan Đại Phu xuống tòa biệt lầu của Di Hoa cung. Bước chân vào biệt lầu, Thượng Quan Đại Phu liền nói:
- Di Hoa Tiên Tử… tất cả quần hào võ lâm đều có mặt ở đại diện Bách Hoa cung nhưng sao lão hủ vẫn còn thấy thiếu một người.
Di Hoa Tiên Tử Dư Thất Thất mỉm cười:
- Người mà tiên sinh đang chờ cũng đang chờ tiên sinh.
Nàng đưa Thượng Quan Đại Phu đến trước cửa gian thượng sảnh, rồi nhỏ nhẹ nói:
- Mời tiên sinh.
Nàng vừa nói vừa mở của gian thượng sảnh phòng đó nhưng không bước vào. Thượng Quan Đại Phu bước vào gian thượng sảnh phòng. Đập ngay vào mắt lão là chủ nhân Thiên Vân trang, Thiên Vân trang chủ.
Thiên Vân trang chủ ôm quyền từ tốn nói:
- Ngô Tự xin tham bái Thượng Quan huynh.
Khi người đối mặt nhìn nhau. Thượng Quan Đại Phu nhìn Ngô Tự từ tốn nói:
- Chúng ta không cần phải khách sáo nữa. Mục đích của lão phu đến Di Hoa cung thế nào thì võ lâm thánh chủ cũng đã biết.
- Những gì Thượng Quan huynh muốn nói thì đã nói với Ngô mỗ rồi và Ngô mỗ cũng đã làm theo ý của Thượng Quan huynh, Kim Tiền bang sau này sẽ không còn trong tay Cát Hình và Cát Thiếu Tường

nữa. Ý của Thượng Quan huynh như thế nào thì Ngô mỗ làm theo như vậy.
Thượng Quan Đại Phu bước đến đối mặt với Ngô Tự:
- Ta cũng đã nhường võ lâm thánh chủ một bước khi trút vụ huyết án tại Vọng Nguyệt lầu lên đầu Đạo vương Khắc Vị Phong.
- Số phận của y là phải như vậy.
Ngô Tự chỉ chiếc ngai, từ tốn nói:
- Mời Thượng Quan huynh.
Thượng Quan Đại Phu ngồi xuống chiếc ngai, Ngô Tự an tọa vào chiếc ngai đối diện.
Tự tay Ngô Tự chuốc trà ra hai chiếc chén. Mùi trà thơm tỏa ra ngào ngạt.
Y vừa chuốc trà vừa nói:
- Hẳn Thượng Quan huynh đã biết ý của Ngô Tự khi gởi thiệp mời Thượng Quan huynh thân hành đến Di Hoa cung này phải không?
Thượng Quan Đại Phu gật đầu:
- Ngô tôn giá cũng thừa đoán ra không cần thiệp mời thì lão hủ cũng đến đúng không nào?
Ngô Tự đẩy chén trà qua Thượng Quan Đại Phu. Y bưng chén của mình.
- Chén trà này sẽ rất ngon nếu nếu hai người đối ẩm hiểu nhau và cùng tương đồng với một ý nghĩ, một mục đích.
Thượng Quan Đại Phu bưng chén trà đưa lên mũi ngửi rồi nhìn Ngô Tự:
- Ta nghĩ chén trà này ngon đó, mùi trà rất thơm, nên ý nghĩ và phong thái của chủ nhân nhận chén trà này cũng thơm tho như nó vậy.
Ngô Tự phá lên cười. Thượng Quan Đại Phu cũng phá lên cười.
Chỉ qua những lời nói bóng gió đó thôi, hai người như thế đã hiểu ý nhau rồi.
Hai người cùng nhấp một ngụm trà, rồi đặt chén xuống bàn.
Thượng Quan Đại Phu nhìn Ngô Tự từ tốn nói:
- Ta muốn thấy những thứ mà mình đã mất.
Ngô Tự gật đầu.
Ngô Tự lấy chiếc tráp trong ống tay áo đặt lên bàn:
- Mời Thượng Quan huynh xem qua.
Thượng Quan Đại Phu lắc đầu:
- Không cần. Ta muốn biết Khắc Vị Phong đang ở đâu?
- Có lẽ gã đang ở trong tay đại sứ thần Đại Liêu quốc Di Tuyết Hân.
Ngô Tự vuốt râu:

- Thượng Quan huynh yên tâm… Nếu huynh cần thì ngày mai, Ngô Tự sẽ sai người đưa thủ cấp của gã đến trao cho Thượng Quan huynh.
Thượng Quan Đại Phu nghiêm giọng nói:
- Ta muốn điều đó.
- Võ lâm sẽ làm tất cả vì huynh.
- Võ lâm thành chủ cũng muốn ta đáp lại.
Ngô Tự ôm quyền:
- Ngô mỗ không khách sáo.
- Võ lâm thánh chủ đã có Ngọc Kỳ Lân, bức họa đồ Tử Thành và cả Phụng Tiên. Chỉ còn thiếu một thứ là Long Kiếm.
Ngô Tự ôm quyền nói:
- Vậy Ngô mỗ mạo phạm hỏi Thượng Quan huynh, Long Kiếm đang ở đâu?
- Ta tưởng võ lâm thánh chủ biết Long Kiếm đang ở đâu rồi chứ.
- Nếu Ngô mỗ biết thì đã cho người đi lấy nó rồi.
- Cốc Khụ không ở trong tay võ lâm thánh chủ à?
Đôi chân mày của Ngô Tự nhìu lại:
- Cốc Khụ biết Long Kiếm đang ở đâu à?
- Võ lâm thánh chủ thử hỏi lão Cốc xem.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu rồi từ từ đứng lên:
- Lão phu tin lão Cốc không nói với Ngô tôn giá đâu.
- Ngô Tự sẽ buột lão Cốc đó nói.
Thượng Quan Đại Phu nhìn lại Ngô Tự.
- Sinh ra làm người đã khó nhưng để thành người phát dương quang đại trong cõi đời này càng khó hơn. Ta mạn phép hỏi võ lâm thánh chủ, sau khi thánh chủ làm chủ Tử Thành sẽ xem ta như thế nào?
Ngô Tự đứng lên ôm quyền nói:
- Mối giao hảo hôm nay sẽ là nền tảng cho ngày mai. Nếu trở thành chủ nhân Tử Thành, Ngô mỗ chỉ giữ phận làm chủ võ lâm mà không chen vào lãnh địa của Thượng Quan huynh. Võ lâm thì vẫn là võ lâm còn Thượng Quan huynh mới là chủ nhân đích thực của thiên hạ mà ai ai cũng xem như vị Phật sống.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nhìn vào mắt Ngô Tự, từ tốn nói:
- Ta sợ một ngày nào đó khi đã tựu thành chí nguyện của mình, Ngô tôn giá sẽ quên lời nói hôm nay.
- Ngô mỗ làm sao quên được lời nói của mình. Nhất là lời nói đó lại được thốt ra trước mặt Thượng Quan huynh.
Ngô Tự ôm quyền, từ tốn nói:
- Rất mong Thượng Quan huynh nhường Tử Thành cho võ lâm

Trung Nguyên.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu rồi nói:
- Trước đây ta cũng có ý làm chủ Tử Thành. Nhưng bây giờ ta sẽ trao nó lại cho thánh chủ. Nhưng lấy gì để ta có thể tin vào lời nói của thánh chủ nhỉ?
Ngô Tự ôm quyền từ tốn nói:
- Ngô mỗ thỉnh mời Thượng Quan huynh đến mê cung.
Thượng Quan Đại Phu khẽ gật đầu.
Hai người theo mật đạo xuống một mê cung được kiến tạo ngay bên dưới biệt lầu.
Thượng Quan Đại Phu rút ngọn trầm phiến phe phẩy ra vẻ rất ung dung tự tại. Lão vừa đi vào mê cung vừa nói:
- Ai đã làm cái chuyện bại hoại đối với Diệp Diệp, ái nữ của Vạn Xuân trang chủ Hoàng Nguyên Khôi?
- Thượng Quan huynh nghĩ ai nào, ngoài Đạo vương Khắc Vị Phong?
Thượng Quan Đại Phu cười khẩy rồi nói:
- Nói như thế tội nghiệp cho gã tiểu tử đó. Ta nghĩ y không có hành vi như vậy đâu.
- Vậy Thượng Quan huynh nghĩ la ai nào?
Thượng Quan Đại Phu dừng bước nhìn sang Ngô Tự:
- Võ lâm thánh chủ biết?
Ngô Tự gượng cười, vuốt râu rồi nói:
- Người nào có thể đưa được cái xác của Diệp Diệp vào Vọng Nguyệt lầu thì người đó là hung thủ bại hoại.
Chân diện Thượng Quan Đại Phu đanh lại:
- Ta đã biết người đó là ai rồi. Thì ra tất cả mọi việc đều đã được sắp đặt từ trước, chủ đích để buộc ta nhường lại võ lâm.
Hai người bước vào một gian mật thất có tám vòm cửa. Ngay giữa gian mật thất đó là một chiếc cũi, trong đó có người.
Ngô Tự bước đến chiếc cũi, từ tốn nói:
- Lạc An phu nhân nhìn xem… Ai vào thăm phu nhân đây.
Khổ phụ bị nhốt trong lồng củi từ từ nhìn lên. Chân diện khổ ải héo hắt của khổ phụ lộ rõ những nét căm phẫn và sát khí:
- Thượng Quan Lân… Ngươi cũng đã đến rồi à.
Thượng Quan Đại Phu chau mày nhìn khổ phụ.
Lão vuốt râu nói:
- Ta bây giờ đã là Thượng Quan Đại Phu tiên sinh không còn là Thượng Quan Lân như ngày nào nữa.
Lạc An rít giọng nói:

- Ngươi có thay tên đổi họ thì cũng là Thượng Quan Lân, làm sao ta không nhận ra ngươi được. Ngươi là kẻ bại hoại, bất nghĩa, bất đạo. Ngươi đã hại tướng công ta.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nói:
- Ta không phủ nhận điều đó, nhưng những gì của dĩ vãng thì ta cũng đã quên rồi. Quên luôn cái tục danh Thượng Quan Lân của mình.
Lạc An phu nhân thét lớn:
- Ngươi quên nhưng ta không quên ngươi đâu.
- Cho dù Lạc An tỷ tỷ có nhớ cũng không thể đảo ngược được số phận của mình. Không thể kéo thời gian quay lại. Tất cả đã chôn vào dĩ vãng.
Ngô Tự nhì Thượng Quan Đại Phu lắng nghe lão nói rồi mới nhìn lại Lạc An phu nhân.
- Phu nhân… Ngô mỗ đã tìm ra tung tích của đứa bé là giọt máu của phu nhân rồi.
Lạc An khẩn thiết nói:
- Ngươi đã tìm ra rồi ư… Nó đang ở đâu…Hai ngươi đã làm gì nó?
Ngô Tự vuốt râu mỉm cười nói:
- Ngô mỗ nói ra điều này chắc chắn sẽ khiến Thượng Quan tiên sinh đây rất bất ngờ.
Lão nhìn Thượng Quan Đại Phu.
- Thượng Quan huynh… Đứa bé năm xưa mà huynh luôn nghĩ nó là hậu họa của huynh chính là Đạo vương Khắc Vị Phong đó.
Thượng Quan Đại Phu sững sờ.
- Sao lại là Khắc Vị Phong…có gì chứng minh?
Ngô Tự từ tốn nói:
- Lời nói của Cốc Khụ thì tất nhiên Thượng Quan huynh phải tin chứ. Nếu như Khắc Vị Phong không phải là đứa bé năm xưa thì hẳn Cốc Khụ đã không tìm đến y.
Chân diện Thượng Quan Đại Phu đanh hẳn lại:
- Ta thật là bất ngờ.
Lạc An vồn vả nói:
- Hai ngươi đã làm gì Khắc Vị Phong?
Thương Quan Đại Phu nhìn Lạc An phu nhân nói:
- Bây giờ thì chưa, nhưng Khắc Vị Phong phải chết.
Lạc An biến sắc:
- Ta xin ngươi.
Nói rồi Lạc An phu nhân sụp lạy:
- Ta xin hai ngươi.

Thượng Quan Đại Phu buông tiếng thở dài:
- Đúng ra gã tiểu tử đó phải chết từ lâu rồi, bởi vì gã là giọt máu của tỷ và Ma Kiếm Âu Trung Văn.
Thượng Quan Đại Phu vừa dứt lời thì Lạc An phu nhân sụp lạy như tế sao. Vừa lạy Thượng Đại Phu và Ngô Tự. Lạc An khổ phụ vừa khẩn thiết van nài:
- Ta xin hai người hãy tha thứ cho con của ta. Ta cầu khẩn dập đầu lạy hai người. Hai người có thể giết ta, ta cũng không một lời oán trách. Đày đọa ta thế nào thì ta cũng không hờn không oán. Chỉ cần hai người tha cho con của ta, thì kiếp sau ta sẽ làm thân trâu ngựa hầu hạ hai người.
Ngô Tự nhìn Thượng Quan Đại Phu ôn tồn nói:
- Thượng Quan huynh nghĩ sao về sự thỉnh cầu của Lạc An phu nhân?
Thượng Quan Đại Phu thở dài.
- Không thể kéo thời gian quay lại, cũng không thể đảo ngược được số phận đã định theo ý trời.
Ngô Tự vuốt râu gật đầu.
Y nói rồi mở cửa chiếc củi, nhìn Lạc An phu nhân:
- Lạc An phu nhân… Ta cho phu nhân một cơ hội rời khỏi nơi này để tìm Khắc Vị Phong Đạo vương, mà dẫn hắn rời khỏi Trung Nguyên.
Nghe Ngô Tự thốt ra câu nói này Lạc An phu nhân dập đầu khẩn thiết đáp lễ:
- Đa tạ Ngô tôn giá… Đa tạ Ngô tôn giá… kiếp sau Lạc An sẽ làm thân trâu chó bái tạ ân điểm hôm nay.
Nói rồi Lạc An phu nhân chui ra khỏi chiếc củi vội vã bước đi.
Ngô Tự và Thượng Quan Đại Phu nhìn Lạc An phu nhân.
Ngô Tự nói:
- Thượng Quan huynh nghĩ sao. Chúng ta sẽ cùng ngồi chung một thuyền chứ?
- Đúng như vậy.
Lời vừa dứt trên cửa miệng thì cả Ngô Tự lẫn Thượng Quan Đại Phu cùng đồng loạt phát xuất chiêu công tập kích thẳng đến sau lưng khổ phụ Lạc An.
Ngọn trầm phiến của Thượng Quan Đại Phu thì đâm thẳng vào đại huyệt thiên linh cái, còn chỉ công của Ngô Tự thì điểm vào tử huyệt bách hội.
- Bốp bốp…
Lạc An phu nhân ngã nhào đến trước, đập đầu xuống sàn mật thất. Người chỏi tay, cố gượng ngồi lên nhưng rồi ọi ra một bụm máu, từ

từ gục đầu xuống nằm bất động.
Ngô Tự nhìn Thượng Quan Đại Phu.
- Những lời của Ngô mỗ nói, hẳn bây giờ Thượng Quan huynh đã tin?
Thượng Quan Đại Phu gật đầu:
- Ta và võ lâm thánh chủ cùng một hạng người như nhau. Tất phải tin nhau.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 31
Nợ giang hồ, thù gian nhân

Di Hoa công tử Hàn Tuấn khoanh tay nhìn lão nhân gầy đét, ngồi thu người trong góc biệt lao. Y giả lả nói:
- Lão Cốc… Lão có quà của đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu đây.
Cốc Khụ ngẩng đầu nhìn lên Di Hoa công tử. Khuôn mặt lão đầy những nếp nhăn trông thật như một người đói rách lâu ngày, ngoại trừ đôi mắt sáng ngời.
Lão Cốc nhướng mày nói:
- Hàn công tử nói quà đó là quà gì vậy?
Di Hoa công tử cầm chiếc tịnh bình trao qua tay lão Cốc:
- Hảo tửu của đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu đó. Lão nhận ra không?
Lão Cốc nhìn chiếc tịnh bình rồi nói:
- Ôi… thật quý hóa… quý hóa… làm gì lão tội nhân này lại không nhận ra rượu của đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu.
Lão chắt lưỡi nhàn Di Hoa công tử Hàn Tuấn nói:
- Hàn công tử vừa mới đến đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu phải không?
- Không chỉ đến mà mai này ta còn là chủ nhân của đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu.
- Công tử thật là tốt phúc.
Lão Cốc mân mê tịnh bình hảo tửu nói tiếp:
- Ơ… mà công tử làm chủ nhân của Trung Châu đệ nhất lâu rồi, còn lão quỷ Cát Hinh làm gì?
Hàn Tuấn buông một câu nhạt nhẽo:
- Lão chết rồi.

- Đúng như lão tội nhân này đoán… Lão quỷ Cát Hinh không chết trước thì cũng chết sau mà. Người giữ tay hòm chìa khóa cho thánh chủ võ lâm đâu thể một người được.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn nhìn lão Cốc nói:
- Lão đừng nói với ai, bổn công tử đưa hảo tửu của Trung Châu đệ nhất lâu đến cho lão đó.
- Lão phu biết giới quy rất nghiêm mà. Công tử đã tốt với lão phu thế này thì lão phu sao nở lại hại công tử được.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn gật đầu.
- Tịnh hảo tửu nhỏ bé đủ cho lão dùng được bao nhiêu lâu?
Cốc Khụ nâng niu tịnh bình, vừa nói:
- Chỉ một tịnh rượu này thôi đủ để lão hủ thỏa mãn về với cõi Tây Thiên rồi hoặc cũng chấp nhận kiếp nô nhân ngục tù.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn mỉm cười:
- Tại sao lão không chịu nói ra Long Kiếm đang ở đâu để được phóng thích chứ?
Lão Cốc cười khanh khách rồi nói:
- Không thổ lộ Long Kiếm đang ở đâu, lão tội nhân này còn khả dĩ sống được trong biệt lao này để chờ Hàn công tử ban phát cho tịnh hảo tửu của Trung Châu Đệ nhất lâu. Cứ nói ra Long Kiếm chỗ nào thì bây giờ lão Cốc đã đi đầu thai rồi.
Lão Cốc chỏi tay xuống sàn đá là đến cửa thiên lao.
- Hàn công tử đến Trung Châu đệ nhất lâu, vậy có thể nói cho lão Cốc này biết đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu giờ như thế nào không? Nơi đó có còn những nàng kiều nữ xinh như mộng không? Hay đã biến thành cái ổ nhện bàng tơ của Cát lão quỷ?
Hàn Tuấn bật cười rồi nói:
- Trong hoàn cảnh này mà lão quỷ còn có thể hỏi những câu hỏi như vậy. Lão đúng là kẻ coi trời bằng vung, ếch ngồi đáy giếng.
Y cười khẩy rồi nói tiếp:
- Nếu lão có ra khỏi biệt lao này thì hãy đến Trung Châu đệ nhất lâu tất sẽ biết thôi. Nhưng bổn công tử e lão sẽ chẳng bao giờ ra khỏi biệt lao này.
- Lão phu sống trong này đã quen, bây giờ sợ làm biếng ra ngoài kia.
- Thế thì lão cứ ở đó mà nhấp nháp tĩnh rượu Trung Châu đệ nhất lâu. Khi nào lão cần có thêm tịnh rượu thứ hai thì trước tiên phải thổ lộ cho bổn công tử biết bí mật Long Kiếm nhé.
Lão Cốc gật đầu nhướng mày:
- Nhất định rồi… Nhất định rồi.
- Bổn công tử chờ lão đó.

Di Hoa công tử Hàn Tuấn quay bước rời biệt lao của lão Cốc. Y vừa mới quay bước thì lão Cốc mở ngay lập tức bình rượu. Một mùi thơm thoang thoảng từ trong bình tỏa ra.
Lão ôm tịnh bình vào ngực nhẩm nói:
- Khắc Vị Phong… bây giờ ngươi mới lú đầu đến, khiến cho lão Cốc chờ ngươi đến dài cả cổ. Tên tiểu tử ôn dịch này.
Lão nói rồi lắc tịnh bình để mùi thơm hương trong đó tỏa ra nhiều hơn. Từ trong tịnh bình một màn phấn hương tuôn ra lơ lửng trong không khí rồi khỏa lấp toàn bộ không gian biệt lao.
Một cánh bướm xuất hiện.
Lão Cốc nhìn cánh bướm đủ màu sắc sặc sỡ bay chờn vờn như muốn thâu tóm lấy lớp bụi phấn đang lơ lửng trong không khí. Rồi hai cánh bướm, ba cánh bướm và chẳng bao lâu là cả một bầy bướm xuất hiện. Chúng tạo ra một khung cảnh thật huyền diệu như tranh vẽ.
Khi những cánh bướm đã quét lấy tất cả bụi phấn đang lơ lửng trong không khí thì đậu vào vách đá biệt lao.
Lão Cốc nhổ một sợi râu dõi mắt nhìn qua cửa biệt lao. Lão lảm nhảm nói:
- Khắc Vị Phong… Ta biết ngươi đến mà… xuất hiện đi nào… ta chờ ngươi đến mỏi cổ tàn hơi rồi đó. Nếu ngươi không đến trời tru đất diệt ngươi đi.
Lão vừa nhẩm nói dứt câu thì đã nghe tiếng của Khắc Vị Phong cất lên ngoài cửa biệt lao.
- Cốc tiền bối.
Lão Cốc chòm tay với lên cửa biệt lao như thể muốn đu người lên. Lão vồn vã nói:
- Tiểu tử thúi… Ngươi bây giờ mới mò đến à…? Còn chưa vào trong này.
Khắc Vị Phong liền thi triển thuật Xúc Hóa Cốt, cơ thể chàng mềm nhũn ra để lòn qua ngách cửa biệt lao vào trong.
Vừa vào trong biệt lao, lão Cốc đã chụp lấy vai chàng:
- Tiểu tử thúi… ta tưởng ngươi không đến đây chứ. Ta tưởng đâu ngươi mãi mãi quên ta rồi chứ.
Lão chắc lưỡi, hừ nhạt rồi nói:
- Nhưng cuối cùng thì ngươi cũng đã đến. Ngươi đúng là tên tiểu tử thúi khiến cho cái cổ của lão Cốc cứ dài dần ra. Nếu như hôm nay ngươi không đến có lẽ cổ ta sẽ dài ngoằng ra như cổ cò mất.
Vị Phong nhìn lão Cốc:
- Vãn bối không biết Cốc tiền bối rơi vào tình cảnh này.

Lão Cốc trợn mắt nhìn chàng.
- Không biết là sao nhỉ, ta tưởng đâu tiểu tử là kẻ thông minh sớm hiểu ra mọi chuyện, không ngờ ngươi lại ngu đần như vậy chứ.
Lão hiển đầu nhìn chàng:
- Ta nhìn ngươi thấy ngươi rất thông minh kia mà, sao ngươi u mê tối tăm như vậy.
Lão thở hắt ra, gắt giọng nói:
- Ở Dương Châu thì đâu có ai biết ngươi là Đạo vương Khắc Vị Phong, ngoại trừ ta mà thôi. Thế nhưng có người tìm đến ngươi buộc ngươi đi trộm tất, ngươi phải nghĩ đến ta ngay chứ.
- Vị Phong không ngờ đó là ý của tiền bối.
- Ý của ta mà ngươi không nghiệm ra đến bây giờ mới mò tới đây.
Vị Phong buông tiếng thở dài, chàng nhìn lão Cốc.
Chàng miễn cưỡng nói:
- Sao tiền bối lại thổ lộ thân phận của vãn bối.
Lão Cốc buột miệng chửi:
- Đúng là tiểu tử thúi ngu đần… không làm như vậy thì người ta đâu biết ta ở đây chứ.
Lão chỏi tay xuống sàn gạch, nhích người qua đối mặt với Vị Phong.
Nhìn vào mắt chàng, lão Cốc nói:
- Để lão phu xem ngươi có đúng là kẻ thông minh không?
Vị Phong gượng cười:
- Thì vãn bối đã mò đến đây đúng là kẻ thông minh rồi. Để Vị Phong đưa tiền bối ra ngoài.
Lão Cốc tròn mắt nhìn chàng.
Lão nhún nhằn nói:
- Đưa ta ra khỏi đây à…? Để làm gì? Ta đâu còn thể nào đi trộm được nữa, bởi hai chân của ta đã bị người ta làm cho bại liệt rồi. Ta cũng đâu phải chờ ngươi đến để đưa ta ra khỏi chỗ này đâu. Ta chờ tiểu tử ngươi đến vì một nguyên do khác.
Lão nói rồi dùng tay vuốt mũi mình rồi nói tiếp:
- Hồi đó ta là Đạo vương, còn bây giờ ngươi là Đạo vương biết chưa?
- Chỉ vì là Đạo vương mà Khắc Vị Phong đang biến thành kẻ bại hoại, bỉ ổi nhất trên đời này.
Lão chau mày nghiêm trọng nói:
- Ta biết ngươi không phải là kẻ bại hoại bỉ ổi là được rồi.
- Cho dù Cốc tiên sinh biết vãn bối không phải là kẻ bại hoại bỉ ổi nhưng khốn nỗi tiền bối lại bị nhốt trong biệt lao này thì đâu giúp gì được cho vãn bối lấy lại sự trong sạch của mình.

Nói rồi Vị Phong thuật lại mọi chuyện xảy ra với mình.
Lão Cốc nghe xong vuốt râu nói:
- Hai cái lão quỷ ác tâm nhân đó hút máu nhau giáng họa cho ngươi đó.
- Cốc tiền bối nói ai?
- Còn ai nữa. Võ lâm thành chủ Ngô Tự và Thượng Quan Đại Phu.
- Vậy Vị Phong phải làm sao để minh chứng mình là kẻ trong sạch chứ?
Lão Cốc nhướng mày nhìn chàng.
- Trong sạch là cái con khỉ gì?
Lão trề môi dè bỉu nói:
- Tiểu tử muốn mình là chính nhân quân tử sao?
Lão cười khẩy rồi nói tiếp:
- Tiểu tử mà là chính nhân quân tử. Chính nhân quân tử cái con khỉ. Nếu ngươi là chính nhân quân tử thì đâu có phải là Đạo vương Khắc Vị Phong thì đâu thể là chính nhân quân tử.
Vị Phong đỏ mặt lí nhí nói:
- Vãn bối chỉ lấy kim ngân đủ để cưu mang những kẻ thất cơ lỡ vận như vãn bối ngày đó.
- Ta biết ngươi hành sự theo tôn chỉ ta đã giáo huấn cho ngươi. Nhưng đạo vương là kẻ đào tường khoét vách thì làm gì cũng là đạo vương. Cần gì phải đi tìm lại sự trong sạch.
Lão thở hắt ra một tiếng rồi nói tiếp:
- Mà trên đời này làm gì có sự trong sạch với những con người giang hồ chứ. Thượng Quan Lân là kẻ trong sạch à?
Vị Phong chau mày.
- Thượng Quan Lân là ai?
- Là Thượng Quan Đại Phu tiên sinh đó. Tiểu tử nói xem cái lão đạo hoa tặc dâm đãng, dâm dật có phải là kẻ trong sạch không nào?
Vị Phong gượng cười:
- Vị Phong đã chứng kiến bản chất của lão.
- Thế mà lão vấn được thiên hạ ngưỡng mộ mới lạ đó. Điều đó có lạ gì. Nếu ngươi nghiệm kỹ một chút, thông minh một chút sẽ nhận ra kẻ gian trá sẽ có sự ngụy tạo hơn người quân tử. Càng gian trá chừng nào càng được thiên hạ ngưỡng mộ chừng ấy.
Vị Phong buột miệng hỏi:
- Vậy Vị Phong phải làm gì đây. Hay Vị Phong chỉ còn mỗi một cách đi chu du khắp nơi, thét lớn lên Thượng Quan Đại Phu và Ngô Tự võ lâm thánh chủ là kẻ gian trá… làm như vậy có được không?
Chàng vừa nói dứt câu thì lão Cốc buông luôn một câu:

- Tiểu tử khùng. Ngươi làm như vậy thiên hạ lẫn giới hắc bạch võ lâm trên giang hồ đều cho ngươi là tên khùng phạm thượng. Không khéo còn phanh thây xẻ thịt ngươi nữa đó.
Lão vuốt râu nhìn chàng rồi nói tiếp:
- Ý của lão phu ở đây là muốn người đừng có đi tìm cái trong sạch của mình làm gì nữa. Ngươi đi tìm cũng chẳng bao giờ tìm được. Nếu cuộc đời này là dòng sông đục, ta dùng để rửa chân, cớ gì phải rửa mặt chứ.
Vị Phong gật đầu.
- Vãn bối đã hiểu ra rồi.
- Vậy lão phu hỏi ngươi, trên đời cái gì quý nhất?
- Con người.
- Lần này ngươi nói được đó. Những con người gian trá thì hủy hoại con người. Ngươi phải làm gì?
Vị Phong chớp mắt lưỡng lự.
Lão Cốc cau mày.
- Tiểu tử không biết phải làm gì à?
- Quả thật vãn bối không biết câu trả lời.
- Thế thì ta trả lời cho ngươi vậy nhé?
Vị Phong gật đầu:
- Cốc tiền bối chỉ giáo cho Vị Phong.
- Nghe rõ đây… Ngươi cứ giết quách sạch sành sanh chúng là xong hết.
Vị Phong há hốc miệng.
Chàng ngập ngừng hỏi:
- Vãn bối phải giết Thượng Quan Đại Phu và võ lâm thành chủ sao?
Lão Cốc gật đầu:
- Đúng rồi, bởi hai cái lão ôn dịch đó đều đáng ghét. Không chỉ đáng chết một lần mà chết những trăm lần.
Vị Phong tròn mắt nhìn Cốc Khụ. Chàng lưỡng lự rồi nói:
- Nếu đúng như tiền bối nói thì làm được chuyện lấy mạng Thượng Quan Đại Phu tiên sinh lẫn võ lâm thành chủ chẳng khác nào làm chuyện mò kim đáy biển hái sao trên trời. Võ công của Thượng Quan Đại Phu cao thâm khó lường, chỉ một cái phủi tay của lão, Khắc Vị Phong đã tiêu mạng rồi. Còn võ lâm thành chủ thì Vị Phong không biết. Nhưng một khi người ta đã là võ lâm thành chủ thì đâu phải là hạng cao thủ tầm thường. Nhiệm vụ Cốc tiền bối đặt ra cho Khắc Vị Phong đúng là ngoài tầm với.
Lão Cốc vuốt râu gật đầu rồi nhìn Vị Phong nói:
- Ngươi nói rất có lý. Việc lấy mạng Thượng Quan Đại Phu, vị phật

sống được mọi người ngưỡng mộ đúng là khó vô cùng. Huống chi còn lấy mạng của võ lâm thánh chủ. Nhưng để ta nói ra câu chuyện này cho ngươi biết, để xem ngươi có làm được có chuyện hái sao trên trời, mò trăng dưới biển không nhé.
Lão thè lưỡi liếm hai cánh môi nứt nẻ rồi nhìn Vị Phong buông một câu cụt lủn:
- Võ lâm thánh chủ Ngô Tự và Thượng Quan Lân là hai kẻ thù không đội trời chung của ngươi đó. Hai gã đó đã giết thân phụ ngươi là Ma Kiếm Âu Trung Văn.
Vị Phong sững sờ:
- Cốc tiền bối… có chuyện đó sao?
- Tiểu tử không tin ta à?
Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:
- Thân phụ ngươi là Ma Kiếm Âu Trung Văn, Thượng Quan Lân và Ngô Tự trước đây là huynh đệ kết nghĩa chi giao. Trong ba người đó, người có võ công cao nhất là thân phụ ngươi. Thân phụ ngươi phát hiện bức họa đồ truyền thuyết về Tử Thành. Lúc bấy giờ Hắc đạo đang làm chủ võ lâm, khuấy đảo giang hồ. Đạo tặc nổi lên khắp nơi, nên quyết định khám phá Tử Thành, ngõ hầu lợi dụng quyền lực của Tử Thành mà cứu nhân độ thế.
Lão Cốc vuốt râu.
Lão nhìn Vị Phong:
- Nói như thế ta e rằng quá tang bốc phụ thân ngươi đó. Nhưng khốn nỗi phụ thân ngươi với ta lại là Bá Nha và Tử Kỳ. Nên ta phải nói như vậy.
Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:
- Sau khi phụ thân ngươi tìm được ba thứ báu vật. Một là Ngọc Kỳ Lân, hai là Long Kiếm, ba là Phụng Tiên thì bắt đầu đại họa giáng xuống. Lòng tham của con người trỗi lên, thế là Thượng Quan Lân và Ngô Tự đồng ra tay.
Lão vuốt râu:
- Ngươi có thể cẩn thận đề phòng người dưng nhưng sao có thể để phòng người trong nhà. Thế là cha ngươi vong mạng bởi hai gã nghĩa đệ bại hoại kia.
Lão buông tiếng thở dài:
- Trước khi chết, phụ thân ngươi cũng kịp thời chạy đến ta nhờ cứu mạng cho ngươi và mẫu thân ngươi.
Lão Cốc gãi đầu:
- Nhưng thú thật, với khả năng của mình, lão Cốc này chỉ kịp cứu ngươi đưa đến Dương Châu giao cho lão Cái bang Khắc Tùng. Lão

Khắc do không biết lai lịch của ngươi nên buộc ngươi phải lăn lộn trong dòng đời mưu sinh.
Vị Phong hỏi:
- Thúc thúc… vậy mẫu thân của Vị Phong đang ở đâu… Người giờ ra sao?
- Có lẽ bị giam cùng với ta trong biệt lao này. Chút nữa ngươi đi tìm xem.
Vị Phong vồn vã nói:
- Vị Phong đưa thúc thúc ra khỏi đây.
- Ta đâu có cần ra khỏi đây làm gì nữa. Mà ta cần tiểu tử làm một số việc hệ trọng.
- Vị Phong sẽ làm tất cả những việc thúc thúc giao phó.
Lão Cốc nắm tay chàng:
- Được… Nhưng ngươi phải thông minh, biết nhìn xa trông rộng, biết phán đoán tình huống. Nếu thiên hạ cho Khắc Vị Phong là kẻ bại hoại không trong sạch thì ngươi cứ việc hủy bộ mặt đó. Ta nói như thế thôi nhưng điều quan trọng hơn là ngươi làm việc gì mà không thấy hổ thẹn với bản thân mình là tốt rồi.
Lão Cốc buông tiếng thở dài:
- Khắc Vị Phong… trước tiên ngươi phải thu hồi lại Ngọc Kỳ Lân. Bức Họa Da Dê và Phụng Tiên. Sau đó đi thẳng đến Ô Long tự. Đột nhập vào thạch lao gặp lão Ma Nhân Dị Sát Khổng Tư Gia. Cố gắng lấy lại thanh Long Kiếm.
- Thúc thúc muốn Vị Phong làm chủ nhân Tử Thành?
Lão Cốc gật đầu:
- Đúng như vậy.
Lão vuốt râu:
- Có như vậy ngươi mới có thể tìm lại sự trong sạch cho ngươi. Có làm được điều đó, may ra ngươi mới báo hiếu được cho phụ thân mình.
Vị Phong nắm tay lão Cốc:
- Sao thúc thúc không rời khỏi đây cùng với Vị Phong?
Lão Cốc buông ngay một câu:
- Tiểu tử lại ngu nữa rồi.
Vị Phong tròn mắt.
Lão Cốc nhướng mày nói:
- Ta nói ngươi ngu thì ngươi hãy chịu ngu đi. Nếu như ta rời khỏi biệt thạch lao này tất đã rút dây động dừng. Hai lão quỷ kia sẽ huy động tất cả nhân lực trong giang hồ truy sát ngươi, thử hỏi đã khó lại càng khó hơn.

Lão nắm tay Vị Phong:
- Tiểu tử yên tâm đi… Thúc thúc của ngươi không chết được đâu khi ngày nào ta chưa thổ lộ bí mật Long Kiếm đang ở đâu với hai lão ôn dịch này.
Vị Phong bặm môi:
- Thúc thúc…
Lão Cốc khoát tay:
- Hê… đừng giở tính nhi nữ thường tình với lão Cốc đấy nhé. Ngươi giở thói nhi nữ thường tình hở một chút là than thân trách phận, hở một chút bi lụy thì ta đúng là nhìn sai người. Ngươi không đáng là Đạo vương Khắc Vị Phong và không đáng là hậu nhân của Ma Kiếm Âu Trung Văn. Không chừng ngươi là con quạ đen sinh lầm trong cốt phụng. Đi tìm Lạc An mẫu thân ngươi đi. Nhưng nhớ có tìm được mẫu thân ngươi cũng đừng có bứt dây động rừng.
Lão vỗ vào trán Vị Phong:
- Tiểu tử thông minh tí chút nào, bây giờ thì ngươi có muốn hay không muốn cũng phải gánh vác đại cuộc võ lâm. Nếu bá nhân gian trá thì ngươi cũng dùng sự gian trá để đối phó lại với bá nhân. Làm kẻ chính nhân quân tử đối phó với kẻ gian trá, không chừng ngươi chẳng làm được cái tích sự gì. Lấy độc trị độc vẫn hơn.
Lão dằn tay Vị Phong:
- Ngươi nghe ta nói chứ?
Vị Phong miễn cưỡng gật đầu:
- Vị Phong nghe thúc thúc.
- Tiểu tử đi được rồi đó. Hê… nếu tiểu tử có quay lại nhớ tìm cho ta vò rượu trong cấm thành của Hoàng Thượng nhé. Giờ ta đã là phế nhân chẳng thể nào vào đó uống rượu được nữa.
- Vị Phong sẽ đưa rượu vào cho thúc thúc.
- Ngươi còn sống ta mới có hy vọng uống rượu của ngươi đưa đến đó.
Vị Phong toan rời biệt lao thì Lão Cốc chợt nắm tay chàng lại.
Lão vội vã nói:
- Có người đến… ngươi tạm thời nép vào góc biệt lao đi.
Vị Phong thi triển Xúc Hóa Cốt thu người nhỏ lại, nép vào góc biệt lao. Còn lão Cốc thì chỏi tay ngồi che khuất chàng.
Thượng Quan Đại Phu và Ngô Tự xuất hiện. Hai người chấp tay vào sau lưng đứng ngoài song cửa biệt lao nhìn lão Cốc.
Lão Cốc giả lả nói:
- Nhị vị thánh nhân đến tìm lão phu để hỏi về Long Kiếm phải không? Lão phu đang chờ nhị vị thánh nhân đây.

Thượng Quan Đại Phu từ tốn nói:
- Cốc lão quỷ, đúng là lão phu đang có ý hỏi lão về thanh Long Kiếm đó. Lão để ở đâu?
Lão Cốc vỗ vào trán mình. Lão chặc lưỡi nói:
- Lão Cốc bị giam trong này lâu quá nên đầu óc mụ mẫm chẳng còn nhớ gì cả. Nhưng nếu nhị vị thánh nhân Phật sống muốn lão quỷ Cốc Khụ mau nhớ thì phải cho lão dùng vài trăm cân rượu khai thông thần tuệ mới có thể nhớ ra được.
Ngô Tự vuốt râu, nhìn lão Cốc tử tốn nói:
- Lão Cốc… nếu lão giao thanh Long Kiếm kia cho bổn thánh chủ, lão đã làm được một chuyện đại nhân đại đức cho bá tánh đó. Hôm nay bổn thánh chủ nói cho lão biết… Đại Liêu cũng đang có chủ đích chiếm đoạt Tử Thành. Nếu để Tử Thành lọt vào tay đại sứ thần Liêu Quốc thì võ lâm không chừng sẽ thuộc về Đại Liêu. Bấy giờ lão có hối cũng không kịp. Dù sao bổn thánh chủ cũng là người Hán như lão.
Lão Cốc nheo mày, xoa trán rồi nói:
- Ngô thánh chủ nói cũng có lý. Nhưng lão hủ lại có một ý này, không biết nói ra Ngô thánh chủ và Thượng Quan Đại Phu tôn giá có đồng ý hay không?
Ngô Tự nhìn lão Cốc nói:
- Lão thử nói xem ý của lão thế nào?
- Lão Cốc vốn có thâm tình với Ma Kiếm Âu Trung Văn. Âu Trung Văn giờ đã chết. Nếu như nhị vị thả Lạc An phu nhân, nương tử của Âu Trung Văn để Lạc An phu nhân và Đạo vương Khắc Vị Phong trùng phùng, lão hủ sẽ thổ lộ bí mật Long Kiếm cho nhị vị biết.
Ngô Tự nhìn qua Thượng Quan Đại Phu.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nói:
- Được… ta đồng ý với ý của lão Cốc. Giờ thì lão hãy nói cho chúng ta biết Long Kiếm đang ở đâu?
Lão Cốc cười khề khề rồi nói:
- Lão hủ thân cá chậu chim lồng, hai chân lại bị cắt nhược đi không được, nhị vị có gì phải đắn đo mà không thực hiện trước lời đề nghị của lão Cốc.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu rồi từ tốn đáp lời lão Cốc:
- Lạc An phu nhân đang ở một nơi rất an toàn. Ta và Ngô thánh chủ thả lúc nào cũng được. Lão không cần phải lo.
- Lão muốn gặp Lạc An phu nhân có được không?
Thượng Quan Đại Phu cau mày, lão nhìn sang Ngô Tự hỏi:
- Ngô thánh chủ nghĩ sao?

Ngô Tự nhìn lão cốc nói:
- Lão quỷ Cốc Khụ này… lão làm cho ta khó xử đó.
Lão Cốc chau mày:
- Ngô thánh chủ có gì khó xử nào?
Ngô Tự và Thượng Quan Đại Phu nhìn nhau. Thấy hai lão nhìn nhau. Lão Cốc Khụ nói:
- Xem chứng nhị vị đây rất khó đáp ứng yêu cầu của lão Cốc phải không. Thật ra hai người đã làm gì Lạc An phu nhân rồi?
Ngô Tự buông tiếng thở dài:
- Bổn thánh chủ rất tiếc phải nói cho lão biết Lạc An phu nhân đã chết rồi.
Lão Cốc mở to đôi mắt hết cỡ nhìn Ngô Tự và Thượng Quan Đại Phu.
- Sao Lạc An phu nhân chết rồi à?
Thượng Quan Đại Phu buông tiếng thở dài:
- Lạc An phu nhân đã tự vẫn.
Lão Cốc lắc đầu nói:
- Không thể như vậy được.
Ngô Tự sa sầm mặt.
- Lão quỷ không tin à?
- Lão Cốc làm sao tin được. Lạc An phu nhân đã từng nói với lão Cốc ngày nào chưa gặp được con của mình thì người chưa thể rời bỏ trần gian được. Ý nguyện của Lạc An phu nhân như thế thì không lý nào người tự vẫn kết liễu cuộc sống mình.
Lão Cốc vuốt râu, ve cằm rồi xoa trán từ tốn nói:
- Để lão Cốc này đoán xem vì sao Lạc An phu nhân tự vẫn nhé?
Ngô Tự nói:
- Lão quỷ đoán xem, vì sao Lạc An phu nhân tự vẫn nào?
Nói rồi Ngô Tự vuốt râu nhìn lão Cốc Khụ.
Lão Cốc chắc lưỡi nhìn Ngô Tự và Thượng Quan Đại Phu.
- Nếu lão quỷ Cốc đoán không sai thì Ngô thánh chủ và Thượng Quan Đại Phu tôn giá đã giết Lạc An phu nhân.
Thượng Quan Đại Phu cau mày gắt giọng nói:
- Lão quỷ… ngươi đừng hồ đồ nói bừa.
- Lão Cốc thì không thể nào nói bừa được. Hai người phải thật thà thừa nhận đi… ta đoán như thế mới có lý chứ. Làm sao không có lý được khi Lạc An phu nhân biết quá rõ về hai người. Một là Ngô thánh chủ, còn một là Thượng Quan Đại Phu tiên sinh. Một người thì được giới võ lâm ngưỡng mộ, một người thì được thiên hạ xem như phật sống. Nói ra câu này cũng là chân lý. Nếu không giết người diệt

khẩu, để Lạc An phu nhân tồn sinh. Biết đâu gã Đạo vương tiểu tử kia vô tình cứu được mẫu thân… Với uy danh của một Lạc An nữ hiệp, có lẽ hai người cũng lo tiếng tăm của mình chẳng mấy chốc phải chôn vùi theo tham vọng hay sao?
Thượng Quan Đại Phu hừ nhạt rồi nói:
- Cái số của ngươi đúng là gắn với cái miệng. Ngươi cũng biết nhiều quá đó.
- Nhưng Ngô thánh chủ chưa thể lấy mạng lão Cốc và Thượng Quan tôn giá cũng vậy. Bởi hai người còn muốn biết Long Kiếm đang ở đâu. Mà Long Kiếm thì mỗi một mình Lão Cốc này biết đang ở đâu thôi.
Ngô Tự hừ nhạt rồi nói:
- Lão quỷ Cốc Khụ này, với cái thân tàn phế của lão… lão không cãi được ý trời đâu. Nếu lão ngoan ngoãn nói ra bí mật Long Kiếm đang ở đâu thì bổn tòa sẽ cho tên tiểu tử Khắc Vị Phong được yên thân. Thậm chí còn cho hắn cơ hội thành lập gia thất đặng không mất giống mất dòng. Bằng không lão không nói, đến khi bổn tọa bắt được Khắc Vị Phong về thì lão có hối cũng không kịp.
Lão Cốc cười khảy rồi nói:
- Gã tiểu tử đó là Đạo vương tất có biệt tài trốn hay lắm… Ngô thánh chủ không dễ gì bắt được gã đâu. Nhưng nãy giờ nói mãi thì nhị vị cũng đã thú nhận Lạc An phu nhân chết là do hai người.
Thượng Quan Đại Phu buông tiếng thở dài rồi nói:
- Đúng. Ta không để Lạc An sống được.
Núp sau lưng lão Cốc, Khắc Vị Phong nghe rõ lời này của Thượng Quan Đại Phu, khí huyết trong chàng sôi sung sục. Trong đầu chàng như thể có tiếng sấm ầm ầm của sự phẫn uất.
Vị Phong nghiến răng thì tay của lão Cốc lòn ra sau chụp vào đầu chàng. Lão Cốc vừa chụp đầu Khắc Vị Phong vừa nói với Ngô Tự và Thượng Quan Đại Phu.
- Nghe hai người thừa nhận đầu của lão quỷ nóng hổi hẳn lên. Nếu như lão Cốc không đủ nghị lực dằn được chắc chắn vỡ đầu mà chết mất. Các vị biết vì sao ta dằn được không. Bởi vì lão Cốc muốn sống để chứng kiến cái ngày gã tiểu tử Khắc Vị Phong đạo vương kia lột trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của thánh chủ và Thượng Quan Đại Phu.
Ngô Tự hừ nhạt:
- Lão đừng có nằm mơ.
Lão Cốc vuốt mũi rồi nói:
- Tất nhiên lão Cốc không nằm mơ rồi. Nhưng khi nào Ngô thánh chủ

và Thượng Quan tôn giá được Đạo vương Khắc Vị Phong tiểu tử đấy nhất định lão quỷ sẽ nói bí mật Long Kiếm. Còn bây giờ thì ta cạn uống rượu.
Thượng Quan Đại Phu nheo mày:
- Cốc Khụ lão quỷ… thời gian không cho ta chờ đợi lão đâu.
- Còn ở trong này lão Cốc lại quá thừa thời gian để suy ngẫm về thế thái nhân tình của ba người Âu Trung Văn, Thượng Quan Lân và Ngô Tự. Càng nghĩ ta càng không hiểu vì sao các ngươi lại có thể làm người được.
Thượng Quan Đại Phu hừ nhạt nói:
- Đúng là ngươi không còn biết quý mạng mình.
- Nếu đã không biết quý cái mạng thì Lão Cốc đã thổ lộ bí mật Long Kiếm cho hai người rồi.
Lão Cốc khoát tay:
- Giờ hai người có gắn hỏi thì ta cũng không nói.
Ngô Tự chợt gằn giọng hỏi:
- Lão quỷ Cốc Khụ… bổn tọa hỏi lão… lao trong biệt lao lại có bầy bướm này.
- Thánh chủ muốn ta giải thích à?
- Lão phải nói.
- Thánh chủ đã lịnh thì lão Cốc phải nói chứ. Làm sao dám dấu thánh chủ Ngô Tự.
Lão Cốc vuốt râu rồi nói:
- Trong truyền thuyết có kể rằng những người chết oan hay hóa thân làm bướm. Có lẽ những người chết oan đã hóa thân làm bướm bay đến báo cho lão hủ, gã tiểu tử Đạo vương Khắc Vị Phong sắp thay trời hành đạo rồi đó. Cái thời điểm này buộc lão Cốc phải nhắn nhủ thánh chủ võ lâm và Thượng Quan Đại Phu tôn giá phải cẩn thận. Nếu không cẩn thận thì quả báo ập đến trở tay không kịp đâu.
Ngô Tự hừ nhạt một tiếng.
Lão nhìn sang Thượng Quan Đại Phu.
- Thượng Quan huynh… chúng ta đi thôi.
Thượng Quan Đại Phu nhìn lão Cốc:
- Lão quỷ nghĩ lại đi. Thân tàn phế của lão không thể cãi lại ý trời.
- Lão quỷ Cốc Khụ này mà cãi lại ý trời à. Đồ khùng.
Thượng Quan Đại Phu tròn mắt nhìn lão Cốc khi nghe nói lời này:
- Ngươi…
Lão Cốc cười hề hề rồi nói:
- Thượng Quan tôn giá miễn thứ. Lão Cốc đã quen phát ngôn những lời nói đại loại như vừa rồi. Miễn thứ cho lão Cốc… miễn thứ cho lão

Cốc.
Thượng Quan Đại Phu hừ nhạt một tiếng rồi quay bước. Lão vừa đi vừa nói:
- Một ngày không xa lão quỷ sẽ hối tiếc với những lời nói này.
Ngô Tự và Thượng Quan Đại Phu bỏ đi rồi. Khắc Vị Phong mới lách ra khỏi lưng lão Cốc Khụ.
Lão Cốc Khu nhìn chàng nói:
- Hiền điệt… ngươi đã nghe tất cả rồi chứ?
- Vị Phong đã nghe tất cả rồi.
- Vậy ngươi còn nghĩ việc tiêu trừ hai lão gian tặc kia là chuyện mò kim đáy biển, hái sao trên trời không?
- Nếu mò kim đáy biển, Khắc Vị Phong cũng mò được, nếu phải hái sao trên trời Khắc Vị Phong cũng phải hái.
Lão Cốc gật đầu.
- Tốt. Nhưng ngươi làm gì thì cũng đừng để cho hai gã gian tặc đó bắt được ngươi đó. Hai lão đó bắt được ngươi thì xem như ta khó xử lắm. Bởi chúng sẽ đem ngươi vào đây buộc ta phải thổ lộ Long Kiếm. Mà khi thổ lộ nơi cất Long Kiếm thì ta cũng không thể lưu thân trong biệt lao này được.
- Vị Phong sẽ quay lại đón thúc thúc.
- Thúc thúc hi vọng ở hiền điệt.
Lão Cốc nắm tay Khắc Vị Phong.
- Cho dù là số trời đi nữa, nhưng con người vẫn có thể định đoạt được mạng số của mình.
- Vị Phong sẽ không để thúc thúc thất vọng.
- Hiền điệt đi được rồi đó. Nhớ bảo trọng mình, đừng để rơi vào tay hai lão gian tặc thánh chủ Ngô Tự và Thượng Quan Lân.
- Thúc thúc… nếu Vị Phong không lưu lại biệt lao này chắc đã chui đầu vào cái bẫy của Ngô Tự rồi.
Đôi chân mày của lão Cốc nheo lại:
- Cái bẫy của Ngô Tự… hiền điệt nói thế là sao?
- Vị Phong đã nhận ra Ngô Tự chính là Thiên Vân trang chủ. Lão đã từng nói với Vị Phong sẽ giúp Vị Phong làm lại sự trong sạch cho bản thân mình.
- Sự trong sạch là cái quái gì. Hiền điệt phải đi tìm sự công bằng thì đúng hơn. Nếu vì bá tánh mà trở thành một ma kiếm như thân phụ hiền điệt thì cùng đáng lắm chưa. Cần gì cái mỹ danh chính nhân quân tử. Cứ cười nhạo vào mặt người vô tâm, vô đức và vô hạnh đó.
Vị Phong ôm chầm lấy lão Cốc Khụ.
- Thúc thúc… Vị Phong sẽ nhớ lời của thúc… con sẽ nhớ mãi chỉ

ngôn của thúc.
Cốc Khụ gỡ tay chàng:
- Ngươi đừng làm ta mủi lòng đó.
Vị Phong nắm tay lão Cốc trang trọng nói:
- Vị Phong sẽ quay trở lại.
Lão Cốc gật đầu nói:
- Ta mong điều đó.
Lão chỏi tay xuống sàn đá, quay mặt vào tường, nhạt nhẽo nói:
- Ngươi đi đi, nhớ rằng trong này không phải chỗ của ngươi.
Vị Phong buông tiếng thở dài rồi thi triển Xúc Hóa Cốt len ra khỏi biệt lao của lão Cốc. Chàng chần chừ đứng lên ngoài cửa biệt lao nhìn lão Cốc Khụ.
Vị Phong nghĩ thầm: “Con sẽ quay lại bằng Ma Kiếm.”

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 32
Tấu khúc giao tình trên giang hồ

Dù đã quá canh Ngọ, Di Hoa cung chìm trong sự tĩnh lặng. Sự tĩnh lặng khiến ngỡ như Di Hoa Cung rơi vào khoảng không gian chết, chỉ duy nhất gian biệt phòng của Di Hoa tiên tử còn ánh sáng hắt ra. Trong gian biệt phòng đó, Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất uống hết tách trà này lại đến tách trà khác. Thỉnh thoảng Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất lại đứng lên bước đến vòm cửa sổ nhìn về phía tòa biệt lầu xa xa.
Ngô Tự đẩy cửa bước vào.
Nghe tiếng chân Di Hoa tiên tử quay lại:
- Ngô huynh…
Ngô Tự bước đến trước mặt Di Hoa tiên tử. Y vuốt râu nói:
- Nàng chờ ta?
Di Hoa tiên tử gật đầu.
- Lão quỷ Thượng Quan Lân như thế nào?
Ngô Tự mỉm cười, vuốt râu nói:
- Tất cả đúng như ta dự tính. Bây giờ ta và Thượng Quan Đại Phu tiên sinh đã chung một thuyền với nhau. Còn một chuyện phải làm

nữa, chúng ta đã có thể nghĩ đến chuyện Tử Thành.
Di Hoa tiên tử mỉm cười, nắm tay Ngô Tự nói:
- Huynh nói còn chuyện gì nữa?
- Gã tiểu tử Khắc Vị Phong.
Di Hoa tiên tử cười khảy rồi nói:
- Thủ cấp của gã tiểu tử Khắc Vị Phong thì đâu có gì là khó.
- Không khó nhưng lúc này Khắc Vị Phong đang ở trong tay Di Tuyết Hân, đại sứ thần Đại Liêu quốc. Thượng Quan lão quỷ muốn chúng ta hành sự phải cẩn trọng.
Di Hoa tiên tử mỉm cười, nũng nịu nói:
- Huynh không cần phải tìm đến chỗ của đại sứ thần Liêu Quốc làm gì. Mà gã tiểu tử Khắc Vị Phong không sớm thì muộn cũng sẽ quay về Thiên Vân trang thôi.
- Ta muốn đón gã ở Thiên Vân trang.
- Có cần muội theo huynh không?
- Ồ không.
Ngô Tự bước đến tràng kỷ ngồi xuống. Di Hoa tiên tử bưng trà đem đến đặt vào tay y. Nàng ngồi xuống toan cởi giày cho Ngô Tự nhưng lão đã cản lại.
- Không cần đâu.
- Huynh còn định đi đâu nữa?
- Nàng ngồi xuống đây.
Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất ngồi xuống bên Ngô Tự. Lão nhấp một ngụm trà như thể để thấm hai cánh môi rồi từ tốn nói:
- Đêm nay ta không ngủ lại đây.
Đôi chân mày Di Hoa tiên tử nhíu lại:
- Ngô huynh đi đâu?
- Quay về Thiên Vân trang.
- Nhưng bây giờ đã quá nửa đêm rồi sao huynh không đợi sáng sớm hẵng lên đường.
Ngô Tự cười khẩy vuốt râu nói:
- Chỗ này đâu phải dành cho thánh chủ võ lâm. Chỗ của ta không phải ở đây. Huynh đã đến trong bí mật thì phải ra đi trong bí mật.
Y uống cạn chung trà nóng, rồi nhìn Di Hoa tiên tử, từ tốn nói:
- Ta có chuyện muốn nàng giúp.
- Tất cả những gì huynh muốn, muội đều làm không chút nề hà. Ngô huynh cần muội giúp gì nào?
Ngô Tự đứng lên bước đến bàn chuốc trà đầy chén. Lão nhấp một ngụm rồi quay lại tràng kỷ ngồi xuống bên Di Hoa tiên tử.
Lão nhìn Di Hoa tiên tử từ tốn nói:

- Ta rất ngại nói ra điều này.
- Giữa Dư Thất Thất và huynh đâu có điều gì ngại ngùng.
- Ta không sợ điều gì cả nhưng điều này thì ta phải ngại nói ra với nàng.
- Dư Thất Thất làm tất cả vì huynh mà.
Ngô Tự điểm nụ cười mỉm, rồi vuốt râu giả lả nói:
- Dư Thất Thất… chuyện nàng cầu xin ta để cho hiền điệt Hàn Tuấn đảm đương vào chỗ của Kim Tiền bang chủ Cát Hinh cai quản luôn cả đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu, ta đã phái bốn vị hộ pháp đường đem lịnh bài thánh chủ lịnh cho tên tiểu tử Cát Thiếu Tường rồi. Hàn Tuấn hiền điệt có thể đến Trung Châu tiếp nhận chức vị thay Cát Thiếu Tường.
Di Hoa tiên tử nhún người, nhỏ nhẹ nói:
- Muội thay Hàn Tuấn cảm tạ Ngô huynh.
Ngô Tự nhìn Di Hoa tiên tử vuốt râu nói:
- Không cần đâu… nàng vì ta thì ta cũng phải vì nàng. Ta nhờ nàng giúp một việc này. Hy vọng nàng sẽ giúp ta.
- Huynh chưa nói, làm sao muội giúp huynh được.
Ngô Tự lưỡng lự rồi nói:
- Ta nhờ nàng thay ta đêm nay bồi tiếp Thượng Quan Đại Phu.
Di Hoa tiên tử tròn mắt nhìn Ngô Tự:
- Ngô huynh…
Ngô Tự đặt tay lên vai Di Hoa tiên tử. Lão từ tốn nói:
- Ta biết chuyện này khiến cho nàng khó xử, nhưng nàng đã bồi tiếp lão như thượng khách rồi, không thể rút lại được. Huống chi sắp tới đây chúng ta vẫn còn cần đến Thượng Quan Đại Phu.
Ngô Tự buông tiếng thở dài:
- Ta không muốn nhưng vẫn phải chấp nhận. Bởi Thượng Quan Đại Phu lão quỷ đã gợi với ta. Ta không thể từ chối được. Nếu từ chối chẳng khác nào nói cho lão biết mối quan hệ gắn bó giữa ta và nàng.
Di Hoa tiên tử nói:
- Di Hoa cung của muội đâu thiếu người bồi tiếp lão quỷ đó.
- Ta biết… Di Hoa cung không thiếu người bồi tiếp lão quỷ háo sắc và dâm đãng kia. Nhưng ta còn biết cả sở thích của lão nữa.
Buông một tiếng thở dài, Ngô Tự nói:
- Nói cách nào đó, Thượng Quan lão quỷ chỉ muốn chọn những con ong chúa chứ không thích những con vò vẽ tầm thường. Dù sao thì lão cũng đã từng là nhị ca của ta đó.
Ngô Tự nắm tay Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất.
- Với lại ta cũng muốn…

Lão bỏ lửng câu nói giữa chừng.
Di Hoa tiên tử cướp lời Ngô Tự.
- Dư Thất Thất là vật làm tin dành cho Thượng Quan lão quỷ.
- Đó là ý của nàng, còn ta thì khác.
- Vậy huynh nghĩ gì?
- Ta muốn nàng ở bên Thượng Quan Đại Phu để có thể cho ta biết lão quỷ đó có những dự tính gì. Chúng ta cần lão và ngược lại lão cũng cần chúng ta.
Di Hoa tiên tử buông tiếng thở dài:
- Muội đã hiểu ý huynh rồi.
Ngô Tự gượng cười, vuốt râu nói:
- Nàng giúp ta chứ?
- Nếu như muội có cách gì khiến Thượng Quan lão quỷ chọn một người khác có được không?
Ngô Tự miễn cưỡng gật đầu.
- Tùy nàng vậy… nhưng ta hy vọng có nàng đại nghiệp mới có thể thành tựu mỹ mãn.
Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất nhìn Ngô Tự. Tiếp nhận ánh mắt của Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất, Ngô Tự không khỏi bẽn lẽn thẹn thùng. Buông một tiếng thở ra y miễn cưỡng nói:
- Ta không có ý nào khác đâu, ngoại trừ ……
Y bỏ lửng câu nói giữa chừng. Di Hoa tiên tử liền tiếp lời lão:
- Huynh không có ý gì khác ngoại trừ bá nghiệp võ lâm và hơn thế nữa, huynh làm tất cả, bất kể mọi thủ đoạn để thực hiện bá nghiệp đó.
Ngô Tự nắm tay Di Hoa tiên tử, lão nhìn vào mắt nàng, ôn nhu nói:
- Trên bầu trời, ngày thì có nhật quang, đêm có nguyệt quang. Nàng muốn ta là nguyệt quang hay là nhật quang.
- Dư Thất Thất muốn huynh phải là nhật quang rồi.
Ngô Tự mỉm cười, vuốt râu nói:
- Vậy ta có thể yên tâm quay về Thiên Vân trang.
Y nói rồi nằm bàn tay Di Hoa tiên tử.
- Dư Thất Thất… nàng hiểu ta chứ.
- Nếu sau này Ngô huynh không ngoảnh mặt với Di Hoa Cung.
- Ta không bao giờ ngoảnh mặt với nàng, cho dù có tựu thành bá nghiệp.
Di Hoa tiên tử nép đầu vào ngực Ngô Tự:
- Muội sợ một ngày nào đó, người ta thay lòng đổi dạ.
- Dư Thất Thất đừng nói bậy.
Ngô Tự đẩy Dư Thất Thất ra khỏi mình, nhìn nàng. Miệng y điểm nụ

cười nhỏ nhẹ nói:
- Ta phải đi đây… nàng bảo trọng.
- Huynh không cần phải lo cho Dư Thất Thất. Ở bên cạnh Thượng Quan Đại Phu đâu còn người nào đủ bản lãnh hại được Dư Thất Thất.
Ngô Tự cau mày:
- Nàng cũng nên cẩn thận với Thượng Quan lão quỷ. Lão vốn là kẻ gian trá không thể tin tưởng được.
Nàng gượng điểm nụ cười mỉm, từ tốn nói:
- Huynh biết như vậy thế mà vẫn muốn Dư Thất Thất bồi tiếp Thượng Quan lão quỷ.
- Ta…
Buông tiếng thở dài, Ngô Tự nhìn Di Hoa tiên tử:
- Bá nghiệp tựu thành, ta sẽ bồi đáp cho nàng.
Nói rồi, Ngô Tự rời bước khỏi gian biệt phòng của Di Hoa tiên tử.
Ngô Tự đi rồi, Dư Thất Thất mới bước đến ô cửa sổ. Nàng nhìn ra ngoài khoảng không gian tĩnh lặng bên ngoài. Tất cả thật vắng lặng, vẻ vắng lặng đó bất giác tạo ra trong nàng cái gì đó thật trống vắng và niềm u uẩn lạ thường.
Nàng bâng quơ nghĩ thầm: “Thật ra ta ở khoảng nào trong cuộc đời Ngô Tự huynh?”
Ý niệm đó lướt qua nàng buông tiếng thở dài. Cùng với tiếng thở dài đó, nàng nhận ra sự đơn độc của mình trong cõi đời này.
Có tiếng gõ cửa, buộc Dư Thất Thất Di Hoa tiên tử phải quay lại.
Nàng biết tiếng gõ cửa đó của ai, nhưng vẫn lên tiếng hỏi:
- Ai?
Giọng của Thượng Quan Đại Phu cất lên.
- Ta đến viếng nàng.
- Dư Thất Thất cũng đang chờ Thượng Quan tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu đẩy cửa bước vào, rồi đóng lại. Lão chấp tay sau lưng ngắm nhìn Di Hoa tiên tử. Hai người đối mặt nhìn nhau.
Trên mặt vị tiên sinh lẫy lừng danh tiếng Trung Nguyên điểm nụ cười mỉm, lão từ tốn nói:
- Quá canh ngọ, ta đến viếng cung chủ… Cung chủ không ngạc nhiên ư?
- Tiên sinh là thượng khách của Di Hoa Cung, lại là người danh tiếng thì ai cũng mong tiên sinh đến thăm… Dư Thất Thất cũng như những người khác thôi.
Nàng bước đến chiếc ngai, bưng bầu trà chuốc ra chén rồi nhìn lại Thượng Quan Đại Phu.

- Mời tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu bước đến chiếc ngai đối diện ngồi xuống. Lão đón lấy chén trà nhìn Dư Thất Thất. Miệng lão vẫn điểm nụ cười mỉm như thể muốn ban phát cho Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất một điều gì đó.
Nhận nụ cười mỉm trên miệng của Thượng Quan Đại Phu bất giác đôi lưỡng quyền của Dư Thất Thất nóng bừng mà không sao kiềm chế được sự thay đổi đó.
Nàng chuốc tiếp một chén trà khác để khỏa lấp sự thẹn thùng đang biểu lộ trên chân diện mình.
Nàng vừa chuốc trà vừa nói:
- Dư Thất Thất không ngờ, ai quá vãng đến đây thăm Dư Thất Thất trong thời khắc này.
- Còn ta thì biết nàng không có ý định bồi tiếp ta.
Dư Thất Thất ngồi xuống chiếc ngai quay sang đối mặt với Thượng Quan Đại Phu. Tay nàng cầm chung trà mà cứ cảm thấy nó trống không với sự ngượng ngùng.
Dư Thất Thất giả lả nói:
- Sao tiên sinh lại nói vậy?
Lão đặt chén trà xuống bàn, nhìn Dư Thất Thất, từ tốn hỏi:
- Ta biết đến biệt phòng của cung chủ trong thời khắc này là mạo phạm nhưng ta vẫn đến.
Nàng rào ngay lời nói của Thượng Quan Đại Phu.
- Dư Thất Thất cũng vậy. Phận nữ nhân tiếp một người khác giới trong thời khắc quá canh ngọ là không đúng. Nhưng với Thượng Quan tiên sinh, Dư Thất Thất không nề hà gì.
Nghe nàng thốt ra câu nói này, Thượng Quan Đại Phu phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Xem ra ta và nàng rất hiểu nhau. Dù chỉ mới gặp qua, nhưng ta đã nhận ra Di Hoa tiên tử chính là hồng nhan tri kỷ mà ta đi tìm trong cuộc đời này.
Di Hoa tiên tử giả lả cười rồi đáp lời:
- Tiên sinh quá khen Dư Thất Thất rồi. Lời ngợi khen của tiên sinh khiến Dư Thất Thất phải hổ thẹn. Nàng ngưng lời nhìn Thượng Quan Đại Phu rồi từ tốn nói tiếp:
- Cho dù Dư Thất Thất là chủ nhân Di Hoa cung, là Di Hoa cung chủ, nhưng phận cũng thuộc giới võ lâm giang hồ. Đâu đáng làm hồng nhan tri kỷ của Thượng Quan tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu, khẽ lắc đầu. Lão nhìn Dư Thất Thất, ôn nhu nói:

- Nàng thốt ra lời nói đó đã có ngăn cách ta với nàng. Hay nàng cho rằng trên thế gian này chỉ có võ lâm thánh chủ Ngô Tự mới xứng đáng là chân anh hùng hảo hán, xứng đáng là người tri kỷ với nàng. Còn ta chỉ là kẻ tầm thường của giới võ lâm.
Dư Thất Thất lắc đầu.
- Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất thật không có ý nghĩ đó. Huống chi Ngô Tự huynh cũng đã nói trước, tiên sinh sẽ đến thăm Dư Thất Thất.
Thượng Quan Đại Phu đứng lên, lão bưng theo chung trà nóng. Nhìn Dư Thất Thất, Thượng Quan Đại Phu từ tốn nói:
- Thật tâm mà nói, ta đến đây là vì chuyện đó.
Lão lại điểm nụ cười mỉm, rồi tiếp:
- Cung chủ uống với ta một chén trà.
Hai người cùng nhấp một ngụm trà như thể để làm ướt đôi môi mình.
Dư Thất Thất đặt chén trà xuống bàn, nhìn Thượng Quan Đại Phu.
Lão nhướng mày, đáp lại ánh mắt của nàng.
Dư Thất Thất miễn cưỡng hỏi:
- Tiên sinh đến thăm Dư Thất Thất vì chuyện gì?
- Nàng đang giả lả lẩn tránh sự thật nếu không muốn nói là không thành thật với ta.
Dư Thất Thất chau mày. Nàng gượng cười giả lả nói:
- Dư Thất Thất không hiểu ý tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu thả bước đến bên lọ lục bình có trang hoàng bằng những cánh hoa mẫu đơn. Lão chấp tay sau lưng ngắm những cánh hoa mẫu đơn trong lọ lục bình, vừa ngắm vừa nói:
- Những cánh hoa trong lọ lục bình này đẹp quá… nhưng chỉ tiếc người ta không biết chiêm ngưỡng và trân trọng nó. Phàm những kẻ không biết chiêm ngưỡng và trân trọng hoa thì sau khi dụng hoa rồi sẽ quẳng chúng đi. Đó là những kẻ thô lỗ và tiện nhân.
Lão nói rồi quay lại nhìn Dư Thất Thất. Chân diện nàng ửng hồng. Mặc dù trong biệt phòng của Dư Thất Thất chỉ có một giá bạch lạp nhưng ánh sáng cũng đủ soi nét thẹn thùng trên chân diện nàng.
Thượng Quan Đại Phu tất nhiên nhận ra nét thẹn thùng trên mặt Di Hoa tiên tử. Lão vuốt chòm râu đen nhẵn, ôn nhu nói:
- Ta nói như thế… cung chủ nghĩ xem… lời nói của ta có gì sai không nào?
Giọng nói của Thượng Quan Đại Phu rất ôn nhu từ tốn, nhưng Dư Thất Thất lại cảm nhận chân diện nóng bừng.
Nàng từ từ thở ra rồi hỏi ngược lại Thượng Quan Đại Phu:
- Lời nói cao minh của tiên sinh khiến cho Dư Thất Thất phải bối rối và lung túng. Bởi Dư Thất Thất không thể hiểu sâu sa những ẩn ý

trong lời nói đó.
Nàng vừa hỏi lão vừa bưng chung trà từ từ đứng lên.
Thượng Quan Đại Phu mỉm cười từ tốn nói:
- Nàng không hiểu ý của ta à?
- Tiên sinh có thể nói cho Dư Thất Thất biết được rõ hơn không?
Thượng Quan Đại Phu bước đến trước mặt Dư Thất Thất:
- Ta muốn nói về võ lâm thánh chủ Ngô Tự đó.
Chân diện Dư Thất Thất đỏ bừng. Nàng miễn cưỡng nói:
- Ngô huynh rất ngưỡng mộ huynh.
- Ngược lại, ta không ngưỡng mộ y chút nào.
Đôi chân mày lá liễu được tỉa cẩn thận và sắc của Di Hoa tiên tử hơi nhíu lại. Cái nhíu mày của nàng không qua được mắt của Thượng Quan Đại Phu.
Lão điểm nụ cười mỉm, nhìn nàng nói:
- Ta thốt ra câu nói đó có lẽ đã mạo phạm tới võ lâm thánh chủ. Nhưng ta không thể che đậy suy nghĩ của mình trước Di Hoa cung chủ.
Lão đặt chén trà xuống bàn nhìn nàng nói tiếp:
- Vì sao ta xem thường võ lâm thánh chủ Ngô Tự… hẳn nàng đã biết nguyên do nào chứ?
Di Hoa tiên tử im lặng, nàng có vẻ suy nghĩ rồi nói:
- Bởi Ngô huynh là người không biết chiêm ngưỡng hoa và thậm chí không biết trân trọng hoa.
Thượng Quan Đại Phu vỗ tay hai ba cái. Lão vừa vỗ tay vừa giả lả cười rồi nói:
- Rất đúng…
Lão nhìn nàng:
- Ta những tưởng đâu Di Hoa tiên tử không nhận thức được điều đó chứ. Nhưng cuối cùng thì nàng cũng đã nghiệm ra.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu, nhướng mày, rồi điểm nụ cười mỉm như ban phát cho Di Hoa tiên tử. Lão ôn nhu nói:
- Thật ra Di Hoa tiên tử thức đêm nay không phải để đón Thượng Quan Đại Phu đến thăm nàng mà ngược lại đón Ngô Tự quay về với mình. Nhưng cuối cùng, nàng đã thất vọng. Một sự thất vọng mà nàng không ngờ đến. Một sự thất vọng khiến cho nàng trở nên trống vắng và cô độc, bởi vì khi Ngô Tự đến thì buộc nàng phải bồi tiếp ta.
Chân diện Di Hoa tiên tử nóng bừng khi nghe lời nói này của Thượng Quan Đại Phu.
Nàng miễn cưỡng nói:
- Ngô huynh biết Thượng Quan tiên sinh muốn đến viếng Dư Thất

Thất. Huynh ấy lại không muốn để cho tiên sinh thất vọng về sự đón tiếp của mình.
Thượng Quan Đại Phu nhún vai, quay bước lại bên chiếc bàn có lọ lục bình cắm những cánh hoa mẫu đơn, ôn nhu nói như nói với chúng:
- Nàng quá sùng bái Ngô Tự võ lâm thánh chủ cho nên không nhìn thấy bản chất trong con người hắn. Ngược lại ta biết Ngô Tự đang nghĩ gì, suy tính gì?
Thượng Quan Đại Phu nhìn lại Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất:
- Ta quả là có tỏ ý đến viếng thăm nàng với Ngô Tự… nhưng ý của ta không phải như hắn nghĩ.
- Thế tiên sinh nghĩ gì?
Nàng vừa nói vừa bước đến bên Thượng Quan Đại Phu. Di Hoa tiên tử buông tiếng thở dài, rồi nói tiếp:
- Dư Thất Thất muốn tiên sinh chỉ giáo bằng tất cả sự chân thành của mình.
Thượng Quan Đại Phu nhón tay rút lấy một cành hoa mẫu đơn trong lọ lục bình rồi nhìn lại Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất. Lão từ tốn nói:
- Ta tỏ ý với Ngô Tự để xem y xử nàng như thế nào?
Lão buông một tiếng thở dài, nói tiếp:
- Y đã bán đứng nàng.
Buông một tiếng thở dài nữa, Thượng Quan Đại Phu nhìn Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất từ tốn nói:
- Võ lâm thánh chủ Ngô Tự dùng người chứ không dùng tình. Y đâu xứng đáng nhận được những gì mà nàng đã hy sinh và trao cho y. Ta nói điều này có lẽ xúc phạm đến mối giao hảo vừa mới tạo lập giữa ta và Ngô Tự nhưng không nói không được.
Di Hoa tiên tử cúi đầu nhìn xuống mũi hài mình.
Thượng Quan Đại Phu nắm lấy tay nàng, đặt nhánh mẫu đơn vào trong tay. Lão nhìn vào mắt Di Hoa tiên tử:
- Ta để cho nàng thấy cái chất thật của Ngô Tự, đặng nói với nàng một điều hệ trọng.
Di Hoa tiên tử bặm hai cánh môi.
- Tiên sinh có tin Dư Thất Thất không?
- Hãy xem cánh hoa này là sự ngưỡng mộ và hoài vọng của ta đặt vào nàng.
Nàng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Tiên sinh muốn nói gì với Dư Thất Thất.
- Nếu Ngô Tự là võ lâm thánh chủ tại sao Di Hoa tiên tử lại không là thánh mẫu nương nương?

Nàng nhướng cao đôi chân mày lá liễu:
- Tiên sinh…
Thượng Quan Đại Phu nắm lấy bàn tay Dư Thất Thất:
- Nàng có quyền quyết định cho số phận của mình. Nàng đã từng là hồng nhan kỳ tài của võ lâm Trung Nguyên. Rất cũng có thể trở thành thánh mẫu võ lâm chứ không phải là cánh hoa trong tay người ta. Để rồi người ta tận dụng nó, sử dụng nó sau đó thì đem quẳng nó đi.
Thượng Quan Đại Phu buông tay Dư Thất Thất… vuốt râu điểm nụ cười mỉm, lão nói tiếp:
- Nếu hôm nay, Ngô Tự có thể buộc nàng bồi tiếp Thượng Quan Đại Phu thì sau khi tựu thành bá nghiệp võ lâm… ta nghĩ nàng sẽ được y ban phát đảm đương mỗi cái chức vị ma ma của đại kỹ viện Trung Châu đệ nhất lâu. Thậm chí y có thể phủi bỏ tất cả những gì nàng đã làm cho y và hơn thế nữa…
Y bỏ ngang câu nói giữa chừng nhìn Di Hoa tiên tử.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nói:
- Đừng làm con thiêu thân để Ngô Tự đốt cháy nàng khi nàng có cơ hội làm chủ võ lâm.
Di Hoa tiên tử bặm môi suy nghĩ rồi nói:
- Tiên sinh muốn Dư Thất Thất làm gì?
Thượng Quan Đại Phu điểm một nụ cười mỉm rồi nói:
- Thánh mẫu võ lâm.
Nghe Thượng Quan Đại Phu thốt ra câu nói này cánh hoa trong tay Di Hoa tiên tử chợt run nhẹ.
Thượng Quan Đại Phu nhìn nàng:
- Giờ thì nàng đã hiểu ta rồi chứ?
Dư Thất Thất gật đầu.
- Dư Thất Thất đã hiểu nhiệt tâm của tiên sinh đối với Dư Thất Thất.
- Nàng đừng gọi ta với hai từ tiên sinh… hãy gọi ta là Thượng Quan huynh cũng giống như đã từng gọi võ lâm thánh chủ Ngô Tự.
Dư Thất Thất lưỡng lự rồi nói:
- Thượng Quan huynh.
Nghe nàng nói câu này, Thượng Quan Đại Phu điểm nụ cười mỉm thật nhu hòa ban phát cho nàng.
Di Hoa tiên tử tiếp nhận nụ cười ban phát của Thượng Quan Đại Phu.
Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Thượng Quan huynh đã chọn Dư Thất Thất sau này làm thánh mẫu võ lâm. Dư Thất Thất phải làm gì để đáp lại nhiệt tình của Thượng

Quan huynh?
- Một câu hỏi rất hay. Nàng muốn làm gì cho ta à?
Dư Thất Thất gật đầu.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nói:
- Ta chọn nàng sau này làm thánh mẫu võ lâm bởi vì nàng là đóa kỳ hoa có một không hai trong giới võ lâm giang hồ. Còn nàng muốn làm gì cho ta à. Ta chỉ muốn nàng trở thành Thiên Minh thánh mẫu của Thiên Minh giáo
Lão nói rồi mỉm cười với Di Hoa tiên tử:
- Nàng đồng ý với huynh chứ?
- Chỉ sợ Dư Thất Thất sẽ làm Thượng Quan huynh thất vọng.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu, lắc đầu:
- Huynh chỉ sợ Dư Thất Thất không nhận lời. Còn khi ta đã chọn thì nhất định không lầm người.
- Sao Thượng Quan huynh tin Dư Thất Thất… và khẳng định mình chọn không lầm người.
- Bởi vì Thượng Quan Đại Phu dụng tình chứ không dụng người. Nếu có đại nghiệp thì đại nghiệp và của ta là của nàng, ngược lại nghiệp của nàng là nghiệp của ta.
Lão nhìn lại lọ lục bình với những cánh hoa mẫu đơn bâng quơ nói:
- Huynh không dành riêng cho mình cái gì cả, mà huynh vì bá tánh và tất cả những bằng hũu trong cuộc đời mình.
- Bây giờ Dư Thất Thất mới hiểu anh hùng đại trượng phu là như thế nào?
Thượng Quan Đại Phu nhìn lại nàng:
- Câu nói này của muội khiến Thượng Quan huynh phải lúng túng đó. Dư Thất Thất sẽ lấy lại Ngọc Kỳ Lân và Bức Họa Da Dê trong tay Ngô Tự cho huynh.
Thượng Quan Đại Phu nhướng mày nhìn Dư Thất Thất nói:
- Dư Thất Thất… có lẽ muội nghĩ Thượng Quan Đại Phu chọn muội vào chức vị thánh mẫu Thiên Minh giáo để lợi dụng muội lấy lại Ngọc Kỳ Lân và Bức Họa Da Dê trong tay Ngô Tự?
Dư Thất Thất lắc đầu:
- Dư Thất Thất không có ý niệm đó.
- Không có ý nghĩ kia sao lại thốt ra lời nói vừa rồi?
- Muội nghĩ phải làm cái gì đó đáp lại cho Thượng Quan huynh.
Thượng Quan Đại Phu cười khẩy rồi nói:
- À… mà ta không muốn Dư Thất Thất đoạt lại Ngọc Kỳ Lân và Bức Họa Da Dê trong tay Ngô Tự đâu. Ta đã có Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất bầu bạn là đủ rồi. Nàng không cần nghĩ đến chuyện phải đoạt

lại Ngọc Kỳ Lân và Bức Họa Da Dê.
- Vì sao?
- Cho dù Ngô Tự có Ngọc Kỳ Lân và Bức Họa Da Dê kia, thậm chí có luôn cả Long Kiếm lẫn Phụng Tiên thì cũng không thể đặt chân đến Tử Thành.
Dư Thất Thất cau mày hỏi:
- Dư Thất Thất tò mò… muốn Thượng Quan huynh cho biết rõ hơn à?
Thượng Quan Đại Phu nhìn vào mắt nàng.
- Bức Họa Da Dê chẳng bao giờ dẫn Ngô Tự đến Tử Thành cả. Ngọc Kỳ Lân là thật còn Bức Họa Da Dê kia chỉ là một nửa thôi.
Thượng Quan Đại Phu chỉ vào ngực mình.
- Chỉ có Thượng Quan huynh mới có thể đến được Tử Thành.
Lão nói rồi quay lưng lại Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất.
Lão tự cởi bỏ ngoại y, rồi lật nội y lên, từ tốn nói:
- Chỉ có Dư Thất Thất, ta mới cho biết bí mật này.
Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất thấy trên lưng Thượng Quan Đại Phu là một bức bản đồ được xăm rất tỉ mỉ và cẩn thận. Nếu nàng không được báo trước có lẽ khó mà phát hiện ra bức bản đồ đó.
Thượng Quan Đại Phu vận lại trang phục. Lão quay lại nhìn nàng từ tốn nói:
- Một ngày không xa, Ngô Tự sẽ tự tay dâng Ngọc Kỳ Lân cho Thượng Quan huynh.
Dư Thất Thất nhìn Thượng Quan Đại Phu.
- Thượng Quan huynh đã cho Dư Thất Thất biết bí mật của huynh… Dư Thất Thất không biết lấy gì để đáp tạ nhiệt tâm của Thượng Quan huynh.
- Nếu ta có đòi hỏi ở Dư Thất Thất thì chỉ mỗi một sự đòi hỏi duy nhất.
Dư Thất Thất buột miệng hỏi:
- Huynh đòi hỏi gì ở Dư Thất Thất?
Nàng thốt ra câu hỏi đó mà cảm nhận chân diện mình nóng bừng khiến càng cảm thấy thẹn thùng e lệ. Tất nhiên vẻ e thẹn thùng của nàng không qua được ánh mắt sáng ngời của Thượng Quan Đại Phu. Lão vuốt râu, ôn nhu nói:
- Thượng Quan huynh đòi hỏi ở Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất uy vệ của một Thiên Minh thánh mẫu.
Nàng sững sờ với lời nói này của Thượng Quan Đại Phu mà buột miệng nói:
- Thượng Quan huynh.

Thượng Quan Đại Phu mỉm cười từ tốn nói:
- Ngoài sự đòi hỏi đó ra, ta không đòi hỏi thêm gì đâu.
Lão quay lại nhìn lọ lục bình và những cánh hoa mẫu đơn nói tiếp:
- Dư Thất Thất muội tặng cho ta một cánh hoa mẫu đơn trong phòng muội nhé.
Nàng nhón tay rút một cánh hoa mẫu đơn, lưỡng lự rồi nói:
- Muội chỉ sợ cánh hoa này không xứng trong tay Thượng Quan huynh.
- Rất xứng đấy.
Lão mỉm cười vào mắt Dư Thất Thất, rất ôn nhu nói:
- Đêm nay thật tĩnh lặng và rất hoan hỷ đối với Thượng Quan Đại Phu. Bởi những gì Thượng Quan Đại Phu muốn nói đã nói cả với Dư Thất Thất rồi. Huynh cũng không muốn làm phiền Dư Thất Thất phải mất ngủ trong đêm nay. Ta cáo từ vậy.
Dư Thất Thất bối rối nói:
- Thượng Quan huynh chưa uống cạn chén trà của muội mà. Với lại trà cũng đã nguội. Hay để Dư Thất Thất pha bình trà khác cho Thượng Quan huynh.
Thượng Quan Đại Phu mỉm cười, ôn nhu nói:
- Đã có cánh hoa này thay cho chung trà của Dư Thất Thất… đã đủ cho huynh rồi.
Lão lại điểm nụ cười ban phát cho Di Hoa tiên tử.
- Ta phải quay về thư phòng của mình đây, nên nhớ Di Hoa tiên tử là Thiên Minh thánh mẫu.
Nàng bẽn lẽn im lặng.
Thượng Quan Đại Phu nhìn nàng một lần nữa rồi mới quay bước.
Lão vừa dợm bước thì Dư Thất Thất gọi lại:
- Thượng Quan huynh.
Thượng Quan Đại Phu quay lại nhìn nàng.
Thượng Quan Đại Phu chưa kịp lên tiếng hỏi nàng thì bất ngờ Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất sát vào lòng lão. Nàng áp chặt hai cánh môi vào đôi môi Thượng Quan Đại Phu với tất cả sự nhiệt huyết đầy chất dung tình nồng cháy.
Nụ hôn nóng bỏng của Di Hoa tiên tử như thể có một hợp lực mãnh liệt, một sức quyến rũ dục tình đã buộc Thượng Quan Đại Phu phải đáp lại bằng cả nhiệt tình mà nàng đã gửi vào nụ hôn đó.
Bốn cánh môi dán chặt lấy nhau và người nàng dán sát vào người Thượng Quan Đại Phu, trong khi đôi ngọc thủ bấu lấy lưng lão. Nàng như thể muốn thân pháp mình hòa ngay vào thân pháp của Thượng Quan Đại Phu để hòa làm một.

Nhiệt tình nồng cháy nóng bỏng của Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất được Thượng Quan Đại Phu đáp lại ngay cũng bằng chính sự trao gởi của nàng. Tay lão vòng ngay tiếu yêu của nàng, xiết chặt hơn vào người mình.
Thượng Quan Đại Phu tiên sinh đúng là một lão già từng trải trong tình trường đầy khoái cảm nhục dục. Lão biết cảm xúc của Dư Thất Thất lúc này như thế nào. Thậm chí biết tâm trạng nàng bây giờ ra sao để khơi dậy lửa dục tình ngồn ngộn.
Đôi tay lão vuốt ve vòng tiếu yêu của nàng và môi thì ngốn ngấu cánh hoa hàm tiếu của Dư Thất Thất đặng nàng có thể biểu lộ tất cả những đòi hỏi đang trỗi dậy trong nàng.
Đêm tĩnh lặng đủ để làm nền cho những hơi thở dồn dập của Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất. Nàng có lẽ đã trút tất cả tình của mình lên nụ hôn gởi cho Thượng Quan Đại Phu, nên khi nụ hôn nồng cháy kết thúc thì chân diện như được tiếp thêm một thứ sức sống cuồng tình.
Dư Thất Thất nhỏ nhẹ nói:
- Dư Thất Thất không muốn cho Thượng Quan Đại Phu rời khỏi đây đâu.
Những gì Thượng Quan Đại Phu nói với Di Hoa tiên tử đều lọt vào thính nhĩ của Vị Phong. Và khi hai người vầy cuộc mây mưa hoan lạc trên tràng kỷ thì Vị Phong mới rời chỗ nấp sau bức bình phong, tiến ra.
Bước chân của chàng nhẹ nhàng tợ bước chân mèo, tuyệt nhiên chẳng tạo ra tiếng động gì. Vị Phong bước đến bên tràng kỷ, chàng nhìn Thượng Quan Đại Phu đang trườn lên thể pháp của Di Hoa tiên tử với những động tác giao tình dồn dập.
Vị Phong nghĩ thầm: “Cái số của ta hẳn cứ phải chứng kiến lão quỷ ôn dịch này đi tìm cảm giác khoái lạc cho bản thân lão sao?”
Mặc dù nghĩ vậy nhưng chàng vẫn phải chú nhãn nhìn vào lưng Thượng Quan Đại Phu. Một lớp mồ hôi rịn ra trên lưng vị Thượng Quan Đại Phu nức tiếng giang hồ. Lớp mồ hôi đã làm cho bức họa đồ trên lưng lão hằn rõ từng nét.
Vị Phong thâu tóm lấy bức họa đồ kia vào nhãn quang của mình. Chàng vừa ghi nhớ những đường nét trên lưng Thượng Quan Đại Phu vừa nghĩ thầm: “Bổn thiếu gia không muốn nhìn lão quỷ, nhưng ta không còn sự lựa chọn nào khác.”
Sau khi đã ghi nhận được tấm họa đồ dẫn đến Tử Thành trên lưng Thượng Quan Đại Phu, chàng mới gom tất cả y phục của lão và cả Di Hoa tiên tử đem ra giữa gian biệt phòng.
Vị Phong cầm lầy giá bạch lạp.

Chàng làm tất cả mọi sự chuẩn bị mà hai kẻ đang vầy cuộc mây mưa vẫn chưa phát hiện gì. Làm sao họ phát hiện được hành vi của Khắc Vị Phong khi đã bị dìm xuống dòng xoáy nhục tình.
Chàng định nhãn nhìn về phía tràng kỷ, rồi châm lửa đốt y phục của Thượng Quan Đại Phu và cả Di Hoa tiên tử.
Mớ trang phục cuả Thượng Quan Đại Phu và Di Hoa tiên tử bùng lên như một nhúm mồi lửa, lại thêm giá bạch lạp được Vị Phong quẳng vào tấm rèm che ngang tràng kỷ. Lửa bùng cháy. Đến lúc đó, Thượng Quan Đại Phu lẫn Di Hoa tiên tử mới phát hiện ra sự biến. Hai người lao ra khỏi tràng kỷ mà trên người chẳng có lấy một mảnh vải che thân.
Thượng Quan Đại Phu đỏ mặt thẹn thùng, buột miệng nói:
- Quỷ tiểu tử… lại là ngươi.
Vị Phong chấp tay sau lưng, đống trang phục như một bếp lửa lớn ngăn cách chàng với Thượng Quan Đại Phu và Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất.
Vị Phong hừ nhạt rồi nói:
- Thượng Quan tiên sinh ngạc nhiên lắm à? Lão hẳn chẳng ngờ cứ mỗi lần lão giao tình chiếm hữu thể xác nữ nhân thì Đạo vương lại xuất hiện.
Chàng cười khẩy rồi nói tiếp:
- Xem hai người kìa… Người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm.
Chân diện Thượng Quan Đại Phu đỏ tía. Lão vừa thẹn vừa ngượng trong tình cảnh này.
Lão rít giọng nói:
- Quỷ tiểu tử… gươi…
Vị Phong khoát tay nói:
- Lão tặc đừng tức giận. Lão có tức giận thì không thể để thân thể trần truồng tô hô thế kia mà xông ra đánh bổn thiếu gia.
Thượng Quan Đại Phu thở hồng hộc bởi cơn phẫn uất dồn lên đầu.
- Ngươi… Lão phu giết ngươi.
- Ý đó của lão bổn thiếu gia biết rồi. Lão đâu thể cho bổn thiếu gia sinh lộ được. Hơn thế nữa giữa bổn thiếu gia và lão có oan cừu. Và chỉ có một kẻ tồn sinh thôi. Hôm nay bổn thiếu gia làm nhơ lão, chỉ vì muốn cho quần hùng biết, vị Phật sống mà mọi người ngưỡng mộ cũng là kẻ tầm thường, nếu không muốn nói là cực kỳ tầm thường. Lão có thể che đậy thân thể mình trong bộ gấm y đạo mạo, nho nhã thì nay phải phơi sự trần truồng dung tục đó ra ngoài. Ngày mai lão sẽ còn phải phơi cả cái bộ mặt gian trá đê tiện nữa.
Thượng Quan Đại Phu lấy tấm chăn phủ lên người mình mà không

màng đến sự lõa lồ của Di Hoa tiên tử.
Thấy lão chẳng màng đến Di Hoa tiên tử, Khắc Vị Phong nói:
- Thượng Quan tiên sinh, cổ nhân có câu cuộc đời này ví như một tấm chăn nếu mình kín thì kẻ khác hở. Tiên sinh không nên ích kỷ giành cả tấm chăn cho riêng mình mà để cung chủ nương nương lõa lồ như vậy. Tiên sinh làm như vậy, hóa ra những lời nói của tiên sinh chỉ là những lời gian trá với cung chủ nương nương sao?
Nghe Vị Phong thốt câu này, Thượng Quan Đại Phu càng sượng chín cả người. Chân diện lão đằng đằng sát khí.
Vẻ phẫn uất của lão khiến cho Vị Phong đắc ý vô cùng.
Thượng Quan Đại Phu rít giọng nói:
- Tiểu tử… Ai bày cho ngươi cái trò này?
Câu nói của Thượng Quan Đại Phu khiến trong thần thức của Khắc Vị Phong loé lên một ánh chớp. Chàng nhớ lại những lời nói của lão Cốc đã chỉ huấn mà nghĩ thầm: “Lấy độc trị độc, lấy gian trá đáp lại sự gian trá.”
Cùng với ý niệm đó, chàng thản nhiên đáp lại lời lão:
- Thượng Quan tiên sinh muốn biết thì bổn thiếu gia cũng chẳng giấu làm gì. Bổn thiếu gia dựng tấn hài kịch này thay võ lâm thánh chủ Ngô Tự cảnh báo Thượng Quan tiên sinh đó.
Mặt Thượng Quan Đại Phu sa sầm.
Vị Phong mỉm cười nói tiếp:
- Tiên sinh đừng giận dữ mà mất khôn nhé. Tiên sinh tưởng đâu chỉ có mình là kẻ thông tuệ, trí lực hơn người nhưng tiên sinh đâu biết rằng, cao nhân tất hữu cao nhân trị. Lần đầu bổn thiếu gia đã cho tiên sinh ngửi xú khí của mình và bây giờ thì cho mọi người chứng kiến thân thể của tiên sinh. Một thân thể già nua bởi nhục tình.
Sắc diện Thượng Quan Đại Phu tái hẳn đi.
- Quỷ tiểu tử… Ngươi…
Lão muốn thóa mạ Khắc Vị Phong nhưng khốn nỗi cổ họng như có cái gì đó chẹn lại không thể thốt ra lời nào.
Vị Phong phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:
- Thượng Quan tiên sinh chẳng lẽ cứ để thánh mẫu Thiên Minh giáo phơi thân thể ra thế này ư? Quần hùng sắp kéo đến rồi đó. Để quần hùng chứng kiến thể pháp của Thiên Minh thánh mẫu, e rằng sau này Thiên Minh thánh mẫu khó đảm đương những gì tiên sinh giao phó đó.
Dư Thất Thất nóng bừng mặt khi buộc phải nghe câu nói này của Vị Phong. Nàng miễn cưỡng nói:
- Khắc Vị Phong… Ngô Tự muốn ngươi bức nhục bổn cung?

- Đúng thì sao nào? Có như vậy thì cung chủ mới không thể trở thành thánh mẫu Thiên Minh giáo được.
Chàng vừa nói rồi phá lên cười:
- Mọi người sẽ được chứng kiến thấy giáo chủ Thiên Minh giáo và thánh mẫu Thiên Minh giáo. Nực cười thật.
Mồ hôi rịn ra trên trán Thượng Quan Đại Phu và Di Hoa tiên tử. Lão muốn nói nhưng nghẹn cứng họng.
Vị Phong nhướng mày nói tiếp:
- Nếu hai vị để cho quần hùng thấy cảnh tượng này không chừng là thiên hạ sẽ không cho hai vị là giáo chủ Thiên Minh giáo hay thánh mẫu Thiên Minh giáo mà lại gọi hai người là giáo chủ truồng giáo và thánh mẫu truồng giáo.
Lời nói xỏ xiên này của Khắc Vị Phong chẳng khác nào dầu đổ vào ngọn lửa phẫn nộ trong tâm tưởng của Thượng Quan Đại Phu. Lão gầm lên.
- Bổn nhân không lấy mạng ngươi. Thề không đứng trong trời đất.
Thượng Quan Đại Phu nói rồi rống lớn, bất kể đến tình trạng khó coi của mình mà lướt qua đống trang phục đang bốc cháy, phát động chưởng công vỗ thẳng tới Khắc Vị Phong.
Đã chuẩn bị trước tình huống phải đối mặt với chưởng công của Thượng Quan Đại Phu, Khắc Vị Phong liền thi triển Vô Ảnh cước để lần tránh.
Chàng vừa tránh chưởng công của Thượng Quan tiên sinh vừa thét lớn:
- Cứu người… cứu người… chữa cháy.
Đạo chưởng khí của Thượng Quan Đại Phu công hụt Vị Phong vô tình vỗ cửa biệt phòng.
- Ầm…
Cánh cửa biệt phòng bật tung ra Thượng Quan Đại Phu sửng sốt khi nhận ra quần hùng đã có mặt bên ngoài biệt phòng. Quần hùng toan xông vào chữa cháy nhưng thấy Thượng Quan Đại Phu lẫn Di Hoa tiên tử trong tình huống lạ lẫm đó thì sững ra như bị trời trồng.
Thượng Quan Đại Phu bối rối thét lớn:
- Các ngươi không được vào.
Vị Phong thi triển Vô Ảnh cước lướt ra khỏi biệt phòng của Dư Thất Thất bằng lối cửa sổ.
Chàng lao ra khỏi cửa sổ quay lại nói với Thượng Quan Đại Phu:
- Giáo chủ truồng giáo không cho vào chữa cháy thì tòa Di Hoa cung biến thành ngọn đuốc đó.
Ngôn phong giễu cợt của chàng càng khiến cho Thượng Quan Đại

Phu phẫn uất.
Lão lắc vai thi triển khinh công lướt theo Khắc Vị Phong.
Vị Phong chớp thấy Thượng Quan Đại Phu rượt theo mình, liền thi triển Vô Ảnh cước, thoát đi. Bây giờ thì chàng hoàn toàn tin tưởng vào bộ pháp thần kỳ mà mình đã luyện thành trên đỉnh Vọng Phong nên không chút ngại ngùng trước Thượng Quan Đại Phu.
Chàng chạy quanh tòa Di Hoa cung, để buộc Thượng Quan Đại Phu phải phơi tình trạng thân thể kỳ quặc của lão ra trước mặt quần hùng. Quần hùng cứ ngơ ra với hiện trạng có một không hai này.
Thượng Quan Đại Phu vỗ tiếp một chưởng về phía Vị Phong nhưng lại công hụt, đến bây giờ mới nghiệm ra mục đích của Khắc Vị Phong. Lão cũng phát hiện ra thân pháp đặc dị, kỳ ảo của chàng.
Thượng Quan Đại Phu dừng bước.
Vị Phong cũng dừng bước theo. Chàng quay lại đối mặt với Thượng Quan Đại Phu.
Vị Phong xoa tay nói:
- Sao… Thượng Quan tiên sinh không rượt bổn thiếu gia nữa. Sợ rơi mất tấm chăn duy nhất trên người tiên sinh à?
Mặt đỏ rần và nóng bừng, nhưng lão chẳng tìm đâu ra câu nói nào chống chế.
Khắc Vị Phong cười khẩy rồi nói tiếp:
- Bổn thiếu gia không cần nói nhiều… Hẳn mọi người ở đây đều nhận ra Thượng Quan tiên sinh là người như thế nào rồi đó.
Chàng ôm quyền hướng về Thượng Quan Đại Phu.
- Bổn thiếu gia cáo từ giáo chủ truồng giáo.
Thượng Quan Đại Phu đứng đực ra như chôn xuống đất. Lão những tưởng cả một chậu nước sôi sùng sục đang đổ từ trên đầu xuống tận chân mình.
Vị Phong quay bước rồi thi triển Vô Ảnh cước. Đến lúc nầy quần hùng mới phát hiện ra chàng.
Vạn Mã bang chủ thét lớn:
- Gã chính là Đạo vương Khắc Vị Phong… giết gã.
Vừa nói, Vạn Mã bang chủ Dự Chí Lộc đạp mạnh chân thi triển khinh công rượt theo Vị Phong. Gã ruợt được mười trượng thì phải dừng bước bởi nhân dạng Vị Phong như tan biến vào bóng tối, chẳng để lại dấu tích gì.
Dự Chí Lộc làm sao phát hiện được Khắc Vị Phong một khi chàng đã đào thoát. Họ Dự đảo mắt nhìn quanh, rồi như sực nhớ điều gì, quay lại hiện trường thì cả Di Hoa cung đã biến thành ngọn lửa khổng lồ.
Dự Chí Lộc vồn vã nói:

- Thượng Quan tiên sinh đâu rồi? Đâu rồi?
Di Hoa công tử Hàn Tuấn nhìn lại Dự Chí Lộc. Đôi chân mày gã nhíu lại biểu lộ sự bất nhẫn với Dự Chí Lộc.
Y thở hắt ra rồi nói:
- Lão đã đi rồi. Đừng có tìm nữa.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 33
Cửu Chưởng Huyền Công

Vị Phong trong bộ lốt một thương nhân, vừa ung dung tự tại, vừa khoan thai bước vào tòa Đại Hồng bảo điện Ô Long viện.
Một vị cao tăng bước ra đón chàng.
- A di đà phật.
Vị Phong ôm quyền đáp lễ:
- Ô Long viện cổ tự nổi tiếng là danh lam thắng cảnh của Trung Nguyên nên vãn bối đến đây trước để bái kim thân phật tổ. Sau là viếng cảnh.
- A di đà phật… thiện tai… thiện tai. Cõi trần tục đầy những nhơ nhuốc nhưng thí chủ có lòng hướng đến phật môn. Xem như thí chủ đã gieo duyên lành cho mình.
- Đa tạ đại sư. Vãn bối mạo muội xin được hỏi phật danh của đại sư.
- A di đà phật… pháp danh của bần tăng là Pháp Không.
- Vãn bối cung kính bái kiến Pháp Không đại sư.
Pháp Không chấp tay niệm phật hiệu:
- A di đà phật… mời thí chủ theo bần tăng.
Pháp Không đại sư dẫn Vị Phong đến trước bồ đoàn kim thân Phật Tổ Như Lai. Tự tay người thắp nhang trao cho Vị Phong. Đón lấy ba nén nhang, Vị Phong bước đến bồ đoàn, khấn nguyện rồi hành bái. Trong khi chàng hành bái tỏ lòng hướng về phật tổ thì Pháp Không đại sư chú ý quan sát chàng.
Vị cao tăng Ô Long viện chú ý đến từng thao tác của chàng.
Hành bái xong, Vị Phong mới đứng lên, bước đến bên Pháp Không đại sư.
- Đại sư cho vãn bối gửi chút ngân lượng để cúng dường tam bảo.
- A di đà phật… thiện tai… thiện tai.
Vị Phong lấy ra một tấm ngân phiếu trao cho Pháp Không nhưng

Pháp Không chấp tay lắc đầu.
- Thí chủ hãy để tấm ngân phiếu này vào thùng phước điền.
- Vãn bối thật vô ý quá. Mong đại sư miễn thứ.
Chàng cho tấm ngân phiếu vào thùng phước điền, rồi quay lại nói với Pháp Không.
- Vãn bối là người phương xa đến đây, rất mong đại sư chỉ giáo cho vãn bối nơi nào đẹp nhất của Ô Long viện.
- Mời thí chủ theo bần tăng.
Pháp Không đại sư dẫn Vị Phong rời Đại Hồng bảo điện đưa chàng đến một khu đất trùng trùng những tòa tháp. Những tòa tháp được xây nối tiếp nhau cứ như một rừng tháp.
Vị Phong buột miệng hỏi:
- Đại sư… sao nơi này có nhiều tháp như vậy. Những tòa tháp kia có gì?
- A di đà phật. Đây là khu Lâm tháp. Trong mỗi tòa tháp là di cốt của những trụ trì đời trước và những cao nhân hiền sĩ đã trở thành phật tử của Ô Long viện.
Vị Phong gật đầu.
Hai người đi qua một chiếc cầu bắc ngang hai vách đã cao sừng sững. Từ trên vách đá đổ xuống một dòng thác trắng xoá, tạo ra thứ âm thanh ầm ầm. Khung cảnh nơi đây vừa tráng lệ vừa hùng vĩ.
Đứng trên chiếc cầu, Pháp Không đại sư chỉ xuống dưới vực nơi dòng thác nước đổ xuống.
- Thí chủ có thấy trụ đá kia không?
Vị Phong nhìn theo tay Pháp Không đại sư.
- Vãn bối thấy, nó tợ như một cây sam khổng lồ.
- A di đà phật… nó chính là Trụ Thiên. Đã có mấy ngàn năm nay.
Pháp Không đại sư nhìn sang Vị Phong.
- A di đà phật… trên đỉnh Trụ Thiên có một thứ cực kỳ quý giá. Nhưng không phải ai cũng có thể gặp được.
Vị Phong ôm quyền.
- Đại sư có thể chỉ giáo cho vãn bối. Đó là thứ gì à?
- A di đà phật… bần tăng cũng chưa từng thấy qua Thạch Linh Chi. Chỉ nghe truyền lại thôi. Trụ Thiên hấp thụ linh khí trời đất để tạo ra Thạch Linh Chi. Nhưng muốn có Thạch Linh Chi phải hấp thụ tiên khí qua ngàn năm mới được. Bởi vậy người cực kỳ có đại duyên mới có thể thấy được Thạch Linh Chi. Bần tăng chỉ nói là thấy thôi. Còn có được Thạch Linh Chi e rằng không thể có được.
Vị Phong ôm quyền nói:
- Đại sư. Vậy Thạch Linh Chi có công hiệu gì mà quý như vậy.

- Bần tăng cũng chỉ nghe tuyên truyền ai thụ hưởng được Thạch Linh Chi chẳng khác nào thay da, đổi cốt, một sự thay đổi mà không một người nào trên thế gian này có thể đoán ra. Nhưng hấp thụ được tiên nhiên khí là một điều cực kỳ hiếm nếu không muốn nói là đại duyên.
Hai người thả bước qua cầu. Họ vào gian phong xá được dựng trên vách núi.
Pháp Không đại sư chấp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật. Bần tăng muốn hỏi thí chủ một điều, rất mong thí chủ thành thật nói với bần tăng.
Vị Phong ôm quyền.
- Vãn bối xin được thỉnh giáo chỉ ngôn của đại sư.
- A di đà phật. Thật ra thí chủ đến Ô Long viện bằng lòng thành kính hướng đến phật môn hay còn mục đích gì khác hơn?
Câu hỏi này của Pháp Không đại sư khiến cho Vị Phong không khỏi ngây người sững sờ.
Chàng gượng cười nghĩ thầm: “Chẳng lẽ ta phải nói thật ra mục đích của mình đến Ô Long viện để gặp Ma Nhân Dị Sát Khổng Tự Gia. Nếu nói ra e rằng tất cả cao tăng ở Ô Long viện sẽ có sự đề phòng bị và mình khó có cơ hội đột nhập vào thiên lao gặp Khổng Tự Gia. Nhưng nếu không nói, nếu đại sư Pháp Không đọc được ý niệm trong đầu mình. Lúc đó mình sẽ khó khăn hơn.”
Vị Phong suy nghĩ, đâm ra lưỡng lự. Chàng ôm quyền nói:
- Đại sư đoán xem, vãn bối có mục đích gì nào?
- A di đà phật… thí chủ có mục đích khác nên mới bảo bần tăng đoán ý nghĩ trong đầu người.
Lời nói này của Pháp Không khiến Vị Phong bối rối và lung túng hơn.
Pháp Không đại sư chấp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật… mời thí chủ theo bần tăng.
- Pháp Không đại sư dẫn Vị Phong đến một vách núi cao sừng sững, phủ dây leo chằng chịt.
Đứng trước vách đá cao đó. Pháp Không đại sư chấp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Liền sau câu phật hiệu, vị cao tăng Ô Long viện giũ hai ống tay áo tăng bào. Hai đạo khí kình phát ra từ hai ống tay áo tăng bào của vị cao tăng Ô Long viện, thổi ngược tất cả lớp dây leo bám trên vách đá, dạt sang hai bên.
Vị Phong nhìn Pháp Không đại sư thi triển nội lực mà nghĩ thầm: “Pháp Không đại sư muốn cho mình thấy cái gì đây nhỉ.”
Lớp dây leo bị nội kình của Pháp Không đại sư bóc ra khỏi vách đá.

Khắc Vị Phong mới thấy trên vách đá là chín dấu ấn thủ, được xếp thành hàng ngang như có chủ đích.
Chàng tò mò bước đến bên Pháp Không đại sư, từ tốn nói:
- Đại sư… đây là dấu tích của ai để lại vậy.
- A di đà phật, nếu thí chủ nói thật mục đích của mình đến Ô Long viện bần tăng sẽ nói cho thí chủ biết vì sao trên vách đá này có chín dấu ấn thủ.
Vị Phong nhìn Pháp Không đại sư, ôm quyền nói:
- Được… vãn bối xin được nói thật với đại sư.
Chàng ngập ngừng một lúc rồi mới thành kính nói:
- Vãn bối đích thực là Đạo vương Khắc Vị Phong. Người mà giới võ lâm lẫn nha sai đang truy tìm để lấy mạng. Chắc hẳn đại sư đã biết về vụ huyết án xẩy ra tại Dương Châu.
- A di đà phật. Ngay từ đầu bần tăng đã nhận ra Khắc công tử.
- Bây giờ đại sư đã biết thân phận thật của vãn bối rồi. Sự tồn tại, sống hay là chết của vãn bối xin được giao lại cho đại sư.
- A di đà phật… nếu bần tăng tin Khắc công tử là hung thủ gieo đại oán nghiệp tại Dương Châu thì đã không bồi tiếp công tử.
Nghe Pháp Không đại sư thốt ra câu này, Vị Phong buông một tiếng thở phào. Chàng những tưởng mình vừa trút bỏ hết những nỗi muộn phiền đang đè nặng trên vai mình. Vị Phong ôm quyền xá.
- Vãn bối đa tạ đại sư đã có cái nhìn công minh về vãn bối.
- A di đà phật. Vậy thí chủ đến Ô Long viện định lấy cái gì?
Vị Phong lắc đầu.
- Vãn bối đến Ô Long viện lần này không lấy trộm gì cả mà chỉ muốn gặp một người.
Pháp Không đại sư chấp tay nhìn vào mắt chàng.
- Có phải thí chủ định gặp Ma Nhân Dị Sát Khổng Tự Gia.
Vị Phong sửng sốt với câu hỏi này của Pháp Không đại sư. Chàng nhìn sửng vị cao tăng Ô Long viện mà nghĩ thầm: “Chẳng lẽ Pháp Không đại sư có thể đọc ý niệm trong đầu mình.”
Ý niệm lướt qua, Vị Phong gật đầu:
- Vãn bối đúng là có ý gặp Ma Nhân Dị Sát Khổng Tự Gia.
- A di đà phật… Hẳn Khắc thí chủ biết Ma Nhân Dị Sát Khổng Tự Gia là tội nhân của Ô Long viện chứ?
Vị Phong lưỡng lự nói:
- Vãn bối không biết. Nhưng Khổng tiền bối bị giam trong thiên lao thì hẳn đã đắc tội với Phật môn.
- A di đà phật… bần tăng không dám nói Khổng Tự Gia đắc tội với phật môn, nhưng Khổng Tự Gia đã phá vỡ giới luật của phật môn.

Đã xuất gia đầu phật nhưng lại nhuốm bụi hồng trần, do đó phải tịnh thân diện bích để sám hối.
- Đại sư có thể giúp vãn bối gặp Khổng Tự Gia tiền bối chứ?
- A di đà phật… bần tăng là người xuất gia nên không có ý chen vào chuyện của tục nhân. Tuy nhiên lần này bần tăng sẽ phá lệ, chỉ cho Khắc thí chủ biết Khổng Tự Gia đang diện bích sám hối ở đâu. Còn gặp được Khổng Tự Gia Bất Giới hòa thượng kia được hay không còn là duyên phận của thí chủ.
Vị Phong ôm quyền:
- Vãn bối đa tạ đại sư đã giúp đỡ.
Pháp Không đại sư chấp tay.
- A di đà phật, thí chủ đừng đa lễ như vậy. Duyên phận của người nào thì người đó hưởng, nghiệp quả của người nào thì cũng do người đó định đoạt. Nhưng trước khi bần tăng chỉ ngôn cho thí chủ, thì thí chủ phải thẩm thấu chín dấu ấn thủ trên vách núi này.
Vị Phong cau mày.
Chàng nhìn lên chín dấu ấn thủ, trong khi Vị Phong quan sát chín dấu ấn thủ thì Pháp Không đại sư bước lại phiến đá gần đó ngồi kiết già tham thiền nhập định không còn quan tâm đến chàng nữa.
Vị Phong nhìn Pháp Không đại sư nhủ thầm: “Tại sao Pháp Không đại sư lại muốn mình thẩm thấu chín dấu ấn thủ này. Thật ra người muốn gì ở mình?”
Chàng nhìn lại vách núi, tập trung tinh thần chú ý vào chín dấu ấn thủ lưu lại trên vách đá. Vị Phong nhẩm nói: “Chín dấu ấn thủ này có ý nghĩa gì?”
Vị Phong tò mò bước đến, áp tay vào hai dấu ấn thủ đầu tiên. Chàng bồi hồi vô cùng khi nhận thấy bản thủ của mình vừa khít với dấu ấn thủ trên vách đá những tưởng như những dấu ấn thủ kia do chính tay chàng để lại trên vách đá.
Vị Phong buột miệng nói:
- Lạ thật.
Chàng rút tay lại liếc trộm Pháp Không đại sư. Vị Phong nhận ra Pháp Không đại sư như một pho tượng bồ tát tham thiền nhập định, thoát khỏi cõi trần gian.
Vị Phong nhìn lại chín dấu ấn thủ nheo mày suy nghĩ nhưng vẫn không hiểu ra ẩn ý trong những dấu ấn thủ đó.
Chàng cắn răng vào môi dưới nhủ thầm: “Ẩn ý trong những dấu ấn thủ này là gì mà Pháp Không đại sư muốn mình thấu hiểu.”
Chàng lại áp bản thủ của mình vào từng dấu ấn thủ. Vị Phong nhắm mắt rồi suy diễn. Chàng bất giác như hiểu ra điều gì đó mà quay

bước tiến lại trước Pháp Không đại sư.
Vị Phong quỳ xuống, ôm quyền nói:
- Người chính là sư phụ của con.
Pháp Không đại sư từ từ mở mắt, tay vẫn chấp trước ngực, rọi hai luồng uy nhãn sáng ngời vào Vị Phong, Pháp Không đại sư từ tốn nói:
- Sao thí chủ lại cho rằng bần tăng là sư phụ của thí chủ?
- Con đã nghiệm ra những dấu ấn thủ lưu lại trên vách đá kia là của mình.
- A di đà phật. Ta đã chờ con tìm duyên phận của mình. Người xuất gia đầu phật thì không được chen vào chuyện thị phi trên trốn dương trần. Nhưng con thì khác, bá tánh đang cần một thiếu hiệp ra tay trừ ma đạo, lấy lại sự quang minh của chính đạo.
Vị Phong kịp hành đại lễ.
- Sư phụ… Khắc Vị Phong sẽ thay người hành đạo.
- A di đà phật. Con phải lấy chữ nhân làm đầu khi dùng đến Cửu Chưởng Huyền Công.
- Con sẽ ghi nhớ lời chỉ ngôn của sư tôn.
- A di đà phật… thiện tai… thiện tai…
Nói dứt câu, Pháp Không đại sư bất ngờ xoay tròn bản thủ áp vào đỉnh đầu chàng, Vị Phong cảm tưởng có một luồng khí lực ấm áp từ trung tâm bản thủ của Pháp Không chuyển dịch trút qua thiên đỉnh mình. Huyết lưu trong kinh mạch chàng bị luồng khí lực đó dịch chuyền nhanh hơn. Thần thức chàng từ từ mụ hẳn đi rồi rơi vào một cảnh giới vô thực, huyền ảo như cõi bồng lai. Tất cả những sự phiền não như trút hẳn ra khỏi tâm thức, thay vào đó sự khoan khoái lạ thường.
Vị Phong quay trở lại cõi thực cũng là lúc Pháp Không đại sư rút tay về. Vị cao tăng Ô Long viện nhìn Vị Phong nói:
- A di đà phật… hành đạo trên giang hồ, con phải lấy chữ “nhẫn” làm tôn chỉ.
- Con xin hứa với sư tôn.
- A di đà phật… con muốn gặp Ma Nhân Dị Sát thì hãy đến Sám Hối Đường. Khi rời khỏi Ô Long viện, con nên nhớ bất cứ sự phiền muộn nào hôm nay là do nghiệp quả của tiền duyên kiếp trước. Con phải nhận lãnh nói trong sự thành tâm và hoan hỉ.
Vị Phong chấp tay hành đại lễ.
- Vị Phong sẽ luôn ghi nhớ lời chỉ ngôn này của sư tôn.
- Chữ Nhẫn giúp cho người ta quay lại với chính đạo. A di đà phật…
Sau câu phật hiệu đó, Pháp Không đại sư mới giũ hai ống tăng bào.

Thân pháp người trong tư thế ngồi kiết đà, từ từ nhấc bổng lên cao hướng về phía vách đá. Vị Phong cảm tưởng như thân ảnh của Pháp Không đại sư đang đằng vân lướt lên cao dần.
Sự huyền diệu đó khiến cho chàng há hốc miệng mà nhìn. Chàng có cảm tưởng Pháp Không sư phụ đang đằng vân bay về cõi tây thiên. Thân ảnh của Pháp Không đại sư lướt lên đến tận đỉnh núi. Khi Pháp Không đại sư mất dạng thì tiếng đại hồng chung từ ngôi Đại Hồng Bảo điện cũng cất lên.
- Boong…
Cùng với tiếng đại hồng chung trỗi lên, Vị Phong cảm giác có sự thay đổi trong nội thể. Chàng tò mò thử vận hành nguyên khí. Ngay lập tức đan điền chàng xuất hiện nội khí tràn trề. Vị Phong hướng vào vách đá có dấu ấn thủ. Chàng xoay tròn hữu thủ rồi từ từ phát tác nội kình. Từ bản thủ của chàng phát ra chín bóng ảnh thủ đen kịt. Chúng nối đuôi nhau vỗ vào dấu ấn thủ đầu tiên.
- Bộp… bộp… bộp…
Chín âm thanh khô khốc phát ra trên vách đá và dấu ảnh thủ kia lõm hẳn vào trong vách đá sâu đến chín gang tay.
Phát định Cửu Chưởng Huyền Công chứng nghiệm uy lực của nó. Vị Phong hoan hỉ tột cùng.
Chàng nghĩ thầm: “Ta đã có nội công rồi. Ta đã có thể đi tìm sự công bằng cho mình và cho mọi người.”
Vị Phong quay lại Ô Long viện. Chàng vừa bước đến cửa Đại Hồng bảo điện toan vào hành bái kim thân phật tổ thì một vị cao tăng đẫy đà bước ra.
Vị cao tăng chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:
- A di đà phật… bần tăng Pháp Không giúp gì được cho thí chủ.
Vị Phong tròn mắt nhìn vị cao tăng Pháp Không. Chàng sao không ngạc nhiên được khi vị đại sư này cũng có pháp danh là Pháp Không.
Thấy chàng ngạc nhiên nhìn, Pháp Không đại sư từ tốn nói:
- Có điều gì khiến thí chủ ngạc nhiên?
Vị Phong ôm quyền nói:
- Vãn bối thỉnh giáo đại sư, trong Ô Long viện có bao nhiêu vị lấy pháp danh là Pháp Không.
- A di đà phật… thí chủ hỏi một câu nghe rất lạ thường. Pháp danh là tên riêng của từng vị trong Ô Long viện thì đâu thể trùng lặp được. Ở Ô Long viện chỉ có lão nạp là Pháp Không, đâu còn ai khác ngoài lão nạp.
Vị Phong chau mày, chàng nghĩ thầm: “Có lẽ sư phụ lấy pháp danh

của đại sư đây đặng không thổ lộ thân thế của mình.”
Chàng ôm quyền xá rồi nói:
- Vãn bối rất ngưỡng mộ pháp danh “Pháp Không” nên mới hỏi đại sư câu đó. Phàm những cao tăng có pháp danh Pháp Không thường thoát khỏi cảnh giới trần tục, đặt đến cõi xuất thần nhập hóa.
- A di đà phật… thí chủ quá khen, lão nạp đây đạo hạnh còn non kém nên chỉ giữ chức phận chăm sóc tòa Đại Hồng bảo điện. Ngoài ra chẳng còn giữ trọng trách gì trong Ô Long viện.
- Có mấy tăng nhân đủ đạo hạnh được cận kề phật tổ như lai như đại sư. Vãn bối xin được bái đại sư hai lạy.
Chàng nói rồi ôm quyền hành bái.
Pháp Không đại sư lộ rõ vẻ hoan hỷ ra mặt, vừa chấp tay lần chuỗi bồ đề vừa niệm phật hiệu.
- A di đà phật… thiện tai…thiện tai…
Vị Phong hành bái rồi mới ngẩng lên nói:
- Vãn bối xin được hành bái kim thân phật tổ.
- A di đà phật… mời thí chủ…
Chàng tiến vào Đại Hồng Bảo điện quỳ trước bồ đoàn kim thân phật tổ như lai hành bái. Vừa hành bái trước Kim thân phật tổ Như Lai Vị Phong nghĩ thầm: “Vậy tôn sư của Vị Phong pháp danh là gì? Dù Vị Phong không biết pháp danh của sư tôn nhưng trước kim thân phật tổ, con hứa sẽ làm theo những chỉ ngôn của người.”

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 34
Tiền phận hậu duyên

Việc đột nhập vào “Sám Hối đường” trong Ô Long viện đối với Khắc Vị Phong không khó khăn gì. Chỉ một điều là chàng e sợ làm kinh động đến sự yên tĩnh của tòa Ô Long viện. Chàng không muốn điều đó xảy ra. Làm kinh động đến sự tĩnh lặng của tòa Ô Long viện chẳng khác nào mạo phạm đến sư tôn.
Vị Phong ẩn mình trên cao nhìn xuống lão nhân đang ngồi trầm mặc trước phiến đã phẳng lỳ trong tư thế kiết già. Vị Phong quan sát lão nhân đó nghĩ thầm: “Hẳn đây chính là Ma Nhân Dị Sát Khổng Tự Gia. Không biết Khổng tiền bối sẽ tiếp mình như thế nào?”
Ý nghĩ đó vừa lướt qua đầu Khắc Vị Phong thì Khổng Tự Gia đã lên

tiếng:
- Trong Sám Hối đường này chẳng có cái gì hết. Ngoài lão phu ra, ngươi vào đây làm gì. Lão phu rất căm ghét những hành vi như ngươi đó.
Nghe Khổng Tự Gia thốt ra câu nói đó, Vị Phong không biết lão nói với ai. Vị Phong nghĩ: “Chẳng lẽ Khổng tiền bối đã phát hiện ra hành tung của mình. Không thể nào như vậy được. Mình vốn là đạo vương, lại chưa hề tạo ra tiếng động nào. Khổng tiền bối không thể phát hiện được mình. Vậy thì Khổng tiền bối phát hiện ra ai? Chẳng lẽ có người thứ ba nữa. Nếu có người thứ ba thì người này là ai, sao mình không phát hiện được?”
Ý niệm đó còn đọng trong tâm thức Khắc Vị Phong thì lão nhân ngồi trước phiến đá lại lên tiếng:
- Ngươi không nghe ta nói à? Hãy xuống đây đi. Đừng ẩn mình trên xà ngang nữa. Hay ngươi muốn hành thích lão phu nào?
Câu nói này của Khổng Tự Gia, buộc Vị Phong phải nghĩ lại, rõ ràng hành tung của chàng đã bị Khổng Tự Gia phát hiện.
Vị Phong miễn cưỡng rời chỗ nấp lướt xuống Sám Hối đường. Chàng đứng sau lưng Khổng Tự Gia.
Vị Phong ôm quyền:
- Vãn bối Khắc Vị Phong bái kiến Khổng tiền bối.
Khổng Tự Gia vẫn nhìn vào phiến đá không quay lại. Lão nhạt nhẽo nói:
- Tiểu tử là Khắc Vị Phong, đạo vương ở trên Dương Châu, là con của Ma Kiếm Âu Trung Văn và Lạc An hiệp nữ.
Vị Phong ôm quyền:
- Vãn bối chính là con người tiền bối vừa nói đến.
Khổng Tự Gia xoay người lại. Thân ảnh lão như thể nhấc lên khỏi sàn gạch Sám Hối đường trong tư thế ngồi kiết già, xoay tròn trong không khí, cho đến khi đối mặt với Khắc Vị Phong.
Ánh sáng từ hai ngọn đèn hắt vào mặt Khổng Tự Gia. Chân diện lão toát ra sắc mặt lạnh lung và băng giá. Đôi chân nhãn sáng ngời như phát quang chiếu vào Vị Phong.
Khổng Tự Gia nhạt nhẽo nói:
- Lão Cốc bảo tiểu tử đến Ô Long viện gặp lão phu?
Vị Phong ôm quyền:
- Khổng tiền bối nói không sai. Chính Cốc thúc thúc phái vãn bối đến Ô Long viện gặp Khổng tiền bối.
Khổng Tự Gia nghe Vị Phong nói dứt câu liền phá lên cười. Tràng tiếu ngạo lão phát ra ẩn chứa nội lực kinh hồn khiến cả tòa Sám Hối

đường dịch chuyển như có cơn động đất vừa xuất hiện ngay dưới nền.
Trong khi lão cất tràng tiếu ngạo thì Vị Phong lại lo sợ tiếng cười đầy nộ lực của Khổng Tự Gia sẽ làm kinh động đến những cao tăng của Ô Long viện.
Chàng ôm quyền miễn cưỡng nói:
- Khổng tiền bối… tiền bối nghĩ gì lại cười.
Khổng Tự Gia cắt ngang tràng tiếu ngạo. Lão nhìn Vị Phong lạnh lung nói:
- Phải lão Cốc phái tiểu tử đến đây lấy thanh Long Kiếm của Âu Trung Văn.
Vị Phong ôm quyền gật đầu:
- Không sai… Cốc thúc thúc sai vãn bối đến đây để xin tiền bối giao lại Long Kiếm.
Khổng Tự Gia dừng tay hất mái tóc lòn ra sau lưng. Vị Phong không khỏi bồn chồn khi nhận ra bộ mặt với sắc thần của Khổng Tự Gia.
Lão Khổng nhìn chàng khẽ gật đầu:
- Tốt!
Nghe lão thốt ra câu nói này, Vị Phong thở dài một tiếng nhẹ nhõm.
Chàng ôn nhu nói:
- Khổng tiền bối chuẩn y lời thỉnh cầu của vãn bối?
- Lão phu sẽ chuẩn y lời thỉnh cầu của ngươi. Nhưng để lão phu chuẩn y lời thỉnh cầu đó, tiểu tử phải vượt qua hai thử thách và làm cho ta một việc. Nếu như ngươi không vượt qua được thì xem như ngươi đã tới số đó. Cửa a tỳ luôn rộng mở đón người trần gian và lão phu chính là người giữ cửa a tỳ.
Vị Phong chau mày khi phải nghe lời nói của Khổng Tự Gia. Chàng miễn cưỡng nói:
- Tại sao Khổng tiền bối buộc vãn bối phải vượt qua hai thử thách và hai thử thách đó là gì?
Lão phu buộc ngươi phải vượt qua hai thử thách của lão phu bởi vì ngươi sẽ giữ Long Kiếm. Người giữ Long Kiếm phải có bản lĩnh võ công. Nếu không có bản lĩnh võ công thì chỉ làm loạn quần hùng võ lâm. Thà để Long Kiếm bên lão phu còn hơn. Thiên hạ có biết Long Kiếm ở đây cũng phải nể mặt lão phu mà không gieo rắc sự chết chóc. Tiểu tử hiểu cái tâm bồ tát của lão chứ.
- Vãn bối đã hiểu tâm bồ tát của tiền bối. Tiền bối không muốn Long Kiếm xuất hiện trên giang hồ để gieo rắc ác nghiệp.
- Đúng… tiểu tử đã hiểu ta rồi đó. Vậy tiểu tử có đồng ý vượt qua thử thách mà lão đặt ra không?

Vị Phong ôm quyền:
- Khổng tiền bối chỉ giáo cho vãn bối biết thử thách đó là gì?
Khổng Tự Gia nhìn thẳng vào mắt Vị Phong. Đôi chân nhãn sáng ngời chiếu thẳng vào mắt chàng. Tiếp nhận hai luồng chân nhãn của Khổng Tự Gia. Khắc Vị Phong không khỏi bồn chồn trước hai luồng chân nhãn đó. Chàng có cảm giác uy nhãn của Khổng Tự Gia muốn tước đi thần thức của mình.
Mặc dù có cảm giác như vậy, nhưng Vị Phong vẫn định thần tiếp nhận hai luồng uy nhãn của lão Khổng mà không né tránh. Chàng nghĩ thầm: "Ta phải đối mặt với Khổng tiền bối. Nếu ta có phần có duyên với Khổng tiền bối tất sẽ lấy lại Long Kiếm của phụ thân. Bằng như ngược lại thì đây là nghiệp quả tiền kiếp. Ta phải đón lấy nghiệp quả bằng sự hoan hỷ khoan dung."
Ý niệm đó trôi qua trong thần khí của chàng tạo ra trong Vị Phong một sự khích lệ, khiến chàng không còn phải e dè khi đối nhãn với lão nhân Khổng Tự Gia.
Lão Khổng thấy chàng thản nhiên tiếp nhận hai luồng uy nhãn của mình mà không biểu lộ nét e dè hay né tránh. Khổng Tự Gia buột miệng nói:
- Tiểu tử… ngươi khá lắm. Tiểu tử có đủ bản lĩnh của một anh hùng hảo hán khi đối mặt với Nhiếp Thần Đại Pháp của lão phu.
Vị Phong ôm quyền:
- Đa tạ Khổng tiền bối đã ban cho vãn bối một lời khích lệ.
- Tiểu tử nghe rõ đây, thử thách thứ nhất của ta. Ngươi phải phân biệt cho được đâu là hư, đâu là thực. Nếu sự quyết đoán của ngươi sai, đồng nghĩa với cái chết sẽ đến với ngươi.
Vị Phong ôm quyền:
- Vãn bối sẵn lòng tiếp nhận thử thách của tiền bối.
- Tiểu tử chuẩn bị rồi chứ?
Giọng nói của lão thật trang trọng khiến cho Vị Phong cũng phải lo âu. Chàng định thần nhìn Khổng Tự Gia, Vị Phong nhớ lúc còn ở Đào Viên trang của lão Hựu.
Chàng nghĩ thầm: "Hy vọng những gì mình tập ở Đào Viên trang sẽ giúp mình vượt qua thử thách này."
Khổng Tự Gia nghiêm giọng nói:
- Tiểu tử không được nhích động cước pháp. Hai chân ngươi phải luôn dán xuống sàn gạch Sám Hối đường. Ngươi phải tìm ra trong muôn ngàn ánh đom đóm lao đến ngươi, thì đâu là ám tiêu chết người.
Nghe lão Khổng nói ra thử thách này, bất giác Vị Phong gai lạnh cột

sống. Lúc chàng ở Đào Viên trang của lão Hựu thì còn được động thân để chạy bắt con đom đóm chúa, nhưng lần này hai chân phải dán xuống sàn gạch chẳng khác nào tự biến mình thành tấm bia để lão Khổng phát động ám tiêu chết người.
Vị Phong buông tiếng thở dài, miễn cưỡng nói:
- Vãn bối sẽ làm theo ý Khổng tiền bối.
- Đã nói thì phải giữ lời. Nếu không làm đúng theo ý lão phu tự ngươi đã là kẻ bội ngôn. Lúc đó đừng hy vọng có được Long Kiếm của Âu Trung Văn và cũng đừng mơ tưởng rời khỏi Sám Hối đường này. Lão phu thà phụ bá nhân chứ không để bá nhân phụ lão phu đâu.
Nghe Khổng Tự Gia thốt ra câu nói này. Khắc Vị Phong chau mày nghĩ thầm: “Khổng Tự Gia tiền bối không biết đã sám hối bao nhiêu lâu nhưng xem ra vẫn chưa gột rửa hết sự vị kỷ trong bản thân mình. Bản chất của một con người thật khó mà thay đổi.”
Ý niệm kia còn đọng trong đầu Khắc Vị Phong thì lão Khổng Tự Gia giũ mạnh hai ống tay áo về phía chàng. Từ trong ống tay áo của lão một màn tinh sa chẳng khác nào bầy đom đóm vùn vụt lao đến Khắc Vị Phong. Tại Đào Hoa trang của lão Hựu, Vị Phong còn phân biệt được đâu là cánh đom đóm của lão Hựu thả ra từ chiếc tráp. Bởi vì chàng đã chú tâm đến trước, nhưng lần này trong màn tinh sa như bầy đom đóm nọ, Vị Phong phải tự phân biệt đâu là hư là thật mà không có sự định nhãn ban đầu.
Chân diện chàng đanh lại khi màn tinh sa tợ bầy đom đóm lao về phía mình. Trong khi chàng không được nhích động thân pháp để tránh né. Lão Khổng đúng là buộc Vị Phong vào tính thế treo mạng dưới đầu sợi tóc.
Vị Phong nghe rõ mồn một âm thanh rít gió của ám tiêu. Đôi chân mày chàng nhíu lại. Tinh nhãn của chàng vụt sáng đó, Khắc Vị Phong nhận ra ba đóm sáng lướt chậm hơn những đóm sángkhác. Chúng như muốn ẩn vào lớp tinh sa làm chàng hoa mắt không nhận biết.
Chàng nghĩ thầm: “Chúng có thể là thật, cũng có thể là hư”
Chàng vừa nghĩ vừa vận công vươn hữu thủ thi triển Cửu Chưởng Huyền Công, biến thành trảo đón lấy ba đóm sáng lúc ẩn lúc hiện đó mà nhủ thầm trong đầu: “Hy vọng nó là thật.”
Ba ngọn ám tiêu lọt thỏm vào bản thủ của Khắc Vị Phong còn lấp lánh tinh sa thì phủ khắp người chàng.
Lão Khổng buột miệng nói:
- Tiểu tử… ngươi khá lắm… có bản lĩnh lắm. Tiểu tử có thể nhận biết đâu là ám tiêu đâu là lân hoa tinh. Xem như ngươi đã vượt qua thử

thách thứ nhất rồi.
Vị Phong buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Chàng xòe hữu thủ để xem ám tiêu của Khổng Tự Gia là gì. Nằm gọn trong tay chàng là ba chiếc ám tiêu hình cánh lấp lánh trông thật đẹp mắt.
Vị Phong bước đến trước mặt Khổng Tự Gia. Chàng trịnh trọng dâng ba chiếc ám tiêu đến trước mặt lão.
- Vãn bối xin trả lại tiền bối những chiếc ám tiêu này.
Lão Khổng khoát tay lắc đầu.
- Tiểu tử đã bắt được Vạn Hoa phi tiêu thì cứ giữ lấy mà dùng. Lão không cần đến chúng nữa.
Vị Phong ôm quyền xá.
- Cung kính không bằng vâng lịnh. Khắc Vị Phong đa tạ tiền bối đã ban ơn cho binh khí này.
Lão trừng mắt nhìn chàng gằn giọng nói:
- Tiểu tử còn phải vượt qua một thử thách nữa.
- Vãn bối đã vào Sám Hối đường tất phải theo những gì tiền bối bắt vãn bối phải nhận. Tiền bối chỉ giáo đó là thử thách gì?
Lão Khổng nhìn thẳng vào mắt chàng:
- Nếu ngươi thắng được lão phu một chưởng.
Vị Phong tròn mắt nhìn lão.
- Khổng tiền bối…
Khổng Tự Gia khoát tay:
- Tiểu tử không có sự lựa chọn nào khác đâu mà phải đi đến cùng. Mục đích của ngươi đến Sám Hối đường gặp ta cốt để lấy Long Kiếm. Nếu như tiểu tử không lấy được Long Kiếm thì xem như ngươi không đạt được mục đích. Phàm một anh hùng đại hiệp không đạt được mục đích thì tự kết thúc mạng sống mình. Mục đích đã đặt ra thì phải đi đến tận cùng. Đó chính là người trượng phu đỉnh thiên lập địa.
- Nhưng…
Lão cau mày gắt giọng nói:
- Lão phu đã nói rồi…tiểu tử không còn sự lựa chọn nào cả.
Lão nói dứt câu vung hai tay, một đạo hợp lực tỏa ra hút lấy chiếc bồ đoàn về phía lão. Lão chỉ chiếc bồ đoàn.
- Tiểu tử… đó là chỗ của ngươi.
- Vãn bối không còn sự lựa chọn nào khác ư?
- Không.
- Ngoài giao thủ một chưởng với tiền bối ra, Khắc Vị Phong không có thay đổi thử thách nào khác nữa à?
Khổng Tự Gia buông một câu cụt lủn:

- Lão phu nói không là không.
Vị Phong ngập ngừng hỏi:
- Nếu như vãn bối không thắng được tiền bối.
Lão Khổng buông một câu cộc lốc:
- Ngươi chết…
- Tiền bối đã bức ép vãn bối.
Lão Khổng lắc đầu.
- Lão phu nào bức ép ngươi… mà ngươi dẫn xác đến tìm Long Kiếm. Mục đích của tiểu tử quá lớn, tất thử thách cũng phải lớn bằng với mục đích của ngươi.
Vị Phong ôm quyền:
- Vãn bối buộc phải tuân hành theo chỉ ngôn của tiền bối.
Chàng bước đến chiếc bồ đoàn ngồi xuống, vận chuyển tiên thiên khí công để chuẩn bị phát động Cửu Chưởng Huyền Công đối phó với lão Khổng.
Lão Khổng nhạt nhẽo nói:
- Tiểu tử… ngươi chuẩn bị rồi chứ?
- Vãn bối đã chuẩn bị.
- Tiểu tử chết không ân hận.
Vị Phong lưỡng lự rồi gật đầu.
- Vãn bối không ân hận.
- Được.
Lão nói rồi chấp hai tay vào nhau.
Khi lão Khổng vận công thì thân ảnh lão có ngay một bức màn khí hộ thể bao bọc. Bức màn khí hộ thân đó mờ mờ ảo ảo như thể chiếc bóng thứ hai đắp quanh thể pháp của lão vậy.
Hiện tượng kỳ lạ đó khiến Vị Phong không khỏi lo lắng. Chàng tự nhủ trong đầu: “Không biết Cửu Chưởng Huyền Công của sư môn có thể đối phó với chưởng công của Khổng Tự Gia hay không?”
Mặc dù tự hỏi thầm như vậy nhưng Vị Phong cũng không mất đi sự tự tin vào những gì mình đã được sư tôn truyền thụ.
Chàng nghiêm mặt nhìn chằm chằm vào lão Khổng, nghĩ tiếp: “Vách đá cứng như thế kia còn bị Cửu Chưởng Huyền Công đánh lõm vào lưu lại ấn thủ. Còn Khổng tiền bối cũng chỉ là con người bằng xương bằng thịt. Chẳng lẽ cứng hơn đá.”
Trong khi chàng nghĩ thì lão Khổng từ từ dựng đứng song thủ. Lão chiếu đôi uy nhãn sáng ngời vào mặt Vị Phong, lạnh lùng nói:
- Tiểu tử đỡ chưởng.
Vừa nói lão vừa đẩy song thủ về phía chàng. Vị Phong cảm nhận rõ mồn một hai đạo kình có sức mạnh di sơn đảo hải dồn về phía

chàng. Hai đạo kình chưa đến mà Vị Phong đã bị áp lực đè nặng.
Vị Phong bặm hai cánh môi tống song thủ về phía trước đón thẳng đỡ thẳng lấy hai đạo khí kình của Khổng Tự Gia.
Từ đôi bản thủ của chàng. Mỗi bên chín bóng ảnh thủ đen rờn xuất hiện xếp thành một đường thẳng tắp đón lấy khí kình của lão Khổng.
- Ầm…
Từng chiếc bóng ảnh thủ vọt thẳng tới. Cái này nối tiếp cái kia tạo ra những sấm chưởng dữ dội.
Khi sự tĩnh lặng trở lại thì Vị Phong không khỏi ngỡ ngàng bởi nhận ra Khổng Tự Gia đã ngồi cách chàng những chín bộ so với khoảng cách ban đầu.
Chân diện lão lộ rõ vẻ ngạc nhiên ngơ ngẩn hướng mắt nhìn chàng.
Vị Phong vội đứng lên bước đến ôm quyền nói:
- Khổng tiền bối… người không sao chứ?
Lão Khổng nhìn Vị Phong gần như không chớp mắt. Lão buột miệng nói:
- Tiểu tử… Ngươi gặp kỳ tích gì. Phải chăng ngươi đã gặp…
Lão Khổng bỏ ngang câu nói giữa chừng rồi thộp lấy Vị Phong.
- Nói cho lão phu biết. Phải chăng tiểu tử đã gặp đại sư huynh Vô Tướng thần tăng?
Vị Phong lưỡng lự rồi thuật lại chuyện mình diện kiến với Pháp Không đại sư, sau đó được người truyền thụ công lực để có thể phát tác Cửu Chưởng Huyền Công.
Nghe Vị Phong thuật lại chuyện đó Khổng Tự Gia bất ngờ chấp tay niệm phật hiệu.
- A di đà phật.
Thấy Khổng Tự Gia thay đổi hẳn thái độ, Vị Phong cũng phải ngơ ngác.
Vị Phong hỏi:
- Khổng tiền bối… phải chăng sư tôn Pháp Không là Vô Tướng thần tăng?
Lão Khổng gật đầu.
- Không sai. Bây giờ lão phu đã có thể trao lại “Long Kiếm” cho ngươi nhưng tiểu tử hứa phải làm cho ta một việc. Lão phu đã có thể yên tâm tịnh tu mãi mãi ở trong Sám Hối đường này.
Vị Phong ôm quyền:
- Tiền bối muốn nhờ vãn bối làm việc gì. Nếu không ngoài khả năng, vãn bối hứa với tiền bối sẽ toàn tâm toàn ý làm tròn trọng trách mà tiền bối giao.
Lão Khổng nhìn vào mắt chàng, từ tốn nói:

- Quân tử bất hý ngôn.
Vị Phong gật đầu lập lại lời nói của lão:
- Quân tử bất hý ngôn.
Lão Khổng vuốt râu, đặt tay lên hai chân, nhìn Vị Phong ôn nhu nói:
- Tiểu tử đã nói như vậy thì hãy uống hoàn dược này.
Lão nói rồi lấy trong ngực áo ra một chiếc tráp bằng vàng đặt xuống trước mặt Vị Phong.
Chàng tò mò hỏi:
- Khổng tiền bối… đây là hoàn dược thảo gì?
- Cuồng Tâm Loạn Thần tán.
- Tại sao vãn bối lại phải uống?
- Bởi gì ngươi đã hứa với lão phu làm cho lão phu một việc. Mà việc lão sắp nói với ngươi đây không vượt ngoài khả năng của ngươi.
- Nhưng nếu vượt ngoài khả năng của vãn bối thì sao?
- Lão nói không là không. Chẳng lẽ ngươi cho lão là người lộng ngôn hay ngoa ngôn.
Vị Phong buông tiếng thở dài nhìn Khổng Tự Gia. Chàng nghĩ thầm: "Sao lão lại khó khăn với mình như vậy chứ?"
Chàng lưỡng lự rồi nói:
- Vậy tiền bối có thể cho vãn bối biết mình sẽ làm gì không?
Khổng Tự Gia hất mái tóc ra sau lưng rồi nhìn Vị Phong nói:
- Trước đây lão phu là một hòa thượng, nhưng trong lúc đi vân du truyền bá đạo pháp Phật môn. Lão đã không giữ giới cám dỗ của phật gia mà quan hệ với một ni cô phái Hằng Sơn. Ta đã có một đứa con, ta muốn ngươi tìm ra đứa con đó của ta. Kết duyên với ả. Nếu như ngươi không thành hôn với ả, thì ngươi phải quay ngay về Ô Long viện xuất gia đầu phật. Có như vậy mới không bị cuồng tâm loạn thức. Nếu ngươi là người giữ lời thì hãy uống hoàn dược này.
Vị Phong lưỡng lự rồi hỏi:
- Vãn bối sợ không tìm được ái nữ của tiền bối. Huống chi khi gặp rồi thì ái nữ của tiền bối chưa hẳn đã chịu thành thân với vãn bối. Bởi lẽ trên giang hồ lúc này Đạo vương Khắc Vị Phong là kẻ bại hoại vô nhân mất hết tính người.
Khổng Tự Gia nhìn vào mắt chàng:
- Ngươi phải tìm ra ái nữ của ta và tự ngươi phải minh chứng cho ái nữ của lão phu biết ngươi không phải là kẻ bại hoại, mất lương tri. Bằng như không làm được chuyện đó thì ngươi phải quay về Ô Long viện xuất gia đầu Phật. Nếu không muốn cuồng tâm loạn thức. Bằng như tiểu tử không chấp nhận làm chuyện này, thì đừng tơ tưởng đến Long Kiếm. Mặc dù ngươi đã được đại sư huynh Vô Tướng thần

tăng truyền cho nội công thâm hậu và tuyệt thức Cửu Chưởng Huyền Công vẫn không thể buộc lão phu trao Long Kiếm cho ngươi đâu.
Vị Phong buông tiếng thở dài, từ tốn nói:
- Vãn bối sẵn sàng đảm đương việc tiền bối giao, nhưng không biết Khổng tiểu thư ở đâu mà tìm.
- Tiểu tử đến Hằng Sơn gặp mụ sư thái Diệu Tịnh. Ắt hẳn biết tung tích con của ta ở đâu.
Vị Phong cau mày.
Chàng lưỡng lự nói:
- Diệu Tịnh sư thái rất căm ghét vãn bối.
- Lão phu biết cá tính của Diệu Tịnh. Nhưng không phải ai có ác cảm với ngươi cũng đều là người xấu cả. Tiểu tử bị Diệu Tịnh có ác cảm bởi vì ngươi là Đạo vương Khắc Vị Phong một kẻ bại hoại mất cả nhân tính. Nhưng nếu ngươi minh chứng mình không phải là hạng người đó. Diệu Tịnh sẽ thay đổi thái độ với ngươi.
Lão Khổng gằn giọng hỏi:
- Tiểu tử chấp nhận lời đòi hỏi của lão phu không?
- Vãn bối không chấp nhận cũng không được. Bởi không chấp nhận đòi hỏi của tiền bối, vãn bối không đạt được mục đích là lấy Long Kiếm.
- Tiểu tử đủ thông minh để nhận ra điều đó.
Vị Phong buông một tiếng thở dài, rồi cầm lấy hoàn độc dược. Chàng lưỡng lự hỏi Khổng Tự Gia:
- Vãn bối không tìm được ái nữ của Khổng tiền bối thì phải làm hòa thượng Ô Long viện ư?
- Đúng vậy. Một khi tiểu tử đã là hòa thượng của Ô Long viện thì xem như đã bị cắt khỏi vòng đời tục nhân hay nói cách nào đó là đã bị cắt khỏi võ lâm giang hồ.
Vị Phong buông tiếng thở ra.
- Vậy thời hạn để hoàn dược này phát tác là bao lâu?
- Ba con trăng.
Vị Phong cau mày:
- Ba con trăng thôi ư?
Lão Khổng gật đầu:
- Đúng ba con trăng tính từ ngày hôm nay.
Vị Phong mím môi suy nghĩ rồi bỏ hoàn dược thảo vào miệng mình. Chàng nuốt hoàn độc dược vào bụng rồi nói:
- Vãn bối đã uống rồi.
Khổng Tự Gia vuốt râu mỉm cười.
- Tốt lắm.

Lão nói rồi vận công. Bụng lão phình to ra rồi từ từ thóp lại, miệng lão há to. Một ánh hào quang lấp lánh trong mỉệng Khổng Tự Gia.
Vị Phong tò mò nhìn lão.
Lão Khổng rùng mình một cái. Cùng với cái rùng mình đó từ trong miệng lão một thanh kiếm nhỏ cỡ một ngón tay. Chuôi kiếm có khắc đầu rồng thật tinh tế. Ánh hào quang xanh biếc tỏa ra từ chuôi kiếm đến lưỡi kiếm trông thật đẹp.
Lão Khổng đặt Long Kiếm vào trong tay Khắc Vị Phong.
- Lão phu trao Long Kiếm lại cho ngươi.
Vị Phong đón lấy thanh Long Kiếm. Chàng nhìn lão Khổng hỏi:
- Khổng tiền bối có thể cho vãn bối biết cách gì nhận ra Khổng tiểu thư.
- Ngươi hỏi một câu thật hay đó. Nếu như ngươi không hỏi câu này thì lão phu đoan chắc ngươi sẽ quay lại Ô Long viện để xuống tóc quy y, xuất gia làm hòa thượng.
- Vãn bối còn quá nhiều chuyện nơi nhân quả nơi tục giới.
- Khi lão phu và nương tử bị chia cắt. Ta phải theo đại sư huynh về Ô Long viện vào Sám Hối đường để tịnh thân thì nương tử Phù Dung chỉ mới hạ sinh được ba con trăng. Thật lòng mà nói, thì lão phu không có chút hình dung nào về ái nữ của mình.
Khổng Tự Gia buông một tiếng thở dài. Lão nhìn Vị Phong nói tiếp:
- Có một điều duy nhất lão phu biết là đại sư huynh Vô Tướng thần tăng đã ban cho ái nữ của ta một hoàn “Long Diên Hương.” Với hoàn Long Diên Hương này thì Tịnh Vân sẽ không bị phong hàn xâm nhập, bách độc cũng không làm hại được, thậm chí máu của Tịnh Vân còn có thể hóa giải được bách độc trên thế gian này. Chỉ cần tiểu tử tìm được Tịnh Vân, dùng huyết tương của Tịnh Vân tự khắc sẽ giải được cuồng tâm loạn thức mà ngươi vừa uống, để không phải quay lại Ô Long viện xuất gia đầu phật.
Vị Phong nheo mày, lắc đầu:
- Nếu vãn bối tìm được Tịnh Vân tiểu thư thì chẳng nói làm gì… nhưng nếu không gặp thì…
Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.
Lão Khổng nhìn chàng.
- Tiểu tử đừng bi quan như vậy. Lão phu tin ngươi sẽ gặp được Tịnh Vân.
- Vãn bối hy vọng như vậy.
Thốt ra lời nói đó nhưng lại buông tiếng thở dài.
Lão Khổng từ tốn nói:
- Tất cả là do duyên nợ trời định.

Lão nói rồi, quay lưng nhìn vào phiến đá phẳng lì.
Vị Phong nhìn lão Khổng, hành vi của lão đủ để cho chàng biết lão chẳng có gì để nói với chàng nữa.
Vị Phong ôm quyền.
- Vãn bối cáo từ.
Khổng Tự Gia không đáp lời chàng mà vẫn im lặng quay mặt nhìn vào phiến đá phẳng lỳ đó.
Vị Phong từ từ thở ra rồi quay bước tiến thẳng ra cửa Sám Hối đường.
Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm: “Ta đã có Cửu Chưởng Huyền Công và thời hạn ba con trăng. Nếu như gặp được Tịnh Vân thì xem đó là duyên phận của mình. Bằng như không gặp Tịnh Vân mình cũng còn thời hạn ba tháng để thực hiện những trọng trách. Trong ba con trăng mình phải lập lại sự công bằng cho mình và cho võ lâm. Rồi sau đó quay lại Ô Long viện để xuất gia đầu phật, mình cũng không chút hối tiếc gì.”
Chàng dừng bước ngay ngưỡng cửa Sám Hối đường quay lại nhìn Khổng Tự Gia một lần nữa.
Vô tình khi Vị Phong quay lại thì đối mặt với Khổng Tự Gia. Chàng nhận ra ánh mắt của lão Khổng như một lời nhắn gửi tới chàng với tất cả sự kỳ vọng.
Vị Phong ôm quyền xá, nhủ thầm trong đầu: “Phụ thân trước đây hẳn cũng đã từng như Khổng tiên sinh khi phải cắt khúc ruột của mình.”

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 35
Lụy danh vong mạng

Đứng ngay trước ngưỡng cửa tòa tháp ba tầng, hình lục giác, Thượng Quan tiên sinh nhìn về phía quần hào võ lâm. Tất cả các gia nô trong biệt phủ của Thượng Quan Đại Phu đều chít khăn tang. Họ quỳ dưới sân tràng, khoác vẻ mặt ưu hoài hướng về tiên sinh.
Tất nhiên trong đám gia nô thân tín không thể thiếu hai người thân tín nhất của Thượng Quan tiên sinh đó là Tần Á Mị và Tịnh Sĩ Nhân.
Phía đối diện, đứng trước quần hào chính là võ lâm thánh chủ Ngô Tự. Lão vận gấm y trang trọng, chân diện toát ra vẻ trang trọng nhưng không thiếu phần lạnh lung. Cục trường im phăng phắc, có

thể nghe được tiếng lửa reo rì rì phát ra từ tám chiếc chân đèn.
Thượng Quan tiên sinh nhìn Ngô Tự và quần hùng võ lâm, ôm quyền nói:
- Võ lâm thánh chủ cùng chư vị anh hùng hào kiệt. Một đời lão phu vị nhân, vị nghĩa, đứng giữa trời đất không biết hổ thẹn, luôn giữ mình trong sạch. Tự hào với những gì mình đã làm. Nay danh ô thân nhuốc bởi một Đạo vương tiểu tử Khắc Vị Phong.
Thượng Quan Đại Phu buông một tiếng thở dài, rồi trịnh trọng nói tiếp:
- Mặc dù lão phu biết mình bị hại nhưng cái nhục hôm nay, cùng với huyết án hôm nào của Diệp Diệp hợp lại, lão tự thấy mình chẳng còn đứng được trong trời đất võ lâm nữa. Lão phu càng nghĩ càng thấy mình có tội với anh hùng hào kiệt, có tội với bá tính đã từ lâu kỳ vọng vào lão phu.
Lão vuốt râu, buông tiếp một tiếng thở dài nữa, rồi trịnh trọng nói tiếp:
- Cái ác đang bao trùm cả trung nguyên. Chính đạo đang suy vi, mà cái ác kia lại do một gã tiểu tử hoành hoành. Không diệt trừ được Đạo vương Khắc Vị Phong, lão phu hổ thẹn với bá tính Trung Nguyên. Nay lão phu nguyện đem thân mình đi trước, để cầu kiến Diêm Vương lão nhân gia, khai thông Quỷ Môn Quan, cho người lên bắt tên tiểu tử băng hoại nọ. Thượng Quan Đại Phu đi rồi, rất mong anh hùng hào kiệt, bá tính Trung Nguyên hãy quên đi một Thượng Quan Đại Phu đã từng vì chính đạo.
Nói rồi Thượng Quan Đại Phu im lặng định nhãn nhìn quần hào võ lâm. Cục trường im lặng như tờ.
Ai nấy đều khoác vẻ mặt trang trọng như thể trong nhà có đại tang.
Võ lâm thánh chủ Ngô Tự bước đến ba bộ ôm quyền hướng về Thượng Quan Đại Phu. Lão trịnh trọng nói:
- Thượng Quan huynh, trong giang hồ ai ai cũng biết gã tiểu tử Đạo vương Khắc Vị Phong là người như thế nào. Nay chẳng lẽ Thượng Quan huynh vì tiểu tiết mà tự mình tìm đến a tỳ bỏ rơi mọi người lại sao?
Thượng Quan Đại Phu nhìn Ngô Tự:
- Ngô tôn giá, một đời lão phu đã nêu gương sáng, nay danh tiết đã bị tiểu tử kia làm cho ô nhục, chỉ có cái chết, chỉ có xuống a tỳ cầu kiến Diêm Vương lão nhân gia, ta mới có thể gột rửa được. Khi lão phu đi rồi, mong Ngô tôn giá chăm sóc cho tất cả những người ở biệt phủ của lão.
- Thượng Quan huynh đã quyết định như vậy… Ngô mỗ không dám cản. Những gì Thượng Quan huynh căn dặn lại, Ngô mỗ sẽ làm hết

sức mình.
Ngô Tự rồi điểm nụ cười mỉm như thể ban tặng cho Thượng Quan Đại Phu. Lão vừa cười vừa nghĩ thầm: “Thượng Quan lão tặc. Hẳn lão không ngờ có ngày hôm nay. Lão đã tự khoác cho mình chiếc áo thánh nhân trưởng thượng, nay lão phải chết vì cái áo thánh nhân bề ngoài đó. Nếu gã tiểu tử thúi Khắc Vị Phong kia có ở đây, hẳn sẽ rất mãn nguyện khi chứng kiến lão phải ra đi bằng chính nhân dạng gian trá của lão.”
Tất nhiên nụ cười mỉm của võ lâm thánh chủ lọt ngay vào mắt của Thượng Quan Đại Phu. Mặc dù thấy nụ cười mỉm của Ngô Tự, cơn phẫn nộ bùng cháy trong tâm tưởng nhưng Thượng Quan Đại Phu vẫn giữ vẻ mặt bình thản, trang trọng của bậc trưởng thượng thoát phàm. Lão ôm quyền hướng về phía Ngô Tự.
- Thượng Quan Đại Phu vô cùng cảm kích tấm lòng thành của Ngô thánh chủ. Lão sẽ phù độ cho thánh chủ.
- Đa tạ Thượng Quan tiên sinh.
Ngô Tự nhìn lại quần hào sau lưng mình trầm giọng nói:
- Dâng rượu.
Hai ả a hoàn bưng mâm rượu và mâm chén quỳ trước chân Ngô Tự. Ngô Tự trịnh trọng chuốc rượu ra hai chiếc chén rồi nhìn Thượng Quan Đại Phu nói:
- Thượng Quan tiên sinh, bổn tọa thay mặt quần hào võ lâm mượn chén rượu nhạt tiễn Thượng Quan tiên sinh.
Đôi chân mày Thượng Quan Đại Phu thọat nhíu lại. Lão nhìn Ngô Tự Võ lâm thánh chủ nghĩ thầm: “Ngô Tự! Ta biết ngươi chỉ muốn ta chết thôi mà. Hôm nay ngươi đắc ý nhưng hậu vận ngày mai chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.”
Mặc dù nghĩ trong đầu như vậy nhưng Thượng Quan Đại Phu vẫn giữ vẻ từ tốn ôn nhu nói:
- Lão phu rất cảm kích nhiệt tâm của thánh chủ võ lâm và chư vị anh hùng hào kiệt.
Nói rồi lão ôm quyền xá Ngô Tự.
Ngô Tự bưng chén rượu, ả a hoàn đội mâm ruợu tiến thẳng đến trước Thượng Quan Đại Phu rồi quỳ xuống. Ả bưng lấy chén ruợu còn lại, nhìn Ngô Tự.
- Chén ruợu này ta sẽ nhớ mãi Ngô tôn giá và chư vị hào kiệt có mặt hôm nay.
Ngô Tự điểm nụ cười mỉm.
- Mời tiên sinh.
Hai người cùng dốc chén uống cạn. Thượng Quan Đại Phu đặt chén

rượu trở lại chiếc mâm, lão ôm quyền nói:
- Mọi người ở lại bảo trọng.
Thượng Quan Đại Phu nhìn lại đám gia nô đội tang quỳ trước sân tràng từ tốn nói:
- Các ngươi đừng nuối tiếc sự ra đi của ta. Ta có ra đi rời bỏ dương trần cũng là để giữ uy nghi chính đạo võ lâm. Giữ sự trong sạch cho bản thân mình.
Trong đám gia nhân của Thượng Quan Đại Phu có người khóc rống lên.
Sự bức xúc của người đó không làm Thượng Quan Đại Phu xúc động mà ngược lại còn khiến cho mặt lão sa sầm với những nét bất nhẫn. Lão giũ hai ống tay áo, hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Đừng khóc lên như thế. Im đi.
Gã gia nhân liền ngậm ngay miệng lại.
Thượng Quan Đại Phu nhìn xuống quần hào, ôm quyền từ tốn nói:
- Lão phu cáo biệt.
Lão nói rồi quay bước tiến thẳng vào trong tòa tháp, tự đóng cửa lại.
Tần Á Mị và Tịnh Sĩ Nhân đích thân cầm mồi lửa đến châm vào vòng củi được chất chung quanh tòa tháp. Củi nhanh chóng bén lửa, và cả tòa tháp chẳng mấy chốc đã biến thành một ngọn đuốc khổng lồ bùng cháy soi sáng bầu trời.
Trong quần hào có người buông tiếng thở dài nghe thật não nùng khi chứng kiến ngọn lửa đang thiêu hủy tòa tháp mà bên trong đó có vị tiên sinh nổi tiếng khắp võ lâm trung thổ.
Quần hùng võ lâm chờ cho tòa tháp tàn lụi chỉ còn là đống than hồng ngun ngút, âm ỉ mới theo chân Ngô Tự, rời khỏi biệt phủ của Thượng Quan Đại Phu.
Võ lâm thánh chủ rời biệt phủ của Thượng Quan Đại Phu trở về phân đàn võ lâm.
Lão đẩy cửa bước vào biệt thất thì chạm mặt ngay với Di Hoa tiên tử.
Đôi chân mày Ngô Tự nhíu lại.
- Muội đợi ta sẵn ở đây à?
Dư Thất Thất nhìn Ngô Tự, nàng bước đến trước mặt lão từ tốn nói:
- Ngô huynh đã câu kết với Đạo vương tiểu tử Khắc Vị Phong bày ra vở hài kịch để bức tử Thượng Quan Đại Phu.
Ngô Tự nhìn nàng, rồi vuốt râu. Lão suy nghĩ một lúc rồi chợt phá lên cười khanh khách. Lão nhìn Dư Thất Thất mà không dằn được tràng tiếu ngạo cứ chực thoát ra ngoài cửa miệng.
Thấy Ngô Tự cười, Dư Thất Thất cau mày.
- Ngô huynh đã đắc thành sở nguyện nên rất đắc ý phải không?

Ngô Tự cắt ngang tràng tiếu ngạo đó nhạt nhẽo nói:
- Nàng có bao giờ nghĩ đây là ý trời không? Đã là ý trời thì không có tục nhân nào xen vào được.
Đôi chân mày lá liễu của Dư Thất Thất cau lại:
- Không thể nào như vậy được. Ngô huynh nói, huynh không xen vào ư? Không xen vào sao Vị Phong lại xuất hiện đúng lúc như vậy?
Ngô Tự vuốt râu.
- Nàng đừng quên y là Đạo vương Khắc Vị Phong, một kẻ chuyên đào tường khoét vách. Có lẽ gã tiểu tử đó đã âm thầm theo dấu chân của vị tiên sinh nổi tiếng kia để tìm chứng cớ lấy lại sự trong sạch cho gã. Và rồi gã tiểu tử đó dựng ra tấn kịch mà ta cũng không ngờ tới.
Nói dứt câu, Ngô Tự phá lên cười khành khạch. Tiếng cười của Ngô Tự khiến cho chân diện Dư Thất Thất đỏ bừng. Nàng có cảm tưởng mình vừa nhận một gáo nước sôi vào mặt mình.
Ngô Tự cắt ngang tràng tiếu ngạo nhìn Dư Thất Thất.
- Nghĩ cho cùng, Khắc tiểu tử cũng là người biết ăn miếng trả miếng. Gã cũng rất đáng được tưởng thưởng đó.
Y cười khẩy rồi nhìn Di Hoa tiên tử nói tiếp:
- Nếu Thượng Quan tiên sinh gán cho y cái tội là kẻ bại hoại, mất cả nhân tính thì ngược lại Khắc tiểu tử cũng đáp trả lại cho lão cái nhục "giáo chủ truồng giáo."
Ngô Tự nói rồi lại phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Truồng giáo giáo chủ… Nực cười thật. Khắc Vị Phong ơi Khắc Vị Phong, sao ngươi có thể hại Thượng Quan tiên sinh sống không bằng chết chi bằng tự thiêu trong tòa tháp của lão.
Di Hoa tiên tử nhìn Ngô Tự, nghiêm giọng nói:
- Ngô huynh đắc ý quá sớm rồi đó.
Ngô Tự tròn mắt nhìn nàng.
- Cái gì là quá sớm?
Lão vuốt râu, nhìn Di Hoa tiên tử.
- Còn uẩn khúc gì nữa sao?
Di Hoa tiên tử nhún vai. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Thượng Quan tiên sinh đã thành tro bụi rồi, thì Ngô huynh không bao giờ đến được Tử Thành.
Chân diện Ngô Tự sa sầm:
- Nàng nói vậy có ý gì?
- Dư Thất Thất nói như thế để Ngô huynh biết rằng, cho dù huynh có đủ Ngọc Kỳ Lân, Long Kiếm, Phụng Tiên cũng không có tấm bản đồ dẫn đến Tử Thành đâu.

- Tấm bản đồ đó ta đang giữ kia mà.
Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất lắc đầu:
- Tấm bản đồ mà Ngô huynh đang giữ chỉ là một nửa thôi. Còn tấm bản đồ thật để dẫn đến Tử Thành được xâm trên lưng Thượng Quan Đại Phu.
Ngô Tự gắt giọng quát:
- Nàng nói sao? Tấm bản đồ Tử Thành được xâm trên lưng Thượng Quan Đại Phu?
Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất gật đầu.
- Đúng như vậy.
- Có chuyện đó ư?
- Tin hay không thì quyền của Ngô huynh.
- Muội không gạt huynh chứ?
- Gạt huynh để làm gì?
Ngô Tự lấy trong ngực áo ra tấm da dê.
Lão bóp tấm da dê trong tay mình.
- Không thể nào như vậy được.
- Huynh không tin thì cứ cho người theo tấm bản đồ này tìm đến Tử Thành xem có Tử Thành trên thế gian này hay không?
Ngô Tự nhìn thẳng vào mắt Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất.
- Sao nàng biết bí mật này?
- Thượng Quan Đại Phu nói với muội, và thậm chí cho muội xem qua tấm bản đồ đó.
- Vậy ư …
Vẻ lo lắng hiện trên mặt Ngô Tự thánh chủ võ lâm. Lão bóp tấm họa da dê, miễn cưỡng nói:
- Thế thì ta phải làm sao bây giờ?
- Muội có cách giúp Ngô huynh.
Ngô Tự nhìn thẳng nàng:
- Thượng Quan Đại Phu đã chết rồi… Da thịt lão cháy thành than trong tòa tháp kia… Còn mong tìm thấy tấm họa đồ được hay sao?
- Có một người khả dĩ giúp Ngô huynh đến được Tử Thành.
- Ai…?
- Đạo vương Khắc Vị Phong.
- Cũng lại là gã tiểu tử đó à?
- Chỉ có Khắc Vị Phong mới có thể giúp Ngô huynh đến được Tử Thành.
- Sao nàng khẳng định Khắc tiểu tử giúp được ta? Chẳng lẽ hắn có bức họa thứ hai?
Di Hoa tiên tử nhìn Ngô Tự, nàng chắp tay sau lưng lưỡng lự một lúc

rồi nói:
- Đêm hôm đó khi Ngô huynh buộc Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất ở lại bồi tiếp Thượng Quan Đại Phu, thì Khắc Vị Phong đã đột nhập vào biệt phòng của muội rồi. Tất cả những gì Thượng Quan Đại Phu nói với Dư Thất Thất chắc Vị Phong đều nghe. Và thậm chí còn thấy cả bức họa đồ trên lưng Thượng Quan Đại Phu nữa. Chắc chắn Vị Phong đã ghi nhớ bức họa đồ kia…
Ngô Tự lưỡng lự rồi hỏi:
- Ý của muội muốn nói, gã tiểu tử Khắc Vị Phong kia giờ là bức họa đồ sống, dẫn đến Tử Thành.
Di Hoa tiên tử gật đầu:
- Đúng.
- Nghĩa là muốn đến được Tử Thành ta phải bắt được Khắc Vị Phong Đạo vương tiểu tử?
Dư Thất Thất gật đầu:
- Không sai.
Ngô Tự vuốt râu, lão bất ngờ ngửa mặt cười khanh khách. Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất chau mày:
- Sao Ngô huynh lại cười?
Cắt ngang tràng tiếu ngạo, võ lâm thánh chủ Ngô Tự nhìn lại Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất:
- Ta đang nghĩ trong câu chuyện mà muội vừa thổ lộ có uẩn khúc gì không.
Vừa nói Ngô Tự vừa vuốt râu, cười khẩy:
- Hẳn phải có uẩn khúc gì đó chứ, mà ta thì không phải là hạng người theo hình bắt bóng.
Dư Thất Thất khẽ gật đầu:
- Nói như thế Ngô huynh không tin muội. Thì ra trong tâm của huynh không có Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất. Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất cũng chỉ là một con cờ để Ngô huynh lợi dụng thực hiện những tham vọng độc bá thiên hạ mà thôi.
Đôi chân mày Ngô Tự nhíu lại. Lão nhìn Dư Thất Thất, từ tốn nói:
- Cuộc đời này chẳng khác nào một bàn cờ, mà mỗi con người là một con cờ. Cái hay của đại trượng phu là biết dùng cờ như thế nào để làm chủ bàn cờ.
Di Hoa tiên tử buông tiếng thở dài rồi nói:
- Ngô huynh đã nói rõ tâm ý của mình. Dư Thất Thất không còn gì để nói với Ngô huynh nữa. Nếu Ngô huynh đã xem Dư Thất Thất tợ như con cờ thì kể từ hôm nay Dư Thất Thất không còn quan hệ gì với Ngô huynh nữa, đường ai người ấy đi.

Di Hoa tiên tử ôm quyền:
- Cáo từ.
Nàng dợm bước quay ra cửa thì Ngô Tự cản lại:
- Dư Thất Thất.
Nàng nhìn lại Ngô Tự:
- Ngô huynh muốn nói gì?
- Mặc dù ta là người chơi cờ, nhưng lại không muốn mất cờ.
- Huynh là người chơi cờ giỏi, nhưng rất tiếc Di Hoa tiên tử không muốn làm một con cờ.
Ngô Tự nhìn thẳng vào mắt Dư Thất Thất:
- Nàng không thể rời ta được khi bá nghiệp của ta chưa thành.
Dư Thất Thất buông tiếng thở dài:
- Cho dù Di Hoa tiên tử có ở bên huynh thì huynh cũng đâu còn tin muội như hôm nào.
Ngô Tự mỉm cười:
- Sao lại không tin.
- Huynh lại thay đổi nhanh như vậy.
- Bởi giọng nói của nàng khiến cho ta phải tin.
Ngô Tự vừa nói dứt câu thì cửa biệt phòng dịch mở. Di Tuyết Hân bước vào.
Sự xuất hiện của Di Tuyết Hân khiến Ngô Tự hoàn toàn bất ngờ. Lão cau mày nhìn nàng:
- Di cô nương cũng tự tìm đến đây à?
- Bổn sứ không đến đây vì Bức Họa Da Dê trong tay Ngô tôn giá đâu, mà đến để minh chứng cho Ngô tôn giá biết lời của Dư Thất Thất cung chủ là sự thật.
Nàng nói rồi rút trong ống tay áo ra một tấm giấy hồng điều:
- Mời tôn giá xem qua.
Ngô Tự đón lấy tấm giấy hồng điều. Lão giở ra xem. Đôi chân mày lão nhíu lại khi thấy đó là bức họa đồ giống như tạc với Bức Họa Da Dê lão đang cầm trong tay.
Di Tuyết Hân mỉm cười nói:
- Tôn giá đã hiểu đâu là lời nói thật, lời nói ngoa rồi chứ?
Ngô Tự nhìn lại Di Tuyết Hân:
- Cô nương vẽ ra bức họa này?
Tuyết Hân lắc đầu:
- Không.
- Thế ai vẽ?
- Khắc Vị Phong.
- Khắc Vị Phong?

Di Tuyết Hân gật đầu:
- Đúng.
Ngô Tự miễn cưỡng hỏi:
- Di cô nương đã gặp Khắc Vị Phong.
- Đúng. Tuyết Hân đã gặp Khắc công tử. Nói đúng hơn Khắc Vị Phong chủ động đến gặp Di Tuyết Hân bổn sứ và đã vẽ lại họa đồ Tử Thành cho bổn sứ đặng đưa đến cho Ngô tôn giá.
Ngô Tự lưỡng lự rồi hỏi:
- Khắc Vị Phong nhờ Di đặc sứ đến gặp bổn tọa hẳn có gởi gấm điều gì đó?
Di Tuyết Hân nhìn sang Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất.
Tiếp nhận ánh mắt của nàng, Di Hoa tiên tử Dư Thất Thất liền ôm quyền hướng về phía Ngô Tự:
- Dư Thất Thất lui bước.
Không chờ Ngô Tự có đồng ý hay không, nàng thả bước đi luôn ra ngoài biệt phòng.
Còn lại hai người, Di Tuyết Hân và Ngô Tự.
Ngô Tự ôn nhu nói:
- Bổn tọa mời đặc sứ yên vị.
- Đa tạ tôn giá.
Hai người ngồi xuống bàn đối mặt với nhau.
Tuyết Hân điểm nụ cười mỉm tươi như đoá tầm xuân trong ngày đầu năm.
Nàng nhỏ nhẹ nói:
- Ngô tôn giá đã có Ngọc Kỳ Lân, nửa bức họa đồ. Bổn sứ có Phụng Tiên và Khắc Vị Phong thì có nguyên một bức họa đồ cùng Long Kiếm. Cả ba chúng ta kết thành một thế chân vạc.
Ngô Tự nheo mày:
- Khắc tiểu tử đã có Long Kiếm à?
- Vị Phong đã cho bổn đặc sứ thấy thanh Long Kiếm.
Ngô Tự nghiêm giọng hỏi:
- Khắc tiểu tử kia muốn gì?
- Vị Phong muốn có một cuộc trao đổi với Ngô tôn giá.
- Y muốn trao đổi cái gì với bổn tọa Ngọc Kỳ Lân ư?
Di Tuyết Hân lắc đầu:
- Không…
- Vậy y muốn trao đổi cái gì?
- Sự thật về huyết án của Diệp Diệp. Tôn giá biết vụ án Diệp Diệp xảy ra như thế nào?
- Xem ra Đạo vương Khắc Vị Phong không muốn vết nhơ đượm trên

người mình. Được… địa điểm ở đâu. Do bổn tọa chọn hay Khắc Vị Phong chọn?
- Vị Phong chọn.
- Nói cho bổn tọa biết đi.
- Tại mộ địa Dương Châu, trước ngôi mộ của Diệp Diệp.
- Chỉ bổn tọa và Vị Phong thôi chứ?
Di Tuyết Hân gật đầu:
- Chỉ có hai người. Sau khi tôn giá nói ra sự thật về huyết án của Diệp Diệp, Khắc Vị Phong sẽ cùng tôn giá đến gặp bổn sứ. Cả ba người chúng ta sẽ cùng phơi phới đi đến Tử Thành.
- Nếu như bổn tọa muốn đến Tử Thành một mình.
- Tôn giá sẽ không bao giờ đến được.
Ngô Tự đứng lên, lão rọi hai luồng uy nhãn vào mắt Di Tuyết Hân:
- Di đặc sứ hãy báo với Khắc Vị Phong, bổn tọa y hẹn.
- Ngô tôn giá không hại Vị Phong chứ?
- Một đạo vương vô danh tiểu tốt thì bổn tọa có gì phải ngại. Nói như thế thôi chứ bổn tọa cũng phải chú ý đến y. Bởi y đã khiến cho Thượng Quan Đại Phu sống không được trong cõi đời này. Lão có làm ma cũng ôm mối hận Khắc Vị Phong trong kiếp sau của mình. Một Thượng Quan Đại Phu danh tiếng lừng lẫy võ lâm. Đi đến đâu cũng được người người ngưỡng mộ xem như một lão phật sống. Bá tánh thì đua nhau trải thảm đỏ để mong đón tiếp, thế mà chỉ trong phút chốc…
Ngô Tự cười khẩy nhìn Di Tuyết Hân. Lão vừa cười vừa nói:
- Lại biến thành một lão hề Truồng giáo bởi một gã tiểu tử chẳng có chút tiếng tăm gì trên giang hồ. Di Tuyết Hân đặc sứ có thấy nực cười không?
- Tại Thượng Quan tiên sinh chuốc họa cho mình.
Ngô Tự vuốt râu:
- Di đặc sứ nói đúng. Lão đã tự tạo cho mình vừng hào quang thánh nhân phải vong mạng bởi vừng hào quang thánh nhân đó. Câu chuyện về Thượng Quan tiên sinh sẽ còn lưu truyền mãi trong võ lâm giang hồ.
Ngô Tự nói rồi phá lên cười.
Di Tuyết Hân buột miệng hỏi để cắt ngang tràng tiếu ngạo của Ngô Tự.
- Thế tôn giá có tự nhận mình là thánh nhân hay không?
Ngô Tự cắt ngay tràng tiếu ngạo:
- Bổn tọa là người thế nào… chỉ có bổn tọa biết. Trên đầu bổn tọa là trời, dưới chân bổn tọa là đất nên mới được mọi người tôn vinh là

thánh chủ võ lâm.
Nàng mỉm cười rồi từ từ đứng lên:
- Thánh chủ võ lâm cũng là một thánh nhân đó. Bổn đặc sứ cáo từ.
Ngô Tự nhìn nàng khẽ gật đầu:
- Di cô nương hẳn không cần bổn tọa tiễn.
- Mặc dù Tuyết Hân là đặc sứ của Đại Liêu nhưng cũng là phận nhi nữ, không dám phiền đến thánh nhân võ lâm.
Nàng nói rồi mỉm cười, ôm quyền xá, mới quay bước rời biệt phòng.
Còn lại một mình, Ngô Tự quay lại ô cửa sổ lão đứng chấp tay sau lưng trầm tư mặc tưởng, nghĩ đến những gì sắp tới.
Lão nhẩm nói:
- Khắc Vị Phong.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 36
Vị nghĩa vong tình

Màn sương đêm dày đặc phủ xuống biệt phủ của Thượng Quan Đại Phu làm cho đống cho tàn nguội lạnh. Không gian thật im ắng lạ thường. Trong màn sương dày đặc đó, Khắc Vị Phong lưng lưng về phía đống tro tàn nguội lạnh.
Chàng nhìn đống tro này còn chút hơi ấm, như thể tìm cái gì đó. Vị Phong toan bật một miếng ván cháy đen thì nghe tiếng chân sau lưng mình. Chàng toan dấu mình thì nghe giọng nói của Tần Á Mỵ cất lên:
- Khắc đại ca đừng trốn Á Mỵ.
Vị Phong buộc phải quay lại đối mặt nhìn nàng.
Hai người đối mặt nhìn nhau, mặc dù chỉ cách nhau hai trượng nhưng màn sương đêm quá dày khiến cho Vị Phong lẫn Á Mỵ không nhìn rõ mặt nhau.
Á Mỵ thả bước tiến đến cho đến khi nàng nhìn rõ chân diện của Vị Phong.
Vị Phong từ tốn nói:
- Nàng biết ta đến đây à?
Á Mỵ gật đầu:
- Muội biết huynh sẽ đến. Thượng Quan nghĩa phụ đã nói với muội điều đó. Nghĩa phụ biết chắc chắn khắc huynh sẽ đến. Nếu Á Mỵ

muốn gặp huynh thì chỉ cần chờ ở đây tất gặp được Khắc Vị Phong.
Vị Phong buông tiếng thở dài.
- Nàng chủ định muốn gặp Vị Phong?
Á Mỵ gật đầu.
- Đúng… nếu không muốn gặp huynh… muội không chờ huynh.
- Á Mỵ tiểu thư muốn gặp Vị Phong vì cái gì?
Á Mỵ buông tiếng thở dài rồi nói:
- Đây không phải là chỗ để muội tâm sự với Khắc huynh.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại.
Chàng miễn cưỡng nói:
- Giữa Vị Phong và Á Mỵ hẳn chẳng còn gì để nói.
- Muội không nghĩ như huynh. Ngược lại, muội có rất nhiều điều để nói với huynh. Muội muốn nói nhiều lắm. Nghĩa phụ Thượng Quan dù sao cũng đã ra người thiên cổ. Huynh không để cho muội tỏ bày với huynh những gì muội cần nói à.
Vị Phong lưỡng lự rồi nói:
- Thôi được… Vị Phong sẽ nghe nàng nói tất cả những gì đang suy nghĩ nhưng trước tiên… Vị Phong muốn biết dưới đống tro tàn này có xác của Thượng Quan tiên sinh hay không?
- Huynh không tin nghĩa phụ đã chết trong tòa tháp đó à?
- Vị Phong được quyền hoài nghi chứ.
- Thôi được, Á Mỵ sẽ giúp huynh tìm xác nghĩa phụ của muội.
Nàng bước đến đống tro tàn và sau một lúc tìm kiếm liền nói với Vị Phong:
- Huynh lại đây xem.
Vị Phong bước đến bên nàng. Chàng nhận ra bộ xương nằm lẫn trong lớp tro tàn còn âm ấm.
Vị Phong buông tiếng thở dài.
Á Mỵ nhìn chàng:
- Giờ thì huynh đã tin nghĩa phụ của muội đã chết?
Chàng gật đầu.
Hai người rời khỏi đống đổ nát của tòa tháp. Á Mỵ đưa Vị Phong đến gian phòng xá. Nàng liếc trộm qua Vị Phong nhỏ nhẹ nói:
- Khắc huynh hẳn còn hận muội đúng không?
Vị Phong nhìn lại Á Mỵ. Chàng buông tiếng thở dài, gượng cười nói:
- Nàng đoán xem, ta có hận nàng không?
Á Mỵ lưỡng lự rồi gật đầu.
- Muội biết Khắc huynh còn hận muội. Nếu không muốn nói huynh có thể xuống tay giết muội bất cứ lúc nào.
Vị Phong lắc đầu.

- Đó là lời nàng nói thôi chứ thật ra trong tâm Vị Phong thì chẳng có hận gì Á Mỵ cả.
Nàng sững sờ với câu nói này của chàng mà miễn cưỡng hỏi:
- Sao Khắc huynh lại không hận muội. Muội là người bạc tình bạc nghĩa cơ mà. Muội đáng bị hận lắm chứ. Nếu huynh không hận muội, Á Mỵ không tin đâu.
Vị Phong mỉm cười nói:
- Thật sự là Vị Phong không hận Á Mỵ đâu.
- Tại sao huynh lại không hận muội. Phải chăng Khắc huynh vẫn còn yêu muội?
Vị Phong lắc đầu:
- Á Mỵ nói sai rồi, nếu Khắc Vị Phong còn hận Tần Á Mỵ tất trong tâm của ta còn có nàng. Nhưng ta đã không hận nàng tức là trong tâm Vị Phong không còn có Tần Á Mỵ. Trong tâm Vị Phong không còn Tần Á Mỵ thì ta đâu thể hận nàng được nữa. Giữa Vị Phong và Á Mỵ là một khoảng cách vời vợi, một khoảng cách mênh mông, còn gì nữa đâu mà hận.
Câu nói này của Vị Phong khiến chân diện Á Mỵ đỏ bừng. Nàng cảm tưởng mặt mình nóng bừng lên như vừa bị tát cả chậu nước sôi vào mặt. Mặc dù thẹn nhưng nàng vẫn cố giữ vẻ ôn hòa nhu nhã.
Nàng quay sang nhìn Khắc Vị Phong, cùng lúc đó một làn gió đêm thổi qua gian phòng xá, đem theo mùi xạ hương từ cơ thể nàng phả vào khứu giác chàng.
Á Mỵ thầm phấn khích bởi sự xuất hiện của làn gió đêm kia đem mùi hương da thịt nàng phả vào khứu giác Vị Phong. Nhưng khi chân diện chàng đập vào mắt nàng thì nàng lại thất vọng, bởi vẻ lạnh lùng băng lạnh trên khuôn mặt chàng.
Á Mỵ buông tiếng thở dài rồi nói:
- Vị Phong… huynh tha thứ cho muội.
- Ta tha thứ gì cho nàng?
Mặt nàng đỏ bừng như quả chín bởi câu nói này của chàng. Á Mỵ miễn cưỡng nói:
- Trước đây, Á Mỵ hiểu lầm huynh, muội nghĩ huynh là kẻ bại hoại, một kẻ vô tâm, vô tình nên đã phui bỏ tình của huynh. Nay Á Mỵ đã hiểu ra… huynh không phải là người như vậy.
Vị Phong cau mày cướp lời Á Mỵ:
- Ai bảo với nàng… ta không phải là người bại hoại?
- Thượng Quan nghĩa phụ. Trước khi, nghĩa phụ tự kết liễu đời mình đã nói cho muội biết, Khắc Vị Phong huynh không phải là người bại hoại như trước đây nghĩa phụ nghĩ.

Vị Phong buông tiếng thở dài rồi ôn nhu nói:
- Thượng Quan tiên sinh đã chết rồi. Vị Phong không muốn khơi lại chuyện cũ. Nếu như nghĩa phụ của nàng sớm nghiệm ra điều đó thì hẳn đã không có ngày hôm nay. Nhưng nay thì đã khác, tên đã buông ra khỏi cung không thể bắt lại được.
Vị Phong buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:
- Khắc Vị Phong giờ không nghĩ đến cái oan mà mình phải nhận lãnh trong thời gian qua, mà muốn lấy sự công bằng cho song đường mình. Hay nói một cách khác, ta buộc Thượng Quan Lân phải trả lại những gì lão đã vay đối với song đường của Khắc Vị Phong.
Nàng nheo mày nhìn chàng.
- Muội không hiểu ý của huynh.
- Nàng không phải là người trong cuộc thì sao có thể hiểu được những uẩn khúc trong cuộc đời này.
Vị Phong buông tiếng thở dài nhìn Á Mỵ.
- Nàng còn điều gì để nói với Vị Phong không?
Á Mỵ lưỡng lự rồi nói:
- Muội…
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng, nhìn chàng tỏ vẻ ngượng ngùng. Mãi một lúc sau, Á Mỵ mới thốt ra lời:
- Á Mỵ muốn quay lại với huynh.
Vị Phong quay sang nhìn nàng.
- Vị Phong không hiểu ý nàng.
- Huynh không hiểu hay không muốn hiểu?
- Vị Phong muốn nàng nói ra những ý niệm đang nghĩ trong đầu
- Khắc Vị Phong… muội yêu huynh, muội sẽ chuộc lại lỗi lầm của mình với huynh. Muội sẽ không làm huynh thất vọng nữa. Chúng ta sẽ có lại những gì đã từng có với nhau.
Vị Phong rút tay lại:
- Nối kết lại tình yêu đã bị đổ vỡ thì được gì?
Á Mỵ sững sờ bởi lời nói này của Vị Phong. Cổ họng nàng như có cái gì đó chặn ngang không thể thốt được lời.
Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Khắc đại ca… chúng ta đã từng có thời gian bên nhau rất đẹp và muội muốn trở lại những ngày như hôm nào.
Vị Phong buông tiếng thở dài nhìn Á Mỵ. Chàng ôn nhu nói:
- Khắc Vị Phong sẵn sàng bỏ tất cả để quay lại với thời gian hôm nào.
Á Mỵ phấn khích toan ôm Vị Phong. Nhưng chàng đã cản nàng lại. Á Mỵ mặc dù ngượng ngùng trước thái độ của Vị Phong nhưng vẫn

miễn cưỡng:
- Á Mỵ hạnh phúc quá. Khắc huynh thật độ lượng. Huynh đã tha thứ cho Á Mỵ. Á Mỵ sẽ không bao giờ làm Khắc huynh thất vọng và muộn phiền về muội nữa.
Vị Phong nhìn vào mắt Á Mỵ:
- Á Mỵ, Vị Phong chưa nói hết ý nghĩ trong đầu mình.
- Huynh đang nghĩ gì?
- Ta sẽ bỏ lại sau lưng tất cả muộn phiền đã đến với mình. Quay lại với tình yêu hôm nào giữa ta và nàng nhưng chỉ khi nào…
Vị Phong buông tiếp một tiếng thở dài rồi trang trọng nói:
- Chỉ khi nào Tiểu Càn, Tiểu Khốc, Tiểu Khan và Tiểu Ngưu sống lại.
Á Mỵ ngây người ra nhìn Vị Phong, nàng miễn cưỡng nói:
- Khắc huynh… làm sao khiến bốn người đó sống lại được?
- Nếu họ không sống lại được thì cái chết của họ là lưỡi dao mãi mãi chia cắt ta và nàng.
Vị Phong nhìn Á Mỵ lần nữa.
- Ta đã nói tất cả rồi. Nàng đừng chờ đợi.
Nói dứt câu Vị Phong toan rời gian phòng xá, nhưng Á Mỵ đã gắt giọng:
- Vị Phong…
Vị Phong nhìn lại nàng.
Chàng nhận ra ánh mắt của Á Mỵ long lên song sọc. Nàng rít giọng nói:
- Rượu mời ngươi không uống mà đòi uống rượu phạt ư?
- Giờ thì nàng mới lột thật bản chất của nàng.
- Ngươi tưởng Á Mỵ là người à?
- Ta biết điều đó.
- Vị Phong… ngươi không thể rời khỏi đây đâu.
Lời còn đọng trên miệng thì Tần Á Mỵ tợ như một con mèo nhảy xổ tới Khắc Vị Phong. Đôi ngọc thủ của nàng biến thành trảo công tợ như vuốt mèo chụp tới mặt và yết hầu của Vị Phong.
Chàng không dựng chưởng phát động Cửu Chưởng Huyền Công để đối phó với Tần Á Mỵ mà lại thi triển Vô Ảnh cước né tránh. Vồ hụt Vị Phong, đôi trảo công của Tần Á Mỵ vồ vào cây cột sau lưng chàng. Mười ngón tay của Tần Á Mỵ quay ngoắt lại, phát ra những tiếng gừ gừ nghe thật quái gở.
Vị Phong cau mày từ tốn nói:
- Ta cảm thấy kinh tởm nàng.
Chàng rít giọng nói tiếp:
- Nàng đừng buộc Khắc Vị Phong biến thành người vô tâm bất tình.

Nói rồi Khắc Vị Phong lướt ra khỏi gian phòng xá. Chàng vừa rời khỏi gian phòng xá thì chạm ngay Tịnh Sĩ Nhân.
Vị Phong dừng ngay cước bộ đối mặt với Tịnh Sĩ Nhân.
Tịnh Sĩ Nhân chấp tay sau lưng bước đến đối mặt với chàng. Gã nhạt nhẽo nói:
- Khắc đạo vương không thể đi được đâu.
- Quả thật là tại hạ muốn rời khỏi đây, nhưng bây giờ thì không muốn đi nữa. Bởi tại hạ gặp được các hạ.
Nghe chàng nói câu này Tịnh Sĩ Nhân phải cau mày.
- Gặp lại Tịnh mỗ, Khắc túc hạ không muốn đi nữa à?
Vị Phong gật đầu, từ tốn đáp lời Tịnh Sĩ Nhân.
- Hẳn Tịnh Sĩ Nhân các hạ chưa biết vì nguyên nhân gì mà Khắc Vị Phong thấy các hạ lại không muốn đi.
Tịnh Sĩ Nhân chau mày nhạt nhẽo nói:
- Nếu như Tịnh mỗ đoán không lầm thì các hạ muốn trả thù cho những gã tiểu hành khất tại ngôi nhà hoang đổ nát kia.
Vị Phong gật đầu.
- Đúng.
Chàng nói rồi buông tiếng thở dài, từ tốn hỏi:
- Vị Phong thỉnh giáo các hạ một điều.
- Cứ hỏi.
- Tại sao những tiểu đệ của tại hạ. Họ chỉ là những tiểu hành khất tội nghiệp… thế mà các hạ vẫn nhẫn tâm giết họ.
- Muốn biết ư… Có hai cách để các hạ biết. Một là xuống diêm phủ hỏi những gã tiểu hành khất đó.
Vị Phong cướp lời Tịnh Sĩ Nhân:
- Còn cách thứ hai?
- Buộc Tịnh Sĩ Nhân nói. Mà Tịnh mỗ lại biết Đạo vương Khắc Vị Phong chỉ có mỗi một tài ẩn thân. Mà cái tài ẩn thân đó thì không thể nào buộc ta phải nói được.
Tịnh Sĩ Nhân vừa nói dứt câu thì bất thình lình Tần Á Mỵ từ sau lưng Khắc Vị Phong với một thế chộp như mèo vồ mồi, nhảy sổ vào lưng chàng.
Vị Phong chỉ nhích động thân pháp. Á Mỵ đã vồ hụt. Nàng vồ hụt Khắc Vị Phong toan bật lên tấn công tiếp thì Tịnh Sĩ Nhân quát lớn.
- Dừng tay.
Á Mỵ toan công Vị Phong thì buột thu hồi thân thủ như lời của Tịnh Sĩ Nhân là mệnh lệnh đối với nàng.
Á Mỵ lui bước đến bên cạnh Tịnh Sĩ Nhân.
Họ Tịnh chấp tay sau lưng nhìn Vị Phong nói:

- Nếu như Khắc các hạ muốn trả thù… thì phải đấu với ta đó. Không biết các hạ có dám không nhỉ?
Vị Phong nhìn Tịnh Sĩ Nhân ôm quyền nói:
- Tại hạ thỉnh giáo.
- Anh hùng hảo hán đã nơi thì đừng nuốt lời đó.
Vị Phong trang trọng nói:
- Khắc Vị Phong không nuốt lời. Nhưng tại hạ hỏi các hạ… hành vi giết người nhất là những tiểu đệ của tại hạ, tóc còn để chỏm, nó không biết no, đói thì đối mặt hàng ngày của các hạ có đáng tuyên án tử không?
Tịnh Sĩ Nhân chau mày hừ nhạt rồi nói:
- Rất đáng nếu như các hạ có bản lãnh tuyên án tử với Tịnh mỗ.
Vị Phong gằn giọng nói:
- Tại hạ tuyên án tử đối với Tịnh các hạ.
- Tịnh mỗ không tin ngươi tuyên án tử được Tịnh mỗ. Mà ngược lại kẻ tuyên án tử chính là Tịnh mỗ.
Lời còn đọng trên cửa miệng, Tịnh Sĩ Nhân lắc vai lướt thẳng đến Vị Phong, phối hợp với thân pháp hung tợn đó, tả thủ của gã thi triển một thế trảo thộp lấy yết hầu đối phương.
Vị Phong không dùng Vô Ảnh cước né tránh mà dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng lấy thế trảo của họ Tịnh.
- Chát…
Chưởng và trảo của hai người vừa chạm nhau. Tịnh Sĩ Nhân cau mày khi phát hiện nội lực uy mãnh của Vị Phong. Mặc dù phát hiện ra điều đó nhưng gã vẫn tự tin, quát lớn:
- Ngươi đừng quên ta là Đoạn Kiếm Sát Vương.
Cùng với câu nói đó, tả thủ của Tịnh Sĩ Nhân xuất hiện mũi đoạn kiếm dấu trong tay áo. Lưỡi mật kiếm vừa xuất hiện thì gã cũng thi triển một chiêu kiếm từ dưới công ngược lên. Một ánh chớp bạch cắt ra như lưỡi tầm sét xuất hiện dưới đất, xẻ dọc màn đêm cắt lên bầu trời.
Khắc Vị Phong mặc dù được chân chuyền võ công của Vô Tướng Thần Tăng, nhưng rõ ràng kinh nghiệm đấu trường chẳng thể nào bì được với Tịnh Sĩ Nhân. Chính vì sự hẫng hụt kinh nghiệm trong giao thủ mà xuýt nữa chàng đã mất mạng bởi chiêu kiếm của họ Tịnh.
Khắc Vị Phong chỉ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc khi kịp thi triển bộ pháp Vô Ảnh cước theo phản xạ tự nhiên để bảo toàn mạng sống. Chính cái phản xạ như thiên phú đó mà Vị Phong đã kịp thối liền ba bộ, mặc dù vậy mũi mật kiếm của Tịnh Sĩ Nhân vẫn kịp rọc một đường dài cắt đôi y phục chàng.

Vị Phong thừ người nhìn Tịnh Sĩ Nhân. Đắc thủ một chiêu Tịnh Sĩ Nhân đắc ý, cười khẩy rồi nói:
- Xem ra Khắc các hạ cũng khéo né tránh đó. Nhưng chỉ biết né tránh và ẩn thân thì không thể nào tuyên án đối với Tịnh mỗ đâu. Xem như kiếp này Khắc Vị Phong đành phải thất ngôn với những gã tiểu hành khất kia rồi.
Vị Phong bặm môi nhìn Tịnh Sĩ Nhân như không chớp mắt. Lời nói vừa rồi của gã khơi dậy uất hận trong nội tâm chàng. Cảnh tượng hôm nào Vị Phong chứng kiến tại ngôi nhà Mai Hoa Trang, ngôi nhà mà chàng cho đó là tổ ấm của những kẻ bôn hành, cùng chung cảnh ngộ với mình tái hiện lại trong tâm thức.
Sự tái hiện đó khơi dậy trong chàng ngọn lửa hận âm ỷ. Nó chỉ muốn trảo ra ngoài bằng tất cả sự phẫn nộ ngùn ngụt, có thể san bằng bất cứ cái gì chận ngang đường nó.
Vị Phong gằn từng tiếng:
- Tại hạ tuyên án tử các hạ.
- Đó chỉ là lời nói ngoa.
Hai cánh môi Vị Phong mím lại.
- Không thể là lời nói xuông được.
Nói dứt câu Khắc Vị Phong thét lớn:
- Vị Phong chết hoặc Tịnh Sĩ Nhân phải chết.
Cùng với lời đó, Khắc Vị Phong vừa thi triển Vô Ảnh cước, vừa phát động Cửu Chưởng Huyền Công.
Sĩ Nhân cau màu khi nhận ra muôn vạn bóng người trước mắt làm gã hoa lẫn chẳng biết đâu là thực đâu là hư. Gã không khỏi lúng túng trước hiện tượng kỳ dị đó. Thậm chí gã nghĩ Khắc Vị Phong đã dùng bộ pháp ma quỷ để đào thoát thì cảm nhận áp lực như núi Thái Sơn đè tới mình.
Tịnh Sĩ Nhân dựng hữu chưởng để phòng bị thì thấy một chiếc bóng ảnh chưởng đen xì chụp tới.
- Ầm…
Cả cánh tay phải của Tịnh Sĩ Nhân những tưởng gãy ra thành từng đoạn, cùng với cảm giác đau đớn tột cùng, Tịnh Sĩ Nhân chưa hết hoàn hồn bởi uy lực của chưởng khí thì bóng ảnh thủ thứ hai lại chụp tới.
- Ầm…
Hữu thủ bộ lảo đảo, rồi ngồi bệt xuống đất khi tiếp bóng ảnh thủ thứ tư. Còn những bóng ảnh thủ còn lại vỗ ngay xuống đất, cày tung mặt cỏ chung quanh họ Tịnh.
Trước uy lực của Cửu Chưởng Huyền Công do Khắc Vị Phong phát

tán, Đoạn kiếm sát vương Tịnh Sĩ Nhân không còn tin vào mắt mình. Chân diện của gã tái nhờn, tái nhợt trông thật thảm hại.
Vị Phong đứng dang chân nhìn gã.
Tịnh Sĩ Nhân vẫn ngồi bệt dưới đất, lấy mắt nhìn Vị Phong.
Chàng cố nén sự căm phẫn trước kẻ sát nhân đã từng giết những tiểu đệ của mình mà miễn cưỡng hỏi:
- Tại hạ có thể thực hiện lời tuyên án của mình chứ.
Tịnh Sĩ Nhân nghiến răng nén cái đau đang dằn xé thể xác gã. Y chỏi tả thủ xuống đất từ từ đứng lên.
Gã gằn giọng nói:
- Hóa ra Khắc Vị Phong đã hoàn toàn thay đổi không còn là Khắc Vị Phong chỉ biết chạy trốn.
- Giờ thì các hạ có thể nói vì sao phải giết những tiểu đệ vô tội của tại hạ rồi chứ?
- Khắc các hạ không quên câu hỏi đó à?
- Không.
- Được… ta nói.
Hít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực, mắt đăm đăm nhìn vào Vị Phong gằn từng tiếng.
- Tịnh mỗ thích giết người.
Lời còn đọng trên hai cánh môi, Tịnh Sĩ Nhân đẩy tả thủ đến trước. Lưỡi đoạn kiếm dấu trong tay áo cắt thẳng ra tợ như một ánh chớp xẹt đến yết hầu của Vị Phong. Đây là sát chiêu cuối cùng mà Tịnh Sĩ Nhân nghĩ cả cuộc đời y sẽ chẳng bao giờ dùng đến. Sát chiêu mà y đặt cả sinh mạng của bản thân lên nó.
Lưỡi đoạn kiếm chưa đến đích thì chạm ngay chín bóng ảnh thủ Cửu Chưởng Huyền Công.
- Chát.
Nó bật ngược trở lại với sự gia tăng còn mãnh liệt hơn khi thoát ra khỏi tay họ Tịnh.
- Phập…
Ngọn đoạn kiếm thù xuyên qua chấn tâm của Tịnh Sĩ Nhân, đồng thời hất gã phải liên tục thối liền chín bộ mới trụ được. Tịnh Sĩ Nhân ôm lấy ngực mình. Máu trào qua kẽ tay gã thấm đỏ cả một vùng thượng đẳng.
Mắt vẫn đăm đăm nhìn Vị Phong khuôn mặt gã cứ nảy giật như trúng phong lên cơn co giật.
Gã cố lắm mới thốt ra lời.
- Ngươi đúng là một hảo thủ.
Nói rồi y đưa tay ve sợi râu dài, bứt nó ra khỏi má mình mới chịu đổ

sập đến trước để hồn lìa khỏi xác.
Caí chết của Đoạn kiếm sát vương Tịnh Sĩ Nhân khiến Tần Á Mỵ bủn rủn cả người. Nàng hoàn toàn bất ngờ, không tin hiện trường trước mắt. Chính vì thế mà Á Mỵ cứ giương mắt nhìn Vị Phong.
Nàng không khỏi giật mình, hồi hộp khi Vị Phong dời đôi uy nhãn chiếu vào nàng.
Tần Á Mỵ buột miệng nói:
- Á Mỵ không có nhúng tay vào những cái chết của tiểu đệ.
- Đúng ra Vị Phong cũng phải tuyên án tử nàng như những tiểu đệ còn trong tâm ta đã xin với ta tha cho nàng một cái mạng.
Chàng khẽ lắc đầu nói tiếp:
- Tần Á Mỵ nàng đừng bao giờ cho ta thấy mặt nàng. Đừng bao giờ.
Nói xong Vị Phong quay bước bỏ đi chẳng quay đầu nhìn lại.
Chàng đi chưa được bao lâu thì trong bóng tối một người bước ra tiến lại bên Tần Á Mỵ.
Á Mỵ nhìn lại người đó ngập ngừng nói:
- Nghĩa phụ… hắn đã giết Tịnh huynh.
Thượng Quan Đại Phu nhìn xuống xác Tịnh Sĩ Nhân. Lão từ tốn nói:
- Khắc tiểu từ đã thay đổi. Một số thay đổi mà ta không ngờ tới. Nhưng Tịnh Sĩ Nhân chết cũng xứng đáng lắm. Ít ra ta cũng biết được sự thay đổi của tên tiểu tử kia.
Á Mỵ vồn vã nói:
- Nghĩa phụ… chúng ta phải làm sao?
- Cho dù gã có thay đổi trở thành một hảo thủ vẫn không khỏa lấp được cái nhược yếu đuối không thể làm người giữ ván cờ.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 37
Tà nhân lưỡng diện

Sự tĩnh lặng trong mộ địa Dương Châu tạo ra vẻ âm u rờn rợn. Phàm khi đêm xuống thì không ai bước vào mộ địa Dương Châu nhưng đêm nay có người lẳng lặng tiến vào khu mộ địa đó. Người đi vào khu mộ địa chẳng phải ai khác mà chính là Võ lâm thánh chủ Ngô Tự.
Lão đi thẳng đến trước ngôi mộ của Diệp Diệp. Đứng trước nấm mộ của Diệp Diệp, Ngô Tự đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng

người nào. Lão cau mày từ tốn nói:
- Khắc Vị Phong… lão phu đã đến rồi. Chẳng lẽ ngươi hẹn với lão tọa đến đây rồi tránh mặt bổn tọa à.
Ngô Tự vừa nói dứt câu thì Vị Phong từ sau nấm mộ của Diệp Diệp bước ra.
Chàng ôm quyền từ tốn nói:
- Tôn giá đến thật đúng hẹn.
Ngô Tự nhìn Vị Phong từ đầu đến chân. Lão ôn nhu nói:
- Ngươi cũng rất đúng hẹn.
- Khắc Vị Phong chỉ sợ tôn giá không đến.
- Tại sao bổn tọa không đến chứ nhưng bổn tọa hỏi ngươi… ngươi có đem theo Long Kiếm và họa đồ Tử Thành hay không?
- Tất nhiên là có.
- Hãy cho ta xem những thứ đó trước.
Vị Phong nhìn lão ôn nhu nói:
- Họa đồ Tử Thành đang ở trong đầu tại hạ. Còn Long Kiếm thì đang ở trong tay.
Chàng nói rồi xòe hữu thủ. Ánh hào quang tỏa ra từ thanh Long kiếm nằm gọn trong lòng bàn tay của Khắc Vị Phong. Chàng nắm bàn tay lại.
- Tôn giá thấy Long Kiếm rồi chứ?
- Bổn tọa đã thấy rồi.
Ngô Tự vuốt râu, nhìn Vị Phong nói:
- Lão Thượng Quan Đại Phu gian trá đã bị Khắc tử làm nhục không thể sống dưới gầm trời Trung Nguyên, nên đã tự kết liễu mình bằng hỏa công Vị Phong… ngươi đã làm được tất cả những gì ngươi muốn rồi. Bổn tọa với thân phận của một võ lâm thánh chủ đã có thể tuyên cáo với quần hùng ngươi là kẻ trong sạch.
Ngô Tự điểm nụ cười mỉm, vuốt râu nói:
- Khắc Vị Phong đã tìm đến Thiên Vân Trang để nhờ bổn tọa giải oan và bây giờ ngươi đã toại nguyện.
Vị Phong lắc đầu.
- Vị Phong biết tôn giá có thể giải oan cho Vị Phong, trả lại sự trong sạch cho Vị Phong, nhưng Vị Phong muốn biết ai đã hại Diệp Diệp tiểu thư. Trước mộ phần của Diệp Diệp… hãy cho Vị Phong biết điều đó. Có như vậy Khắc Vị Phong mới tẩy rửa được những mặc cảm trong tâm mình.
Ngô Tự vuốt râu từ tốn nói:
- Cứ gì Khắc Vị Phong cứ khư khư muốn biết sự thật trong đêm đó. Hãy xem như cái chết của Diệp Diệp tiểu thư là do Thượng Quan lão

tặc tạo ra và bây giờ lão cũng đã đền mạng.
Vị Phong lắc đầu.
- Không… Vị Phong phải biết. Bởi cái chết của Diệp Diệp là sự khởi đầu của những sóng gió mà Khắc Vị Phong đã trải qua.
- Khắc công tử hãy xem như cái chết của Diệp Diệp là do Thượng Quan lão tặc tạo ra.
Vị Phong lắc đầu.
- Thượng Quan Đại Phu không hề nhúng tay vào cái chết của Diệp Diệp.
Vị Phong có thừa suy nghĩ để nghiệm ra điều đó.
Ngô Tự lưỡng lự rồi nói:
- Thôi được… Khắc công tử đã muốn biết thì ta sẽ nói vậy.
Ngô Tự đảo mắt nhìn xung quanh rồi áp tay vào mặt. Lão lột bỏ chiếc mặt nạ da người, để lộ chân diện của Vạn Xuân Trang chủ Hoàng Khởi Nguyên…
Vị Phong nhìn Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên từ tốn nói:
- Vị Phong cũng nghĩ đến trang chủ.
- Công tử đã nghĩ đến ta à?
Vị Phong gật đầu. Chàng ôn nhu nói:
- Sao trang chủ lại nhẫn tâm hại ái nữ của mình?
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên nhìn Vị Phong.
- Ả nha đầu nằm dưới nấm mồ này cũng đáng chết lắm. Ả cũng chẳng nên sống trên đời này làm gì?
Trang chủ có thể thốt ra lời nói đó được à?
- Nếu bổn tọa có phải xuống tay giết thêm một đứa nữa cũng không ngần ngại.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại. Chàng trang trọng nói:
- Hùm dữ còn không ăn thịt con, sao tôn giá lại có thể sát tử ái nữ của mình. Tôn giá còn nhân tính của một người cha hay không?
Hoàng Khởi Nguyên vuốt râu cười khảy rồi nói:
- Ta là kẻ dùng người. Khi đã dùng không được thì phải để cho người đó đi chứ. Huống chi Diệp Diệp lại từng muốn ta đừng bao giờ khoác bộ mặt của võ lâm thánh chủ Ngô Tự nữa.
Vị Phong cau mày:
- Tôn giá có biết vì sao Diệp Diệp tiểu thư không muốn tôn giá khoác bộ mặt của võ lâm thánh chủ Ngô Tự không?
- Ngươi có thể cho ta biết không?
Vị Phong buông tiếng thở dài.
- Bởi vì Diệp Diệp tiểu thư đã biết võ lâm thánh chủ là con người như thế nào. Người đã từng sát hại huynh trưởng mình, giam cầm tỷ tỷ.

Thế mà trang chủ vẫn thay vào chỗ của Ngô Tự, chuốc lầy những gì hắn đã tạo ra nghiệp quả.
- Còn bổn tọa thì nghĩ khác. Ngô Tự là võ lâm thánh chủ, nên ta mới đội lốt của gã. Ta thừa biết Ngô Tự đã làm gì để trở thành võ lâm thánh chủ. Thật ra Ngô Tự cũng chẳng có tài cán gì nhưng y lại là kẻ biết theo đóm ăn tàn. Tất cả những gì Âu Trung Văn và Lạc An phu nhân tạo phước. Ngô Tự đều hưởng tất.
Lão vuốt râu nhìn Vị Phong nói tiếp:
- Chỗ của Ngô Tự hôm nay đúng ra do chính phụ thân của công tử tạo nên.
- Và trang chủ đã giết Ngô Tự để đoạt lấy.
Vạn Xuân trang chủ vuốt râu mỉm cười rồi nói:
- Hắn gieo quả nào thì phải chịu nghiệp quả nấy. Xét theo lẽ công bằng thì mặt nào đó, lão phu đã thay trời hành đạo, trừng trị kẻ gian ác, giết huynh trưởng, giam hãm tỷ tỷ. Việc làm của lão không trái với đạo lý làm người chứ.
Vị Phong lắc đầu.
- Rất trái với đạo lý làm người.
- Trái chỗ nào.
- Tôn giá giết Ngô Tự không phải vì nghĩa, mà vì tham vọng bá đạo độc chiếm võ lâm giang hồ. Nói cách nào đó một Ngô Tự bất nhân bất nghĩa, phải nhận quả báo bất nhân, bất nghĩa nhưng lại có một Ngô Tự khác thay vào. Gã Ngô Tự này còn tàn nhẫn và nham hiểm hơn. Gã đó chính là Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên. Nếu Ngô Tự bất nhân, bất nghĩa, tôn giá cũng chẳng thua gì hắn nếu không muốn nói là hơn. Tôn giá chẳng từ nhận bất cứ một thủ đoạn nào miễn đạt được mục đích của mình mà thôi.
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên cười khẩy rồi nói:
- Khắc tiểu tử… bổn tọa đến không phải để ngươi dạy những bài học đạo lý làm người mà bổn tọa đến với mục đích khác.
- Vị Phong biết mục đích của tôn giá mà, cũng vì nghiệm ra mục đích của tôn giá mà Vị Phong mới hiểu, Hoàng Khởi Nguyên Vạn Xuân trang chủ có hai bộ mặt.
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên hừ nhạt rồi nói:
- Ngươi cũng khá thông minh và tinh tế đó. Khi đó bổn tọa ngươi đến Thiên Vân Trang gặp một người, người đó có thể giải oan cho ngươi, thì ta nghĩ ngươi không thể nào đoán được mục đích của ta.
Vị Phong chau mày, từ tốn nói:
- Thật ra tôn giá định lợi dụng Vị Phong, tôn giá chẳng có ý giải oan cho Vị Phong đâu mà chỉ muốn Vị Phong trao lại bức họa da dê và

Ngọc Kỳ Lân đã lấy của Thượng Quan Lân.
Hoàng Khởi Nguyên vuốt râu:
- Ta còn muốn ngươi làm hơn thế nữa và ta đã quá bất ngờ khi Khắc Vị Phong làm được hơn những gì mà ta tưởng tượng ra. Bổn tọa muốn nhổ cái gai Thượng Quan tiên sinh từ lâu lắm rồi, nhưng chẳng thể nào nhổ được. Không ngờ ngươi lại giúp ta chu toàn công việc đó. Ta đã từng nghĩ phải thưởng công lớn cho ngươi đó.
Hoàng Khởi Nguyên vuốt râu từ tốn nói:
- Khắc Vị Phong… giờ bổn tọa có một đề nghị này với ngươi.
- Tại hạ đang lắng nghe tôn giá nói…
- Ngươi đồng ý với ta rằng sinh làm một con người đã khó và trở thành một con người đỉnh thiên lập địa càng khó hơn chứ.
Vị Phong gật đầu.
- Vị Phong rất đồng ý với những gì tôn giá nói.
- Thế thì ta và ngươi sẽ cùng kết hợp với nhau. Bổn tọa và ngươi sẽ khai thông Tử Thành. Khắc Vị Phong sau khi khai thông Tử Thành, ta và ngươi sẽ trở thành những chủ nhân ông trên cõi giang hồ. Lúc bấy giờ ngươi cũng chẳng khác gì Thượng Quan lão tặc, thiên hạ trải thảm đỏ đón chân ngươi.
Lão vuốt râu quan sát chàng rồi từ tốn nói:
- Với lại ngươi còn trẻ… còn nhiều cơ hội để có thể vượt qua cái ngưỡng cửa mà bổn tọa mơ ước nữa. Vị Phong… ngươi không từ chối đề nghị của ta chứ?
Vị Phong buông tiếng thở dài, ôn nhu nói:
- Tôn giá có thể cho Khắc Vị Phong biết… đối với mối thù sát tử mẫu thân, Vị Phong sẽ xử như thế nào?
Đôi chân mày của Hoàng Khởi Nguyên nheo lại. Mặt lão lộ những nét bất nhẫn:
- Cái chết của mẫu thân ngươi chỉ là tiểu tiết. Đôi khi người ta phải biết hy sinh tiểu tiết để có đại nghiệp.
- Khắc Vị Phong không là con người như vậy.
Hoàng Khởi Nguyên thở hắt ra một tiếng. Lão buột miệng hỏi:
- Thế ngươi là con người gì?
- Vị Phong trọng nghĩa, khinh kẻ bất nhẫn và bất đạo. Tại hạ đã biết khinh kẻ bất nhẫn, bất nghĩa, bất đạo thì sao có thể kết hợp với tôn giá được. Đã không kết hợp được với tôn giá, Khắc Vị Phong còn tâm niệm phải thanh toán những oan nợ mà tôn giá đã gieo ra với mẫu thân mình.
Mặt Hoàng Khởi Nguyên xa sầm.
Lão miễn cưỡng nói:

- Khắc Vị Phong… ngươi đang tự chuốc họa vào mình đó.
Vị Phong trang trọng đáp lời Hoàng Khởi Nguyên.
- Khắc Vị Phong chấp nhận cái họa mà tôn giá sắp ban như một định nghiệp mà mình phải nhận lãnh.
Chàng buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:
- Trong tay Vị Phong có Long Kiếm, tôn giá sẽ có được thứ tôn giá cần nếu giết được Khắc Vị Phong.
Hoàng Khởi Nguyên dồn và hỏi:
- Còn bức họa trong đầu ngươi.
- Di Tuyết Hân tỷ tỷ.
Tuyết Hân từ sau một nấm mồ khác bước ra.
Hoàng Khởi Nguyên chau mày. Lão nhìn Di Tuyết Hân.
Tuyết Hân bước đến bên Vị Phong. Nàng nhìn Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên nói:
- Bổn sứ có thể thấy quần hùng võ lâm Trung Nguyên tuyệt cáo võ lâm chủ Ngô Tự không tồn tại trên thế gian này nữa.
Mặt Hoàng Khởi Nguyên sa sầm.
Di Tuyết Hân từ tốn nói tiếp:
- Nếu như tôn giá muốn trở thành võ lâm thánh chủ Ngô Tự, thì chỉ có một cách duy nhất.
Hoàng Khởi Nguyên buột miệng hỏi:
- Nàng nói thử xem… Bổn tọa phải làm gì?
- Làm chủ Tử Thành.
Hoàng Khởi Nguyên gằn giọng:
- Bổn tọa cũng có ý đó. Làm chủ Tử Thành bổn tọa không còn phải khoác bộ mặt của họ Ngô.
Tuyết Hân nhạt nhẽo nói:
- Vậy để làm chủ Tử Thành, tôn giá phải làm gì?
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên dời mắt nhìn lại Khắc Vị Phong:
Lão đổi giọng ôn nhu nói:
- Trong mộ địa này hẳn chỉ có ba người chúng ta.
Di Tuyết Hân gật đầu.
- Không sai.
Lão nhìn lại Di Tuyết Hân.
- Cô nương nói thật chứ?
Tuyết Hân cam đoan điều đó.
Hoàng Khởi Nguyên vuốt râu, rồi chậm rãi nói:
- Vậy chúng ta sẽ phân định ai là chủ nhân của Ngọc Kỳ Lân, Long Kiếm và Phụng Tiên bằng võ công chứ.

Lão nhìn lại Khắc Vị Phong:
- Khắc Vị Phong… hẳn là ngươi đồng ý với bổn tọa. Đây là cách duy nhất để ngươi trả thù cho mẫu thân ngươi. Bổn tọa không hề chối bỏ hành vi chính tay bổn tọa đã giết mẫu thân ngươi. Lạc An phu nhân.
- Trang chủ không cần phải nói. Vị Phong đã biết trang chủ là người giết mẫu thân.
Hoàng Khởi Nguyên cười khẩy, nhướng nhìn Vị Phong.
- Vậy là ngươi có đồng ý với đề nghị của lão phu không?
Vị Phong gật đầu.
- Vị Phong rất sẵn lòng nhận lời trang chủ.
Chàng nói rồi lầy Long Kiếm đặt xuống, ngay trước mộ phần của Diệp Diệp. Chàng nhẩm nói: “Diệp Diệp cô nương… minh chứng cho tại hạ.”
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên lấy pho tượng Ngọc Kỳ Lân bằng lam ngọc bước đến đặt xuống bên cạnh Long Kiếm. Lão nhìn lại Di Tuyết Hân.
- Đến phần của Di cô nương.
Tuyết Hân liếc mắt nhìn qua Vị Phong. Nàng hơi lưỡng lự, rồi lấy trong ống tay áo ra một xấp vải thêu hình cánh chim, đặt xuống bên cạnh hai báu vật kia.
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên nhìn ba thứ báu vật với ánh mắt hừng hực vẻ ham muốn thèm thuồng. Lão vuốt râu nói:
- Cuối cùng Ngọc Kỳ Lân, Long Kiếm và Phụng Tiên cũng đã hợp nhất.
Tuyết Hận nghiêm giọng nói tiếp theo Hoàng Khởi Nguyên.
- Nhưng ba báu vật này thuộc về ai, còn phải xem ai là người có duyên phận với chúng.
Hoàng Khởi Nguyên vuốt râu nói:
- Nếu trong mộ địa này chỉ có ba người chúng ta thì người có duyên phận đích thị là bổn nhân rồi.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 38
Nghiệp phận giai nhân

- Khắc tiểu tử… ngươi không phải là đối thủ của bổn nhân đâu. Hãy hạ mình quỳ phục bổn nhân, ngươi sẽ sống. Nếu khăng khăng là tự

ngươi đi tìm tử lộ cho mình.
Vị Phong nghiêm giọng đáp lời:
- Sau lưng Vị Phong là mẫu thân Lạc An cùng Diệp Diệp tiểu thư, trước mặt Vị Phong là kẻ bất nghĩa vô tâm Hoàng Khởi Nguyên. Vị Phong chỉ có một con đường đi về phía trước. Đi đến cõi tận cùng trong nghiệp chướng trầm luân.
Nghe chàng thốt ra câu nói này, Di Tuyết Hân cũng phải sững sờ. Nàng dõi mắt nhìn chàng.
Hoàng Khởi Nguyên đanh giọng nói:
- Khắc tiểu tử… ngươi đã lựa chọn rồi ư?
- Tôn giá cứ ra tay.
Hoàng Khởi Nguyên buông tiếng thở dài.
Lão miễn cưỡng nói:
- Thế còn họa đồ dẫn đến Tử Thành.
- Nếu Vị Phong chết tôn giá sẽ thấy nó ngay trên người tại hạ.
- Tiểu tử sẽ được thấy sự đau khổ như thế nào khi dám đối địch với bổn nhân.
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên vừa nói vừa dấn bước về phía Vị Phong. Mỗi bước chân của lão đều để lại dấu giày trên mặt đất.
Lão rít một luồng chân ngươn rồi nói tiếp.
- Tiểu tử phải chết.
Liền ngay sau lời nói đó, Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên vồ thẳng về phía Khắc Vị Phong một đạo phách không chưởng với tám thành nội lực phát tác ra đạo phách không chưởng này. Hoàng Khởi Nguyên đoan chắc Vị Phong phải dụng đến Cửu Chưởng Huyền Công của chàng phát ra đón lấy đạo phách không chưởng của Hoàng Khởi Nguyên.
- Ầm…
Vạn Xuân trang chủ gần như hoàn toàn bất ngờ trước Cửu Chưởng Huyền Công của đối phương. Lão liên tục thối liền chín bộ, mà vẫn cảm thấy hoa mắt nghẹt thở phải đưa tay ôm lấy vùng thượng đẳng.
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên rùng mình. Lão sửng sốt nhìn Khắc Vị Phong.
- Khắc tiểu tử… vừa rồi ngươi đã thi triển “Vô Địch Chưởng” phải không?
- Võ công của Vị Phong được chân truyền bởi sư tôn Vô Tướng Thần Tăng.
Nghe chàng thốt ra câu nói này, bất giác Hoàng Khởi Nguyên thối lại một bộ.

Thấy lão thối bộ, Khắc Vị Phong biết ngay lão tặc họ Hoàng e dè bởi tuyệt chưởng Cửu Chưởng Huyền Công của chàng.
Chàng rít giọng nói:
- Vị Phong thay sư tôn hành đạo giang hồ, lập lại sự công bằng và chính đạo đã bị tôn giá hủy hoại.
Chàng vừa dứt câu thi triển luôn bộ pháp Vô Ảnh cước phối hợp cùng với Cửu Chưởng Huyền Công công thẳng đến Hoàng Khởi Nguyên.
Vị Phong chủ động phát tác chiêu công. Cả một màn ảnh thủ dầy đặc chớp nhoáng chụp tới lão chẳng khác nào một tấm lưới thiên la địa võng khiến cho lão phải lúng túng. Tấm lưới thiên la địa võng được kết tạo bằng Cửu Chưởng Huyền Công gần như không cho lão Hoàng có một khe hở để né tránh mà phải buộc đối mặt với nó.
Hoàng Khởi Nguyên chẳng còn một lựa chọn nào khác mà phải dụng chưởng đón thẳng đỡ thẳng bằng tất cả nội lực bình sinh của mình.
- Ầm… ầm… ầm… ầm……
Những tiếng sấm chưởng phát ra khắp chung quanh thân ảnh của Vạn Xuân trang chủ. Sau mỗi tiếng sấm chưởng thì lão lại phải thối bộ cho đến khi bị nhấc lên khỏi mặt đất quẳng về sau non ba trượng, nằm duỗi dài dưới đất. Miệng trào ra dòng máu đỏ ối.
Mặc dù bị trọng thương nhưng Hoàng Khởi Nguyên vẫn cố chỏi tay ngồi lên.
Khắc Vị Phong chậm rãi bước đến trước mặt lão. Chàng rọi hai luồng sát nhãn hừng hực chiếu vào Vạn Xuân trang chủ.
Tiếp nhận hai luồng uy nhãn đầy sức chết chóc của Khắc Vị Phong, Vạn Xuân trang chủ buột miệng nói:
- Khắc công tử… tha cho lão phu.
Nghe lão thốt ra câu này bất giác cơn phẫn nộ trong tâm của Khắc Vị Phong bất giác chùng xuống.
Chàng buông tiếng thở dài nhìn Hoàng Khởi Nguyên.
- Trước một phần của Diệp Diệp tiểu thư và các linh hồn trong mộ địa Dương Châu này, Khắc Vị Phong cho trang chủ một sinh lộ. Đây là cơ hội cuối cùng, hy vọng trang chủ sẽ lấy nó để quay đầu lại chính đạo. Nếu như Trang chủ vẫn giữ tham vọng độc bá võ lâm nghiệp quả diệt thân sẽ đến với người.
Vị Phong thốt ra câu nói đó bởi chàng nghĩ đến chỉ ngôn của sư tôn Vô Tướng Thần Tăng, lấy chữ nhân quả luân hồi làm điểm báo cho những ác ma nhân trong giới võ lâm.
Nhìn lại Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên một lần nữa, Khắc Vị Phong nghĩ thầm trong đầu:

- Mẫu thân… miễn thứ cho con đã không trả thù cho mẹ.
Ý niệm lướt qua đầu chàng rồi, mới quay bước đến bên mộ phần của Diệp Diệp.
Lão Hoàng nhìn sau lưng Vị Phong từ từ đứng lên. Lão buông một tiếng thở dài, mới quay bước rời ngay khỏi mộ địa Dương Châu.
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên bỏ đi rồi, Vị Phong mới để mắt đến Ngọc Kỳ Lân, Long Kiếm và Phụng Tiên.
Chàng nhìn Di Tuyết Hân từ tốn nói:
- Tuyết Hân tỷ tỷ. Từ ba báu vật này mà Trung Nguyên dậy sóng ba đào.
Khắc Vị Phong buộc phải hủy chúng để không còn oan trái xảy ra trong giới võ lâm Trung thổ nữa.
Chàng nói rồi không cần biết Tuyết Hân có đồng ý hay không mà nhón tay nhặt lấy Long Kiếm.
Vị Phong vận công toan hủy thanh Long Kiếm trong bàn tay thì Tuyết Hận khoát tay.
- Vị Phong dừng tay.
Vị Phong nhìn lại Tuyết Hân:
- Tuyết Hân tỷ tỷ không muốn Vị Phong hủy nó ư?
Tuyết Hân điểm nụ cười mỉm nhìn Vị Phong từ tốn nói:
- Ý của Khắc Vị Phong đã quyết như vậy thì Tuyết Hân đâu cản được. Nhưng Tuyết Hân có ý này.
- Ý của Tuyết Hân tỷ tỷ là gì?
Trong ba báu vật đang có ở đây chỉ cần hủy một thứ thôi thì mãi mãi chẳng một ai có thể khai thông Tử Thành. Nếu Khắc Vị Phong muốn hủy chúng thì hãy cho Tuyết Hân hủy Phụng Tiên trước.
Vị Phong nhìn Tuyết Hân:
- Nếu Tuyết Hân tỷ tỷ muốn.
Nàng mỉm cười.
- Tất nhiên Tuyết Hân phải hủy Phụng Tiên rồi.
Nàng nhặt lầy tấm vải Phụng Tiên, nhìn Vị Phong ôn nhu nói:
- Vị Phong biết không, không chỉ võ lâm Trung Nguyên cần ba thứ báu vật này mà ngay cả Đại Liêu cũng cần. Tuyết Hân hứa với Quốc mẫu, bằng mọi giá sẽ đưa tất cả những báu vật này về Đại Liêu. Nay không đưa được thì phải hủy nó.
Vị Phong gật đầu:
- Tỷ làm theo ý của mình.
Tuyết Hân cầm mảnh lụa Phụng Tiên giũ mạnh ra.
Trước mắt chàng là một cánh chim Phụng tỏa sắc quang óng ánh làm ló cả mắt.

Thần nhãn của Khắc Vị Phong còn chói lòa thì Di Tuyết Hân giũ nhẹ đôi cánh chim Phụng về phía chàng. Một đạo nhu phong từ đôi cánh Phụng Tiên lao tơí Khắc Vị Phong.
Khi Vị Phong cảm nhận được luồng nhu phong đó thì đầu óc cũng choáng váng, tứ chi bủn rủn mất ngay nội lực. Chàng buột miệng nói:
- Tuyết Hân tỷ tỷ.
Vị Phong lảo đảo, rồi ngã ngồi xuống trước mộ phần của Diệp Diệp.
Tuyết Hân điểm nụ cười mỉm, nhìn Vị Phong từ tốn nói:
- Tuyết Hân không thể để Vị Phong hủy ba báu vật này được.
Nàng vừa nói vừa gỡ tay Vị Phong đoạt lấy Long Kiếm.
Cất tất cả ba thứ báu vật đó vào túi gấm, cột lại, Tuyết Hân nói với Vị Phong:
- Vị Phong… Tuyết Hân phải đem những báu vật này về Đại Liêu. Đó là chức phận của Tuyết Hân trong chuyến du nhập trung thổ này.
Vị Phong nhìn Tuyết Hân từ tốn nói:
- Tuyết Hân… tỷ biết khi đem những báu vật này về Đại Liêu, thì nhất định giữa Trung Nguyên và Đại Liêu sẽ có cuộc tàn sát. Bá tánh sẽ chịu cảnh binh đao… ai cũng biết Đại Liêu có ý định độc bá Trung Nguyên.
- Nếu Liêu chúa làm chủ Tử Thành chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh, rồng thêm vuốt. Mà Tuyết Hân lại là người hán. Người của Trung Nguyên, nhưng ở Trung Nguyên Tuyết Hân chỉ có hận thù. Còn đối với Đại Liêu là ân trọn nghĩa dầy. Nên Tuyết Hân về Đại Liêu.
- Nếu Tuyết Hân tỷ tỷ nghĩ đến Đại Liêu, nghĩ đến cái ân nghĩa thì càng phải làm cái gì đó để tránh một cuộc tàn sát giữa Liêu Quốc và Trung Nguyên.
Chàng khẩn thiết nói tiếp:
- Tuyết Hân tỷ tỷ nghĩ lại coi. Nếu có cuộc tàn sát giữa Đại Liêu và Trung Nguyên thì ai sẽ là người hứng chịu binh đao máu chảy thành song, thây chất thành núi. Chỉ có bá tính chịu khổ thôi.
- Những bọn tham quan ô lại, bọn cường hào ác bá cũng phải trả giá.
Nàng cắn răng trên vào môi dưới, suy nghĩ một lúc rồi nhìn Vị Phong nói:
- Vị Phong… hay là hãy cùng với Tuyết Hân về Đại Liêu. Tuyết Hân biết Vị Phong là người trung nghĩa, nhân hậu… mà người Trung Nguyên thì không nhận ra điều đó.
Vị Phong lắc đầu:
- Tuyết Hân tỷ tỷ… Vị Phong đã sinh ra trên mảnh đất này thì chỉ có thể chết với nó mà thôi. Vị Phong xin tỷ.

Đôi chân mày Tuyết Hân nhíu lại. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Vị Phong đâu biết mối hận của Tuyết Hân đối với Trung Nguyên như thế nào. Trước đây, Tuyết Hân và Tuyết Cầm tỷ tỷ là hai trang tiểu thư đài các của Hàn Châu viên trang. Nhưng đã bị bọn tham quan ô lại của Hàn Châu khiến cho song đường phải bị đưa ra pháp trường với tội danh mưu phản chúa. Tuyết Cầm tỷ tỷ buộc phải bán mình cho lão Tuần Phủ đại nhân Cao Vị. Rồi sau đó bị phu nhân của Cao Vị đưa vào thanh lâu đặng kiếm ngân lượng cho mụ. Nếu Tuyết Hân không được Quốc Cữu Đại Liêu cưu mang đưa về Đại Liêu, có lẽ hôm nay chẳng khác gì Tuyết Cầm tỷ tỷ. Cái hận đó làm sao Tuyết Hân quên được. Tuyết Hân đã thề một ngày nào đó sẽ quay lại Trung Nguyên thanh toán những oan nợ.
Nàng nhìn lại Vị Phong:
- Đây là cơ hội tốt để Tuyết Hân trả hận năm xưa.
Vị Phong lắc đầu:
- Tuyết Hân tỷ tỷ… mối hận trong lòng tỷ do một gã tham quan Cao Vị gieo ra. Chẳng lẽ tỷ lại buộc bá tính rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng. Nếu nói về hận, thì Khắc Vị Phong còn hận hơn tỷ nhiều. Nhưng hận thù trả bằng hận thù thì chẳng biết đến bao giờ mới trả xong đây. Huống chi tỷ vì hận một gã tuần phủ nhỏ nhoi mà lại kéo cả bá tính Trung Nguyên lẫn Đại Liêu vào chốn binh đao tàn sát, chết choc.
Tuyết Hân nhìn chàng.
Chàng nhìn Tuyết Hân.
- Tuyết Hân tỷ hãy nghĩ lại coi. Đừng vì thù riêng.
Chàng vừa dứt câu thì Chu Thái lừng lững xuất hiện. Sự xuất hiện của Chu Thái khiến Vị Phong không khỏi bi quan và bồn chồn.
Chu Thái nhìn Vị Phong, nheo môi khinh thị rồi nói:
- Khắc Vị Phong… ngươi không cần phải van xin Di Tuyết Hân làm gì nữa.
Tuyết Hân cau mày, bất nhẫn nói:
- Chu hộ pháp… bổn sứ đâu lịnh cho ngươi đến đây.
Chu Thái nhìn nàng nhạt nhẽo nói:
- Di đặc sứ không lịnh nhưng Chu Thái có bổn phận theo chân người.
Y vừa nhìn vừa rút trong tay áo ra tấm lịnh bài.
- Di đặc sứ nhìn xem trong tay Chu mỗ là lịnh bài gì?
Vừa thấy tấm lịnh bài trong tay Chu Thái, Tuyết Hân liền quỳ xuống dưới đất, tỏ vẻ thành bái:
- Tuyết Hân tham kiến quốc sư.
Chu Thái cười khẩy rồi nói:

- Bây giờ Di đặc sứ đã hiểu người ban lịnh bài cho Chu mỗ là quốc sư.
- Thấy lịnh bài như thấy quốc sư.
Y bước đến đoạt lấy túi gấm chứa ba thứ báu vật Ngọc Kỳ Lân, Long Kiếm và Phụng Tiên rồi nhìn Tuyết Hân ôn nhu nói:
- Di đặc sứ… quốc sư còn lịnh cho Chu mỗ đem lịnh bài này phán lịnh cho Chu đặc sứ tội chết.
Sắc diện Tuyết Hân chuyển qua màu tái nhờn.
Chu Thái không màng đến vẻ hốt hoảng, sợ hãi của Tuyết Hân và dửng dưng nói:
- Di Tuyết Hân đặc sứ tiếp nhận lịnh chỉ chứ.
Tuyết Hân nhìn lên Chu Thái ngập ngừng hỏi:
- Tuyết Hân có tội gì mà quốc sư phán lịnh tử đối với Tuyết Hân.
- Chu mỗ không biết Tuyết Hân cô nương có tội gì nhưng đây là lịnh của quốc sư. Tuyết Hân tự kết liễu mình hay muốn Chu mỗ tiễn Tuyết Hân đi.
Tuyết Hân miễn cưỡng nói:
- Trước khi chết, Tuyết Hân cũng phải biết mình đã vướng vào tội gì khiến cho quốc sư phán tội chết cho Tuyết Hân mới được. Nếu không biết thì Tuyết Hân sao có thể siêu thoát được.
Chu Thái nhếch môi cười khẩy rồi nói:
- Di Tuyết Hân không nghiệm ra lỗi của mình à?
Tuyết Hân lắc đầu:
- Không.
- Tội chết của Di Tuyết Hân đặc sứ là tội sinh ra đã là người Hán chứ không phải là người Đại Liêu. Việc hệ trọng hôm nay của Liêu Quốc không thể cho người Hán can dự vào.
Tuyết Hân buông tiếng thở dài, ủ rũ nói:
- Giờ thì Tuyết Hân đã biết.
Vị Phong lên tiếng:
- Chu tôn giá… tôn giá mượn tấm lịnh bài kia để phán Tuyết Hân tội chết… không biết tấm lịnh bài kia có nói được không. Mà chỉ tôn giá phán lịnh đó thôi. Nếu Tuyết Hân tỷ tỷ nghe theo phán lịnh của Chu tôn giá, không chừng quốc sư Đại Liêu hối tiếc, vì vô hình trung đã bị người tâm phúc của mình biến thành kẻ bất đạt nhân nghĩa đó.
Chàng nhìn Tuyết Hân:
- Tuyết Hân tỷ tỷ đừng nghe Chu tôn giá phán lịnh.
Tuyết Hân nhìn lại Chu Thái.
Chu Thái cau mày hừ nhạt nhìn lại Vị Phong nói:
- Tuyết Hân đã từng sống ở Đại Liêu tất biết luật lệ Đại Liêu rất

nghiêm.
Tất nhiên Chu mỗ không thể nói càn được. Huống chi trong tay Chu mỗ lại là lịnh tiểu án hình của quốc sư, càng không thể nói càn Chu mỗ cho Di Tuyết Hân đặc ân rồi đó.
Y lại nhìn Tuyết Hân:
- Chu mỗ không thể giúp gì được cho nàng. Hãy tự chọn cho mình cái chết đi.
Tuyết Hân nhìn sang Vị Phong. Khoé mắt nàng xuất hiện hai dòng lệ. Nàng miễn cưỡng nói với Vị Phong:
- Vị Phong… Tuyết Hân phải đi rồi.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 39
Vô tâm nhân

Tuyết Hân nhìn Chu Thái:
- Tuyết Hân phải chết theo chỉ lịnh của quốc sư qua tấm kim bài lịnh tử sao?
Chu Thái gật đầu:
- Nàng không còn sự lựa chọn nào khác. Nếu nàng phải chết mà quốc sư sắp hoàn thành đại nghiệp của Liêu Quốc thì phải chấp nhận thôi. Nếu nàng muốn trách thì hãy trách mình là người Hán. Quốc sư nói với Chu mỗ như vậy.
Tuyết Hân đứng lên, hai cánh môi nàng bặm chặt vào nhau. Lệ trào ra khoé mắt, nàng miễn cưỡng nói:
- Tuyết Hân có ân sâu nặng với quốc sư Đại Liêu, có lẽ đây là cách duy nhất để Di Tuyết Hân trả cái ân đó. Tuyết Hân chỉ tiếc sao không sớm nhìn thấy kết cục này.
Nàng thở dài nhìn Vị Phong:
- Vị Phong… đến bây giờ Tuyết Hân mới nghiệm thấu những lời của Vị Phong là chân giá trị trong cõi trần đầy rẫy những nghiệp chướng này. Tuyết Hân có thành ma không chốn dung thân ở Trung Nguyên hay Liêu Quốc thì cũng luôn nghĩ về Khắc Vị Phong.
Nàng nhìn lại Chu Thái:
- Cho Tuyết Hân gởi lại cáo biệt đến quốc sư, đa tạ quốc sư đã cưu mang Tuyết Hân.
Chu Thái gật đầu:

- Được… Chu mỗ sẽ chuyển lời nói sau cùng này của Tuyết Hân đặc sứ đến tận tay cho quốc sư.
Tuyết Hân ôm quyền:
- Tuyết Hân đa tạ Chu hộ pháp. Tuyết Hân có làm bất kỳ điều gì vì Đại Liêu thì vẫn không bao giờ là con cháu của Liêu Quốc. Vô hình trung Tuyết Hân trở thành kẻ phản bội giống nòi. Âu chết cũng là cách duy nhất để hóa giải những nghiệp chướng này.
Nàng buông tiếng thở dài rồi trang trọng nói tiếp:
- Tuyết Hân không thể tự kết liễu mình được, nhờ Chu hộ pháp giúp Tuyết Hân ra tay đi.
Chu Thái nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng. Chân diện của gã chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào trước vẻ bi ai của Di Tuyết Hân. Gã nhạt nhẽo nói:
- Được… Chu mỗ sẽ giúp nàng.
Gã nói rồi dựng đứng song chưởng chực vỗ vào đầu Di Tuyết Hân thì Vị Phong thét lên:
- Dừng tay.
Chu Thái từ từ hạ song chưởng xuống. Y nhìn lại Vị Phong. Chàng đứng lên chắp tay sau lưng bước đến bên Tuyết Hân.
Nhìn Chu Thái, Vị Phong nói:
- Quốc sư Đại Liêu lẫn Chu huynh không xem Tuyết Hân tỷ tỷ là người của Liêu Quốc, mặc dù tỷ ấy đã làm tất cả vì Đại Liêu.
- Nếu Tuyết Hân là người Liêu Quốc thì quốc sư đã không truyền đạt lịnh tử bài cho nàng.
Vị Phong gật đầu:
- Vậy Tuyết Hân là người Hán, người của Trung Nguyên rồi.
- Mãi mãi Tuyết Hân là người Hán.
- Nếu tỷ ấy là người Hán thì không còn phải chấp hành lịnh tử của quốc sư nữa. Một quốc sư Đại Liêu thì không thể ban lịnh tử bài cho người Hán.
Chàng nhướng cao đôi chân mày lưỡi kiếm nhìn Chu Thái:
- Tại hạ nói đúng chứ?
Chu Thái cau mày:
- Khắc Vị Phong… ngươi muốn cứu Tuyết Hân khỏi cái chết?
Vị Phong gật đầu:
- Đúng.
Chân diện Chu Thái sa sầm hẳn lại:
- Ngươi không thể kháng lại lịnh của quốc sư được. Nói thẳng ra ngươi không thể cứu được Tuyết Hân khỏi cái chết này.
- Tại sao không chứ? Tại hạ là người Hán tất phải có bổn phận cứu

người Hán. Huống chi Tuyết Hân còn là tỷ tỷ của tại hạ.
Chu Thái hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Ngươi nói nghe cũng có lý đó… Nhưng ngươi làm gì để cứu Tuyết Hân nào?
Vị Phong nhìn Chu Thái bằng ánh mắt dửng dưng đáp lại sự lạnh lùng của gã. Chàng ôn nhu nói:
- Nếu như Khắc Vị Phong không bị Tuyết Hân tỷ tỷ dùng Phụng Tiên phong bế nội lực, thì đã dùng võ công giao thủ với Chu huynh đệ phân định người Hán hay người Liêu là kẻ mạnh người yếu. Nhưng rất tiếc Vị Phong lại không dụng được võ công của mình.
Chu Thái hừ nhạt:
- Ngươi không dụng được võ công, chẳng lẽ van xin Chu mỗ?
Vị Phong lắc đầu:
- Điều đó không thể nào xẩy ra được. Người Hán không biết cúi đầu van xin trước người Liêu.
- Vậy ngươi sẽ làm gì để kháng lại lịnh tử của quốc sư?
Vị Phong nhướng mày nói:
- Cái mạng của Khắc Vị Phong.
- Cái mạng của ngươi à? Nghe hay đấy.
- Cái mạng của tại hạ quý lắm đó. Nó có thể kháng lại lịnh tử của quốc sư giao cho Chu huynh thực hiện.
Chu Thái cau mày.
- Vị Phong, ngươi bỡn cợt với Chu mỗ à?
- Vị Phong không bỡn cợt vỡi Chu huynh đâu mà là sự thật như vậy đó. Nếu như Chu huynh khăng khăng thực hiện lịnh tử của quốc sư Đại Liêu đối với Tuyết Hân tỷ tỷ, buộc Tuyết Hân tỷ tỷ phải chết thì Khắc Vị Phong sẽ chết trước khi Tuyết Hân tỷ tỷ thực hiện lịnh tử đó.
Tuyết Hân sững sờ nhìn Vị Phong:
- Vị Phong.
Chàng nhìn lại Tuyết Hân:
- Vị Phong không để cho Tuyết Hân tỷ đi một mình đâu.
Chàng nhìn lại Chu Thái:
- Chu huynh chắc đã hiểu ý Khắc Vị Phong. Nếu có quốc sư Đại Liêu ở đây chắc chắn quốc sư cũng sẽ rút lại cái lịnh tử chết tiệt này.
Chu Thái sa sầm mặt.
- Khắc Vị Phong… cái mạng của ngươi quý lắm sao?
- Rất quý… Bởi khi Khắc Vị Phong rời bỏ cõi trần này thì mãi mãi quốc sư Đại Liêu không bao giờ đến được Tử Thành. Cho dù có được Ngọc Kỳ Lân, Long Kiếm và cả Phụng Tiên. Tại hạ chính là tấm bản đồ sống để dẫn quốc sư Đại Liêu đến Tử Thành.

Chàng mỉm cười với Chu Thái, ôn nhu nói tiếp:
- Thượng Quan Đại Phu đã chết trong ngọn lửa tại tòa tháp Lục Giác. Này đến lượt Khắc Vị Phong chết nữa thì vĩnh viễn chẳng còn ai đưa được các ngươi đến Tử Thành. Có ba báu vật kia cũng bằng như vô dụng. Mộng độc bá Trung Nguyên của quốc sư cũng không thành. Ngược lại Khắc Vị Phong được toại nguyện đã làm được việc lớn với bá tính Liêu Quốc lẫn Trung Nguyên.
Mặt Chu Thái đanh lại, y gằn giọng nói:
- Khắc Vị Phong… ngươi muốn gì?
- Tại hạ đã nói rồi. Đổi cái mạng của Tuyết Hân tỷ tỷ. Vị Phong sẽ dẫn Chu huynh đến Tử Thành, với điều kiện duy nhất là cái mạng của Tuyết Hân.
Chu Thái cau mày.
Vị Phong cười khẩy nói:
- Hê… Tuyết Hân tỷ tỷ chết, quốc sư Đại Liêu chẳng được gì, không chừng khi Chu huynh quay về Liêu Quốc gặp quốc sư, không chừng người lại miệt thị Chu huynh là kẻ thiển cận hồ đồ, ngu si dốt nát nữa.
- Ngươi…
Thốt ra câu nói đó, Chu Thái trợn chừng hai mắt to hết cỡ. Thấy chân diện thay đổi của gã, Vị Phong bật cười thành tiếng. Chàng vừa cười vừa nói:
- Hây… Chu huynh đừng sửng sốt như vậy, mà hãy tự đặt mình vào chỗ quốc sư sẽ nghiệm ra tất cả thôi. Miếng ăn đã đến miệng, bất ngờ bị hất đi chỉ vì muốn lấy mạng một nhi nữ chân yếu tay mềm và đã từng giúp mình ư?
Chàng nhún vai:
- Chu huynh không chìu theo yêu cầu của Khắc Vị Phong không chừng khó gánh vác nổi sự hồ đồ của huynh. Đến lúc đó thì chính Chu huynh sẽ nhận tấm lịnh bài tử kia từ tay quốc sư.
Mặt Chu Thái dịu lại, y buông tiếng thở dài rồi nói:
- Ngươi dẫn ta đến Tử Thành.
Vị Phong gật đầu:
- Đúng… Nhưng Chu huynh phải rút lại án tử đối với Di Tuyết Hân tỷ tỷ.
Chu Thái nhìn Vị Phong. Y từ từ thở ra rồi nói:
- Đây là lần đầu tiên Chu mỗ kháng lại ý lịnh của quốc sư.
Gã quay sang Tuyết Hân.
- Di Tuyết Hân… Nàng xem như Chu mỗ chưa phán án tử đối với nàng.

Nói rồi Chu Thái cho tấm lịnh bài án tử vào ngực áo mình.
Chờ cho gã cất tấm lịnh bài án tử, Vị Phong mới nói:
- Bây giờ Chu huynh đâu còn dùng tấm lịnh bài án tử kia để lịnh cho Tuyết Hân được nữa.
Chu Thái nheo mày:
- Tại sao không?
- Chu huynh còn phải hỏi Vị Phong ư? Giờ thì Tuyết Hân đã là người Hán rồi. Đâu còn là người Liêu. Đâu còn chịu sự sai khiến của quốc sư Đại Liêu, bởi chúng ta đã trao đổi với nhau.
Vị Phong mỉm cười, nói tiếp:
- Nói một cách nào đó, Tuyết Hân tỷ tỷ là người của Khắc Vị Phong. Đúng thế phải không nào. Chỉ có Khắc Vị Phong mới có quyền lịnh cho Tuyết Hân tỷ tỷ mà thôi.
Chân diện Chu Thái đanh hẳn lại.
Không màng đến chân diện của họ Chu, Vị Phong quay sang Tuyết Hân:
- Tuyết Hân tỷ có thể rời mộ địa này được rồi.
Nhưng tưởng đâu Di Tuyết Hân sẽ gật đầu rồi rời khỏi ngay mộ địa Dương Châu. Nhưng ngược lại nàng đã không dời bước đi mà còn lắc đầu:
- Tuyết Hân sẽ không đi đâu cả…
Vị Phong tròn mắt nhìn nàng. Chàng thật sự ngạc nhiên.
Tuyết Hân nghiêm giọng nói:
- Tuyết Hân sẽ đi cùng với Khắc Vị Phong. Cho dù Vị Phong có đến Quỷ Môn Quan hay chín tầng địa ngục thì Tuyết Hân cũng theo Khắc Vị Phong.
Vị Phong bối rối:
- Tỷ tỷ…
Tuyết Hân nghiêm giọng nói:
- Vị Phong đừng quên, bây giờ Tuyết Hân là người của Vị Phong. Vị Phong phán Tuyết Hân chết, thì Tuyết Hân sẽ chết. Còn không bao giờ Tuyết Hân rời bước khỏi Vị Phong.
Vị Phong nhìn qua Chu Thái.
Đôi chân mày của họ Chu thoạt nhíu lại khi tiếp nhận ánh mắt của chàng.
Vị Phong giả lả nói:
- Chu huynh đã thấy tấm lòng trung trinh của Tuyết Hân tỷ tỷ rồi đó. Vậy cả ba chúng ta sẽ cùng đến Tử Thành.
Vị Phong gượng cười hỏi Chu Thái:
- Chu huynh đồng ý chứ?

- Tuyết Hân đã muốn đi. Chu mỗ không cản.
- Chu huynh muốn chúng ta khởi hành trong đêm hay khi nào?
- Ngay đêm nay.
- Vậy Chu huynh đã chuẩn bị chưa?
- Tất cả rồi.
Vị Phong giả lả nói:
- Huynh đúng là chu đáo, nhưng có một điều Chu huynh chưa lường hết được.
Chu Thái gằn giọng nói:
- Điều gì?
- Nếu Chu huynh muốn đến Tử Thành, làm chủ Tử Thành thì các anh hùng hảo hán trong trung nguyên cũng muốn làm chủ Tử Thành. Mặc dù võ công của Chu huynh cực kỳ cao thâm nhưng một mình huynh e khó đối vó với bao nhiêu kỳ thủ của Trung Nguyên.
Chàng vuốt mũi, mỉm cười nói:
- Cổ nhân có câu mãnh hổ nan địch quần hồ. Nếu như Vị Phong có lại được công lực, có thể giúp Chu huynh đó.
Chu Thái cười khẩy rồi nói:
- Chu mỗ hiểu ý Vị Phong mà.
Y nhìn lại Tuyết Hân:
- Nàng có thể nói cho Vị Phong tình trạng của y như thế nào.
Sắc diện của Tuyết Hân đỏ bừng thẹn thùng. Nàng miễn cưỡng nói:
- Vị Phong… một khi Vị Phong đã trúng Tiêu Hồn hương tẩm trong Phụng Tiên rồi thì không có cách gì phục hồi công lực cho Vị Phong đâu. Kể từ bây giờ Vị Phong đã là người tầm thường, không có võ công.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại:
- Không có cách hóa giải à?
Tuyết Hân cúi mặt nhìn xuống.
- Không có cách gì phục hồi nguyên ngươn chân khí cho Khắc Vị Phong đâu.
Vị Phong buột miệng hỏi:
- Nếu như Khắc Vị Phong gặp cường địch muốn tranh đoạt?
Chu Thái nhạt nhẽo đáp lời chàng:
- Khắc Vị Phong không cần phải lo điều đó. Đã có Chu Thái bên cạnh ngươi.
Vị Phong nhăn mặt nói:
- Chu huynh nói hay quá. Thế nhưng lần trước khi Thiên Ma đao đến chực lấy mạng Tuyết Hân thì huynh bặt vô âm tín. Lúc đó Vị Phong còn có thể dụng được bộ pháp Vô Ảnh cước cứu Tuyết Hân tỷ tỷ.

Nếu như lần này Thiên Ma đao lại xuất hiện, chẳng biết Vị Phong làm gì để cúu mạng mình chứ đừng nói là cứu mạng Tuyết Hân.
Chu Thái cau mày nhạt nhẽo nói:
- Lần trước Chu mỗ bị trúng kế điệu hổ ly sơn. Nhưng lần này ta sẽ không rời mắt khỏi Vị Phong và Tuyết Hân đâu.
Vị Phong thở ra, lắc đầu nói:
- Cho dù Chu huynh không rời mắt khỏi Khắc Vị Phong, nhưng chưa chắc đã sánh ngang với Thiên Ma đao. Huống chi còn nhiều cao thủ nữa.
- Chu mỗ là thiên hạ đệ nhất nhân của Đại Liêu, được quốc sư trọng dụng phái vào Trung Nguyên thực thi chức nghiệp độc chiếm Tử Thành. Ta không tin, cao thủ trung nguyên có thể sánh bằng ta. Chu mỗ còn có cơ hội thẩm chứng võ học của cao thủ trung nguyên.
Vị Phong nhún vai:
- Chu huynh tự cao tự đại quá. Nhưng người càng tự cao, tự đại bao nhiêu càng dễ chuốc lấy nhục nhã bấy nhiêu đó.
Chu Thái hừ nhạt rồi nói:
- Rồi ngươi sẽ thấy lời nói của Chu mỗ này là tự cao tự đại hay là chân ngôn.
Vị Phong thấy vẻ bất nhẫn của gã hiện ra mặt liền giả lả cười:
- Vậy thì Vị Phong tin vào Chu huynh rồi. Chúng ta có thể lên đường.
Chu Thái nhìn Vị Phong nghiêm giọng nói:
- Trước khi rời khỏi đây, Chu mỗ nói trước với ngươi. Bất cứ một sự gian trá hay thủ đoạn nào của ngươi cũng phải chịu hậu quả khôn lường từ sự trừng phạt của Chu mỗ.
Vị Phong giả lả cười ôn nhu đáp lời gã:
- Hây …Vị Phong và Chu huynh đã trao đổi với nhau rồi mà còn hoài nghi làm gì nữa?
Chu Thái lườm Vị Phong.
Y hừ nhạt một tiếng biểu lộ sự khe khắt của mình rồi quay lại Tuyết Hân.
- Nàng đã biết Chu mỗ là người như thế nào?
* * *
Bưng chén rượu, Vị Phong mới Chu Thái:
- Đệ mời Chu huynh.
Chu Thái nhạt nhẽo hỏi chàng:
- Sao ngươi mời ta uống rượu?
Vị Phong mỉm cười.
- Bởi vì Vị Phong và Chu huynh đang cùng đi trên một con đường. Mà cái đích đến là Tử Thành.

- Phải chăng đó là lý do duy nhất khiến Khắc Vị Phong mời Chu mỗ?
Vị Phong cầm lấy vò rượu chuốc ra chén. Chàng nhìn Chu Thái nói:
- Chu huynh e dè trong rượu có độc. Nếu như Chu huynh sợ thì trả lại chén rượu cho Vị Phong.
Đôi chân mày Chu Thái hơi nhíu lại. Y giả lả nói:
- Chu mỗ không nghĩ rượu có độc.
- Vậy sao huynh e dè, ngần ngại?
- Chu mỗ sợ chén rượu này vì một lý do khác.
Đôi chân mày của Khắc Vị Phong nhướng lên.
- Một chén rượu nhạt uống lại sợ có lý do nào đó ư? Ngoài lý do trong rượu có độc còn có lý do nào nữa?
- Chu mỗ sợ chén rượu này là điểm khởi đầu phải xem ngươi là bằng hữu.
- Chu huynh sợ trở thành bằng hữu với Khắc Vị Phong à?
- Ta sẽ khó xử.
Vị Phong cười khẩy rồi nói:
- Nếu Chu huynh ngại thì cứ xem như Vị Phong là chủ còn huynh là khách có sao đâu.
- Sao ngươi là chủ mà ta lại là khách?
- Đây là đất của người Hán.
- Huynh là người Liêu đang ở trên đất của người Hán. Vậy Vị Phong là chủ còn huynh là khách. Chủ khách mời nhau một chén rượu đâu có gì là lạ đúng không nào. Còn để có tình bằng hữu là do tâm của mình. E rằng Vị Phong và Chu huynh không có cái tâm đồng cảm để trở thành bằng hữu đâu.
- Vậy ta sẽ uống.
Vị Phong mỉm cười.
- Mời Chu huynh.
Hai người cùng uống cạn chén rượu nhìn Chu Thái từ tốn nói:
- Nếu như Đại Liêu thâu tóm được Trung Nguyên, Chu huynh được gì?
Chu Thái lắc đầu:
- Ta không biết.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại.
- Mục đích huynh đang đi tìm mà không biết ư?
- Ngươi không cần phải hỏi ta những câu hỏi như vậy. Chu mỗ biết mình phải làm gì.
- Huynh vì Đại Liêu?
- Ngươi vì Trung Nguyên?
Vị Phong lắc đầu.

- Không.
- Thế ngươi vì cái gì?
- Vì cuộc sống hôm nay vốn đã có quá nhiều sóng gió to lớn. Và không muốn những con sóng dữ nhấn chìm cuộc sống này xuống vực thẳm.
Chu Thái hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Đó chỉ là lời nói thôi. Còn bất cứ ai làm người trước tiên đều vì bản thân mình.
- Vị Phong không phủ nhận điều đó. Điều đó hẳn cũng là mục đích của Chu huynh khi thực hiện chức nghiệp mà quốc sư Liêu Quốc giao cho huynh.
Chàng bưng vò rượu chuốc ra hai chén. Vừa chuốc rượu, Vị Phong vừa nói:
- Vị Phong muốn hỏi Chu huynh một câu này nhé. Rất mong Chu huynh thành thật trả lời Khắc Vị Phong.
- Tuỳ theo câu hỏi của ngươi.
- Chu huynh quá lo xa và e dè Khắc Vị Phong đó. Bây giờ Khắc Vị Phong như một kẻ tầm thường, vô dụng, sao huynh lo lắng như vậy?
Nhìn thẳng vào mắt chàng, Chu Thái nói:
- Ngươi đã làm được những chuyện mà cao nhân võ lâm không làm được. Một Thượng Quan Đại Phu cực kỳ gian trá và luôn phủ quanh mình vầng hào quang thánh nhân, thế mà Khắc Vị Phong vẫn có thể bức nhục đến nỗi tự tìm cái chết.
Y nhếch hai cánh môi nói tiếp:
- Ngươi không tầm thường.
Vị Phong ôm quyền nói:
- Đa tạ huynh đã khen nhưng thật ra Vị Phong chẳng bức nhục gì Thượng Quan tiên sinh cả. Bất cứ vẻ bề ngoài gian trá nào cũng có cái nhược của nó. Nó càng gian trá và được che đậy bao nhiêu khi phơi bày ra càng nhận hậu quả lớn bấy nhiêu.
- Nhưng để làm được điều đó, Khắc Vị Phong không tầm thường.
- Nếu Vị Phong là thánh nhân, hay một kẻ không tầm thường thì Thượng Quan tiên sinh chẳng nhận một kết cục như vậy đâu. Có lẽ bây giờ Thượng Quan tiên sinh đã đến Tử Thành rồi.
Chu Thái im lặng không đáp lời chàng.
Vị Phong bưng chén rượu, bất giác Chu Thái bưng chén theo chàng.
Y từ tốn nói:
- Ngươi muốn hỏi gì?
Nụ cười mỉm hiện lên môi chàng. Vị Phong ôn nhu hỏi:
- Theo Chu huynh thì Di Tuyết Hân có phải là trang mỹ nữ tuyệt sắc

không?
Đôi chân mày Chu Thái nheo lại. Gã miễn cưỡng hỏi ngược lại chàng.
- Sao ngươi hỏi Chu mỗ điều đó?
- Tất nhiên có lý do Vị Phong mới hỏi huynh.
- Nếu ta nói đẹp thì sao, còn không đẹp thì sao?
Vị Phong nhún vai, giả lả nói:
- Đó không phải là câu trả lời của Chu huynh. Vị Phong lại không thích nghe một câu trả lời như vậy. Đẹp thì đẹp, còn không đẹp thì là xấu. Huynh phải nhận ra được chứ. Chẳng lẽ Chu huynh không biết được một nữ nhân đẹp như thế nào ư? Hay Chu huynh không phân biết được ai là mỹĩ nữ và ai là xú nữ.
Chu Thái sượng mặt.
Vị Phong dốc chén rượu uống cạn.
Chàng đặt chén xuống sàn gạch cổ miếu nhìn Chu Thái.
- Chu huynh không trả lời câu hỏi rất đơn giản đó của Vị Phong được à?
Chu Thái lưỡng lự một lúc rồi nói:
- Chu mỗ thừa nhận Di Tuyết Hân đúng là một trang mỹ nữ hiếm có trong cõi đời này.
- Vị Phong tưởng đâu Chu huynh không nhận ra được điều đó chứ. Bất cứ ai cũng có thể phân biệt được đâu là đóa hoa đẹp và đâu là đóa hoa xấu. Huống chi phân biệt nhan sắc của một nữ nhân.
- Vậy Vị Phong hỏi ta điều đó để làm gì?
Vị Phong chuốc rượu ra chén của mình.
- Để khơi dậy cái tâm trong huynh.
Chu Thái cau mày. Gã buột miệng lặp lại câu nói của chàng:
- Khơi dậy cái tâm trong ta?
Gã suy nghĩ một lúc rồi phá lên cười, nhìn Vị Phong nói:
- Vị Phong… Ngươi khơi dậy cái tâm gì trong Chu mỗ này?
- Nhân tâm. Hay nói cách khác đó là tâm người của Chu huynh.
- Nhân tâm… Ngươi có thể cho ta biết xem nhân tâm đó là gì nào?
- Sinh ra là một con người thì phải có nhân tâm. Có nhân tâm mới là con người.
Chàng điểm nụ cười mỉm, nhướng mày nói:
- Phàm là một con người có nhân tâm, khi bẻ một cánh hoa cũng phải suy nghĩ. Bởi cánh hoa cũng là một sinh linh trong cõi phù vân này. Nhưng với huynh, trước một Di Tuyết Hân, huynh cũng nhận ra nàng là một trang mỹ nữ bậy mà vẫn dửng dưng phán lịnh tử, buộc nàng phải chết.

Đôi chân mày Chu Thái nheo lại:
- Lịnh là lịnh. Trong mắt ngươi ta không phải là người à?
Vị Phong lắc đầu.
- Không… Chu huynh là người nhưng không có nhân tâm.
- Cái nhân tâm không giúp ích gì cho ta cả. Phải chăng ngươi nói những lời nhảm nhí vừa rồi cốt để gợi ý cho Chu mỗ dừng lại những gì đang làm được ư?
Vị Phong lắc đầu.
- Vị Phong không có ý đó đâu. Mà Vị Phong sợ một điều khác.
- Ngươi sợ điều gì?
- Nếu Chu huynh không có Đặng Nhân Tâm không chừng sẽ biến thành cái xác biết thở. Một cái xác chỉ biết phục tùng mà không có sự suy nghĩ.
Chu Thái sa sầm mặt.
Gã nhìn Vị Phong nhạt nhẽo nói:
- Chu mỗ không thích câu nói này của ngươi.
Chu Thái nói rồi toan đứng lên thì từ bên ngoài cổ miếu năm đại hán bước vào. Trong năm người đó, một người là bang chủ Vạn Mã Bang Dư Chí Lộc.
Dư Chí Lộc nhận ra ngay Khắc Vị Phong.
Y nhìn Vị Phong buột miệng nói:
- Ý… Ngươi chính là Khắc Vị Phong, Đạo vương Dương Châu.
Vị Phong ôm quyền nhìn họ Dư:
- Chính tại hạ là Khắc Vị Phong.
Chí Lộc cười đanh một tiếng rồi nói:
- Ma đưa lối, quỷ đưa đường cho ta vào cổ miếu này để gặp được Khắc Đạo vương.
Y bước đến hai bộ, gắt giọng nói:
- Khắc tiểu tử… Dư mỗ lấy mạng ngươi tế cho linh hồn của Thượng Quan tiên sinh.
Vị Phong cau mày nhìn sang Chu Thái.
Chàng buông tiếng thở dài, rồi nhìn lại Dư Chí Lộc.
- Tôn giá nên rời khỏi đây thì tốt hơn. Tại hạ khuyên tôn giá đó. Tôn giá vào cổ miếu này không nhằm mục đích lấy mạng Khắc Vị Phong tế linh hồn cho Thượng Quan tiên sinh, mà là ma đưa lối, quỷ đưa đường. Phàm những ai bị ma đưa lối, quỷ đưa đường thì thường xuống Quỷ môn quan đó.
Vị Phong xua tay.
- Tôn giá mau đi đi… Lời khuyên thành thật của Khắc Vị Phong đó.
Dư Chí Lộc gằn giọng nói:

- Khắc tiểu tử bảo ta đi à? Dư mỗ chỉ đi khi có thủ cấp của ngươi thôi. Bằng như không có thủ cấp của ngươi thì Dư mỗ phải lấy cho bằng được mới đi. Làm sao Dư mỗ có thể bỏ qua cơ hội này được.
Vị Phong buông tiếp một tiếng thở dài nữa. Chàng vừa thở ra vừa lắc đầu.
- Tôn giá hẳn là người tâm phúc của Thượng Quan tiên sinh.
- Dư mỗ ngưỡng mộ Thượng Quan tiên sinh.
Mắt Vị Phong mở to hết cỡ:
- Chỉ ngưỡng mộ thôi ư? Thượng Quan tiên sinh không đáng để cho Dư tôn giá đến độ đem mạng mình ra để biểu thị sự ngưỡng mộ đó. Sự ngưỡng mộ của tôn giá không có ý nghĩa gì đâu. Đừng phí mạng vô ích.
Dư Chí Lộc đanh giọng nói:
- Khắc tiểu tử… Ngươi đừng nhiều lời nữa. Mau nạp mạng cho Dư bang chủ.
Gã vừa nói dứt câu thì Chu Thái đã đứng phắt lên. Y rọi uy nhãn vào Dư Chí Lộc.
- Hắn là bằng hữu của ta đó.
Chí Lộc trừng mắt nhìn Chu Thái:
- Bằng hữu của ngươi thì họ Dư này không lấy mạng được sao?
- Ngươi muốn giết gã để tế linh hồn của lão Thượng Quan Đại Phu kia à?
- Đúng.
- Ngươi đúng là người biết ngưỡng mộ Thượng Quan Đại Phu đó. Nếu như ngươi ngưỡng mộ và sung bái lão như vậy, sau khi lão chết sao không theo chân lão xuống cõi a tỳ để hầu hạ.
Câu nói này của Chu Thái khiến chân diện họ Dư đỏ bừng thẹn thùng.
Gã rít giọng the thé nói:
- Ngươi dám bỡn cợt với Vạn Mã Bang Chủ Dư Chí Lộc ư?
- Vạn Mã Bang chủ, Chu mỗ sẽ cho ngươi cái danh Khuyển Mã Bang chủ. Như vậy mới đúng với sự sùng bái của ngươi đối với Thượng Quan Đại Phu.
- Ngươi…
Vạn Mã Bang chủ Dư Chí Lộc thốt ra câu nói đó lòn tay ra sau lưng rút ngay ngọn khoái đao. Y vừa rút khoái đao vừa nói:
- Dư mỗ sẽ cho hai người xuống Quỷ môn quan, bái kiến Diêm Vương lão gia.
Miệng thì nói, tay Dư Chí Lộc đã phát động ngay chiêu công. Y cắt ra một đường đao, từ trên bổ thẳng xuống đầu Chu Thái.

Không một chút do dự hay kiêng dè. Chu Thái dấn đến nửa bộ, hữu thủ lẫn tả thủ đồng loạt vươn ra, rồi chập lại như hai chiếc chập chõa, kẹp lấy ngọn khoái đao của họ Dư.
Sau âm thanh khô khốc, thì lưỡi khoái đao của Vạn Mã bang chủ đã nằm cứng giữa hai bàn tay của Chu Thái. Y nhìn Vạn Mã bang chủ nhạt nhẽo nói:
- Võ công như thế mà cũng đòi lấy mạng đệ nhất nhân Liêu Quốc.
Nói dứt câu, Chu Thái chỉ hơi lắc cổ tay.
Ngọn khoái đao tuột ngay khỏi tay Dư Chí Lộc.
Bằng một thủ pháp cực kỳ quái dị, chẳng biết làm cách nào mà ngọn khoái đao lại bật tung lên cao. Khi ngọn khoái đao rơi xuống thì Chu Thái thộp lấy nó.
Y vừa thộp tay vào đốc ngọn khoái đao vừa nói:
Khắc Vị Phong nói đúng. Ma đưa lối, quỷ đưa đường cho ngươi đến đây đặng xuống hầu hạ lão Thượng Quan Đại Phu.
Lời còn đọng trên miệng của họ Chu thì một chớp đao sáng ngời cắt ra một đường vòng cung, chẻ đôi thủ cấp của Dư Chí Lộc. Mọi sự biến chỉ điễn ra trong không đầy một cái chớp mắt, cực nhanh, mà những người có mặt tại cổ miếu không một ai chứng nghiệm được thủ pháp của Chu Thái như thế nào.
Gã phủi tay như thể sợ bụi dính trên hai bàn tay mình, trong khi họ Dư vẫn còn chớp mắt ngơ ngẩn mặc dù thủ cấp của gã đã bị chẻ đôi và ngọn khoái đao vẫn còn dính trên người gã.
Chu Thái bước qua thân ảnh của Dư Chí Lộc nhìn bốn người kia:
- Các ngươi có muốn theo hầu bang chủ của mình không?
Lời nói của họ Chu nghe thật nhạt nhẽo và lạnh lùng. Cả bốn gã thuộc hạ của họ Dư chẳng ai bảo ai, cũng chẳng người nào thốt ra câu nói gì mà chỉ biết lùi bước.
Họ lùi đến cửa cổ miếu rồi mới vụt bỏ chạy ra ngoài.
Bốn gã kia bỏ chạy rồi, Chu Thái mới quay lại. Y búng tay vào thân ảnh của họ Dư. Đến lúc đó Dư Chí Lộc mới đổ sầm ra sau, nện ót xuống sàn gạch ngôi cổ miếu.
Chu Thái nhìn lại Vị Phong, thản nhiên nói:
- Chu mỗ là người có nhân tâm chứ.
Câu hỏi ấy của họ Chu khiến cho Khắc Vị Phong ngây mặt chỉ còn biết lấy mắt nhìn gã mà tuyệt nhiên không tìm được câu trả lời.
Thấy chàng im lặng, Chu Thái nhướng mày nói tiếp:
- Ngươi không thể trả lời Chu mỗ à? Nếu như Chu mỗ không có nhân tâm thì để mặc ngươi cho gã họ Dư này hành xử ra sao thì ra.
Vị Phong phá lên cười.

Chu Thái cau mày.
- Ngươi cười cái gì?
- Chu huynh đúng là người không có “nhân tâm.”
- Ngươi nói lại một lần nữa xem.
- Chu huynh không phải là người có nhân tâm. Huynh chỉ là một cái xác chết giết người không gớm tay. Nếu như Vị Phong không là tấm bản đồ sống của Tử Thành thì huynh có ra tay để giữ mạng cho Vị Phong không?
Mặt Chu Thái đanh lại:
- Đó là một lý do.
- Đó cũng là câu trả lời của Vị Phong về con người huynh.
Chu Thái hừ nhạt rồi nói:
- Ta không phải là kẻ yếu đuối như bọn nữ nhân quần hồng.
Y nói rồi phủi tay như phủi cái gì đó vừa bám vào tay mình.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 40
Sóng tình nợ duyên

- Tuyết Hân tỷ tỷ… chúng ta phải ly khai khỏi con người này.
Tuyết Hân nhìn Vị Phong. Nàng khẽ lắc đầu.
- Không thể nào thoát khỏi Chu Thái được đâu. Nếu như có cơ hội thì Vị Phong hãy đi đi.
Vị Phong lắc đầu:
- Vị Phong không thể để Tuyết Hân tỷ tỷ bên cạnh Chu Thái được. Sự ly khai của Vị Phong là bản án tử đối với Tuyết Hân. Y sẵn sàng lấy mạng Tuyết Hân vì sự bội ngôn của Khắc Vị Phong.
Buông tiếng thở dài, Tuyết Hân nói:
- Tuyết Hân không đáng để Khắc Vị Phong phải lo lắng như vậy.
Nàng nhìn vào mắt Khắc Vị Phong:
- Tại sao Khắc Vị Phong lại lo cho Tuyết Hân.
- Vì Di Tuyết Cầm tỷ tỷ.
Nàng chớp mắt, biểu lộ nét ngơ ngác của mình. Tuyết Hân hỏi:
- Vì Tuyết Cầm tỷ tỷ mà Vị Phong phải lấy tính mạng mình để giữ mạng Tuyết Hân.
- Có thể nói như vậy. Với lại Tuyết Hân tỷ tỷ đã có quá nhiều nỗi bất hạnh trong đời chẳng khác gì Khắc Vị Phong. Chúng ta sẽ ly khai

khỏi Chu Thái. Vị Phong đã quyết định như thế rồi.
Tuyết Hân buông tiếng thở ra, rồi nói:
- Tuyết Hân biết Chu Thái. Một khi y phát hiện sự đào thoát của Tuyết Hân và Vị Phong, mọi sự không như bây giờ đâu. Tuyết Hân biết con người của Chu Thái.
- Vị Phong cũng biết. Với một người vô tâm như Chu Thái thì không ai có thể gần gũi được. Với sự vô tâm lạnh lùng, Chu Thái chẳng khác nào bóng sắc thần chết rình rập những ai bên cạnh y. Nói một cách nào đó thì Chu Thái chẳng khác nào một xác chết được khiển bởi quốc sư Đại Liêu.
Chàng gượng cười:
- Tuyết Hân yên tâm đi… đừng quên Vị Phong là Đạo vương, tất có thể đào thoát, trốn khỏi Chu Thái mà y không thể nào phát hiện được.
- Còn Long Kiếm… Ngọc Kỳ Lân và Phụng Tiên.
Vị Phong mỉm cười từ tốn nói với nàng:
- Vị Phong không màng đến những thứ đó. Một khi Vị Phong đào thoát rồi cho dù Chu Thái có cống nạp ba thứ báu vật đó cho quốc sư Đại Liêu thì Đại Liêu cũng không thể nào khai thông Tử Thành để rồi mở cuộc chinh phục vào Trung Nguyên.
Chàng ve cằm nhướng mày nhìn Tuyết Hân nói tiếp:
- Bằng như Vị Phong và Tuyết Hân không đào thoát, để giữ uy ngôn, buộc Vị Phong phải dẫn Chu Thái đến Tử Thành hậu quả này không thể nào đoán được. Huống chi Chu Thái khi đã đến được Tử Thành, chắc chắn không để cho Tuyết Hân và Vị Phong sống đâu.
Chàng thở ra rồi nói tiếp với Tuyết Hân:
- Chu Thái là cái xác chết giết người của quốc sư mà.
Tuyết Hân miễn cưỡng gật đầu:
- Tuyết Hân sợ chúng ta sẽ không đào thoát khỏi Chu Thái được.
- Tuyết Hân đừng quên Vị Phong là Đạo vương. Mặc dù bây giờ Vị Phong đã mất hết nội lực không thể thi triển Xúc Hóa Cốt và Vô Ảnh cước lẫn Cửu Chưởng Huyền Công, nhưng vẫn là Đạo vương.
- Vị Phong đi đâu, Tuyết Hân sẽ theo đó.
- Tuyết Hân tỷ đã đồng ý?
Nàng gật đầu:
- Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra không đúng như dự định của Vị Phong thì trước hết Vị Phong phải tự cứu mình. Đừng quan tâm đến Tuyết Hân.
Vị Phong gượng cười nhìn nàng rồi gật đầu. Chàng ôn nhu nói:
- Vị Phong nghĩ sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Chúng ta sẽ ly

khai với Chu Thái và đến Hằng Sơn phái.
Vị Phong điểm một nụ cười khích lệ Tuyết Hân rồi bước đến vén rèm khoang xe nói với Chu Thái.
Chu Thái đang cầm dây cương, liền thả lỏng dây cương nhìn lại Vị Phong:
- Ngươi không nên lộ diện để người ta thấy mặt ngươi.
- Vị Phong biêt điều đó.
Chàng ve cằm từ tốn nói tiếp:
- Nhưng chẳng lẽ cứ ngồi mãi trong khoang xe này sao?
- Ngươi muốn gì?
Rặn nụ cười giả lả, Vị Phong nhìn quanh. Chàng để mắt đến cánh rừng có những táng cây xanh, rồi nói với Chu Thái:
- Chu huynh… nói ra điều này thật bất tiện. Nhưng hẳn Chu Thái huynh phải biết đệ muốn gì.
Chàng chỉ tay về phía cánh rừng.
- Chu huynh cùng đi với đệ chứ?
Chu Thái lưỡng lự rồi nói:
- Ta khuyên ngươi đừng nên giở trò gì với ta.
- Nếu huynh ngại đi cùng với Vị Phong thì cứ ở lại cỗ xe này với Tuyết Hân tỷ tỷ. Đệ đi một mình. Nếu đệ đi một mình lỡ gặp phải thú dữ trong tình cảnh này thì xem như ý trời.
- Ta sẽ đi cùng với ngươi.
Chu Thái ghìm dây cương cho đôi tuấn mã dừng cước vó, rồi nhảy xuống đất. Chu Thái cùng Vị Phong song hành tiến vào cánh rừng thưa đó.
Vị Phong nhìn sang Chu Thái từ tốn nói:
- Chu huynh biết Vị Phong cùng huynh vào đây để làm gì không?
- Ta biết…
Vị Phong giả lả cười.
- Vậy Chu huynh có giống như Vị Phong không nào?
- Ngươi cứ tự nhiên.
- Có huynh đứng bên cạnh làm sao Vị Phong có thể làm cái chuyện riêng tư của mình được.
Gã quay mặt chỗ khác:
- Ta không nhìn ngươi.
- Như thế cũng được.
Vị Phong lách người qua một tàng cây. Chàng ẩn mình vào gốc cây đại thụ nhìn Chu Thái. Chu Thái khoanh tay trước ngực, đứng dang chân quay lưng lại chàng.
Vị Phong mỉm cười rồi nói:

- Chu huynh canh cho Vị Phong nhé.
- Ta sẽ đứng canh cho ngươi. Cứ làm cái chuyện ngươi đang cần làm.
- Có Chu huynh bên cạnh, Vị Phong cảm thấy yên tâm vô cùng.
Vị Phong nói rồi, điểm một nụ cười đắc ý. Chàng thụp người xuống nhìn lại Chu Thái, một lần nữa mới nhón chân, nhẹ êm như một con mèo rời khỏi chỗ nấp.
Chàng vừa rời khỏi chỗ nấp vừa nghĩ thầm.
- Chu Thái… ngươi đúng là một xác chết không có óc mà.
Vị Phong như một con sóc vội vã quay lại cỗ xe.
Chàng hoàn toàn bất ngờ khi quay lại cỗ xe thì bắt gặp Chu Thái đã ngồi sẵn trên ghế xà ích, tay cầm cương.
Vị Phong ngơ ngẩn bởi cục trường này.
Chu Thái nhạt nhẽo nói:
- Ngươi đã làm xong chuyện của mình rồi chứ.
- Ơ…
Vị Phong gượng cười:
- Huynh bỏ đi mà không nói với Vị Phong tiếng nào.
- Ta không bỏ đi đâu cả, mà lúc nào cũng ở bên Khắc Vị Phong cho đến khi tới được Tử Thành, lên xe đi.
Vị Phong miễn cưỡng bước ra chui vào khoang xe.
Tuyết Hân nhìn chàng. Nàng mỉm cười.
Vị Phong ngồi dựa lưng vào thành khoang xe.
Chàng lắc đầu nhìn Tuyết Hân nói:
- Đúng như Tuyết Hân tỷ tỷ nói.
- Chu Thái không phải là người dễ gạt. Y có bản lĩnh của một đại cao thủ. Một đệ nhất nhân, chính vì thế mà quốc sư mới đặt niềm tin vào y.
- Vị Phong sẽ có cách khác đối phó với Chu Thái.
Chu Thái lên tiếng hỏi:
- Vị Phong, còn bao nhiêu lâu nữa thì chúng ta đến vùng thánh địa Tử Thành.
- Chu huynh cứ đi. Khi nào đến Khắc Vị Phong sẽ nói.
- Ta biết trong đầu ngươi đang nghĩ gì. Ngươi nên nhớ ta là Chu Thái.
- Vị Phong không quên được điều đó đâu.
Chu Thái chợt dừng ngựa, Y vén rèm nhìn vào khoang xe. Nhãn quang của gã thật lạnh lùng và vô cảm.
Chu Thái nói:
- Chúng ta sẽ xuống đây.

Vị Phong cau mày:
- Sao dừng lại ở đây.
- Ta muốn nghỉ ngơi một chút. Ngươi không thấy mỏi mệt à.
Vị Phong vỗ tay:
- Chu huynh nói rất đúng ý Vị Phong.
Chàng vừa nói vừa vén rèm xuống đất. Nhìn về hướng tây. Vị Phong nói:
- Trời cũng đã xế chiều rồi.
Nhìn lại Chu Thái, Vị Phong nói:
- À… mà sao Chu Thái huynh không tìm một khách điếm để qua đêm mà lại dừng ở chốn hoang vắng này.
Chân diện Chu Thái lạnh như băng giá. Y nhạt nhẽo đáp lời chàng:
- Kẻ phiêu bạt giang hồ đâu cần phải đến khách điếm mới có chỗ nghỉ ngơi. Với lại ta không muốn thiên hạ để mắt đến Khắc Vị Phong, ta làm thế để tránh những cuộc giao chiến, giết người.
Y lừ mắt chiếu vào mặt Vị Phong, từ tốn nói tiếp:
- Ta làm vậy là người có nhân tâm chứ?
Mặt Vị Phong nóng bừng khi lời nói của Chu Thái lọt vào thính nhĩ mình.
Chu Thái nói rồi với tay ôm vò rượu.Y quay lại nói với Vị Phong và Tuyết Hân.
- Hai ngươi đi theo Chu mỗ.
Vị Phong và Tuyết Hân miễn cưỡng theo chân Chu Thái. Chàng đi sau lưng gã và nghĩ thầm.
- Gã định đưa mình và Tuyết Hân tỷ tỷ đi đâu đây.
Chu Thái dẫn hai người đến thảo xá xiêu vẹo. Nằm khuất sau những tán cây đại thụ. Y đẩy cửa gian thảo xá cứ như là chủ nhân của nó vậy. Chu Thái đặt vò rượu lên bàn, rồi nói với Vị Phong và Tuyết Hân.
- Đêm nay Chu mỗ và hai người qua đêm ở đây.
Vị Phong tò mỏ hỏi:
- Sao Chu huynh biết ở đây có gian thảo xá này?
- Chu mỗ từng ở đây.
Vị Phong nhướng mày:
- Huynh đã từng ở đây.
- Đúng…
Y đảo mắt nhìn quanh gian thảo xá vừa nói:
- Giờ nó không còn như hôm nào nữa.
- Chu huynh ở đây hồi nào?
- Lâu lắm rồi.

Thốt dứt câu đó, Chu Thái bất giác buông tiếng thở dài như thể đang quay lại những hồi ức dĩ vãng mà y muốn quên nhưng không thể nào quên đi được.
Lần đầu tiên Vị Phong nghe tiếng thở dài thốt ra từ cửa miệng của Chu Thái, buộc chàng phải nghĩ thầm: “Chu Thái cũng có những tâm sự như người khác. Hóa ra y cũng có niềm u uẩn riêng mà không thể nào nói với người khác.”
Chu Thái đẩy cửa bước ra ngoài sau hè. Y chấp tay sau lưng đứng tần ngần trước một táng cây hồng trông thật sơ xác trong ánh nắng chiều.
Vị Phong lại nghe Chu Thái buông một tiếng thở dài. Y nhìn táng hoa hồng đó mà ngỡ như đang thả tâm tưởng vào một cõi hư ảo, không thật nào đó.
Y nhẩm nói:
- Nó xơ xác quá. Thời gian đã hủy hoại nó xơ xác như thế này.
Có lẽ nhìn táng hoa hồng, khiến cho Chu Thái phải hồi ức lại những dĩ vãng mà hắn không muốn nhớ nhưng lại không thể quên, nên chợt bật ra tiếng oán than.
Gã đi quanh táng hoa hồng như tìm kiếm cái gì đó rồi quay lại trở vào gian thảo xá.
Vị Phong bước đến bên Chu Thái từ tốn hỏi.
- Chu huynh có tâm sự.
Đôi chân mày Chu Thái cau lại. Gã nhạt nhẽo đáp lời chàng:
- Không liên quan gì đến ngươi. Đừng hỏi.
Y nhóm bếp hâm vò rượu cho nóng, rồi bày ra bàn. Y ngồi độc ẩm mà chẳng màng gì đến Khắc Vị Phong lẫn Tuyết Hân. Nhìn Chu Thái cứ như đang y đang dùng rượu để thả tâm thức vào những gì mà y đã từng trải qua trong gian thảo xá này.
Vị Phong bước đến bàn ngồi xuống, đối diện với Chu Thái:
- Chu huynh cho Vị Phong đối ẩm với huynh chứ?
Y nhìn chàng rồi chẳng nói tiếng nào, ôm lấy vò rượu đứng lên đi thẳng ra sau gian thảo xá.
Vị Phong nhìn sau lưng Chu Thái nghĩ thầm.
- Y đang nghĩ gì vậy nhỉ?
Chu Thái đi rồi Vị Phong mới quay lại bên Tuyết Hân, chàng bâng quơ nói:
- Chu Thái thật khó hiểu.
- Chu Thái là con người như vậy đó.
- Chu huynh hẳn có uẩn khúc gì đó nên mới biến thành một kẻ vô tâm lạnh lùng.

- Vị Phong quan tâm đến điều đó làm gì.
Vị Phong nheo mày, suy nghĩ rồi nhìn Tuyết Hân:
- Đã là con người thì ai cũng có cái tâm cả, nhưng Chu Thái như thể bị người nào đó tước đi cái tâm của mình. Để rồi trở thành một kẻ vô tâm lạnh lùng. Nếu Vị Phong không muốn nói y là kẻ đã chết chỉ còn lại cái xác biết thở mà thôi.
Vị Phong nhíu mày. Chàng chấp tay sau lưng bước ra vỉa hè sau gian thảo xá và Vị Phong nhận ra Chu Thái đang dõi mắt nhìn vầng nhật quang đang chìm xuống như một nấm mộ đỏ ửng cuối trời tây. Gã như thể đã hóa thành một pho tượng bất động dõi hồn dĩ vãng xa xăm qua rang chiều rực rỡ.
Vị Phong buông tiếng thở dài rồi quay lại với Tuyết Hân.
- Tuyết Hân đây có thể là cơ hội để Vị Phong và Tuyết Hân đào thoát khỏi Chu Thái.
- Sao Vị Phong lại nghĩ như vậy?
- Phàm khi người ta phân tâm, sống lại với hoài ức thì không màng đến hiện tại. Đó chẳng phải là cơ hội để Vị Phong và Tuyết Hân đào tẩu sao.
Vị Phong đảo mắt nhìn quanh. Chàng suy nghĩ một lúc rồi quay lại nói với Tuyết Hân:
- Phải đánh lừa Chu Thái.
Vị Phong nheo mày suy nghĩ rồi nhìn Tuyết Hân.
- Đệ có cách rồi.
Chàng nắm tay Tuyết Hân. Hai người cùng rời gian thảo xá. Đưa Tuyết Hân đến sau một táng cây đại thụ. Vị Phong nói:
- Tuyết Hân ở đây… Vị Phong sẽ quay lại ngay.
Tuyết Hân hỏi:
- Vị Phong đi đâu?
- Vị Phong sẽ quay lại ngay. Tuyết Hân đừng đi đâu cả nhé.
Tuyết Hân gật đầu.
Vị Phong rời táng cây đại thụ. Tuyết Hân lo lắng nhìn theo chàng nghĩ thầm: “Vị Phong định làm gì để đánh lừa Chu Thái?”
Vị Phong đi một lúc thì Tuyết Hân nghe tiếng ngựa hí vang phá tan sự tĩnh mịch của khoảng không gian tĩnh lặng này.
Tuyết Hân lo lắng toan bước ra khỏi tán cây thì Vị Phong xuất hiện. Nàng mừng rỡ hỏi:
- Vị Phong đã làm gì?
- Thả hai con tuấn mã cho nó chạy đi. Nhất định Chu Thái sẽ ngỡ Vị Phong và Tuyết Hân đã đào thoát khỏi đây. Hắn sẽ đi tìm đôi tuấn mã đó mà không ngờ Vị Phong và Tuyết Hân tỷ vẫn lưu lại chốn này.

Tuyết Hân nhìn chàng mỉm cười.
- Chu Thái lại rơi vào kế điệu hổ ly sơn.
- Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây. Đêm nay chúng ta sẽ lưu lại nơi đây.
Hai người ngồi dưới gốc cây đại thụ. Vị Phong dựa lưng vào táng cây nhìn lên bầu trời đang xẫm dần.
Tuyết Hân nói:
- Sau khi ly khai khỏi Chu Thái. Vị Phong sẽ làm gì?
- Vị Phong sẽ dẫn nàng đến Hằng Sơn phái.
Nàng nhìn sang chàng:
- Đến Hằng Sơn phái à?
Vị Phong gật đầu.
Tuyết Hân nhỏ nhẹ nói:
- Tuyết Hân nghe nói phái Hằng Sơn là nơi tịnh tu của những ni cô. Mà những vị ni cô đó đều là những trang giai nhân tuyệt sắc nổi tiếng của Trung Nguyên. Vị Phong đến Hằng Sơn phái tìm ai?
Vị Phong nhìn nàng mỉm cười, nói:
- Tuyết Hân tỷ tỷ nói đúng lắm. Hằng Sơn phái là nơi tịnh tu của những ni cô tuyệt sắc giai nhân, nhưng vị Vị Phong tìm lại không phải là những giai nhân xuất gia đầu phật mà ngược lại là Vị Phong chẳng bao giờ muốn gặp.
- Ai…
- Diệu Tịnh Sư Thái.
Tuyết Hân bật cười.
- Diệu Tịnh Sư Thái. Tại sao Vị Phong không tìm ni cô mà lại tìm mụ lão ni khe khắt đó.
- Vị Phong muốn hỏi Diệu Tịnh sư thái về một bí mật trưởng bối. Chỉ có thế thôi.
- Vị Phong có đến Tử Thành không?
Chàng lắc đầu:
- Không. Vị Phong sẽ ghé qua Di Hoa cung, đón Cốc thúc thúc. Rồi tất cả sẽ quy ẩn giang hồ. Chẳng bao giờ còn thấy Khắc Vị Phong Đạo vương.
Chàng nói rồi mỉm cười.
Như sực nhớ ra điều gì, Vị Phong nói:
- Tuyết Hân tỷ tỷ đi cùng với Vị Phong chứ. Chúng ta sẽ rời bỏ giang hồ võ lâm. Vị Phong ẩn tích mai danh thì cho dù Sư Thái có được Ngọc Kỳ Lân, Long Kiếm và cả Phụng Tiên cũng chẳng còn làm gì được. Tử Thành Hàn Tuân không được khai thông thì mãi mãi nó vẫn còn là bí mật của Tử Thành.

Tuyết Hân gật đầu.
- Vị Phong đi đâu. Tuyết Hân đi đó.
Một làn gió thổi qua làm cho lá trên táng cây đại thụ đổ xuống rào rào tạo nên tấm thảm lá trên hai người.
Những vì sao đên xuất hiện trên bầu trời đen thẳm. Chúng như những hạt dạ minh châu nhấp nháy thật kỳ ảo.
Tuyết Hân nhìn sang Vị Phong từ tốn nói:
- Vị Phong có tin giới võ lâm sẽ để yên cho Vị Phong quy ẩn võ lâm giang hồ không, khi biết Vị Phong giữ bí mật của Tử Thành.
- Cho dù lòng tham của con người lớn thế nào tất cũng phải nghĩ đến cái mạng của mình. Sau cuộc hội kiến với Vạn Xuân trang chủ tại mộ điạ Dương Châu, võ lâm hẳn đã biết Khắc Vị Phong không còn là một người chỉ biết chạy trốn. Do đó họ sẽ không làm phiền đến Vị Phong, huống chi Vị Phong mai danh ẩn tích. Chỉ có điều…
Chàng lưỡng lự rồi nói:
- Vị Phong chỉ ngại một người thôi. Đó là Chu Thái. Chỉ có Chu Thái là người đáng ngại không để Vị Phong quy ẩn thôi. Bởi vì y đã biết quá nhiều về Khắc Vị Phong.
Tuyết Hân buông tiếng thở dài:
- Tuyết Hân cũng nghĩ như vậy.
Ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm đầy những vì sao lấp lánh, Vị Phong nói.
- Tuyết Hân tỷ tỷ… trong muôn vàn vì sao đêm kia thì đâu thể tìm được vì sao bổn mạng của mình chứ?
- Chúng ta có thể chọn cho mình một vì sao bổn mạng mà.
- Vậy vì sao bổn mạng của tỷ là vì sao nào?
- Tuyết Hân để Khắc Vị Phong chọn trước đó.
Nhìn sang nàng, Vị Phong mỉm cười. Tiếp nhận nụ cười của Vị Phong, bất giác đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e thẹn.
Cùng với vẻ thẹn thùng, Tuyết Hân cũng mỉm cười. Nụ cười của nàng đẹp và quyến rũ chẳng khác gì Di Tuyết Cầm.
Nhìn Tuyết Hân, bất giác Vị Phong nhớ Di Tuyết Cầm. Chàng nhớ lại khoảng thời gian ở Đào Hoa Viên của lão Hựu. Cùng với sự hồi tưởng đó. Vị Phong cũng nao nao trong lòng khi nhớ nụ hôn hôm nào mà Tuyết Cầm đã ban cho chàng.
Chàng gượng nói:
- Nhìn Tuyết Hân mà Vị Phong nhớ tới Tuyết Cầm. Hai người đẹp quá.
- Biết đến bao giờ mới gặp được tỷ ấy.
Tuyết Hân buông tiếng thở dài.

Vị Phong nói:
- Tuyết Cầm tỷ tỷ đang ở trên bầu trời cao nhìn Vị Phong và Tuyết Hân.
Vị Phong chỉ tay lên trời.
- Tuyết Hân thấy vì sao sáng ngay trước mặt mình không.
Tuyết Hân gật đầu.
- Ngôi sao bổn mạng của Vị Phong đó à?
Chàng gật đầu:
- Nếu chọn thì Vị Phong sẽ chọn vì sao đó. Bởi Vị Phong nghĩ nó cũng là ánh mắt của Tuyết Cầm đang nhìn xuống đây.
Nàng gượng cười nhìn sang chàng:
- Đến lượt Tuyết Hân chọn nhé.
Chàng gật đầu.
Tuyết Hân chỉ vì sao nằm sát bên cạnh vì sao mà Vị Phong vừa chọn.
Nàng nhỏ nhẻ nói:
- Tuyết Hân chọn vì sao nằm sát vì sao mạng của Vị Phong.
Nàng nhìn sang chàng. Hai người đối mặt nhìn nhau.
Vị Phong ngập ngừng hỏi:
- Sao Tuyết Hân tỷ lại chọn vì sao đó?
- Bởi vì Tuyết Hân và Tuyết Cầm tỷ tỷ là tỷ muội song sinh. Với lại Tuyết Hân đã là người của Khắc Vị Phong thiếu gia rồi. Không ở bên cạnh Vị Phong thì ở đâu chứ.
Nàng thẹn thùng khi đối nhãn với Vị Phong. Nàng nhỏ nhẻ nói:
- Vị Phong không phản đối chứ?
- Sự lựa chọn của Tuyết Hân, Vị Phong sao lại phản đối.
Tuyết Hân chợt nắm tay chàng, nhỏ nhẻ nói:
- Vậy là mãi mãi Tuyết Hân sẽ ở bên cạnh Khắc Vị Phong.
Nàng vừa nói dứt câu thì nghe tiếng bước chân của Chu Thái. Y vừa bước về phía hai người vừa nói:
- Hai người ở đây à?
Vừa nghe tiếng Chu Thái, Vị Phong ôm chầm lấy Tuyết Hân. Nàng hơi giật mình nhưng không kịp có phản ứng gì thì môi Vị Phong áp chặt vào đôi cánh môi của nàng.
Môi chàng dán chặt vào môi của Tuyết Hân, trong khi hai tay vòng qua vai nàng. Trông hai người như một cặp tình nhân với những xúc cảm dạt dào, thả mình trôi vào dòng khoái cảm của tình yêu mà quên thực tại.
Lúc đầu Tuyết Hân còn ngỡ ngàng nhưng sau đó xúc cảm tràn về, lôi cuốn nàng phải thả mình vào nụ hôn của Vị Phong mà quên đi sự

xuất hiện của Chu Thái. Vị Phong buông Tuyết Hân, nhìn lại Chu Thái. Chàng nhận ra chân diện khe khắt và bất nhẫn của gã, cùng với hai luồng sát nhãn hừng hực.
Vị Phong đứng lên rồi nói:
- Chu huynh xuất hiện không đúng lúc chút nào.
Chu Thái hừ nhạt:
- Vị Phong ngươi nói thế có ý gì?
Vị Phong giả lả cười.
- Huynh đã thấy rồi đó. Chẳng lẽ người đang tỏ tình với nhau mà huynh cũng không biết ư? Phàm những lúc như thế này thì huynh nên tránh mặt mới phải. Cái sống và cái chết bây giờ đối với Vị Phong và Tuyết Hân chẳng khác nào một sợi tóc. Chẳng lẽ huynh không muốn hai chúng tôi yêu nhau sao?
Đôi chân mày Chu Thái cau lại:
- Hai người tránh mặt Chu mỗ để ra đây tỏ tình ư?
- Đúng như vậy… chẳng lẽ lại tỏ tình trước mặt huynh… ngại ngùng lắm.
- Thế là hai người phóng thích hai con bạch mã.
Hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Không phải hai người phóng thích hai con bạch mã đó à?
Đôi chân mày Vị Phong nhướng cao biểu lộ sự ngơ ngác của mình.
- Chu huynh nói nghe thật lạ. Vị Phong và Tuyết Hân ở đây tâm sự thì sao có thể thả được hai con ngựa đó. Với lại Chu huynh canh chừng chúng mà.
- Chu mỗ không phải là nô phu.
Y hừ nhạt một tiếng rồi gằn giọng nói:
- Ngươi nói thật nhé, ta tạm tin. Nhưng ta phải thẩm chứng lời nói của ngươi có thật hay không?
Gã nhìn lại Tuyết Hân:
- Di Tuyết Hân cô nương…
Tuyết Hân miễn cưỡng nhìn Chu Thái:
- Chu hộ pháp muốn hỏi gì?
- Khắc Vị Phong nói có đúng không hay chỉ là những lời ngoa ngôn, gian trá?
Tuyết Hân miễn cưỡng hỏi lại Chu Thái:
- Tuyết Hân không hiểu Chu hộ pháp nói gì?
- Hừ… nàng biết Chu mỗ là người như thế nào rồi.
Y rít giọng nói:
- Không một người nào trên thế gian này có thể lừa Chu mỗ được. Nàng hãy nói cho ta biết… nàng và Vị Phong có tình không?

Vị Phong cướp lời Chu Thái:
- Chu huynh hỏi một câu thật ngớ ngẩn. Nếu không có tình thì Vị Phong và Tuyết Hân sao rời gian thảo xá ra ngoài này.
Nhìn Vị Phong, Chu Thái gằn giọng nói:
- Ta không hỏi ngươi.
Vị Phong gượng cười nhìn sang Tuyết Hân từ tốn nói:
- Tuyết Hân nói cho Chu huynh biết tất cả đi.
Tuyết Hân nhìn Chu Thái từ tốn nói:
- Tuyết Hân yêu Vị Phong.
Chu Thái cười khảy, rồi gằn giọng nói:
- Được… hai người theo ta.
Vị Phong nhìn qua Tuyết Hân.
Chàng nhìn lại Chu Thái nghĩ thầm: “Hắn định giở trò gì đây?”
Chàng buột miệng hỏi:
- Chu huynh định làm gì Khắc Vị Phong và Tuyết Hân tỷ tỷ chứ?
- Hai người sẽ phải chứng minh tình yêu đó với ta. Bằng không, Chu Thái sẽ cắt lưỡi ngươi, nếu không thì cũng hủy dung mạo của Tuyết Hân.
Gã hừ nhạt một tiếng, rồi quay bước.
Đưa Vị Phong và Tuyết Hân quay lại gian thảo xá, Chu Thái bước ra sau hè, bới dưới tán hoa đào, rồi lấy lên một chiếc tráp bằng tre. Y mở tráp, nhón tay rút từ trong tráp ra một chiếc khăn ố vàng.
Quay lại trong gian thảo xá, y đặt chiếc khăn ố vàng đó lên bàn nhìn Vị Phong và Tuyết Hân nhạt nhẽo nói:
- Đây là chứng tích của một tình yêu… Chu mỗ muốn hai người giao một chứng tích như thế này.
Y nói rồi đi thẳng ra cửa đóng sầm lại. Vị Phong ngơ ngác với hành vi của Chu Thái. Chàng nhìn lại chiếc khăn ố vàng để trên bàn.
Vị Phong lắc đầu nhìn lại Tuyết Hân:
- Tuyết Hân tỷ… Hắn muốn gì?
Chân diện Tuyết Hân đỏ bừng.
Nàng nhìn Vị Phong ngập ngừng nói:
- Chu Thái…Chu Thái buộc Tuyết Hân phải trao thân cho Vị Phong.
Vị Phong mở to mắt hết cỡ.
- Hắn làm vậy để bức nhục Vị Phong và Tuyết Hân ư?
Vị Phong nói dứt câu toan mở cửa thì Tuyết Hân cản lại.
- Vị Phong… đừng…
Vị Phong dừng bước.
- Tỷ… Chu Thái quá đáng.
Tuyết Hân lắc đầu, ôn nhu nói:

- Y không quá đáng đâu mà chỉ không muốn người ta lừa dối mình. Chính sự lừa dối nhất là lừa tình đã khiến cho Chu Thái mất đi trái tim của mình. Hắn hận tình mà biến thành kẻ vô tâm, vô nhân. Bây giờ Chu Thái có thể làm tất cả mọi thủ đoạn để thỏa mãn cơn phẫn uất hận tình trong nội thức y.
Vị Phong bối rối:
- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?
Nàng thẹn thùng, ngập ngừng nói:
- Chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác phải chứng minh cho Chu Thái biết tình yêu của mình nếu như không muốn trở thành phế nhân.
- Tuyết Hân tỷ tỷ…
Nàng nắm lấy tay chàng:
- Vị Phong đã hy sinh cho Tuyết Hân rồi… Tuyết Hân không một chút hối tiếc nếu có cơ hội bồi đáp ân tình cho Vị Phong.
- Nhưng…
Nàng lắc đầu.
- Vị Phong. Hãy xem như đây là số phận.
Nàng nói rồi tự trút bỏ y phục mình. Vừa trút bỏ y phục, Tuyết Hân vừa nhìn…
[thiếu 2 trang 155, 156]
… nguồn sống âm ỉ lan tỏa xuyên qua trang phục chàng và thấm sâu vào da thịt.
Vị Phong vồn vã nói:
- Di Tuyết Hân.
Lần đầu tiên trôi vào vùng khoái lạc, Vị Phong như tan vỡ ra từng mảnh để thấm sâu vào da thịt nàng. Trong cảm xúc xuân tình dạt dào, Vị Phong và Tuyết Hân quấn chặt lấy nhau. Ý thức mà chàng nhận được ở Tuyết Hân là nàng đang rã ra vì chịu đựng cái đau đầu đời của người trinh nữ.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 41
Song Tàn Quỷ Diện

Chu Thái gần như suốt đêm trong màn sương chỉ để ngắm nhìn táng hoa đào. Trong hắn có một nỗi niềm u uẩn để biến y thành con người bí hiểm. Một kẻ lạnh lùng và băng giá. Chính sự lạnh lùng, bí hiểm và băng giá như buộc người ta phải tò mò. Nhưng chẳng một ai bước được bên trong hắn là niềm u uẩn gì.
Hắn nghe bước chân tiến đến sau lưng mình.
Y không quay lại, mà thản nhiên nói:
- Khắc Vị Phong…
Khắc Vị Phong dừng bước sau lưng Chu Thái.
Gã từ từ quay lại đối mặt với chàng. Màn sương đêm như trét lên khuôn mặt băng lạnh của Chu Thái màu tái nhợt của xác chết, càng khắc họa nét lạnh lùng vô cảm nơi gã.
Y nhạt nhẽo nói:
- Tuyết Hân đã trao thân cho ngươi rồi chứ?
Khắc Vị Phong buông tiếng thở dài:
- Tại sao Chu huynh buộc Tuyết Hân trao thân cho Khắc Vị Phong?
- Đó không phải là tình yêu sao?
Đôi chân mày Vị Phong nheo lại, biểu lộ thái độ bất nhẫn. Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Tình yêu là phải trao thân cho nhau sao? Tình yêu đâu phải là dục tình như Chu huynh nghĩ.
Chu Thái hừ nhạt rồi nói:
- Sự kết hợp giữa hai thể xác là tình yêu. Kể từ hôm nay, nếu Tuyết Hân chết, ngươi cũng nên theo ả. Và ngược lại, nếu ngươi tàn phế thì ả cũng tàn phế. Có như vậy mới là tình yêu. Ngươi và ả sẽ như bóng với hình.
- Vị Phong và Tuyết Hân yêu nhau nhưng không như huynh nghĩ.
- Ta nghĩ sai sao?
Khắc Vị Phong hơi bối rối rồi miễn cưỡng phản bác lại Chu Thái:
- Tình yêu của Vị Phong và Tuyết Hân là sự hy sinh cho nhau. Người này vì người kia chứ không phải chỉ là sự chiếm hữu thể xác.
Khắc Vị Phong cười gượng nói:
- Nhờ có Chu huynh, Khắc Vị Phong và Tuyết Hân gắn bó hơn.

Chàng ôm kiếm giả lả nói:
- Khắc Vị Phong vô cùng cảm kích về sự an bày của của Chu huynh. Sau này nếu có cơ hội Khắc Vị Phong nhất định sẽ bồi đáp.
Chu Thái hừ nhạt rồi nói:
- Khắc Vị Phong, ngươi đừng quá hoan hỉ như vậy. Chính sự gắn bó hôm nay sẽ làm cho ngươi băng giá trong ngày mai. Chẳng có ai biết được nữ nhân đang nghĩ gì, và sẽ làm gì trong những ngày tới đâu.
Y nhếch môi nheo mày cười khảy rồi nói tiếp:
- Dù sao thì ngươi và Tuyết Hân cũng không lừa dối ta. Ngươi hãy cố mà giữ gìn lấy tình yêu của mình.
Gã quay lưng, vừa đi vừa nói:
- Làm gì có tình yêu chân chính trên thế gian này. Ta không tinh vào tình yêu của các ngươi.
Gã dừng bước nhìn lại Khắc Vị Phong, gắt giọng nói:
- Chu mỗ sẽ một mình đến trấn Ô Long Giang để chuẩn bị vật dụng lên đường tiếp. Ngươi ở lại đây cùng Tuyết Hân. Ngươi nên nhớ, không trốn được Chu Thái đâu. Một mình ngươi chưa thể chắc đã trốn được huống chi còn cái bóng của tình yêu đeo nặng trên vai ngươi.
Rời thảo trang Chu Thái đi thẳng đến trấn Ô Long Giang. Trấn Ô Long Giang không sầm uất như Dương Châu hay Trung Châu và càng không thể ví với Hàm Đan hay Hàm Dương. Nó chỉ là một thị trấn nhỏ nằm ven ngã ba dòng Ô Giang.
Mặc dù không lớn, nhưng Ô Long Giang trấn lại rất thơ mộng, êm ả, không hoạt náo như Dương Châu hay Hàng Châu.
Cuộc sống ở Ô Long Giang chẳng khác nào một dòng sông êm ả chẳng bao giờ dậy sóng ba đào. Ngay cả khu chợ duy nhất trong trấn cũng có phần vắng vẻ mặc dù trời đã lên cao.
Chu Thái tạt vào một tửu điếm. Có lẽ y là một vị khách đầu tiên nên gã tiểu nhị đon đả bước ra đón. Gã khom người, cung kính nói:
- Mời khách quan vào tửu gia ạ!
Chu Thái ngồi xuống bàn.
Gã tiểu nhị khom người nói:
- Khách quan dùng chi?
Cũng bằng cái chất giọng nhạt nhẽo,Chu Thái nói:
- Một vò rượu năm cân và thức ăn nóng.
Gã tiểu nhị giả lả cười rồi nói:
- Khách quan dùng thức ăn gì ạ?
- Thức ăn gì cũng được nhưng phải nóng.
- Tiểu nhân đem ra ngay cho khách quan.

Gã tiểu nhị quay bước vào trong. Y vừa lẩn vào nhà sau thì Tần Á Mỵ từ ngoài cửa bước vào. Nàng đảo mắt nhìn quanh, rồi tiến ngay đến bàn Chu Thái, ngồi xuống đối diện với gã.
Sự tự nhiên của Tần Á Mỵ không làm Chu Thái quan tâm đến. Y vẫn thờ ơ như chẳng biết đến sự hiện diện của nàng.
Gã tiểu nhị bưng vò rượu cùng đĩa gà luộc bốc khói bày ra bàn rồi quay sang Á Mỵ:
- Tiểu thư…
Á Mỵ khoát tay:
- Ngươi lui vào đi. Nếu cần bổn cô nương sẽ gọi ngươi.
- Dạ.
Gã tiểu nhị lui bước rồi, Á Mỵ mới nhìn Chu Thái.
Không màng đến ánh mắt của nàng, Chu Thái chuốc rượu ra chén. Y uống một lúc ba chén mà tuyệt nhiên chẳng nhìn đến Tần Á Mỵ.
Á Mỵ cho Chu Thái uống xong chén thứ ba mới nói:
- Tôn giá là Chu Thái?
Đến lúc này Chu Thái mới ngẩng mặt lên nhìn nàng:
- Cô nương biết tục danh của ta à? Đúng… ta là Chu Thái.
Á Mỵ điểm nụ cười mỉm:
- Nếu không biết Chu tôn giá thì Á Mỵ đã không mạo muội đến ngồi chung bàn với tôn giá.
Chu Thái bưng vò rượu định chuốc ra chén nhưng Á Mỵ đã cản lại.
Đôi chân mày gã nhíu lại:
- Sao cô nương cản ta. Cô nương cần gì ở ta.
Á Mỵ nhìn vào mặt Chu Thái.
- Có người cần gặp Chu tôn giá.
Chu Thái gạt tay nàng ra bằng động tác rất quyết đoán và lạnh lùng:
- Ta không thích gặp ai cả.
Động tác và thái độ lạnh lùngcủa Chu Thái khiến Á Mỵ chau mày.
Nàng từ tốn nói:
- Người này tôn giá rất muốn gặp.
- Trên đời này chẳng có ai đáng để Chu mỗ phải gặp cả. Ta nghĩ cô nương chỉ biết tên mà không biết người.
Tần Á Mỵ điểm nụ cười mỉm xởi lởi. Nàng nhìn Chu Thái ôn nhu nói.
- Chu tôn giá nghĩ như thế thì sai rồi. Chu tôn giá đã từng đánh bại Di Hoa Tiên Tử, từng lấy mạng Kim Tiền bang chủ Cát Hinh và sau đó là giết luôn cả Vạn Mã bang chủ Dư Chí Lộc. Võ công của Chu tôn giá khiến cho giới võ lâm Trung Nguyên phải e dè không dám đối mặt với tôn giá…
- Vậy còn cô nương thì sao?

- Á Mỵ không e dè Chu tôn giá, bởi Á Mỵ không gieo oán gieo thù với Chu tôn giá mà ngược lại còn đem đến cho Chu tôn giá niềm hoan hỉ trong đời.
Đôi chân mày rậm của họ Chu nhíu lại. Y giả lả nói:
- Chu mỗ không thích ai ban phát cho mình.
- Á Mỵ đâu có nói ban phát cho tôn giá.
- Vậy cô nương nói ta hoan hỉ cái gì?
Gã híp hai mắt lại như thể muốn che dấu ánh mắt sát thần vô cảm của mình khi tiếp ánh mắt nhu hòa của Tần Á Mỵ. Chu Thái sực nhớ ra điều gì đó liền nói.
- Ta nhớ ra rồi… cô nương là Tần Á Mỵ, nghĩa nữ của Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Á Mỵ mỉm cười.
- Đến bây giờ Chu tôn giá mới nhớ ra à?
- Chu mỗ nhớ ra Tần cô nương nhưng không phải xin sự ban phát.
Gã nói rồi lại toan bưng vò rượu chuốc ra chén, nhưng một lần nữa Á Mỵ lại cản tay Chu Thái.
Đôi chân mày Chu Thái cau hẳn lại. Y nhạt nhẽo nói:
- Đừng làm như vậy.
Á Mỵ rút tay lại. Nàng vừa rút tay vừa nói.
- Rượu ở tửu điếm này không đáng để tôn giá uống đâu. Á Mỵ có một tịnh rượu Bách Hoa tửu ngon hơn nhiều. Và muốn mời Chu tôn giá.
Chu Thái lắc đầu:
- Ta không thích uống rượu của người khác.
- Ngay cả một chén rượu cũng khó mời tôn giá nhưng chắc chắn khi Á Mỵ nói ra điều này, tôn giá không thể từ chối chén rượu của Tần Á Mỵ.
Chu Thái nhìn nàng.
- Nàng định nói với ta điều gì nào?
Nụ cười mỉm lại hiện trên cánh môi của Tần Á Mỵ.
- Đào Hoa công tử.
Nghe nàng nói ra câu này chân diện của Chu Thái lộ ngay ra những nét sững sờ.
Y từ từ đặt vò rượu xuống bàn.
- Cô nương nói gì?
Á Mỵ nhìn vào mặt Chu Thái, từ tốn nói:
- Á Mỵ vừa nói đến Đào Hoa công tử.
Nàng nói dứt câu vẫn điểm nụ cười như thể ban phát cho Chu Thái.
Chu Thái rút tay lại để trước mặt mình. Tay này chống lên tay kia,

những ngón tay nhịp lên mặt bàn. Y nhìn chăm chăm vào mặt Á Mỵ.
- Được… ta sẽ uống Bách Hoa tửu của cô nương.
Á Mỵ đứng lên. Nàng nhún nhường nói.
- Mời tôn giá.
Chu Thái đặt một nén bạc lên bàn rồi theo Á Mỵ. Nàng đưa Chu Thái đến một trang viên rất thơ mộng. Hai người bước vào gian biệt sảnh có những tấm rèm hồng treo chung quanh. Ngay gian biệt sảnh đó, có một túp lều được kết bằng lụa Hàn Châu, trong lều là chiếc bàn đá hoa cương được mài nhẵn nhụi. Trên bàn là tịnh rượu một cân với hai chiếc chén bằng ngọc lưu ly.
Tần Á Mỵ nhìn Chu Thái nói:
- Mời Chu tôn giá.
Nàng nói rồi bước vào trong tấm lều lụa. Chu Thái bước theo nàng.
Á Mỵ từ tốn nói:
- Muốn thưởng thức rượu Bách Hoa tửu tôn giá phải ở trong một không gian cách ly hẳn với không khí bên ngoài mới khả dĩ thưởng thức được mùi thơm của hoa tửu.
Chu Thái ngồi xuống bàn.
Hai tay y lại đặt trước mặt, tay này đặt lên tay kia, những ngón tay nhịp đều xuống mặt bàn.
Y nhạt nhẽo nói:
- Chu mỗ không có sự cầu kì.
Y chỉ tịnh rượu.
- Bách Hoa tửu của Tần cô nương?
Nàng gật đầu.
- Chỉ có tịnh rượu duy nhất mà thôi. Một tịnh rượu duy nhất dành riêng cho Chu Thái.
- Chu mỗ uống cạn tịnh rượu này sẽ gặp Đào Hoa công tử chứ.
Tần Á Mỵ nhìn gã.
- Nếu tôn giá muốn gặp Đào Hoa công tử.
- Nếu như Chu mỗ không gặp được Đào Hoa công tử thì sao?
Những ngón tay của Chu Thái vẫn nhịp đều xuống mặt bàn:
- Chu mỗ không thích ai bỡn cợt mình. Nếu như ta có thể gặp được Đào Hoa công tử, trong rượu này có độc ta vẫn uống.
Á Mỵ cười với gã rồi nói.
- Á Mỵ không phủ nhận trong rượu này có độc. Nhưng độc công trong tịnh rượu này không phải là thứ độc chết người. Mà nó là thứ độc mà tôn giá không ngờ đến.
- Độc gì ta cũng chấp nhận.
Á Mỵ chuốc rượu ra chén. Nàng bưng lấy một chén nhìn Chu Thái.

- Mời Chu tôn giá.
Y thản nhiên bưng chén rượu nhìn nàng:
- Chu mỗ hy vọng nàng giữ lời của mình.
- Không thất hứa với Chu tôn giá đâu.
Á Mỵ dốc chén rượu uống cạn, rồi lật úp xuống cho Chu Thái thấy trong chén rượu không còn một giọt rượu nào. Nàng mỉm cười nhướng đôi chân mày vòng nguyệt.
- Á Mỵ đã uống cạn.
Chu Thái đưa chén rượu lên miệng uống cạn rồi cũng bắt chước nàng.
- Chu mỗ cũng uống cạn.
Tần Á Mỵ chuốc tiếp rượu ra chén.
Chu Thái nhìn nàng chuốc rượu bằng ánh mắt lạnh lùng, vô cảm.
Nàng lại bưng chén rượu từ tốn hỏi:
- Tôn giá uống ruợu có ngon không?
Khi nàng thốt ra câu nói đó, thì hương của Bách Hoa tửu từ trong tịnh bình tỏa ra khỏa lấp toàn bộ khoảng không trong túp lều bằng lụa Hàn Châu. Men rượu không làm cho Chu Thái ngây ngất nhưng hương rượu lại khiến gã chếch choáng.
Đôi lưỡng quyền của Á Mỵ cũng ửng hồng có lẽ bởi sự tác động của Bách Hoa Tửu.
Gã nhìn nàng, giọng nói có phần đổi khác:
- Bách Hoa tửu của cô nương đáng gọi là danh tửu.
Y nói dứt câu, uống cạn số rượu Tần Á Mỵ chuốc ra.
Á Mỵ uống cạn chén rượu rồi đặt xuống bàn nhỏ nhẻ hỏi.
- Sao vừa nhắc đến Đào Hoa công tử, Chu tôn giá lại sẵn sàng nhận lời Á Mỵ.
Chu Thái đẩy chén về phía nàng.
- Chuốc rượu nữa đi.
Á Mỵ chuốc ruợu vào chén của gã. Trong khi nàng chuốc rượu vào chén của Chu Thái thì gã ôn nhu nói:
- Y là trái tim của Chu mỗ.
Á Mỵ mỉm cười:
- Một người là trái tim của một người… lạ lùng quá.
- Uống hết tịnh rượu này Tần Á Mỵ tiểu thư cho ta gặp gã đó chứ.
- Á Mỵ luôn giữ lời với Chu tôn giá.
- Nếu như Tần Á Mỵ cô nương bỡn cợt ta… điều gì đến với cô nương… cô nương có thể đoán biết rồi chứ.
Á Mỵ gật đầu.
- Á Mỵ biết. Cho dù Á Mỵ có là một trang giai nhân tuyệt sắc, một

thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thì Chu tôn giá cũng lấy mạng Á Mỵ.
Chu Thái gật đầu:
- Không sai.
- Á Mỵ biết Chu tôn giá là người không có trái tim nên có ý gắn lại một trái tim cho tôn giá.
Nàng nói rồi điểm nụ cười mỉm.
Hai người lại cạn chén. Chu Thái từ tốn nói:
- Sao Tần Á Mỵ biết ta là người không có trái tim.
- Tất cả mọi sự trên đời này, Thiên Minh giáo chủ đều biết.
Đôi chân mày Chu Thái cau lại. Y nhạt nhẽo nói:
- Chu mỗ mới nghe nói đến giáo phái này. Chu mỗ không tin Thiên Minh giáo chủ là người uyên bác thông thạo sự việc xảy ra trên đời này.
Á Mỵ đứng lên. Nàng chấp tay sau lưng, ôn nhu nói:
- Nếu giáo chủ không thông thạo thì sao phái Á Mỵ đến gặp tôn giá. Và chỉ cần nhắc đến cái tên Đào Hoa công Tử là tôn giá sẵn sàng đi đến tòa trang viện này để uống tịnh rượu Bách Hoa Tửu mà biết trong rượu có độc.
- Ta muốn gặp Đào Hoa công tử.
- Bởi vì Đào Hoa công tử đã từng cướp người yêu của Chu Thái. Đúng vậy không?
Mặt Chu Thái sa sầm hẳn lại với những nét bất nhẫn.
Y nhìn Á Mỵ bằng ánh mắt cú vọ, vô hồn đầy sắc na sát nhân, tàn nhẫn. Y với tay bưng cả tịnh rượu, gằn giọng nói:
- Đào Hoa công tử đang ở đâu?
Á Mỵ nheo mày, nhún nhường nói:
- Bách Hoa tửu còn chưa cạn trên tay Chu huynh.
Nàng đổi cách xưng hô nhưng xem ra Chu Thái không chú ý đến.
Y dốc vò rượu trút vào miệng mình. Á Mỵ nhìn họ Chu uống cạn tịnh rượu Bách Hoa Tửu mà không cản. Chu Thái đặt tịnh rượu xuống bàn nhìn Á Mỵ nói:
- Đào Hoa công tử đâu?
Á Mỵ vén rèm lụa bước ra ngoài Chu Thái bước ra theo nàng. Y nhìn từ phía sau, mà thấy vòng tiểu yêu của Á Mỵ uốn lượn theo mỗi bước đi trông thật gợi mời và ẻo lả.
Chu Thái rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực.
Nàng dừng lại trước một tấm bình phong nhìn Chu Thái nói:
- Chu huynh đừng quá xúc động nhé.
Nàng vừa nói vừa đẩy bức bình phong qua bên để lộ một vòm cửa vừa đủ một người len vào.

Á Mỵ nói:
- Chu huynh có ngại không?
- Trên thế gian này không có chỗ nào khiến Chu mỗ phải ngại không dám bước chân vào.
Y nói rồi len bước vào vòm cửa đó.
Á Mỵ bước theo sai Chu Thái. Theo hành lang mật đạo, dẫn Chu Thái đến một gian mật thất.
Tiếng cười khả ố từ trong gian mật thất đó vọng ra. Nghe tiếng cười này vẻ mặt Chu Thái đanh hẳn lại.
Chu Thái vồ chưởng vào cửa mật thất nhưng Á Mỵ đã cản lại.
- Chu huynh không nên hao tổn chân ngươn như vậy.
Nàng vừa nói vừa ấn tay trên vách tường. Cửa thạch thất trượt qua bên.
Trong thạch thất là một người vận gấm y ngồi quay lưng ra cửa. Mặc dù Chu Thái chưa nhận ra chân diện của người đó nhưng mặt y đã giần giật như thể thấy được người nọ rồi.
- Chu Thái… Ngươi rất muốn gặp bổn nhân, bổn nhân cũng rất muốn gặp ngươi.
Vừa nói gấm y nhân vừa xoay chiếc ngai nửa vòng, để y đối nhãn với Chu Thái.
Đôi mắt Chu Thái mở to hết cỡ như thể muốn thâu tóm nhân dạng người nọ vào hai con ngươi của mình.
Hai cánh môi Chu Thái mím lại, mãi một lúc mới thốt thành lời:
- Thượng Quan Đại Phu.
- Chu Thái… ngươi lạ lắm à?
- Chu mỗ tưởng đâu ngươi biến thành tro bụi.
- Thượng Quan Đại Phu lại chết dễ dàng như vậy sao?
- Bổn nhân những tưởng bao nhiêu năm Chu Thái đã quên vị ái thiếp của mình nhưng ngươi vẫn không quên được bóng nương tử năm nào.
Chu Thái gằn giọng nói:
- Thượng Quan Đại Phu… hãy cho Chu mỗ biết Đào Hoa tặc.
Thượng Quan Đại Phu phá lên cười. Tiếng cười của y nghe thật khả ố và đầy chất dục tính. Y từ tốn nói:
- Ngươi muốn Đào Hoa tặc năm nào đã quyến dụ ái thiếp của ngươi sao, rồi buộc nàng lấy cắp bí kíp võ công của họ Chu ư?
- Thượng Quan Đại Phu… Chu mỗ muốn biết.
- Nếu ngươi muốn biết thì hãy cho bổn nhân biết Tuyết Hân và Khắc tiểu tử đang ở đâu?
- Ngươi nói trước ta sẽ nói.

- Ai biết được tâm sự của thiên hạ đệ nhất nhân Đại Liêu ngoài Đào Hoa công tử.
Thượng Quan Đại Phu vừa nói vừa lòn tay ra sau lưng lấy một quyển bí kíp.
- Trong tay bổn nhân là quyển bí kíp Thái Cực Vô Ảnh Thủ. Đủ cho ngươi biết Đào Hoa công tử là ai rồi chứ?
Mặt Chu Thái tái dần ra. Y rít giọng nói:
- Thượng Quan Đại Phu… Chu mỗ đã biết Đào hoa công tử là ai rồi.
- Bổn nhân đã chìu ý của ngươi. Còn ngươi có chìu theo ý của bổn nhân hay không?
Chu Thái gằn giọng đáp lời Thượng Quan Đại Phu:
- Ngươi đã kính Chu mỗ một bước tất ta phải nhường ngươi một trượng.
Thượng Quan Đại Phu khẽ gật đầu.
- Ta không nhìn sai người. Chu Thái là một hào kiệt đệ nhất Đại Liêu. Một kẻ lạnh tâm nhưng nặng tình.
- Ta không thích nghe những lời xảo ngữ đó. Chu mỗ muốn biết Á nương chết như thế nào.
Thượng Quan Đại Phu cười khẩy rồi nói:
- Ta cần nghe ngươi nói trước Tuyết Hân đặc sứ và Khắc Vị Phong đang ở đâu?
Chu Thái gằn giọng nói:
- Hai người đó đang ở tại mộ phần của Khả Nhị Tất La.
- Ta sẽ đến đó.
Chu Thái gằn giọng nói:
- Ngươi có thể đi được sao?
- Sao lại không?
- Nếu ngươi muốn đến đó thì trước tiên phải bước qua xác của Chu Thái đã.
Thượng Quan Đại Phu phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói.
- Khả Nhị Tất La ái nương của ngươi tự nguyện theo bổn nhân rời Đại Liêu về Trung Nguyên. Nàng đi tìm một dấu ấn tình yêu mà Chu Thái không đáp ứng được cho nàng. Để có được dấu ấn tình yêu đằm thắm của bổn nhân, ái nương ngươi đã không ngần ngại lấy cắp bí kíp Thái Cực Vô Ảnh Thủ cho ta.
Y ve cằm nhướng mày nhìn Chu Thái.
- Ái nương Khả Nhị Tất La tự nguyện chăn gối trao thân cho ta, và tất nhiên nàng phải ra đi để Thượng Quan Đại Lân có cuộc sống khác không còn là Thượng Quan Đại Lân nữa mà là Thượng Quan Đại

Phu. Nàng đã nguyện theo ta, nay đến lượt ngươi tự nguyện tìm đến cái chết để về với ái nương mình.
- Chu mỗ không phải tìm về Đào Hoa công tử để chọn cái chết… mà ngược lại để buộc Đào Hoa công tử trả lại món nợ oan tình đã vay của Chu mỗ.
- Ngươi đã uống Bách Hoa Tửu, cái chết đang trở ngươi ở phía trước.
- Chu mỗ chết dễ như vậy sao?
Chu Thái vừa nói vừa dồn công. Đan điền của gã phình to lên, rồi bất ngờ vồ chưởng thẳng vào bụng mình.
- Bộp.
Y vừa vồ chưởng vào đan điền vừa há miệng. Tất cả số rượu Bách Hoa Tửu đều bắn vọt ra ngoài… Số rượu Chu Thái vừa ói ra chạm xuống sàn gạch mật thất, thì y cũng phát động chưởng công, vồ đến Thượng Quan Đại Phu.
Thượng Quan Đại Phu như thể đã dự đoán trước tình huống này, nên xoay chiếc ngai đúng nửa vòng để thành tựa hứng lấy đạo khí chưởng của Chu Thái.
- Ầm…
Liền ngay sau tiếng sấm chưởng, một làn khói độc từ trong thành tựa chiếc ngai phả ra, phủ trùm lên gian mật thất. Chu Thái không dám xem thường làn khí độc đó mà buộc phải vận nội lực phong bế toàn bộ ba mươi sáu đại huyệt trên người gã.
Y vừa phong bế huyệt đạo vừa nói:
- Đào Hoa công tử… ngươi giở trò đê tiện với Chu mỗ à?
Chu Thái vừa nói vừa lướt lại ngai son của Thượng Quan Đại Phu, nhưng không còn thấy Thượng Quan Đại Phu đâu nữa cả.
Đúng lúc đó thì cửa mật thất từ từ dịch chuyển đóng lại. Chu Thái gầm lên:
- Các ngươi tưởng trò hạ lưu này với bổn nhân dễ làm lắm à?
Y vừa nói rồi hú lên một tiếng lồng lộng. Tiếng hú của Chu Thái tiềm ẩn nội lực uy mãnh, thổi dạt tất cả khói độc gom về một góc mật thất. Đến lúc đó y mới vận công phát động Thái Cực chưởng vồ thẳng vào cửa mật thất đang dịch chuyển.
- Ầm……
Uy lực chưởng khí mà Chu Thái phát động quả là kinh hồn, khi nó chạm vào cửa mật thất thì cánh cửa vỡ tan ra thành từng mảnh vụn.
Chu Thái bước ra ngoài hành lang. Hắn vừa bước đi vừa gào lên:
- Đào Hoa công tử… Ngươi trốn ở đâu. Đừng trốn chạy Chu mỗ như lũ chuột nữa… chường mặt ra đi.

Chu Thái bước ra ngoài vòm cửa. Đôi chân mày y nhíu lại khi thấy có hai người vận trường y bằng lụa màu đen chờ sẵn bên ngoài đại sảnh.
Một là lão ông trạc ngũ tuần, một là lão bà cũng độ tuổi như người kia. Trông hai người đó như hai con quạ đen có cùng một sắc diện tái xanh nhờn nhợt như hai xác chết.
Thấy hai người đó, chân diện Chu Thái đanh hẳn lại, y rọi đôi mắt cú vọ chăm chăm nhìn hai người đó như thể đang cố lục lọi lại trong tâm thức đặng nghiệm ra họ là ai.
Một lúc sau Chu Thái lên tiếng:
- Hình như hai người là Song Tàn Quỷ Diện.
Lời vừa thốt ra khỏi cửa miệng Chu Thái thì hai người nọ phát lên tràng tiếu ngạo khành khạch.
Tiếng cười của họ tiềm ẩn uy lực vô biên làm cho cả tòa đại sảnh run rẩy chẳng khác nào rơi vào một cơn động đất âm ỷ đang nổ ra dưới nền gạch.
Cả hai cùng cắt tràng cười cùng một lúc nói:
- Khá khen cho tiểu tử còn nhận ra Song Tàn Quỷ Diện. Ngươi đã nhận ra Song Tàn Quỷ Diện Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy rồi, ngươi phải làm gì?
Chu Thái rít giọng nói:
- Song Tàn Quỷ Diện muốn cản tay Chu mỗ à?
Nhất Thiên Can cau mày:
- Ngươi cao ngạo quá.
Vừa nói Nhất Thiên Can nhìn sang Cơ Hồng Thúy. Lão từ tốn nói:
- Cơ muội muội… Thượng Quan Đại Lân nói y là thiên hạ đệ nhất nhân của Đại Liêu, chủ nhân bí kíp Thái Cực Vô Ảnh Thủ đó. Cơ muội nghĩ xem phải làm gì gã đây.
Cơ Hồng Thúy nhìn lại Chu Thái. Mụ tằng hắng rồi nói:
- Gã kia… ngươi có đồng ý làm nô bộc cho Quỷ Bảo không?
Chu Thái cười khẩy rồi nói:
- Mụ đang nằm mơ đấy à? Chu mỗ chỉ có một ý duy nhất là san bằng Trung Nguyên để rửa hận thôi. Mà trong Trung Nguyên thì có cả Quỷ Bảo của Song Tàn Quỷ Diện đó.
Cơ Hồng Thúy nhìn sang Nhất Thiên Can.
- Nhất huynh… y nói hay quá.
Nhất Thiên Can vuốt chiếc mũi diều hâu, gật đầu:
- Hắn nói rất hay.
Cơ Hồng Thúy lại hỏi Nhất Thiên Can:
- Nói hay như vậy, Nhất huynh định làm gì?

- Cắt lưỡi hắn.
Cơ Hồng Thúy gật đầu:
- Ờ… Cắt lưỡi hắn.
Nghe Song Tàn Quỷ Diện thốt ra câu nói đó, Chu Thái dè bỉu nói:
- Chu mỗ cắt lưỡi hai người hay hai người cắt lưỡi Chu mỗ sẽ biết ngay đây thôi.
Lời còn đọng trên miệng Chu Thái thì Song Tàn Quỷ Diện đã hợp công. Nhất Thiên Can nắm tay Cơ Hồng Thúy. Cả hai quay tròn tạo thành một dòng xoáy ốc cuồn cuộn.
Luồng xoáy ốc đó tạo áp lực lên Chu Thái, buộc gã không dám xem thường.
Chu Thái rùng mình, mím môi vận hóa nguyên ngươn chuẩn bị đối phó với chiêu công của đối phương. Bất thình lình, luồng xoáy khí chia làm hai, tựa như hai con thuồng luồng lao thẳng vào Chu Thái.
Chu Thái rống lên một tiếng thật lớn, chân ngươn ra đôi bản thủ phát động Vô Ẩnh Thủ đón thẳng đỡ thẳng lấy hai luồng xoáy khí của Song Tàn Quỷ Diện.
- Ầm… ầm… ầm… ầm…
Hàng loạt những sấm chưởng ra hai bên Chu Thái. Chu Thái có cảm giác mình bị ép giữa hai ngọn núi thái sơn, khiến cho mắt hoa lên. Sau mỗi tiếng sấm chưởng thì uy lực của Song Tàn Quỷ Diện tạo ra càng mãnh liệt hơn.
Chẳng mấy chốc y bị cuốn vào lòng xoáy kình của Song Tàn Quỷ Diện mặc dù đã thi triển tất cả sở học của mình.
- Ầm…
Từ trong dòng xoáy kình Chu Thái như một cánh diều đứt dây bị đẩy tung ra ngoài. Y va lưng vào vách đại sảnh đường.
- Rầm…
Thân ảnh Chu Thái đập vào vách đại sảnh đường làm sập một mảnh văng ra ngoài. Y ngã nhào xuống đất, máu từ cửa miệng trào ra trông thật khủng khiếp.
Đầu óc của Chu Thái còn lùng bùng thì nghe tiếng Thượng Quan Đại Phu phán lịnh:
- Giết hắn đi.
Bốn gã môn hạ dưới trướng của Thượng Quan Đại Phu vận bạch y đầu đội mũ như những gã Hắc bạch vô thường dưới địa phủ lao đến Chu Thái. Bốn gã này đều dụng chung một thứ binh khí là những chiếc liềm bén ngót.
Cả bốn chiếc câu liêm đồng bổ xuống Chu Thái nhanh không thể tưởng.

- Phập, phập, phập, phập.
Bốn chiếc câu liêm móc vào da thịt Chu Thái.
Họ Chu đau đớn rống lên một tiếng khủng khiếp khi bốn chiếc câu liêm được bốn gã kia kéo ngược trở lại, móc theo từng mảnh thịt trên người gã.
Đôi uy nhãn của Chu Thái trợn to những tưởng sắp rời khỏi tròng mắt.
Y bật người đứng bật dậy.
Chân diện y lúc này giống như quỷ dữ. Y hú lên lanh lảnh. Cùng với tiếng hú đó, Chu Thái lao thẳng đến gã môn hạ của Thượng Quan Đại Phu phóng chưởng.
Gã đó cũng chẳng chút e dè trước Chu Thái mà phát ngọn câu liêm mổ thẳng vào vùng hạ đẳng của họ Chu.
- Phập…
Lưỡi câu liêm móc lấy đan điền của Chu Thái thì chưởng của họ Chu cũng bổ vào đầu gã nọ.
- Bốp…
Thủ cấp của gã nọ vỡ tan.
Chu Thái ôm lấy câu liêm, quăng mình thi triển khinh công cố gắng đào thoát.
Thượng Quan Đại Phu thét lớn:
- Đừng để cho gã thoát.
Ba gã môn hạ của Thượng Quan Đại Phu toan đuổi theo nhưng Song Tàn Quỷ Diện đã bước ra cản lại.
- Không cần… hãy để cho gã sống để báo với võ lâm Song Tàn Quỷ Diện đã quay lại giang hồ.
Thượng Quan Đại Phu bước đến trước mặt Song Tàn Quỷ Diện. Y ôm quyền thành kính cúi đầu hành lễ rồi nói:
- Hắn sẽ báo với Khắc Vị Phong. Mà tiểu tử đó thì có tuyệt công Vô Địch Chưởng của Vô Tướng Thần Tăng.
Nhất Thiên Can hừ nhạt rồi nói:
- Cho dù Vô Tướng Thần Tăng xuất hiện thì cũng chẳng làm gì được Quỷ Bảo. Song Tàn Quỷ Diện đã khác hẳn hai mươi năm trước rồi. Hai mươi năm bị giam trong quỷ cốc, ta rất muốn gặp lại lão trọc già đó.
Thượng Quan Đại Phu ôm quyền hành lễ rồi xướng lên.
- Thiên Minh giáo chủ khai sáng võ lâm
Tất cả bọn môn hạ đang đứng sau lưng Thượng Quan Đại Phu đồng loạt quỳ xuống hành đại lễ:
- Thiên Minh giáo chủ khai sáng võ lâm.

- Thiên Minh giáo chủ khai sáng võ lâm.
- Thiên Minh giáo chủ khai sáng võ lâm.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 42
Hoạt biến võ lâm

Mang theo cả chiếc câu liêm, Chu Thái xồng xộc bước vào thảo xá.
Y vừa bước vào thì đổ ngửa ra đất.
Vị Phong và Tuyết Hân thấy tình cảnh của Chu Thái vội đỡ hắn lên.
Vị Phong nói:
- Chu huynh…
Chu Thái trừng mắt nhìn Vị Phong. Y muốn nói, nhưng chỉ há miệng, máu từ trong trào ra hai bên mép.
Tuyết Hân phát hiện ra lưỡi của Chu Thái không còn nữa.
Nàng nhìn sang Vị Phong:
- Huynh ấy đã bị cắt lưỡi rồi.
Vị Phong lắc đầu:
- Ai có thể làm được điều đó?
Chu Thái bặm hai cánh môi, ghìm người ra dấu đưa y đến bàn.
Khắc Vị Phong gật đầu, đỡ Chu Thái đến bàn. Y cố lấy hết sức, vẽ lên bàn.
- Chạy trốn đi…
Khắc Vị Phong hỏi:
- Chuyện huynh… Ai đã khiến Chu huynh ra nông nỗi này?
- Quỷ Bảo… Song Tàn… Thượng Quan… y chỉ viết được bấy nhiêu, thì không còn viết nổi nữa mà chỉ phát ra những tiếng rên ư ử.
Chu Thái nếu không có nội lực siêu quần đoạt thanh, có lẽ không thể nào quay về thảo xá. Y còn sống là do có nội lực sung mãn với lại ý chí quật cường.
Y bóp chặt tay Vị Phong chớp mắt. Hai dòng lệ trào ra mắt y.
Thấy Chu Thái, Khắc Vị Phong xúc động. Chàng nghẹn ngào hỏi:
- Chu huynh muốn gì?
Y chỉ ra ngoài tán đào hoa, rồi chỉ lên mặt bàn.
Y vươn tay đẩy chiếc bàn tre. Một cái hốc bí mật lộ ra trong hốc là túi gấm đựng Ngọc Kỳ Lân, Long Kiếm và Phụng Tiên.
Y nhìn Vị Phong khẽ gật đầu.

- Khắc Vị Phong hiểu ý của huynh.
Y nuốt nước bọt với tất cả sự cố gắng của mình rồi nhìn sang Tuyết Hân khẽ gật đầu với nàng như muốn nói điều gì đó nhưng chỉ phát ra những tiếng rên ư ư nghe thật não lòng.
Sau những tiếng rên đó, Chu Thái rùng mình oằn người, trút hồn ra khỏi xác.
Vị Phong nhìn Chu Thái, trong khi Tuyết Hân đỏ mắt lệ trào ra khóe. Chàng buông tiếng thở dài:
- Tuyết Hân… nàng nghĩ xem huynh ấy muốn nói gì?
- Chu Thái muốn trao tất cả báu vật này lại cho Vị Phong.
- Vị Phong biết. Huynh ấy còn muốn chôn dưới tán cây hoa đào. Chúng ta làm theo ý nguyện của Chu Thái.
Nàng gật đầu. Hai người đem xác Chu Thái ra an táng dưới tán cây hoa dào rồi quay vào thảo xá.
Khắc Vị Phong nhìn những dòng chữ viết trên bàn:
- Tuyết Hân nghĩ sao?
- Quỷ Bảo, Song Tàn, Thượng Quan… và Chu Thái muốn Vị Phong và Tuyết Hân trốn đi.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại. Chàng suy nghĩ rồi thộp lấy tay Tuyết Hân nói:
- Thiên Minh giáo… Vị Phong đã hiểu rồi. Chúng ta phải trốn ngay thôi.
Chàng vừa nói vừa với tay lấy luôn túi gấm chứa ba thứ báu vật Tử Thành, kéo Tuyết Hân rời ngay khỏi thảo xá. Hai người vừa rời thảo xá thì đã thấy có những bóng người rầm rập lao vào gian thảo xá đó.
Vị Phong và Tuyết Hân buộc phải ẩn thân để xem động tịnh. Hơn mươi người vận bạch y thùng thình, đầu đội mũ phủ đến tận vai chỉ chừa hai con ngươi. Trông họ chẳng khác nào lũ quỷ dữ đang lùng sục tìm mồ người kia. Đi sau Song Tàn Quỷ Diện là một người vận gấm y, nhưng lại đội mũ chỉ chừa hai con mắt.
Bọn bạch y nhân đứng thành hai bên cửa thảo xá. Song Tàn Quỷ Diện đứng chắp tay sau lưng nhìn vào thảo xá. Cả hai bước vào nhanh chóng quay trở ra.
Song Tàn Quỷ Diện đảo mắt nhìn bao quát khắp chung quanh, rồi bất ngờ định nhãn hướng về nơi ẩn náu của Vị Phong và Tuyết Hân.
Tim Tuyết Hân chỉ muốn ngừng đập khi thấy Song Tàn Quỷ Diện hướng mắt về phía mình. Nàng bấu chặt tay vào tay Vị Phong. Vị Phong nắm tay nàng, chớp mắt ra dấu.
Song Tàn Quỷ Diện cứ định nhãn hướng về phía hai người.
Tuyết Hân nhỏ giọng nói với Vị Phong:

- Vị Phong… Họ đã phát hiện ra chúng ta rồi.
Vị Phong đặt túi gấm vào tay nàng rồi nhỏ giọng nói:
- Nếu như Vị Phong có mệnh hệ gì thì nàng hãy đến Hàn Châu tìm lão Dục Tử Quân và Tiểu Bạch cùng Đại Thủ. Tất cả hãy đem những thứ này mà mai danh ẩn tích.
Tuyết Hân lo lắng nói:
- Vị Phong định làm gì?
- Vị Phong sẽ cố đánh lạc hướng bọn chúng.
- Vị Phong…
Vị Phong gượng cười nói:
- Nàng đừng lo cho Vị Phong mà phải cố bảo trọng lấy mình. Nhớ đến Hàn Châu. Nếu như Vị Phong không gặp chuyện gì nhất định sẽ đến Hàn Châu gặp nàng.
Vị Phong nắm lấy tay Tuyết Hân:
- Tuyết Hân bảo trọng… Nhất định Vị Phong sẽ đến Hàn Châu gặp nàng.
Vị Phong nói rồi lấy ba thứ báu vật ra khỏi túi gấm đặt vào tay Tuyết Hân. Chàng gượng cười nói:
- Phải chi lúc này Vị Phong có thể thi triển được Huyền Công Cửu Chưởng của sư tôn.
- Cũng tại Tuyết Hân.
- Vị Phong đâu có trách Tuyết Hân. Mặc dù không thi triển được Huyền Công Cửu Chưởng, nhưng Vị Phong vẫn có thể sử dụng được Vô Ảnh cước và Xúc Hóa Cốt. Hai thứ đó cũng đủ cho Vị Phong đối phó với bọn người Thiên Minh giáo này. Vị Phong muốn biết bọn chúng là ai… Những người kia thế nào?
Lệ trào ra khóe mắt Tuyết Hân:
- Vị Phong hứa đừng bỏ Tuyết Hân đó.
Chàng gật đầu:
- Chỉ cần Tuyết Hân bảo trọng đến được Hàn Châu nhứt định Vị Phong sẽ đến tìm nàng.
- Tuyết Hân sẽ đến Hàn Châu chờ Vị Phong.
Vị Phong mỉm cười gật đầu:
- Tuyết Hân đã nói, đừng để cho Vị Phong phải thất vọng đó.
- Tuyết Hân không làm cho huynh thất vọng đâu.
Vị Phong nắm tay nàng:
- Chúng ta sẽ gặp lại nhau mà.
Vị Phong nói rồi, lách người trườn đi rời khỏi chỗ nấp.
Tuyết Hân lo lắng cho Vị Phong, không biết chàng sẽ xử trí thế nào thì đã thấy Vị Phong từ trong gian thảo xá bước ra.

Sự xuất hiện quá đột ngột của chàng khiến Song Tàn Quỷ Diện phải sửng sốt nhìn lại.
Bọn bạch y đồng loạt dang thành hàng ngang đối mặt với Vị Phong.
Nhất Thiên Can khoát tay cho tất cả lùi lại. Chỉ còn lão với Cơ Hồng Thúy đứng đối diện với chàng.
Vị Phong ôm quyền từ tốn nói:
- Vãn bối tham kiến nhị vị trưởng bối.
Nhất Thiên Can nhìn chàng từ đầu đến chân rồi nói:
- Ngươi là Khắc Vị Phong, cao đồ của Vô Tướng Thần Tăng?
Vị Phong chau mày khi nghe lão nhân nói rõ lai lịch của sư tôn mình.
Chàng ôm quyền từ tốn đáp lời:
- Vãn bối đích thị là cao đồ của sư tôn Vô Tướng Thần Tăng.
Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy hừ nhạt một tiếng, gằn giọng nói:
- Tiểu tử… lão phu sẽ lấy mạng ngươi!
Lão vừa nói dứt câu toan phát động chưởng công nhưng Vị Phong đã khoát tay nói:
- Dừng tay!
Nhất Thiên Can lẫn Cơ Hồng Thúy sa sầm mặt. Cơ Hồng Thúy gằn giọng:
- Tiểu tử có gì muốn nói?
Vị Phong mỉm cười ôm quyền nói:
- Vãn bối có rất nhiều điều muốn nói với nhị vị trưởng bối. Nhưng ở đây có nhiều người quá. Không thể nào nói hết được.
Nhất Thiên Can vuốt râu. Da mặt tái nhờn, tái nhợt của lão chẳng khác nào một chiếc mặt nạ che đậy những biểu cảm và ý niệm trong đầu lão khiến Vị Phong không thể nào đoán được lão đang nghĩ gì.
Nhất Thiên Can nhìn lại gấm y nhân, buông một câu nhạt nhẽo:
- Cho các ngươi lui.
Gấm y nhân ôm quyền xá rồi nói:
- Tuân lịnh giáo chủ.
Vừa nghe giọng nói của gấm y nhân. Vị Phong cau mày nhìn sững cũng là lúc gấm y nhân nhìn chàng.
Gấm y nhân toan lui bước thì Vị Phong gọi lại:
- Tôn giá khoan đi!
Chàng bước đến một bộ nhìn gấm y nhân từ tốn nói:
- Vị Phong đoán không lầm, trong chiếc mũ quái gỡ kia hẳn là Thượng Quan tiên sinh.
Thượng Quan Đại Phu thở hắt ra một tiếng rồi lột mũ để lộ chân diện mình. Lão vừa lột mũ vừa nói:
- Tiểu tử thật là tinh mắt.

Vị Phong mỉm cười, nhìn sang Song Tàn Quỷ Diện. Chàng ôn nhu nói:
- Nhị vị trưởng tôn hẳn biết Thượng Quan Đại Phu tiên sinh.
Cơ Hồng khẽ gật đầu:
- Biết thì đã sao?
- Vãn bối không biết nhị vị có biết rõ Thượng Quan tiên sinh không?
Nhất Thiên Can gằn giọng nói:
- Tiểu tử hỏi để làm gì?
- Vãn bối mạo phạm nói ra suy nghĩ của mình.
Song Tàn gằn giọng nói:
- Ngươi cứ nói!
Vị Phong nhìn Thượng Quan Đại Phu, rồi quay lại Song Tàn Quỷ Diện:
- Vãn bối chỉ sợ vị tiên sinh này làm nhục nhị vị trưởng bối.
Cơ Hồng Thúy cau mày cướp lời chàng:
- Y rất cung kính với chúng ta.
- Y rất cung kính với nhị vị trưởng bối điều đó thì đúng rồi. Y làm sao dám mạo phạm đến nhị vị chủ nhân Quỷ Bảo. Nhưng tự bản thân y đứng cạnh nhị vị là đã làm nhục nhị vị rồi. Trong võ lâm, ai cũng biết Thượng Quan Đại Phu đã từng có ý định khai môn lập giáo phái "Truồng giáo."
Thượng Quan Đại Phu đỏ mặt:
- Quỷ tiểu tử!
Lão thẹn chín người.
Vị Phong ôm quyền từ tốn nói:
- Vãn bối nói có sách, mách có chứng hẳn hòi. Và đã xin phép nhị vị tôn giá đây.
Nhìn lại Song Tàn Quỷ Diện, Khắc Vị Phong nói tiếp:
- Nhị vị tôn giá để cho lão đứng gần, không chừng sự ô uế của Thượng Quan tiên sinh lan sang nhị vị tôn giá. Nên vãn bối buộc phải nói ra điều này. Và không dám nói thêm nửa lời bởi sợ mạo phạm đến nhị vị trưởng bối.
Cơ Hồng Thúy nhìn lại Thượng Quan Đại Phu:
- Ngươi đi được rồi đó.
Thượng Quan Đại Phu lườm Vị Phong. Lão miễn cưỡng nói:
- Thượng Quan Lân cáo lui.
Thượng Quan Đại Phu dẫn theo bọn bạch y rời khỏi trang viên.
Tất cả mọi người đã đi rồi, Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy mới nhìn lại Khắc Vị Phong.
Cơ Hồng Thúy gằn giọng nói:

- Bọn chúng đã đi cả rồi. Tiểu tử có gì muốn nói với chúng ta thì cứ nói hết đi.
Khắc Vị Phong nhìn qua hai người rồi ôn nhu nói:
- Vãn bội xin được hỏi nhị vị.
Cơ Hồng Thúy hừ nhạt rồi nói:
- Ngươi muốn hỏi gì?
- Chu Thái do nhị vị trưởng tôn lấy mạng?
Nhất Thiên Can gật đầu:
- Không sai.
Khắc Vị Phong ôm quyền:
- Nhị vị đã lấy mạng của Chu Thái. Y là thiên hạ đệ nhất võ lâm của Liêu Quốc. Chứng tỏ võ công của nhị vị đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần. Khắc Vị Phong hẳn không phải là đối thủ của nhị vị trưởng bối.
Cơ Hồng Thúy gằn giọng nói:
- Tiểu tử tự biết mình không phải là đối thủ của Song Tàn Quỷ Diện thì hãy tự kết liễu mạng của mình đi.
Khắc Vị Phong cau mày hỏi:
- Vãn bối và nhị vị tôn giá không thù không oán, lại là người rất tôn kính trọng trưởng bối. Vậy lý do nào mà nhị vị trưởng bối lại muốn giết Khắc Vị Phong?
Cơ Hồng Thúy hừ nhạt rồi nói:
- Vì ngươi là đệ tử của Vô Tướng Thần Tăng. Ngươi lại được lão trọc đó truyền cho võ học chân truyền. Ngươi chẳng khác nào lão trọc Vô Tướng Thần Tăng kia.
Khắc Vị Phong ôm quyền thành kính nói:
- Vãn bối là cao đồ của sư tôn thì phải chết sao? Thật là vô lý quá!
Nhất Thiên Can nói:
- Khắc tiểu tử, hai mươi năm trước Vô Tướng Thần Tăng đã buộc phu phụ chúng ta phải giam thân trong Quỷ Cốc. Chúng ta đã thề, nếu ra khỏi Quỷ Cốc sẽ thanh toán món nợ này. Gặp Vô Tướng Thần Tăng thì lấy mạng Vô Tướng Thần Tăng. Gặp cao đồ của lão quỷ đầu trọc thì sẽ lấy mạng cao đồ.
Khắc Vị Phong chờ cho Nhất Thiên Can vừa thốt dứt câu liền reo lên:
- Khắc Vị Phong hiểu rồi!
Cơ Hồng Thúy hỏi:
- Ngươi hiểu gì?
Khắc Vị Phong chắp tay sau lưng, nhìn Song Tàn Quỷ Diện thản nhiên nói:
- Trước khi vãn bối hội nhập võ lâm, sư tôn quy ẩn giang hồ có căn

dặn. Nếu sau này có gặp Quỷ Bảo chủ nhân, phải đường hoàng giao đấu với nhị vị tôn giá trước mặt võ lâm quần hùng. Một cuộc thi đấu minh bạch trước võ lâm anh hùng để nhị vị tiền bối thanh toán oan nợ.
Chàng giả lả cười rồi nói tiếp:
- Vãn bối và nhị vị tôn giá đúng là có duyên với nhau. Chúng ta phải tổ chức một cuộc giao đấu kinh thiên động địa để quần hào chứng nghiệm được sự uy danh của nhị vị tôn giá.
Chàng ôm quyền đưa lên trời:
- Ý của tôn sư thật là cao minh độ lượng, muốn cho nhị vị tôn giá lấy lại thời gian đã bị người giam trong Quỷ Cốc.
Trong khi chàng nói thì Song Tàn không rời mắt khỏi Khắc Vị Phong.
Khắc Vị Phong nhìn lại Song Tàn Quỷ Diện:
- Vãn bối cũng không giấu nhị vị tiền bối. Vãn bối vốn đã không là đối thủ của Chu Thái huynh, nên đã bị y làm cho mất cả nội lực không thể thi triển được võ công tuyệt học Huyền Công Cửu Chưởng nữa. Nhưng nếu có thời gian, vãn bối sẽ phục hồi công lực. Bấy giờ nhị vị trưởng bối buộc vãn bối giao thủ với hai người một cách công minh trước mặt quần hùng thì hay biết mấy.
Chàng giả lả cười:
- Còn bây giờ nhị vị tôn giá lấy mạng Khắc Vị Phong e sẽ hổ thẹn với bản thân mình. Bởi đường đường là một hảo thủ trưởng bối lại đi lấy mạng một người đã không còn nội lực. Không chừng thiên hạ lại nói nhờ có Chu Thái mà Song Tàn Quỷ Diện mới lấy được mạng của cao đồ Vô Tướng Thần Tăng. Lúc đó nhị vị tôn giá ân hận cũng không kịp. Và muốn tìm một gã cao đồ thứ hai của Vô Tướng Thần Tăng để chứng thị cũng không xong, bởi sư tôn chỉ nhận mỗi mình Khắc Vị Phong để truyền võ công thôi.
Khắc Vị Phong vừa nói dứt lời thì Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy bất ngờ nhích động thân pháp.
Thân ảnh họ như làn gió thoảng thổi qua Khắc Vị Phong thì đã khống chế mạch môn chàng.
Khắc Vị Phong không khỏi giật mình với thân thủ siêu phàm xuất chúng của Song Tàn Quỷ Diện.
Nhất Thiên Can bấu những ngón chỉ vào mạch môn chàng.
Cơ Hồng Thúy cũng làm giống hệt như lão.
Cả hai đồng loạt buông mạch môn Khắc Vị Phong.
Nhất Thiên Can nói:
- Khắc tiểu tử… chừng nào ngươi khôi phục công lực?
- Chỉ cần có thời gian vãn bối sẽ khôi phục lại chân ngươn. Khi đó

vãn bối sẽ giao đấu với tiền bối.
Nhất Thiên Can hừ nhạt rồi nói:
- Được… ta đồng ý với ngươi.
Nhất Thiên Can nhìn sang Cơ Hồng Thúy:
- Hãy cho hắn uống Quỷ Nhục cốt.
Cơ Hồng Thúy lấy trong người ra một lọ tịnh bình, trút lấy một hoàn dược ánh sắc bạc, đặt vào tay Khắc Vị Phong.
- Ngươi phải uống hoàn dược này. Cứ mỗi con trăng ngươi phải cần đến thuốc giải của chúng ta. Nếu không có thuốc giải của ta, ngươi sẽ bị tiêu hủy cả xương cốt.
Khắc Vị Phong ôm quyền xá:
- Đa tạ nhị vị tôn giá.
Chàng đưa hoàn dược Quỷ Nhục cốt cho vào miệng nghĩ thầm:
- Trong nội thể của ta đã có luồng tạ thủy thần tán, nay thêm hoàn dược này nữa cũng đâu có sao.
Nghĩ vậy chàng mới tỏ vẻ thành bái khi tiếp hoàn dược của Song Tàn Quỷ Diện. Thấy chàng có thái độ rất ư thản nhiên khi uống hoàn dược đó, Cơ Hồng Thúy buột miệng hỏi:
- Ai tiếp nhận hoàn dược này cũng sợ sao tiểu tử không sợ?
Khắc Vị Phong nhướng mày:
- Khắc Vị Phong không sợ bởi Khắc Vị Phong khác với những người kia.
Nhất Thiên Can hỏi:
- Tiểu tử khác chỗ nào?
Vị Phong giả lả cười rồi nói:
- Nếu như Vị Phong không có duyên với nhị vị trưởng bối thì nhất định phải chết bởi Quỷ Nhục cốt bằng như có duyên thì sao chết được. Vị Phong chỉ nghĩ như vậy thôi.
Nhất Thiên Can lườm chàng rồi nói:
- Tiểu tử khéo nói lắm.
Cơ Hồng Thúy chen vào:
- Uống Quỷ Nhục cốt, ngươi mãi mãi là mục nhân của Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy đó.
- Có sao đâu.
Nhất Thiên Can khẽ gật đầu:
- Tốt. Xem như ta và ngươi có duyên có phận. Vậy thì kể từ hôm nay, ngươi phải luôn ở bên cạnh Song Tàn Quỷ Diện.
Khắc Vị Phong ôm quyền:
- Vãn bối vô cùng cảm kích đa tạ nhị vị tôn giá. Vãn bối mạo phạm hỏi nhị vị trưởng bối.

Nhất Thiên Can nghiêm giọng hỏi:
- Ngươi muốn hỏi gì?
- Vãn bối được ở cạnh nhị vị tôn giá, vậy có đặc ân gì không?
Nhất Thiên Can hừ một tiếng rồi nói:
- Chưa một ai dám đòi hỏi đặc ân với ta và Cơ muội muội.
- Họ không hỏi bởi vì họ không có duyên với nhị vị tôn giá.
Nhất Thiên Can nói:
- Ta ban cho ngươi đặc ân là không phải đội chiếc mũ tử vong của Thiên Minh giáo.
Khắc Vị Phong ôm quyền xá, giả lả nói:
- Khắc Vị Phong đa tạ… đa tạ nhị vị trưởng bối. Khắc Vị Phong chỉ mong có được đặc ân này.
Cơ Hồng Thúy buột miệng hỏi:
- Sao ngươi lại không muốn đội chiếc mũ tử vong?
Khắc Vị Phong gượng cười rồi nhỏ nhẹ từ tốn đáp lời mụ:
- Vãn bối nói ra hổ thẹn vô cùng.
- Ngươi không cần phải hổ thẹn.
- Nếu nhị vị tôn giá cho phép vãn bối mới dám nói.
Song Tàn Quỷ Diện buột miệng nói:
- Chúng ta cho phép.
- Nếu nhị vị tôn giá quan sát kỹ thì sẽ nhận ra Khắc Vị Phong mặc dù không phải là một trang nam tử nhưng có chút duyên ngầm khiến người ta phải để mắt đến. Nếu Khắc Vị Phong đội chiếc mũ tử vong kia thì tự che cái duyên của mình.
Song Tàn Quỷ Diện phá lên cười khành khạch khi chàng vừa nói dứt câu. Tràng tiếu ngạo của hai người này đập vào thính nhĩ của chàng tưởng xé toạc cả màng nhĩ buộc Khắc Vị Phong phải dùng tay bít hai lỗ tai lại. Chàng nhăn mặt nói:
- Xin nhị vị tôn giá đừng cười… đừng cười.
Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy cắt ngang tràng tiếu ngạo.
Cơ Hồng Thúy nói:
- Được… Khắc tiểu tử sẽ được đi đầu Song Tàn Quỷ Diện.
Nhất Thiên Can gằn giọng nói:
- Tiểu tử sẽ còn phải làm nhiều việc khác cho chúng ta nữa.
Lão nói rồi nhìn sang Cơ Hồng Thúy. Cả hai đối nhãn nhìn nhau và như không cần nói ra họ đã hiểu ý niệm của nhau.
Song Tàn Quỷ Diện cùng ngửa mặt cười khẩy. Cả hai nhìn lại Khắc Vị Phong. Nhất Thiên Can nói:
- Lão đầu trọc thối tha Vô Tướng Thần Tăng hẳn không ngờ cao đồ của lão lại có ngày làm tiểu nô cho chúng ta.

Khắc Vị Phong cau mày. Chàng không khỏi bất mãn bởi câu nói này của Nhất Thiên Can, nhưng buộc phải nén vào trong.
Khắc Vị Phong miễn cưỡng nói:
- Sư tôn cũng đã có căn dặn vãn bối phải đáp lại nhị vị trưởng bối cái nghiệp hai mươi năm mà sư tôn đã ban cho nhị vị trưởng bối để người sớm đến cõi niết bàn.
Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy cau mày. Cả hai hừ nhạt rồi nói:
- Cái nghiệp đó quá lớn ngươi cũng không trả nổi thay cho lão đầu trọc đó làm.
Ba người cùng rời thảo xá. Nhưng trước khi đi Khắc Vị Phong nhìn lại chỗ nấp của Tuyết Hân.
Chàng khẽ buông tiếng thở dài bởi không biết dòng chảy võ lâm sẽ đưa chàng đến những kỳ biến gì? Nhưng có một điều Khắc Vị Phong tâm niệm là phải tìm ra hậu nhân của Khổng Tư Gia là Tịnh Vân mới có cơ may thoát khỏi sự khống chế của Song Tàn Quỷ Diện và không biến thành cuồng nhân.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 43
Hấp Tinh Đại Pháp

Song Tàn Quỷ Diện Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy ngồi đối mặt với nhau. Sau lưng Nhất Thiên Can là một đồng nữ còn sau lưng Cơ Hồng Thúy là một đồng nam. Đồng nam và đồng nữ quỳ trên hai đầu gót như thể hầu hạ hai người. Điều lạ thường là cả hai chẳng vận trang phục và để thân thể lõa lồ. Trong khi đó, Song Tàn Quỷ Diện tham thiền nhập định, vận công điều tức.
Độ tàn nửa nén nhang thì đỉnh đầu của Song Tàn Quỷ Diện xuất hiện làn khí xanh nhờn nhợt bốc lên. Cùng với sự xuất hiện của hai làn khí xanh nhờn đó là lớp khí công cũng màu xanh nhợt như xác chết bao trùm nhân dạng họ.
Thời gian chậm chạp trôi qua, Song Tàn Quỷ Diện đồng một động tác áp đôi bản thủ vào nhau. Đôi bản thủ của họ xuất hiện một quả cầu khí xanh biếc, phát quang rực rỡ.
Quả cầu khí xanh rờn tự tách làm hai, mỗi bên thu về một nửa. Thân ảnh hai người nhấc lên khỏi bồ đoàn.
Bất thình lình Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy quay như chiếc

bông vụ rồi hạ thẳng xuống. Họ quay lưng lại tựa vào nhau. Sắc diện của hai người lúc này xanh như hai xác chết lâu ngày trông thật ghê rợn.
Nhất Thiên Can áp song thủ vào thân ảnh đồng nữ, bên này Cơ Hồng Thúy áp ngọc thủ vào gã đồng nam. Sự biến kỳ lạ liền xảy ra. Tóc của Nhất Thiên Can từ chỗ đen mượt chuyển qua màu trắng bệt. Ngay cả râu lẫn lông mày của lão cũng trắng dần ra cho đến khi bạc tất cả, nhưng ngược lại thì chân diện thay đổi. Từ những nét già nua ngoài ngũ tuần, da bỗng chốc căng ra chẳng mấy chốc không thể nào nhận biết Nhất Thiên Can là một lão già ngoài ngũ tuần nữa mà giống như một tráng niên chỉ ngoài đôi mươi.
Phía bên kia, Cơ Hồng Thúy cũng chẳng khác gì Nhất Thiên Can. Ngoài mái tóc trắng toát thì chân diện của mụ giờ đây chẳng khác nào thiếu nữ trạc ngoài mười tám đôi mươi đầy sinh lực và nhựa sống.
Song Tàn Quỷ Diện có sự thay đổi từ già sang trẻ trung thì ngược lại ả đồng nữ và đồng nam lại có sự thay đổi từ trẻ trung sang già nua và chỉ trong thời gian thật ngắn ngủi.
Sự già nua nhanh chóng xâm chiếm hai con người đó cho đến khi cả hai tợ như hai cái xác khô như xác ve.
Song Tàn Quỷ Diện đồng loạt rút bản thủ về thì ả đồng nữ lẫn đồng nam chỉ còn là hai cái xác khô và mục. Nếu ai chứng kiến cảnh tượng luyện công của Song Tàn Quỷ Diện hẳn không thể nào tin được vào mắt mình. Nhưng tất cả mọi sự diễn biến trong gian biệt thất này đều lọt vào mắt của Khắc Vị Phong.
Với thuật xúc hóa cốt, chàng chứng kiến tất cả những gì xảy ra giữa Song Tàn Quỷ Diện mà toàn thân lạnh buốt, xương sống gay lạnh. Vị Phong chứng kiến sự thay đổi của Song Tàn Quỷ Diện dị sát và cái chết của gã đồng nam và đồng nữ kia mà nghĩ thầm trong đầu: “Trên thế gian lại có thứ võ công ta quái như vậy sao? Vậy là lão Thượng Quan Đại Phu lập ra khu biệt đường Vạn Thọ Xuân thu nạp những đồng nam đồng nữ không phải để rèn luyện võ công, mà chính là để cho hai người này luyện công.”
Chàng nghĩ đến đó mà mồ hôi toát ra hai bên trán. Một giọt mồ hôi nhễu xuống sàn biệt thất.
Khi giọt mồ hôi của Khắc Vị Phong vừa chạm xuống nền gạch biệt thất thì Song Tàn Quỷ Diện đồng loạt đứng lên.
Âm thanh của giọt mồ hôi tạo ra dù rất nhỏ mà người có võ công cao thâm đến mấy cũng không thể nào nghe được, nhưng với Song Tàn Quỷ Diện thì khác. Thính lực của họ đã đạt tới cảnh giới vô minh nên

có thể nghe được tiếng chạm đất của giọt mồ hôi của Khắc Vị Phong.
Nhất Thiên Can nhìn Cơ Hồng Thúy:
- Muội có nghe tiếng gì không?
Cơ Hồng Thúy nhìn Nhất Thiên Can. Mụ điểm một nụ cười rồi nói:
- Tất nhiên là có rồi.
- Vậy muội nghĩ xem tiếng động đó là gì?
- Huynh muốn biết à… Tiếng động đó là cái nhịp ngón tay của muội đó.
Câu nói này của Cơ Hồng Thúy lọt vào tai Khắc Vị Phong. Chàng chỉ muốn thở phào để trút nỗi lo lắng trong tâm thức mình. Chàng nghĩ thầm: "Đúng là mình có tiên thiên phù trợ nên Cơ Hồng Thúy mới nhịp ngón tay đúng vào lúc mồ hôi mình chạm xuống sàn biệt thất."
Khắc Vị Phong vừa nghĩ vừa nhìn hai người. Cơ Hồng Thúy quay người một vòng:
- Nhất huynh thấy muội thế nào?
Nhất Thiên Can vuốt chòm râu bạc phếch rồi nói:
- Ta không còn có thể nhận ra một Cơ muội đã ngoài ngũ tuần.
Lão cười khẩy rồi nói tiếp:
- Còn ta thế nào?
Cơ Hồng Thúy niểng đầu nhìn Nhất Thiên Can rồi nhu hòa nói:
- Nếu như Nhất huynh cạo râu, cạo tóc thì cũng không thể nào nhận ra một Nhất Thiên Can ngoài ngũ tuần.
Cơ Hồng Thúy nói dứt câu, cả hai cùng phá lên cười khanh khách.
Nhất Thiên Can nói:
- Cơ muội muội… chúng ta đã luyện thành "Hấp tinh đại pháp" rồi.
Cơ Hồng Thúy cũng phấn khích chẳng khác gì Nhất Thiên Can. Mụ nói:
- Trên thế gian này chỉ có Song Tàn Quỷ Diện là trường sinh bất lão thôi.
Nhất Thiên Can gật đầu:
- Chúng ta đã trường sinh bất lão, nếu như chúng ta độc bá võ lâm, rồi thâu tóm luôn vương quyền, chẳng còn ai sánh hay bì được với Nhất Thiên Can và Cơ muội muội.
Cơ Hồng Thúy nhỏ giọng nói:
- Nhưng trước hết Nhất huynh phải cạo hàm râu bạc của mình trước đã. Trông nhân diện của Nhất huynh thật là nực cười đó. Nhất huynh để hàm râu đó trông già chẳng ra già, trẻ chẳng ra trẻ, tức cười lắm.
- Nữ nhân xem ra cũng có cái lợi hơn nam nhân. Muội bây giờ trông như một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp. Chỉ tiếc mái tóc.
Cơ Hồng Thúy nũng nịu nói:

- Mái tóc muội bạc trắng hết cả à?
Nhất Thiên Can gật đầu.
- Nếu cần muội sẽ cạo nó đi.
Nhất Thiên Can khoát tay:
- Không… xem ra nó cũng rất hợp với khuôn mặt trẻ trung của muội đó. Nếu muội cạo hết tóc, không chừng lại hóa thân thành lũ ni cô trên Hằng Sơn phái.
- Muội cũng có ý đến Hằng Sơn đó.
Nghe Cơ Hồng Thúy thốt ra câu nói này, bất giác Khắc Vị Phong lo lắng trong lòng. Nhất Thiên Can nhìn Cơ Hồng Thúy nói:
- Muội đi cùng với ta ra ngoài một chuyến chứ. Có lẽ chẳng còn ai nhận ra Song Tàn Quỷ Diện hôm nào nữa.
Cơ Hồng Thúy lườm Nhất Thiên Can:
- Nhất huynh sẽ lại đến những kỹ lâu.
Nhất Thiên Can phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:
- Nhất Thiên Can lại giống như hồi thanh xuân của mình.
Cơ Hồng Thúy lườm Nhất Thiên Can:
- Hao tổn nguyên ngươn, tuổi già chóng quay lại với Nhất huynh.
- Ta và muội đã có hấp tinh đại pháp rồi còn sợ gì tuổi già nữa.
Y phá lên cười khanh khách.
Lão vừa cười vừa nói:
- Nhất huynh đi đây.
Cơ Hồng Thúy gật đầu:
- Huynh cứ đi.
- Muội không đi cùng với Nhất huynh à?
- Muội ở lại đây thu dọn hai cái xác này.
Nhất Thiên Can gật đầu rồi bước nhanh đến mở cửa biệt thất dẫn luôn ra ngoài. Nhất Thiên Can đi rồi còn lại một mình Cơ Hồng Thúy. Mụ khoanh tay trước ngực quay lưng lại với Khắc Vị Phong:
- Đạo vương Khắc Vị Phong… ngươi còn chưa ra đây?
Nghe Cơ Hồng Thúy thốt ra câu nói này, Khắc Vị Phong giật thót ruột. Chàng vẫn giữ mình ẩn trong chỗ nấp.
Cơ Hồng Thúy hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:
- Nếu ngươi không xuất đầu lộ diện thì đừng trách bổn nương đó.
Mụ đổi giọng từ khe khắt qua nhu hòa:
- Đừng tưởng bổn nương không phát hiện ra ngươi. Nếu như vừa rồi bổn nương không nói giúp dùm ngươi thì bây giờ ngươi không sống được đâu.
Khắc Vị Phong buông tiếng thở dài. Chàng miễn cưỡng rời chỗ nấp sau bệ thờ.

Khắc Vị Phong bước ra tiến đến sau lưng Cơ Hồng Thúy. Chàng ôm quyền từ tốn nói:
- Vãn bối đa tạ nương nương đã đỡ lời cho vãn bối.
Cơ Hồng Thúy ngoắc lại đối mặt với chàng. Mụ gắt gỏng nói:
- Khắc Vị Phong… ngươi nhìn kỹ ta xem… ta như thế nào mà ngươi gọi là nương nương hay trưởng bối?
Thốt ra câu nói đó, chân diện của Cơ Hồng Thúy lộ rõ nét sát nhân tàn độc.
Mặc dù thấy những nét sát nhân tàn độc của Cơ Hồng Thúy nhưng Khắc Vị Phong vờ như chẳng thấy mà cứ ngây mặt ra nhìn mụ.
Thấy Khắc Vị Phong chăm chẳm, Cơ Hồng Thúy cau mày buột miệng nói:
- Ngươi nhìn ta cái gì mà nhìn dữ vậy?
Khắc Vị Phong dụi mắt rồi nhìn mặt Cơ Hồng Thúy nhỏ giọng nói:
- Cô nương… ơ… Khắc Vị Phong không sao hiểu nổi… không sao hiểu nổi.
Cơ Hồng Thúy phá lên cười khanh khách. Mụ vừa cười vừa nói:
- Hẳn Khắc Vị Phong không nhận ra Cơ Hồng Thúy chứ gì?
- Ơ… có đúng như vậy không?
Cơ Hồng Thúy lườm chàng:
- Làm sao Khắc Vị Phong có thể nhận ra được khi ta quay lại tuổi xuân của mình.
Vị Phong mặc dù biết người đứng trước mặt của mình là Cơ Hồng Thúy vừa mới tựu thành Hấp Tinh Đại Pháp nhưng vẫn giả lả ngập ngừng nói:
- Có thật như vậy không… Vị Phong không thể nào tin được.
- Vị Phong… Ngươi đừng giả vờ nữa… Ngươi đã chứng kiến từ đầu sự tựu thành võ công siêu nhân bất hoại thành Hấp Tinh Đại Pháp của ta và Nhất Thiên Can.
Vị Phong le lưỡi liếm hai cánh môi. Chàng có cảm tưởng hai cánh môi mình khô như hai khúc cây mục và đắng nghét.
Khắc Vị Phong ngập ngừng nói:
- Cơ Hồng Thúy… Người đã thay đổi da thịt, tái hồi xuân sắc, Vị Phong phải gọi người bằng gì?
Chàng lắc đầu:
- Vị Phong không thể nào gọi người như xưa nữa. Không thể gọi người là nương nương hay trưởng bối được. Chẳng lẽ Khắc Vị Phong phải gọi người bằng hai tiếng tỷ tỷ… thậm chí gọi là muội muội.
Chàng nói rồi tự tát vào má mình:

- Không được… như vậy là mạo phạm đến người.
Cơ Hồng Thúy cười khẩy:
- Ta thích ngươi gọi ta bằng hai tiếng tỷ tỷ đó.
Vị Phong giả lả cười:
- Có gọi là tỷ tỷ mới đúng với tuổi xuân của tỷ lúc này.
Cơ Hồng Thúy lườm chàng:
- Vị Phong khéo nói lắm. Đi theo ta.
Cơ Hồng Thúy đưa Khắc Vị Phong rời gian mật thất, theo mật đạo quay trở lên tòa biệt lâu dành riêng cho Song Tàn Quỷ Diện. Vị Phong theo sau lưng Cơ Hồng Thúy mà nghĩ thầm: “Không biết mụ này định hành xử mình như thế nào đây?”
Cơ Hồng Thúy dẫn Vị Phong vào gian thượng khách sảnh của mụ. Tất cả mọi vật dụng trong gian thượng khách này đều bằng vàng, bằng bạc, ngay cả bậc đại phú gia của Hàm Đan cũng phải thèm thuồng.
Mùi trầm hương ngào ngạt tỏa ra từ chiếc tràng kỷ xông vào mũi Vị Phong. Cơ Hồng Thúy bước thẳng đến trước tấm gương đồng đặt bên cạnh trường kỷ.
Mụ ngắm mình qua chiếc gương đồng đó, trong khi Vị Phong nhìn mụ với ý niệm trong đầu: “Mình có nên đào thoát ngay bây giờ không? E rằng quá sớm không phải là lúc mình đào thoát để đến Hằng Sơn phái.”
Khắc Vị Phong đang nghĩ thì Cơ Hồng Thúy tằng hắng rồi nói bằng chất giọng như phán lịnh:
- Khắc Vị Phong đến đây!
Khắc Vị Phong bước đến bên Cơ Hồng Thúy. Chàng còn tò mò đoán già đoán non về hành vi của Cơ Hồng Thúy thì bất thình lình, mụ nắm tay chàng kéo sát vào người mụ, rồi chỉ vào tấm gương đồng:
- Khắc Vị Phong… thấy thế nào?
Khắc Vị Phong nhìn vào tấm gương đồng, Cơ Hồng Thúy đứng bên chàng mà tay mụ thì vòng qua lưng Khắc Vị Phong.
Vị Phong ngập ngừng vừa nhìn tấm gương đồng vừa nói:
- Vị Phong không còn nhận ra tỷ tỷ nữa, mà cứ ngỡ đứng bên cạnh mình là một trang quốc sắc thiên hương. Một thiên hạ đệ nhất mỹ nhân khiến cho tất cả mọi mỹ nhân có mặt trên thế gian này hết thảy đều lụi tàn.
Cơ Hồng Thúy ngẩng lên nhìn Khắc Vị Phong. Mụ bất giác nép đầu vào vai Vị Phong nhỏ nhẻ nói:
- Ta đẹp lắm à?
Thấy mụ nép đầu vào vai mình, Vị Phong nghĩ thầm: “Đúng là mụ

đang hồi xuân, không chỉ hồi xuân về thể xác mà hồi xuân cả về tâm thức nữa."
Mặc dù nghĩ vậy nhưng Vị Phong miễn cưỡng nói:
- Tỷ tỷ rất đẹp. Tỷ đúng là một đóa hoa tuyệt sắc không thể nào tìm ra một đóa thứ hai để có thể so sánh với ai được.
Cơ Hồng Thúy ôm ghịt lấy lưng Vị Phong. Mụ nũng nịu nói:
- Ta thích nghe những lời nói của Vị Phong quá.
- Thế mà Vị Phong lại sợ khi thốt ra những lời vừa rồi tỷ sẽ phật lòng và quở trách Khắc Vị Phong đó.
- Khắc Vị Phong nói ra những lời này thì tỷ sao có thể quở trách được Vị Phong. Ngược lại còn rất yêu Vị Phong nữa đó.
Nghe Cơ Hồng Thúy thốt ra câu nói này, bất giác Vị Phong lạnh xương sống, toàn thân nổi đầy gai ốc.
Cơ Hồng Thúy nép tựa vào vai chàng, mụ bỏ hẳn giọng nói gắt gỏng thường ngày mà đổi qua giọng ẻo lả, nghe như thứ âm thanh nhão nhè nhão nhẹt:
- Vị Phong biết vì sao tỷ tỷ đỡ lời cho Vị Phong trong mật thất không?
Vị Phong giả lả gượng cười rồi nói:
- Phát hiện ra Vị Phong… sao tỷ còn đỡ lời cho Vị Phong?
- Vị Phong còn hỏi nữa… Vị Phong có thể đoán ra mà.
Vị Phong nghĩ thầm: "Chẳng lẽ mụ thay đổi thể xác rồi nên thay đổi cả tâm tính nên có tình với mình?"
Nghĩ như vậy, Khắc Vị Phong miễn cưỡng nói:
- Vị Phong tò mò muốn biết tỷ đang nghĩ gì?
Cơ Hồng Thúy chỉ tay vào tấm gương đồng:
- Vị Phong xem nè, tỷ và Vị Phong rất xứng với nhau. Đúng không?
Sau này Cơ Hồng Thúy phát hiện ra Khắc Vị Phong mặc dù là cao đồ của Vô Tướng Thần Tăng nhưng lại là trang nam tử. Vị Phong rất đúng với ý của tỷ đó.
Sắc diện chàng đỏ bừng, toàn thân nổi đầy gai ốc. Cơ Hồng Thúy nhỏ nhẻ nói:
- Vị Phong có thích tỷ không?
Câu nói này của Cơ Hồng Thúy khiến mặt Vị Phong đỏ rần lên. Chàng vừa thẹn vừa nóng bừng cả mặt, nhưng đủ hiểu ra một điều. Lúc này chỉ cần làm trái ý của mụ thì hậu quả không thể nào lường hết được.
Chàng còn đang chần chừ thì Cơ Hồng Thúy hỏi:
- Sao Vị Phong không trả lời tỷ?
Vị Phong gượng cười, giả lả vuốt tay vào tấm gương đồng, nơi ảnh của Cơ Hồng Thúy lưu trên đó. Chàng vừa buốt hình bóng của Cơ

Hồng Thúy trên tấm gương đồng vừa nói:
- Cơ Hồng Thúy tỷ tỷ là trang tuyệt sắc đẹp như thế này thì ai mà không thích. Nếu như Vị Phong có là tượng đá thì cũng bị nhan sắc của tỷ khiến cho trái tim mềm hẳn ra.
- Vị Phong nói thật tâm đó chứ?
- Tỷ cứ nhìn tấm gương đồng này thì biết ngay Khắc Vị Phong nói thật hay nói dối.
Chẳng biết lời nói của chàng thế nào mà Cơ Hồng Thúy nhìn ngay vào tấm gương đồng như ngắm nhìn một bức tranh đẹp nhất trên thế gian này. Mụ nhẩm nói:
- Thật là đẹp.
Liền ngay sau câu nói đó, mụ quay sang đối mặt với chàng. Đôi mắt của Cơ Hồng Thúy ánh nét xuân tình. Tiếp nhận ánh mắt của mụ, Vị Phong không khỏi bồn chồn nghĩ thầm: “Mụ đúng là đang hồi xuân. Không thể nào biết được mụ sẽ làm gì?”
Vị Phong nhìn Cơ Hồng Thúy. Chàng miễn cưỡng nói:
- Nhan sắc của tỷ thật là đẹp nhưng nước da thì nhợt nhạt quá… để Vị Phong trang điểm lại cho tỷ nhé!
Cơ Hồng Thúy nũng nịu:
- Sẽ có bọn a hoàn trang điểm cho tỷ… tỷ không bắt Khắc Vị Phong phải làm cái chuyện của bọn nữ nhân đó đâu.
Cơ Hồng Thúy nói rồi bất ngờ niểng chân áp đôi môi vào môi chàng. Vị Phong muốn đẩy mụ ra nhưng biết hành động đó sẽ đặt chàng vào ngay chỗ chết mà miễn cưỡng phải tiếp nhận nụ hôn của Cơ Hồng Thúy. Mụ tham lam và ngấu nghiến với những hành vi đầy chất dục tình. Chiếc lưỡi nóng hổi và ướt át của Cơ Hồng Thúy chui tọt vào miệng Vị Phong để xục xạo.
Một cảm giác buồn nôn trỗi dậy trong tâm thức Vị Phong. Cảm giác buộc chàng phải đẩy Cơ Hồng Thúy ra.
Bị Vị Phong cắt đứt những cảm xúc giao tình thì Cơ Hồng Thúy lộ ngay vẻ sát nhân, tàn nhẫn. Đôi mắt long lanh ướt tình của mụ liền thay đổi bằng thứ ánh mắt sát nhân thần chết. Nó hằn học chiếu vào mắt Vị Phong như thể muốn ăn tươi nuốt sống chàng.
Cơ Hồng Thúy gằn giọng hỏi:
- Sao ngươi…
Chàng nặn nụ cười giả lả rồi nói:
- Tỷ đừng trách Vị Phong.
- Ta không trách ngươi mà muốn biết sao ngươi lại từ chối nụ hôn của ta? Phải chăng những lời ngươi nói đều giả dối?
Vị Phong lắc đầu:

- Hậy… tỷ đừng hỏi vậy tội nghiệp cho Khắc Vị Phong.
Cơ Hồng Thúy bất chợt bấu trảo công vào đan điền Khắc Vị Phong. Mụ gằn giọng nói thật chậm:
- Ngươi phải nói rõ cho ta biết… vì sao ngươi từ chối? Phải chăng ngươi chỉ nói những lời gian trá?
Mụ vừa nói vừa gia tăng nội lực vào trảo công bấu vào đan điền chàng. Vị Phong cảm nhận rõ mồn một năm ngón chỉ của Cơ Hồng Thúy đang lún sâu vào da thịt chàng, và chỉ chốc lát nữa thôi sẽ chạm đến lục phủ ngũ tạng.
Vị Phong nhăn mặt.
Cơ Hồng Thúy gằn giọng nói:
- Ta cứu ngươi và có thể lấy mạng ngươi.
Vị Phong tuôn mồ hôi ướt đẫm mặt, ngập ngừng nói:
- Nếu không nghĩ đến Nhất Thiên Can… Vị Phong là kẻ hạnh phúc nhất trên đời này.
Lời nói của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Cơ Hồng Thúy mà bất giác mụ rút ngay trảo công lại.
Mụ nhìn Vị Phong từ tốn nói:
- Đệ nghĩ đến Nhất Thiên Can à?
Buông một tiếng thở phào, Vị Phong gật đầu. Chàng miễn cưỡng nói:
- Làm sao Vị Phong không nghĩ đến Nhất Thiên Can được chứ? Khi tỷ hôn Vị Phong, thì buộc Vị Phong phải nhớ đến Nhất Thiên Can. Bởi vì Nhất Thiên Can là tướng công của tỷ tỷ. Nếu như Nhất Thiên Can biết được mối quan hệ này nhất định sẽ nổi trận lôi đình mà không để cho Vị Phong sống thêm được ngày nào… tỷ hiểu chứ?
Cơ Hồng Thúy phá lên cười:
- Đệ quá lo xa đó. Tỷ không nghĩ đến thì đệ đâu cần phải nghĩ đến.
Vị Phong gượng cười nói:
- Tỷ tỷ… Nhất Thiên Can cũng đã hồi xuân như tỷ. Nhưng thay đổi của Nhất Thiên Can không làm cho tỷ thích à?
Cơ Hồng Thúy rút tay khỏi người Vị Phong rồi nói:
- Cho dù thể xác có thay đổi quay lại thuở xuân thì hôm nào nhưng tâm thức cũng không thay đổi. Trong mắt ta, Nhất Thiên Can là lão già gần lục tuần.
Vị Phong nghe mụ thốt ra câu nói này buộc nghĩ thầm: “Nếu trong tâm thức của mụ Nhất Thiên Can là lão già gần lục tuần thì trong lão hẳn mụ cũng là lão bà ngoài ngũ tuần. Cho dù hai người có luyện thành thuật cải lão hoàn đồng, trường sinh bất lão thì đó cũng là vẻ bề ngoài, còn tâm thức vẫn là một lão ông và một lão bà.”
Mặc dù nghĩ vậy nhưng Vị Phong nhìn Cơ Hồng Thúy giả lả nói:

- Không ai nhận ra tỷ ngày nào đâu.
Cơ Hồng Thúy mỉm cười với chàng. Mụ gượng nói:
- Lúc này ở bên cạnh Nhất Thiên Can, ta vẫn không cảm thấy mình thay đổi. Ta không cảm thấy sự hồi xuân của mình. Mà ngược lại vẫn nghĩ mình như hôm nào. Một lão mụ ngoài ngũ tuần.
Cơ Hồng Thúy thở ra:
- Có lẽ Nhất Thiên Can cũng có ý nghĩ như ta, nên khi tựu thành Hấp Tinh Đại Pháp, liền vội vã đi tìm người tráng niên của lão.
Nhìn lại Vị Phong, Cơ Hồng Thúy nói tiếp:
- Ta cũng phải đi tìm thời xuân thì của mình.
Mụ nói rồi vòng tay bá cổ Vị Phong:
- Vị Phong… đệ đừng ngại Nhất Thiên Can. Ta hiểu lão và lão cũng hiểu ta…
Nghe Cơ Hồng Thúy thốt ra câu nói này, xương sống Vị Phong gay lạnh. Nhưng không có lý do gì để phản ứng lại hành vi của mụ.
Cơ Hồng Thúy nhỏ nhẻ nói:
- Vị Phong… đệ thích ta không? Đệ thích thú với nhan sắc hồi xuân của ta không?
Vị Phong miễn cưỡng gật đầu.
Chàng ngập ngừng nói:
- Bất cứ một gã nam nhân nào sinh ra trên đời này nếu diện kiến Cơ Hồng Thúy tỷ tỷ thảy đều phải say đắm nhan sắc của tỷ cả.
Thốt ra câu nói đó, Vị Phong nghĩ thầm: “Sao mình có thể nói được câu nói đó nhỉ. Nếu Tuyết Hân biết được cảnh ngộ này hẳn sẽ cho mình là kẻ gian trá nhất trong đường tình.”
Cơ Hồng Thúy nép đầu vào ngực Vị Phong:
- Đệ hãy cởi trang phục của tỷ chiêm ngưỡng thân hình tỷ đi. Ta ban tặng tất cả cho đệ đó.
Lời nói của Cơ Hồng Thúy đập vào thính nhỉ Vị Phong khiến chàng cảm nhận như có tiếng sấm vừa trổi lên trong tai mình.
Vị Phong luống cuống:
- Tỷ…
- Vị Phong không thích à?
- Tất nhiên là đệ thích rồi nhưng chưa bao giờ đệ cởi trang phục cho nữ nhân nào cả.
- Vị Phong không cởi được à?
- Vị Phong chỉ sợ mình lúng ta lúng túng khiến Cơ Hồng Thúy tỷ tỷ mất đi cái đẹp của mình.
Chàng nói rồi gượng cười.
Cơ Hồng Thúy nắm tay Khắc Vị Phong kéo đến tràng kỷ. Mụ ép

chàng ngồi xuống tràng kỷ. Rồi thối lại một bộ tự cởi bỏ trang phục mình.
Hành động của Cơ Hồng Thúy khiến Vị Phong hoàn toàn bất ngờ và bối rối. Chàng nhủ trong đầu mình: “Chẳng lẽ ta phải giao tình với mụ?”
Bằng những động tác rất hối hả, Cơ Hồng Thúy lột bỏ trang phục mình. Mụ đã đứng ngay trước mặt Vị Pohng với nhân dạng lõa lồ. Ánh sáng từ những chiếc chân đèn hắt lên thân thể mụ.
Nhân dạng Cơ Hồng Thúy đúng là có sự hồi xuân lạ thường. Nhân dạng của Cơ Hồng Thúy giờ đây đúng là nhân dạng của một thiếu nữ tràn đầy nhựa sống xuân tình với những đường cong thật gợi mời quyến rũ. Duy chỉ có nước da tái nhờn, tái nhợt, thứ màu da của xác chết khiến cho những đường cong của cơ thể mụ mất đi nét tự nhiên mà thay vào đó là vẻ ma quái rờn rợn màu sắc chết chóc.
Vị Phong buộc phải dùng lời gian trá để đáp lời Cơ Hồng Thúy:
- Tỷ đẹp lắm…
Chàng vừa nói dứt câu thì Cơ Hồng Thúy sà ngay vào lòng chàng. Đôi tay của mụ quấn chặt lấy cổ Vị Phong. Mụ phát tác luôn một trận mưa hôn xối xả vào mặt chàng vừa nói:
- Đệ cũng đẹp lắm… ta cũng thích đệ lắm.
Cùng với lời nói đó, Cơ Hồng Thúy toan xé trang phục Vị Phong. Hành vi của Cơ Hồng Thúy chẳng khác nào một con hổ cái đói mồi, hay một xác chết hồi sinh trong cơn đói lả bắt được mồi.
Vị Phong ghịt lấy vai Cơ Hồng Thúy chân diện nhăn nhó rồi rên lên biểu lộ sự đau đớn. Cơ Hồng Thúy cau mày:
- Cái gì thế này?
Vị Phong nhăn mặt rồi ôm bụng. Chàng nhìn Cơ Hồng Thúy miễn cưỡng nói:
- Vị Phong có lỗi với tỷ rồi.
Cơ Hồng Thúy sa sầm mặt:
- Ngươi nói gì… ta cũng không hiểu.
Vị Phong ngập ngừng nói:
- Đệ phải đi ngay bây giờ rồi quay lại sau.
Chàng nói rồi rời khỏi tràng kỷ.
Cơ Hồng Thúy miễn cưỡng hỏi:
- Ngươi làm sao vậy?
- Đệ phải đi nhà xí đây.
Đôi chân mày của Cơ Hồng Thúy nhíu lại. Mụ nhìn Khắc Vị Phong gần như không chớp mắt.
Vị Phong từ từ đứng lên:

- Tỷ có chờ đệ được không… đệ sẽ sớm quay lại. Bởi vì đây là lần đầu tiên đệ tiếp xúc với nữ nhân, lại là nữ nhân đẹp nhất nên không kềm chế được mình.
Cơ Hồng Thúy nghe Vị Phong nói phá lên cười khanh khách. Mụ vừa cười vừa ngồi xuống tràng kỷ, từ tốn nói:
- Ta sẽ chờ đệ ở đây… đừng để tỷ chờ lâu đó.
- Đệ sẽ quay lại ngay… quay lại ngay.
Hai tay ôm lấy hai bờ mông, Vị Phong ngoe nguẩy bỏ đi. Tướng đi của chàng làm cho Cơ Hồng Thúy cười lớn hơn. Mụ vừa cười vừa nói:
- Vị Phong… đệ làm ta tức cười quá!

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 44
Nghi vấn trùng trùng

Vị Phong bước vào đại sảnh của Thượng Quan Đại Phu vẫn ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng vẻ mặt rất dửng dưng. Chàng bước đến trước mặt lão, ôm quyền ôn nhu nói:
- Vị Phong đến viếng Thượng Quan thúc thúc.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu, cười khẩy rồi nói:
- Bổn tiên sinh tưởng đâu tiểu tử thành tiểu nô tài của Thiên Minh giáo chủ nên đã quên bổn tiên sinh.
- Làm sao Vị Phong có thể quên thúc thúc được. Dù sao giữa Vị Phong và thúc thúc còn mối quan hệ với nhau.
Thượng Quan Đại Phu giả lả cười. Lão vừa đứng lên khỏi chiếc ngai sơn son thếp vàng tiến đến trước mặt Vị Phong. Lão nhìn Vị Phong:
- Bổn tiên sinh không còn nhận ra tiểu tử nữa.
- Thời gian luôn làm cho người ta thay đổi.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu:
- Tiểu tử nói rất đúng… thời gian luôn làm cho người ta thay đổi. Khi người ta thay đổi thì hẳn mối quan hệ cũng có thể thay đổi theo.
Lão nhướng mày, nhìn Vị Phong:
- Bổn tiên sinh nói không sai?
Vị Phong gật đầu:

- Tiên sinh là người trưởng thượng, uyên bác trong thiên hạ tất lời nói hiếm khi nào sai. Nhưng duy chỉ có một điều này không biết thúc thúc có nghiệm ra hay không?
Đôi chân mày Thượng Quan Đại Phu nheo lại:
- Ngươi muốn nói điều gì?
Vị Phong khoanh tay trước ngực từ tốn nói:
- Kiến văn uyên bác nhưng nhân cách không có thì kiến văn đó rất dễ biến người ta thành một ác nhân bại hoại đó.
Nhân cách của một con người quyết định người đó là kẻ tốt hay xấu chứ không phải kiến văn. Và nó cũng khắc tạo ra bản chất của một con người.
Mặt Thượng Quan Đại Phu sa sầm:
- Tiểu tử đang huấn thị bổn tiên sinh à? Người đã là tiểu nô tài của Thiên Minh giáo chủ nên đến huấn thị ta?
Chàng khoát tay lắc đầu:
- Không không… Khắc Vị Phong luôn giữ phận vãn bối, đâu dám làm kẻ huấn thị Thượng Quan thúc thúc. Hậy… với hai mục đích của Vị Phong đến không phải để tạo thêm khoảng cách với Thượng Quan thúc thúc.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu rồi phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:
- Bổn tiên sinh vừa biết mục đích của ngươi. Ta cũng không giấu giếm ngươi làm gì… Bổn tiên sinh cũng chờ ngươi đến đó, nhưng đến bây giờ ngươi mới đến.
Vị Phong ôm quyền:
- Khắc Vị Phong là vãn bối mà lại được một cao nhân như thúc thúc chờ. Vị Phong thấy mình được hân hạnh quá, nếu không muốn nói là tốt phúc hơn những người khác.
Thượng Quan Đại Phu nhìn chàng. Lão vuốt râu rồi nói:
- Khắc Vị Phong đến gặp ta vì mục đích gì?
Vị Phong ôm quyền từ tốn nói:
- Trước hết Vị Phong muốn hỏi thúc thúc trong mối quan hệ của chúng ta có sự thay đổi gì không?
- Tùy theo tiểu tử đó.
Vị Phong gật đầu:
- Mặc dù thúc thúc đã hại song đường của Vị Phong, nhưng Vị Phong sẽ không tra cứu đến điều đó. Và kết lại mối quan hệ thân tình với thúc thúc.
Chàng giả lả cười:
- Thúc thúc thấy vậy có được không?

Thượng Quan Đại Phu vuốt râu mỉm cười. Lão chắp tay sau lưng nhìn qua cửa sổ, ôn nhu nói:
- Bổn tiên sinh không biết song đường của ngươi nghe nói câu này có hoan hỷ không nhỉ. Bổn tiên sinh cũng rất ngạc nhiên, sao lại có sự thay đổi quá lớn trong Vị Phong.
- Thật ra mọi chuyện xảy ra trên đời này đều có nghiệp quả của nó. Với lại Vị Phong cũng muốn thúc thúc trở thành Thiên Minh giáo chủ.
Thượng Quan Đại Phu quay lại đối mặt với chàng. Lào nhìn chăm chẳm Vị Phong rồi phá lên cười. Cắt ngang tràng tiếu ngạo đầy vẻ tự thị và cao ngạo đó, Thượng Quan Đại Phu nghiêm giọng nói:
- Nghe tiểu tử nói lòng của ta hoan hỷ vô cùng. Được… xem như ta và ngươi đang đấu với nhau một ván cờ.
Lão mỉm cười:
- Vị Phong… Chúng ta cùng lật ra những quân cờ mình đang đi nhé.
Vị Phong ôm quyền từ tốn nói:
- Cung kính không bằng phụng mạng.
Thượng Quan Đại Phu khẽ gật đầu:
- Được… tốt…
Lão vuốt râu chỉ hai cái ghế đặt gần cửa sổ:
- Ta mời ngươi.
Vị Phong và Thượng Quan Đại Phu bước đến bàn ngồi đối diện với nhau. Lão tự tay bưng bầu trà chuốc ra chén.
Vừa chuốc trà, Thượng Quan Đại Phu vừa nói:
- Tiểu tử hẳn đã thấy Song Tàn Quỷ Diện luyện Hấp Tinh Đại Pháp.
Vị Phong gật đầu:
- Vị Phong đã chứng kiến Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy luyện Hấp Tinh Đại Pháp.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu chỉ chén trà:
- Nào, thưởng thức chén trà thơm của ta xem nào.
- Đa tạ thúc thúc.
Chàng nhấp một ngụm trà. Thượng Quan Đại Phu cũng vậy. Vị Phong không đặt chén trà xuống bàn mà ôn nhu nói với Thượng Quan Đại Phu:
- Tà công Hấp Tinh Đại Pháp quá khủng khiếp, hẳn thúc thúc đã biết.
- Ta biết tà công đó khủng khiếp và ghê rợn như thế nào nên mới chờ tiểu tử.
Lão đưa chén trà xuống bàn.
Lão nhìn Vị Phong ôn nhu nói:
- Trong biệt phủ của bổn tiên sinh lúc này có gần trăm gã đồng nam lẫn những đồng nữ. Khắc Vị Phong có là Đạo vương cũng không thể

trộm hết bao nhiêu con người tội nghiệp, chờ đến thời khắc chúng ta cho Thiên Minh giáo chủ luyện tà công Hấp Tinh Đại Pháp.
Lão điểm nụ cười mỉm:
- Theo Vị Phong, để cứu những đứa trẻ tội nghiệp kia thì phải làm gì?
Vị Phong buông tiếng thở dài:
- Theo như Vị Phong biết để cứu những đứa trẻ tội nghiệp kia chỉ có một người có thể cứu được. Đó là Thượng Quan thúc thúc.
- Tiểu tử đoán xem… Thượng Quan Đại Phu có nên cứu những đứa trẻ tội nghiệp đó hay không?
- Thúc thúc dù sao cũng là bậc trưởng tôn trong thiên hạ. Được người người ngưỡng mộ, tất không nỡ…
Chàng chưa nói dứt lời thì Thượng Quan Đại Phu khoát tay cướp lời:
- Tiểu tử đừng nói những lời đó. Thượng Quan Đại Phu đâu còn được sự ngưỡng mộ của thiên hạ nữa. Ngươi đã biến ta thành giáo chủ "Truồng giáo" rồi.
Nghe lão thốt ra câu nói này, Vị Phong chỉ chực phát ra tràng tiếu ngạo, nhưng rồi phải cố nén lại. Chàng giả lả ôm quyền nói:
- Vị Phong rất ân hận.
- Ngươi ân hận thì cũng đã muộn rồi. Khi người ta đã quyết định làm việc gì đó rồi thì không nên ân hận những gì mình đã làm. Hãy xem như Thượng Quan Đại Phu đã chết, còn người đang đứng đối diện với ngươi là Thượng Quan Lân.
Vị Phong buông tiếng thở dài nhìn Thượng Quan Đại Phu:
- Thượng Quan thúc thúc đã nói thế, vậy thúc thúc chờ Vị Phong vì cái gì?
- Ta có thể trao đổi với ngươi.
Vị Phong nhìn vào mặt lão:
- Vị Phong biết rồi. Long Kiếm, Ngọc Kỳ Lân và Phụng Tiên.
Thượng Quan Đại Phu gật đầu:
- Ta nghĩ trong Tử Thành có bí kíp võ công tối thượng, nên người làm chủ Tử Thành có thể độc bá võ lâm. Nếu như ta làm chủ Tử Thành thì là vận may cho bá tánh trong thiên hạ. Đối với Song Tàn Quỷ Diện, Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy, ta có thể dụng võ công Tử Thành khắc chế họ.
Vị Phong vê cằm mỉm cười rồi nói:
- Thượng Đại thúc nói rất đúng. Nhưng khi khống chế Song Tàn Quỷ Diện rồi, thì thúc thúc sẽ trở thành Thiên Minh giáo chủ. Không biết Thiên Minh giáo chủ Thượng Quan thúc thúc có giống với Song Tàn Quỷ Diện không?

- Thượng Quan Đại Phu tất nhiên khác với họ.
- Khi người ta có được danh vọng và quyền lực thì bất cứ ai cũng sợ tuổi xế bóng. Bởi thời gian sẽ buộc họ dần xa cách danh vọng và quyền lực. Không chừng lúc đó thúc thúc lại luyện Hấp Tinh Đại Pháp hơn cả Song Tàn Quỷ Diện.
Nghe Vị Phong nói, chân diện Thượng Quan Đại Phu cau hẳn lại. Lão miễn cưỡng nói:
- Ngươi hoài nghi ta như vậy thì ngươi hẳn chẳng còn gì để nói.
Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:
- Ta cũng như ngươi hẳn đã bị Song Tàn Quỷ Diện cho uống Quỷ Nhục cốt. Nếu ngươi không trao cho ta những báu vật để tìm cơ hội hóa giải kiếp họa Song Tàn Quỷ Diện thì xem như bọn tiểu tử đang ở trong phủ của ta đã bị án tử rồi.
Vị Phong mỉm cười nhìn Thượng Quan Đại Phu:
- Vị Phong có nói không trao cho Thượng Quan thúc thúc đâu.
Thượng Quan Đại Phu đứng bật lên:
- Tiểu tử… ngươi đồng ý à? Nếu như ngươi trao cho ta ba báu vật kia thì ta hứa sẽ tìm mọi cách giải thoát bọn đồng nam và đồng nữ. Xem như ngươi đã tạo được một đại công xứng là Bồ tát sống rồi đó.
- Bồ tát sống thì không thể sánh bằng Phật sống.
Vị Phong bưng chén nhấp một ngụm rồi đặt xuống bàn. Chàng từ từ đứng lên:
- Ba báu vật kia hiện thời Vị Phong không có mang theo bên mình. Mà đã trao cho một người khác. Nhưng Vị Phong sẽ trao nó lại cho Thượng Quan thúc thúc tại Tử Thành. Hẳn thúc thúc biết đường đến đó?
Thượng Quan Đại Phu gật đầu:
- Ta biết. Ta và quỷ tiểu tử ngươi đã chơi một ván cờ lật ngửa cả rồi. Bây giờ ta và ngươi đã ở trên một chiếc thuyền, dù muốn hay không.
- Chung một chiếc thuyền nhưng mỗi người có một mục đích khác.
Chàng nhìn vào mắt Thượng Quan Đại Phu:
- Vị Phong không muốn nghĩ thay cho Thượng Quan thúc thúc kế sách phóng thích những đồng nam, đồng nữ tội nghiệp kia… mà thúc thúc phải tự nghĩ ra.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu:
- Ta tự chu toàn phận trách của mình.
Vị Phong ôm quyền trịnh trọng nói:
- Xem như Vị Phong và thúc thúc đã thỏa thuận với nhau. Vị Phong cáo từ. Nhưng trước khi rời khỏi đây, Vị Phong muốn nói một điều.
- Ngươi cứ nói!

- Thúc thúc gieo gió tất sẽ gặp bão. Buông dao đồ tể lúc này vẫn chưa quá muộn với Thượng Quan thúc thúc.
- Ta có cách đánh cờ riêng của ta. Quỷ tiểu tử cũng đáng mặt kỳ thủ với ta đó.
Vị Phong ôm quyền:
- Vị Phong không dám nhận lời khen của Thượng Quan thúc thúc.
Chàng xá Thượng Quan Đại Phu rồi bước. Thượng Quan Đại Phu nhìn theo sau lưng Vị Phong. Chàng bước đến cửa thì dừng lại. Vị Phong quay lại đối mặt với Thượng Quan Đại Phu.
Chàng điểm nụ cười mỉm rồi nói:
- Thượng Quan thúc thúc… Khắc Vị Phong đến biệt lầu của thúc thúc không chỉ thỉnh giáo thúc thúc sự trao đổi vừa rồi, mà còn theo lịnh ngôn của Cơ Hồng Thúy truyền báo cho thúc thúc phải đến gặp mụ ở biệt lầu.
Thượng Quan Đại Phu cau mày:
- Sao Cơ Hồng Thúy lại lịnh ngôn đột ngột như vậy?
- Cơ Hồng Thúy và Nhất Thiên Can đã tựu thành Hấp Tinh Đại Pháp.
Thượng Quan thúc thúc hẳn sẽ không nhìn ra Cơ Hồng Thúy như hôm nào đâu. Người bây giờ chẳng khác gì một thiếu nữ chỉ ngoài đôi mươi, nhan sắc cực kỳ lộng lẫy.
Thượng Quan Đại Phu cướp lời chàng:
- Điều đó liên quan gì đến ta.
- Sao lại không… Nếu Thượng Quan thúc thúc không phải là Đào Hoa công tử thì chắc chắn Cơ Hồng Thúy không lịnh cho Vị Phong truyền đạt lịnh ngôn của người đến thúc thúc. Mà chỉ vì thúc thúc là Đào Hoa công tử nên Cơ Hồng Thúy mới lịnh cho thúc thúc đến diện kiến.
Vị Phong cười khẩy rồi nói tiếp:
- Có lẽ Cơ Hồng Thúy muốn Thượng Quan thúc thúc, người có kiến văn uyên bác thẩm chứng về nhan sắc của mụ, thúc thúc phải đến kẻo Cơ Hồng Thúy tức giận thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra đó.
Vị Phong ôm quyền:
- Vị Phong đã truyền đạt xong… xin cáo từ.
Chàng đi thẳng một mạch ra khỏi biệt lầu của Thượng Quan Đại Phu. Vừa đi Vị Phong vừa nghĩ: “Mình không thể lưu lại đây thêm thời khắc nào nữa mà phải đến Hằng Sơn phái càng sớm càng tốt. Ông trời có linh thiêng phù hộ cho Khắc Vị Phong tìm ra Khổng Tịnh Vân.”
Chàng buông tiếng thở dài rồi rảo bước đi nhanh.
Vị Phong rời khỏi tổng đàn Thiên Minh giáo tọa lạc tại Hàm Đan mà không gặp một chút trắc trở gì, bởi lẽ Cơ Hồng Thúy không nghĩ

chàng sẽ bỏ trốn vì đã uống Quỷ Nhục cốt. Quỷ Nhục cốt tợ như sợi xích gắn chặt giáo đố Thiên Minh giáo với Song Tàn Quỷ Diện. Không một người nào có thể ly khai được. Rời bỏ Thiên Minh giáo chẳng khác nào tự mình tuyên án tử cho mình.
Sau khi rời Tổng Đàn Thiên Minh giáo, Khắc Vị Phong đi suốt ngày đêm hy vọng có thể tìm được Khổng Tịnh Vân. Đó là chút hy vọng duy nhất mà Vị Phong đặt niềm tin vào.
Khi Vị Phong đến được địa phận Hằng Sơn thì con tuấn mã cũng mệt nhoài kiệt sức. Vị Phong vuốt ve con hắc long câu, nói với nó:
- Ngươi đã làm hết sức của mình rồi. Vị Phong rất biết ơn ngươi. Bây giờ ngươi hãy đi tìm sự tự do cho mình.
Chàng cởi bỏ tất cả dây cương và yên ngựa, thả con tuấn mã vào thảo nguyên. Nhìn theo dáng con hắc long câu phi nước kiệu lao vào thảo nguyên như thể tìm được sự phóng sinh, Vị Phong mỉm cười. Chàng nói lớn:
- Ngươi bảo trọng nhé!
Chàng thả bước chậm rãi trên quang lộ hướng về dãy Hoàng Sơn. Trong buổi chiều tà khung cảnh nơi đây thật là hữu tình và thơ mộng. Vừa đi Vị Phong vừa nghĩ mình đang bước vào cảnh giới bồng lai, cách ly hẳn với cảnh giới phàm tục của giới tục nhân.
Vị Phong nghĩ thầm:
- Các vị tiên cô cũng khéo tìm nơi thoát tục.
Ý nghĩ đó lướt qua, buộc chàng liên tưởng đến những lời Khổng Tử gia. Vị Phong lắc đầu nhủ thầm: “Nếu Khổng Tịnh Vân là một ni cô của Hằng Sơn, thì mình sao có thể kết duyên với nàng được. Chẳng lẽ lại đem bụi trần nhuộm bẩn sự thánh thiện mà Tịnh Vân đeo đuổi.” Buông một tiếng thở dài, Vị Phong nhẩm nói tiếp: “Khổng tiền bối làm khó cho mình. Không biết trong Tử Thành có cái gì mà mình khổ như thế này.”
Chàng lắc đầu xua đi những ý tưởng chán chường đó. Tạt vào gian tửu điếm ven đường, Vị Phong định qua đêm trong gian tửu điếm này.
Gã tiểu nhị hăm hở bước ra như thể đầu tiên có khách quý đến khách điếm của mình.
Vị Phong bước vào tửu điếm.
Gã tiểu nhị vồn vã hỏi:
- Khách quan… tiểu nhân xin được hầu hạ khách quan.
- Tại hạ cần một gian phòng đơn sơ thôi.
- Tiểu nhân xin được phục vụ khách quan ngay.
Gã tiểu nhị đưa Vị Phong vào một gian thảo xá được dựng sau tửu

điếm. Tất cả những vật dụng trong gian thảo xá này cũng rất đơn giản như bản thân nó. Ngoài chiếc chõng tre để dùng làm giường ngủ và một chiếc bàn duy nhất cũng được làm bằng tre.
Gã tiểu nhị nói:
- Khách nhân cần ăn uống gì không?
Cặp mắt thao láo của gã tiểu nhị chờ đợi chàng.
Vị Phong điểm nụ cười mỉm:
- Tại hạ cần một vò rượu năm cân và ít thức ăn nóng.
Vị Phong nói rồi lấy một nén bạc đặt vào tay gã:
- Điếm chủ hãy giữ lấy.
Gã đó lấy nén bạc khúm núm ôm quyền:
- Đa tạ khách quan.
Gã quay ra một lúc sau bưng rượu và thức ăn vào. Gã bày thức ăn ra bàn.
Vị Phong nhìn gã nói:
- Điếm chủ… Tửu điếm của quán chủ hẳn ít khi có khách thập phương quá vãng?
- Ở đây vắng vẻ, thanh tịnh nên rất ít khách vãng lai ghé lữ điếm của tiểu nhân.
Gã mở nắp vò rượu:
- Mời khách quan.
- Đa tạ quán chủ.
Gã tiểu nhị toan lui bước thì Vị Phong gọi lại:
- Quán chủ nếu không có gì bận rộn hãy uống rượu với tại hạ.
Gã điếm chủ giả lả nói:
- Tiểu nhân vô cùng cảm kích.
Vị Phong khoát tay:
- Điếm chủ đừng khách sáo như vậy. Tại hạ thật tâm mời quán chủ.
Gã tiểu nhị gượng cười, toan ngồi xuống đối ẩm với chàng thì một giọng nữ nhân oang oang cất lên ngoài thảo điếm.
Gã quán chủ vội vã nói:
- Tiểu nhân có khách… Khi nào rảnh tiểu nhân sẽ đến tiếp công tử.
Vị Phong gật đầu.
Gã tiểu nhị lui bước trở ra.
Vị Phong chuốc rượu ra chén uống liền hai bát. Chàng cảm thấy khoan khoái vô cùng trong khung cảnh tĩnh lặng này.
Chàng nghĩ thầm: “Thú điền viên cũng hay chứ, sao người lại thích tranh đoạt làm gì?”
Gã quán chủ lại bước vào.
Gã nhìn Vị Phong giả lả nói:

- Công tử… tiểu nhân chắc phải thất kính với công tử.
Vị Phong cau mày:
- Điếm chủ sao lại nói như vậy?
- Không giấu gì công tử… Lữ quán của tiểu nhân chỉ có mỗi một gian thảo xá này. Nhưng… bây giờ thì có người muốn thuê nó qua đêm.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại. Chàng miễn cưỡng nói:
- Vị Phong đã thuê nó trước rồi mà?
- Tiểu nhân biết như vậy, không thể từ chối được vị khách này.
- Ai mà khiến cho quán chủ phải thay đổi ý định cho tại hạ thuê gian phòng thảo xá này vậy?
Gã điếm chủ gãi đầu, bối rối, miễn cưỡng nói:
- Dạ… đó là một ni cô trên Hằng Sơn. Công tử hiểu dùm cho tiểu nhân. Tiểu nhân dựng thảo điếm này trên địa phận Hằng Sơn phái, nên không thể từ chối được.
Vị Phong lắc đầu:
- Tại hạ rất hiểu quán chủ.
Vị Phong vừa nói vừa nghĩ thầm: “Sao lại có chuyện lạ lùng như vậy nhỉ. Một ni cô đến thuê thảo xá mà từ đây lên Hằng Sơn thì không xa lắm. Dù muốn hay không muốn thì mình cũng không nên làm khó Hằng Sơn làm gì.”
Vị Phong nhìn gã quán chủ:
- Tại hạ ở đâu cũng được, không quan trọng lắm đâu.
Vị Phong nói rồi ôm vò rượu, gã quán chủ rời gian thảo xá.
Chọn một tán cây gần đó, gã điếm chủ trải tấm nệm bằng cói cho Vị Phong. Y giả lả nói:
- Tiểu nhân không dám nhận ngân lượng của công tử.
Chàng khoát tay:
- Điếm chủ cứ giữ lấy. Tại hạ được điếm chủ lo chu toàn như thế này là tốt lắm rồi. Ở đây, tại hạ vừa uống rượu vừa ngắm những vì sao trên trời thú vị càng thú vị hơn.
Gã điếm chủ ôm quyền xá chàng:
- Đa tạ công tử.
- Quán chủ tục danh là gì?
- Ở đây tiểu nhân thường được gọi là Thụ Tâm.
- Có bao giờ những ni cô thuê thảo xá của quán chủ không?
Thụ Tâm lắc đầu:
- Không không… đây là lần đầu tiên… nhưng tiểu nhân không dám từ chối.
- Quán chủ làm như thế cũng tốt.
- Tiểu nhân cáo lui.

Gã quán chủ quay bước. Một lúc sau gã dẫn vào thảo xá một vị ni cô, Vị Phong tò mò nhìn vị ni cô đó. Đôi chân mày chàng nheo lại bởi nhận ra vị ni cô phái Hằng Sơn chẳng ai khác mà chính là Tịnh Ngọc. Tịnh Ngọc nói gì với gã quán chủ rồi quay bước vào gian thảo xá đóng cửa lại. Hành động của Tịnh Ngọc có cái gì đó úp úp mở mở khiến Vị Phong phải nghi ngờ.
Vị Phong nghĩ thầm: "Diệu Tịnh Sư Thái phái Tịnh Ngọc đến lữ quán này để làm gì nhỉ? Hẳn là có chuyện gì, hoặc là sẽ gặp người nào?" Suy nghĩ đó càng khiến Vị Phong tò mò hơn.
Thụ Tâm quay lại với chàng.
Vị Phong nhìn gã nói:
- Quán chủ… Tại hạ tò mò muốn biết vị ni cô nói gì với quán chủ vậy.
Thụ Tâm giả lả rồi nói:
- Vị cô nương đó căn dặn lão tam, nếu có một người vận gấm y có thêu hai cánh bướm trên ống tay áo thì dẫn y vào thảo xá của cô ta.
Vị Phong cau mày. Chàng suy nghĩ lục trong tâm thức mình để nghiệm xem người đến gặp Tịnh Ngọc là ai.
Vị Phong nhẩm nói: "Trên ống tay áo có thêu đôi bướm."
Thụ Tâm hỏi:
- Người sẽ gặp vị ni cô kia không phải là công tử à?
Vị Phong chìa hai ống tay áo của mình ra:
- Quán chủ xem ống tay áo của tại hạ có thêu đôi cánh bướm không nào?
Thụ Tâm gượng cười lắc đầu:
- Không à?
- Nhưng tại hạ biết người sắp đến, quán chủ đừng nói có tại hạ ở đây nhé.
Vị Phong nói rồi lấy một nén bạc đặt vào tay Thụ Tâm.
Thụ Tâm bối rối:
- Công tử…
- Quán chủ hãy giữ lấy. Ở đây đáng được trả một khoảng ngân lượng còn hơn như vậy nữa.
Gã quán chủ đón lấy nén bạc, khúm núm nói:
- Tiểu nhân cảm kích, đa tạ công tử.
- Quán chủ không cần phải đa lễ chỉ vì hai nén bạc của tại hạ.
Chàng mỉm cười nói:
- Rượu của quán chủ uống rất ngon.
- Công tử quá khen.
- Tại hạ nói thật đó.
Vị Phong dốc chén rượu uống cạn. Chàng vừa uống rượu vừa liếc

trộm về phía gian thảo xá nghĩ thầm trong đầu: “Tịnh Ngọc hẹn với Di Hoa công tử Hàn Tuấn ở đây làm gì?”
Đặt chén rượu xuống chiếc đệm, Vị Phong nhìn gã quán chủ từ tốn nói:
- Tại hạ cần nghỉ ngơi. Không tiện tiếp quán chủ.
Thụ Tâm giả lả nói:
- Công tử cần gì cứ sai bảo tiểu nhân.
Vị Phong gật đầu.
Khi Thụ Tâm quay vào trong, Vị Phong mới rời tán cây lên đến thảo xá. Chàng ẩn mình bằng một thuật xúc cốt theo dõi Tịnh Ngọc. Vị Phong nghĩ thầm: “Chẳng lẽ Hoàng Khởi Nguyên đã phát hiện ra Khổng Tịnh Vân nên phái Di Hoa công tử Hàn Tuấn đến gặp Diệu Tịnh sư thái nên mới có cuộc hẹn với Tịnh Ngọc đêm nay?”

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 45
Bóng tình nghiệp sát

Di Hoa công tử Hàn Tuấn bước vào gian thảo xá. Y khép cửa nhìn lại Tịnh Ngọc đang đứng quay lưng về phía mình. Y tiến đến sau lưng nàng. Hàn Tuấn đặt tay lên vai Tịnh Ngọc:
- Nàng chờ ta có lâu không?
- Tịnh Ngọc những tưởng đâu Hàn huynh không đến.
- Ta biết nàng đợi ở đây thì không có một lý do nào khiến Hàn Tuấn không đến cả.
Y quay Tịnh Ngọc lại đối diện với mình. Hàn Tuấn nhìn vào mắt Tịnh Ngọc:
- Không ai biết nàng đến đây chứ?
Tịnh Ngọc gật đầu:
- Chỉ có một người duy nhất biết Tịnh Ngọc đến đây.
Đôi chân mày Di Hoa công tử Hàn Tuấn nhíu lại. Y hỏi:
- Ai…
- Huynh…
Di Hoa công tử cười khẩy rồi nói:
- Còn một người nữa biết ta và nàng bên nhau ở đây.

Tịnh Ngọc nhướng mày:
- Ai?
- Nàng đoán xem.
Tịnh Ngọc lắc đầu:
- Muội sao đoán được.
- Gã quán chủ Thụ Tâm. Nhưng Tịnh Ngọc không phải lo về hắn. Bởi bây giờ gã Thụ Tâm đã không còn gì để nói được. Thậm chí y cũng không thở nổi.
Tịnh Ngọc chớp mắt:
- Hàn huynh đã giết hắn rồi à?
Di Hoa công tử Hàn Tuấn mỉm cười, đặt tay lên vai Tịnh Ngọc:
- Ta không muốn thấy một đệ tam nhân biết cuộc hẹn này giữa ta và nàng. Hắn có thể vui miệng nói với ai đó, một ni cô của phái Hằng Sơn hẹn với một trang nam tử ở gian thảo xá này.
- Như thế cũng tốt.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn đưa Tịnh Ngọc đến ngồi vào chiếc chõng tre. Y Lấy trong ngực áo ra một chiếc tráp, đặt vào tay Tịnh Ngọc:
- Nàng xem ta mang đến gì cho nàng?
Tịnh Ngọc mở nắp chiếc tráp. Trong tráp là một thỏi son cùng một túi phấn hương dành cho nữ nhân.
Tịnh Ngọc reo lên:
- Đẹp quá…
Nàng nhón tay ra lấy túi phấn hương đưa lên mũi ngửi.
Vừa ngửi túi phấn đó, Tịnh Ngọc vừa nói:
- Hàn huynh mua thứ này ở đâu?
- Tận kinh thành Trường An, ta làm tất cả vì nàng.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn ngồi xuống bên Tịnh Ngọc. Chiếc chõng tre phát ra âm thanh ken két, bởi sức nặng của hai người. Y choàng tay qua vai Tịnh Ngọc, nhìn nàng điểm nụ cười giao tình từ tốn nói:
- Nàng có thật sự thoát tục, rời bỏ bụi trần gian chưa?
Tịnh Ngọc lườm Hàn Tuấn:
- Huynh còn hỏi Tịnh Ngọc điều đó nữa. Chính huynh chứ không ai khác. Đáng ra Tịnh Ngọc đã rũ bỏ bụi trần, nhưng Hàn huynh đã quyến rũ Tịnh Ngọc phải quay lại với kiếp hồng nhan.
Di Hoa công tử phá lên cười. Gã vừa cười vừa nâng cằm Tịnh Ngọc nhìn vào mắt nàng. Hàn Tuấn nhu hòa nói:
- Đã là hồng nhan thì sao rũ bỏ được bụi hồng trần.
Nàng lườm Hàn Tuấn:
- Nếu không có Hàn huynh thì Tịnh Ngọc đâu quay lại cõi phù dung nơi trần thế.

Tịnh Ngọc dựa đầu vào ngực Di Hoa công tử Hàn Tuấn, nũng nịu nói:
- Ngay từ buổi đầu gặp Hàn huynh… Tịnh Ngọc đã biết ngay mình không thể nào chối bỏ được cõi hồng trần với chữ tình. Huynh khiến cho muội phải mơ mộng đó.
Di Hoa công tử mỉm cười:
- Không ai tránh được lưới tình. Trên cõi dương trần thì lưới tình là sự huyền bí khiến mọi người tự nguyện chui vào.
Nàng nũng nịu nói:
- Hàn huynh chăng lưới tình thì có.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:
- Nàng biết ta chăng lưới tình sao vẫn cứ lao vào?
- Huynh còn nói nữa… Tịnh Ngọc chỉ là một nữ nhân yếu đuối sao có thể cưỡng lại tấm lưới tình của huynh.
Hàn Tuấn nắn nót bờ vai Tịnh Ngọc. Nàng nhỏ nhẻ nói:
- Sao Hàn huynh không chăng lưới tình ai mà lại cho những nữ nhân đã xuất gia như Tịnh Ngọc?
- Tại sao ư?… Bởi Di Hoa công tử thích những cánh hoa thuần khiết tinh anh của phái Hằng Sơn.
Mặt Tịnh Ngọc sa sầm:
- Nghĩa là huynh không chỉ thích một mình Tịnh Ngọc mà muốn tất cả những ni cô của phái Hằng Sơn, trong đó có Tịnh Nghi?
Hàn Tuấn cười khẩy nhướng mày nói:
- Ta là nam nhân tất biết hưởng lạc từ nữ nhân. Lại là người biết tìm những đóa hoa thuần khiết để tận hưởng. Nhưng lúc này thì ta đã có nàng rồi.
- Tịnh Ngọc chỉ muốn trong tâm huynh có mỗi một mình Tịnh Ngọc mà thôi.
Hàn Tuấn nâng cằm nàng:
- Trong tâm của ta chỉ có mỗi một mình nàng nên mới có cái hẹn hôm nay.
Đôi lưỡng quyền Tịnh Ngọc ửng hồng e thẹn. Nàng nũng nịu nói:
- Hàn huynh đã làm ô uế Tịnh Ngọc rồi đó.
- Và nàng muốn như vậy?
Di Hoa công tử Hàn Tuấn vừa nói vừa dùng tay cởi đạo cô của Tịnh Ngọc. Động tác của gã thật thuần phục, chẳng khác nào lột vỏ một trái chuối. Tịnh Ngọc không hề phản ứng hành động của Di Hoa công tử Hàn Tuấn mà ngược lại còn chủ động hưởng ứng từng hành động của gã.
Ẩn mình trong chỗ nấp, chứng kiến cảnh tưởng đó, Vị Phong chỉ còn

biết lắc đầu nghĩ thầm: “Dù là những con người khó thoát ra lưới tình. Cổ nhân nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đằng này ni cô không gột rửa nổi chữ tình trong mình. Hóa ra con người chỉ có thể kềm chế mình chứ không thoát khỏi ham muốn thể xác.”
Trong khi chàng nghĩ thì Hàn Tuấn đã lột bỏ tất cả đạo cô trên người nàng.
Vị Phong biết chuyện gì sau đó xảy ra giữa hai người. Chàng không muốn phải chứng kiến những hoạt cảnh hoan lạc giữa Tịnh Ngọc và Di Hoa công tử Hàn Tuấn mà toan rời chỗ nấp.
Nhưng Vị Phong vừa toan bỏ đi thì nghe Hàn Tuấn nói:
- Ngày mai đến ngày chúc thọ Diệu Tịnh sư thái… ta muốn nàng làm một chuyện.
Nghe Hàn Tuấn thốt ra câu nói này, Vị Phong buộc phải dừng bước để nghe.
Tịnh Ngọc nép đầu vào ngực Hàn Tuấn, xoa ngực gã. Tịnh Ngọc nhỏ nhẻ nói:
- Hàn huynh có đem thứ gì đó không?
Di Hoa công tử Hàn Tuấn gật đầu:
- Có!
Y vừa nói vừa lấy ra trong ngực áo một tịnh bình, đặt vào tay Tịnh Ngọc:
- Đây là Quỷ Nhục cốt. Công hiệu của nó cực kỳ lợi hại. Nếu như không có thuốc giải thì da thịt xương cốt sẽ thối rữa. Nhân cơ hội này mừng chúc thọ Diệu Tịnh sư thái, Tịnh Ngọc hãy dùng Quỷ Nhục cốt đầu độc Diệu Tịnh sư thái và ba vị trưởng tôn Hằng Sơn phái.
Tịnh Ngọc tròn mắt nhìn Di Hoa công tử:
- Cả ba vị trưởng bối nữa à?
Di Hoa công tử gật đầu:
- Cả họ nữa. Thái Âm tiên tử, Long Trương bà bà, và Diệu Chân sư thái.
Vẻ lo lắng hiện lên mặt Tịnh Ngọc. Nàng miễn cưỡng nói:
- Nếu như Tịnh Ngọc đầu độc Diệu Tịnh sư thái còn có thể được, nhưng đầu độc cả ba vị trưởng bối Hằng Sơn phái thì Hằng Sơn phái sẽ tuyệt diệt mất. Ba vị trưởng bối chẳng may mất mạng thì Hằng Sơn phái như rắn mất đầu.
Di Hoa công tử mỉm cười. Y kéo Tịnh Ngọc ngã vào người gã. Áp đôi môi vào môi Tịnh Ngọc. Chẳng biết nụ hôn của Di Hoa công tử Hàn Tuấn có tác dụng gì đến thể pháp của Tịnh Ngọc mà người nàng cứ co rúm lại, tay bấu vào lưng gã, đồng thời phát ra những tiếng rên ư ử.

Di Hoa công tử cắt nụ hôn ban phát cho Tịnh Ngọc. Ánh mắt của nàng vẫn còn nét đờ đẫn ngây dại như chưa thể thoát ra miền hoan lạc sau khi tiếp nhận nụ hôn của Di Hoa công tử Hàn Tuấn.
Hàn Tuấn nâng cằm Tịnh Ngọc nhỏ nhẻ nói:
- Ta muốn như vậy.
Di Hoa công tử vừa nói vừa mơn trớn vùng nhũ hoa của Tịnh Ngọc. Người nàng cứng ngắt hẳn ra bởi những động tác vuốt ve mơn trớn của Hàn Tuấn.
Tịnh Ngọc sao có thể cưỡng lại được những cảm giác mơn trớn của Di Hoa công tử, phàm người ta tìm đến sự thanh bạch thuần khiết của tâm hồn và thể xác thì khó chứ tìm đến những cảm xúc nhục dục hoan lạc thì chẳng khó chút nào. Bởi con người vốn được tạo ra trong miền hoan cảm nhục tình kia mà.
Cảm giác mà Di Hoa công tử Hàn Tuấn tạo ra trên thân thể Tịnh Ngọc, khiến tạo ngay một lớp da ốc li ti nổi đầy khắp người nàng. Cùng với lớp da li ti đó, đôi ngọc thủ của ngàng bấu chặt vào bắp chân của Di Hoa công tử Hàn Tuấn. Nàng nhắm mắt như thể tận hưởng cảm giác hoan lạc lạ lẫm kia cùng với những tiếng rên ư ử.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn vừa mơn trớn thân thể Tịnh Ngọc vừa nói:
- Ta không có ý chặt đứt Hằng Sơn phái ra khỏi chốn võ lâm giang hồ mà có ý khác. Ta muốn thay quyền chưởng môn Hằng Sơn phái từ Diệu Tịnh qua Tịnh Ngọc.
Tịnh Ngọc mở mắt nhìn Di Hoa công tử.
Gã mỉm cười nhìn nàng nói tiếp:
- Diệu Tịnh có sự hậu thuẫn của Thái Âm tiên tử, Long Trương bà bà, và Diệu Chân sư thái. Nếu nàng hạ độc Diệu Tịnh thì nhứt định ba người kia sẽ phán trị nàng. Nên phải hạ độc những người đó luôn. Sau đó chính ta sẽ đưa nàng lên kế nhiệm chức vị chưởng môn Hằng Sơn phái.
Tịnh Ngọc nhìn sững Di Hoa công tử:
- Huynh có ý đó à?
Hàn Tuấn mỉm cười gật đầu:
- Ta có ý đó. Nàng bây giờ là người thân tính của Diệu Tịnh nên dễ dàng hạ độc hơn bất cứ người nào.
Tịnh Ngọc lắc đầu:
- Tịnh Ngọc thú thật với huynh… Tịnh Ngọc chỉ muốn có huynh là đủ rồi. Tịnh Ngọc chỉ muốn rời bỏ Hằng Sơn để đi cùng với Hàn huynh mà thôi.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn lắc đầu:
- Ta yêu nàng và đâu muốn nàng lặn lội trên giang hồ. Mà muốn

nàng phải là chưởng môn Hằng Sơn phái. Nàng sẽ tạo lập ra một động tiên độc nhất vô nhị trên đời này.
- Tịnh Ngọc…
Di Hoa công tử không để cho Tịnh Ngọc nói hết câu mà áp người xuống người nàng. Tiếng chõng tre rít lên ken két và cùng với những âm thanh đó là hoạt cảnh dồn dập mà Di Hoa công tử tạo ra phủ lên thân thể Tịnh Ngọc.
Nàng quằn người ra trong những xúc cảm dầy tính dung tục mà Hàn Tuấn phủ lên thân thể nàng.
Y vừa ban phát cho Tịnh Ngọc những khoái cảm trần tục vừa nói:
- Nàng phải nghe lời ta… Phải chìu theo ý ta nếu muốn có tình yêu của ta.
Tịnh Ngọc bấu mười ngón tay vào lưng Di Hoa công tử Hàn Tuấn vừa rên vừa nói:
- Tịnh Ngọc không muốn mất chàng… thiếp nghe chàng… thiếp là của chàng và sẽ làm tất cả vì chàng… Tịnh Ngọc yêu chàng… yêu chàng hơn bất cứ người nào trong đời Tịnh Ngọc.
* * *
Những lời bàn thảo của Di Hoa công tử Hàn Tuấn lọt vào tai Vị Phong tạo ra trong chàng một sự phẫn nộ. Nhưng lúc này Vị Phong không thể xuất đầu lộ diện vạch mặt Di Hoa công tử Hàn Tuấn. Nếu chàng ra mặt lúc này, chẳng khác nào tự biến thành con thiêu thân để tìm cái chết. Vị Phong rời chỗ nấp, quay trở ra thảo điếm. Chàng thấy Thụ Tâm nằm gục trên bàn, máu từ cổ gã loang đỏ mặt bàn. Buông một tiếng thở dài, Vị Phong lắc đầu nhẩm nói: “Nơi nào có người võ lâm đi qua thì nơi đó có sóng to gió lớn. Oan nghiệt trùng trùng.”
Chàng rời lữ điếm ngay trong đêm đó đi thẳng một mạch lên Hằng Sơn phái. Tổng Đàn Hằng Sơn phái nằm giữa lưng chừng núi với những ngôi tịnh xá rải rác khắp mọi nơi. Nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy chúng được kiến tạo theo hình trôn ốc từ thấp lên cao. Nơi cao nhất là tòa tịnh xá “Quan Âm viện.”
Lần đầu tiên đến đây, Vị Phong không khỏi ngỡ ngàng bởi những ngôi tịnh xá giống nhau như tạc chẳng thể nào biết gian tịnh xá nào của Diệu Tịnh sư thái. Vị Phong chần chừ nghĩ thầm: “Ta vào Hằng Sơn lúc này đúng là bất tiện. Chưa hẳn gặp Diệu Tịnh sư thái lão ni đó đã tin vào lời nói của mình. Huống chi người sắp hạ độc thủ Diệu Tịnh sư thái là Tịnh Ngọc, cao đồ mà Diệu Tịnh sư thái ưu ái nhất. »
Buông một tiếng thở dài, Vị Phong lắc đầu nói:
- Mình phải tính sao bây giờ. Thật là khó xử.

Đêm tĩnh lặng. Vị Phong quyết định đột nhập vào Hằng Sơn theo phương cách của một gã đạo chích thiện nghệ. Chàng men theo bóng tối đi rảo qua các ngôi tịnh xá mà tuyệt nhiên không để cho các ni cô phát hiện.
Chợt Vị Phong nghe có tiếng gõ mõ đều đều phát ra từ một gian cốc xá tọa lạc biệt lập bên ngoài quần thể kiến trúc Hằng Sơn phái.
Chàng lần bước tiến về phía gian cốc xá đang phát ra những tiếng mõ đều đều. Trong sự tĩnh lặng thanh vắng, mà tiếng mõ kia vẫn đều đặn gõ từng tiếng nghe thật đều, thật chậm rãi và thanh thoát.
Đứng trước gian cốc xá đó, Vị Phong nghĩ thầm: “Người tụng kinh gõ mõ lúc này có thể là Diệu Tịnh sư thái hoặc Diệu Chân sư thái. Mình có nên vào gặp hai vị sư thái này không?” Ý niệm đó khiến chàng lưỡng lự.
Bước đến trước gian cốc xá, Vị Phong ghé mắt qua khe cửa. Chàng vô cùng mừng rỡ khi nhận ra người đang tụng kinh gõ mõ, trầm tư mặc tưởng không phải Diệu Tịnh sư thái mà là Tịnh Nghi.
Vị Phong khẽ đẩy cửa gian cốc xá lẻn vào.
Thao tác của chàng nhẹ nhàng đến độ không để Tịnh Nghi phát hiện ra hành tung của mình. Vị Phong đứng trong góc tịnh xá nhìn Tịnh Nhi.
Tịnh Nhi vừa gõ mõ vừa nhẩm tụng kinh, trông nàng thật thoát tục và thánh thiện.
Tịnh Nghi ngưng gõ mõ, rồi hành đại lễ trước bức họa Quan Thế Âm.
Chờ nàng hành xong đại lễ, Vị Phong mới lên tiếng:
- Ni cô Tịnh Nghi.
Nghe tiếng nam nhân, Tịnh Nghi giật mình quay ngoắt lại:
- Nam mô bổn sư thích ca a di đà phật…
Nàng vừa niệm phật hiệu vừa sửng sốt. Tịnh Nghi nhìn Vị Phong.
Mặt nàng nghiêm hẳn ra, sau lời phật hiệu. Tay lần chuỗi bồ đề, Tịnh Nghi nghiêm giọng nói:
- Khắc công tử sao lại mạo muội đột nhập vào sám hối tịnh xá của Tịnh Nghi? Giới quy của Hằng Sơn rất nghiêm, công tử định giáng thêm họa xuống đầu Tịnh Nghi nữa sao? Mong công tử hãy rời khỏi đây.
Nghe Tịnh Ngọc thốt ra câu nói này, Vị Phong không khỏi bối rối.
Chàng bước đến một bộ, thì Tịnh Nghi vội thối lui hai bộ. Nàng trừng mắt nhìn Vị Phong mà tay vẫn luôn lần xâu chuỗi bồ đề.
Vị Phong buông tiếng thở dài rồi nói:
- Ni cô Tịnh Nghi… Khắc Vị Phong không có ý mạo phạm đến ni cô đâu. Và tuyệt nhiên cũng không có ý giáng thêm đại họa xuống đạo

hạnh của ni cô, nhưng Vị Phong có chuyện phải nói với ni cô.
- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát… Nếu như Khắc công tử có chuyện gì cần đến Hằng Sơn phái thì hãy đến đại điện Quan Âm gặp sư thái. Sư thái sẽ giúp đỡ cho Khắc công tử.
Vị Phong thở ra lắc đầu:
- Nếu như tại hạ có thể gặp được Diệu Tịnh sư thái và sư thái tin vào lời Khắc Vị Phong thì tốt quá. Nhưng Vị Phong sợ sư thái sẽ không tin vào lời của Vị Phong, và chuyện này thì không thể để lâu hơn được.
Tịnh Nghi vẫn lần chuỗi bồ đề:
- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát. Khắc công tử nói gì thì nói, nhưng phải gặp sư thái trên đại điện. Không nên đột nhập vào sám hối tịnh xá của Tịnh Nghi… Tịnh Nghi không giúp gì được Khắc công tử.
- Vị Phong không đòi hỏi Hằng Sơn giúp gì đâu. Còn Tịnh Nghi thì Vị Phong đã từng mang đại ân chưa bồi đáp sao có thể đòi hỏi gì hơn. Tại hạ mạo phạm vào tịnh xá vì không biết ni cô Tịnh Nghi đang ở đây. Còn chuyện Vị Phong muốn tỏ bày liên can đến an nguy của Diệu Tịnh sư thái và ba vị trưởng bối Hằng Sơn.
- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát…
Vị Phong nhìn nàng bằng ánh mắt lo lắng. Buông tiếng thở dài:
- Tại hạ cũng không sống được bao lâu nữa, nhưng nếu phải chết mà giúp được Hằng Sơn qua khỏi đại kiếp này… Vị Phong sẵn sàng chết.
Chân diện Tịnh Nghi dần bớt đi sự căng thẳng. Nàng từ tốn nói:
- Thật ra Khắc công tử muốn Hằng Sơn phái giúp gì cho công tử?
Vị Phong lắc đầu:
- Vị Phong không cần Hằng Sơn giúp gì hết, mà chỉ muốn báo Diệu Tịnh sư thái và ba vị trưởng bối Hằng Sơn phái biết, ngày mai trong buổi chúc thọ Diệu Tịnh sư thái có cả ba vị trưởng bối Hằng Sơn dự, sẽ có người hạ độc Quỷ Nhục cốt vào những vị trưởng bối và Diệu Tịnh sư thái.
Chân diện Tịnh Nghi lộ vẻ quan trọng:
- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát. Khắc công tử nghe tin này ở đâu?
Vị Phong buông tiếng thở dài rồi nhìn Tịnh Nghi nói:
- Không biết tại hạ nói ra chuyện này ni cô Tịnh Nghi có tin không?
Tịnh Nghi lưỡng lự gật đầu.
Vị Phong hỏi:
- Ni cô Tịnh Nghi không ngại Vị Phong gian trá sao?
- Nếu công tử có ý gian trá hại trưởng bối Hằng Sơn thì đã không xuất đầu lộ diện. Với lại ở công tử Tịnh Nghi thấy có cái gì đó rất

đáng tin.
Vị Phong mỉm cười, từ tốn nói:
- Trên thế gian này có lẽ người thông cảm cho Vị Phong chính là Tịnh Nghi ni cô.
- Công tử quá khen. Công tử chưa nói với Tịnh Nghi câu chuyện của người muốn nói với Tịnh Nghi.
Vị Phong nhìn nàng:
- Vị Phong rất muốn ni cô Tịnh Nghi tin vào câu chuyện của Vị Phong.
- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát.
Vị Phong nhìn nàng nhủ thầm: “Hy vọng Tịnh Nghi sẽ tin vào câu chuyện của mình sắp nói ra.” Chàng nghĩ rồi nhất nhất thuật lại toàn bộ sự thật mà mình đã chứng kiến và nghe ở lữ điếm.
Nghe xong câu chuyện đó, mặt Tịnh Nghi lộ ngay những nét căng thẳng. Tịnh Nghi miễn cưỡng hỏi Vị Phong:
- Câu chuyện của công tử là thật à?
- Chính mắt Vị Phong thấy, tai Vị Phong nghe.
Tịnh Nghi buông tiếng thở dài. Nàng nghiêm giọng nói:
- Tịnh Ngọc có thể thoái hóa như vậy hay sao? Tịnh Ngọc hẳn biết Di Hoa công tử Hàn Tuấn là người thế nào mà, sao lại bị y quyến rũ từ bỏ đạo hạnh?
Vị Phong từ tốn nói:
- Ni cô Tịnh Nghi… lòng người không thể đo được. Tịnh Ngọc ni cô mặc dù xuống tóc quy y nhưng vẫn là một con người. Mà con người thì luôn có những điểm yếu, nhất là trong tình trường. Di Hoa công tử lại là người biết chăng bẫy nữ nhân, không thể trách Tịnh Ngọc được. Lúc này Tịnh Ngọc hẳn chưa quay về, nếu như Tịnh Nghi không tin hãy đến tịnh xá của Tịnh Ngọc ắt sẽ biết chuyện của Vị Phong là thật hay là ngoa.
Tịnh Nghi buông tiếng thở dài:
- Tịnh Nghi giờ đã phải chịu án phạt gõ mõ tụng kinh trong sám hối đường không được ra ngoài. Đâu thể đến được tịnh thất của Tịnh Ngọc.
- Nếu Tịnh Nghi không cản Tịnh Ngọc thì không biết sự việc ngày mai sẽ ra sao nữa. Tịnh Ngọc đã hoàn toàn bị Di Hoa công tử quyến rũ rồi.
Tịnh Nghi buông tiếng thở ra rồi chắp tay niệm phật hiệu:
- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát cứu độ chúng sinh.
Nàng nhìn lại Vị Phong:
- Tất cả câu chuyện vừa rồi của Khắc công tử là thật chứ?

Vị Phong gật đầu:
- Vị Phong đem sinh mạng của mình ra bảo chứng cho câu chuyện vừa rồi.
- Được rồi… Tịnh Nghi sẽ đến tịnh thất của Tịnh Ngọc chờ muội ấy về để phân giải.
Tịnh Nghi rời sám hối tịnh thất, Vị Phong không đi cùng với nàng mà theo sau Tịnh Nghi. Nếu có bị phát hiện cũng có thể tránh cho Tịnh Nghi tiếng dị nghị dèm pha.
Tịnh Nghi bước vào tịnh thất của Tịnh Ngọc, nhưng không thấy Tịnh Ngọc đâu.
Vị Phong lẻn vào tịnh thất, chàng nhìn Tịnh Nghi:
- Tịnh Nghi nghĩ sao khi không thấy Tịnh Ngọc?
- Muội ấy phải về… nếu đúng như lời Khắc công tử, Tịnh Nghi sẽ dùng lời khuyên can Tịnh Ngọc. Mong rằng Tịnh Ngọc sẽ không làm điều sai trái với sư thái và môn sư.
- Khi người ta vướng vào lưới tình thì trở nên mù quáng. Vị Phong không biết Tịnh Ngọc có nghe theo lời của Tịnh Nghi hay không.
- Nếu muội ấy không nghe, thì Tịnh Nghi buộc phải bẩm báo lên Diệu Tịnh sư thái và Thái Âm tiên tử.
Vị Phong buông tiếng thở dài. Chàng miễn cưỡng nói:
- Vị Phong nghĩ sư thái sẽ không tin Tịnh Nghi. Bởi lẽ hiện tại, Tịnh Ngọc là cao đồ mà Diệu Tịnh sư thái ưng ý nhất.
- Dù muốn hay không muốn, Tịnh Nghi cũng phải báo cho sư thái có sự phòng bị.
Có bước chân tiến về phía tịnh thất. Tịnh Nghi nói:
- Vị Phong… công tử hãy trốn đi. Nếu phát hiện công tử ở đây thật bất lợi cho Tịnh Nghi.
Vị Phong gật đầu, từ tốn nói:
- Tịnh Nghi bảo trọng. Vị Phong chắc chắn trong người của Tịnh Ngọc còn lọ tịnh bình Hủy Nhục cốt. Hoàn dược Hủy Nhục cốt này của Thiên Minh giáo. Di Hoa công tử chắc chắn có quan hệ với Thiên Minh Giáo Chủ, nếu không thì cũng quan hệ với Thượng Quan Đại Phu.
Tịnh Nghi cau mày:
- Thượng Quan tiên sinh nghe nói đã chết rồi mà?
- Chuyện này dài dòng lắm. Vị Phong sẽ nói cho Tịnh Nghi biết sau. Tịnh Nghi bảo trọng.
Chàng nói rồi lẻn ra sau cửa tịnh thất, ẩn mình vào bóng tối.
Còn lại một mình Tịnh Nghi có vẻ căng thẳng cực độ. Nàng đứng giữa tịnh xá với vẻ mặt chờ đợi.

Tịnh Ngọc từ ngoài bước vào. Nàng sững sờ vì chạm mặt với Tịnh Nghi.
Tịnh Ngọc miễn cưỡng nói:
- Sao tỷ tỷ lại đến tịnh thất của Tịnh Ngọc vào lúc này?
- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát…
Tịnh Nghi vừa niệm phật hiệu vừa nhìn vào mắt Tịnh Ngọc. Nàng nhận ra ánh mắt bẻn lẻn của Tịnh Ngọc. Tịnh Nghi nghiêm giọng hỏi:
- Tịnh Ngọc… Muội vừa đi đâu về mà đạo cô có vẻ xốc xếch vậy?
Đôi chân mày Tịnh Ngọc nhíu lại. Nàng gắt giọng nói:
- Đúng ra Tịnh Ngọc phải hỏi Tịnh Nghi tỷ tỷ, tại sao không ở trong sám hối tịnh cốc gõ mõ tụng kinh mà lại đến tịnh thất của Tịnh Ngọc chứ?
Tịnh Nghi buông tiếng thở dài rồi nói:
- Tỷ đến đây vì Tịnh Ngọc.
Tịnh Ngọc nhướng mày lập lại câu nói của nàng:
- Tỷ đến đây vì Tịnh Ngọc.
Tịnh Nghi gật đầu:
- Đúng như vậy… tỷ đến vì Tịnh Ngọc muội. Hãy cho tỷ biết phải chăng muội từ lữ điếm của lão Thụ Tâm quay về?
Nghe Tịnh Nghi thốt ra điều này, sắc diện Tịnh Ngọc đỏ bừng rồi chuyển sang màu tái nhợt. Nàng nghĩ thầm: “Sao Tịnh Nghi lại có thể biết được chuyện của mình?” Tịnh Ngọc lưỡng lự rồi nói:
- Sao tỷ nghĩ Tịnh Ngọc từ lữ điếm của Thụ Tâm quay về? Từ trước đến nay có ni cô nào ngụ ở lữ điếm không?
Tịnh Ngọc hừ nhạt gắt giọng nói:
- Tỷ có ý gì mà định ngậm máu phun người muội vậy?
Tịnh Nghi buông tiếng thở dài gượng nói:
- Muội không thành thật với tỷ.
Tịnh Ngọc sa sầm mặt. Nàng gằn giọng nói:
- Cái gì là thành thật nào? Chẳng lẽ tỷ buộc Tịnh Ngọc phải cúi đầu trước mặt một người phản bội sư thái và bổn môn sao? Tỷ đừng quên mình là phản đồ của Hằng Sơn phái, phải tịnh thân sám hối đấy nhé. Còn Tịnh Ngọc thì ngược lại với tỷ. Là cao đồ được sư thái tin tưởng.
- Tịnh Ngọc… tỷ biết điều đó. Tỷ là một phản đồ đang giam mình trong tịnh thất để sám hối. Đáng lẽ không được rời khỏi tịnh thất mà phải chuyên tâm gõ mõ để sám hối. Nhưng chuyện này quá lớn, tỷ không thể nào bàng quang tọa thị đứng nhìn muội rơi vào cái bẫy tình của Di Hoa công tử Hàn Tuấn.
Tịnh Ngọc nheo mày:

- Ý… tỷ nói gì Tịnh Ngọc không hiểu!
- Muội đừng che dấu làm gì nữa… tỷ đã biết tất cả rồi. Di Hoa công tử Hàn Tuấn từ lâu đã từng muốn chiếm Hằng Sơn phái của chúng ta. Y có mục đích rất nhơ nhuốc và bại hoại đó với Hằng Sơn phái nên y đã bẫy muội vào bẫy tình đặng nhờ tay muội hạ độc thủ sư thái và ba vị trưởng bối trong ngày chúc thọ Diệu Tịnh sư thái.
Tịnh Nghi nghiêm giọng nói tiếp:
- Tịnh Ngọc… hãy nghe Tịnh Nghi… hãy thoát ra khỏi bẫy tình của họ Hàn. Muội thừa biết Di Hoa công tử là con người như thế nào mà.
Tịnh Ngọc cau mày, sa sầm mặt. Nàng gằn giọng nói:
- Tỷ nói mà Tịnh Ngọc không biết gì. Hình như Tịnh Nghi tỷ tỷ muốn gieo tiếng oan cho muội đặng lập công thoát khỏi tội hình sám hối. Đúng vậy không?
Tịnh Nghi lắc đầu:
- Tịnh Ngọc… Tịnh Nghi không có ý đó đâu. Tịnh Nghi không hề có ý gieo tiếng oan cho muội mà chỉ mong muội thấu hiểu tâm trạng của tỷ lúc này. Tỷ lo cho muội sẽ bị Di Hoa công tử Hàn Tuấn biến thành kẻ bại hoại.
Tịnh Ngọc hừ nhạt rồi nói:
- Lúc nào tỷ cũng nói Tịnh Ngọc là người xấu nhưng không nhìn lại mình.
Tịnh Nghi buông tiếng thở dài:
- Được rồi… vậy muội có dám cùng tỷ đến gặp Thái Âm tiên tử và sư thái không? Tỷ đoan chắc trong người muội có độc dược Quỷ Nhục cốt.
Sắc diện Tịnh Ngọc tái xanh:
- Tịnh Nghi… ngươi.
- Nếu muội không thật nói ra mưu đồ của Di Hoa công tử, tỷ buộc phải cùng với muội đến gặp sư thái và Thái Âm tiên tử.
Giọng nói của Tịnh Nghi cực kỳ trang trọng, trong khi sắc mặt Tịnh Ngọc lộ rõ vẻ lo lắng bất an.
Tịnh Nghi nhìn Tịnh Ngọc buông tiếng thở dài. Nàng nói tiếp:
- Tịnh Ngọc… hãy tránh xa bẫy tình của Di Hoa công tử. Hắn là con cáo rình rập Hằng Sơn phái của chúng ta đó.
Tịnh Ngọc nhìn lại Tịnh Nghi. Ánh mắt của ả long lên sòng sọc. Tịnh Ngọc gằn giọng nói:
- Không ngờ chuyện kín của Tịnh Ngọc mà tỷ cũng biết nữa. Thậm chí biết rõ như lòng bàn tay của tỷ vậy. Tịnh Ngọc tỷ tỷ biết quá nhiều nên Tịnh Ngọc không khách sáo với Tịnh Nghi tỷ tỷ.
Tịnh Ngọc nói rồi chớp động chỉ công điểm tới thân ảnh của Tịnh

Nghi.
Nếu trước đây Tịnh Ngọc đâu phải là đối thủ của Tịnh Nghi, nhưng bây giờ thì ngược lại. Tịnh Nghi vốn dĩ đã bị phế bỏ võ công nên đâu thể kháng cự lại chỉ pháp của Tịnh Ngọc. Nàng chẳng khác nào một người bình thường, nên hoàn toàn bất lực trước chiêu công của Tịnh Ngọc.
Tịnh Nghi nhận trọn thế chỉ của Tịnh Ngọc vào đan điền.
- Phập.
Tịnh Nghi gục lưng xuống buột miệng thốt:
- Ôi…
Nàng từ từ quỵ chân quỳ lên sàn tịnh thất.
Tịnh Ngọc đanh giọng nói:
- Tịnh Nghi… ai cho ngươi biết những gì đã xảy ra tại lữ điếm của Thụ Tâm?
Tịnh Nghi ngẩng lên nhìn Tịnh Ngọc:
- Tịnh Ngọc muội… vậy câu chuyện đó là có thật?
- Rất thật… Tịnh Ngọc vô cùng ngạc nhiên sao Tịnh Nghi tỷ tỷ ở tại sám hối tịnh thất mà lại biết rõ như vậy. Ai cho tỷ biết, nói ra mau lên.
Tịnh Nghi lắc đầu:
- Tỷ không nói với muội đâu. Nếu nói với muội, tỷ có một lời nói duy nhất là xin muội hãy thoát ra khỏi cái bẫy tình của gã Di Hoa công tử Hàn Tuấn. Muội đừng có làm gì tổn hại đến sư thái và ba vị trưởng tôn. Muội có giết tỷ, tỷ cũng mãn nguyện không một lời oán tránh hờn muội.
Đôi chân mày Tịnh Ngọc nhíu lại:
- Ngươi không nói ta giết ngươi đó.
- Tỷ không nói đâu.
Tịnh Ngọc hừ nhạt:
- Nói ngươi cũng chết, không nói ngươi cũng chết, Tịnh Ngọc phải giết ngươi để không lộ bí mật này trước khi Tịnh Ngọc có thể thay Diệu Tịnh sư thái đảm đương chức vị quyền chưởng môn.
Tịnh Ngọc nói rồi dựng ngọc thủ toan vỗ vào đầu Tịnh Nghi thì tiếng gõ cửa dồn dập buộc nàng phải hạ ngay chưởng ảnh xuống.
Tịnh Ngọc nhu hòa hỏi:
- Đêm đã khuya thế này ai đến gõ cửa tịnh xá của Tịnh Ngọc?
Không có tiếng trả lời nàng. Tịnh Ngọc bước ra mở cửa. Nàng chớp thấy một chiếc bóng quỷ ma trơi chờn vờn ngay trước mặt mình.
Tịnh Ngọc giật mình.
Bóng người lượn trước mắt nàng rồi là đà lướt về phía tòa Quan Âm viện.

Tịnh Ngọc lo lắng nói:
- Ngươi nhát ma, nhát quỷ Tịnh Ngọc à?
Nàng vừa nói vừa đuổi theo bóng ma vô hình đó mà không biết chiếc bóng đó là ai.
Đó chính là Khắc Vị Phong thi triển Vô Ảnh Cước để dẫn dụ nàng rời xa Tịnh Nghi. Vị Phong dẫn dụ Tịnh Ngọc bằng Vô Ảnh Cước rời xa Tịnh Nghi, mới bất ngờ thi triển xúc cốt ẩn mình.
Tịnh Ngọc theo Vị Phong đến đại Quan Âm thì mất hút nhân dạng. Nàng tần ngần đảo mắt nhìn quanh rồi dõi mắt vào đại điện Quan Âm viện.
Tịnh Ngọc bất giác rùng mình bởi ý nghĩ có sự hiển linh đâu đó mà nàng sắp phải đối mặt.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 46
Hữu duyên tương phùng

Vị Phong quay lại gian tịnh thất của Tịnh Ngọc. Chàng lẻn vào đỡ lấy Tịnh Nghi:
- Tịnh Nghi… ni cô không sao chứ?
- Công tử mau đến báo với sư thái.
- Ni cô Tịnh Nghi thấy rồi đó. Tịnh Ngọc đã rơi vào bẫy tình không thể phân biệt cái nào là đúng cái nào là sai. Còn bây giờ tại hạ có đến gặp sư thái Diệu Tịnh, chưa hẳn đã giải quyết được gì. Không chừng còn bị sư thái nghi oan nữa. Diệu Tịnh sư thái vốn đã có ác cảm với Vị Phong, thì những lời nói chân thành của Vị Phong đâu thế nào lọt vào tai sư thái được. Huống chi chuyện này có liên quan đến Tịnh Ngọc, ái đồ của sư thái.
Vị Phong vòng tay qua lưng Tịnh Nghi. Nàng bối rối nói:
- Công tử… Tịnh Nghi là ni cô… là môn hạ của Hằng Sơn phái.
Vị Phong nhìn nàng, nhún vai nói:
- Vị Phong biết ni cô Tịnh Nghi là môn hạ của Hằng Sơn phái, là một thục nữ thuần khiết… nhưng nếu lúc này Vị Phong nặng tiểu tiết, đến khi Tịnh Ngọc quay lại… Tịnh Nghi sẽ mất mạng bởi sát chiêu của Tịnh Ngọc đó.
Chàng nói rồi không nệ hà tiểu tiết, mà bế xốc Tịnh Nghi lên, rời khỏi thất của Tịnh Ngọc. Vị Phong vừa bế Tịnh Nghi vừa hỏi:

- Tịnh Nghi… ni cô có biết chỗ nào an toàn không?
Chàng lưỡng lự rồi nói tiếp:
- Tại hạ không thể nào đưa ni cô về tịnh thất sám hối được. Tịnh Ngọc đêm nay sẽ bằng mọi giá lấy mạng ni cô. Huống chi còn có địch nhân Thiên Minh Giáo Chủ nữa.
- Khắc công tử bằng mọi phải giúp Hằng Sơn qua khỏi họa kiếp này.
- Vị Phong rất muốn giúp nhưng sợ mình có hạn. Nhưng trước tiên phải giúp Tịnh Nghi trước đã.
- Tịnh Nghi sống chết không thành vấn đề gì. Tịnh Nghi không màng đến sự sống chết của mình mà chỉ lo cho Hằng Sơn phái thôi.
Vị Phong buông tiếng thở dài khi nghe Tịnh Nghi thốt ra câu nói này. Chàng hối tiếc vì đã bị mất nội lực bởi Phụng Tiên. Bây giờ có muốn sử dụng đến tuyệt công Huyền Công Cửu Chưởng cũng không được.
Vị Phong nhủ thầm: “Sao ta vô dụng thế này nhỉ? Chỉ biết chạy trốn thôi chứ không làm hơn được chuyện gì.”
Ý nghĩ đó lướt qua, Vị Phong nói với Tịnh Nghi:
- Dù muốn hay không muốn thì trước tiên Vị Phong phải lo cho Tịnh Nghi trước.
Tịnh Nghi buông tiếng thở dài.
Tịnh Nghi hướng dẫn Vị Phong đưa mình đến một tòa cổ động phía sau ngọn Hằng Sơn.
Bế Tịnh Nghi vào trong cổ động, đặt nàng xuống một phiến đá bằng phẳng, Vị Phong mới nói:
- Giờ Vị Phong mới có thể yên tâm nghĩ cách đối phó với Tịnh Ngọc và Di Hoa công tử Hàn Tuấn.
Nói ra câu đó Vị Phong không ngoài ý định khích lệ Tịnh Nghi là chính, chứ thật ra chàng cũng chẳng có chút ý niệm gì để nghĩ ra kế sách đối phó với Tịnh Ngọc và Di Hoa công tử Hàn Tuấn.
Vị Phong ngồi xuống bên Tịnh Nghi:
- Tịnh Nghi… ni cô có sao không?
- Tịnh Nghi bị Tịnh Ngọc điểm vào đan điền khiến cho lục phủ ngũ tạng rối loạn nhưng chỉ sau một thời gian ngắn sẽ trở lại bình thường thôi.
Nàng buông tiếng thở dài, nhìn Vị Phong nói tiếp:
- Nếu như Tịnh Nghi không bị sư thái phế bỏ võ công thì không để cho Tịnh Ngọc hành sự dễ dàng như vậy đâu.
Vị Phong cau mày:
- Ni cô bị phế võ công?
- Tịnh Nghi có tội với sư thái thì phải tạ tội với người.

- Ni cô Tịnh Nghi không có tội gì cả mà chỉ vì sư thái hồ đồ thôi.
Nàng lắc đầu:
- Công tử đừng nói vậy.
- Sự thật là sự thật mà không thể nào lừa dối sự thật. Tại sao Diệu Tịnh sư thái không chọn Tịnh Nghi làm ái đồ của người chứ?
Chàng buông tiếng thở dài, lắc đầu nói tiếp:
- Cùng là con người. Con người cho dù là trưởng tôn hay bậc đạo hạnh cao thâm vẫn có những khiếm khuyết.
- Đã là con người thì ai cũng có khiếm khuyết cả… công tử đừng trách sư thái. Sư thái là người ngay thẳng chính trực quang minh.
- Chính trực quang minh như Diệu Tịnh sư thái thì những người như Vị Phong hẳn không còn đất dung thân.
Chàng vòng tay bó gối, cau mày suy nghĩ, rồi bâng quơ nói:
- Rất tiếc Vị Phong đã mất hết nội lực, không thể thi triển được Huyền Công Cửu Chưởng. Nếu không đã có thể giúp được nhiều cho Tịnh Nghi.
Chàng nhìn lại nàng, ôn nhu nói:
- Tịnh Nghi… Hằng Sơn phái có vị ni cô nào tên là Khổng Tịnh Vân không?
- Khổng Tịnh Vân.
Tịnh Nghi nheo mày rồi lắc đầu:
- Tịnh Nghi chưa từng nghe nói đến cái tên này. Mà Khổng Tịnh Vân có quan hệ gì với công tử?
Vị Phong thở ra rồi nói:
- Thật ra Vị Phong chỉ cầu may khi nghĩ đến Hằng Sơn phái và vô tình nghe được câu chuyện giữa Tịnh Ngọc và Di Hoa công tử. Nếu như Vị Phong gặp được Khổng Tịnh Vân thì có thể hóa giải nghiệp họa của Hằng Sơn phái không mấy khó khăn gì.
Tịnh Nghi nghiêm mặt nhẩm nói:
- Khổng Tịnh Vân. Tịnh Nghi chưa từng nghe cái tục danh này. Trong Hằng Sơn phái không có ai tên là Khổng Tịnh Vân cả.
Nàng nhìn Vị Phong:
- Công tử tìm Khổng Tịnh Vân trong Hằng Sơn phái mà không biết mặt Khổng Tịnh Vân à?
- Nếu Vị Phong biết thì phúc cho Vị Phong rồi.
Chàng thở ra:
- Nếu như không gặp được Khổng Tịnh Vân thì Vị Phong chỉ còn sống một thời gian ngắn nữa thôi. Vị Phong sẽ chết bởi Quỷ Nhục cốt của Thiên Minh giáo, nếu không thì cũng bị cuồng tâm loạn trí, không quay về Ô Long viện được.

Nàng nhướng mày hỏi Vị Phong:
- Khổng Tịnh Vân quan trọng với công tử như vậy à?
Vị Phong gật đầu:
- Nói cách nào đó thì Khổng Tịnh Vân là bổn mạng của Khắc Vị Phong đó. Sự sinh tồn của Vị Phong là do Khổng Tịnh Vân quyết định. Nhưng bóng chim tăm cá chẳng biết tìm Tịnh Vân ở đâu.
- Công tử biết Tịnh Vân ở trong Hằng Sơn phái.
- Trong Hằng Sơn phái có một người biết Khổng Tịnh Vân. Nhưng người này khốn nỗi lại có ác cảm với Vị Phong.
- Diệu Tịnh sư thái.
Vị Phong gật đầu:
- Diệu Tịnh sư thái biết Khổng Tịnh Vân. Nhưng nếu Vị Phong có đến cầu kiến thì chưa chắc Diệu Tịnh sư thái đã thố lộ cho Vị Phong biết Khổng Tịnh Vân là ai.
Tịnh Nghi nhìn chàng, tò mò hỏi:
- Tịnh Nghi hỏi thật công tử nhé… Sao Khổng Tịnh Vân lại liên can đến sự tồn vong của công tử?
Vị Phong nhìn nàng, chậm rãi thuật lại tất cả những gì đã xảy ra với mình kể từ lúc chia tay với nàng.
Chàng buông tiếng thở dài nói tiếp:
- Lúc này trong nội thể của Vị Phong không chỉ có Cuồng Tâm Loạn Thần dược mà có cả Quỷ Nhục cốt của Song Tàn Quỷ Diện. Nếu không gặp được Khổng Tịnh Vân xem như Vị Phong chết chắc rồi.
Tịnh Nghi nheo mày:
- Công tử nói sư thái Diệu Tịnh biết Khổng Tịnh Vân là ai?
- Khổng Tự gia tiền bối nói với Vị Phong như vậy. Lão còn buộc Vị Phong phải thành thân với Tịnh Vân.
Tịnh Nghi mỉm cười nhìn chàng nói:
- Nếu Tịnh Vân là ni cô thì sao?
- Vị Phong cũng không biết tính làm sao nữa. Khổng Tự gia tiền bối làm khó cho tại hạ. Nhưng nếu gặp Khổng Tịnh Vân, thì tùy thuộc vào Khổng Tịnh Vân thôi. Tịnh Vân có được công năng đặc dị đó, là nhờ sư tôn Vô Tướng Thần Tăng cho dùng linh dược của người khi còn nhỏ.
Tịnh Nghi nheo mày. Nàng chỏi tay đứng lên.
Vị Phong ngơ ngác nhìn nàng:
- Tịnh Nghi… ni cô hết bị thương rồi à?
Tịnh Nghi gật đầu. Tịnh Nghi nói:
- Tịnh Nghi quyết định gì…
Tịnh Nghi lưỡng lự rồi nói:

- Tịnh Nghi quyết định đến cầu xin sư thái bộc bạch bí mật này. Hy vọng sư thái sẽ nói cho Tịnh Nghi biết Khổng Tịnh Vân là ai.
Tịnh Nghi nói dứt câu dợm bước nhưng Vị Phong đã kịp nắm tay nàng giữ lại.
Vị Phong nói:
- Không được đâu.
- Khắc công tử… sao lại không được?
- Tịnh Nghi đến cầu xin sư thái bộc bạch bí mật Tịnh Vân, Vị Phong nghĩ sư thái sẽ không bao giờ nói. Thậm chí còn làm lớn chuyện thêm nữa. Bởi lẽ sư thái vẫn còn có ác cảm với Tịnh Nghi và Vị Phong. Huống chi chuyện này lại có liên quan đến Tịnh Ngọc.
Chàng thở ra:
- Vị Phong nghĩ lúc này Tịnh Ngọc hẳn đã đến gặp Diệu Tịnh sư thái rồi. Nếu không thì cũng đã có sự phòng bị đối phó với Tịnh Nghi, nếu như Tịnh Nghi xuất hiện.
- Nhưng nếu không phục hồi lại công lực cho Vị Phong thì ngày mai đã đến ngày chúc thọ sư thái, Tịnh Ngọc sẽ hạ độc thủ, ai sẽ cứu lấy Hằng Sơn phái?
Nàng lắc đầu:
- Hằng Sơn lại có rất nhiều ni cô…
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.
Vị Phong nhìn nàng, gượng cười nói:
- Nếu như tại hạ phải uống máu tất cả những ni cô của phái Hằng Sơn, không chừng biến thành quỷ hút máu người mất.
Tịnh Nghi nghe chàng nói câu này bật cười thành tiếng.
Nàng miễn cưỡng nói:
- Chỉ sợ Khổng Tịnh Vân không có trong phái Hằng Sơn. Nhưng mà sao lại không dùng cách của Khắc công tử.
Tịnh Nghi nói rồi nhìn vào mắt chàng.
Tiếp nhận ánh mắt của Tịnh Nghi, Vị Phong bối rối:
- Ni cô Tịnh Nghi… Vị Phong chỉ nói khỏa lấp thôi. Chứ nếu uống tất cả máu của những ni cô trong phái Hằng Sơn, Vị Phong không thể làm được như vậy được đâu. Với lại cũng không chắc Khổng Tịnh Vân là môn hạ của phái Hằng Sơn.
Chàng xoa bụng:
- Vị Phong không muốn làm quỷ hút máu người.
Chàng buông tiếng thở dài:
- Tịnh Nghi… tùy cơ ứng biến thôi. Chứ nếu lúc này Tịnh Nghi và Vị Phong đến gặp sư thái để nói sẽ lớn chuyện đó.
Nàng cúi mặt nhìn xuống mũi hài đạo cô, ôn nhu nói:

- Khắc công tử… An nguy của Hằng Sơn phái quan trọng hơn tất cả. Dù Tịnh Nghi có tan xương nát thịt cũng không thể để Hằng Sơn rơi vào họa kiếp diệt môn này.
Nàng lưỡng lự rồi bất ngờ đưa ngón tay lên miệng cắn một cái. Máu rỉ ra từ ngón tay nàng.
- Khắc Vị Phong công tử… Hãy thử Tịnh Nghi trước… sau đó Tịnh Nghi sẽ đi thỉnh mời từng vị ni cô xem ai là Tịnh Vân.
Vị Phong bối rối:
- Ni cô Tịnh Nghi…
- Vị Phong công tử… chỉ có công tử là người Tịnh Nghi đặt kỳ vọng trong lúc này mà thôi.
Vị Phong nhìn nàng. Nét thánh thiện đôn hậu hiện trên mặt cùng ánh mắt khẩn thiết van xin khiến chàng phải xúc động. Vị Phong nắm lấy tay Tịnh Nghi:
- Tịnh Nghi…
Nàng cướp lời chàng:
- Công tử hãy nghĩ đến sự an nguy của Hằng Sơn… Tịnh Nghi cầu xin công tử…
- Vị Phong chỉ còn biết tuân theo ý của Tịnh Nghi.
Chàng nói rồi đặt ngón tay đang rỉ máu của Tịnh Nghi vào miệng mình.
Vị Phong nút nhè nhẹ, Tịnh Nghi nhắm mắt lại với ý niệm trong đầu: "Ân trên phù hộ, cho con là Khổng Tịnh Vân, để có thể phục hồi công lực cho Khắc Vị Phong được hóa giải họa kiếp cho phái Hằng Sơn. Tịnh Nghi này dù có chịu cảnh tan xương nát thịt cũng cam lòng."
Ý niệm đó còn đọng trong đầu nàng thì giọng nói lanh lảnh của Tịnh Ngọc cất lên:
- Đúng là gian phu, dâm phụ. Đê tiện… thật là đê tiện… ô uế cho phái Hằng Sơn.
Nghe tiếng của Tịnh Ngọc, Vị Phong nhả ngón tay Tịnh Nghi, chàng nhìn nàng, buột miệng nói:
- Đúng là số phận oan nghiệt.
Lời nói của chàng còn đọng trên hai cánh môi thì đã nghe Diệu Tịnh hằn học nói:
- Tịnh Nghi… bổn sư thái đã tha cho ngươi một lần, buộc ngươi tịnh tâm sám hối. Không ngờ ngươi vẫn đa đoan, tính nào tật nấy, đã dâm đãng đến độ rước cả gã tiểu tử bại hoại Khắc Vị Phong về tận Thiên Thai động giở trò ong bướm.
Tịnh Nghi quỳ xuống:
- Sư thái… Tịnh Nghi không có ý đó.

- Ngươi còn chối nữa à?
Vị Phong đến đứng cạnh Tịnh Nghi:
- Chuyện này… chỉ vì sự bắt buộc bất đắc dĩ thôi. Thật ra Tịnh Nghi không phải là người như sư thái nghĩ.
Diệu Tịnh sư thái hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Tiểu tử bại hoại Khắc Vị Phong… Ngươi còn bào chữa cho thói trăng hoa của ả Tịnh Nghi kia ư?
Vị Phong lắc đầu:
- Sư thái… chuyện này rất dài dòng… Tịnh Nghi và Vị Phong đã có ý đến gặp sư thái nhưng sợ sư thái hiểu lầm nên chưa gặp sư thái mà thôi. Vị Phong đã giải bày minh bạch cho sư thái.
- Hừ… Khắc Vị Phong… Ngươi còn muốn giải trình gì nữa. Lời nói của ngươi đáng để cho bổn sư thái nghe à? Ngươi đã làm băng hoại Tịnh Nghi, làm ô uế chốn thiền tu của Hằng Sơn. Ngươi quả là chán sống rồi. Bổn sư thái phải lấy lại sự trong sạch cho Hằng Sơn mà lấy mạng của hai người.
Nghe Diệu Tịnh sư thái thốt ra câu nói này, mặt Vị Phong sa sầm. Chàng tức giận thét lại:
- Vị Phong và Tịnh Nghi băng hoại thì sao nào? Hừ… sư thái hẳn biết Vị Phong và Tịnh Nghi có duyên phận với nhau. Bởi nàng là Khổng Tịnh Vân, ái nữ của Khổng Tịnh gia và Phù Dung sư thái.
Diệu Tịnh sư thái tròn mắt:
- Ngươi…
Thốt được câu nói đó, Diệu Tịnh chớp động thân pháp, thi triển luôn một thế chưởng công thẳng đến Vị Phong. Thế chưởng của Diệu Tịnh tiềm ẩn nội lực uy mãnh san lấp núi đồi. Vị Phong không dám xem thường mà buộc phải dụng đến Vô Ảnh Cước để né tránh. Đạo Thái Cực âm chưởng của Diệu Tịnh sư thái công hụt Vị Phong đánh vào vách Thiên động.
- Ầm…
Vị Phong lướt qua bóng chưởng, lòn ra sau lưng Diệu Tịnh sư thái. Bộ pháp thần ky của chàng khiến Diệu Tịnh sư thái giật mình. Một lần nữa Diệu Tịnh sư thái chứng kiến bộ pháp của Vị Phong, mà bất giác thu hồi chưởng công.
Sư thái lướt đến bên Tịnh Nghi, dựng chưởng đặt lên đầu nàng.
Vị Phong hốt hoảng nói:
- Sư thái…
Diệu Tịnh sư thái lừ mắt nhìn Vị Phong, gằn giọng nói:
- Tiểu tử băng hoại thúi tha kia… Ngươi có thể thoát khỏi sự trừng trị của bổn sư thái. Nhưng ả Tịnh Nghi thì không.

- Sư thái, Tịnh Nghi không có tội gì đâu. Người có tội với sư thái chính là Tịnh Ngọc.
Tịnh Ngọc trừng mắt nhìn Vị Phong:
- Ngươi định ngậm máu phun người à? Chẳng lẽ sư thái và Tịnh Ngọc không có mắt sao? Ngươi đúng là xem thường Hằng Sơn này quá rồi. Cũng chỉ vì ả Tịnh Nghi kia mà khiến Hằng Sơn bị nhục với kẻ bại hoại như ngươi.
Vị Phong tái mặt vì giận… chàng thở ra rồi nói tiếp:
- Tịnh Ngọc… Nếu Vị Phong cắt lưỡi cô được thì đã cắt lưỡi cô rồi.
Chàng nhìn lại Diệu Tịnh sư thái ôn nhu nói:
- Sư thái… Ngày mai là ngày chúc thọ sư thái. Thời gian không còn bao lâu nữa. Nếu sư thái tha cho Tịnh Nghi, đợi đến khi sau buổi chúc thọ sẽ phán tội nàng. Sống hay chết là quyền của sư thái. Vị Phong sẽ sẵn lòng với Tịnh Nghi để cho sư thái hành xử.
Chàng thở dài rồi nói tiếp:
- Nếu lúc này sư thái lấy mạng Tịnh Nghi rồi, thì buổi chúc thọ ngày mai của sư thái sẽ không trọn vẹn. Bởi lẽ máu đã chảy trong Hằng Sơn.
Chân diện sư thái cau hẳn lại:
- Khắc tiểu tử… Ngươi giữ lời hứa chứ?
Vị Phong gật đầu:
- Vị Phong giữ lời.
- Nếu ngươi giữ lời thì hãy buông tay chịu cho bổn sư thái giam ngươi vào giám ngục.
- Chỉ cần sư thái đừng lấy mạng Tịnh Nghi.
- Bổn sư thái đồng ý. Và còn giam hai ngươi vào chung một giám ngục để hai ngươi còn chút thời gian lưu lại trên thế gian này.
Vị Phong ôm quyền:
- Đa tạ sư thái.
Chàng liếc qua Tịnh Ngọc.
Tịnh Ngọc lườm chàng.
Vị Phong bước đến bên Diệu Tịnh sư thái:
- Sư thái… Vị Phong nạp mình.
* * *
Vị Phong tựa lưng vào vách đá, Tịnh Nghi bó gối ngồi đối diện với chàng. Trông nàng thật ủ rũ và tội nghiệp.
Vị Phong nhìn nàng nói:
- Tịnh Nghi có gì phải buồn?
Tịnh Nghi ngẩng lên nhìn Vị Phong:
- Sao Vị Phong không đào thoát chứ? Mà lại nạp mình cùng với Tịnh

Nghi khi bước vào giám ngục này.
Vị Phong gượng cười nhướng mày nói:
- Vị Phong đâu thể để cho Tịnh Nghi chết được. Nếu Vị Phong vì cái mạng của mình bỏ đi, để mặc Tịnh Nghi chết ra sao, thì đâu phải là con người. Đúng không nào?
Nàng buông tiếng thở dài rồi nói:
- Nhưng Vị Phong đã vào đây rồi… ai sẽ là người hóa giải đại nạn cho Hằng Sơn.
Vị Phong đứng lên, chắp tay sau lưng nhìn nàng nói:
- Tịnh Nghi biết vì sao Vị Phong nạp mình cho Diệu Tịnh sư thái chỉ xin sư thái đừng giết Tịnh Nghi mà hãy chờ qua ngày chúc thọ chứ? Bởi sư thái sẽ chết trong ngày chúc thọ. Mọi sự sẽ minh bạch đâu còn ai phán xử Tịnh Nghi và Vị Phong.
- Công tử… Tịnh Nghi không muốn sư thái mất mạng oan uổng bởi ái đồ của mình đâu.
Vị Phong hừ nhạt rồi nói:
- Diệu Tịnh sư thái quá hồ đồ. Tự người đã gieo thì phải chuốc lấy nghiệp của mình. Chẳng ai giúp gì được cho sư thái cả.
Tịnh Nghi khẩn thiết nói:
- Vị Phong công tử… công tử giúp cho sư thái của Tịnh Nghi.
- Vị Phong đã bị giam vào trong này với ni cô Tịnh Nghi rồi, đâu còn làm gì giúp được cho Diệu Tịnh sư thái. Lúc này Tịnh Ngọc hẳn đang rất phấn khích vì sự biến này.
Chàng thở ra rồi nói:
- Lạ thật… Tịnh Ngọc và Diệu Tịnh sư thái không xuất hiện lúc nào khác mà chọn ngay thời khắc Tịnh Nghi cho Vị Phong uống máu của mình. Nếu là lúc khác thì…
Chàng lắc đầu:
- Đúng là số phận thật. Cái họa của Tịnh Nghi là cái họa của Vị Phong.
Chàng nói đến đây thì Tịnh Ngọc xuất hiện, đứng ngoài song cửa giám ngục. Nàng mỉm cười nhìn Vị Phong và Tịnh Nghi.
Vừa thấy Tịnh Ngọc, Tịnh Nghi chồm lên:
- Tịnh Ngọc… hãy quay đầu lại đi… đừng hại sư thái.
Tịnh Ngọc lườm nàng, cười khẩy rồi nói:
- Tịnh Nghi… lời nói của ngươi bây giờ chẳng có đáng gì cho Tịnh Ngọc phải nghe cả. Bởi ngày mai, Tịnh Ngọc sẽ nghiễm nhiên trở thành quyền chưởng môn Hằng Sơn phái.
Nàng nhìn Vị Phong:
- Vị Phong… Ý đồ của công tử cũng hay lắm đó. Hẳn người nói cho

Tịnh Nghi biết những gì xảy ra tại thảo điếm của Thụ Tâm là công tử rồi.
Vị Phong ôm quyền nói:
- Tại hạ không chỉ nghe mà còn thấy nữa.
Chân diện Tịnh Ngọc đỏ ửng lên. Nàng miễn cưỡng nói:
- Công tử và Tịnh Nghi giờ bị giam cùng một giám ngục, sao không tận dụng thời gian này để ân ái, một lần cuối trong kiếp làm người này.
Nghe Tịnh Ngọc thốt ra câu nói này, mặt Tịnh Nghi đỏ bừng.
Nàng vừa thẹn vừa tức giận nhưng dù sao cũng chẳng làm gì được Tịnh Ngọc mà chỉ còn mỗi một cách chắp tay niệm phật hiệu:
- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát.
Nghe Tịnh Nghi niệm phật hiệu đó, Tịnh Ngọc cười khảy rồi nói:
- Tịnh Nghi… ngươi đừng giả vờ nữa. Nếu ngươi thánh thiện đoan thục sao lại để cho Khắc Vị Phong kia xâm hại thân thể ngươi.
Vị Phong trợn tròn mắt nhìn nàng:
- Hê… Khắc Vị Phong xâm hại thân thể Tịnh Nghi hồi nào… Tịnh Ngọc đừng nói càn nhé.
Tịnh Ngọc cười khẩy rồi nói:
- Nam nữ ở cạnh nhau mà không ân ái thật là lạ thường đó.
Vị Phong cau mày giả lả rồi cười nói:
- Tịnh Ngọc biết vì sao Vị Phong và Tịnh Nghi không ân ái như Tịnh Ngọc nghĩ không?
- Vì sao nào?
Vị Phong nhún vai, nhìn nàng dè bỉu nói:
- Vị Phong và Tịnh Nghi không giống như Tịnh Ngọc và Di Hoa công tử Hàn Tuấn. Bởi vì hai người là những kẻ lố bịch, nếu không muốn nói là những kẻ băng hoại.
- Ngươi…
Tịnh Ngọc đỏ mặt thở hắt ra nói tiếp:
- Khắc Vị Phong… Ngươi chờ đấy… Ngày mai Tịnh Ngọc trở thành quyền chưởng môn Hằng Sơn sẽ thanh toán cho ngươi và ả Tịnh Nghi đoan thục và thánh thiện kia.
Vị Phong ôm quyền:
- Đa tạ Tịnh Ngọc ni cô có ý đó. Tại hạ cứ tưởng đâu chừng nào tóc của Tịnh Ngọc mọc ra thì mới vong mạng chứ. Không ngờ Tịnh Ngọc cô nương lại muốn giết tại hạ sớm như vậy. Nhưng cho dù nếu Khắc Vị Phong này có chết thì cũng phải khuyên Tịnh Ngọc cô nương một câu. Tịnh Ngọc cô nương hãy dòm chừng Di Hoa công tử Hàn Tuấn. Kẻo khi Tịnh Ngọc trở thành quyền chưởng môn của phái Hằng Sơn,

thì Hàn Tuấn đưa Tịnh Ngọc về kỹ viện Trung Châu đó.
- Đến kỹ viện Trung Châu làm gì?
Vị Phong giả lả cười. Chàng vừa cười vừa nói:
- Đại kỹ viện Trung Châu là nơi dành cho những nữ nhân có cá tính trăng hoa như ni cô Tịnh Ngọc.
Mặt Tịnh Ngọc tái hẳn lại.
Hai cánh môi nàng bặm chặt với nhau biểu lộ sự giận dữ của mình.
Vị Phong thấy vẻ giận dữ của nàng càng giả lả hơn:
- Tịnh Ngọc cô nương đừng giận… vì chuyện đó sớm muộn gì cũng đến với Tịnh Ngọc cô nương thôi. Không hôm nay thì ngày mai, nhưng chắc chắn nó sẽ phải xảy ra đúng như vậy.
- Tịnh Ngọc sẽ cắt lưỡi ngươi.
- Cái lưỡi của tại hạ không có tội mà chỉ nói ra sự thật thôi.
Tịnh Ngọc hừ nhạt rồi gằn giọng hỏi:
- Khắc Vị Phong… sư thái muốn ngươi cho biết một điều.
Vị Phong nhướng mày:
- Phải sư thái phái cô nương đến đây để hỏi tại hạ chuyện xảy ra ở thảo xá của Thụ Tâm?
Sắc diện Tịnh Ngọc đỏ rần:
- Ngươi đừng nói càn nữa. Bây giờ ngươi có nói trăm lần câu chuyện xảy ra tại thảo điếm của Thụ Tâm thì sư thái cũng sẽ không thể nào tin ngươi đâu. Thậm chí còn tức giận cho ngươi là kẻ bỉ ổi nữa.
- Thế sư thái muốn tại hạ nói gì nào…
Tịnh Ngọc lưỡng lự rồi hỏi:
- Sao ngươi biết tục danh của Tịnh Nghi là Khổng Tịnh Vân?
Câu nói này của Tịnh Ngọc khiến Vị Phong đờ đẫn cả người.
Chàng nhìn Tịnh Nghi:
- Tịnh Ngọc… Nàng nói sao… Tịnh Nghi là Khổng Tịnh Vân à?
- Ả không phải là Khổng Tịnh Vân à?
Ý nghĩ lướt qua đầu Vị Phong.
Chàng nhìn lại Tịnh Ngọc giả lả gượng cười nói:
- Vị Phong chỉ nói bừa. Thế mà sư thái lại quan tâm như vậy. Nếu như sư thái muốn biết thì hãy đến Ô Long viện, tất sẽ hiểu tất cả.
Tịnh Ngọc hừ nhạt rồi nói:
- Đâu còn cơ hội để sư thái đến Ô Long viện.
Tịnh Ngọc nói rồi quay bước bỏ đi.
Vị Phong nhìn lại Tịnh Nghi:
- Ni cô Tịnh Nghi… Nàng chính là Khổng Tịnh Vân.
- Công tử… Vậy máu của Tịnh Nghi có thể hóa giải phục hồi công lực cho công tử.

- Vị Phong cũng không biết, nhưng chắc chắn một điều nó có thể hóa giải được Cuồng Tâm Loạn Thức, và Quỷ Nhục cốt, nhưng phục hồi công lực cho Vị Phong thì không biết có được hay không.
Chàng nói rồi bước đến góc gian ngục ngồi xuống vận công điều tức.
Tịnh Nghi bước đến ngồi bên chàng nhỏ nhẻ nói:
- Tịnh Nghi sẽ trút tất cả máu của mình cho Vị Phong.
Chàng lắc đầu:
- Vị Phong đâu nhẫn tâm làm như vậy… Nhưng có điều… Vị Phong đã hứa với Khổng Tịnh gia tiền bối.
Tịnh Nghi nhìn chàng. Đôi lưỡng quyền đỏ ửng hồng. Nàng bẻn lẻn nói:
- Đó là ý của lão nhân gia…
Nàng nắm tay Vị Phong ôn nhu nói:
- Trong tim của Vị Phong có Tịnh Nghi là đủ rồi. Lão nhân gia là Bất Giới hòa thượng đã gieo nghiệp thì bổn phận của Tịnh Nghi là phải thay cha chuộc lấy nghiệp.
Nghe nàng nói lấy câu này, Vị Phong phải xúc động.
Chàng nắm tay Tịnh Nghi:
- Tịnh Nghi… nếu có duyên phận…
Tịnh Nghi bịt miệng Vị Phong không cho chàng nói tiếp.
Nàng từ tốn nói:
- Hãy để trái tim Vị Phong nói những lời sắp nói với Tịnh Nghi.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 47
Hoạt náo Hằng Sơn

Tịnh Ngọc đầu đội mâm đồng, trên có bốn chén trà chậm rãi bước vào “Đại điện Quan Âm viện.” Ngồi ngay chính điện đại Quan Âm điện là Diệu Tịnh sư thái cùng ba vị trưởng bối Thái Âm tiên tử, Long Trượng bà bà và Diệu Chân sư thái.
Vẻ mặt Tịnh Ngọc có vẻ trang trọng cực kỳ. Nàng bước đến quỳ trước mặt bốn người đó, trang nghiêm nói:
- Hôm nay là ngày chúc thọ của Diệu Tịnh sư thái. Tịnh Ngọc và các tỷ muội dâng chén trà xanh mừng thọ sư thái và các trưởng bối phái Hằng Sơn. Bốn chén trà không phải là trân châu hồng ngọc quý giá nhưng nó là sự thành kính của tất cả những môn hạ Hằng Sơn kính

dâng lên những trưởng bối của mình. Cầu xin ân trên phò hộ sư thái và những trưởng bối phúc thọ Nam Sơn.
Tịnh Ngọc nói rồi đội mâm trà hướng về phía Diệu Tịnh sư thái và ba người kia.
Diệu Tịnh sư thái khẽ gật đầu đón lấy chén trà từ chiếc mâm đồng đội trên đầu Tịnh Ngọc.
Sư thái trịnh trọng nói:
- Bổn sư thái và ba tiên nương rất hoan hỷ tiếp nhận chén trà của Tịnh Ngọc thay mặt tất cả môn chúng Hằng Sơn dâng hiến. Chúng ta là những người xuất gia thoát tục, không cần trân châu hay bất cứ thứ gì mà chỉ cần ở các người tấm lòng thành khẩn hướng về Quan Thế Âm bồ tát. Tấm lòng đó còn quý hơn trân châu và gấm lụa.
Tất cả môn chúng đạo ni của Hằng Sơn phái đồng loạt quỳ xuống, xướng lên:
- Sư thái phúc thọ Nam Sơn, đức như Đông Hải.
Diệu Tịnh sư thái khẽ gật đầu nói:
- Tốt lắm… tốt lắm… bổn sư thái mong muốn Hằng Sơn phái sẽ là môn phái thanh cao trong giang hồ.
Người nói rồi bưng từng chén trà đặt vào tay những người kia. Bưng chén trà thứ tư, Diệu Tịnh sư thái hướng về phía Thái Âm tiên tử, Long Trượng bà bà và Diệu Chân sư thái:
- Diệu Tịnh sư thái thay mặt môn chúng đạo ni của phái Hằng Sơn kính ba vị tiên nương chén trà thành kính rót ra từ tấm lòng đoan thục, thuần khiết.
Thái Âm tiên tử, Long Trượng bà bà và Diệu Chân sư thái cùng Diệu Tịnh sư thái mở nắp chén trà. Mùi thơm ngào ngạt từ trong chén trả phả ra khiến cả ba cùng gật đầu biểu lộ vẻ hoan hỷ.
Bốn người từ từ nâng chén trà lên miệng. Khi vừa áp miệng chén trà vào môi thì Vị Phong như bóng quỷ ma trôi vùn vụt lướt vào. Chàng thét lớn:
- Không được uống!
Sự xuất hiện của Vị Phong khiến Diệu Tịnh sư thái cau mày. Cả bốn người sửng sốt nhìn chàng.
Tịnh Ngọc cau mày lộ vẻ bất nhẫn.
Vị Phong gằn giọng nói:
- Trong bốn chén trà đó đều có độc Quỷ Nhục cốt.
Thái Âm tiên tử cau mày. Người từ từ hạ chén trà xuống trước mặt. Long Trượng bà bà lẫn Diệu Chân sư thái cũng đặt chén trà xuống trước mặt mình. Tịnh Ngọc đứng phắt dậy chỉ tay vào mặt Vị Phong:
- Ngươi đừng nói bừa.

Nàng quay lại nói với Diệu Tịnh sư thái:
- Sư thái… Gã tiểu tử bại hoại này muốn phá hoại buổi lễ chúc thọ của sư thái.
Vị Phong nhướng mày:
- Ai nói ta phá hoại nào? Ta chỉ không muốn buổi lễ chúc thọ của Diệu Tịnh sư thái biến thành cái tang lớn của Hằng Sơn thôi.
Tịnh Ngọc gắt giọng nói:
- Ngươi đừng nói càn. Một gã nam nhân bại hoại như ngươi dám mạo phạm xông vào Quan Âm viện phá vỡ buổi đại hỷ chúc thọ của Diệu Tịnh sư thái. Bổn ni phải trừng trị ngươi.
Tịnh Ngọc vừa nói vừa lắc vai lướt đến dựng ngọc chưởng vỗ thẳng vào Vị Phong. Lần này chàng không dụng đến Vô Ảnh Cước mà thản nhiên phát động Huyền Công Cửu Chưởng qua hữu thủ. Hữu thủ chàng đưa lên phẩy một cái.
Những bóng ảnh thủ thoát ra đón thẳng lấy chưởng ngọc của Tịnh Ngọc.
- Ầm… Ầm… Ầm…
Tịnh Ngọc như cánh diều bị gió thổi trượt về sau, ngồi bệt xuống sàn Quan Âm đại điện.
Vị Phong nhìn Tịnh Ngọc nói:
- Khắc Vị Phong dụng có ba thành công lực để cảnh báo nàng đó. Nếu như ta muốn giết nàng thật ra còn dễ hơn trở bàn tay. Ta không muốn máu của đạo ni Hằng Sơn chảy trong đại điện Quan Âm viện khiến Vị Phong phải thất kính với bề trên.
Diệu Tịnh sư thái sa sầm mặt.
Thái Âm tiên tử chau mày nhìn sững Vị Phong nói:
- Công tử là cao đồ của Vô Tướng Thần Tăng.
Vị Phong ôm quyền nói:
- Tiên nương nói không sai. Vãn sinh là truyền nhân của Vô Tướng Thần Tăng. Chắc hẳn tiên nương đã nhận ra điều đó qua chưởng pháp của vãn sinh.
- Bổn tiên nương nhận ra Vô Địch chưởng của Vô Tướng Thần Tăng.
Vị Phong ôm quyền nói:
- Vậy vãn sinh với thân phận là truyền nhân của Vô Tướng Thần Tăng sư tôn, có thể khẳng định trong bốn chén trà kia đều có độc Quỷ Nhục cốt chứ.
Diệu Tịnh sư thái cau mày, đanh mặt, gắt giọng nói:
- Quỷ tiểu tử… sao ngươi biết trong bốn chén trà này đều có độc Quỷ Nhục cốt chứ?

Vị Phong ôm quyền nói:
- Sư thái hãy hỏi ái đồ cưng Tịnh Ngọc của sư thái ắt sẽ biết thôi. Sư thái không tin trong chén trà có Quỷ Nhục cốt thì cứ tự nhiên dùng. Vị Phong không cản… riêng ba vị tiên nương, Vị Phong sẽ không cho uống.
Diệu Tịnh sư thái cau mày, gắt giọng nói:
- Quỷ tiểu tử… ngươi định giở trò gì đây?
Vị Phong nghiêm giọng nói:
- Trong buổi chúc thọ sư thái, vãn sinh nào dám giở trò gì chỉ muốn ngăn cản một họa kiếp cho Hằng Sơn phái. Vãn sinh vì Tịnh Nghi mới nhúng tay vào.
Chàng ôm quyền nói với Diệu Tịnh sư thái:
- Ái đồ của sư thái Tịnh Ngọc ni cô đã rơi vào bẫy tình của Di Hoa công tử Hàn Tuấn mà toan đầu độc các vị trưởng tôn để đoạt quyền chưởng môn.
Chàng mỉm cười, nhún vai nói tiếp:
- Tất nhiên Vị Phong nói ra điều này sẽ khiến Diệu Tịnh sư thái phẫn nộ và không tin lời của Vị Phong. Tin hay không là quyền của sư thái. Còn lời thật thì phải nói. Nếu không nói Khắc Vị Phong sẽ ân hận với Tịnh Nghi.
Chàng định mắt nhìn lên ba vị tiên nương:
- Thái Âm tiên tử, Long Trượng bà bà, Diệu Chân sư thái, vãn sinh rất thành khẩn mong ba vị tiên nương đừng uống trà của Tịnh Ngọc dâng hiến.
Diệu Tịnh sư thái tái mặt. Bà gắt giọng nói:
- Bổn sư thái không tin ái đồ của mình lại phản bội sư môn, toan hãm hại bổn sư thái.
Vị Phong nhìn lại Diệu Tịnh sư thái:
- Vãn sinh thừa biết sư thái sẽ nói câu đó, nên không có ý cản sư thái uống chén trà của ái đồ dâng hiến trong ngày chúc thọ. Sư thái sẽ là bằng chứng sống cho những vị tiên nương đây nghiệm ra Tịnh Ngọc như thế nào.
Chàng nhướng mày nói tiếp:
- Chén trà của Tịnh Ngọc còn đang ở trong tay sư thái. Nếu nó không có độc, sư thái ngại ngùng gì mà chưa uống?
Diệu Tịnh sư thái liếc mắt nhìn về phía Tịnh Ngọc đang từ từ đứng lên. Nhìn Vị Phong, Diệu Tịnh sư thái gằn giọng:
- Nếu trong trà không có độc… Ngươi nói sao?
- Trong trà có độc tất có độc… vãn sinh nói sao bây giờ nữa.
Diệu Tịnh sư thái hừ nhạt:

- Bổn sư thái xem ngươi nói đúng hay sai.
- Mời sư thái.
Diệu Tịnh sư thái áp môi vào chén trà toan uống thì Thái Âm tiên tử bất ngờ cách không phóng chỉ điểm thẳng vào chén trà.
- Chát…
Chén trà văng khỏi tay Diệu Tịnh sư thái rơi xuống sàn gạch đại điện Quan Âm, chén trà vỡ toang, nước trà văng vào hài của Diệu Tịnh sư thái.
Một làn khói bốc lên.
Diệu Tịnh sư thái buột miệng thốt:
- Ôi…
Hài của Diệu Tịnh sư thái loang lỗ, cùng với làn khói trắng bốc lên như nó chực phát hỏa. Sư thái cởi ngay đôi hài ra khỏi chân. Bàn chân của Diệu Tịnh sư thái bị lỗ chỗ bởi những giọt trà văng trúng.
Diệu Tịnh sư thái biến sắc, quay ngoắt lại Tịnh Ngọc:
- Tịnh Ngọc… ngươi…
Tịnh Ngọc biến sắc, lắc mình băng qua cửa đại đường Quan Âm. Vị Phong có thể cản nàng nhưng không làm điều đó, mà thản nhiên chắp tay sau lưng để mặc Tịnh Ngọc đào thoát.
Diệu Tịnh sư thái tái mặt. Người vừa thẹn vừa giận Tịnh Ngọc mà buột miệng nói:
- Ta không ngờ… ta không ngờ.
Vị Phong ôm quyền nói:
- Nếu sư thái biết chan hòa, độ lượng từ tâm đến tất cả những môn chúng Hằng Sơn thì đâu có một Tịnh Ngọc như ngày hôm nay.
Chàng vừa nói dứt câu thì nghe tiếng Di Hoa công tử Hàn Tuấn oang oang cất lên ngoài đại điện Quan Âm viện:
- Khắc Vị Phong… ngươi nói hay lắm.
Vị Phong quay mặt nhìn Di Hoa công tử Hàn Tuấn. Y không đến Hằng Sơn một mình mà đến cùng đồng bọn giáo chúng Thiên Minh giáo. Tất cả đều vận bạch y đội mũ như những gã hắc bạch vô thường dưới a tỳ chỉ chừa có hai con mắt.
Di Hoa công tử còn nắm tay Tịnh Ngọc dẫn vào đại điện Quan Âm. Theo sau là một chiếc kiệu hoa sơn son thếp vàng thật lộng lẫy do tám gã giáo đồ Thiên Minh giáo khiêng.
Chúng đặt chiếc kiệu hoa xuống bên cạnh Hàn Tuấn.
Hàn Tuấn dẫn Tịnh Ngọc bước đến giữa đường Quan Âm điện. Y nhìn Khắc Vị Phong từ tốn nói:
- Khắc Vị Phong… bổn công tử nghĩ lá gan của ngươi lớn lắm đó.
Vị Phong khoát tay:

- Hàn huynh nói thế sai rồi. Lá gan của Vị Phong đâu lớn. Nếu có lớn thì Vị Phong đã là một gã bệnh nhân đâu thể đứng đây bồi tiếp Hàn huynh.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn cười khẩy, rồi nói:
- Ngươi đã phá hỏng kế hoạch của bổn công tử.
- Vị Phong không phá kế sách của Hàn huynh đâu mà tại vì dụng kế của Hàn huynh quá bỉ ổi. Nếu như huynh muốn đoạt Hằng Sơn phái lập ra một đại kỹ viện như đại kỹ viện Trung Châu thì hãy tự mình hành sự. Sao lại đi lợi dụng một ni cô như Tịnh Ngọc. Hồi đó thiên hạ nói Vị Phong là kẻ bại hoại, nhưng xem ra người bại hoại chính là Hàn huynh đó.
Chàng chắc lưỡi với vẻ nuối tiếc:
- Hàn huynh trông khôi ngô lịch lãm nhưng bên trong cái vẻ khôi ngô lịch lãm đó đúng là một tâm địa u ám. Ngay cả ni cô Hàn huynh cũng không chừa, không tha. Tội nghiệp cho Tịnh Ngọc đã nhìn lầm Hàn huynh.
Tịnh Ngọc nghe Vị Phong nói, liền lên tiếng:
- Khắc Vị Phong… Hàn huynh không phải hạng người như ngươi nghĩ đâu.
Vị Phong phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:
- Tịnh Ngọc giờ còn thấy gì nữa? Trong tâm thức của nàng thì đâu còn có cái gì khác hơn những hoạt cảnh mà Hàn huynh ban phát cho nàng. Nếu nàng có chút tâm thức thì không đầu độc Diệu Tịnh sư thái và ba vị tiên nương. Ta nói đúng không nào?
Vị Phong lắc đầu chắc lưỡi nói tiếp:
- Tóc nàng chưa mọc mà đã phản sư rồi. Cái nghiệp nàng tạo ra lớn lắm đó. Gánh không nổi đâu.
Tịnh Ngọc đỏ mặt nhìn sang Hàn Tuấn. Di Hoa công tử điểm nụ cười mỉm. Y từ tốn nói với Vị Phong:
- Khắc Vị Phong… ngươi nói rất đúng… những kẻ phản sư như Tịnh Ngọc hết thảy đều đáng chết. Chết mà không một ai thương tiếc.
Nghe Di Hoa công tử Hàn Tuấn thốt ra câu nói này, Tịnh Ngọc buột miệng thốt:
- Hàn huynh…
Nàng chưa kịp nói hết lời thì trảo công của Hàn Tuấn đã thộp vào gáy nàng.
Tịnh Ngọc biến sắc:
- Hàn huynh định…
Di Hoa công tử Hàn Tuấn nhạt nhẽo nói:
- Nàng đã không thực hiện được chức trách của mình thì phải trả giá

thôi.
Tịnh Ngọc lắc đầu, toan vùng vẫy nhưng Hàn Tuấn đã lắc tay, cổ nàng bị gã bẻ ngang.
- Rắc…
Tịnh Ngọc há hốc miệng, thể pháp run bần bật. Khi Hàn Tuấn buông tay thì nàng đổ sầm xuống sàn gạch đại điện Quan Âm viện.
Giết Tịnh Ngọc rồi, Di Hoa công tử Hàn Tuấn mới nhìn lại Khắc Vị Phong:
- Khắc Vị Phong… bổn công tử đã thay trời hành đạo, lấy mạng kẻ phản bội Hằng Sơn phái. Vậy còn ngươi… một giáo đồ phản chủ, ngươi sẽ tự xử như thế nào?
Vị Phong cau mày:
- Cái gì là giáo đồ phản chủ?
- Ngươi đã phản bội lại Thiên Minh giáo.
- Đúng là hồ đồ. Cái đầu và suy nghĩ của Hàn huynh chẳng khác gì đống phân thúi mới nghĩ như vậy.
Hàn Tuấn đỏ mặt tức giận quát:
- Vị Phong, ngươi vừa nói gì?
Vị Phong chỉ vào đầu Hàn Tuấn:
- Vị Phong nói cái đầu của Hàn huynh giống như một đống phân thúi nên mới nghĩ như vậy. Nếu Vị Phong là giáo đồ Thiên Minh giáo thì nhị vị giáo chủ Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy đâu có ý định một ngày nào đó trước mặt quần hùng võ lâm giao thủ với Vị Phong. Hê nói như vậy để Hàn huynh hiểu ra rằng Vị Phong là đối trọng với Thiên Minh giáo chứ không phải là giáo đồ của Thiên Minh giáo.
Di Hoa công tử Hàn Tuấn nghiến răng rít giọng nói:
- Được… cứ xem như ngươi là đối thủ của Thiên Minh giáo. Vậy bổn công tử thay mặt Thiên Minh giáo trừng trị ngươi.
Vị Phong ôm quyền dửng dưng nói:
- Khắc Vị Phong rất vui lòng thỉnh giáo cao chiêu của giáo đồ Thiên Minh giáo Di Hoa công tử Hàn Tuấn.
Vẻ mặt dửng dưng khinh khỉnh của chàng khiến Di Hoa công tử tức giận hơn.
Gã lừng lững bước đến ba bộ:
- Vị Phong… ngươi đừng chạy đó.
- Ô… sao Hàn huynh lại nói vậy. Bộ trong tâm thức của Hàn huynh chỉ nghĩ đến mỗi một chuyện đào thoát thôi à. Cổ nhân nói không sai, phàm những kẻ có cái đầu nhỏ bé chẳng khác nào đống phân thúi thì thường nghĩ đến chuyện tẩu vi là thượng sách. Nếu huynh nghĩ như thế thì bẽ mặt Thiên Minh giáo.

Sắc diện Hàn Tuấn đỏ rần. Y vừa thẹn vừa giận mà quát lớn:
- Khắc Vị Phong… ngươi chán sống rồi.
Di Hoa công tử vừa nói vừa phát động tuyệt công Di Hoa thần chưởng. Một màn dày đặc cuốn tới Khắc Vị Phong chẳng khác một màn ám tiễn thoát khỏi ống tay áo của Di Hoa công tử tạo ra những âm thanh xé gió nghe buốt cả cột sống.
Vị Phong vận động thiên khí khởi phát Huyền Công Cửu Chưởng. Từ đôi bản thủ của chàng, mười tám bóng ảnh thủ rờn rợn thoát ra đón thẳng luồng hoa chết của Hàn Tuấn.
Vị Phong vừa phát động chưởng công vừa nói:
- Vị Phong là người thích hoa đẹp nhưng lại rất ghét hoa xấu nhứt là hoa của Hàn huynh.
- Ầm… Ầm… Ầm…
Màn hoa của Hàn Tuấn bị chưởng công của Vị Phong đánh tan tác, rơi rụng như lũ bướm rải khắp sàn đại đường Quan Âm.
Chưa dừng lại ở chiêu công đối phó đó, Vị Phong không để cho Hàn Tuấn có thời gian thu nạp chân ngươn về mà thi triển luôn Vô Ảnh cước, phối hợp với Cửu Chưởng, công thẳn đến đối phương.
Chín bóng ảnh thủ rần rần lao đến Di Hoa công tử. Gã buộc phải dựng chưởng đối phó.
- Ầm…
Sau âm thanh chấn động, Di Hoa công tử Hàn Tuấn tợ như cánh diều bị thổi về sau.
Y ngã huỵch xuống sàn gạch đại đường Quan Âm, trượt thêm một đoạn dài hai trượng mới nằm dài.
Mặt y tái nhờn, tái nhợt cố lắm mới chỏi tay ngồi lên nổi. Rèm kiệu vén lên, Cơ Hồng Thúy bước xuống. Thấy Cơ Hồng Thúy từ trong kiệu bước ra, Khắc Vị Phong đanh mặt lại, chàng nghĩ thầm: “Mụ quỷ xuất hiện ở đây xem ra không ổn rồi.”
Cơ Hồng Thúy chắp tay sau lưng, bước đến hai bộ, nhìn Khắc Vị Phong:
- Khắc đệ, sao ngươi bỏ ta mà trốn đi vậy. Ngươi hẳn không màng đến giải dược Quỷ Nhục cốt chứ?
Vị Phong giả lả cười:
- Đệ lúc nào cũng nhớ đến Cơ tỷ tỷ cả nhưng rất tiếc đệ phải ly khai bởi vì không dám mạo phạm Nhất Thiên Can lão đại ca ạ.
Mặt Cơ Hồng Thúy đanh lại:
- Nếu Khắc đệ không muốn mạo phạm đến Cơ Hồng Thúy và Nhất Thiên Can thì hãy tránh qua một bên để Cơ tỷ tỷ thâu nạp Hằng Sơn phái.

Vị Phong giả lả cười rồi nói:
- Chuyện này khó cho Vị Phong quá. Không dám giấu giếm Cơ tỷ tỷ… Hằng Sơn phái có ân sâu nghĩa nặng với Vị Phong, nên Vị Phong đâu thể khoanh tay đứng nhìn được.
- Nói như vậy Khắc đệ muốn cản tay Cơ tỷ tỷ?
- Dù muốn hay không muốn thì chuyện đó cũng phải xảy ra mà. Thôi thì chúng ta đành chia tay bởi không duyên phận.
Chàng nói dứt lời thì Diệu Tịnh sư thái lên tiếng:
- Khắc thiếu hiệp… Hãy để ả quỷ nữ cho bổn sư thái.
Cơ Hồng Thúy nhìn lại Diệu Tịnh sư thái và ba vị tiên nương. Mụ mỉm cười, từ tốn nói:
- Diệu Tịnh lão bà bà và ba mụ muốn giao thủ với bổn nương ư? Bổn nương rất thích…
Cơ Hồng Thúy xoa đôi ngọc thủ vào với nhau, từ tốn nói tiếp:
- Bổn nương thích cả bốn người cùng nhập cuộc vui vẻ với bổn nương đó.
Nếu bổn nương giao thủ với một người, e rằng các giáo đồ Thiên Minh giáo không phục. Nhất là Khắc Vị Phong đệ đệ của bổn nương.
Diệu Tịnh sư thái gắt giọng quát:
- Nha đầu quỷ nữ… ngươi cao ngạo quá.
Hừ nhạt một tiếng Diệu Tịnh sư thái nói tiếp:
- Nha đầu quỷ nữ muốn chết, bổn sư thái sẽ cho ngươi toại nguyện.
Cơ Hồng Thúy cười khẩy rồi nói:
- Mụ lớn lối quá đấy!
Vị Phong buông tiếng thở dài nhìn sang Diệu Tịnh sư thái.
- Sư thái, Cơ Hồng Thúy không phải tầm thường như người tưởng đâu.
Sư thái gắt giọng nói:
- Ả nha đầu quỷ nữ này có bao nhiêu bản lãnh chứ!
Diệu Tịnh sư thái nói dứt câu múa tít phất trần xông vào Cơ Hồng Thúy.
Vị Phong chau mày lắc đầu quát lớn:
- Sư thái…
Lời còn đọng trên miệng chàng thì Diệu Tịnh sư thái chẳng khác nào một chiếc lá khô bị cuốn đi bởi cơn dông dữ nện người vào vách đại điện Quan Âm.
- Huỵch…
Tất cả mọi người chỉ kịp nhìn thấy Cơ Hồng Thúy phủi ống tay áo như phủi một con ruồi chực bám lấy tay thị.
Diệu Tịnh sư thái tái mặt như chàm đổ, rùng người rồi ói luôn một

ngụm máu rưới đỏ sàn đại điện Quan Âm.
Cơ Hồng Thúy chắp tay sau lưng, nhạt nhẽo nói:
- Bổn giáo chủ chỉ mới cảnh cáo mụ đó thôi. Nếu ta muốn lấy cái mạng già của mụ còn dễ hơn lấy đồ trong túi mình. Ta chưa lấy mạng mụ chỉ vì sợ dơ bàn tay mình thôi.
Chưởng pháp tuyệt chiêu của Cơ Hồng Thúy khiến Thái Âm tiên tử, Long Trượng bà bà lẫn Diệu Chân sư thái phải giật mình. Ba người đồng loạt đứng lên khỏi bồ đoàn.
Thái Âm tiên tử trịnh trọng nói:
- Lão nương Thái Âm tiên tử thỉnh giáo cao chiêu của Thiên Minh giáo chủ.
Cơ Hồng Thúy gật đầu:
- Tốt.
Long Trượng bà bà cũng nói:
- Lão bà đây cũng tham trận.
Cơ Hồng Thúy gật đầu. Mụ nhìn Diệu Chân sư thái:
- Còn mụ thì sao?
- Bần ni cũng tham trận.
Cơ Hồng Thúy chắp tay sau lưng ngắm ba vị tiên cô:
- Còn chờ gì nữa mà chưa xuất thủ?
Lời vừa dứt trên cửa miệng Cơ Hồng Thúy thì ba vị tiên nương Hằng Sơn phái cùng chớp động chiêu công. Ba người chia làm ba hướng phát động chưởng kình công vào Cơ Hồng Thúy.
Cơ Hồng Thúy khẽ điểm mũi giày. Thân ảnh của mụ thoát lên cao ba bộ quay tròn như chiếc bông vụ.
Từ trong chiếc bông vụ đó ba đạo sát quang xanh rờn cắt ra tợ ba chiếc bông vụ hướng đến ba vị tiên nương Hằng Sơn phái.
- Ầm… Ầm… Ầm…
Âm tiên tử, Long Trượng bà bà lẫn Diệu Chân sư thái chạm phải một bức vách đá vô hình, hất ngược họ trở về sau. Cả ba cùng lảo đảo, tay ôm ngực, sắc diện tái nhờn.
Những vị tiên nương Hằng Sơn phái như đụng phải khắc tinh của mình, lộ rõ vẻ sợ hãi.
Thái Âm tiên tử nói:
- Hợp công.
Ba người xếp thành hàng dọc, Thái Âm tiên tử đứng trước, kế là Long Trượng bà bà và sau cùng là Diệu Chân sư thái. Thái Âm tiên tử dồn tất cả công lực vào đôi bản thủ xoay tròn ra hai vòng ảo khí Thái Cực Âm Chưởng, cuốn đến Cơ Hồng Thúy.
Cơ Hồng Thúy cau mày:

- Thái Cực Âm Chưởng tuyệt học của Hằng Sơn phái đây à?
Miệng thì nói, Cơ Hồng Thúy vừa vung ngọn ngọc thủ tạo ra một màu xanh rờn đón lấy hai luồng ảo khí Thái Cực Âm Chưởng.
Hai luồng ảo khí chạm vào bức màn xanh kỳ ảo chẳng tạo ra tiếng sấm chưởng nào mà cứ như chui tọt vào chốn hư vô không để lại dấu tích gì.
Sự biến kỳ lại đó khiến Vị Phong tò mò. Chàng quan sát ba vị tiên nương kịp nhận ra chân diện cả ba người đều trang trọng cực kỳ. Còn cước pháp thì lún sâu xuống sàn gạch cố trụ thân lại.
Sắc diện của Thái Âm tiên tử lẫn Long Trượng bà bà và Diệu Chân sư thái đỏ rần như than hồng. Họ như thể đang bị rút dần chân nguyên bởi hấp lực ma quái nào đó.
Vị Phong biết ngay là có sự biến liền phát động Huyền Công Cửu Chưởng đánh vào hai luồng ảo khí của ba vị tiên nương.
- Ầm…
Đạo cửu chưởng của chàng cắt đôi hai luồng ảo khí tạo ra tiếng sấm chưởng dữ dội làm rung chuyển cả tòa đại điện Quan Âm. Ba vị tiên nương đồng loạt thối bộ, mặt tái như tàu lá chuối, chứng tỏ nguyên ngươn hao tổn cực kỳ.
Cơ Hồng Thúy hóa giải bức màn xanh rờn nhìn Vị Phong, nhạt nhẽo nói:
- Sao Khắc đệ lại xen vào?
Vị Phong giả lả cười rồi nói:
- Vị Phong lo cho Cơ tỷ tỷ.
Đôi chân mày Cơ Hồng Thúy cau lại:
- Nói nghe hay quá. Đáng ra Khắc Vị Phong đừng chen vào thì ba mụ kia biến thành những cái xác khô rồi.
- Vị Phong biết, nhưng nếu để tỷ dụng Hấp Tinh Đại Pháp hút chân ngươn của ba vị tiên nương, thì chỉ hại tỷ thêm.
Cơ Hồng Thúy sa sầm mặt:
- Sao lại nói hại tỷ?
Vị Phong gượng cười nói:
- Tỷ không thấy ba vị tiên nương đều là lão bà sao? Nếu như tỷ hút nguyên ngươn của họ chẳng khác nào hút luôn cả tuổi già của họ. Tỷ từ một thiếu nữ mười tám đôi mươi, trở thành một lão mẫu già nua. Vị Phong đâu muốn Cơ tỷ tỷ hóa thành lão mụ già nua nên mới ra tay đó.
Chàng thở hắt ra rồi nói:
- Cơ Hồng Thúy tỷ thấy không? Vị Phong lúc nào cũng nghĩ đến tỷ.
- Nói hay lắm, khó có ai phản bác lại miệng lưỡi của Vị Phong. Bây

giờ đến Khắc Vị Phong đó.
Vị Phong ôm quyền nói:
- Hậy… Vị Phong đâu dám mạo phạm Cơ tỷ tỷ. Nếu tỷ bắt Vị Phong giao thủ với tỷ chẳng khác nào buộc Vị Phong thất kính với người mình ngưỡng mộ.
Nghe chàng nói câu này Cơ Hồng Thúy bật ra tràng cười tự thị nghe thật chát chúa. Mụ cười cười vừa nói:
- Vậy Vị Phong sẽ làm gì để không làm người thất kính với Cơ Hồng Thúy. Vị Phong đừng quên cái tội Vị Phong trốn đi đêm hôm đó và còn lừa cả Thượng Quan Đại Phu đến biệt lầu của ta. Đệ phải ráng chuộc lại cái tội đó.
Vị Phong giả lả nói:
- Vị Phong biết mình thất kính, có tội với Cơ tỷ tỷ, rất muốn chuộc lỗi.
- Vậy hãy biểu hiện sự thành tâm của Khắc Vị Phong cho Cơ tỷ tỷ thấy coi.
Vị Phong ôm quyền:
- Vị Phong tính như thế này… Vị Phong sẽ không đánh Cơ tỷ tỷ mà để cho Cơ tỷ tỷ đánh ba chưởng. Trong ba chưởng đó nếu đánh trúng Vị Phong, trước bệ thờ Quan Âm, Vị Phong nguyện sẽ mãi mãi theo hầu tỷ tỷ, nếu ngược lại, tỷ phải rời khỏi Hằng Sơn phái.
Chàng gượng cười nói:
- Có như thế Vị Phong mới không thất kính với tỷ mà cũng không làm người bàng quang trước họa của Hằng Sơn.
- Vị Phong nói vậy nghe được đó. Ta chấp nhận.
Vị Phong bước ra đứng đối diện với Cơ Hồng Thúy.
Chàng nhủ thầm trong đầu: “Không biết Vô Ảnh cước có giúp mình lần này đối mặt với quỷ nương hay không?”
Chàng vừa nghĩ vừa căng mắt nhìn Cơ Hồng Thúy. Chân diện Vị Phong căng thẳng cực độ trong khi Cơ Hồng Thúy thì lại rất bình nhiên tự tại. Mụ hít một luồng chân ngươn, hú lên một tiếng. Tiếng hú của mụ nghe tợ như tiếng ma kêu quỷ khóc. Cùng với tiếng hú đó cả một màn sát quang xanh rờn tỏa ra từ đôi bản thủ của Cơ Hồng Thúy, kết thành mạng nhện chụp tới Khắc Vị Phong.
Vị Phong liền thi triển Vô Ảnh cước. Chàng vùn vụt lướt trong mạng nhện tuyệt nhiên không để cho những đạo sát quang kia chạm vào thân ảnh mình.
Bộ pháp thần kỳ của Vị Phong khiến Cơ Hồng Thúy cũng phải ngạc nhiên, buột miệng thốt:
- Ý…
Cơ Hồng Thúy thu ngay mạng nhện sát quang nhìn Vị Phong. Mụ

nói:
- Khắc đệ thụ giáo Mê Tông bộ ở đâu?
- Đó là Mê Tông bộ ư?
- Nó là một bộ pháp thiên la địa võng, đã thất truyền trăm năm rồi. Với Mê Tông bộ của Khắc Vị Phong, Cơ tỷ có đánh trúng Vị Phong không?
Cơ Hồng Thúy buột miệng nói:
- Không!
Vị Phong thở phào một tiếng:
- Đã biết như vậy sao tỷ còn chưa rời khỏi Hằng Sơn. Thiên Minh giáo chủ không thể nói hai lời.
Chân diện Cơ Hồng Thúy đanh hẳn lại. Mụ như thể biết mình lỡ lời và không cách gì rút lại lời nói đó.
Buông tiếng thở ra, Cơ Hồng Thúy nói:
- Lần này xem như ta thua đệ vậy… nhưng không có lần sau dành cho đệ đâu.
Cơ Hồng Thúy nói rồi bước vào cỗ kiệu sơn son thếp vàng cùng bọn giáo đồ, dìu theo Di Hoa công tử Hàn Tuấn rời khỏi Hằng Sơn phái.
Thái Âm tiên tử bước ra ôm quyền nói:
- Đa tạ Khắc thiếu hiệp đã hóa giải họa kiếp cho Hằng Sơn phái.
Vị Phong vội đỡ Thái Âm tiên tử:
- Tiên nương… vãn sinh làm tất cả vì Tịnh Nghi mà thôi. Nếu không có Tịnh Nghi, vãn sinh không thể làm gì được. Thậm chí còn khó giữ được mạng của mình.
Chàng buông tiếng thở dài, trang trọng nói:
- Tạm thời Hằng Sơn đã qua kiếp họa nhưng họa kiếp võ lâm từ Thiên Minh giáo vẫn treo trên đầu mọi người. Theo ý vãn sinh, tiên nương hãy cùng tất cả mọi người đến Ô Long viện. Ô Long viện là chốn duy nhất có thể giúp mọi ni cô tránh khỏi Hằng Sơn phái.
Thái Âm tiên tử buông tiếng thở dài:
- Không ngờ cái họa này lớn như vậy. Bổn tiên nương sẽ nghe theo lời của thiếu hiệp.
- Chỉ một Cơ Hồng Thúy thôi đã có thể khuynh đảo giang hồ, nếu Nhất Thiên Can cùng kết hợp nữa vãn sinh nghĩ không còn ai đủ bản lãnh khắc chế họ.
Vị Phong thốt ra câu nói này sực nghĩ đến tà công Hấp Tinh Đại Pháp mà chàng đã chứng kiến Cơ Hồng Thúy và Nhất Thiên Can luyện trong mật thất.
Chàng bặm môi nói:
- Song Tàn Quỷ Diện còn tồn tại ngày nào thì họa kiếp còn trùng

trùng ngày đó. Tiên nương có thể thông báo điều này đến các thánh tăng ở Ô Long viện và các anh hùng hào kiệt trên giang hồ được không?
Chàng nói rồi thuật lại cách luyện tà công của Song Tàn Quỷ Diện cho Thái Âm tiên tử nghe.
Thái Âm tiên tử nghe Vị Phong thuật lại cách luyện tà công của Song Tàn Quỷ Diện mà mồ hôi toát ra đầy mặt.
- Thiếu hiệp… bằng mọi giá phải khắc trừ hai người này.
Vị Phong gật đầu:
- Theo vãn bối chỉ có một cách duy nhất là hợp nhất quần hào. Và…
Chàng lưỡng lự rồi nói:
- Vãn bối sẽ đến Tử Thành. Nếu Tử Thành có quyền năng giúp người ta độc bá võ lâm tất có võ công khắc chế Hấp Tinh Đại Pháp của Song Tàn Quỷ Diện.
Vị Phong ôm quyền:
- Thời gian không cho phép vãn bối lưu lại Hằng Sơn… Tiên nương và các vị sư thái bảo trọng. Cáo từ.
- Khắc thiếu hiệp bảo trọng.
Vị Phong quay bước đi thẳng ra cửa đại đường Quan Âm. Khi đi ngang qua xác Tịnh Ngọc, chàng khẽ buông tiếng thở dài.
Ra đến cửa chàng chạm mặt với Tịnh Nghi. Nàng sụp quỳ xuống trước mũi giày của Vị Phong.
- Khắc công tử nhận một lạy của Tịnh Nghi.
Vị Phong vội đỡ lấy nàng:
- Tịnh Nghi… đừng làm vậy.
Vị Phong nhìn vào mắt Tịnh Nghi.
Hai người nhìn nhau. Chàng nhận ra trong đáy mắt của Tịnh Nghi ánh lên nét thương cảm trìu mến.
Nàng nhỏ nhẻ nói:
- Trong tim Tịnh Nghi luôn có Khắc Vị Phong.
Nàng thốt ra câu nói đó, rồi cúi mặt nhìn xuống.
Vị Phong gượng cười đáp lời nàng:
- Trong kinh lạc của Vị Phong mãi mãi có dòng máu của Tịnh Nghi dịch chuyển để Vị Phong nhớ về Tịnh Nghi.
Chàng nắm lấy tay nàng:
- Tịnh Nghi bảo trọng.
- Vị Phong bảo trọng.
Chàng mỉm cười từ tốn nói:
- Khổng Tự gia tiền bối đang chờ Tịnh Nghi tại Ô Long viện.
Chàng nắm hai bàn tay nhỏ nhắn của nàng một lần nữa rồi mới

buông ra:
- Nhất định Vị Phong sẽ tìm đến Tịnh Nghi!
Nói rồi Vị Phong thi triển Vô Ảnh cước băng mình thoát đi. Ba vị tiên nương bước ra tận ngoài hiên đại đường Quan Âm để tiễn chàng. Trong lúc đó, Diệu Tịnh sư thái thì lại quỳ xuống trước kim thần Quan Âm bồ tát như một người biết lỗi, và muốn sám hối.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 48
Thượng tôn vương pháp thiếu hiệp hành

Dụ Tử Quân há miệng ngáp một cái thật lớn. Những tưởng đâu cái miệng của lão tọa ra bởi cái ngáp đó.
- Qua…
Lão Dụ chống tay lên cằm nhìn ra cửa. Tửu điếm của lão sao lại vắng ngắt lạ thường. Bình nhật nó đâu có vắng lặng như thế này. Hôm nay cứ như có ma quỷ ám hay sao mà chẳng có lấy một người khách ghé vào uống một chén rượu hay ăn một bát mì.
Lão Dụ thở hắt ra một tiếng:
- Hậy… sao lại lạ quá nhỉ. Hôm nay tửu điếm của mình như thể có quỷ ám không cho khách bước vào.
Lão Dụ vuốt râu rồi lấy giấy vàng mã. Từ chiều đến giờ lão đã đốt phong long hai lần rồi nhưng tửu điếm vẫn vắng ngắt, và đây là lần thứ ba.
Lão nghĩ thầm: “Có thể mình chưa đuổi hết cái tà ma quái gỡ của buổi hôm nay.”
Lão Dụ bước ra cửa. Lão chưa kịp chạm lửa đốt xếp giấy vàng mã để đuổi tà thì mươi gã nha sai xồng xộc bước đến.
Lão Dụ liền bỏ ngay ý định đốt tà ma khúm núm nói:
- Các vị quan sai… mời vào… mời vào.
Mươi gã nha sai với bộ mặt trét sáp sầm sập bước vào tửu điếm.
Lão Dụ định mở miệng hỏi những gã nha sai đó dùng gì thì Tuần phủ Hàn Châu Cao Vị, liền cúi mọp lưng xuống:
- Tiểu nhân vô cùng vinh dự được hầu hạ đại nhân.
Tuần phủ Hàn Châu vuốt râu, hừ nhạt một tiếng rồi bước thẳng qua mặt lão Dụ, chọn chiếc ghế ngay giữa tửu điếm ngồi xuống. Lão Dụ khúm núm bước theo Cao Vị.

Lão cố tạo ra một nụ cười lúc nào cũng hiện trên môi. Nụ cười đó gần như không bao giờ tắt khi tuần phủ đại nhân Cao Vị xuất hiện.
Lão Dụ vừa cười vừa giả lả nói:
- Tiểu nhân xin được hầu hạ đại nhân.
Cao Vị hừ nhạt một tiếng. Nghe tiếng hừ nhạt trong cổ họng của tuần phủ Hàn Châu, cái lưng của lão Dụ càng còng xuống hơn như thể có khối gù bất ngờ trồi trên lưng lão.
Tuần phủ Cao Vị chưa nói gì thêm, mươi người nữa bước vào tửu điếm của lão Dụ. Những người này ăn vận rất quái gỡ, cùng một thứ trang phục trắng toát, đầu đội mũ chỉ chừa có hai con mắt. Đó là những giáo đồ Thiên Minh giáo.
Lão Dụ thấy những người đó bước vào nhủ thầm trong đầu: “Quái gỡ… chuyện gì thế này?”
Mặc dù nghĩ vậy nhưng lão Dụ vẫn giả lả cười cầu tài với tuần phủ Cao Vị:
- Đại nhân… tiểu nhân được đại nhân chỉ điểm dùng những thức ăn thức uống gì ạ?
Tuần phủ Cao Vị, bất ngờ đập tay xuống bàn.
- Rầm…
Cái đập tay của vị tuần phủ Cao Vị giật thót ruột. Lão giật mình khòm lưng xuống hơn:
- Cao đại nhân.
Cao Vị gằn giọng nói:
- Lão Dụ nghe bổn quan phán đây.
Lão Dụ khòm hẳn người xuống:
- Đại nhân cứ phán ạ. Đại nhân thế nào thì tiểu nhân nghe như thế đó ạ.
Lão miễn cưỡng nhướng mày nhìn Cao Vị, lí nhí nói tiếp bằng chất giọng của tiểu nhị biết chìu khách:
- Lời của Cao đại nhân là thước vàng, thước ngọc, tiểu nhân phải ghi tạc vào tâm của mình.
Cao Vị buông một câu gằn gằn bằng một giọng thị oai:
- Tốt.
Nghe Cao Vị thốt ra câu này, lão Dụ càng khòm lưng xuống biểu thị sự thuần phục của mình.
Tuần phủ Cao Vị gằn giọng nói:
- Mau gọi Tiểu Bạch và Đại Thử ra đây!
Lão Dụ giả lả cười nhìn Cao Vị nói:
- Tửu điếm của lão Dụ có rượu ngon, thức ăn ngon, sao đại nhân không bảo tiểu nhân dọn ra, mà lại có tên tiểu quỷ lẫn nha đầu kia để

làm gì ạ?
Lão Dụ vừa nói dứt câu thì tuần phủ Cao Vị đập tay xuống bàn:
- Lão Dụ lão dám cãi lại lịnh của bổn nhân à?
Lão Dụ khòm lưng xuống:
- Thảo dân không dám… không dám.
- Vậy sao chưa gọi chúng ra đây?
Lão Dụ nhăn mặt, rồi lớn tiếng gọi:
- Tiểu quỷ… Tiểu nha đầu, hai người tham bái Cao Vị đại nhân đây.
Lão Dụ gọi rồi lắm lét nhìn tuần phủ Cao Vị.
Từ nhà sau, Di Tuyết Hân cùng Tiểu Bạch và Đại Thử bước ra.
Cao Vị nheo mày nhìn Di Tuyết Hân. Lão vuốt râu rồi nói:
- Hình như bổn nhân đã gặp cô nương rồi, cô nương có phải là Di Tuyết Cầm?
Tuyết Hân nhìn Cao Vị từ tốn nói:
- Thảo nữ là muội muội của Di tỷ tỷ.
Nàng lia mắt nhìn qua bọn giáo đồ Thiên Minh giáo rồi định nhãn nhìn tuần phủ Cao Vị:
- Thảo nữ mạo phạm hỏi đại nhân, có chuyện gì mà đại nhân cho vời Tiểu Bạch và Đại Thử?
Cao Vị đứng lên, vuốt râu nói:
- Có chuyện bổn nhân mới cho mời tiểu tử và tiểu nha đầu này.
Tuyết Hân nghiêm mặt nói:
- Đại Thử và Tiểu Bạch hẳn không làm gì nên tội chứ?
Cao Vị hơi lúng túng một chút nhưng vội chống chế:
- Phạm tội hay không phạm tội thì khi nào vào nha môn, tự khắc sẽ biết rồi phán lịnh luôn.
- Người đâu… đưa tiểu tử và tiểu nha đầu về phân đàn Thiên Minh giáo.
Bọn nha sai xông tới, Tuyết Hân khoát tay cản lại:
- Dừng tay…
Tiếng quát của nàng như có uy quyền khiến bọn nha sai liền dừng bước.
Tuyết Hân buông một tiếng thở ra rồi nói:
- Cao đại nhân… tại sao đại nhân lại muốn đưa tiểu đệ và tiểu muội muội của tôi về phân đàn Thiên Minh giáo? Nếu như tiểu đệ và tiểu muội muội có đắc tội hay phạm vào vương pháp thì đại nhân phải đưa về công đường, có gì lại đưa họ đến phân đàn Thiên Minh giáo?
Cao Vị quắc mắt nhìn nàng gằn giọng nói:
- Chuyện đó không liên quan đến cô nương.
Tuyết Hân nghiêm giọng nói:

- Sao lại không liên can? Họ là người thân của Tuyết Hân, Tuyết Hân phải biết Đại Thử và Tiểu Bạch đã làm gì chứ?
Cao Vị hừ nhạt rồi nói:
- Cô nương dám cãi lịnh bổn nhân à?
- Tiểu nữ không dám cãi lịnh đại nhân. Nhưng tiểu nữ lấy làm lạ tại sao đại nhân lại muốn bắt Tiểu Bạch và Đại Thử giao cho Thiên Minh giáo. Đại nhân đường đường là quan chi phụ mẫu của bá tính Hàn Châu. Còn Thiên Minh giáo là một giáo phái trong giang hồ. Người thực thi vương pháp thì không được quan hệ với võ lâm. Thế mà đại nhân đem con dân của mình giao nộp cho Thiên Minh giáo.
Nàng gằn giọng nói tiếp:
- Đại nhân nghĩ lại xem, đại nhân có còn xứng đáng là quan phụ mẫu hay không?
Nghe Tuyết Hân thốt ra câu nói giáo huấn này sắc mặt của Cao Vị đỏ ửng. Lão vuốt râu, chăm chẳm nhìn nàng. Lão hừ nhạt rồi nói:
- Ở đây bổn đại nhân nắm toàn quyền sinh sát. Bổn nhân muốn các ngươi như thế nào thì các ngươi phải như thế nấy.
Tuyết Hân nghiêm mặt nạt ngang:
- Đại nhân nói sai rồi. Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Đại nhân là người nắm giữ quốc pháp, vương pháp của trấn Hàn Châu để chăm lo bá tính. Nay đại nhân xem thường vương pháp, quốc pháp, thử hỏi, Thiên Minh giáo kia còn xem vương pháp và quốc pháp ra gì nữa. Những người như đại nhân nắm vương pháp và quốc pháp chỉ khiến cho loạn tặc nổi lên khắp nơi… gián tiếp làm cho Trung Thổ suy vi, ngoại bang dòm ngó.
Nàng buông một tiếng thở dài, buông giọng nói:
- Nếu còn những người như đại nhân đây chắc chắn một ngày nào đó Trung Nguyên sẽ tuyệt vong.
Cao Vị đỏ mặt:
- Ả này… Ả dám giáo huấn bổn nhân. Các ngươi còn đứng thừ ra đó. Bắt tất cả cho bổn quan.
Lão Dụ cuống quít nói:
- Cao đại nhân bớt giận… Cao đại nhân bớt giận.
Cao Vị nhìn lại lão Dụ:
- Cả lão nữa… đáng tội chết.
Lão Dụ cuống lên:
- Đại nhân… tiểu nhân.
Cao Vị quắc mắt thét lớn:
- Không cần nói nhiều… đưa tất cả về phân đàn Thiên Minh giáo.
Bọn nha sai đồng loạt xướng lên:

- Tuân lịnh Cao đại nhân.
Bọn chúng định xông đến bắt lão Dụ, Tiểu Bạch, Đại Thử cùng Tuyết Hân thì bỗng nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên:
- Đủ rồi!
Vị Phong lừng lững bước vào tửu điếm.
Cao Vị quay ngoắt lại nhìn chàng.
Vị Phong chắp tay sau lưng, tiến đến đứng án ngữ trước mặt Tuyết Hân, lão Dụ và Tiểu Bạch lẫn Đại Thử.
Tuyết Hân mừng rỡ nói:
- Vị Phong… huynh đã quay về.
Vị Phong nhìn nàng nói:
- Để Vị Phong giải quyết xong chuyện này đã.
Chàng nhìn Cao Vị, từ tốn nói:
- Tuyết Hân nói đúng sao Cao đại nhân lại không nghe? Nói Cao đại nhân không nghe, thì phải dụng đến biện pháp khác, chắc đại nhân mới mở tâm được.
Cao Vị gầm lên:
- Các người còn đứng đó nữa?
Mười gã nha sai xông tới. Vị Phong lắc vai thi triển Vô Ảnh cước phối hợp với chỉ khí, điểm vào tịnh huyệt của bọn sai nha. Bộ pháp thần kỳ của chàng phối hợp với chỉ công không chớp mắt đã loại ngay mươi gã nha sai của Cao Vị. Bọn chúng đều bị điểm huyệt bất động như những pho tượng.
Vị Phong nhìn lại bọn giáo đồ Thiên Minh giáo. Chàng từ tốn nói:
- Các ngươi hãy quay về phân đàn Thiên Minh giáo, chuẩn bị đối phó với Khắc Vị Phong.
Mười gã giáo đầu Thiên Minh giáo đồng loạt câu liêm, xông đến Vị Phong. Cao Vị hốt hoảng thối vào góc tửu điếm.
Vị Phong cau mày nói:
- Đối với giáo đầu Thiên Minh giáo bổn thiếu gia không khách sáo đâu.
Chàng vừa nói vừa phát động Huyền Công Cửu Chưởng. Bóng ảnh thủ trùng trùng điệp điệp xuất hiện vô thẳng vào bọn giáo đồ Thiên Minh giáo.
- Ầm… Ầm… Ầm…
Chỉ trong chớp mắt mươi gã giáo đồ Thiên Minh giáo đã nằm dài dưới đất bất động, có kẻ văng ra khỏi tửu điếm.
Cao Vị biến sắc, run bần bật.
Vị Phong nhìn lại Tuần phủ Cao Vị:
- Đến lượt Cao đại nhân… phàm những người giữ vương pháp mà

xem thường vương pháp, xem thường quốc pháp còn đáng tội chết gấp trăm lần những gã giáo đồ Thiên Minh giáo này.
Nghe Vị Phong thốt ra câu nói đó, sắc diện của tuần phủ Cao Vị chợt tái hẳn lại.
Lão nhìn chàng mà mặt cứ chảy xuống lộ những nét khốn khổ. Lão ngập ngừng nói:
- Công tử… bổn nhân chỉ bắt buộc phải hành theo sự chỉ huấn của Thiên Minh giáo.
Vị Phong hừ nhạt một tiếng rồi nói:
- Lão bị tà giáo buộc phải làm theo tà giáo. Thế còn gì là vương pháp? Ăn lộc của hoàng thượng, không giữ vương pháp, tội đó cũng là đáng bị tru di tam tộc.
Chàng nhìn Cao Vị, gằn giọng nói tiếp:
- Huống chi lão còn một cái tội trong quá khứ nữa. Cái tội đó hẳn lão biết rồi chứ?
Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm mặt, Cao Vị liền miễn cưỡng nói:
- Công tử… thiếu hiệp… lão phu biết lão phu sẽ chuộc tội với thiếu hiệp và Di cô nương đây… lão sẽ trả lại viện trang cho Di tiểu thư.
Vị Phong nhìn lại Tuyết Hân:
- Nàng có dám lấy lại viện trang không?
Tuyết Hân nghiêm giọng nói:
- Tuyết Hân không cần lấy lại trang viên mà chỉ muốn lão phải trả lại món nợ làm cho Di gia trang nhà tan cửa nát.
Vị Phong nhìn vào Cao Vị:
- Cao đại nhân nghĩ sao về món nợ với Di gia trang. Tuyết Hân không đòi lại Viên gia trang mà đòi lại sự công bằng. Vậy một mạng người thì phải trả một mạng người đó là vương pháp. Cao đại nhân thấy đúng không?
Cao Vị quỳ thụp xuống. Lão ôm quyền hướng về Vị Phong:
- Công tử… tha mạng cho lão phu.
- Bổn thiếu gia tha cho lão hay không còn chờ Tuyết Hân quyết định.
Chàng nhìn lại Tuyết Hân, mỉm cười rồi ghé miệng nói nhỏ vào tai nàng.
Tuyết Hân khẽ gật đầu.
Vị Phong nhìn lại Cao Vị chắp tay sau lưng.
Tuyết Hân nói:
- Cao đại nhân… nếu như Tuyết Hân cho Cao đại nhân một cơ hội lấy công chuộc tội. Lấy công trả lại những oan nợ đã vay của Tuyết Hân thì Cao đại nhân có đồng ý không?
Cao Vị gật đầu:

- Lão phu hứa… lão phu hứa.
Tuyết Hân buông tiếng thở dài nói:
- Nếu như Cao đại nhân dụng vương pháp, cùng Khắc Vị Phong thiếu gia khai trừ Thiên Minh giáo ra khỏi Hàn Châu… xem như oán nợ của đại nhân và Di gia trang không còn nữa.
- Tiểu thư… lão phu làm được chuyện đó.
Vị Phong gật đầu bước đến:
- Vậy mời đại nhân đứng lên, chúng ta cùng đàm đạo.
Cao Vị lồm cồm rồi đứng lên.
Vị Phong đưa Cao Vị và lão Dụ ngồi xuống bàn. Chàng nhìn lại nói Tuyết Hân:
- Nhờ nàng lấy cho Vị Phong bình rượu ngon.
Tuyết Hân quay vào. Một lúc sau bưng ra ba tịnh rượu. Nàng đặt xuống trước mặt mỗi người một tịnh rượu. Vị Phong từ tốn nói:
- Chúng ta sẽ cùng uống cạn tịnh rượu này.
Nói rồi Vị Phong mở nắp bầu rượu tu luôn một ngụm dài. Chàng đặt tịnh rượu xuống bàn.
Cao Vị lưỡng lự. Vị Phong nói:
- Mời đại nhân.
Lão Dụ cũng bắt chước tu cạn tịnh rượu.
Đến lượt Cao Vị. Lão dốc tịnh rượu như Vị Phong, ho sặc một tiếng. Lão nhăn mặt đặt tịnh rượu xuống bàn ngập ngừng nói:
- Rượu của lão Dụ hôm nay khó uống quá.
Vị Phong mỉm cười nói:
- Rượu khó uống vì trong rượu có độc.
Mồ hôi rịn ra trên trán Cao Vị. Lão miễn cưỡng nói:
- Công tử hạ độc bổn nhân?
- Không sai, tại hạ buộc phải hạ độc đại nhân để đại nhân tu tỉnh giữ vương pháp cho sạch. Kể từ hôm nay lão Dụ sẽ là sư gia cho đại nhân. Nếu đại nhân muốn sống sẽ phải nghe lời sư gia. Bằng ngược lại đại nhân khó lòng thoát chết bởi độc công. Đại nhân làm tốt quyền của một vị quan công minh tất có thuốc giải. Bằng như không được như vậy thì đó là ý trời.
Vị Phong đứng lên:
- Tại hạ chỉ nói thế thôi.
Lão Dụ giả lả nói:
- Đại nhân yên tâm đi… cho dù thả dàn Dụ Từ Quân có giám thị đại nhân cũng không xúc phạm đại nhân đâu.
Lão Dụ phấn khích nhìn Vị Phong.
- Vị Phong xử như vậy là tốt lắm. Đại nhân nếu không có người giám

thị cũng khó trở thành người tốt.
Vị Phong mỉm cười.
Chàng vừa cắt không điềm chỉ giải khai huyệt đạo cho bọn nha sai.
Nhìn lại Cao Vị, Vị Phong nói:
- Cao đại nhân có thể quay về nha môn để hiệu triệu bá tính Hàn Châu tẩy rửa Thiên Minh giáo ra khỏi Hàn Châu được rồi đó.
Cao Vị khẽ lắc đầu, rồi dùng ống tay áo lau mồ hôi mặt.
Lão lủi bước rời thảo điếm của lão Dụ.
Lão Dụ hối hả nói:
- Cao đại nhân… chờ sư gia theo với.
Vị Phong ra dấu cho bọn nha sai đem tất cả những cái xác của bọn giáo đồ Thiên Minh giáo đi.
Khi tất cả đi rồi, Đại Thử mới nhào đến ôm lấy Vị Phong:
- Đại ca… đệ tưởng đâu đại ca chết rồi chứ?
Vị Phong nhăn mặt lườm Đại Thử:
- Ngươi lại nói bậy nữa… lúc nào cũng muốn đại ca chết.
Đại Thử tát vào má mình:
- Đại Thử nói bậy… Đại Thử nói bậy… Khắc đại ca trường thọ vô biên không bao giờ chết.
Tiểu Bạch lườm Đại Thử:
- Ngươi chỉ nói bậy thôi và còn lẹ mồm nữa.
Vị Phong nhìn Tiểu Bạch:
- Xa nhau một thời gian chưa bao lâu mà nay muội đã lớn rồi đó. Đã ra một thiếu nữ.
Tiểu Bạch bẻn lẻn nói:
- Muội hằng ngày chỉ mong ngóng, chờ đại ca thôi.
Vị Phong nhìn sang Tuyết Hân.
Nàng nhỏ nhẻ nói:
- Cuối cùng Vị Phong cũng đã về.
- Còn bao nhiêu chuyện ở phía trước nữa. Vị Phong phải làm.
Tiểu Bạch hỏi lại:
- Huynh về rồi lại đi nữa à?
Vị Phong nắm lấy tay Tiểu Bạch:
- Huynh còn rất nhiều việc phải làm nên phải đi tiếp.
Tiểu Bạch lắc đầu:
- Huynh đừng đi nữa.
Vị Phong gượng cười rồi nói:
- Huynh rất muốn ở lại bên Đại Thử, Tiểu Bạch và Tuyết Hân nhưng võ lâm hôm nay còn Thiên Minh giáo thì Vị Phong chưa thể rút chân khỏi giang hồ.

Chàng vỗ vai Tiểu Bạch:
- Nhưng một ngày nào đó tiểu huynh sẽ rời khỏi võ lâm.
Bốn người cùng ôm lấy nhau.
Tiểu Bạch và Tuyết Hân bật ra tiếng khóc, trong khi Đại Thử thì cứ dúi đầu vào ngực Vị Phong.
Đại Thử lí nhí nói:
- Đại ca cho đệ theo đại ca với.
Nó ngập ngừng nói tiếp:
- Đại Thử đã biết cách làm Cái bang để kiếm cơm rồi.
Vị Phong thở hắt ra, lắc đầu nói:
- Đại ca không cho đệ đi làm Cái bang đâu.
- Vậy Đại Thử sẽ đi ăn trộm như đại ca.
Vị Phong bật cười thành tiếng:
- Ta cũng không muốn đệ trở thành Đạo vương đâu. Bởi cuộc đời một Đạo vương có quá nhiều phiền toái và phiền phức nữa.
Chàng nói rồi vò đầu Đại Thử:
- Đại ca muốn đệ trở thành một nho sinh thánh đạo thánh thần.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 49
Đường tới Tử Thành

Bá tính Hàn Châu cầm gậy gộc đứng trước cổng phân đàn Thiên Minh giáo, gõ cồm cộp xuống đất. Họ vừa gõ vừa nói:
- Tà giáo Thiên Minh giáo… Mau rời khỏi Hàn Châu.
- Tà giáo Thiên Minh giáo… Mau rời khỏi Hàn Châu.
- Tà giáo Thiên Minh giáo… Mau rời khỏi Hàn Châu.
Đứng trước bá tính Hàn Châu là tuần phủ Cao Vị cùng lão Dụ và nha sai công đường.
Chân diện của tuần phủ Cao Vị có vẻ căng thẳng cực độ. Thỉnh thoảng lão lại nhìn sang lão Dụ:
- Dụ sư gia… sao bổn nhân không thấy Khắc thiếu hiệp đâu cả vậy?
Lão Dụ nói:
- Ậy… đại nhân yên tâm, khi nào cần thì Khắc Vị Phong cũng xuất hiện ngay thôi.
Từ trong tòa phân đàn Thiên Minh giáo, hai hàng giáo đồ tay cầm câu liêm rầm rập bước ra. Những gã giáo đồ đó vừa đi vừa xướng:

- Thiên địa chí tôn, Thiên Minh giáo chủ.
- Thiên địa chí tôn, Thiên Minh giáo chủ.
- Thiên địa chí tôn, Thiên Minh giáo chủ.
Bọn giáo đồ Thiên Minh giáo dừng bước trước tuần phủ đại nhân Cao Vị và lão Dụ.
Gã phân đàn chủ từ trong hàng giáo đồ bước ra. Y cũng vận trang phục giống như giáo chúng Thiên Minh giáo, chỉ phân biệt có đường viền trên ống tay áo, được thêu bằng chỉ đen.
Y gằn giọng nói:
- Cao đại nhân… sao lại dám khuấy động phân đàn Thiên Minh giáo?
Cao Vị lộ vẻ bối rối và lúng túng.
Bình nhật lão là vị quan phụ mẫu của Hàn Châu nhưng hôm nay trước gã phân đàn chủ Thiên Minh giáo thì Cao Vị cứ như người ăn kẻ hầu của Thiên Minh giáo vậy.
Cao Vị bối rối nói:
- Phân đàn chủ… nếu phân đàn chủ muốn biết thì cứ hỏi lão sư gia Dụ Tử Quân sẽ rõ à. Chứ bổn quan thì rất ngưỡng mộ Thiên Minh giáo.
Gã phân đàn chủ nhìn lại Dụ Tử Quân:
- Sư gia sao lại có chuyện này?
Dụ Tử Quân giả lả cười rồi chỉ sang Cao Vị:
- Lão phu chỉ là sư gia cho Cao Vị đại nhân, đâu có biết gì. Cao đại nhân bảo sao thì lão phu làm vậy.
Nghe lão Dụ thốt ra câu nói này gã phân đàn chủ trừng mắt nhìn Cao Vị.
Tiếp nhận ánh mắt khe khắt toát lên vẻ sát nhân của gã phân đàn chủ Thiên Minh giáo, Cao Vị càng lúng túng hơn. Lão cứ như gã mắc tóc ấp a ấp úng.
Cao Vị chưa tìm được lời gì để đáp lại gã phân đàn chủ Thiên Minh giáo thì một bụm khói cuồn cuộn bốc lên trên nóc tòa nhà phân đàn Thiên Minh giáo.
Bọn giáo đồ thấy khói liền thét lên:
- Cháy… cháy…
Bọn chúng túa ra quay lại tòa phân đàn Thiên Minh giáo. Nhưng tất cả đều sững bước khi thấy từ trong tòa phân đàn Thiên Minh giáo, Khắc Vị Phong lừng lững bước ra.
Gã phân đàn chủ quay lại nhìn Vị Phong. Y lắc vai thi triển khinh công lướt đến trước mặt Vị Phong.
Gã chỉ Vị Phong gắt giọng nói:
- Ngươi dám đốt phân đàn Thiên Minh giáo?

Vị Phong nhướng mày:
- Để nó làm gì chứ?
- Ngươi biết uy quyền tối thượng của Thiên Minh giáo chủ không?
- Tất nhiên là biết. Nhưng quyền uy của giáo chủ Thiên Minh chỉ có thể khiến được tôn giá thôi chứ không thể khiến được Khắc Vị Phong.
- Khắc Vị Phong… ngươi là Khắc Vị Phong?
- Tại hạ là Khắc Vị Phong… tại hạ biết tôn giá bị buộc phải uống Quỷ Nhục cốt của Thiên Minh giáo chủ, hay đúng hơn là Song Tàn Quỷ Diện. Nếu như tôn giá rời bỏ Thiên Minh giáo, tại hạ hứa sẽ tìm ra giải dược Quỷ Nhục cốt giúp tôn giá. Bằng như ngược lại vẫn cương quyết làm thân nô nhân cho Thiên Minh giáo, Khắc Vị Phong buộc phải dụng hạ sách để tống khứ tôn giá ra khỏi Hàn Châu.
- Khắc Vị Phong tiểu tử… ngươi nói nghe hay lắm… Nhưng đâu có biết một điều… thủ cấp của ngươi được Chưởng Tôn Bộ Thần Pháp Thiên Minh giáo trả giá rồi.
- Tôn giá muốn nói đến Thượng Quan Đại Phu tiên sinh đó à? Thế lão trả giá thủ cấp của Vị Phong là bao nhiêu ngân lượng nào?
- Ai bắt được Khắc Vị Phong sẽ được thay vào chỗ của Thượng Tôn hộ pháp.
Vị Phong nhướng mày:
- Lão quỷ đó đúng là khéo đánh cờ. Thế tôn giá có thích chiếc ngai của Thượng Quan tôn giá không?
Chàng vừa dứt câu thì gã phân đàn chủ lao thẳng đến, với đôi trảo công vươn ra chực chờ thộp lấy yết hầu của Vị Phong.
Chẳng một chút e dè trước chiêu công của đối phương, Vị Phong dựng đứng song thủ, phát động Huyền Công Cửu Chưởng.
- Ầm.
Sau tiếng sấm chưởng dữ dội, gã phân đàn chủ của phân đàn Thiên Minh giáo ở Hàn Châu chẳng khác nào cánh diều bay ngược về phía sau, cắm đầu xuống đất.
- Rắc…
Y nằm dài trên mặt đất chẳng động đậy gì nữa. Sau chiêu công đón thẳng đỡ thẳng của Khắc Vị Phong, có lẽ Hắc Bạch vô thường dưới a tỳ đã kịp thu hồi gã phân đàn chủ về chầu Diêm Vương lão nhân gia.
Cái chết của gã phân đàn chủ khiến bọn giáo đầu Thiên Minh giáo rúng động, ngược lại bá tánh Hàn Châu cực kỳ phấn khích. Chẳng ai bảo ai đồng loạt xướng lên:
- Tà giáo Thiên Minh giáo mau rời khỏi Hàn Châu!

Bá tính Hàn Châu vừa xướng vừa xông vào bọn giáo đầu Thiên Minh giáo.
Sự phấn khích của bá tính Hàn Châu khiến cho bọn giáo đầu Thiên Minh giáo sợ hãi, và đồng loạt quỳ xuống:
- Tha mạng…
Vị Phong thi triển Vô Ảnh cước lướt đến án ngữ trước bọn giáo đồ Thiên Minh giáo dang rộng hai tay:
- Dừng lại!
Bá tính Hàn Châu đều đồng loạt dừng bước.
Vị Phong ôm quyền nói:
- Chư vị trưởng bối và các vị huynh đệ… thật ra những huynh đệ này đều bị buộc phải đầu nhập Thiên Minh giáo. Nay tất cả đều đã khẩn thiết xin được tha mạng, Vị Phong thỉnh cầu chư vị trưởng bối tha cho họ.
Cao Vị bước ra nói với Vị Phong:
- Khắc thiếu hiệp có thể giao những người này cho bổn nhân phán xét không?
Vị Phong mỉm cười:
- Tất nhiên rồi. Đại nhân nắm giữ vương quyền ở đây… tất phải giao cho đại nhân phán xử.
Chàng ôm quyền nói với Cao Vị:
- Vị Phong chỉ thỉnh cầu đại nhân một điều. Tất cả huynh đệ đang quỳ ở đây đều bị bắt buộc đầu nhập Thiên Minh giáo.
Chàng nhìn lại bọn giáo đồ Thiên Minh giáo từ tốn nói:
- Nếu các vị bị Thiên Minh giáo buộc đầu nhập đúng như Khắc Vị Phong nói thì hãy cởi bỏ ngay chiếc mũ quái gỡ trên đầu mình.
Ngay lập tức, bọn giáo đồ đồng loạt cởi chiếc mũ trùm lên đầu.
Tất cả đồng sụp lại:
- Cao đại nhân tha mạng.
Vị Phong nhìn lại Cao Vị:
- Họ đã thành bái cải tà quy chánh mong Cao đại nhân khoan hồng.
Cao Vị gật đầu như gặp phải quan trên của mình:
- Ờ… Ờ… bổn nhân sẽ tha mạng.
Vị Phong mỉm cười nhìn sang lão Dụ:
- Dụ tiền bối… Vị Phong nhờ Dụ tiền bối giúp Cao đại nhân thượng tôn vương pháp.
Lão Dụ vuốt râu:
- Khắc đệ yên tâm… chuyện đó lão Dụ sẽ làm rất tốt. Lão Dụ không để Khắc đệ thất vọng đâu.
- Vị Phong tin vào Dụ lão huynh. Cáo từ.

Chàng ôm quyền xá lão Dụ và Cao Vị rồi thi triển Vô Ảnh cước băng mình đi.
Vị Phong lướt đến cỗ xe song mã đã chờ sẵn chàng. Đứng trước hai con tuấn mã là Tuyết Hân và Tiểu Bạch.
Vị Phong bước đến bên hai người.
- Tuyết Hân… Tiểu Bạch… bảo trọng.
Tuyết Hân nói:
- Vị Phong… Tuyết Hân sẽ đi cùng đi với Vị Phong.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại.
Chàng buông tiếng thở dài, từ tốn nói:
- Lần này đến Tử Thành, chẳng khác nào một cuộc đánh cờ giữa Vị Phong và Thượng Quan Lân. Sẽ có người thắng kẻ bại. Kẻ bại thì phải chết. Vị Phong không muốn Tuyết Hân dấn bước cùng với Vị Phong.
Tuyết Hân bặm môi cúi mặt nhìn xuống.
Vị Phong nắm tay Tuyết Hân:
- Vị Phong sẽ quay về.
Tuyết Hân lí nhí nói:
- Càng nguy hiểm chừng nào thì Tuyết Hân càng muốn đi cùng với Khắc Vị Phong.
Vị Phong lắc đầu nói:
- Tuyết Hân, một ván cờ bày ra thì chỉ có hai đối thủ chứ không thể có ba đối thủ được. Tuyết Hân hiểu chứ?
Vị Phong nhìn lại Tiểu Bạch:
- Tiểu Bạch… muội chăm sóc cho Đại Thử và an ủi Tuyết Hân tỷ tỷ.
Tiểu Bạch gật đầu:
- Khắc đại ca.
Nàng nói rồi ôm chầm lấy Vị Phong. Vừa khóc, Tiểu Bạch vừa nói:
- Đại ca nhớ bảo trọng và quay về với muội và Đại Thử.
- Đại ca sẽ quay về mà.
Chàng nhìn sang Tuyết Hân:
- Hãy cho Vị Phong một nụ cười…
Tuyết Hân ngẩng lên nhìn chàng. Nàng gượng cười. Mặc dù là một nụ cười gượng nhưng đóa hoa hàm tiếu đó cũng tuyệt đẹp chẳng có nữ nhân nào khả dĩ sánh bằng.
Vị Phong đáp lại nàng cũng bằng nụ cười mỉm, rồi thoát lên cỗ xe. Vị Phong ra roi thúc đôi tuấn mã kéo cỗ xe tiến về phía cổng trấn Hàn Châu.
Chàng toan nhìn lại thì nghe Tiểu Bạch thét lớn:
- Đại ca đừng quay lại.

Vị Phong bỏ ngay ý định nhìn lại Tuyết Hân và Tiểu Bạch, rồi ra roi thúc đôi tuấn mã phi nước đại rơi ngay khỏi Hàn Châu.
Vị Phong đến được hẻm vực Tiêu Diêu môn cũng là lúc mặt trời đã xế bóng. Chàng nhìn hẻm vực Tiêu Diêu môn, hai bên là hai vách đá dựng đứng thẳng tắp, nó đúng là một cái bẫy chết người nếu có sự mai phục ở đây.
Chàng bước xuống đất, nheo mắt suy nghĩ. Mặc dù đường vào hẻm vực vắng lặng và yên ắng. Nhưng sự vắng lặng và yên ắng đó gợi lên trong đầu chàng một lời cảnh báo về cái chết đang rình rập.
Chàng với tay lấy bầu rượu dốc lên tu luôn một ngụm dài rồi bước lên trước hai con tuấn mã.
Vị Phong vuốt ve hai con ngựa, từ tốn nói:
- Vì bá tính… chúng ta phải có sự hy sinh.
Chàng vuốt bờ vai ngựa.
- Vị Phong và hai ngươi mặc dù không cùng một giống nòi, nhưng ta sẽ không quên sự hy sinh của hai ngươi.
Chàng nói rồi trút vò rượu xuống đất rưới trước mặt hai con ngựa.
Vị Phong buông tiếng thở dài:
- Vị Phong sẽ nhớ mãi sự hy sinh này.
Chàng nói xong quất vào mông đôi tuấn mã. Chúng cất tiếng hí lồng lộng rồi kéo cả cỗ xe lao vùn vụn về phía hẻm vực Tiêu Diêu Môn.
Đôi tuấn mã kéo cỗ xe vừa vượt Tiêu Diêu Môn thì một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra.
Sau tiếng nổ đó cả cỗ xe và đôi tuấn mã như thể tan ra thành cát bụi trông thật khủng khiếp.
Chân diện Vị Phong sa sầm.
Chàng thi triển Vô Ảnh cước lướt phía Tiêu Diêu Môn.
Từ hai bên hẻm vực, bọn hắc y nhảy rầm rập xuất hiện lao ra. Vị Phong trong cơn phẫn nộ, trước cái chết của đôi tuấn mã bởi hỏa pháo gài sẵn ngay cửa vào Tiêu Diêu Môn mà dụng đến Huyền Công Cửu Chưởng phối hợp với Vô Ảnh cước.
Hàng loạt những chiếc bóng ảnh thủ trùng trùng điệp điệp do chàng phát tác ra, tạo ra một vòng lưới tử vong chụp tới bọn hắc y nhân.
Thây người đổ xuống như một trái rụng khỏi cành.
Khi Vị Phong vượt qua Tiêu Diêu Môn đến được đỉnh, nhìn lại sau lưng Vị Phong một bãi tha ma ngổn ngang.
Chàng bặm môi trước cảnh đao sắt do mình tạo ra.
Thượng Quan Lân từ sau một tảng đá bước ra dưới đỉnh Thiên Trụ.
Lão nhăn mặt nhìn lên Khắc Vị Phong:
- Khắc tiểu tử… ngươi khá lắm.

Vị Phong nhìn xuống lão:
- Thượng Quan tiên sinh còn con cờ nào đem ra thí nữa không?
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu nhìn Vị Phong cười khẩy. Nghe tiếng cười của lão bất giác xương sống Vị Phong gay lạnh.
Vị Phong cau mày bởi tiếng cười của Thượng Quan Đại Phu. Lão cắt ngang tràng tiếu ngạo tự thị rồi trang trọng nói:
- Tiểu tử nói hay lắm… phàm người đánh cờ thì phải biết thí chốt thôi thì không đủ mà còn phải biết bắt xe. Chốt thì ta đã thí hết cả rồi. Và bây giờ thì phải bắt xe.
Lão vuốt râu rồi nói:
- Tiểu tử đừng buộc lão phu phải thí luôn cả con xe Khắc Vị Phong đó.
- Thượng Quan tiên sinh làm gì được Khắc Vị Phong nào?
Thượng Quan Đại Phu mỉm cười nhún, vai nói:
- Khắc tiểu tử… chỉ một vỗ tay của ta thôi… cả đỉnh Thiên Trụ sẽ bay lên tận trời xanh. Cho dù ngươi có luyện thành kim cương bất hoại cũng khó mà giữ được mạng mình.
Mặt Vị Phong sa sầm. Chàng nghe giọng nói của Thượng Quan Đại Phu đoán ngay lão nói thật chứ không phải là lời nói suông.
Thượng Quan Đại Phu nói tiếp:
- Lão phu nói ngươi hẳn không tin nhưng đó là sự thật.
Lão đắc ý cười to:
- Dưới ngọn Thiên Trụ, hay đúng hơn dưới chân ngươi là một quả núi hỏa pháo. Mà chỉ một tiếng vỗ tay của bổn nhân, cả quả núi sẽ tan thành bình địa.
Vị Phong buông tiếng thở dài.
Vị Phong miễn cưỡng nói:
- Nếu lão cho Thiên Trụ tan thành bình địa thì cả ba thứ báu vật Long Kiếm, Ngọc Kỳ Lân và Phụng Tiên cũng tan thành bình địa. Tử Thành mãi mãi là Tử Thành, chẳng một người nào đến được nó.
Thượng Quan Đại Phu ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa rút trong ngực áo ra một chiếc hỏa pháo, nắm gọn trong bàn tay.
Thượng Quan Đại Phu nhìn Vị Phong từ tốn nói:
- Khắc Vị Phong… ngươi đến Tử Thành với mục đích gì?
Vị Phong trừng mắt nhìn Thượng Quan Đại Phu:
- Thượng Quan tiên sinh thừa biết mục đích của Khắc Vị Phong khi muốn đến Tử Thành.
- Ngươi không nói ra ta cũng đoán được mà. Mục đích của ngươi tìm đến Tử Thành nhằm hy vọng phát hiện một môn võ công tuyệt thế có thể khắc chế được Song Tàn Quỷ Diện. Đúng không nào?

- Vị Phong không phủ nhận mục đích của mình.
Thượng Quan Đại Phu vuốt râu từ tốn nói:
- Tiểu tử ngươi nghĩ xem, nếu như để cho cả tòa Thiên Trụ này cũng bởi ngươi tan thành tro bụi thì đâu còn ai có thể tìm đến Tử Thành ngõ hầu có đặng võ công tái thế khắc trị Hấp Tinh Đại Pháp của Song Tàn Quỷ Diện.
Vị Phong gật đầu:
- Thượng Quan tiên sinh nói rất đúng.
- Nếu không có ai khắc chế được Song Tàn Quỷ Diện thì sẽ có bao nhiêu đứa trẻ vô tội phải chết nào?
Thượng Quan Đại Phu ngửa mặt cười khành khạch.
Vừa cười lão vừa nói:
- Chắc chắn với từ tâm của Khắc Vị Phong… ngươi không muốn những đứa trẻ vô tội kia phải chịu chết oan. Huống chi bây giờ lão phu đã tập hợp được trên vài trăm đứa trẻ, chuẩn bị cống nạp cho Song Tàn Quỷ Diện.
Nghe Thượng Quan Đại Phu thốt ra câu nói này, chân diện Vị Phong nóng bừng như thể có cả một gáo nước sôi tạt vào mặt mình.
Chàng rít giọng nói:
- Thượng Quan tiên sinh…
Thượng Quan Đại Phu khoát tay:
- Sao tiểu tử không gọi ta là Thượng Quan thúc thúc?
Vị Phong miễn cưỡng nói:
- Thượng Quan thúc thúc…
Thượng Quan Đại Phu phá lên cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:
- Ta rất thích nghe câu nói này của ngươi.
Vị Phong buông tiếng thở dài:
- Thượng Quan thúc thúc… thúc thúc trước đây là người đạo mạo, danh tiếng lừng lẫy khắp Trung Nguyên. Đi đến đâu cũng được bá tính ngưỡng mộ, trọng thị. Sao không lấy điều đó làm sự thành đạt hoặc tôn chỉ cho mọi hành động của mình? Thúc thúc lấy sự ngưỡng mộ của bá tánh để điểm tô thêm danh tiếng của mình. Chứ còn lấy cái ác e rằng khi bá tính biết được, thúc thúc khó có chỗ dừng chân.
Thượng Quan Đại Phu gắt giọng quát:
- Khắc Vị Phong… ngươi ngậm cái miệng của ngươi lại đi. Ngươi nên nhớ ta đã từng là một kỳ thủ vô địch, tất biết phải dụng cờ như thế nào.
Lão hừ nhạt nói tiếp:
- Ngươi đã làm ô nhục danh uy của ta còn gì có sự ngưỡng mộ của

thiên hạ chứ. Trong tâm tưởng của thiên hạ, Thượng Quan Đại Phu tiên sinh hôm nào giờ chỉ còn là một gã hợm hĩnh, nếu nói như ngươi là truồng giáo, giáo chủ gì đó.
Nghe lão thốt ra câu nói này, Vị Phong đỏ mặt để nén tiếng cười chực phát ra ngoài.
Thượng Quan Đại Phu nhìn chàng gắt giọng nói:
- Khắc tiểu tử… ngươi chỉ có một sự lựa chọn duy nhất là phải trao lại những báu vật kia cho Thượng Quan lão phu.
Vị Phong buông tiếng thở dài rồi nói:
- Trao lại Ngọc Kỳ Lân, Long Kiếm và Phụng Tiên cho thúc thúc chẳng khác nào giao thêm cái họa cho bá tánh nữa.
- Họa lớn thì đã có rồi, đâu cần đến Thượng Quan Đại Phu này.
Vị Phong buông tiếng thở dài.
Thượng Quan Đại Phu cười khẩy, rồi nói:
- Tiểu tử không có sự lựa chọn nào khác đâu. Nếu ngươi không chìu theo ý của ta thì… Song Tàn Quỷ Diện sẽ kết tạo một họa kiếp máu chảy thành sông, thây chất thành núi đó. À… ta cũng cho ngươi biết luôn, Song Tàn Quỷ Diện muốn giữ được sự son sắc của mình thì mỗi con trăng phải dụng một đôi đồng nam và đồng nữ để thụ hấp nguyên khí giữ sức tươi trẻ của mình. Hãy trao trọng trách khắc trị Song Tàn Quỷ Diện cho lão phu.
Vị Phong thở ra. Chàng nhỏ nhẻ gật đầu:
- Thôi được… Vị Phong đồng ý với tiên sinh. Nhưng tiên sinh phải thề giữa trời đất tiệt diệt Song Tàn Quỷ Diện.
Thượng Quan Đại Phu cầm hỏa pháo đưa qua khỏi đầu. Lão chưa kịp nói thì một bóng người vụt lướt qua, vươn trảo công thộp lấy chiếc hỏa pháo.
Thượng Quan Đại Phu phát hiện ra điều đó, thì đã muộn. Người kia đã đoạt được hỏa pháo trên tay lão.
Người nọ ôm lấy chiếc hỏa pháo, nói với Vị Phong:
- Vị Phong đừng tin lời của lão quỷ Thượng Quan. Lão quỷ sẽ hủy ngươi một khi ngươi trao ba báu vật kia cho lão.
Nghe giọng nói của Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên, Vị Phong không khỏi bất ngờ.
Hoàng Khởi Nguyên nói với Vị Phong rồi, nhìn lại Thượng Quan Đại Phu:
- Thượng Quan lão tặc… ta và ngươi đã thề cùng sinh tử với nhau. Do đó ta và lão phải cùng chết với nhau.
Thượng Quan Đại Phu biến sắc:
- Lão quỷ… ngươi định…

- Ta định chuộc tội với ái nữ của mình.
Hoàng Khởi Nguyên nói rồi lao thẳng đến Thượng Quan Đại Phu.
Thượng Quan Đại Phu hốt hoảng dựng chưởng vỗ vào Hoàng Khởi Nguyên.
Lão vừa vỗ chưởng vừa nói:
- Ngươi chết thì chết một mình ngươi thôi.
Chưởng của Thượng Quan Đại Phu vỗ ngay vào ngực Hoàng Khởi Nguyên.
- Ầm…
Nhận trọn một chưởng của Thượng Quan Đại Phu nhưng Hoàng Khởi Nguyên vẫn nghiến răng lao đến. Lão ôm chầm lấy Thượng Quan Đại Phu, rồi nện chiếc hỏa pháo vào đá.
Một tia lửa phát ra bén vào hỏa pháo.
Thượng Quan Đại Phu thét lên:
- Hoàng Khởi Nguyên… ngươi điên rồi.
Hoàng Khởi Nguyên ôm chặt lấy thắt lưng của Thượng Quan Đại Phu:
- Thượng Quan lão tặc đã chết lâu rồi, đâu thể nào sống được. Ngươi biết thí chốt, còn ta thì biết thí tướng. Bởi vì ta nghiệm ra, Vị Phong mới là kỳ thủ, biết đánh cờ. Còn ngươi chỉ là kẻ hủy cờ.
Thượng Quan Đại Phu bấu hữu thủ vào yết hầu Hoàng Khởi Nguyên. Lão vừa bấu vừa nói:
- Buông ta ra!
Hai mắt Hoàng Khởi Nguyên trợn trừng, với đôi ngươi tưởng như sắp lọt ra ngoài.
Lão gầm lên:
- Không… ta không buông ngươi đâu. Ta sẽ cùng chết với ngươi.
Vạn Xuân trang chủ Hoàng Khởi Nguyên nói dứt câu thì một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra làm rung chuyển cả ngọn Thiên Trụ. Vị Phong chứng kiến thân pháp hai người vọt lên cao, rồi rơi thẳng xuống đáy vực thẳm sâu hun hút.
Chàng quỳ xuống nhìn trời nhẩm nói:
- Hoàng trang chủ… Vị Phong đa tạ trang chủ…
Vị Phong nói rồi hành đại lễ với tất cả sự thành bái của mình.
Một lúc sau, chàng mới đứng lên, lấy Phụng Tiên khoác vào người.
Vị Phong dang rộng đôi tay. Tấm lụa Phụng Tiên như một con chim phụng hoàng, nâng người Vị Phong, rời ngọn Thiên Trụ lao qua vực chẳng khác nào một cánh chim đại phụng hoàng.
Chàng vượt qua khe vực sâu hun hút lướt đến một thung lũng với những khu vườn hoa bạt ngàn.

Ngay giữa thung lũng đó là một cổng thành cũ. Phía dưới có một con thạch kỳ lân bằng đá hoa cương đang nhe nanh múa vuốt với tất cả thần uy của loài tứ linh chực chờ lấy mạng bất cứ người nào muốn xông qua cổng thành.
Trước mặt con thạch kỳ lân một trụ đá với dòng chữ: “Tri Thiên Mạng.”
Vị Phong bước đến trước con thạch kỳ lân. Chàng nhẩm đọc dòng chữ đó suy nghĩ một lúc rồi lấy Ngọc Kỳ Lân đặt lên trụ đá, đối diện với con thạch kỳ lân khổng lồ.
Trụ đá từ từ quay vòng vừa lún sâu xuống đất. Khi trụ đá quay vòng, Vị Phong cảm tưởng cả mặt đất rung chuyển dữ dội. Mặc dù chàng đã luyện được Vô Ảnh cước nhưng vẫn không thể đứng vững bởi sự rung chuyển đó.
Một hiện tượng huyền bí xuất hiện. Phía sau chiếc cổng thành cổ từ từ xuất hiện một tòa lâu nguy nga tráng lệ mà trước đó hoàn toàn không thấy gì cả.
Sự rung chuyển đó cũng khiến con thạch kỳ lân khổng lồ trượt qua bên để lộ ra một lối đi thẳng đến cổng thành cổ.
Vị Phong bước theo lối đi đó tiến qua cổng thành cổ đi thẳng tới trước cửa tòa lâu nguy nga tráng lệ.
Đứng trước cánh cửa khổng lồ cực kỳ kiên cố, Vị Phong suy nghĩ một lúc rồi rút Long Kiếm tra vào lỗ khóa.
- Cạch…
Cửa tòa lầu tự động dịch chuyển mở ra. Chàng bước vào tòa lâu nguy nga tráng lệ đó.
Vị Phong không thể nào tưởng tượng được trên đầu chàng là những viên dạ minh châu lấp lánh tợ như bầu trời đầy sao. Còn chung quanh là những đống vàng khối óng ánh. Cả một kho tàng mà bất cứ ai nằm mơ cũng không thể nào hình dung được.
Đảo mắt nhìn qua khắp chung quanh, Vị Phong nghĩ thầm: “Đúng là một kho tàng liên thành. Thảo nào Đại Liêu không mơ đến. Nếu làm chủ kho tàng này thì có thể khởi động một cuộc xâm chiếm Trung Nguyên mà không cần phải nghĩ đến chuyện nuôi binh tướng nữa.”
Vị Phong nhìn về phía cánh cửa vàng ròng ngay giữa chính điện. Chàng tiến thẳng đến cánh cửa đó. Vị Phong toan đặt tay vào đẩy cánh cửa đó nhưng một sự linh cảm buộc chàng phải rút tay lại. Thứ linh cảm chết chóc xuất hiện trong chàng khiến Vị Phong phải e dè. Chàng quan sát cánh cửa bằng vàng ròng đó mới phát hiện ra trên cánh cửa có những chiếc gai rất nhỏ, nhìn kỹ mới thấy.
Vị Phong thở phào một tiếng: “Mình vừa mới thoát chết.” Chàng nhìn

lên cánh cửa thấy dòng chữ: “Nhị Thánh chi mộ.”
Vị Phong lui lại ba bộ, quỳ xuống nhẩm khấn:
- Nhị Thánh hiển linh chỉ giáo cho Khắc Vị Phong biết cách khắc trị Hấp Tinh Đại Pháp của Song Tàn Quỷ Diện.
Chàng khấn rồi cúi xuống hành lễ.
Khi Vị Phong ngẩng lên thì cánh cửa bằng vàng ròng tự mở ra lúc nào mà chàng không hay biết.
Vị Phong mừng rỡ bước qua vòm cửa đó. Sau cánh cửa là một gian thư phòng với bốn bức vách, tất cả đều được dát vàng óng ánh.
Ngay giữa thư phòng là di thân của một cao tăng và một vài đạo trưởng ngồi kiết già, mắt hướng ra một phiến đá phẳng lì không có lấy dòng chữ nào.
Bốn vách thạch thất đều có đồ hình vẽ lại những thế võ do hai người trao đổi với nhau.
Vị Phong thở phào nghĩ: “Hẳn đây là võ công của Nhị Thánh lưu lại.”
Chàng nghĩ như vậy rồi bước đến phiến bồ đề bằng đá thứ ba đặt sau lưng Nhị Thánh hành bái thành kính. Vị Phong nói:
- Vãn bối Khắc Vị Phong tham bái nhị vị thánh tiên sư.
Kể từ lúc đó, Vị Phong bắt đầu tham khảo những đồ hình khắc trên vách thư phòng. Mỗi một đồ hình là một chiêu thức cực kỳ tinh xảo và huyền bí, nhưng có sự hỗn độn mà Vị Phong không thể nào thẩm thấu được.
Chàng càng chú tâm đến những đồ hình thì đầu óc như thể bị rối tung lên bởi sự hỗn độn trong những đồ hình kia. Thậm chí có lúc Vị Phong tưởng như mình phát cuồng bởi sự huyền bí trong những đồ hình khắc trên mặt thất.
Mồ hôi rưới ra ướt đẫm trán chàng mà chàng vẫn không sao lý giải được hiện tượng đó.
Vị Phong buông tiếng thở dài rồi bước đến ngồi vào phiến bồ đoàn bằng đá. Đến lúc này chàng mới phát hiện ra di thể của Nhị Thánh đều hướng về phiến đá phẳng lì như có ẩn ý gì đó.
Vị Phong nheo mày, rồi theo tư thế của Nhị Thánh hướng mặt nhìn vào phiến đá phẳng lì giống như họ. Một cảm giác hư vô, thanh thản xâm chiếm lấy tâm thức chàng.
Cảm giác vô thức khiến Vị Phong thoát khỏi những cảm giác hỗn độn do những đồ hình khắc tạo trong thần trí của chàng. Rồi chẳng bao lâu sau chàng như người tham thiền nhập định, để tâm thức thoát ra khỏi cái xác phàm tục chìm vào cảnh giới hư vô, bỏ hẳn thực tại.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 50
Tàng kiếm giai nhân

Dao Yến Bình đứng bên ô cửa, nhìn xuống khu hoa viên bao bọc quanh tòa Di Hoa lầu. Phong thái của nàng bây giờ không còn là một thảo nữ như hôm nào mà đã là một trang tiểu thư đài các. Hay đúng hơn là một kỹ nữ đẹp nhất đại kỹ viện Trung Châu. Trong bộ trang phục bằng bạch y trắng toát, từ nàng như có một sức quyến rũ mê hồn tỏa ra khiến bất cứ một nam nhân nào chiêm ngưỡng thảy cũng đều ngơ ngẩn và nghĩ ngay đến giấc mộng giao tình. Dao Yến Bình giờ đây đã là một đóa hoa đẹp nhất trong muôn vạn đóa hoa đang khoe hương, khoe sắc. Một đóa hoa rực rỡ Dao Yến Bình trong thời kỳ sung mãn nhất, đẹp nhất.
Cát Thiếu Tường đẩy cửa, lăn chiếc ghế đặc chủng vào biệt phòng của nàng. Dao Yến Bình quay lại.
Cát Thiếu Tường ngắm nàng. Y điểm nụ cười mỉm, tỏ vẻ hài lòng bởi nhan sắc siêu phàm xuất chúng của Dao Yến Bình.
Y lăn chiếc ghế đặc chủng đến trước mặt nàng. Nhìn Dao Yến Bình, Cát Thiếu Tường từ tốn nói:
- Nàng đúng là trang mỹ nhân đẹp nhất trên thế gian này. Ta đã chọn không lầm.
Yến Bình nhỏ nhẻ đáp lời Cát Thiếu Tường:
- Nếu Yến Bình không nhờ có thiếu gia thì không thể trở thành một trang mỹ nữ như hiện nay.
Cát Thiếu Tường gật đầu:
- Nàng biết nghĩ như thế thì tốt.
Cát Thiếu Tường lăn chiếc ghế đến cạnh bàn. Yến Bình tự biết gã muốn gì liền bước đến cầm lấy tịnh rượu chuốc ra chén.
- Yến Bình hầu thiếu gia.
Cát Thiếu Tường gật đầu đón chén rượu uống cạn. Y đặt chén rượu xuống bàn, Yến Bình toan chuốc thêm rượu vào chén thì Cát Thiếu Tường cản lại.
Y nhìn nàng nói:
- Ta không muốn uống nữa đâu.
Yến Bình trả tịnh rượu lại chỗ cũ rồi nhún nhường nói:
- Thiếu gia có điều gì sai khiến Yến Bình?
Cát Thiếu Tường ve cằm, từ tốn nói:
- Bổn thiếu gia muốn nhờ nàng làm một chuyện cực kỳ hệ trọng.

Nhưng trước hết bổn thiếu gia muốn hỏi nàng. Nàng có xem bổn thiếu gia là ân nhân của nàng không?
Yến Bình khẽ gật đầu:
- Nếu không có thiếu gia thì Dao Yến Bình mãi mãi chỉ là một thảo nữ đâu có đặng như ngày hôm nay. Hôm nay Yến Bình trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là nhờ có thiếu gia. Cái ân này Yến Bình không bao giờ quên.
Cát Thiếu Tường ve cằm gật đầu:
- Tốt. Bổn thiếu gia giúp cho nàng thấy được mình, thấy được cái thực của một con người phải sống như thế nào. Nếu nàng vẫn còn nghĩ đến chuyện cũ…
Y buông tiếng thở dài:
- Nàng sẽ làm cho ta thất vọng đó.
Yến Bình nhỏ nhẻ nói:
- Yến Bình không dám nghĩ đến những chuyện cũ mà.
Cát Thiếu Tường nhìn nàng. Y mỉm cười rồi nắm lấy tay nàng:
- Yến Bình… Nếu nàng hoàn thành chức trách này, bổn thiếu gia chỉ mang ân nàng mà còn ban thưởng hậu hĩ. Nàng sẽ có được những thứ mà nàng muốn, lụa là, gấm vóc, hoặc tất cả những đồ trang sức mà nàng thích.
Yến Bình hơi khom người xuống:
- Đa tạ thiếu gia, chỉ cần làm cho thiếu gia vui vẻ, Yến Bình mãn nguyện rồi.
Cát Thiếu Tường gật đầu.
Y nghiêm giọng nói:
- Ta muốn nàng bồi tiếp một người.
- Dạ…
Cát Thiếu Tường thở dài nói tiếp:
- Người này không tầm thường. Y là Thiên Minh giáo chủ Nhất Thiên Can. Thiên Minh giáo chủ Nhất Thiên Can hiện thời là quyền sinh sát đối với bất cứ môn phái nào trong võ lâm. Nói một cách nào đó y ngang nhiên trở thành Minh Chủ võ lâm.
Yến Bình nhìn Cát Thiếu Tường.
Cát Thiếu Tường nhìn nàng, từ tốn nói:
- Nàng hãy ngồi xuống đi.
Yến Bình ngồi xuống chiếc đôn đối diện với Cát Thiếu Tường. Thiếu Tường nhìn Yến Bình nói tiếp:
- Nàng có một nhan sắc trời ban. Một nhan sắc khuynh nước khuynh thành mà không một gã nam nhân nào có thể cưỡng lại được sự thèm muốn khi đối diện với nhan sắc của nàng.

Y thở ra, rồi nghiêm giọng như huấn thị Yến Bình:
- Bổn thiếu gia muốn nàng dụng nhan sắc kia như một thứ binh khí. Một thứ binh khí hay một thứ võ công vô tiền khoáng hậu.
Đôi chân mày lá liễu của Dao Yến Bình nhíu lại. Nàng nhỏ nhẻ hỏi:
- Yến Bình không hiểu ý của thiếu gia.
Cát Thiếu Tường mỉm cười nói:
- Ý của bổn thiếu gia là muốn nàng biến Nhất Thiên Can thành một gã nô tình, sùng bái nhan sắc của nàng, để rồi khiến y như một gã nô nhân thực hiện những hoài bão của bổn thiếu gia.
Cát Thiếu Tường nắm lấy tay Yến Bình:
- Bổn thiếu gia nghĩ nàng làm được. Và còn làm tốt nữa.
- Yến Bình sẽ làm tất cả vì thiếu gia.
Cát Thiếu Tường gật đầu:
- Tốt lắm. Một khi nàng đã biến Nhất Thiên Can thành một gã nô nhân, điều đầu tiên hãy nói với y… chép lại tất cả những bí kíp võ công của y. Nhất là Hấp Tinh Đại Pháp. Nàng làm được chuyện này xem như đã lập được công lớn với Cát Thiếu Tường. Bổn thiếu gia sẽ không quên nàng đâu, và nhất định bổn thiếu gia sẽ trọng thưởng.
Yến Bình nhỏ nhẻ nói:
- Thiếu gia đã tin tưởng Yến Bình, nhất định Yến Bình sẽ làm được và không để cho thiếu gia phải thất vọng.
Cát Thiếu Tường nhìn Yến Bình khẽ gật đầu:
- Bổn thiếu gia hy vọng nàng không làm ta thất vọng.
Yến Bình nhỏ nhẻ nói:
- Dạ.
Thiếu Tường nhìn Yến Bình từ tốn nói:
- Hãy trang điểm lại thật đẹp, thật lộng lẫy để bồi tiếp Nhất Thiên Can.
- Yến Bình tuân lệnh.
- Nàng ngoan ngoãn lắm.
Thiếu Tường nhìn lại Dao Yến Bình một lần nữa rồi lăn chiếc ghế đặc chủng rời gian biệt phòng của nàng. Hắn vừa lăn ghế vừa nghĩ: “Có được Nhất Thiên Can, Cát Thiếu Tường sẽ thống trị võ lâm.”
Khi hắn nghĩ điều đó thì Dao Yến Bình đã ngồi trước tấm gương đồng sáng ngời. Nàng cẩn thận chăm chút lại mái tóc và hai bờ môi mọng đỏ của mình.
Yến Bình ngắm nhìn bóng mình trong tấm gương đồng nhẩm nói:
- Nhan sắc của nàng là một binh khí, một thứ võ công tối thượng. Biến Nhất Thiên Can giáo chủ thành một gã nô tình, nô nhân để sai khiến gã.

Nàng bặm hai cánh môi vào thỏi son, rồi vuốt mái tóc mai óng ả.
Dao Yến Bình buông tiếng thở dài. Nàng nhỏ giọng nói:
- Dao Yến Bình… phải chăng đây là cơ hội để ngươi đòi lại món nợ mà ngươi đã ôm ấp từ bao lâu nay đối với Cát Thiếu Tường?
Nhất Thiên Can từ từ vén tấm rèm lụa. Lão đứng ngây ra như một pho tượng bởi vẻ đẹp siêu phàm thoát tục của Dao Yến Bình. Nàng không có vẻ gì của một thiếu nữ nơi chốn lầu xanh mà lại toát ra vẻ đoan thục của một thiếu nữ xuân thì thẹn thùng.
Yến Bình nhìn Nhất Thiên Can. Đôi thu nhãn của nàng vừa to vừa đen láy ngây thơ như một đôi mắt nai hiền hòa.
Nhất Thiên Can cảm thấy rạo rực trong lòng trước nhan sắc của Yến Bình. Lão cũng phát hiện ra chút gì đó gọi là trong ánh mắt của giai nhân làm sao Yến Bình có thể tịnh tâm được khi đập vào mắt nàng là một gã công tử mái tóc bạc trắng xóa, cùng với nước da tái nhờn. Nước da của xác chết thì đúng hơn.
Nhất Thiên Can chắp tay sau lưng ngắm nhìn Yến Bình những tưởng như muốn thâu tóm nhân dạng của nàng vào hai con ngươi hau háu của lão.
Lão vuốt cằm rồi nói:
- Đẹp… đẹp… đẹp lắm…
Cùng với lời nói đó Nhất Thiên Can từ từ đưa tay tới đặt vào trang phục của nàng.
Yến Bình không cản tay lão mà ôn nhu hỏi:
- Tôn giá là giáo chủ Thiên Minh giáo Nhất Thiên Can?
Nhất Thiên Can rút tay lại:
- Cát Thiếu Tường chưa nói với nàng à?
- Yến Bình muốn thẩm chứng lại người có phải là Thiên Minh giáo chủ hay không.
Nhất Thiên Can khẽ gật đầu:
- Chính ta là Thiên Minh giáo chủ Nhất Thiên Can.
Yến Bình từ từ rời khỏi tràng kỷ. Mùi xạ hương thoang thoảng từ cơ thể nàng tỏa ra xông vào mũi Nhất Thiên Can. Mùi xạ hương đó càng khiến cho lão quỷ thêm phần rạo rực. Lão đặt tay lên vai nàng:
- Cát Thiếu Tường bảo nàng hầu hạ bổn nhân.
Vừa nói Nhất Thiên Can vừa toan cởi bỏ y phục của Yến Bình, nhưng nàng đã giữ tay lão lại.
Đôi chân mày Nhất Thiên Can cau lại:
- Yến Bình không muốn hầu hạ ta?
Yến Bình nhìn vào mắt lão:
- Được hầu hạ Thiên Minh giáo là phúc của Dao Yến Bình. Nhưng

lúc này đây Yến Bình thỉnh cầu giáo chủ một chuyện. Nếu như giáo chủ không thực hiện thì giết Yến Bình chết đi.
Mặt Nhất Thiên Can sa sầm:
- Chưa một ai dám đòi hỏi bổn tọa.
- Chưa ai dám nhưng Yến Bình dám.
Nhất Thiên Can bất giác rút tay lại khoanh tay trước ngực. Lão nhìn Yến Bình:
- Nàng đẹp lắm… vậy nàng muốn đòi hỏi gì nơi bổn tọa?
Yến Bình mỉm cười, nhìn Nhất Thiên Can.
Bộ mặt với nước da tái nhờn của lão khiến nàng có chút e dè lo lắng, nhưng để khỏa lấp nỗi e dè đó, nàng nghĩ đến Cát Thiếu Tường, nghĩ đến những gì mà nàng đã trải qua trong Di Hoa lầu. Nghĩ đến sự đày đọa và bỉ ổi mà Thiếu Tường buộc nàng phải nhận lãnh.
Yến Bình ôn nhu nói:
- Giáo chủ có biết vì sao Thiếu Tường lịnh cho Yến Bình hầu hạ giáo chủ không?
Nhất Thiên Can cười khẩy rồi nói:
- Y muốn bổn tọa đỡ đầu đại kỹ viện Trung Châu của gã. Gã tiểu tử đó biết nhìn người và cũng biết dựa vào người.
Yến Bình lắc đầu:
- Không như giáo chủ nghĩ đâu.
Nhất Thiên Can tò mò hỏi:
- Nàng muốn nói gì?
- Giáo chủ có thấy Yến Bình đẹp không?
Nhất Thiên Can gật đầu:
- Nàng rất đẹp… bổn tọa chưa từng thấy ai đẹp như nàng. Có thể nói vừa gặp nàng thì bổn tọa đã rạo rực xuân tình rồi.
Yến Bình mỉm cười nói:
- Chính vì Yến Bình có nhan sắc trời ban nên Thiếu Tường mới bảo Yến Bình hầu hạ giáo chủ. Hầu hạ người để dùng nhan sắc đó như một thứ binh khí, khiến giáo chủ thành nô nhân. Hay đúng hơn là dẫn dụ giáo chủ vào lưới tình để người chép lại bí kíp võ công gì đó cho y.
Mặt Nhất Thiên Can đanh lại:
- Hắn muốn như vậy ư?
Yến Bình gật đầu:
- Hắn muốn như vậy!
- Thế tại sao nàng lại nói với bổn tọa chứ?
- Yến Bình hận Cát Thiếu Tường.
Nhất Thiên Can phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Nàng hận Cát Thiếu Tường và đặt ra câu chuyện vừa rồi để bổn tọa giết Thiếu Tường.
Yến Bình lắc đầu:
- Không phải đặt ra câu chuyện đó mà là sự thật. Nếu như giáo chủ muốn Yến Bình hầu hạ người thì phải bắt Cát Thiếu Tường biến thành một gã Cái bang khốn khổ, tìm cái ăn trước cửa đại kỹ viện Trung Châu.
- Chuyện đó không khó với bổn tọa nhưng bổn tọa muốn nàng minh chứng những điều nàng vừa nói ra lúc nãy.
Yến Bình hơi cúi người xuống:
- Yến Bình rất sẵn lòng minh chứng điều mình vừa nói.
Nàng bước lại bàn, lấy bút mực và một xấp giấy hồng điều. Nhất Thiên Can bước theo nàng. Lão đứng bên Yến Bình, vòng tay qua tiểu yêu nàng.
Yến Bình không phản kháng lại hành vi của Thiên Minh giáo chủ.
- Yến Bình cần bút tích của giáo chủ để chứng inh những điều mình vừa nói.
Nhất Thiên Can gật đầu. Lão cầm bút chấm mực rồi viết luôn khẩu quyết võ công “Hấp Tinh Đại Pháp.”
- Đây là khẩu quyết Hấp Tinh Đại Pháp của bổn tọa.
Lão ve cằm mỉm cười với nàng.
Yến Bình nhún người nói:
- Đa tạ giáo chủ.
- Không cần phải đa tạ, chỉ cần nàng chứng minh điều nàng vừa nói thì bổn tọa sẽ ưu ái và cho nàng cơ nghiệp của Cát Thiếu Tường.
Yến Bình nhỏ nhẻ đáp lời lão:
- Yến Bình không cần cơ nghiệp của Cát Thiếu Tường mà chỉ muốn hắn phải trả lại những gì mà hắn đã vay của Yến Bình.
Nhất Thiên Can gật đầu nhìn Yến Bình nói:
- Giờ thì nàng hầu hạ bổn tọa chứ?
Yến Bình lắc đầu:
- Khi nào Yến Bình chứng minh điều mình vừa nói với giáo chủ và thấy Cát Thiếu Tường trả nợ thì sẽ hầu hạ giáo chủ bằng tất cả tấm lòng nhiệt thành của Dao Yến Bình.
Nhất Thiên Can cười khẩy rồi nói:
- Tốt. Nàng làm cho bổn tọa hứng thú đó.
Yến Bình nhìn vào mắt Nhất Thiên Can:
- Giáo chủ hãy theo Yến Bình.
Yến Bình rời biệt phòng, đi thẳng đến Di Hoa lầu. Cát Thiếu Tường thấy nàng bước vào Di Hoa lầu trố mắt nhìn:

- Yến Bình… sao không ở lại hầu hạ Nhất Thiên Can giáo chủ mà quay về đây?
Yến Bình mỉm cười nhìn Thiếu Tường:
- Thiếu gia đã quên những gì thiếu gia căn dặn Yến Bình à?
Đôi uy nhãn, đầy nét gian trá của Thiếu Tường sáng hẳn lên trước mặt.
- Đây là bút tích của Thiên Minh giáo chủ. Những gì viết trong tấm giấy này là bí kíp võ công của Thiên Minh giáo chủ.
Nàng bước đến trao tờ giấy vào tay Cát Thiếu Tường:
- Thiếu gia hãy xem qua có phải vậy không?
Thiếu Tường lia mắt nhìn qua những dòng chữ của Nhất Thiên Can. Y đắc ý phá lên cười khanh khách. Thiếu Tường vừa cười vừa nói:
- Yến Bình… Nàng giỏi lắm… không ngờ chỉ trong thời gian ngắn mà nàng đã khiến được lão quỷ kia biến thành nô tình.
Thiếu Tường ngửa mặt cười vang dội. Y vừa cười vừa nói:
- Tàng kiếm giai nhân… đúng là tàng kiếm giai nhân.
Thiếu Tường đang cao hứng thì chợt nghe giọng nói u hồn của Nhất Thiên Can cất lên:
- Cát Thiếu Tường… ngươi quá đắc ý rồi đó.
Thiếu Tường giật mình. Y xoay chiếc ghế đặc chủng nhìn ra cửa. Thiên Minh giáo chủ lừng lững bước vào. Trong khi Dao Yến Bình lui bước đến bên lão.
Thiếu Tường biến sắc:
- Chuyện này là thế nào… sao…
Nhất Thiên Can cười gằn từng tiếng rồi nói:
- Tiểu tử thúi. Ngươi cũng có bản lĩnh của một độc nhân đó. Biết dụng đến tuyệt kế “tàng kiếm giai nhân.” Nhưng trước khi ngươi dụng chiêu thức thì phải nên biết một điều: Giai nhân mà ngươi sử dụng phải là người ngưỡng mộ ngươi, chứ không phải là kẻ thù của ngươi.
Nhất Thiên Can ve cằm:
- Ngươi gian trá nhưng lại không sâu đậm.
Sắc diện Thiếu Tường tái dần ra. Y lặp bặp nói:
- Yến Bình… nàng phản bội ta.
- Yến Bình hận ngươi thì đúng hơn. Yến Bình muốn nguyền rủa ngươi nữa.
Nàng nhìn lại Nhất Thiên Can:
- Giáo chủ giờ đã tin Yến Bình rồi chứ?
Nhất Thiên Can gật đầu:
- Ta tin nàng.

Lão nhìn lại Cát Thiếu Tường:
- Tiểu tử, ngươi còn gì để nói nữa không?
Thiếu Tường tái mặt hẳn ra. Y miễn cưỡng nói:
- Bổn thiếu gia muốn… muốn…
Y ngập ngừng như thể không nói ra lời rồi bất thình lình khởi động cơ quan ám tiễn trong chiếc ghế đặc chủng. Một màn ám khí dày đặc từ dưới gầm ghế đặc chủng rào rào phóng ra như mưa sa.
Sự bất ngờ đó khiến Nhất Thiên Can gần như không có phản ứng gì. Nhưng ám khí của Cát Thiếu Tường phát tác chạm vào thân ảnh lão như chạm phải một pho tượng bằng đá bất bại, rơi rào rào xuống đất.
Duy chỉ có Dao Yến Bình thì nhận một lúc ba chiếc ám tiễn vào ngực nàng.
Nàng ôm lấy ngực lảo đảo thối bộ rồi ngã xuống sàn.
Nhất Thiên Can gầm lên:
- Tiểu tử… ngươi đáng chết.
Nhất Thiên Can vừa nói vừa lướt đến thộp trảo vào đỉnh đầu Cát Thiếu Tường.
Trảo công của lão bấu lấy đại huyệt Bách Hội của vị thiếu gia Kim Tiền bang.
Bộp… thủ cấp của Cát Thiếu Tường vỡ toang trong trảo thủ của Thiên Minh giáo chủ. Cát Thiếu Tường nhận một cái chết thê thảm mà tuyệt nhiên không thốt được lời nào.
Nhất Thiên Can giết chết Cát Thiếu Tường mới sực nhớ đến Dao Yến Bình. Lão lướt đến đỡ lấy nàng:
- Yến Bình… nàng có sao không?
Yến Bình nhìn lão. Nàng điểm nụ cười mỉm:
- Tiểu nữ không thể hầu hạ được tôn giá rồi. Đa tạ tôn giá đã giúp tiểu nữ trả được cái hận từ lâu ấp ủ trong lòng.
Nhất Thiên Can cau mày:
- Tên tiểu tử quỷ quyệt đó.
Lão nhìn lại Yến Bình:
- Bổn tọa sẽ cứu nàng… bổn tọa buộc nàng phải sống để hầu hạ bổn tọa.
Lão vừa nói vừa vận công toan truyền qua Yến Bình thì nàng đã trút hơi thở cuối cùng.
Trên miệng nàng vẫn còn nụ cười khổ sở.
Nhất Thiên Can ôm xác Yến Bình. Lão lầu bầu nói:
- Cát Thiếu Tường tiểu tử… bổn tọa xé xác ngươi.
Lão đặt Yến Bình xuống sàn gạch quay lại xác Cát Thiếu Tường.

Trong cơn phẫn nộ cùng cực, Nhất Thiên Can dùng trảo xé xác Cát Thiếu Tường như một con thú dữ vừa bị cướp mất miếng mồi ngon. Nay phải trút sự phẫn nộ của kẻ đã cướp miếng mồi ngon của lão.
Sau khi trút cơn phẫn nộ, Nhất Thiên Can mới quay lại xác của Dao Yến Bình. Lão nhìn thi thể nàng. Vẻ đẹp thoát phàm vẫn toát ra từ thân ảnh của Dao Yến Bình, mặc dù giờ chỉ còn là cái xác bất động. Nhưng dù chỉ là cái xác bất động, vẫn khiến cho Nhất Thiên Can rạo rực trước vẻ đẹp siêu phàm đó.
Thiên Minh giáo chủ bế thân thể Dao Yến Bình lên khỏi sàn gạch đưa đến đặt lên tràng kỷ. Lão cởi bỏ y phục nàng. Lão chiêm ngưỡng thể xác với tất cả sự kiến tạo hoàn mỹ của hóa công.
Lão càng chiêm ngưỡng thân ảnh Dao Yến Bình càng cảm thấy rạo rực vô cùng và cuối cùng thì lão không thể nào dằn được cơn rạo rực bùng cháy trong tâm thức trước cái xác vô hồn, vô cảm đó.
Lão tự cởi bỏ trang phục rồi ôm chặt lấy cái xác của Dao Yến Bình.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 51
Di tình hoang dâm

Di Hoa công tử Hàn Tuấn nâng đôi chân của Cơ Hồng Thúy. Y từ từ ngẩng mặt nhìn lên. Cơ Hồng Thúy đang nhìn gã. Di Hoa công tử Hàn Tuấn điểm nụ cười mỉm gợi tình rồi nói:
- Hàn Tuấn mãi mãi sẽ là nô tình của nương nương.
Cơ Hồng Thúy đáp lại bằng nụ cười xởi lởi. Mụ nhướng mày nói:
- Bổn nương không thích nghe những lời nói đó mà chỉ thích sự thành thật của ngươi thôi.
Hàn Tuấn hơi sượng sùng trước lời nói nhạt nhẽo này của Cơ Hồng Thúy. Gã nghĩ thầm trong đầu: “Nếu mụ không phải là giáo chủ Thiên Minh giáo thì Di Hoa công tử Hàn Tuấn đâu thèm để mắt đến mụ. Mụ không đáng để bổn công tử nhìn tới chứ đừng hòng đòi xách giày cho bổn công tử.”
Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Di Hoa công tử Hàn Tuấn lại hành động khác. Gã dụng tất cả những tri thức của một nam nhân, chinh phục nữ nhân bằng những xúc cảm dục tình.
Di Hoa công tử áp môi vào đôi chân của Cơ Hồng Thúy, mặc dù gã có phần tởm lợm bởi nước da tái nhờn, tái nhợt của Cơ Hồng Thúy

đập vào mắt. Để khỏa lấp sự tởm lợm đó, Di Hoa công tử buộc phải nghĩ đến những thứ võ công mà Cơ Hồng Thúy tới đây sẽ truyền thụ cho gã.
Y cố làm hết tất cả những gì có thể để tạo ra cảm xúc nơi mụ ma đầu này chỉ với hy vọng sẽ có được võ công của mụ.
Cơ Hồng Thúy nằm duỗi dài trên tràng kỷ cho Hàn Tuấn mơn trớn mình. Mụ cảm nhận rõ mồn một chiếc lưỡi ấm áp của Hàn Tuấn đang rảo chậm rãi qua từng làn da thịt mụ. Mụ hưởng thụ những cảm giác mơn trớn của Di Hoa công tử Hàn Tuấn mà sực nghĩ đến Khắc Vị Phong.
Mụ nghĩ thầm: “Tên tiểu tử Khắc Vị Phong đó sao không làm được những gì như gã Di Hoa công tử họ Hàn này.”
Dù bất cứ trong hoàn cảnh nào, hay trong tình huống nào, hoặc đang thả mình vào những cảm giác hoan lạc, Cơ Hồng Thúy vẫn không quên được Khắc Vị Phong. Mụ có cảm tưởng Khắc Vị Phong đã khắc sâu vào tâm vào não của mụ không thể nào quên được.
Trong khi Di Hoa công tử kích động thân thể Cơ Hồng Thúy thì ngược lại mụ không thể tập trung vào những gì mà Hàn Tuấn tạo ra. Có chăng chỉ là chút sảng khoái trong tâm tưởng Cơ Hồng Thúy vì những cảm giác mà Hàn Tuấn mang đến.
Mụ buột miệng hỏi:
- Ngươi làm như thế này bao nhiêu lần rồi?
Câu hỏi của mụ khiến Di Hoa công tử sững sờ. Gã không thể tìm được câu trả lời cho Cơ Hồng Thúy mà phải ngậm miệng phát ra những tiếng ư ử.
Nghe tiếng ư ử như chó đòi ăn của Di Hoa công tử, Cơ Hồng Thúy phá lên cười khanh khách. Mụ vừa cười vừa nói:
- Ngươi làm gì mà thèm thuồng như vậy?
Hàn Tuấn chỉ muốn ngồi bật lên mà thóa mạ Cơ Hồng Thúy, nhưng y không dám làm điều đó.
Y cố nén những cảm giác tởm lợm đang dâng trong tâm tưởng mà cúi xuống áp đôi môi vào đầu nhũ hoa của Cơ Hồng Thúy. Khi miệng y đã ôm cứng lấy đầu nhũ hoa của mụ quỷ diện, thì cảm giác tởm lợm bất giác trào lên khiến cho gã không dằn được.
Di Hoa công tử ho sặc một tiếng rồi nôn luôn ra người của Cơ Hồng Thúy.
Cơ Hồng Thúy không chút giận dữ bởi hành vi của Hàn Tuấn mà ngược lại còn bật cười khằng khặc. Hàn Tuấn nghe tiếng cười của mụ quỷ bất giác nổi đầy gai ốc. Xương sống gã như có một luồng hàn khí xuất hiện chạy ngược lên đến tận ót.

Cơ Hồng Thúy ngồi lên. Mụ ôm lấy đầu Hàn Tuấn, ghìm vào chỗ chất bã mà gã vừa nôn ra người mụ.
Mụ vừa ghì đầu Di Hoa công tử vừa nói:
- Chàng hãy liếm sạch cho thiếp đi.
Lời nói của mụ quỷ như một mệnh lệnh buộc Di Hoa công tử phải thực hiện. Gã cố lắm mới áp môi vào đúng chỗ chất bã vừa nôn ra đó và rồi cơn tởm lợm lại trỗi lên. Gã lại nôn tiếp. Cơ Hồng Thúy phá lên cười khằng khặc khi Hàn Tuấn nôn thốc, nôn tháo, nôn đến độ quẳng cả ruột.
Mụ chờ cho Di Hoa công tử nôn hết tất cả những gì chứa trong bụng ra người mụ, đến lúc đó mới đè ngửa họ Hàn xuống tràng kỷ.
Cơ Hồng Thúy nhìn Di Hoa công tử bằng ánh mắt khắt khe của một ma nữ vô hồn, vô thức. Mụ cất giọng nhão nhoẹt, nũng nà, nũng nịu:
- Đến lượt ta giúp cho Hàn công tử.
Mụ nói rồi ngồi xổm lên người Di Hoa công tử Hàn Tuấn quằn người bởi hành động dâm loạn của mụ. Hắn cố chịu đựng với chút hy vọng mình sẽ sống.
Cơ Hồng Thúy bấu mười ngón chỉ vào cổ Di Hoa công tử Hàn Tuấn. Mụ gằn giọng nói:
- Ngươi đâu có tình với ta, mà chỉ muốn võ công của ta thôi. Ta biết ngươi đang nghĩ gì.
Mụ vừa nói vừa bóp chịt mười ngón tay vào cổ Di Hoa công tử trong khi vẫn tiếp tục những động tác giao tình ngồi trên người họ Hàn.
Di Hoa công tử giẫy giụa nhưng khốn nỗi chẳng thể nào cử động được vì đã bị Cơ Hồng Thúy điểm huyệt. Gã nhận ra ngay rõ từng chút từng chút mười ngón tay của mụ quỷ diện đang bóp chịt dần vào khí quản.
Mắt của Di Hoa công tử đứng nhưng chỉ có màu đen thẳm trước mắt gã mà thôi. Gã cảm thấy mình đang khó thở và cho đến khi không thở được nữa.
Khoảnh khắc sau cùng mà gã nhận được trước khi tiêu diêu xuống cõi a tỳ địa phủ là sự bùng nổ lần cuối. Sự bùng nổ đó làm cho sinh lực gã mất hẳn chẳng khác nào ngọn đèn vụt tắt lịm bởi chẳng còn dầu.
Cơ Hồng Thúy bước xuống tràng kỷ nhìn xác Di Hoa công tử Hàn Tuấn hừ nhạt một tiếng rồi nhẩm nói:
- Bọn nam nhân các người đáng được hưởng cái chết như vậy đó.
Mụ phun một bãi nước bọt vào xác của Di Hoa công tử rồi thản nhiên bước vào gian Hoàng thi sảnh, ngâm mình xuống hồ nước tẩm hương hoa.

Mụ trầm mình trong làn nước hương, dùng tay xoa nắn thân thể mình mà nhắm mắt nghĩ đến Khắc Vị Phong.
Mụ chợt mở mắt lớn tiếng phán lịnh:
- Tần Á Mỵ.
Lịnh của Cơ Hồng Thúy phán ra, Tần Á Mỵ vội vã bước vào Hoàng thi sảnh. Mụ nhìn Tần Á Mỵ, ôn nhu nói:
- Nàng hãy cởi bỏ trang phục vào trong này với bổn nương.
Tần Á Mỵ cúi đầu nhỏ nhẻ nói:
- Tần Á Mỵ tuân lệnh nương nương.
Tần Á Mỵ cởi bỏ trang phục của mình, rồi bước vào hồ nước cùng với Cơ Hồng Thúy. Hai người ngồi đối diện với nhau. Cơ Hồng Thúy ngắm đôi gò bồng đảo căng tròn của Tần Á Mỵ. Mụ đặt tay lên đôi quả tuyết lê căng cứng từ tốn nói:
- Ngươi đẹp lắm!
- Đa tạ nương nương đã khen Á Mỵ.
Cơ Hồng Thúy khẽ gật đầu. Mụ tiếp tục mơn trớn thân thể của Á Mỵ vừa nói:
- Tại sao chúng ta cứ phải là cái bóng của bọn nam nhân? Chúng có đáng để nữ nhân chúng ta hầu hạ không?
Á Mỵ im lặng không đáp lời mụ.
Mụ nâng cằm nàng:
- Nói cho ta biết xem.
Á Mỵ nhỏ nhẻ nói:
- Nếu nam nhân làm được tất cả những việc trên đời thì nữ nhân cũng làm được.
Cơ Hồng Thúy phá lên cười.
Mục cắt đứt tràng tiếu ngạo rồi ôm chầm lấy Tần Á Mỵ.
Mụ nhỏ nhẻ nói vào tai nàng:
- Ngươi có kinh tởm ta không?
Tần Á Mỵ lắc đầu:
- Không… mà ngưỡng mộ nương nương thì đúng hơn.
Lời của Á Mỵ vừa tan trên hai cánh môi thì Cơ Hồng Thúy ôm lấy đầu nàng. Mụ chăm chẳm nhìn vào mắt Á Mỵ, rồi từ từ áp mặt sát vào mặt nàng. Lưỡi của mụ liếm qua hai cánh môi của Á Mỵ, mà hai cánh môi của nàng chợt hé ra như thể náo nức chờ đợi cái gì đó. Chiếc lưỡi nóng và ẩm ướt của Cơ Hồng Thúy thọc sâu vào miệng của Tần Á Mỵ. Theo một cảm giác gần như vô thức, Tần Á Mỵ lập lại nụ hôn của Cơ Hồng Thúy. Hai chiếc lưỡi như quấn chặt lấy nhau. Cùng với sự quấn chặt của hai chiếc lưỡi thì họ ôm cứng như thể không muốn rời xa nhau ra nữa.

Cơ Hồng Thúy và Tần Á Mỵ quấn nhau làm một. Họ cùng cất ra những tiếng rên biểu cảm sự khoái lạc đang cuộn chảy trong họ. Nước trong hồ đầy sóng bởi sự bùng nổ của hai người. Họ đúng là một cặp uyên ương quái gỡ trong cảnh giới hoan lạc đầy chất dung tục và nồng nhiệt.
Cơ Hồng Thúy và Tần Á Mỵ chỉ rời nhau ra khi cơ thể họ rã rời bởi sự nhiệt tình tìm kiếm cảm giác lạ kỳ từ thể xác. Cả hai nhìn nhau, và như phát hiện ra điều gì đó mà bất giác phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của họ khiến cho nước dao động mạnh hơn.
Và khi cả hai cùng ngưng cười thì lại quấn chặt lấy nhau. Họ lại đi tìm những xúc cảm hoang dâm mà mãi chẳng bao giờ thỏa mãn được.

CỬU CHƯỞNG HUYỀN CÔNG

Hồi 52
Khởi hưng chính đạo

"Chí tôn thiên địa, Thiên Minh giáo."
"Chí tôn thiên địa, Thiên Minh giáo."
"Chí tôn thiên địa, Thiên Minh giáo."
Tiếng xướng của bọn giáo đồ Thiên Minh giáo vang động cả không gian tĩnh lặng trước ngôi tam quan Ô Long viện.
Các vị cao tăng Ô Long viện cùng quần hào bạch đạo võ lâm đang đứng thành hàng ngang trước tòa đại hồng bảo điện.
Phía đối diện là Thiên Minh giáo chủ Song Tàn Quỷ Diện Cơ Hồng Thúy và Nhất Thiên Can. Sau lưng họ là những ma đầu nổi tiếng trong chốn giang hồ. Những ma đầu trước đây đã mai danh ẩn tích, nay đồng loạt tái xuất giang hồ, quy kết về với Thiên Minh giáo. Sau những đại ma đầu khét tiếng đó là chúng giáo đồ Thiên Minh, đang lớn tiếng thị uy.
Cơ Hồng Thúy và Nhất Thiên Can chắp tay sau lưng với vẻ mặt khinh khỉnh.
Cả hai nhìn về phía quần hào bạch đạo và các vị cao tăng Ô Long viện bằng ánh mắt sát thần, hừng hực sát khí.
Nhất Thiên Can lớn tiếng nói:
- Bọn trọc các ngươi mau vào báo cho Vô Tướng thần tăng lão quỷ ra đây để bổn giáo chủ và phu nhân đòi nợ. Nếu lão trọc quỷ đó

không ra thì hôm nay ta sẽ san bằng Ô Long viện của các ngươi.
Đại Bi phương trượng, tay lần chuỗi bồ đề bước ra:
- A di đà phật. Nhị vị thí chủ là Thiên Minh giáo chủ. Hai người đã tựu thành tà công Hấp Tinh Đại Pháp. Lão nạp cầu khẩn nhị vị thí chủ lấy đức làm đạo mà rời bỏ ma chướng, quay về nẻo Phật môn.
Chân diện của Nhất Thiên Can cứ nghệch ra bởi câu nói của Đại Bi phương trượng. Trông lão chẳng khác nào một gã ngố thật tức cười.
Lão quay sang Cơ Hồng Thúy:
- Nàng nghe lão trọc già nói cái gì chứ?
Cơ Hồng Thúy gật đầu:
- Nghe rất rõ.
- Vậy chúng ta phải làm gì với lão trọc Ô Long này?
- Theo ý Nhất huynh, chúng ta sẽ làm gì?
- San bằng Ô Long viện.
Cơ Hồng Thúy nhìn lại quần hùng hắc đạo:
- Các ngươi nghe Nhất Thiên Can giáo chủ nói gì không?
Quần hùng hắc đạo đồng loạt xướng lên:
- Chí tôn thiên địa, Thiên Minh giáo chủ san bằng Ô Long viện.
Tiếng xướng của quần hùng hắc đạo còn cất lên lanh lảnh thì một tiếng hú lồng lộng từ cõi thượng giới vọng xuống lấn át cả tiếng xướng của bao nhiêu người.
Tiếng hú như rồng ngân khỏa lấp những câu xướng ngôn tự thị của quần hùng hắc đạo, buộc tất cả đều ngưng bặt. Cục trường bất giác trở nên im ắng lạ thường. Trong sự im ắng đó, người ta cảm nhận một điều rõ rệt nhất đó là sự chết chóc rờn rợn đâu đó chực chờ tước lấy mạng con người.
Khắc Vị Phong với khinh công như nước chảy mây trôi thoắt cái đã lướt đến bên cạnh Đại Bi phương trượng.
Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy nhìn chàng. Nhất Thiên Can nói:
- Khắc tiểu tử… ngươi đến thật đúng lúc quá.
Vị Phong chắp tay sau lưng bước ra đối mặt với Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy. Chàng nhìn Song Tàn Quỷ Diện ôn nhu nói:
- Vị Phong buộc phải đến đúng thời khắc nhị vị mong mỏi nó phải đến. Song Tàn Quỷ Diện hẳn nhớ lời giao kết của Vị Phong và hai người chứ?
Cơ Hồng Thúy nhướng cao đôi chân mày hết cỡ nhìn chàng, miễn cưỡng nói:
- Ngươi muốn giao thủ với chúng ta?
Vị Phong gật đầu:
- Không sai. Hôm nay có đủ mặt tất cả anh hùng hào kiệt trong giang

hồ, cả hắc đạo bạch đạo. Có cả những vị thánh tăng Ô Long viện, Khắc Vị Phong sẽ thay mặt sư tôn Vô Tướng Thần Tăng bồi tiếp Song Tàn Quỷ Diện như đã giao kết với nhau.
Nhất Thiên Can phá lên cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:
- Khắc tiểu tử… ngươi chán sống rồi à?
Vị Phong thản nhiên đáp lời Nhất Thiên Can:
- Cuộc đấu chưa khởi sự sao tôn giá lại nói như thế? Thật ra Khắc Vị Phong cũng chẳng muốn thêm chuyện ân oán với nhị vị trưởng bối nhưng vì Song Tàn Quỷ Diện đã luyện tà công Hấp Tinh Đại Pháp, buộc Vị Phong phải bước vào cuộc giao thủ này.
Nhất Thiên Can sa sầm mặt gằn giọng nói.
Lời của Thiên Minh giáo chủ được bọn giáo đồ phụ họa theo:
- Chí tôn thiên địa, Thiên Minh giáo chủ.
- Chí tôn thiên địa, Thiên Minh giáo chủ.
- Chí tôn thiên địa, Thiên Minh giáo chủ.
Những lời xướng ngôn của bọn giáo đồ Thiên Minh giáo như thể tạo ra sự phấn khích cho Song Tàn Quỷ Diện.
Nhất Thiên Can rít giọng nói:
- Khắc tiểu tử… hôm nay bổn tọa không giết ngươi thề không đứng trong trời đất này nữa.
Lão nói rồi quay sang Cơ Hồng Thúy:
- Nàng có đồng ý với ta không?
Cơ Hồng Thúy gật đầu nhìn Vị Phong gằn giọng nói:
- Khắc Vị Phong… ta cũng sẽ lấy mạng ngươi. Nếu không biến ngươi thành cái xác khô mục rữa, ta không đứng dưới mảnh đất Trung Nguyên này nữa.
Vị Phong từ tốn nói:
- Vậy nhị vị còn chờ gì nữa mà chưa ra tay?
Câu nói này của chàng tăng thêm sắc na ngời ngời sát khí trên khuôn mặt của Cơ Hồng Thúy và Nhất Thiên Can.
Cả hai đồng loạt vận Hấp Tinh Đại Pháp. Họ tạo ra hai bức mành khí xanh rờn. Sau khi tạo ra hai bức màn khí Hấp Tinh Đại Pháp, Song Tàn Quỷ Diện chia làm hai. Cơ Hồng Thúy bên trái, Nhất Thiên Can bên phải, kết hợp thành một gọng kềm kẹp lấy Khắc Vị Phong.
Tất cả quần hùng bạch đạo lẫn các cao tăng Ô Long viện không khỏi lo lắng cho Khắc Vị Phong khi chàng lọt vào giữa gọng kềm của Song Tàn Quỷ Diện.
Trong khi quần hào lo lắng thì Khắc Vị Phong lại rất dửng dưng, có vẻ chờ đợi kỳ biến xảy đến.
Hai bức màn khí Hấp Tinh Đại Pháp từ từ ép đến chàng. Vị Phong

dang rộng song thủ. Chàng không muốn tạo ra thứ công phu gì khác thường giống như Song Tàn Quỷ Diện, mà giống như người buộc phải dang tay chống chỏi không để cho hai tấm màn khí công Hấp Tinh Đại Pháp chạm đến chưởng ảnh của Khắc Vị Phong. Không một tiếng sấm chưởng nào phát ra, nhưng quanh Vị Phong lại xuất hiện màn khí công hộ thể với bảy đường hào quang sáng ngời thật rực rỡ. Tấm màn khí chết chóc Hấp Tinh Đại Pháp khi chạm vào chưởng ảnh của Vị Phong thì bị chặn lại. Một hiện tượng kỳ dị độc nhất vô nhị võ lâm xảy ra.
Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy nhận ra Hấp Tinh Đại Pháp không có phát huy lực hấp thụ chân khí của Vị Phong, mà ngược lại như thể bị chặn đứng bởi một bức vách vô hình nhưng kiên cố hơn sắt thép.
Nhất Thiên Can hú lên một tiếng thật lớn dồn tất cả nguyên ngươn chân khí tựu thành của mình vào tấm màn khí đó.
Cơ Hồng Thúy cũng dồn nguyên ngươn của mình vào tấm màn tử vong chết người.
Vị Phong cảm nhận ra ngay điều đó.
Bất thình lình, chàng rút chưởng ảnh lại, lao vút lên trên không như một chiếc pháo thăng thiên. Hai tấm màn khí Hấp Tinh Đại Pháp của Cơ Hồng Thúy và Nhất Thiên Can vô hình trung đối kháng với nhau. Hai tấm màn Hấp Tinh Đại Pháp nhập lại làm một. Một luồng xoáy khí xanh rờn xuất hiện khi hai bức màn đó hòa quyện với nhau.
Cơ Hồng Thúy và Nhất Thiên Can hoàn toàn bất ngờ bởi sự biến hóa của Khắc Vị Phong. Cả hai không kịp thu hồi nguyên ngươn mà vô tình sử dụng tà công phát triển uy lực hấp tinh hút lấy nhau.
Nhất Thiên Can lẫn Cơ Hồng Thúy bị trượt dài trên mặt đất rồi lao thẳng vào nhau:
- Ầm…
Cả hai bắn ngược ra.
Từ trên cao, Khắc Vị Phong phát động năm đạo ngũ quang đánh bổ xuống dòng xoáy khí Hấp Tinh Đại Pháp.
- Ầm…
Dòng xoáy khí Hấp Tinh Đại Pháp vỡ tan rồi hút vào hư không.
Đến bấy giờ Song Tàn Quỷ Diện mới lồm cồm đứng dậy. Một sự thay đổi không một ai ngờ được. Cơ Hồng Thúy và Nhất Thiên Can mới đây còn là những người tràn đầy tuổi thanh xuân, nay thì đã biến thành một lão bà và lão ông lụ khụ. Thậm chí lưng họ còng hẳn xuống, không thẳng người lên được.
Vị Phong lướt đến đứng đối mặt với Song Tàn Quỷ Diện.

Nhất Thiên Can thều thào nói:
- Ngươi… ngươi đã phế bỏ tất cả Hấp Tinh Đại Pháp của bổn tọa.
Chàng từ tốn đáp lời Nhất Thiên Can:
- Không phải Vị Phong phế bỏ tà công của nhị vị mà tự nhị vị hủy diệt nhau.
Nhất Thiên Can như một lão già lẩm cẩm nhìn lại Cơ Hồng Thúy:
- Mụ già… mụ hủy diệt ta.
Cơ Hồng Thúy trừng mắt nhìn lão:
- Lão già… chính lão hủy diệt ta.
Cả hai mắng nhiếc lẫn nhau như thể hai kẻ thù bất đội trời chung rồi lao vào cấu xé nhau. Sự thay đổi đột ngột của Song Tàn Quỷ Diện khiến quần hào cứ há hốc ra nhìn họ.
Cơ Hồng Thúy và Nhất Thiên Can quấn chặt lấy nhau. Họ há miệng cắn vào cổ nhau như hai con chó điên quyết định kẻ sống người chết. Khi Nhất Thiên Can và Cơ Hồng Thúy buông nhau ra thì yết hầu đã bị cắn đứt lìa.
Hai vòi máu tươi đỏ mặt đất.
Vị Phong buông tiếng thở dài. Chàng lắc đầu nhìn Song Tàn Quỷ Diện vì biết cả hai sẽ chết bởi đã bị tẩu hỏa nhập ma.
Cơ Hồng Thúy ghì tay Nhất Thiên Can. Cả hai nhìn nhau như hai con thú dữ bị trọng thương rồi ngã nhào ra sau, cong người trút hồn ra khỏi xác.
Cái chết của Song Tàn Quỷ Diện Thiên Minh giáo chủ khiến cho quần hào hồn siêu phách lạc. Chẳng ai bảo ai, tất cả đồng rầm rập ngay bước tháo chạy khỏi Ô Long viện.
Đại Bi phương trượng cùng những cao tăng Ô Long viện thở phào một tiếng nhẹ nhõm như vừa thoát qua họa kiếp diệt vong trùng trùng.
Quần hùng bạch đạo hoan hỷ vây lấy Khắc Vị Phong và thỉnh cầu chàng đảm nhiệm chức vị Minh chủ võ lâm để phát dương chính đạo.
Mọi người còn đang hoan hỷ với những việc xảy ra tại Ô Long viện thì Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vĩnh xuất hiện.
Y thét lớn:
- Khắc Vị Phong…
Nghe tiếng Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vĩnh, quần hào dạt hẳn ra sau.
Vị Phong cau mày nhìn Đàm Quốc Vĩnh:
- Đàm tôn giá…
- Đàm mỗ đến để dẫn ngươi đi.
Vị Phong ngơ ngác:
- Đàm tôn giá định dẫn Vị Phong đi đâu?

- Đi đến cái nơi ngươi phải đến.
Đôi chân mày Vị Phong nhíu lại:
- Vị Phong không hiểu ý tôn giá.
Đàm Quốc Vĩnh trang trọng nói:
- Nếu ngươi không đi theo Đàm mỗ thì sẽ có ba người bị chết oan uổng vì ngươi đó.
Lời nói của Đàm Quốc Vĩnh khiến Vị Phong phải nghĩ đến ngay Tiểu Bạch, Đại Thử và Tuyết Hân.
Chàng buông tiếng thở dài:
- Được… Vị Phong theo Đàm tôn giá.
Tần Á Mỵ đứng bên Đại Thử. Sau lưng nàng là Tiểu Bạch và Tuyết Hân. Nàng nhìn Vị Phong mỉm cười từ tốn nói:
- Khắc đại ca không ngờ gặp lại cố nhân của mình.
Vị Phong miễn cưỡng hỏi:
- Tần Á Mỵ nàng muốn gì?
Tần Á Mỵ mỉm cười. Nàng ra dấu cho Đàm Quốc Vĩnh. Gã rút ngay ngọn khoái đao, từ từ đưa lên cao hướng xuống cổ Tiểu Bạch và Tuyết Hân.
Vị Phong biến sắc nói:
- Tần Á Mỵ… nàng cần gì cứ nói ra đi.
Tần Á Mỵ nhìn Vị Phong:
- Đại ca thấy rồi đó. Nếu như đại ca không chìu theo ý của Tần Á Mỵ thì Tuyết Hân và Tiểu Bạch sẽ là ma không đầu bởi đao của Đàm Quốc Vĩnh, còn Đại Thử chắc chắn sẽ không toàn mạng bởi chưởng công của Tần Á Mỵ.
Vị Phong gật đầu:
- Ta biết, Tiểu Bạch, Đại Thử từng là người thân của nàng… và họ không hề đắc tội với nàng. Tại sao nàng lại giết họ? Nếu như Tần Á Mỵ muốn giết Vị Phong thì cứ lấy mạng ta mà tha cho những người đó.
Tần Á Mỵ cười khanh khách nhìn Vị Phong nói:
- Tần Á Mỵ không nỡ lấy mạng Khắc Vị Phong đâu. Cũng như đại ca cũng không thể lấy mạng mình đổi với Đại Thử, Tiểu Bạch và Tuyết Hân cô nương. Tần Á Mỵ sẽ giúp giữ lại cho đại ca một cái mạng đặng đoàn tụ với mọi người, nhưng với một điều kiện. Điều kiện này chắc chắn đại ca sẽ không từ chối.
- Nàng nói đi!
Á Mỵ mỉm cười từ tốn nói:
- Khắc đại ca phải truyền thụ tất cả võ công đã tựu thành trong Tử Thành cho Tần Á Mỵ.

Vị Phong không cần suy nghĩ mà gật đầu luôn:
- Ta đồng ý!
Tiểu Bạch biến sắc thét lớn:
- Đại ca…
Vị Phong khoát tay:
- Á Mỵ đã muốn như thế rồi. Muội đừng xen vào.
Tiểu Bạch bặm hai cánh môi lại.
Vị Phong nhìn Á Mỵ từ tốn nói:
- Ta đã đồng ý rồi, Á Mỵ sao chưa thả Tiểu Bạch, Tuyết Hân và Đại Thử?
- Lấy gì tin vào lời của Khắc đại ca nhỉ? Đại ca chỉ cần chặt một tay, một chân của mình, Á Mỵ sẽ thả ngay những người này và sau đó đưa đại ca đi đến Tử Thành.
Nàng nhếch môi cười mỉm:
- Đại ca đồng ý chứ?
Á Mỵ vừa nói vừa rút một ngọn trủy thủ dắt trong thắt lưng chìa tới Khắc Vị Phong.
- Hãy làm theo ý của Á Mỵ… Á Mỵ hứa sẽ thả những người này, chỉ đưa một mình Khắc đại ca đi thôi.
- Nàng buộc ta trở thành phế nhân?
Á Mỵ dửng dưng đáp lời chàng:
- Mất một tay, một chân nhưng cứu được ba mạng người thân nhất, chắc chắn đại ca sẽ thực hiện thôi. Cái giá mà Á Mỵ đưa ra đâu có quá đắt với Khắc đại ca.
Tuyết Hân lắc đầu.
Nàng toan mở miệng nói thì Vị Phong khoát tay không cho nàng nói.
Nhìn lại Á Mỵ, Vị Phong từ tốn nói:
- Ta đồng ý thực hiện giao kết với Á Mỵ.
Á Mỵ phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:
- Á Mỵ biết đại ca là người có từ tâm, đâu nỡ thấy Tiểu Bạch và Tuyết Hân cùng Đại Thử bị chết oan uổng.
- Chỉ cần nàng giữ lời thì Khắc Vị Phong ra sao cũng được.
Á Mỵ gật đầu:
- Tốt.
Nàng vừa nói vừa khẽ vung tay quẳng ngọn trủy thủ về phía Vị Phong, nhưng ngọn trủy thủ vừa rời khỏi hữu thủ của Á Mỵ thì Đại Thử nhanh hơn thộp lấy nó.
Nhanh như một con sóc, Đại Thử hoành ngọn trủy thủ đâm vào tim Á Mỵ.
- Phập…

Sự biến quá đột ngột gần như Á Mỵ không có sự phản xạ nào mà buộc phải hứng chịu ngọn trủy thủ đâm thẳng vào tim mình. Nàng chỉ kịp nói:
- Ngươi…
Ngay cả Vị Phong cũng phải bất ngờ trước sự kiện đó, nhưng chàng kịp thấy ngọn khoái đao của Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vĩnh chém xả xuống cổ Tiểu Bạch và Tuyết Hân.
Theo một phản xạ gần như bản năng vô thức, Khắc Vị Phong phát động một đạo chí chỉ điểm tới lưỡi khoái đao.
- Keng…
Lưỡi khoái đao của họ Đàm bị chỉ khí của Vị Phong đánh bật qua bên thì cũng là lúc y nhận thêm một đạo chỉ ngũ quang xanh rờn điểm vào đúng tam tinh.
- Bộp…
Thủ cấp của Thiên Ma Đao Đàm Quốc Vĩnh vỡ toang, gã ngã ngửa ra sau đập ót xuống sàn gạch mà chẳng kịp trối tiếng nào.
Mọi sự biến diễn ra cực kỳ nhanh vượt ra ngoài những suy tưởng của Vị Phong. Chàng nhìn lại Á Mỵ còn nằm thoi thóp:
Vị Phong bước đến đỡ lấy Á Mỵ:
- Á Mỵ…
Nàng nhìn chàng, gượng nói:
- Rất tiếc… Rất tiếc…
Nàng chỉ thốt được mấy lời đó rồi lật đầu qua bên tựa vào vai Vị Phong, hồn lìa khỏi xác.
Cắn răng trên vào môi dưới, Vị Phong buông tiếng thở dài nhìn vào mặt Á Mỵ:
- Muội hãy ra đi.
Đại Thử bối rối nói:
- Đại ca… Đại Thử không có ý…
Buông tiếng thở dài, Vị Phong nói:
- Huynh không trách đệ đâu… Nhưng kể từ bây giờ đệ không được chạm tay vào bất cứ thứ binh khí nào.
Đại Thử gật đầu:
- Đệ hứa… Đệ hứa…
Đoạn kết
Lão Cốc Khụ giữ dây cương khiến đôi tuấn mã kéo cỗ xe chầm chậm lăn bánh trên quang lộ. Lão tợp một ngụm rượu rồi nhìn sang Vị Phong hỏi:
- Tiểu tử… ngươi có định làm Đạo vương nữa không?
Vị Phong bật cười nói:

- Làm võ lâm minh chủ, vãn bối còn không nhận thì sao tiếp tục làm Đạo vương được? Huống chi lúc này Khắc Vị Phong đã là một thiên hạ bá kim.
Lão Cốc nhướng mày nhìn chàng:
- Thiên hạ bá kim… Vậy là ngươi phát tài rồi.
- Không chỉ phát tài mà còn là đại phát tài nữa.
- Nếu ngươi phát tài thì cũng nên lập gia thất cho rồi.
Lão nói rồi vén rèm xe hỏi:
- Tuyết Hân cô nương… Lão phu nói đúng chứ?
Tuyết Hân mỉm cười, bẻn lẻn không đáp lời lão Cốc. Lão quay sang nói nhỏ vào tai Vị Phong:
- Cô ta đã đồng ý với ngươi rồi đó.
Vị Phong lườm lão Cốc.
Lão Cốc chợt ghìm dây cương dừng đôi tuấn mã bởi phía trước có hai người đang song hành lướt về phía họ. Hai người đó chính là Khổng Tự Gia và Tịnh Nghi. Lão Khổng vận tăng bào, đầu cạo nhẵn. Lão dang tay áng ngữ trước đầu hai con tuấn mã, nhìn Vị Phong nói:
- Khắc Vị Phong… Ngươi còn nhớ lời của bần tăng trong sám hối điện không?
Vị Phong bối rối:
- Khổng tiền bối… À không… Khổng đại sư… Vị Phong lúc nào cũng nhớ nhưng… Tịnh Vân… à mà Tịnh Nghi mới đúng…
Khổng Tự Gia khoát tay:
- Vị Phong… ngươi không cần phải giải thích… Ngươi còn nhớ là được rồi. Bần tăng gởi Tịnh Vân cho ngươi. Còn bần tăng sẽ không còn là Bất Giới hòa thượng nữa mà sẽ là Chánh Mạng đại sư. Bần tăng đã quyết rồi, nếu không ngươi phải trả máu lại cho Tịnh Vân.
Vị Phong nhìn Tịnh Nghi:
- Khổng đại sư… Vãn bối chỉ sợ…
Khổng Tự Gia khoát tay:
- Vị Phong… ngươi không cần phải sợ gì cả… Chẳng lẽ cả Khổng gia đều là hòa thượng và ni cô sao? Một mình bần tăng làm hòa thượng đủ rồi. Tịnh Vân không thể làm ni cô được.
Khổng Tự Gia nhìn sang lão Cốc Khụ, khẩn thiết nói:
- Lão Cốc… Lão nói giùm bần tăng một tiếng đi!
Lão Cốc liếc qua Vị Phong rồi vuốt râu nhìn Tịnh Nghi nói:
- Mời tiểu thư lên xe.
Khổng Tự Gia không chờ Tịnh Nghi đồng ý hay không mà nắm tay nàng quẳng lên cỗ xe song mã. Khổng Tự Gia ôm quyền:
- Bần tăng đa tạ Cốc Khụ tiên sinh.

- Lão nên tập niệm Phật hiệu để sớm đắc quả về Niết Bàn đặng thọ tội với Phật Tổ Như Lai.
Nói rồi lão Cốc giật mạnh dây cương cho đôi tuấn mã kéo cỗ xe đi tiếp, trong khi Khổng Tự Gia đại sư thì chắp tay niệm Phật hiệu:
- A di đà Phật… Thiện tai! Thiện tai!

HẾT

Nguồn: VN Thư Quán - Thư viện Online
Người đăng: mọt sách
Thời gian: 20/07/2004 3:54:15 CH